

ΜΗΝ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου ἔτους· καὶ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Στυλίου καὶ Ἀρχιμανδρίτου· καὶ ἡ σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Μιασμητῶν· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀιθαλᾶ· καὶ τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα Γυναικῶν, καὶ Ἀμμοῦν διακόνου καὶ διδασκάλου αὐτῶν· καὶ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Καλλίστης, Εὐόδου καὶ Ἐρμογένους τῶν ἀνταδελφῶν· καὶ μνήμη Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ· καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου ἐμπρησμοῦ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν ἡ α΄ Σεπτεμβρίου τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄, τῆς Ἰνδίκτου γ΄, καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄. Δόξα, τοῦ Ὁσίου. Θεία χάρις ἀπηώρητο. Καὶ νῦν, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος. τὰ Ἀναγνώσματα. — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα στιχηρά. Δόξα, Ἦχος πλ. α΄. Ὁσιε Πάτερ. Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Σὺ Βασιλεῦ. Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, τῆς Ἰνδίκτου, τοῦ Ὁσίου, καὶ τῆς Θεοτόκου, Χαῖρε κεχαριτωμένη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὴν α΄ καὶ β΄ Στιχολογίαν, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα τῆς Ἰνδίκτου δ΄. Ὁ καιροὺς καρποφόρους καὶ ὑετούς. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοὴ τοῦ Ἦχου κ.λπ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Ὁσίου. Ὑπερζέσας τῇ πίστει. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἰνδίκτου. Ὡς Δεσπότη τοῦ παντός. Καταβασίαι, Σταυρὸν χαράξας. Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, τοῦ Ὁσίου, καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Εἰς τοὺς Αἴνους Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τῆς Ἰνδίκτου δ΄. Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικὰ καὶ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωήχου καὶ τῆς Ἰνδίκτου. Ἀπολυτίκια, τὰ εἰς τὸν Ἑσπερινόν· καὶ ἐπὶ τέλους, Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου. Ὁ ἀρρήτως σύμπαντα δημιουργήσας σοφία. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Ἰνδίκτου. Κοινωνικόν, Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ἐὰν δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία πᾶσα καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ... Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰσθῶμεν Στίχους ι΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἰνδίκτου γ΄ καὶ τοῦ Ὁσίου προσόμοια γ΄, καὶ ἕτερα ἰδιόμελα τοῦ Ὁσίου δ΄.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων.

Τῆς αὐτολέκτου καὶ θείας, διδασκαλίας Χριστοῦ, τὴν προσευχὴν μαθόντες, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, βοήσωμεν τῷ Κτίστῃ Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον δίδου ἡμῖν, παρορῶν ἡμῶν τὰ πταίσματα.

Ὡς τῶν Ἑβραίων τὰ κῶλα, ἐν τῇ ἐρήμῳ ποτέ, ἀπειθησάντων ὄντως, σοὶ τῷ πάντων Δεσπότη, ἀξίως κατεστρώθη, οὕτω καὶ νῦν, τὰ ὀσῆ διασκορπίσον, τῶν δυσσεβῶν καὶ ἀπίστων Ἀγαρηνῶν, ψαλμικῶς παρὰ τὸν ἄδην Χριστέ.

Ὁ ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, τὰ πλάκας γράψας ποτέ, αὐτὸς καὶ νῦν ἐν πόλει, Ναζαρέτ κατὰ σάρκα, βιβλίον κατεδέξω προφητικόν, ἀναγνῶναι Χριστὲ ὁ Θεός· καὶ τοῦτο πτύξας, ἐδίδασκες τοὺς λαοὺς, πεπληρῶσθαι τὴν γραφὴν ἐπὶ σοί.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Ὅσιε Πάτερ. Αὐτόμελον.

Ὅσιε Πάτερ, καλὴν ἐφεῦρες κλίμακα, δι' ἧς ἀνῆλθες ἐν τῷ ὕψει, ἦν εὗρεν Ἡλίας ἄρμα πυρός· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὴν ἄνοδον ἄλλοις οὐκ ἔλιπε, σὺ δὲ καὶ μετὰ θάνατον ἔχεις τὸν στῦλον σου. Οὐράνιε ἄνθρωπε, ἐπίγειε ἄγγελε, φωστήρ ἀκοίμητε τῆς οἰκουμένης, Συμεὼν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὅσιε Πάτερ, εἴ ἦν τὸν στῦλον φθέγγασθαι, οὐκ ἂν ἐπαύσατο βοῶν σου, τοὺς πόνοους, τοὺς μόχθους, τοὺς ὀδυρμούς· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐβαστάζετο, εἶπερ ἐβάσταξεν, ὡς δένδρον παινόμενος ἐκ τῶν δακρύων σου· ἐξέστησαν Ἄγγελοι, ἐθαύμασαν ἄνθρωποι, δαίμονες ἔπηξαν τὴν ὑπομονὴν σου. Συμεὼν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὅσιε Πάτερ, δυνάμει θείου Πνεύματος, τὸν σὸν μιμούμενος Δεσπότην, ἐν στύλῳ ἀνῆλθες ὡς ἐν σταυρῷ· ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ χειρόγραφον πάντων ἐξήλειψε, σὺ σὲ τὴν ἐπανάστασιν τῶν παθῶν ἔλυσας· ἐκεῖνος ὡς πρόβατον, καὶ σὺ ὥσπερ σφάγιον· ἐκεῖνος ἐν σταυρῷ, καὶ σὺ ἐν τῷ στύλῳ. Συμεὼν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερα Στιχηρὰ ἰδιόμελα τοῦ Ὁσίου. Ἦχος β΄.

Ἐκ ρίζης ἀγαθῆς ἀγαθὸς ἐβλάστησε καρπός, ὁ ἐκ βρέφους ἱερὸς Συμεὼν, χάριτι μᾶλλον ἢ γάλακτι τραφεῖς· καὶ ἐπὶ πέτραν τὸ σῶμα ὑψώσας, πρὸς Θεὸν δὲ ὑπερυψώσας τὴν διάνοιαν, αἰθέριον διεδομήσατο ταῖς ἀρεταῖς ἐνδιαίτημα· καὶ ταῖς θείας Δυνάμεσι συμμετεωροπορῶν, Χριστοῦ γέγονεν οἰκητήριον, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, Ὅσιε Πάτερ Συμεὼν, καὶ τὸ πρᾶον τῆς καρδίας σου θεράπον μακάριε· εἰ γὰρ καὶ μετέστης ἐξ ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλ' οὐκ ἀπέστης ἀφ' ἡμῶν τῷ πνεύματι, ἐν ἀγάπῃ Θεῷ παριστάμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων ἐν οὐρανοῖς· μεθ' ὧν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Κυπριανοῦ.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, πανεύφημε Πάτερ, πηγάζει ἰάματα· καὶ ἡ ἀγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα, ἀξίως ἀγάλλεται. Ἐχων οὖν πρὸς Κύριον, Ὅσιε παρῆρσιαν, καὶ μετὰ τῶν Ἀσωμάτων χορεύων ἐν οὐρανοῖς, αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Ἠγάπησας Θεοφόρε, τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν, καὶ ἔξω κόσμου ἐγένου, ζῶν ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα· καὶ ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον Θεοῦ, θεῖον ἀνεδείχθης· καὶ ὧν αἰεὶ ἠνωμένος φωτὶ, φῶς προσελάμβανες, καὶ τρανότερον τοῦ μακαρίου ἔτυχες τέλους· πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, σοφὲ Συμεὼν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Γερμανοῦ.

Θεῖα χάρις ἀπηώρητο ἐπὶ τῇ θήκῃ τῶν λειψάνων σου, ἡγιασμένε Συμεὼν· διὸ καὶ εἰς ὀσμὴν μύρου τῶν θαυμάτων σου δραμούμεθα, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν ἀρυόμενοι. Ἀλλὰ Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Βυζαντίου.

Ὁ Πνεύματι Ἁγίῳ συνημμένος, ἄναρχε Λόγε καὶ Υἱέ, ὁ πάντων ὀρατῶν καὶ ἀοράτων συμπαντουργὸς καὶ συνδημιουργός, τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Εἵσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν... Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ζα΄ 1).

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν· καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν, καὶ ἡμέραν ἀνταποδόσεως τῷ Θεῷ ἡμῶν· παρακαλέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας, δοθῆναι τοῖς πενθοῦσι Σιών δόξαν ἀντὶ σποδοῦ· ἄλειμμα εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσι, καταστολὴν δόξης, ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· καὶ κληθήσονται γενεὰ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν. Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίους, ἐξηρημωμένας τὸ πρότερον· ἐξαναστήσονται, καὶ ἀνακαινοῦσι πόλεις ἐρήμους, ἐξηρημωμένας ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Καὶ ἤξουσιν ἀλλογενεῖς, ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἀλλόφυλοι ἀροτῆρες, καὶ ἀμπελουργοὶ ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ Ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ ἡμῶν. Ῥηθήσεται ὑμῖν· Ἴσχυν ἐθνῶν κατέδεσθε, καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμασθήσεσθε· ἀντὶ τῆς αἰσχύνης ὑμῶν τῆς διπλῆς, καὶ ἀντὶ τῆς ἐντροπῆς, ἀγαλλιάσεται ἡ μερίς αὐτῶν. Διὰ τοῦτο τὴν γῆν αὐτῶν ἐκ δευτέρου κληρονομήσουσι, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος, ἀγαπῶν δικαιοσύνην, καὶ μισῶν ἀρπάγματα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον αὐτῶν δικαίοις, καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς. Καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν, ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· καὶ ὁ ὄρων αὐτούς, ἐπιγνώσεται αὐτούς, ὅτι οὗτοι εἰσὶ σπέρμα εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας ὑπὸ Θεοῦ, καὶ εὐφροσύνη εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Λευϊτικοῦ τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. κς' 3).

Ἐλάλησε Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων· Ἐὰν τοῖς προστάγμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰς ἐντολάς μου φυλάσσησθε, καὶ ποιῆτε αὐτάς, δώσω τὸν ὑετὸν ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τῶν πεδίων ἀποδώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν· καὶ καταλήψεται ὑμῖν ὁ ἀλοητὸς τὸν τρυγητόν, καὶ ὁ τρυγητὸς καταλήψεται τὸν σπόρον. Καὶ φάγεσθε τὸν ἄρτον ὑμῶν εἰς πλησμονήν, καὶ κατοικήσετε μετὰ ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ὑμᾶς ὁ ἐκφοβῶν· καὶ ἀπολῶ θηρία ἐκ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν· καὶ πεσοῦνται οἱ ἐχθροὶ ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ διώξονται ἐξ ὑμῶν πέντε ἑκατόν, καὶ ἑκατόν ὑμῶν διώξονται μηριάδας. Καὶ ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς, καὶ εὐλογήσω ὑμᾶς, καὶ αὐξάνω ὑμᾶς, καὶ πληθυνῶ ὑμᾶς, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μεθ' ὑμῶν. Καὶ φάγεσθε παλαιά, καὶ παλαιὰ παλαιῶν, καὶ παλαιὰ ἐκ προσώπου νέων ἐξοίσετε. Καὶ οὐ βδελύξεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς, καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός. Ἐὰν δὲ μὴ εἰσακούσητέ μου, μηδὲ ποιήσητε τὰ προστάγματά μου ταῦτα, ἀλλὰ ἀπειθήσητε αὐτοῖς, καὶ τοῖς κρίμασί μου προσοχθήσῃ ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ὥς τε ὑμᾶς μὴ ποιεῖν πάσας τὰς ἐντολάς μου, καὶ ἐγὼ ποιήσω οὕτως ὑμῖν. Ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν, καὶ σπερεῖτε διακενῆς τὰ σπέρματα ὑμῶν, καὶ ἔδονται τοὺς πόνους ὑμῶν οἱ ὑπεναντίοι ὑμῶν. Καὶ ἐπιστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ πεσεῖσθε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν καὶ διώξονται ὑμᾶς, καὶ φευξέσθε, οὐδενὸς διώκοντος ἡμᾶς· καὶ συντρίψω τὴν ὕβριν τῆς ὑπερηφανίας ὑμῶν· καὶ θήσω τὸν οὐρανὸν ἡμῖν ὡς σιδηροῦν, καὶ τὴν γῆν ὡσεὶ χαλκῆν. Καὶ ἔσται εἰς κενὸν ἡ ἰσχὺς ὑμῶν, καὶ ἡ γῆ ὑμῶν οὐ δώσει τὸν σπόρον αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ οὐ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν. Καὶ ἀποστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὰ θηρία τὰ ἄγρια τῆς γῆς, καὶ ἐξαναλώσει τὰ κτήνη ὑμῶν, καὶ ὀλιγοστοὺς ποιήσει ὑμᾶς ἐπιπορευομένη μάχαιρα. Καὶ ἔσται ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, καὶ αἱ ἐπαύλεις ὑμῶν ἔσονται ἔρημοι· ὅτι ὑμεῖς ἐπορεύθητε πρὸς με πλάγιοι, κἀγὼ πορεύσομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν θυμῷ πλαγίῳ· λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 7).

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας

μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος α΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἐπέστη ἡ εἴσοδος τοῦ ἐνιαυτοῦ, συγκαλοῦσα γεραίρειν ταύτην τοὺς λαμπρύνοντας, Καλλίστην, Εὐδοκίαν, καὶ Ἐρμογένην, τοὺς ἀταδέλφους ἀθλητάς· Συμεῶν τὸν ἰσάγγελον· Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ· τοὺς ἐν Ἐφέσῳ ἑπταρῖθιμους παῖδας, καὶ τὴν τετραδεκακύριον τῶν Ἁγίων γυναικῶν χορείαν· ὧν ταῖς μνείαις κοινωνοῦντες, φιλέοργοι, βοήσωμεν ἐκτενῶς· Κύριε, εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς λυσιτελεῶς περαιῶσαι, τὴν τοῦ χρόνου περίοδον.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεὸς ἐν Σιών...

Τοῦ αὐτοῦ, ὁ αὐτός.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν φύλαττε ἀπολιόρμητον· τοὺς δὲ πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανον, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων, διὰ τῆς Θεοτόκου δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Στίχ. Πλησθησόμεθα ἐν τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ οἴκου σου.

Κυπριανοῦ.

Θαυμαστός εἶ ὁ Θεός, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, καὶ αἱ ὁδοί σου ἀνεξιχνίαστοι· πέλει γὰρ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπόστασις τελεία καὶ δύναμις, συνάναρχός τε καὶ συναἰδιος συνεργία· διὸ παντοδυνάμῳ ἐξουσία, κόσμῳ ἐπεδήμησας, ζητῶν ὁ ἐκάλλυνας πλάσμα, ἀνεκφράστως ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, μὴ τραπείς τῇ Θεότητι· διαθέμενος ὅρους καὶ χρόνους, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀναλλοίωτε· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Ἀγαθὲ Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Στίχ. Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμῳ σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἰρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ὅσιε Πάτερ, καλὴν ἐφεῦρες κλίμακα, δι' ἧς ἀνῆλθες ἐν τῷ ὕψει, ἦν εὗρεν Ἠλίας ἄρμα πυρός· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὴν ἄνοδον ἄλλοις οὐκ ἔλιπε, σὺ δὲ καὶ μετὰ θάνατον ἔχεις τὸν στῦλον σου. Οὐράνιε ἄνθρωπε, ἐπίγειε ἄγγελε, φωστὴρ ἀκοίμητε τῆς οἰκουμένης, Συμεῶν Ὅσιε, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Σὺ Βασιλεῦ, ὁ ὢν καὶ διαμένων καὶ εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτους, δέξαι δυσώπησιν αἰτούντων ἀμαρτωλῶν σωτηρίαν· καὶ παράσχου φιλόανθρωπε τῇ γῆ σου εὐφορίαν, εὐκράτους τοὺς ἀέρας χαριζόμενος· τῷ πιστοτάτῳ βασιλεῖ συμπολέμει κατὰ ἀθέων βαρβάρων, ὡς ποτε τῷ Δαυΐδ· ὅτι ἤλθοσαν οὗτοι ἐν σκηναῖς σου, καὶ τὸν πανάγιον τόπον ἐμίαναν Σῶτερ· ἀλλ' αὐτὸς δώρησαι νίκας, Χριστέ ὁ Θεός, τῇ πρεσβείᾳ τῆς Θεοτόκου· νίκη γὰρ σὺ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ καύχημα.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἰνδίκτου. Ἦχος β΄.

Ὁ πάσης δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς βασιλεῖς, καὶ τὴν πόλιν σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α΄.

Ἵπομονῆς στῦλος γέγονας, ζηλώσας τοὺς προπάτορας Ὅσιε, τὸν Ἰῶβ ἐν τοῖς πάθεσι, τὸν Ἰωσήφ ἐν τοῖς πειρασμοῖς, καὶ τὴν τῶν Ἀσωμάτων πολιτείαν, ὑπάρχων ἐν σώματι. Συμεῶν Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Θεοτόκου. Ἦχος βαρῦς.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, λιμὴν καὶ προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ἐκ σοῦ γὰρ ἐσαρκώθη ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου· μόνη γὰρ ὑπάρχεις Μήτηρ καὶ Παρθένος, ἀεὶ εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην δωρήσασθαι πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὁ καιροὺς καρποφόρους καὶ ὑετούς, οὐρανόθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς, καὶ νῦν προσδεχόμενος, τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου, ἀπὸ πάσης λύτρωσαι, ἀνάγκης τὴν πόλιν σου· οἱ οἰκτιρμοὶ καὶ γὰρ σου, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου. Ὅθεν τὰς εἰσόδους, εὐλογῶν καὶ ἐξόδους, τὰ ἔργα κατεύθυνον, ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός· σὺ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ σύμπαντα, ὡς δυνατὸς εἰς τὸ εἶναι παρήγαγες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐγκρατεία τὸν βίον σου κατεκόσμησας, καὶ νεκρώσας τὸ σῶμά σου ἐξηφάνισας, τοῦ ἐχθροῦ τὰς προσβολάς, Πάτερ μακάριε· καὶ μετέστης πρὸς Θεόν, εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ὡς ἄξιος κληρονόμος· διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εἰσηλθες ἐν τῷ σκάμματι, τοῦ μαρτυρίου πιστῶς, Καλλίστη κηρύττουσα, σὺν τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· πόθῳ γὰρ θρεψαμένη, νοερὰ σκευὴ ὄντως, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσας τούτους· διὸ καὶ συνηρμόσθης αὐτοῖς, Μάρτυς εἰς τὴν ἄνω ζωὴν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον., ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία πανάχαρτε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα τῶν Ἁγίων Γυναικῶν.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀμνάδες λογικαί, τῷ ἀμνῷ καὶ ποιμένι, προσήχθητε πιστῶς διὰ τοῦ μαρτυρίου, τὸν δρόμον τελέσασαι, καὶ τὴν πίστιν τηρήσασαι· ὅθεν σήμερον, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν, ἀξιάγαστοι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὡς Δεσπότη τοῦ παντός, καὶ χορηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς, ἀναβοῶντες ἐκτενωῶς· Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος εὐσπλαχνίας, Σωτήρ, καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς τεκούσης σε, καὶ πάντων τῶν ἀεὶ εὐαρεστούντων σοι, ἐνιαυτὸν

εὐπρόσδεκτον προσάξει σοι, ὡς ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις, δυσὶ τιμῶντας,
καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν. Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Καὶ τὸ Στιχηρὸν ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ τὴν σύμπασαν
κτίσιν παντοδυνάμω σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ
τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἰρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ
φιλόανθρωπος.

Καὶ οἱ Κανόνες

Ὁ Κανὼν τῆς Ἰνδίκτου. Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας,
» Φαραῶ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ
» θαλάσσης, ποδι ἀβρόχῳ ὁδηγήσαντι, ᾧδὴν ἐπι-
» νίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Ἄσωμεν πάντες Χριστῷ, δι' οὗ συνέστη τὰ πάντα, καὶ ἐν ᾧ διατελεῖ ἀδιάπτωτα, ὡς ἐξ
ἀνάρχου φύντι, Θεοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ Λόγῳ, ᾧδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Ἄσωμεν πάντες Χριστῷ, τῷ πατρικῇ εὐδοκίᾳ, ἐπιφανέντι ἐκ Παρθένου καὶ
κηρύξαντι, ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν, ἡμῖν εἰς ἀπολύτρωσιν, ᾧδὴν ἐπινίκιον, ὅτι
δεδόξασται.

Ἐν Ναζαρετ εἰσελθὼν, ὁ παροχεὺς τοῦ νόμου, ἐν ἡμέραις τῶν σαββάτων ἐδίδασκε,
νομοθετῶν Ἑβραίοις τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ τὴν ἄφραστον, δι' ἧς ὡς ἐλεήμων, σώσει τὸ
γένος ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἄδοντες πάντες πιστοί, τὴν ὑπερθαύμαστον Κόρην, τὴν τὸν Χριστὸν τῇ οἰκουμένῃ
ἀνατείλασαν, καὶ χαρᾶς τὰ πάντα πληρώσασαν τῆς αἰδίου ζωῆς, ἀεὶ ἀνυμνήσωμεν,
ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν τῶν ἁγίων Γυναικῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Στερρῶν γυναικῶν Μαρτύρων μέλπω πόνους.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Στερρῶς τὸν ἀντίπαλον, κατηγονίσασθε Μάρτυρες, ἀσκήσει μὲν πρότερον, ἔπειτα
δεύτερον, τῇ δι' αἵματος, ἀθλήσει· διὰ τοῦτο, ὑμῶν τὰ μνημόσυνα, πίστει γεραίρομεν.
Τρωθῆσαι τῷ ἔρωτι, τοῦ δι' ἡμᾶς ὑπομείναντος, σταυρόν τε καὶ θάνατον, τούτου τοῖς
ἴχνεσιν, ἠκολούθησαν, αἱ ἄγιοι γυναῖκες, σαρκὸς τὴν ἀσθένειαν, ἐπιλαθόμεναι.

Ἑλλήνων θρησκεύματα, καὶ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, τῷ ὄπλῳ τῆς πίστεως,
κατηδαφίσατε, καὶ προσήχθητε, ναῶ ἐπουρανίῳ, κειμήλια ἔμψυχα, Μάρτυρες
πάνσεμνοι.

Θεοτοκίον.

Ῥωσθεῖσαι τῇ χάριτι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, νηδύος Πανάμωμε, κόραι
νεάνιδες, διεκρούσαντο, βασάνων τρικυμίαν, καὶ σοῦ ἀπηνέχθησαν, ὀπίσω χαίρουσαι.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Δέχου τὸν ὕμνον, Συμεὼν πανόλβιε.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δίδου μοι ἐν ὀργάνῳ, γλώττης σαθρῷ, ὃ θεοφόρε Συμεών, τῷ τὴν ᾠδὴν σοι πλέκοντι, ταῖς δεήσεσι ταῖς σαῖς, γνώσεως φῶς θεοδίδακτον.

Ἐγνώσαν τὴν σοφίαν, Πάτερ τὴν σὴν, Πέρσαι, Αἰθίοπες, Ἴνδοί, καὶ Σκύθαι καὶ Ἀράβων πληθὺς, καὶ ἐδόξασαν Χριστὸν, τὸν διὰ σοῦ δοξαζόμενον.

Χάριτος ἐπληρώθης πνευματικῆς· ποιμαντικῶν γὰρ ἐκ σηκῶν, ὡς Ἰακώβ Δαυὶδ καὶ Μωσῆς, ἀρχηγέτης λογικῶν, ὄφθης θρεμμάτων μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Θεοτόκε, χαῖρε σεμνή, ἢ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν σῆ γαστρὶ χωρήσασα, λυτρωθῆναι τῶν δεινῶν, αἴτησαι τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καταβασία

» Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ,
» τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι· τὴν
» δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας
» ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας τὸ ἀήττητον ὄπλον·
» διὸ Χριστῷ ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν ὅτι δεδόξασται.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν ἄσειστον πέτραν » τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προ- » σώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλήν σου φιλάν- » θρωπε.

Στερέωσον ἀγαθέ, ἢν κατεφύτευσε πόθῳ, ἐπὶ τῆς γῆς ἡ δεξιὰ σου, κατάκαρπον ἄμπελον, φυλάττων σου τὴν Ἐκκλησίαν Παντοδύναμε.

Ἐν ἔργοις πνευματικοῖς, θεοτερπέσι κομῶντας, τὸ ἔτος τοῦτο, διαγαγεῖν καταξίωσον Κύριε, τοὺς πί-

στει σε μέλποντας, Θεὸν τοῦ παντός.

Γαλήνιόν μοι Χριστέ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον δίδου οἰκτίρμον, καὶ ἔμπλησόν με τῶν λόγων τῶν θείων σου, οὓς ὄφθης φάσκων Ἰουδαίους ἐν σάββασι.

Θεοτοκίον.

Ὡς μόνην ὑπερφυῶς, τὴν ὑπεράνθρωπον χάριν, ἐν τῇ γαστρὶ σου δεξαμένην ἀτρέπτως σκηνώσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, αἰεὶ σε δοξαζόμεν.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν. Τόξον δυνατῶν.

Ῥώμη πανσθενεῖ ῥωννύμεναι, τὴν τῶν ἀντιπάλων κατεπαλαίσατε δύναμιν· διὰ τοῦτο ὡς νικηφόροι, πρὸς Χριστοῦ ἐστεφανώθητε.

Ἔφθη τῶν θηρῶν τὰ χάσματα, θεία δυναστεία τοῦ Χριστοῦ ἀνενέργητα, καὶ ἐρρύσθητε Θεοφόροι, ἀβλαβεῖς Θεὸν γεραίρουσαι.

Νεύσει πρὸς Θεὸν θεούμεναι, τῆς πολυθείας τὸν κρυμὸν ἀπεκρούσασθε, καὶ πρὸς θάλασπον τῆς ἄνω δόξης, Ἀθληφόροι κατηντήσατε.

Θεοτοκίον.

Γνόντες, εὐσεβῶς κηρύττομεν, σὲ παναληθῆ Θεοῦ Μητέρα Πανάμωμε· διὰ σοῦ γὰρ ἡμῖν ὁ Πλάστης, ὁμιλῆσαι κατηξίωσεν.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν φόβον σου.

Ὁξέως φυγῶν τὴν νιφετώδη φορὰν τῶν πνευμάτων, πρὸς σωτήριον ἠτομόλησας, μονὴν Συμεών, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἀγήρω ζωὴν ἐκαρπώσω.

Ἐπέκλινας χαίρων, τὴν πειθήνιον ἀκοήν σου, Παμμακάριστε, τῷ Δεσπότη μακαρίζοντι, καὶ μακαριζομένην εὗρες πολιτείαν.

Τοῦ λόγου δεξάμενος τὰ σπέρματα, τῆς καρδίας σου, ταῖς αὐλαξί, τῶν δακρῶν ἐπιβλύσεσι Χριστῷ, πολύχουν στάχυν, ἀρετῶν ἐδρέψω.

Θεοτοκίον.

Ἀρρήτως συνέλαβες Θεόνυμφε, τὸν Σωτήρᾶ τε καὶ Κύριον, τὸν λυτρούμενον ἡμᾶς τῶν δεινῶν, τοὺς σὲ ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένους.

Καταβασία » Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα. Τῇ » στειρευοῦση δὲ πρῶην Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε, » ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐπερξέσας τῇ πίστει Πάτερ σοφέ, καὶ προσκαίρων ἀπάντων ὑπεριδῶν, Χριστῷ ἠκολούθησας, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, ἐγκρατεία τήξας, τὸ σῶμά σου Ὅσιε, οὐρανῶν τὴν δόξαν, ἀεὶ προορώμενος· ὅθεν καὶ ἐφεῦρες, πρὸς ἀνάβασιν θεῖαν, τοῦ στύλου τὴν κλίμακα, τῷ σῶ πόθῳ κατάλληλον, Συμεῶν ἱερώτατε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τῶν ἁγίων Γυναικῶν.

Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀμνάδες λογικαί, τῷ ἀμνῷ καὶ ποιμένι, προσήχθητε πιστῶς, διὰ τοῦ μαρτυρίου, τὸν δρόμον τελέσασαι, καὶ τὴν πίστιν τηρήσασαι· ὅθεν σήμερον, περιχαρῶς εὐφημοῦμεν, ἀξιάγαστοι, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, Χριστὸν μεγαλύνοντες.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος δ´. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ὡς Δεσπότη τοῦ παντός, καὶ χορηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς, ἀναβοῶντες ἐκτενωῶς. Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος εὐσπλαγχνίας, Σωτήρ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς τεκούσης σε, καὶ πάντων τῶν ἀεὶ εὐαρεστούντων σοι, ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον, προσάξει σοι, ὡς ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις, δυσὶ τιμῶντας, καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ δ´. Εἰρμός.

» Κατενόησα παντοδύναμη τὴν σὴν οἰκονομίαν, καὶ » μετὰ φόβου ἐδόξασά σε Σωτήρ. Ἀπαρχὴν σοὶ ἐνιαύσιον, ὁ λαὸς σου προσφέρει, Ἀγγέλων ὕμνοις, δοξολογῶν σε Σωτήρ.

Ὡς φιλόανθρωπος καταξίωσον, ἀρξαμένους τοῦ ἔτους, καὶ συμπληρῶσαι σοὶ εὐαρέστως Χριστέ.

Παντοκράτορ μόνη Κύριε, τῶν ἐτῶν τὰς ἐλίξεις, γαληνιώσας τῷ κόσμῳ δώρησαι. Θεοτοκίον.

Ὡς λιμένα νῦν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ βεβαίαν ἐλπίδα, τὴν Θεοτόκον πάντες ὑμνήσωμεν.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν. Ὁ καθήμενος.

Ἐπομείνασαι βασάνους, καὶ στρεβλώσεις τοῦ σώματος, διαφόροις τρόποις, θλάσιν τε μελῶν καὶ κατάφλεξιν, τὰς οὐρανίους σκηνώσεις ἐκκληρώσασθε, ἀπολαύουσαι, ξύλου ζωῆς ἀξιάγαστοι.

Νεανίδων μακαρίων, τὸν ἀγῶνα ἐθαύμασαν, οὐρανῶν Δυνάμεις, ὅπως τὸν ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο, ἐν γυναικείᾳ τῇ φύσει δυναμούμεναι, τῇ δυνάμει, τοῦ ἐκ γυναικὸς ἀνατείλαντος.

Ἀπορρίψασαι τοῦ κόσμου, ματαιότητα ἅπασαν, τῷ Θεῷ καὶ μόνῳ, ὅλη τῇ ψυχῇ ἐκολλήθητε· ὅθεν ἀσκήσεως πόνους καὶ ἀθλήσεως, ὑπεμείνατε, νύμφαι Χριστοῦ καρτερώτατα.

Ἰσχυρότατον ὡς ὄπλον, τὸν Σταυρὸν περιφέρουσαι, πρὸς τὰς ἐναντίας, ἀντιπαρετάξασθε φάλαγγας· μετὰ Χριστοῦ δὲ τὴν νίκην ἀπηνέγκασθε, τοῦ νικήσαντος, κόσμον δυνάμει Θεότητος.

Θεοτοκίον.

Καταβέβηκεν ὡς ὄμβρος, ἐπὶ πόκον ἐν μήτρᾳ σου Κύριος, ὡς ἔφη, πάλαι ὁ προφήτης Πανάμωμε· ὃν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀπεγέννησας, ᾧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Τοῦ Ὁσίου. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οὐκ ἐν ψάμμῳ πανόλβιε, ἀλλ' ἐν βαθυτάτοις πόνοις σου θέμενος, τὴν κρηπίδα τῆς ἀσκήσεως, ἀρετῶν ἐδείμω πύργον ἄσειστον.

Νεομένης τὸ σῶμά σου, σχοίνου τραχυτάτης φόβῳ καθήλωσαι, τῷ τοῦ πνεύματος, καὶ σχοίνισμα, κληρουχίας θείας εὗρες Ὅσιε.

Ὑπενόστει τοῦ σώματος, τὰ ἐγκεκρυμμένα πάθη πανόλβιε, ἐν σαπρία κοιταζόμενον, τῶν σκολήκων Πάτερ δεδιότων σε.

Μετὰ πάθος ἐκούσιον, τὸν ζωοποιὸν νεκρὸν ἐκμιμούμενος, ὡς περ μνήματι τῷ φρέατι, σεαυτὸν ζοφώδει ζῶντα δέδωκας.

Θεοτοκίον.

Τὸν Θεὸν ὃν ἐκήσας, ἄχραντε Μαρία δυσώπει πάντοτε, τοῖς οἰκέταις σου δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Καταβασία

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή- » ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου » τὴν θεότητα.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ, τὸν » τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν » ἡμῶν. Τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παράσχου φιλάν» θρωπε.

Ὁ πληρῶν τὰ σύμπαντα χρηστότητος Χριστέ, σὺ εὐκραῖ καὶ εὐφορον, εὐλογίαις στεφανούμενον, τὸν πολύκυκλον χρόνον, τοῖς δούλοις σου δώρησαι.

Τὴν τοῦ ἔτους ἄμειψιν ἀνάδειξον ἡμῖν, μεταβολὴν πρὸς κρείττονα, εἰρηναίαν τε κατάστασιν, τοῖς εἰδόσι σε Λόγε Πατρὶ συναΐδιον.

Ἐπὶ γῆς ἐλήλυθας συνάναρχε Πατρί, τοῖς αἰχμαλώτοις ἄφεςιν, καὶ τοῖς πηροῖς ἀνάβλεψιν, πρὸς Πατρὸς ἀναγγέλλων, ὁ χρόνων ἐπέκεινα.

Θεοτοκίον.

Τὰς ἡμῶν ἐλπίδας Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τὴν ἡμῶν πεποιθήσιν, ἐπὶ σὲ ἀνατιθέμεθα· εὐμενὴ ἡμῖν δίδου, Παρθένε ὃν ἔτεκες.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ὡς ἀμνάδες ἄμωμοι, ὡς θύματα δεκτά, τῷ ἀμνῷ τῷ ἀληθινῷ, καὶ ποιμένι Μάρτυρες προσηνέχθητε, προσφοραὶ ὀλόκληροι, καὶ δεκτὰ ὀλοκαυτώματα.

Νεκρωθεῖσαι σώματι, ἐζήσατε ψυχῇ, τοῦ νεκρώσαντος τὴν ἰσχύν, τοῦ θανάτου Μάρτυρες ὡς μιμησάμεναι, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον, καὶ τὰ πάθη τὰ ἐκούσια.

Μίαν γνώμην φέρουσαι, ἐν σώμασι πολλοῖς, ἓνα Κύριον Ἰησοῦν, διαφόροις μᾶστιξι καταξαινόμεναι, καὶ πυρὶ καιόμεναι, ὠμολόγουν αἱ θεόφρονες.

Θεοτοκίον.

Ἀνόρθωσον πεσόντα με, ἐν λάκκῳ πειρασμῶν, καὶ κυβέρνησον ἢ Θεόν, κυβερνήτην τέξασα, μόνη Πανάμωμε, τὸν τὰ πρὶν ἐνώσαντα, διεστῶτα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέον Δανιήλ, Συμεῶν Χριστὸς σε ἔδειξεν· ἐκ γὰρ λάκκου θηριώδους σε, δι' ἐμφανείας ἀλώβητον ἀνεκόμισεν.

Ὅλον σεαυτὸν, τῷ Κυρίῳ ἀναθέμενος, νιφετοῦ κρυμοῦ καὶ καύσωνος, ταῖς ἐναντίαις, ποιότησιν ἐγγεγύμασο.

Νέος Μωυσῆς, καὶ Ἡλίας ἀναδέδειξαι, ἐν μιᾷ τεσσαρακονθήμερον, τροφῇ ἀνύων, διὰ βίου παντὸς Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Δυσώπησον ἀεὶ, τὸν Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἀπειρόγαμε Μαρία ἀγνή, τοῦ καταπέμψαι ἡμῖν τοῖς πιστοῖς τὸ ἔλεος.

Καταβασία

» Ὡ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ » Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλω ἅ- » πατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπα- » γέντι σαρκί· τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυ- » χαῖς ἡμῶν.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ ς'. Εἰρμός.

» Τὸν προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φιλάν» θρωπε· κάμει τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνά- » γαγε δέομαι.

Πολιτείας ἀπάρξασθαι, εὐαρέστου σοὶ Δέσποτα, σὺν τῇ ἐτησίῳ ἀπάρξει, ἡμᾶς καταξίωσον.

Ἡμερῶν τῶν τοῦ πνεύματος, ἐν μεθέξει τοῦ νόμου σου, ἀνάδειξον πλήρεις οἰκτίρμον, Σωτῆρ τοὺς ὑμνούντάς σε.

Θεοτοκίον.

Τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, ἀπὸ πάσης δεόμεθα, ῥῦσαι ἀπειλῆς ἢ τεκοῦσα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ῥηγνύμενον, καὶ ποσὶ γυναικῶν συμπατούμενον, καθορῶσα, ἡ προμήτωρ ἐνθέως ἀγάλλεται, τὸν αὐτὴν δολίως, Παραδείσου τὸ πρὶν ἐξορίσαντα.

Τὴν ἄσκησιν, τῇ ἀθλήσει προθύμως συνάψασαι, τῷ Νυμφίῳ, τῶν ψυχῶν νῦν ἀφθόρως συνήφθητε, καὶ νυμφῶνι θείῳ, γηθομένη ψυχῇ ἐναυλίζεσθε.

Ἵψούμενα, τῶν βασάνων τὰ ἄγρια κύματα, τῶν Μαρτύρων, τὰς ὀλκάδας βυθίσαι οὐκ ἴσχυσαν, κραταιᾶ χειρὶ γάρ, πρὸς τοὺς θεῖους λιμένας κατήνησαν.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων σου, τὰς ἐκβάσεις ὀρῶσα μεγαλύνον, ἐπὶ πλεῖον, Θεομητορ τὸν σὲ μεγαλύναντα· γενεαὶ γὰρ πᾶσαι, σὲ ἰδοὺ ἀληθῶς μακαρίζουσι.

Τοῦ Ὁσίου. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Σημείων καὶ τεράτων σε Χριστός, αὐτουργὸν ἀνέδειξε, τῆς θείας Μακάριε, ἐνεργείας δεδειχῶς ἐνδιαίτημα.

Ἵψώθη σου τὸ σῶμα Συμεών, ὡς σταυρῷ τῷ κίονι· διὸ συνδεδόξασαι, τῷ ἐν ξύλῳ διὰ σὲ ὑψωθέντι Χριστῷ.

Μετάρσιον πορείαν ἐφευρών, Συμεῶν θεσπέσιε, πρὸς ὕψος οὐράνιον, τοὺς ὑμνοῦντάς σε πιστῶς ἀνακόμιζε.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ καὶ κιβωτόν, καὶ παστάδα ἔμψυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε οἱ πιστοὶ καταγγέλλομεν.

Καταβασία

» Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς,
» σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος
» προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν
» ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρ-
» κὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριμέ-
» ρῳ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου.

Ποιηθὲν τῷ 1813 ἔτει ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Κυρίλλου ς'.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὁ ἀρρήτῳ σύμπαντα, δημιουργήσας σοφία, καὶ καιροὺς ὁ θέμενος, ἐν τῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ, δώρησαι, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ σου νίκας· ἔτους δέ, τὰς τε εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους, εὐλογήσας κατευθύνων, ἡμῶν τὰ ἔργα πρὸς θεῖόν σου θέλημα.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου. Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τοῖς κάτω συναπτόμενος, καὶ ἄρμα πυρός, τὸν στῦλον ἐργασάμενος, δι' αὐτοῦ συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας Ὅσιε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Συμεῶν τὸν ἄμεμπτον βίον, ποῖα γλῶσσα ἀνθρώπων ἐξαρκέσει ποτέ, πρὸς ἔπαινον ἐξηγήσασθαι; ὁμως ὑμνήσω Θεοῦ σοφία, τὰ τοῦ ἥρωος ἄθλα καὶ τοὺς ἀγῶνας, τοῦ ἐν τῇ γῆ ὡς φωστῆρος φανέντος τοῖς πᾶσι βροτοῖς, καὶ μεγάλως τῇ καρτερίᾳ, τῷ χορῷ τῶν Ἀγγέλων ἐκλάμπαντος· σὺν τούτοις γὰρ ψάλλων ἀπαύστως Χριστῷ, πρεσβεύων οὐ παύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Μῆν Σεπτέμβριος, ἔχων ἡμέρας λ'.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιβ', καὶ ἡ νύξ ὥρας ιβ'.

Τῇ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου Ἔτους.

Στίχ. Ἰνδικτον ἡμῖν εὐλόγει νέου Χρόνου,

Ὡ καὶ Παλαιέ, καὶ δι' ἀνθρώπους Νέε.

Ἰστέον, ὅτι τὴν Ἰνδικτιῶνα ἐορτάζει ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων παραλαβοῦσα, διὰ τὸ νομίζεσθαι παρὰ Ῥωμαίοις ἀρχὴν εἶναι τοῦ Ἔτους ἀπὸ ταύτης τῆς Ἰνδικτιῶνος· Ἰνδικτιῶν γὰρ λέγεται παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ὀρισμός. Καὶ προσέτι διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰσελθεῖν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐπιδοθέντος αὐτῷ βιβλίου, ὅπερ ἦν Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου, ἀναπτύξαντα, εὐρεῖν τὸν τόπον, οὗ ἦν γεγραμμένον· «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με· ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τῇ καρδίᾳ· κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν· ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει· κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν» (Ἡσαΐα ζα' 1-2). Εἶτα τὸ βιβλίον ἀποδόντα τῷ ὑπηρέτῃ, καὶ καθήσαντα εἶπεῖν· Ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ Γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσίν ὑμῶν· ὅτε καὶ ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ (Λουκᾶ δ' 16-22). Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ποιούμεν τοῦ γενομένου θαύματος παρὰ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Μονῇ τῶν Μιασηνῶν· καὶ μνήμην τοῦ γενομένου ἐμπρησμοῦ.

Στίχ. Αὐθαιρέτως ἄνεισιν ἄγρα τις ξένη,

Λίμνης βυθοῦ πάντιμος εἰκὼν Παρθένου.

Ἡ μνήμη τῆς Θεοτόκου τῶν Μιασηνῶν τελεῖται διὰ τὴν παραδοξοποιὸν καὶ ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐν τῇ λίμνῃ μὲν τῆς Ζαγουροῦ, Μονῆς δὲ τῶν Μιασηνῶν, διὰ τὸν φόβον τῶν Εἰκονομάχων ῥιφθεῖσαν καὶ μετὰ πολὺν χρόνον, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, ἄσπιλον ἀναδοθεῖσαν.

Ἡ δὲ τοῦ ἐμπρησμοῦ μνήμη, διὰ τὸ συμβῆναι, διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, γενέσθαι ἐμπρησμὸν μέγιστον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ Λέοντος τοῦ μεγάλου βασιλέως, τοῦ ἐπονομαζομένου Μακέλλη, ἐν ἔτει 450, καὶ πυρποληθῆναι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως, ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Στυλίτου.

Στίχ. Λιπὼν Συμεῶν τὴν ἐπὶ στύλου βάσιν,

Τὴν ἐγγὺς εὔρε τοῦ Θεοῦ Λόγου στάσιν.

Ὑπιβάτης Συμεῶν Σεπτεμβρίου ἔκθανε πρώτη.

Συμεῶν ὁ Στυλίτης ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου, καὶ Μαρτυρίου τῆς Ἀντιοχείων ἱεραρχοῦντος, ὁρμώμενος ἀπὸ τῆς Κιλικίων ἐπαρχίας, κόμης Σισάν· ὃς ὑπελθὼν τὸν μονήρη βίον καὶ ἐπὶ κίονος ἀνελθὼν καὶ τεσσαράκοντα ἑπτὰ χρόνους ἐν

αὐτῷ προσκατερήσας καὶ πολλῶν θαυμάτων γενόμενος αὐτουργός, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Ὁσίας Μάρθας, μητρὸς τοῦ Ὁσίου Συμεών· καὶ τῆς Ὁσίας Εὐανθίας· καὶ ἡ κοίμησις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Στίχ. Ἐν γῆ ξενίζει Μάρθα τὸν Χριστὸν πάλαι.

Σὲ δὲ ξενίζει, Μάρθα, Χριστὸς ἐν πόλῳ.

Ὅν τοῦ τρέχειν ἔστησεν ἥλιον πάλαι,

Λιπὼν Ἰησοῦς, Ἥλιον δόξης βλέπει.

Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ἐγένετο μὲν υἱὸς Ναυῆ, διάδοχος δὲ τοῦ Μωσέως, τοῦ τῶν Ἑβραίων νομοθέτου· ὃς καὶ τὴν Ἱεριχὼ παρέλαβε, πόλιν ὑπάρχουσαν τῶν ἀλλοφύλων, καὶ τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ ἐθεάσατο κρατοῦντα ῥομφαίαν· καὶ μαθὼν, ὅτι ἀρχιστράτηγός ἐστι τῆς δυνάμεως Κυρίου, ῥίψας τὰ ὄπλα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Πολεμῶν δὲ τοῖς ἀλλοφύλοις καὶ τοῦ ἡλίου μέλλοντος δῦναι, ἔχων προθυμίαν εἰς τὸν πόλεμον, ἠΰξαστο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπε· Στήτω ὁ ἥλιος· καὶ εὐθέως ἔστησε τὸν ἥλιον τοῦ δρόμου αὐτοῦ μὴ δῦναι, ἕως ἔτρεψε τοὺς ἀλλοφύλους κατὰ κράτος. Στρατηγήσας δὲ τοῦ λαοῦ καὶ διαγαγὼν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ διαμερίσας αὐτοῖς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἣτις ἐστὶν ἡ Παλαιστίνη· καὶ κρίνας τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἔτι εἰκοσιεπτὰ καὶ φοβερὸς τοῖς πολέμοις γενόμενος καὶ ἐν πολλοῖς πολέμοις τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ καὶ ἀρετὴν ἐπιδειξάμενος, ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ τοῦ οἰκείου λαοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα γυναικῶν, Μαρτύρων, Παρθένων καὶ Ἀσκητριῶν, καὶ Ἀμμὸν Διακόνου καὶ διδασκάλου αὐτῶν.

Στίχ. Δισεκαρῖθμοις παρθένοις πῦρ καὶ ξίφος,

Θεοῦ προεξένησαν Υἱὸν νύμφιον.

Ἀμμὸν καλύπτραν ἔμπυρον δεδεγμένος,

Τὸ σαρκικὸν κάλυμμα χαίρων ἐξέδν.

Αὗται ἐγένοντο ἐξ Ἀνδριανουπόλεως τῆς Μακεδονίας· καὶ χριστιαναὶ οὔσαι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν, ἔχουσαι καὶ διδάσκαλον τὸν διάκονον Ἀμμὸν. Κρατηθεῖσαι δὲ παρὰ Βάβδου τοῦ τῆς Ἀνδριανουπόλεως ἄρχοντος καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσαι διὰ τὸ μὴ προσκυνῆσαι τὰ εἰδῶλα, ἠΰξαντο πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν ἀέρα ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, ἐπὶ πολλὰς ὥρας τιμωρούμενος, καὶ πεσὼν ἀπόλετο. Κρεμᾶται δὲ ὁ ἅγιος Ἀμμὸν καὶ ξέεται τὰς πλευράς· εἶτα κασίδα* πεπυρωμένην δέχεται κατὰ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ταύτης ῥυσθείς, παρεπέμφθη μετὰ τῶν ἁγίων Παρθένων, ἀπὸ Βερρόης εἰς Ἡράκλειαν τῆς Θράκης, Λικινίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ δι' ἀποφάσεως τούτου, αἱ μὲν δέκα εἰς πῦρ ἐνεβλήθησαν, αἱ δὲ ὀκτὼ μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν ἀπεκεφαλίσθησαν· καὶ ἕτεραι δέκα, ξίφος κατὰ στόμα καὶ καρδίαν δεξάμεναι, ἐτελειώθησαν· καὶ ἕξ ὑπὸ μαχαίρῶν κατεκόπησαν· αἱ δὲ λοιπαὶ ἕξ, σίδηρα πεπυρακτωμένα κατὰ στόμα λαβοῦσαι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων Εὐόδου, Καλλίστης καὶ Ἑρμογένους.

Στίχ. Κάλλιστον ὄντως εὔρε Καλλίστη τέλος,

Σὺν τοῖς καλοῖς τμηθεῖσα διττοῖς συγγόνις.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, αὐτάδελφοι ὄντες, ὡς ἀπὸ μιᾶς γαστρὸς γεννηθέντες, διὰ τῆς θείας κολυμβήθρας πνευματικῶς ἀνεγεννήθησαν, κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ κηρύγματος. Ἐπεὶ δὲ ὡς χριστιανοὶ τῷ ἄρχοντι διεβλήθησαν καὶ διεγνώσθη τὸ εὐγενὲς τῆς τούτων ψυχῆς παράστημα καὶ ἀκατάπληκτον φρόνημα, τὸν διὰ ξίφους

θάνατον κατ' αὐτῶν ἀπεφάνητο ὁ ἄρχων· καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον οὕτω
τελέσαντες, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Ὁ ὁσιος Μελέτιος ὁ νέος, ὁ ἐν τῷ ὄρει Μυουπόλεως ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ἐκ τοῦ λατινικοῦ κάσιδα (ἡ ἀὐτῶν), ὅπερ καὶ κάσις (ἡ ἀὐτῶν) λέγεται· δηλοῖ δὲ τὴν
περικεφαλαίαν, ἢ καλύπτραν.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Ἀγγελῆς, ὁ ἐν Κων/πόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1680, ξίφει
τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ Παῖδες εὐσεβεία συντραφέντες, δυσσεβοῦς

» προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν

» οὐκ ἐπτοίθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶ-

» τες ἔψαλλον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀρχόμενοι τοῦ ἔτους, καὶ τῶν ὕμνων, ἀπαρχὴν ποιούμεθα, τῷ βασιλεύοντι Χριστῷ,
βασιλείαν τὴν ἀπέραντον, ὁ ὀρθόδοξος λαός, εὐσεβῶς μέλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων
Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ ὢν πρὸ τῶν αἰῶνων, ἐπ' αἰῶνά τε καὶ ἔτι Κύριος, τοῖς ἀναμέλπουσι Χριστέ, ἡ πηγὴ
τῆς ἀγαθότητος, τῶν χρηστῶν σου δωρεῶν τὸ ἔτος πλήρωσον· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς
εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Οἱ δοῦλοι τῷ Δεσπότη, εἰς πρεσβείαν τὴν ἀγνὴν Μητέρα σου, σοὶ προβαλλόμεθα
Χριστέ, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τὸν λαόν σου ἀγαθὴ ῥυσθῆναι ψάλλοντα· Ὁ τῶν
Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν ἀγίων Γυναικῶν. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ὡς ἀκατάπληκτον τὸ σόν, φρόνημα Ἀμμούν θεοφόρε· καὶ γὰρ ἐξάρχων τοῦ χοροῦ,
τῶν παρθένων, βασάνους οὐκ ἔπηξας, σὺν αὐταῖς τελειούμενος, ὡς διάκονος καὶ
μύστης τῆς θείας δόξης.

Νυμφαγωγὸς οἷα σοφός, λόγοις ὑπαλείφεις ἀνδρείας, πρὸς τὸν Νυμφίον ἀφορᾶν, καὶ
σαρκὸς καρτερεῖν τὰ ἐπίπονα, κραυγάζουσας τὰς Μάρτυρας· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων
εὐλογητὸς εἶ.

Μὴ ἀποκάμωμεν, ἰδοῦ, ἤνοικται τὸ στάδιον Κόραι· στῶμεν ἀνδρείως, ὁ Χριστὸς τοὺς
στεφάνους προτείνει, τοῦ σώματος ἑαυτῶν μὴ φεισώμεθα, ἀνεβῶν αἰ γενναῖαι ἐν τῷ
σταδίῳ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ
Δυνάμεις, βροτῶν τε συστήματα, ὡς ἡμᾶς λυτρωσάμενον, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας
Εὐλογημένη.

Τοῦ Ὁσίου. Παῖδες θεοσεβεῖς.

Ἔλυσας μὲν ἀύχμῳ ἀπορουμένοις, καὶ πύλας αὐτοῖς ὑετοῦ ἤνοιξας, καὶ τὴν γῆν
κλονουμένην, ἐντεύξεσιν ἔστησας, καὶ λαοὺς κραυγάζειν ἐδίδαξας· Εὐλογητὸς ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς μέγιστος φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας, πολὺφωτός τε Συμεῶν ἥλιος, πανταχοῦ τὰς
ἀκτῖνας, ἐκπέμπων ἐφώτιζες, καὶ λαοὺς κραυγάζειν ἐδίδασκες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νάματα πανταχόθεν συρρύνεντα, θεράπον Χριστοῦ, ἀνθρώπων πέλαγος, ἐν τῇ μάνδρᾳ
τῆς σῆς, συνεκρότει ἀσκήσεως, ὑπὸ σοῦ βοᾶν παιδευόμενοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Πάλαι μὲν τοῦ Πρεσβύτου ταῖς ἀγκάλαις, πλαξὶ δὲ τῆς σῆς καρδίας Ὅσιε, ἀοράτῳ δυνάμει, Χριστὸς ἀνεπαύσατο, Συμεῶν· διὸ ἀνεκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐπρεπε τῷ ἀσπόρῳ σαρκουμένῳ, ἐκ σοῦ προελθεῖν Παρθένε ἄχραντε· σὺ γὰρ ἔφυσας τὸν πάντων ἀγνὴ ἀνυπέβλητον, ᾧ βοῶντες, ὕμνοις κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καταβασία.

» Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς, λαοὺς
» ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστου-
» γοῦς· ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς
» θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δρο-
» σοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑ-
» περύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλο-
» γητὸς εἶ.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ ἡ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν τοὺς ὕμνολόγους ἐν καμίνῳ, διαφυλάξαντα
» Παῖδας, καὶ τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλόντα
» εἰς δρόσον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερ-
» υψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀρχηγῷ τῆς σωτηρίας Χριστέ, ἀπαρχὴν σοι προσφέρει τὴν ἐνιαύσιον, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία κραυγάζουσα· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα σοφῶς, καινουργήσαντα Κτίστην, καὶ διεξάγοντα, τῶν καιρῶν τὰς ἐλίξεις βουλήματι, ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ διεξάγοντι τὰ πάντα Θεῷ, καὶ καιροὺς ἀλλοιοῦντι, πρὸς τὴν πολύτροπον τῶν ἀνθρώπων κυβέρνησιν, ψάλλομεν· Ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.
Θεοτοκίον.

Τὴν θεομήτορα Παρθένον ἀγνήν, ἐν ἐτῶν περιόδοις καὶ ἐλίξεσιν, ὀρθοδόξων βροτῶν τὰ συστήματα, ὕμνουμέν σε ὡς Θεοτόκον, καὶ πάντων σωτηρίαν.

Τῶν ἀγίων Γυναικῶν. Παῖδας εὐαγεῖς.

Λαμπροὺς καὶ φαιδροὺς ὡς ἐξ αἱμάτων, χιτῶνας μαρτυρικῶς περιεβάλεσθε, συναπεκδυσάμεναι, ὄντως τὸν φθειρόμενον ταῖς ἀμαρτίαις ἄνθρωπον, καὶ ἀναμέλπουσαι· Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Πλουσίου φωτὸς φωτοχυσίαις, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ θείας λαμπρότησι, Μάρτυρες λαμπόμεναι, νύκτα παρεδράμετε, τῆς ἀθείας ψάλλουσαι ἐν ὁμοιοῖα ψυχῆς· Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἄρνες, ὡς ἄσπιλοι ἀμνάδες, ὡς θεῖαι περιστεραί, ὡς ἐθελούσια θύματα προσήχθητε, Μάρτυρες τῷ κτίσαντι, καὶ ὡς θυσίαι ἄμωμοι, συμφώνως ψάλλουσαι· Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προστάξει τυράννων παρανόμων, τὸν ἄδικον θάνατον ὑπέστητε, μέλη συγκοπτόμεναι, ράβδοις συντριβόμεναι, ἀνηλεῶς τυπτόμεναι, ξίφει τεμνόμεναι· διὸ τὰς ἀθανάτους κληροῦσθε, ἐν ἀγαλλιάσει πλουσίας ἀντιδόσεις.

Θεοτοκίον.

Ὅπισθ σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν ἡδυπνῶν ἐπαισθόμεναι, πάναγνε Θεόνυμφε, μόνῃ ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστρὸς σου λάμψαντος, μονογενοῦς Υἱοῦ, καὶ σοὶ συμβασιλεύουσιν ὄντως, ἀνυμνολογοῦσαι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὄσιου. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Ἀπὸ πάσης χωρήσας προσπαθείας, καὶ μητρώαν ἀσθένειαν οἰκτείρας, οἷά περ ζῶν ἐφάνης μετὰ θάνατον, τὸν Κύριον ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεανίαν συσφίγγεις παρεθέντα, καὶ τὴν κλίνην τὸν φύλαρχον προστάττεις, ἐπὶ τῶν ὤμων φέρειν ἱερώτατε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ὁ λαμπρύνας Ἰῶβ διὰ τοῦ πάθους, ἠλκωμένης σαρκός σου τὴν σαπρίαν, εἰς μαργαρίτην ἔτρεψε πολύτιμον, σὲ Χριστοῦ θεράπον, Συμεῶν δοξάζων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λησταρχοῦντα ἀλάστορα ὡς πάλαι, ἐπὶ ξύλου ληστὴν προσεκαλέσω, ταῖς Συμεῶν ὃ Δέσποτα ἐντεύξεσιν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Τὴν δι' Ἀγγέλου τὸ Χαῖρε δεξαμένην, καὶ τεκοῦσαν τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ τὸ φῶς τῷ κόσμῳ ἀνατείλασαν, πάντες σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, Παρθένε Θεοτόκε.

Καταβασία

» Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, Δη» μιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβά- » τα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαν- » τα· καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, » Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Ἰνδίκτου. Ὡδὴ θ'. Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βά» τος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν τῶν πει- » ρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν » κάμινον, ἵνα σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύ- » νωμεν.

Λόγε τοῦ Θεοῦ καὶ Δύναμις, ἡ ἀληθῆς Σοφία καὶ ἐνυπόστατος, ἡ συνέχουσα, καὶ κυβερνῶσα τὰ πάντα σοφῶς, καὶ τὸν νῦν ἐπιστάντα τοῖς δούλοις σου, καιρὸν ἐν καταστάσει, γαληνίωσι διεξάγαγε.

Μόνη πρὸ αἰῶνων πέφυκας, ὡς ποιητὴς αἰῶνων καὶ βασιλεύουσα, τρισυπόστατε, μία Θεότης ἀμέριστε, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸ ἔτος νικηφόρον, τῇ κληρουχία σου ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον.

Σῶτερ τοῦ παντὸς καὶ πρύτανι, δημιουργὲ καὶ παντοκράτορ τῆς κτίσεως, ταῖς δεήσεσι, τῆς ἀλοχεύτως τεκούσης σε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι, τηρῶν τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκαταπαύστως ἀστασίαστον.

Τῶν ἁγίων Γυναικῶν. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Νάουσιν ἰάσεων κρουνοῦς, τοῖς χρήζουσιν, ὡς ἐκ κρήνης αἱ πανόλβιοι, παύουσι λύμην νοσημάτων, παθῶν ἀποδιώκουσι καύσωνα, καρδίας τῶν φιλοθέων ἀρδεύουσι, πρὸς εὐκαρπίαν θείων πράξεων.

Ὁ θεῖος διάκονος Αμμούν, Κελσίνα τε, καὶ πρὸς τούτοις τεσσαράκοντα, θεῖαι θεόφρονες γυναῖκες, ἀθλήσασαι νομίμως ἐστέφθησαν· καὶ νῦν μετὰ Ἀγγέλων χορεύουσι, ἅς κατὰ χρέος μακαρίζομεν.

Ἐψώθητε κράτος κατ' ἐχθρῶν ἀράμεναι, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοιώθητε, ξύλου τρυφᾶτε ἀκωλύτως, ζωῆς ἐν Παραδείσῳ Θεόνυμφοι, πηγὴν νῦν τῶν καλῶν κατειλήφατε, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκετεύουσαι.

Θεοτοκίον.

Σοφίας χωρίον ὑπὲρ νοῦν, τῆς κρείττονος ἀνεδείχθης Κόρη ἄμωμε, ἔμψυχος Θρόνος τε καὶ πύλη· διὸ ὡς βασιλίδα ἠγάπησαν, παρθένοι σε Παρθένε, ὀπίσω σου ἀπενεχθεῖσαι τῆς Θεόπαιδος.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν προδηλωθέντα.

Βεβασιλευκότα, παθῶν διὰ καρτερίας, ὁ Χριστὸς σε προσήκατο, Συμεῶν θεοφόρε, τῆς αὐτοῦ κοινωνὸν σκηπτουχίας· ὅθεν σε ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἰαματικῆς χάριτος κατηξιωμένος, ἐξ ἀσύλων τοῦ Πνεύματος θησαυρῶν θεοφόρε, Συμεῶν τὰς ἰάσεις βραβεύεις, τοῖς πανηγυρίζουσι τὴν μνήμην σου.

Ἐπιβεβηκώς, Ὅσιε τῆς οὐρανοδρόμου ἀρετῆς, καὶ αἰθέριον ἄθλον ἐνδεδειγμένος, καὶ πρὸς σκηνὰς ἀναπτάς οὐρανίους, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Βάτος καιομένη, πυρὶ καὶ μὴ φλεγομένη, ἀνεδείχθης ὡς Παρθένη, συλλαβοῦσα ἀσπύρωσ, τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὃν ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Καταβασία

» Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως » βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζῶν» φόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν » ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν, σὲ μεγαλύ-
» νομεν.

Ἐτέρα » Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενό» μενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· » τῆς γὰρ Προμήτορος ἢ παγγενῆς κατάρρα διαλέλυ- » ται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ἦν πᾶσαι » αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν. Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἰνδίκτου. Τοῖς Μαθηταῖς.

Θεὲ θεῶν καὶ Κύριε, τρισυπόστατε φύσις, ἀπρόσιτε αἴδιε, ἄκτιστε καὶ τῶν ὅλων, δημιουργε παντοκράτορ, σοὶ προσπίπτομεν πάντες, καὶ σὲ καθικετεύομεν· Τὸ παρὸν ἔτος τοῦτο, ὡς ἀγαθός, εὐλογήσας φύλαττε ἐν εἰρήνῃ, τοὺς βασιλεῖς καὶ ἅπαντα, τὸν λαόν σου Οἰκτίρμον.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοιον.

Φωστῆρος δίκην Ὅσιε, ὁ φωσφόρος σου βίος, ἀστράψας κατεφώτισε, τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι· διὰ στύλου γὰρ Πάτερ, ἀνῆλθες ὡς ἐν κλίμακι, πρὸς Θεὸν ἐνθα πάντων, τῶν ὀρεκτῶν, Συμεῶν τὸ ἔσχατον ὄντως πέλει, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῶν τιμώντων σε μάκαρ.

Θεοτοκίον., ὅμοιον.

Δημιουργὸς καὶ πρύτανις, πάσης κτίσεως πέλων, καιροὺς καὶ χρόνους θέμενος, ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον, εὐλογίαις Οἰκτίρμον, χρηστότητος στεφάνωσον, ἐν εἰρήνῃ φυλάττων, σοῦ τὸν λαόν, ἀβλαβῆ ἀπήμαντον δυσωποῦμεν, πρεσβεΐαις τῆς τεκούσης σε, καὶ τῶν θείων Ἀγγέλων.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ ιδιόμελα.

Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, καὶ συστησάμενος τὴν κτίσιν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι· ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος· εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, δωρούμενος εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας τῷ πιστοτάτῳ βασιλεῖ, εὐφορίαν τε τῇ γῆ, καὶ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος δ'.

Ἡ βασιλεία σου Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· πάντα γὰρ ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, καιροὺς ἡμῖν καὶ χρόνους προθέμενος· διὸ εὐχαριστοῦντες κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα βοῶμεν· Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἀκατακρίτως βοᾶν σοι· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Αἱ πορεΐαί σου ὁ Θεός, αἱ πορεΐαί σου μεγάλαι καὶ θαυμασταί· διὸ τῆς οἰκονομίας σου, τὴν δυναστείαν μεγαλυνοῦμεν, ὅτι φῶς ἐκ φωτός, ἐπεδήμησας εἰς ταλαίπωρον κόσμον σου, καὶ τὴν πρώτην ἀνεῖλες ἀράν, τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ὡς ἠυδόκησας Λόγε, καὶ ἡμῖν ἐν σοφίᾳ, καιροὺς καὶ χρόνους ὑπέθευ, τοῦ δοξάζειν τὴν παντουργικὴν σου ἀγαθότητα. Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος β'. Γερμανοῦ.

Ὅτε τῷ πάθει σου Κύριε, τὴν οἰκουμένην ἐστερέωσας, τότε καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν. Γυναῖκες ἠνδρίσαντο, κατὰ τοῦ πικροτάτου τυράννου· καὶ τὴν

ἤτταν τῆς μητρὸς ἀνακαλεσάμεναι, πάλαι ἐν τῇ τρυφῇ τοῦ Παραδείσου γεγόνασιν, εἰς δόξαν σοῦ τοῦ γεννηθέντος ἐκ γυναικός, καὶ σώσαντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.
Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος β΄.

Ἐκ ρίζης ἀγαθῆς, ἀγαθὸς ἐβλάστησε καρπός, ὁ ἐκ βρέφους ἱερὸς Συμεών, χάριτι μᾶλλον ἢ γάλακτι τραφεῖς· καὶ ἐπὶ πέτραις τὸ σῶμα ὑψώσας, πρὸς Θεὸν δὲ ὑπερυψώσας τὴν διάνοιαν, αἰθέριον διεδομήσατο ταῖς ἀρεταῖς ἐνδιαίτημα· καὶ ταῖς θείαις Δυνάμεσι συμμετεωροπορῶν, Χριστοῦ γέγονεν οἰκητήριον, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄. Γερμανοῦ.

Ὁ ἀρρήτῳ σοφία συστησάμενος τὰ σύμπαντα, Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἡμῖν προθέμενος, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου εὐλόγησον· τὸν δὲ πιστὸν βασιλέα ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανον, διδοὺς αὐτῷ κατὰ βαρβάρων τὴν ἰσχύν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἰνδίκτου, καὶ τοῦ Ὁσίου, Ὡδαὶ γ΄ καὶ ζ΄.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄. Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Ὁ Απόστολος. Πρὸς Τιμόθεον. Τέκνον Τιμόθεε, παρακαλῶ πρῶτον... (Ζήτει Σαββάτῳ λγ΄).

Καὶ ἕτερον Ἀπόστολον τοῦ Ὁσίου.

Πρὸς Κολοσσαεῖς· Ἀδελφοί, ἐνδύσασθε ὡς ἐκλεκτοί... (Ζήτει Κυριακῇ, λ΄).

Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσηλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Ναζαρέτ...

Καὶ τοῦ Ὁσίου. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πάντα μοι παρεδόθη...

(Ζήτει Ἰανουαρίῳ κ΄).

Κοινωνικὸν τῆς Ἰνδίκτου

Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε. Ἀλληλουῖα.

Τῆ Β΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος

καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ζ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Μάρτυρος γ΄ καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Θῆρας τὸ πρὶν τροπώσάμενος, τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, Ἀθλοφόρε ἀοίδιμε, τῶν λεόντων χάσματα, καὶ θηρῶν τὰ ὀρμήματα, ἐντεύξει θεία, σὺ ἐχαλίνωσας, τῆς τούτων βλάβης, μείνας ἀμέτοχος· πῦρ οὐ κατέπτηξας, οὐ θυμὸν δικάζοντας· τῆς γὰρ Χριστοῦ, μάκαρ ἀγαπήσεως, οὐδὲν προέκρινας.

Νέφ ἐν σώματι ἐνδοξε, τὸν παλαιὸν περνηστίην, ἐτροπώσω τὰ στίγματα, τοῦ Χριστοῦ μακάριε, τῇ σαρκί σου δεξάμενος· καὶ νῦν Μαρτύρων συναγελάζη χοροῖς,

στεφανηφόρος Μάμα πανεύφημε, φέγγει λαμπόμενος, τρισηλίω πάντοτε, τῶν ἐφετῶν, βλέπων τὸ ἀκρότατον, καθαρωτάτῳ νοΐ.

Τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ διὰ πάθους Σταυροῦ, καθελόντος τὸν τύραννον, ζωηφόροις ἴχνεσιν, ἀθλοφόρε ἐπόμενος, Μαρτύρων χαίρων, ὑπῆλθες στάδιον· καὶ ταῖς αἰκίαις κατατεινόμενος, τὸν καυχησάμενον, ἐξαλείφειν θάλασσαν, μετὰ σαρκός, Μάρτυς κατηδάφισας, καὶ ἐτραυμάτισας.

Τοῦ Ὁσίου, ὅμοια.

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, σὺ τῷ ποδήρει σεπτῶς, Ἁαρὼν ὥσπερ δεύτερος, καθωραΐζόμενος, τῶν Ἁγίων τὰ Ἅγια, νῦν κατοπτεῦεις ἔνδον γενόμενος, καὶ τοῦ δευτέρου καταπετάσματος. Ὡ τῆς ἀρρήτου σου, ὑπὲρ νοῦν ἐλλάμψεως, Ἱεραρχῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἧς περ μετέσχηκας!

Πάτερ Ἰωάννη πάνσοφε, θεοειδῆς γεγονώς, τῇ τῶν τρόπων ἀπλότῃ, Θεῶ νῦν παρίστασαι, τῇ ἐνώσει τῇ κρείττονι, καὶ ἀνενδότην νεύσει θεοῦμενος, καὶ τοῦ ἐκεῖθεν φωτὸς πληρούμενος, νοῦ καθαρότητι, καὶ ψυχῆς φαιδρότητι, Ἱεραρχῶν, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἱερώτατον.

Πάτερ Ἰωάννη πάνσεπτε, τῆς κοσμικῆς ἀποστάς, ταραχώδους συγχύσεως, τοῦ Χριστοῦ προσέδραμες, τῇ γαλήνῃ πανόσιε· καὶ θεωρίας θείας καὶ πράξεως, τὰς πανολβίους σαφῶς λαμπρότητας, ὄντως ἐπλούτησας, καὶ πιστοῖς μετέδωκας, θεοπρεπεῖ, βίῳ λαμπρυνόμενος, μακαριώτατε.

Δόξα. Ἦχος β΄. Βυζαντίου.

Νέον φυτόν, καθάπερ ἐλαίας, τῇ τοῦ Θεοῦ τραπέζῃ γεγένησαι, ὡς υἱὸς τῶν πορευθέντων τὴν τοῦ Κυρίου ὁδόν· διὰ γὰρ μαρτυρίου εὐλόγησέ σε Κύριος, καὶ βλέπεις τὰ ἀγαθὰ τῆς ἄνω Σιών, κατατροφῶν τῆς θείας ἀγαλλιάσεως, σὺν τοῖς γονεῦσι διὰ παντός, Μάμα ἀξιάγαστε· ὧν κοινωνοὺς ἡμᾶς ταῖς ἰκεσίαις σου γενέσθαι ποιήσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ἔργοις, σκοτεινοῖς συναπαχθεῖς, ὄλον ἀπημαύρωσα κάλλος, τὸ τοῦ Βαπτίσματος, θέλων ὁ πανάθλιος, καὶ περιβέβλημαι, στολισμὸν κατακρίσεως, καὶ σκότους· διὸ περ, δέομαι Πανύμνητε τῇ δυναστείᾳ σου, ρήξασα παθῶν μου τὰ ῥάκη, τὸν τῆς ἀπαθείας χιτῶνα, ἐνδυσον γυμνώττοντα, καὶ σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεπε τὸν ἴδιον ἄρνα ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνώσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Δεῦτε συμφώνως οἱ πιστοί, μνήμην τελέσωμεν Μάμαντος Μάρτυρος· οὗτος γὰρ νέος Ἄβελ ἀνεδείχθη ἡμῖν· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνος ποιμὴν προβάτων γεγονώς, ἀμνὸν εἰς θυσίαν πρῶτος προσήγαγε, καὶ στέφανον ἀθλήσεως, πρῶτος ἐκομίσατο· οὕτω καὶ ὁ ἔνδοξος ἀθλοφόρος, θρεμματικοῖς ποιμνίοις ἐνδιαπρέψας, ἑαυτὸν θῦμα εὐπρόσδεκτον τῷ Χριστῷ, προσήγαγε διὰ τοῦ μαρτυρίου· καὶ παρῆρσιαν ἔχων πρὸς αὐτόν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ αἰτεῖται, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οἱ τῷ θεῷ τεμένει σου, καταφεύγοντες ἄχραντε, καὶ πιστῶς τὸ ἔδαφος καταβρέχοντες, ἐν μετανοίᾳ δακρύνοντες, τὴν λύσιν λαμβάνουσι, τῶν δεινῶν ἀμαρτιῶν, καὶ τὴν χάριν κομίζονται, δυσωπούσης σου, ἐκτενῶς τὸν Δεσπότην καὶ Σωτῆρα, τῶν ἀπάντων καὶ Υἱόν σου, Θεοκυῆτορ πανάμωμε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ζύλου ὡς ἔβλεπεν, Ἀμνάς ἢ κυήσασα, ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότητας, πῶς ἐν ζύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνητήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χειράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ Μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν· ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Κανὸνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνέδειξε σε τῇ ποιμνῇ σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ Ἰωάννη Ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία

Κανὸν τῆς Ὀκτωήχου εἷς, καὶ τῶν Ἀγίων δύο.

Ὁ Κανὸν τοῦ Μάρτυρος. Ποῖημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τοὺς οὐρανοὺς περιπολῶν ὡς ἄριστος, Μάρτυς γενόμενος, καὶ τριφεγγοῦς αἴγλης, ἔνδοξε πληρούμενος, τοὺς ἐπὶ γῆς τιμῶντάς σου, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, ἡμέραν τῆς τελειώσεως, θείου φωτισμοῦ καταξίωσον.

Τὸ εὐγενὲς καὶ κατὰ πάντα τέλειον, τῆς διανοίας σου, ὁ προειδὼς Λόγος, Μάμα ἐκ σπαργάνων σε, συνέσεως ἐπλήρωσε, καὶ καλῶν ταῖς ἰδέαις, πολυειδῶς κατεκόσμησε, Μάρτυς ἀθλοφόρε πανεύφημε.

Οἱ σοὶ γενέται ἀμωμῆτου πίστεως, προκινδυνεύοντες, ἐν διωγμῷ πλάνης, καὶ ἐγκαθειργνύμενοι, ἔνθα καὶ τελευτήσαντες, ὑπὲρ τοῦ θείου πόθου, βλαστάνουσι σὲ τὸν λύσαντα, τῆς πολυθεΐας τὸν σύνδεσμον.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὸν τοῦ Ὁσίου. Ποῖημα Γερμανοῦ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Τῷ ἐκτινάξαντι.

Τῷ ἀνατείλαντι ἐν τῷ κόσμῳ, τὸν Ἱεράρχην τὸν σοφόν, τοῖς τῆς εὐσεβείας διαλάμποντα δόγμασιν, ἄσωμεν τῷ Χριστῷ, ὅτι δεδόξασται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν διαλάμπαντα ἐν τῷ κόσμῳ, τῆς εὐσεβείας τῷ φωτί, καὶ τῆς ἀσεβείας τὴν ἀχλὺν ἐκδιώξαντα, τιμήσωμεν οἱ πιστοί, ὡς ἱεράρχην τὸν μέγαν Ἰωάννην.

Ὡς παριστάμενος σὺν Ἀγγέλοις, τῷ ἀπροσίτῳ Βασιλεῖ, τοῖς ἐπιμελοῦσί σου τὴν μνήμην ἰκέτευε, δοθῆναι τὸν ἰλασμόν, ἱεροκῆρυξ παμμάκαρ Ἰωάννη.

Θεοτοκίον.

Ὡς συλλαβοῦσα τὸν πρὸ αἰώνων, ἄναρχον Λόγον τοῦ Πατρός, καὶ σαρκὶ τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον Πανύμνητε, ἰκέτευε ἐκτενῶς, τοῦ λυτρωθῆναι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων.

Τοῦ Μάρτυρος. Ῥδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀγίδος.

Φωταυγῇ ὡς ἀστέρα, τὸν ἀθλητὴν Μάμαντα, ἔθετο Χριστὸς ἐν τῷ ὕψει, τῆς

Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἄθλων λαμπρότησι, καὶ παραδόξων θαυμάτων, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον καταλαμπρύνοντα.

Ἀνελθὼν ἐν τῷ ὄρει, τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, καὶ καταστραφθεὶς θεωρίας, νοῦ καθαρότητι, φύσιν τὴν ἄλογον, πρὸς λογικὴν ὑμνωδίαν, θεϊκαῖς προστάξει Μάρτυς διήγειρας.

Νεανίας ὠραῖος, περικαλλὴς πέφηνας· ὄθεν τοῖς ἀνόμως ζητοῦσι, τοῦ συλλαβέσθαι σε, ὄφθης ἀπρόσιτος, ἐθέλοντι πρὸς τὸ πάθος, ὡς ὁ πάντων Κύριος παραγενόμενος. Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ τανύσας, καὶ τὸν τῆς γῆς Ἄχραντε, γῦρον ὁ κατέχων ἀπάσης, φύσει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου, σωματικῶς κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα πᾶσιν ἀνέδειξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ στερεώσας λόγῳ.

Δι' ἐγκρατείας Πάτερ καὶ προσευχῆς, ἀκλινοῦς εἰσῆλθες πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, τῆς ἀρετῆς θεοφόρε, ἔνθα τῆς τρυφῆς τὸν χειμάρρουν τρυφᾷς.

Ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα Ὅσιε Ἰωάννη σοφέ, ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι, τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Ὡς εὐσεβῶν δογμάτων καθηγητής, καὶ σοφῶν λογίων ὑφηγητῆς ἀληθῆς, τὸν στέφανον ἀνεδήσω, κατὰ τῶν αἰρέσεων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς οὐρανὸν καὶ θρόνον σε τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦμεν πάντες Θεοκυῆτορ ἀγνή· ὅτι ἐκ σοῦ ἐπεφάνη, Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὴν γῆν » ἐδράσας ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν, στερεώσόν με πρὸς » ὕμνον, καὶ δοξολογίαν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας ὑπάρχων γόνος σεπτός, ἀσεβείας ἐδείχθης ἐκμειωτής, ὦ Μάμα πανεύφημε, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος· ἐν γὰρ σταδίῳ πλάνην, εἰδώλων διήλεξας, καὶ εὐθαρσῶς Τριάδα, ὑμνεῖσθαι ἐκήρυξας· ὄθεν καὶ θηρίοις, ἐκδοθεὶς ἀθλοφόρε, τὸν θῆρα ἐνέκρωσας, καὶ ἀρχέκακον δράκοντα· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῶ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Σκεῦος ἐνθεον τῆς ἐγκρατείας, πλοῦτος ἄσυλος τῆς εὐσεβείας, ἀνεδείχθης Ἰωάννη μακάριε, ἐν ἀπαθείᾳ φαιδρύνας τὸν βίον σου, καὶ δεομένοις ἀντλήσας τὸν ἔλεον.

Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους υπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον πρεσβειῶν σου, ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνοδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε.

Αὐτοθελῶς, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, ἀπτοήτω, ἐνδοξε φρονήματι· τὸν γὰρ Χριστὸν εἶχες συνεργόν, θεῖα δυναστεία, τὸ ἀσθενές σου ῥωννύοντα, καὶ Μάρτυρα δεικνύοντα, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, καὶ τῆς ἄνω λαμπρότητος μέτοχον.

Ὡς συνεργός, ὁ ἐκ Θεοῦ συνοδίτης σοι, καθυπείκει, οἷα λογικώτατος, ἄγιος θήρ·
θεία γὰρ στοργῇ, σὺ καθυποτάξας, τὰ πάθη τὰ ἀλογώτατα, ὥραϊος ἀπεφάνθης,
λογισμῶ σοφωτάτῳ, ἀλογίαν ἐχθρῶν τροπώσάμενος.

Δικαστικῶν, σὺ πρὸ βημάτων παρίστασο, τὴν τοῦ Λόγου, σάρκωσιν Μακάριε,
διαπρυσίως ἀναφωνῶν, καὶ τῆς ἀθείας, ἀπομαραίνων τὸ φρύαγμα· καὶ πάντα
ἀδιστακτῶς, μελωδεῖν ἐκδιδάσκων· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Τῷ τοκετῷ, τῆς ὑπὲρ φύσιν λοχείας σου, τῶν ὠδίνων, λέλυται τὸ ἐγκλημα, καὶ τῆς
ἀρᾶς ἢ τῶν γηγενῶν, φύσις ἀπηλλάγη, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, καὶ ἤνοικται τοῖς κάτω,
διὰ σοῦ τὰ τῶν ἄνω, καὶ Ἀγγέλοις βροτοὶ συγχορευούσι.

Τοῦ Ὁσίου. Μυστικῶς ὁ προφήτης προορῶν.

Τὸν Ἱεράρχην πάντες τὸν σοφόν, ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν, λέγοντες· Θεοφόρε Κυρίου,
ἐκτενῶς δυσώπει, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡς εὐσεβῶν δογμάτων φυτουργόν, καὶ σοφὸν Ἱεράρχην σε ἔχοντες, θεομακάριστε
Πάτερ, ὕμνοις καὶ ὧδαῖς εὐφημοῦμέν σε.

Τὴν ἱεράν σου μνήμην καὶ σεπτὴν, ἀρχηγὲ τῶν τροφίμων τῆς πίστεως, Ἱεράρχα
Κυρίου, ὕμνοις καὶ ὧδαῖς ἐορτάζομεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀνύμφευτος νύμφη καὶ ἀγνή, καὶ ἀλόχευτος Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸν
ἀπαύστως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ξεομένου οὐδόλωσ, σώματος ὁ ἐνδοξος, Μάμας ἐφρόντισε, τῆς φθορᾶς τὸ πάχος, τῷ
σπαράττεσθαι ἀποβαλλόμενος, καὶ τοὺς δερματίνους, ἀποδυόμενος χιτῶνας, καὶ
στολὴν ἀφθαρσίας δεχόμενος.

Χαριστήριον αἶνον, ἔμελεπες τῷ Κτίστη σου, ἐξορυττόμενος, τὰς πλευρὰς Παμμάκαρ,
καὶ φωνὴν οὐρανόθεν ἀκήκοας, βεβαιοῦσαν μάλλον, τὸν λογισμὸν σου πρὸς τὸ
κρεῖττον, καὶ τῶν πόνων τὸ ἄχθος κουφίζουσαν.

Ἐν εἰρκτῇ συγκλεισθέντι, ὥφθη οὐρανόθεν σοι ἐπικομίζουσα, παραδόξῳ θεᾷ,
Ἀθλοφόρε παμμάκαρ πολυάθλε, βρῶσιν ἀφθαρσίας, περιστερὰ ὠραιότητα· τῆς
φθορᾶς γὰρ τοὺς ὄρους ἐκβέβηκας.

Θεοτοκίον.

Σωματώσεως θείας, καὶ καταλλαγῆς ἀνεκφράστου, γέγονας πρόξενος, ἢ τὸν πρὸ
ἡλίου, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα κηῆσασα· διὰ σοῦ γὰρ φύσις, ἢ τῶν βροτῶν Θεῷ
συνήφθη, καὶ ἐν θρόνῳ τῆς δόξης καθίδρυται.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ποιμαντικῶς ἐχρίσθης, τῆς εὐσεβείας τῷ μύρῳ θεόσοφε· ὅθεν ὡς Ἱεράρχην, πάντες
εὐφημοῦμέν σε Ὅσιε.

Ὡς μιμητῆς ὑπάρχων, τῶν Ἀποστόλων Θεόφρον αἰοίδιμε, πόνοις καὶ ἀγρυπνίαις, τοῦ
τῆς Ἐκκλησίας προέστης λαοῦ.

Τὸν ζηλωτὴν Ἡλίαν, καὶ Μωυσῆν τὸν θεόπτην μιμούμενος, Πάτερ ἱεροφάντορ, τοὺς
αἰρεσιάρχας κατήσχυνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς Βασιλίδα πάντες, καὶ Βασιλέα τῶν ὅλων κηῆσασαν, δεῦτε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, τὴν
εὐλογημένην τιμήσωμεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ ζήλῳ τῷ πρὸς Θεόν, πυρούμενος ἱερώτατε, τῆς ὑφαπτύσεως πυρᾶς, οὐδόλωσ
ἐφρόντισας, θεῖῳ δροσιζόμενος, οὐρανόθεν ὄμβρῳ, Ἀθλοφόρε γενναιότατε.

Ὁ Νεανίας τρισί, μεταποιήσας τὴν κάμινον, εἰς δρόσον φωτοφανῶς, Θεόφρον
πανόλβιε, φλογὸς ἐξαρπάξει σε, καὶ πυρὸς δεικνύει, παραδόξῳ δυνατώτερον.

Μεγίστοις ἐγκαρτερῶν, ἀγῶσιν ὄφθης παμμέγιστος, ἐν ἀθληταῖς θαυμαστός, ἐν Μάρτυσι δόκιμος· διὸ καὶ μεγίστων σε, ὁ ἀγωνοθέτης ἀντιδόσεων ἠξίωσε.
Θεοτοκίον.

Γεγόναμεν κοινωνοί, τῆς θείας φύσεως Ἄχραντε, τῷ θείῳ σου τοκετῷ, καὶ λῆξιν οὐράνιον, σὺν Ἀγγέλων τάξεσιν, οἱ σὲ εὐφημοῦντες, ἐν Χριστῷ ἐκληρωσάμεθα.
Τοῦ Ὁσίου. Ὡς τὸν Προφήτην ἐρρύσω.

Τῆς Ἐκκλησίας τὴν δόξαν, κατεκόσμησας, Ἰωάννη μακάριε, τοῖς θείοις σου δόγμασι, καὶ σοφοῖς διδάγμασι, τὰς αἰρέσεις τε ἐκ ποδῶν ἐποίησας.

Ὡς περ φωστῆρ εὐσεβείας, τῶν δογμάτων σου τῷ κάλλει ἐξήστραψας, καθ' ὅλης τῆς κτίσεως, θεόφρον Διδάσκαλε, καὶ ἡμαύρωσας τὰς αἰρέσεις λόγῳ Θεοῦ.

Ἀντὶ μαχαίρας τῆ γλώττη, καὶ τῷ λόγῳ χρησάμενος Ὅσιε, τὰ νόθα ἐξέκοψας, διδάγματα ἅπαντα, καὶ ἐτράνωσας τὴν Τριάδα πᾶσι σαφῶς.

Θεοτοκίον.

Ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ κόσμον φωτίσας Χριστέ ὁ Θεός, κάμει τῶν πταισμάτων μου, ῥῦσαι ὡς φιλόανθρωπος, καὶ κυβέρνησον τὴν ζωὴν μου δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς τὸν προφήτην ἐρρύσω, ἐκ βυθοῦ κατωτάτου » Χριστέ ὁ Θεός, κάμει τῶν πταισμάτων μου, ῥῦσαι » ὡς φιλόανθρωπος, καὶ κυβέρνησον τὴν ζωὴν μου » δέομαι.

Κοντάκιον τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐν τῇ ράβδῳ Ἄγιε, τῇ ἐκ Θεοῦ σοι δοθείσῃ, τὸν λαόν σου ποιμανον, ἐπὶ νομᾶς ζωηφόρους· θῆρας δέ, τοὺς ἀοράτους καὶ ἀνημέρους, σύντριψον, ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σὲ ὑμούντων· ὅτι πάντες οἱ ἐν κινδύνοις προστάτην Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν πάσῃ τῇ γῆ περιβόητον Μάρτυρα, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντα, ὑμνήσωμεν Μάμαντα, τὸν πρὶν τὰς ἐλάφους ἐν ταῖς ἐρήμοις καινῶς ἀμέλγοντα, καὶ νῦν περιούσιον λαὸν Κυρίου, ράβδῳ δυνάμεως, ὡς ποιμὴν καλῶς περιέποντα, καὶ ὀδηγοῦντα εἰς τόπον γλόης, ἔνθα ὑπάρχει ἀληθῶς τοῦ Παραδείσου ἡ τρυφή. Ὅθεν πάντες οἱ ἐν κινδύνοις, προστάτην Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Συναξάριον.

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μάμαντος.

Στίχ. Ἀκμαῖος ὢν Τριάδος εἰς πίστιν Μάμας,

Ἀκμαῖς τριαίνης καρτερεῖ τετρωμένος.

Δευτερὴ χολάδες Μάμαντος χῦντο τριαίνῃ.

Οὗτος ἦν ἐκ Γάγγρας, πόλεως Παφλαγόνων, γονέων χριστιανῶν· ὢν ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως κρατηθέντων καὶ φρουρᾷ παραδοθέντων, τίκτεται οὗτος ἐν αὐτοῖς τοῖς δεσμοῖς. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ φρουρᾷ ἐτελεύτησαν, ἀναλαμβάνεται ὁ μακάριος παρὰ τινος γυναικὸς χριστιανῆς, Ἀμμίας καλουμένης, καὶ ἀνατρέφεται· ὄν συνεχῶς μαμᾶ τὴν θετὴν μητέρα καλοῦντα, Μάμαν ὠνόμασαν. Ἐτῶν δὲ γενόμενος πέντε καὶ δέκα, συλλαμβάνεται ὡς χριστιανὸς καὶ ράβδοις τύπτεται· καὶ μολύβδου τῷ τραχήλῳ τούτου ἐξαρτηθέντος, τῇ θαλάσῃ ἐναπορρίπτεται· καὶ περισωθεὶς τοῦ κινδύνου θεῖα δυνάμει, ὑπὸ τι σπήλαιον κρύπτεται, τρεφόμενος τῷ τῶν ἐλάφων γάλακτι. Καὶ αὖθις κρατηθεὶς, εἰς κάμινον ἐμβάλλεται καὶ θηρίοις ἐκδίδεται· καὶ τέλος, τριαίνῃ σιδηρᾷ τὰ σπλάγχνα διαπαρεῖς, τῆς παρουσίας ζωῆς ὑπεξάγεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Νηστευτοῦ.

Στίχ. Τοῖς μὴ ρέουσιν ἐν τρυφᾷ νῦν ἡδέσι,

Νηστευτὰ ρευστῶν ἡδονῶν Ἰωάννη.

Ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου καὶ Τιβερίου καὶ Μαυρικίου τῶν βασιλέων, ἐν Κων/πόλει γεννηθεὶς, χαράκτης πρῶην ὑπάρχων, ἀνὴρ εὐσεβῆς καὶ φιλόπτωχος, φιλόξενος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν. Οὗτος μοναχόν, Εὐσέβιον τοῦνομα, ἐκ Παλαιστίνης, γενόμενος, ὑπεδέξατο· ὃς καὶ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ Ὁσίου, ἤκουσε τινὸς διαλεγομένου αὐτῷ· Οὐκ ἐφεῖται σοι, Ἀββᾶ, ἐν τοῖς δεξιοῖς περιπατεῖν τοῦ μεγάλου· προμηνύοντος ἄρα τοῦ Θεοῦ τὴν μέλλουσαν ἐγχειρίζεσθαι αὐτῷ μεγάλην ἀρχιερωσύνην. Μετὰ ταῦτα ἀναγνωρίζεται τῷ ἐν ἁγίοις Ἰωάννῃ, τῷ ἀπὸ σχολαστικῶν καὶ ἀρχιερεῖ τοῦ Θεοῦ· ὃς καὶ ἀποκαρῆναι αὐτὸν συνεβούλευσεν, ὡς ἄξιον ὄντα καταταγῆναι εἰς κλῆρον.

Ἔτι δὲ ἐν τοῖς Διακόνοις ὧν, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, μεσημβρίας οὔσης, καὶ εὐρίσκει ἐρημίτην τινὰ ἐκεῖσε, ὃν οὐδεὶς ἐγίνωσκε πόθεν παραγέγονε· καὶ ὑπεδείκνυε τῷ Ὁσίῳ τοὺς ἀναβαθμοὺς τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ ἰδοὺ μυριάδες ἁγίων καὶ φωνὴ συμμιγῆς, ᾧ δὴ τε φρικώδης ἐξηκούετο καὶ λευκὰς στολάς, ἐξαστραπτούσας ἅπαντες, ἐνεδιδύσκοντο.

Οὗτος, διανομὸς ὧν καὶ διάκονος τῶν χρημάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἦν ὑποστρέφων ἐκ τοῦ ἕξωθεν πεδινοῦ τόπου, καὶ ἐν μόνον βαλάντιον ἔχων καὶ ἀφθόνως διδούς· ὡς δὲ οὐκ ἐκενοῦτο, τῶν πενήτων συρρέόντων εἰς πλῆθος, ἀλλ' ἔφθασε καὶ εἰς Βοῦν (τόπος τις ἦν ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὕτω καλούμενος)· τινὸς τῶν σὺν αὐτῷ ἀνακράξαντος καὶ εἰπόντος· Κύριε ἐλέησον· μέχρι τίνος οὐ κενοῦται ἡμῖν τοῦτο τὸ βαλάντιον; τὸ μὲν βαλάντιον παραχρῆμα κενὸν ἦν· αὐτὸς δὲ λεοντῶδες εἰς ἐκεῖνον ἰδὼν, ἔφη· Ὁ Θεός, ἀδελφέ, συγχωρήσαι σοι· μέχρι γὰρ ἂν πολλοῦ ἐμελλε διαρκέσαι.

Μετὰ δὲ τὴν κοίμησιν Εὐτυχίου Πατριάρχου, κρατηθεὶς εἰς τὸ χειροτονηθῆναι, ὡς οὐκ ἐπέιθετο, εἶδεν ἕκστασιν φοβερὰν· ἡ δὲ ἦν· θάλασσα μέχρις οὐρανοῦ φθάνουσα, καὶ κάμινος πυρὸς φρικτῆ, καὶ Ἀγγέλων πλῆθος προσφθεγγομένων αὐτῷ οὕτως· Οὐκ ἐνδέχεται ἄλλως γενέσθαι, ἀλλὰ σιάπα· ἐπεὶ τῶν ἀμφοτέρων πειραθήσῃ· ταῦτα δὲ ἔλεγον μετ' ἀπειλῆς. Τότε οὖν καὶ μὴ βουλόμενος, ἐξέδωκεν ἑαυτὸν καὶ χειροτονεῖται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἄσκησιν ἄκραν καὶ βίον σεμνὸν διὰ πάσης ἀρετῆς μέχρι τέλους διεξελθὼν.

Οὗτος, διαπερῶν ποτε τὸ Ἑβδομον, κλύδωνος μεγάλου γεγονότος, τῇ εὐχῇ καὶ σφραγίδι τοῦ Σταυροῦ τὴν θάλασσαν εἰς γαλήνην μετέβαλεν. Ἐπίχυσιν δὲ ὀμμάτων ἔχων ὁ Γαζεύς Ἰωάννης ὁ σχολαστικός, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ ἁγίου τούτου Πατριάρχου τὴν ἄκραντον μερίδα, φήσαντος αὐτοῦ· Σῶμα Χριστοῦ τοῦ τὸν ἐκ γενετῆς ἰασαμένου τυφλόν· καὶ ἀσπασάμενος αὐτόν, ἰάσεως ἔτυχε. Θανατικοῦ ποτε μεγάλου γεγονότος, δέδωκέ τινα πιστῶ ἐκ τῶν ὑπουργούντων αὐτῷ δύο σπυρίδας, μίαν κενὴν καὶ ἑτέραν ψηφίδων μεστήν, καὶ λέγει αὐτῷ· Στήθι εἰς τὸν Βοῦν, καὶ τοὺς παρερχομένους νεκροὺς μετρῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποκένου ψηφίδας εἰς τὴν κενὴν σπυρίδα. Καὶ τοῦτο ποιήσας, ἔγνω ὅτι ἐξεκομίσθησαν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ψυχὰι τριακόσαι εἰκοσιτρεῖς· καὶ τῇ δευτέρᾳ τοῦτο ποιήσας, ὀλίγον ἐκόπασε· καὶ μέχρι τῆς ἐβδόμης τοῦτο ποιῶν, εὗρεν ὅτι παντελῶς ἐκόπασεν ἡ θραῦσις διὰ τῆς ἐπιτεταμένης τοῦ Ἁγίου προσευχῆς.

Τῆς δὲ ἐγκρατείας οὕτως ἦν ἐπιμελούμενος, ὥστε ἐπὶ ἕξ μῆνας μηδὲ ὕδατος μεταλαβεῖν· θριδακίνης δὲ μιᾶς ὁ καυλός, ἐκεῖνο καὶ μόνον ἐγένετο βρῶσις καὶ πόσις, ἢ πέπωνος ὀλίγου· ἄλλοτε σταφυλῆς ἢ σύκων, καθ' ὑπαλλαγήν. Ταῦτα ἦν αὐτῷ τροφή ἐν τοῖς τρισκαίδεκα πρὸς τῷ ἡμίσει χρόνοις τῆς ἀρχιερωσύνης αὐτοῦ. Ὑπνος δὲ ἦν αὐτῷ τὸ καθῆσθαι καὶ τὰ στέρνα ἐπισυνάπτειν τοῖς γόνασι· ῥαφίς δὲ αὐτῷ ἐπηρτάτο εἰς ἄπτοντα κηρὸν ἐπικαέντα· καὶ ἡνίκα, τοῦ κηροῦ ὑπὸ τοῦ πυρὸς δαπανηθέντος, ἡ ῥαφίς ἐν λεκάνῃ ἐρρίπτετο, ἀνίστατο. Εἰ δὲ συνέβη μὴ ἀκοῦσαι αὐτὸν τοῦ κτύπου τῆς ῥαφίδος, τὴν ἐπιούσαν νύκτα ὅλον ἄυπνος διατέλει. Οὗτος δι' εὐχῆς μὲν τοῖς πάθεσι πολεμῶν, τὰς τῶν βαρβάρων ἀπέστρεψε μάχας· διὰ νηστείας δὲ τὴν λύμην τῆς

πόλεως διεΐλε και τῆ ἀγρυπνία τὴν ποιμνὴν ἐφύλαττεν ἐξ ἀοράτων και ὀρατῶν ἐχθρῶν.

Ποτὲ δὲ Παρασκευῆς οὔσης ὀψίας, λέγουσι τῷ Ὁσίῳ· Αὐριον, Δέσποτα, ἵπποδρόμιον ἄγεται· ἦν δὲ Σάββατον τῆς Πεντηκοστῆς· και ἀποκριθεὶς λέγει· ἵπποδρόμιον τῆ ἀγία Πεντηκοστῆ; και πεσὼν ἐπὶ τὰ γόνατα, ἐδυσώπει τὸν Θεὸν γενέσθαι τι σημεῖον φόβου ἔνεκα πρὸς τὸ κωλύσαι τοῦτο· και ἰδοὺ τῆ δειλῆ, αἰθρίας οὔσης, γίνονται καταγίδες και πλῆθος ἀνέμου και ὑδάτων φορά, ὡς νομίζειν συντελεσθῆναι πάντα, και φεύγειν τὸν λαὸν ἐκ τοῦ ἱππικοῦ· ἐκτὸς γὰρ τούτου φόβος ἕτερος οὐκ ἐγένετο ἄλλοτε.

Γυνὴ δὲ τις, τὸν ἄνδρα ἔχουσα δαιμονῶντα, και ἀνδρὶ τινὶ τὴν ἔρημον οἰκοῦντι, καταφυγοῦσα· Ἐπελθε, ἔφη, πρὸς τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννην, κάκεινος αὐτὸν ἰάσεται· και τοῦτο ποιήσασα, οὐ διήμαρτε τοῦ σκοποῦ· λαβοῦσα γὰρ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἴασιν τῆ προσευχῆ τοῦ Ἁγίου, οἴκαδε χαίρουσα ἐπορεύετο. Τούτου τῆ εὐχῆ και στεῖραι γυναῖκες τέκνα ἔτεκον, και ἀσθενοῦντες πολλοὶ ἰάσεως ἔτυχον.

Κοιμηθέντος δὲ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ και προτεθέντος, ἐλθὼν εἰς ἀσπασμὸν αὐτοῦ Νεῖλος ὁ ἐνδοξότατος ἔπαρχος, ἀντεφιλήθη παρὰ τοῦ Ἁγίου, πάντων ὀρώντων και θαυμαζόντων· εἶπε δὲ αὐτῷ και τινὰ ῥήματα εἰς τὸ οὐς, ἅτινα οὐκ ἐξεῖπέ τι, Ἐκδέουσαν δὲ αὐτὸν ἔνδον τοῦ θυσιαστηρίου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὡς ἄξιον, δοξάζοντες Πατέρα, Υἱὸν και τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀμήν.
Ὁ ἅγιος Διομήδης, σπαθιζόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Σίδηρος εἰς σίδηρον ὦν Διομήδης,
Πρὸς τοὺς σπαθισμοὺς ἀνδρικῶς ἐκαρτέρει.
Ὁ ἅγιος Ἰουλιανός, ξύλω θλασθεὶς τὴν κεφαλὴν, τελειοῦται.

Στίχ. Ἰουλιανός, συντριβεὶς κάραν ξύλω,
Τὸν πρὸς Θεὸν νοῦν σῶος εἰς τέλος μένει.
Ὁ ἅγιος Φίλιππος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἴππον ταχὺν Φίλιππος τὴν τομὴν ἔχων,
πρὸς τὸν φιλοῦντα θᾶπτον ἦλθε Δεσπότην.
Ὁ ἅγιος Εὐτυχιανός ἐν ἐσχάρᾳ πυρὸς τελειοῦται.

Στίχ. Εὐτυχιανός, πυρποληθεὶς ἐσχάρα,
Εἰς εὐτυχῆ μετῆλθε κλῆρον Μαρτύρων.
Ὁ ἅγιος Ἡσύχιος ἀπαγχονισθεὶς τελειοῦται.

Στίχ. Ποθῶν τὸν ὄντως Ἡσύχιος Δεσπότην,
Και τὸν δι' αὐτὸν ἠσύχως φέρει βρόχον.
Ὁ ἅγιος Λεωνίδης πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Τοῦ πρὸς Θεὸν σε φλόξ πόθου, Λεωνίδη,
Ἐπειθε ῥᾶστα και φλογὸς φέρειν βίαν.
Ὁ ἅγιος Εὐτύχιος σταυρωθεὶς τελειοῦται.

Στίχ. Βαίνων κατ' ἴχνος Εὐτύχιος Κυρίου,
Δίκην ἐκείνου καρτερεὶ σταυροῦ πάθος.
Ὁ ἅγιος Φιλάделφος, λίθῳ τὸν τράχηλον βαρυνθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Σαρκὸς βάρους πᾶν ἐκλιπὼν λίθου βάρει,
Ἀνήλθε κοῦφος· Φιλάδελφος εἰς πόλον.
Ὁ ἅγιος Μελάνιππος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Εἶπερ τι Μελάνιππος εἶχε καὶ μέλαν,
Κάθαρσιν εὔρεν, εἰς τὸ πῦρ βεβλημένος.
Ἡ ἅγια Παρθαγάπη ἐν τῇ θαλάσῃ τελειοῦται.

Στίχ. Θνήσκεις θαλάσσης ἔνδον, ὧ Παρθαγάπη,
Καὶ δωρεῶν θάλασσαν εὐρίσκεις ἄνω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν δικαίων ἱερέων Ἐλεαζάρου καὶ Φινεές· καὶ τῶν ἁγίων
Μαρτύρων Ἀειθαλᾶ καὶ Ἀμμούν.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες, τὴν ἡγεμονεῖαν τῆς ἐν τῇ Θράκῃ Ἀνδριανουπόλεως τοῦ
Βάβδου κατέχοντος, διεβλήθησαν αὐτῶ ὡς χριστιανοί. Ἐρωτηθέντες δὲ τὴν τύχην
εἰπεῖν καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, χριστιανοὶ ὠμολόγησαν εἶναι. Ὡς δὲ θῦσαι τοῖς εἰδώλοις
ἠναγκάζοντο καὶ οὐκ ἐπέιθοντο, λοιπὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις ἐν ἀμηχανία γεγονῶς ὁ
τύραννος, βουνεύρις τῆς πίστεως αὐτῶν τὸ στερρόν διαλύειν ἐπειρᾶτο. Ἐπὶ
τοσοῦτον οὖν ταῖς βασάνοις κατεξάνθησαν, ὡς ἐν αὐταῖς τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ
παραθέσθαι.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Καμίνου τὸ εἶδός σοι, θαλάμου ὥσπερ χρεῖαν ἐπλήρωσεν· εἰς ἡμέρας γὰρ πλείους, ἐν
ταύτῃ Μάκαρ κατακλειόμενος, οὐ κατεφλέχθη, βοῶν τῷ ποιήσαντι· Εὐλογητὸς ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀγγέλους συλλήπτορας, συγχορευτὰς καὶ συγκοινωνοῦντάς σοι, ἀπορρήτων
ἁσμάτων, φλογὸς ἐν μέσῳ, Μάρτυς ἐκέκτησο, μεθ' ὧν τῷ πάντων Δεσπότη
ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς ρόδον ἀμάραντον, ὡς ἐκ παστάδος νυμφίος πρόεισιν, ὠραιότατος ὄντως, ἐκ τῆς
καμίνου φλέξας τοὺς ἄφρονας, καὶ τοὺς ὀρῶντας φωτίσας κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς
ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἴδου νῦν πεπλήρωται, τοῦ Θεηγόρου ἢ προαγόρευσις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε, τὸν
Θεὸν Λόγον ἔσχες καὶ τέτοκας τὸν ζωοδότην, ὃ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ ἐν ἀρχῇ τὴν γῆν.

Ὁ ἐπὶ γῆς, φωστῆρα ἀναδείξας, τὸν εὐσεβῆ καὶ σοφὸν Ἱεράρχην, εὐλογητὸς εἶ εἰς
τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀληθῆ, Ἰωάννην τὸν μέγαν, ποιμνὴ τῇ σῆ ποιμένα ἀναδείξας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς
αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὰς τῆς σαρκὸς, ἐπαναστάσεις Πάτερ, καταβαλὼν τῷ Χριστῷ ἀνεβόας· Εὐλογητὸς εἶ
εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς, γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος τὸν κόσμον,
εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ὡς Δανιὴλ τὰ χάσματα, τῶν θηρίων ἐφίμωσας, θεία τοῦ Δεσπότη ἐπικλήσει ἔνδοξε·
τὸν ὄφιν ἐνέκρωσας· τοὺς δυσσεβεῖς κατήσχυνας· καὶ ὡς νικητῆς, τοὺς οὐρανοὺς
ἀναμέλπων, οἰκεῖς ἐν εὐφροσύνῃ· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Λιθολευστοῦσι μάκαρ σε, οἱ τοῖς λίθοις λατρεύοντες, καὶ πεπωρωμένοι τὴν ψυχὴν παράνομοι, τὸ ὄμμα ἐρείδοντα, τῆς ἱεραῆς σου Μάμα ψυχῆς, πρὸς τὴν ἀρραγὴ καὶ ἀταπείνωτον ἐτέραν, καὶ μέλλοντα προθύμως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγωνοθέτης ἄνωθεν, σοὶ προτείνων τὸν στέφανον, οἷα νικητῆ, καὶ τὸν καλὸν ἀνύσαντι, ἀγῶνα Πανόλβιε, ἐπιφωνεῖ σοὶ τὴν πρὸς αὐτὸν στείλασθαι σεπτὴν, καὶ γλυκυτάτην πορείαν, προθύμως μελωδοῦντι· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἵπερφυῶς συνέλαβες, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, μείνασα παρθένος, μετὰ τόκον Ἄχραντε· Θεοῦ γὰρ ἡ ἔνωσις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις ἐν σοί, καὶ καινοποιοῦνται τῆς οὐσίας οἱ ὄροι· διὸ σε ὀρθοδόξως, ὡς Θεὸν τετοκυῖαν, κυρίως Θεοτόκον, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Τὸν Μωσέα μιμούμενος τρισμάκαρ· ἐν τῷ ὄρει προσέβης καὶ τῷ γνόφῳ, τὸν νοητὸν τῆς χάριτος δεξάμενος, νόμον Ἱεράρχα, κράζων· Ἀνυμνεῖτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Τὸν λαὸν σου ποιμάνας Ἱεράρχα, τῆς Αἰγύπτου τὴν πλάνην ἀπεκρούσω, καὶ Βαβυλῶνα τῶν παθῶν ἐξέφυγες, καὶ Σιών τὴν ἄνω, εὗρες κατοικίαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς τῷ μύρῳ χρισθεὶς Ἱεροφάντορ, τῆς ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ εὐσεβείας, ἱεουργεῖς τὰ θεῖα ἱερώτατε· ὄθεν τὴν Τριάδα, ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, ὑμνεῖτε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν μήτρᾳ οἰκήσαντα Παρθένου, καὶ ἐν ταύτῃ φρικτῶς καὶ ὑπὲρ λόγον, τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ ἀνακαινίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ » τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωυσῆ μυστήριον γνω- » ρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Παρέθου τὴν ψυχὴν σου τῷ Λυτρωτῇ, καὶ πρὸς τοῦτον προθύμως ἀνέδραμες, ταῖς καλλοναῖς, κατηγλαῖσμένος περιφανῶς, τῶν ἱερῶν ἀγώνων σου, καὶ τῶν παλαισμάτων τῶν θαυμαστῶν, πανεύφημε Ὀπλίτα, φωστήρ τῆς οἰκουμένης, τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαλλώπισμα.

Συνήφθης τοῖς Ἀγγέλοις ἀγγελικὴν, ἐπὶ γῆς πολιτείαν κτησάμενος, καὶ σὺν αὐτοῖς, μέλπεις ἐν αἰνέσει χαρμονικῶς, τὸ ἱερὸν μελώδημα, Μάμα τῇ Τριάδι πανευκλεῶς, θεούμενος ταῖς θείαις, μεθέξεισι καὶ δόξης, ἀδιαδόχου ἐμφορούμενος.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, τῶν τὴν θεῖαν σου ταύτην πανήγυριν, περιχαρῶς, Μάρτυς ἐκτελούντων καὶ τὴν σεπτὴν, καὶ ἱεράν σου ἄθλησιν, πίστει εὐφημούντων εἰλικρινεῖ, μνημόνευε παμμάκαρ, καὶ ζάλης καὶ κινδύνων, καὶ πειρασμοῦ ἡμᾶς διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρανδρον μητέρα τῶν ἐπὶ γῆς, παιδοτόκον τίς ἤκουσε πώποτε, καὶ τὸ τεχθέν, ἄναρχον Θεόν τε καὶ συμφυᾶ, Πατρὶ τῷ προανάρχῳ τε, καὶ τῇ τετοκυῖᾳ ὑπερφυῶς; ὦ ξένου μυστηρίου! ὦ θείας κοινωνίας! δι' ἧς Θεῶ συνανεκράθημεν.

Τοῦ Ὁσίου. Τὸν προδηλωθέντα.

Ὁ δι' ἀπαθείας, καὶ πίστεως καὶ ἀγάπης, καὶ ἐλπίδος, λόγους ἡμῖν ζωῆς τῆς αἰωνίου, ὑποδείξας σοφὴ Ἰωάννη, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐν τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τὸν λαὸν ὡς ποιμάναντα, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, καὶ διώξαντα θεομάχους αἰρέσεις, πάντες Ἱεράρχα εὐφημοῦμέν σε. Ὡς τῆς Ἐκκλησίας, φωστῆρα καὶ ἱεράρχην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, τιμῶμέν σε ἀσιγήτως, τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου μάκαρ, Πάτερ Ἰωάννη μεγαλύνοντες. Θεοτοκίον.

Χαῖρε τὸ ἀείζων ρεῖθρον τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε ἡ ὀλόφωτος τοῦ ἡλίου νεφέλη· χαῖρε ὄχημα τῆς Θεότητος ὅλης· χαῖρε κιβωτὲ τοῦ ἀγιάσματος.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ » καὶ βάτω, τόκον τὸν τῆς Ἀειπαρθένου, εἰς ἡμῶν

» τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύ-
» νομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ὁσίου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Οἱ ἐρασταὶ τῶν λόγων σου, νῦν πιστῶς εὐφημοῦμεν, τὴν ἱεράν σου πάνσοφε, καὶ ὑπέρφωτον μνήμην, σὲ Ἱεράρχα τιμῶντες, Ἰωάννη θεόφρον· τῆς μετανοίας ὄφθης γάρ, κῆρυξ ἔνθεος Πάτερ, καὶ τῆς φρικτῆς, καὶ σεπτῆς Τριάδος πρόμαχος μάκαρ, πρὸς ἣν ἡμῶν μνημόνευε, παρεστῶς θεοφάντορ.

Τοῦ Μάρτυρος. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τῷ γάλακτι ἐτρέφης τῷ τῶν ἐλάφων, ὄρεσι διαιτώμενος Μάρτυς Μάμα· ἀλλ' ὄφθης ὡς γενναῖος ἐν τῷ σταδίῳ, ἀθλήσας προθυμότατα· καὶ νίκης ἄρας βραβεῖα, πρὸς Κύριον παρεγένου.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ τῆς ζωῆς τῆς θείας καὶ μακαρίας, φθονήσας μοι τῆς πάλαι ἐν Παραδείσῳ, ἐχθρὸς ὁ δολιώτατος καὶ πανούργος, καὶ τῆς Ἐδέμ ἐξόριστον, ποιήσας με θανατοῦται, τῇ σῇ γεννήσει Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοκτίστου, συνασκητοῦ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θεόφρον μακάριε βαφαῖς, τοῦ οἰκείου αἵματος, τὴν ἱεράν σου καὶ ἔνθεον, στολὴν ἐφαίδρυνας· ἐκ δυνάμεως γάρ, εὐσεβῶς εἰς δύναμιν, εἰς δόξαν ἀπὸ δόξης προβέβηκας· καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θυσίαν τὸ πρότερον Θεῷ, φέρων τὴν ἀναίμακτον, ὡς ἱερεὺς ἐννομώτατος, ὡς ὀλοκάρπωμα, καὶ δεκτὴν θυσίαν, σεαυτὸν δι' αἵματος, ὡς Μάρτυς ἀληθέστατος ὕστερον, Χριστῷ προσήγαγες, Θεορρήμον πανσεβάσμιε, ὄν δυσώπει, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Μαρτύρων στρατεύματα Χριστῶ, Πάτερ προσενήνοχας, ταῖς ὑποθήκαις σου Ἄνθιμε, καὶ παραινέσι, νουθετῶν διδάσκων, καὶ σαφὲς ὑπόδειγμα, θεόφρον σεαυτὸν παρεχόμενος· μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ὁσίου. Ὅμοια.

Πάτερ Θεόκτιστε τὸ σόν, εὐαγὲς μνημόσυνον, τῶν μοναστῶν τὰ συστήματα, εὐφραίνει κάλλεσι, τῆς σῆς πολιτείας, καὶ θαυμάτων χάρισι, καὶ ταῖς τῶν χαρισμάτων λαμπρότησι. Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε τὸν σόν, τόνον τῆς ἀσκήσεως, οἱ δυσμενεῖς ἐπτοήθησαν, καὶ κατηργήθησαν, ταῖς σαῖς ἀνευδότοις, προσευχαῖς πανεύφημε· Χριστὸν γὰρ συνεργοῦντα ἐκέκτησο· ὃν νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε Θεοῦ, κτίσις ἐχημάτισας· τὸ κατ' εἰκόνα φυλάξας γάρ, ἐπαληθεύουσαν, διὰ πολιτείας, καὶ πανσέπτου σχήματος, τὴν κλήσιν ἐπεδείξω πανθαύμαστε· Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἰερεὺς ἐννομώτατος, μέχρι τέλους σου ἐχημάτισας μάκαρ Ἄνθιμε· ἱεουργῶν γὰρ τὰ θεῖα καὶ ἄρρητα μυστήρια, τὸ αἷμα ἐξέχεας ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ θῦμα εὐπρόσδεκτον αὐτῷ προσήγαγες· διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου, καὶ τῶν αὐτὴν γεραιρόντων, ῥυσθῆναι πειρασμῶν, καὶ παντοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἰκέτευσον φιλάγαθε, τὸν σόν Υἱὸν τοῦ δοῦναι μοι, τῶν πολλῶν μου, ἐγκλημάτων ἰλασμόν· καὶ τῆς ἐξ εὐωνύμων, ἀπαλλάξαι μερίδος, καὶ βασιλείας ἀξιῶσαί με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ Μαθητῇ· καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἶμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἢ ἀπάθεια.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κύριον, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ζηλώσας ὁ ἀντίδικος, τὴν ποιμήνην σου πανάχραντε, καθ' ἐκάστην, πολεμεῖ ὁ πονηρός, κατὰ βρωμα ποιῆσαι· ἀλλὰ σὺ Θεοτόκε, τῆς βλάβης τούτου ἐξελοῦ ἡμᾶς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον

Ἦ Πάναγος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον; Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

(Ποίημα Πατριάρχου Κων/πόλεως Ἀνθίμου Δ').

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς ποιμήνης σου θεόφρον στερῶδες προστάτης γενόμενος, ὑπὲρ αὐτῆς ἐτοίμως τὸ σόν αἷμα ἐξέχεας· καὶ ἀπειλὰς τῶν δυσμενῶν μὴ πτοηθεῖς, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀγάλλῃ, τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλίου Θεότητος παριστάμενος. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντί σε Χριστῷ· δόξα τῇ εὐψυχίᾳ σου· δόξα τῇ μαρτυρικῇ σου Ἄνθιμε καρτερότητι.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Θεῶ ἐκ νεότητος, ἀνατεθεὶς ἱερῶς, κτιστῶν τὴν προσπάθειαν, ἀπεβδελύξω στερρῶς, Θεόκτιστε Ὅσιε· ὄθεν τῆς ἡσυχίας, διαλάμπας τοῖς τρόποις, ὄφθης τῶν μοναζόντων, ἀκριβῆς παιδοτρίβης. Καὶ νῦν τοὺς προσιόντας σοι, Πάτερ κυβέρνησον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἷς, καὶ τῶν Ἁγίων δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱερομάρτυρος, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Ἄνθος σε μέλπω ποιμένων καὶ μαρτύρων. Ἰωσήφ.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Τριστάτας κραταιούς.

Ἀνθήσας ἱερῶς, ὥσπερ κρίνον λειμῶνι, τῶν Μαρτύρων τὰς ψυχάς, ἀπάντων εὐσεβῶν, εὐωδία τῶν ἄθλων σου, Ἄνθιμε εὐωδιάζεις, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε, Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς πολυάθλε.

Νευρώσας τὴν ψυχὴν, ἐπιπόνοις μελέταις, ἐξενεύρισας ἐχθρόν, ἀνδρείαις συμπλοκαῖς, καὶ ἀνίσχυρον ἔδειξας· ὄθεν πᾶσα Ἐκκλησία, ἐπιγνοῦσά σε Μάρτυρα, ἀπερίτρεπτον Μάκαρ γεραίρει σε.

Θαμβεῖται κατιδὼν, πρὸ βημάτων ἀνδρείως, παρεστῶτά σε Σοφέ, ἀλάστωρ δυσμενῆς, καὶ θωπεῖαις ἐκλύειν σου, οἶεται τὴν καρτερίαν· ἀλλ' ἠττήθη καὶ πέπτωκεν, ἀπονοίας αὐτοῦ τὰ φρυάγματα.

Θεοτοκίον.

Ὁ Κύριος ἐκ σοῦ, ἀνατείλας ὡς οἶδε, τοὺς χοροὺς τῶν Ἀθλητῶν, ἐλάμπρυνεν Ἀγνή, τὰ αὐτοῦ εἰκονίζοντας, πάθη πάντα ζωηφόρα, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον, δικαιούντα ἡμᾶς ἀμαρτήσαντας.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς σοὺς ἀγῶνας, ὦ Θεόκτιστε, φράσω. Θεοφάνους.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεκομμένη.

Τῆς ἀπαθείας τῷ πόνθῳ νυττόμενος, σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, Πάτερ κατεμάρανας, Θεόκτιστε σοφέ, θεόθεν βοηθούμενος, καὶ νῦν ἡμᾶς φωτὸς τοῦ νοητοῦ, πλησθῆναι καθικέτευσον, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντας· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Οἰκειωθεὶς σοι ὁ μέγας Εὐθύμιος, τῇ θείᾳ Πάτερ στοργῇ, καὶ συνδιαιτώμενος, Θεόκτιστε στερρῶς, τὴν τρίβον τῆς ἀσκήσεως, διήνυσεν ἐμπράκτως ἀληθῶς, καὶ σοὶ συνανεκραύγαζε· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἰπωπιάσας τὸ σῶμα πανόλβιε, καὶ πάθη τὰ τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, Θεόκτιστε τρανῶς, ἐδέξω τὴν λαμπρότητα, τῆς χάριτος, καὶ ταύτη λαμπρυνθεὶς, ἐνθέως ἀνεκραύγαζες· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Σὲ σωτηρίας ἐλπίδα κτησάμενοι, Παρθενομητορ ἀγνή, Λόγον ὡς κηήσασαν, θεόφρονες σοφοί, ἀσκήσει ἐνδιέπρεψαν, Εὐθύμιος ὁ πᾶσι ποθητός, ὁ θεῖός τε Θεόκτιστος, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἦδὴ γ΄. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Ἐαυτὸν παρέδωκας, ὡς ὁ Χριστὸς τοῖς ζητοῦσι, καὶ πρὸς σφαγὴν ἠνέχθης, ὥσπερ ἐπίσημος κριός, καθαγιαζὼν Ἄνθιμε, τῷ αἵματι, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε.

Λύσας τῇ θείᾳ χάριτι, πᾶσαν δαιμόνων ἀπάτην, ἤχθης δεσμώτης Μάρτυς, τὸν δεδεμένον διὰ σέ, ἐξεικονίζων Ἄνθιμε, καὶ θανάτῳ λύσαντα τὸν θάνατον.

Πρηστήρια ὄργανα, βασανιστήρια πάντα, πρὸ ὀφθαλμῶν σου βλέψας, οὐκ ἐσαλεύθης τῷ νοί· ἀλλὰ θερμῶς ἐχώρησας, πρὸς βάσανα, Ἄνθιμε πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Ὁρραιώθης Πάναγνε, τὸν ὑπὲρ πάντα ὥραϊον, τοὺς γηγενεῖς τεκοῦσα, Υἷον καὶ Λόγον τοῦ Πατρός· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, ποθήσαντες, δόξῃ ἐλαμπρύνθησαν.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, δι' ἐγκρατείας σου Ὅσιε· τὴν δὲ ψυχὴν θείων χαρισμάτων, δωρεαῖς κατελάμπρυνας.

Ὅλην μὲν τὴν ἔφεσιν, πρὸς τὸν Δεσπότην σου ἔτρεψας· τὸν δὲ θυμὸν, κατὰ τῶν δαιμόνων, Θεοφόρε καθώπλισας.

Θεοτοκίον.

Ὑμνοὺς ἀναμέλποντες, οἱ θεοδίδακτοι Δέσποινα, σὲ Ἀσκηταί, ὡς Θεὸν τεκοῦσαν, Θεοτόκον ἐδόξασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὕμνεῖ σε

» τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ αἶμά σου σοφέ, μυστικῶς ἀνεβόα, ἐκ γῆς πρὸς τὸν Θεόν, ὡς τοῦ Ἄβελ θεόφρον· σαφῶς γὰρ ἐκήρυξας, τὴν Τριάδα τὴν ἄκτιστον· ὅθεν Ἄνθιμε, ποιμαντικῶς διαπρένας, ἀπεδίωξας, τοὺς τῶν αἰρέσεων θήρας, ὡς φύλαξ τῆς πίστεως.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν Πατέρων ἔξαρχος, ἀνηγορεύθης, καὶ τῷ κόσμῳ γέγονας, περιφανέστατος λαμπτήρ, Ὅσιε Πάτερ Θεόκτιστε· ὅθεν ἀπαύστως, τιμῶμεν τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστοὶ μακαρίσωμεν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, ἀναρτηθέντα, τὸν Υἷόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρῶα γοερῶς, σπαρασσομένη ἐκραύγαζες· Οἴμοι! πῶς ἔδυσ, τὸ φῶς μου τὸ ἄχρονον.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ὡδὴ δ'. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Πέτρα πίστεως τὰς φρένας ἐρηραιοῦμένος, λίθοις ἐτύφθης Μάρτυς, ἐν μιμῆσει Στεφάνου· ὅθεν στεφανοῦμέν σε, τοῖς ὕμνοις γηθόμενοι.

Ὁ Θεοῦ σε ἐπυρπόλησε θεῖος ζῆλος· πεπυρωμένοις ὅθεν, οὐκ ἠσθάνου σιδήροις, ἐμπερονηζόμενος, Μαρτύρων ἀγλαίσμα.

Ἱερέων χρῖσμα ἅγιον κεχρισμένος, καὶ κατηγλαϊσμένος τῷ σεπτῷ μαρτυρίῳ, χαίρων προσεχώρησας, Ἁγίων εἰς Ἅγια.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους ὁ Λόγος κόλπους, σοῦ ἐν τοῖς κόλποις Κόρη ἀνεκλίθη ὡς βρέφος, θέλων ἀναπλάσαι με, φθορᾷ ὑποκείμενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Σοφίας τῆς πρώτης, σὺ ἐραστής ὄφθης Πάνσοφε· τὸν γὰρ βίον ἀμέμπτως διήνυσας, κεκαθαυμένος ἄριστα ψυχὴν καὶ ἔννοιαν, συμφώνως ἀνακράζων· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀγνίσας τὸν νοῦν σου, τῆς τῶν παθῶν τύρβης ἔνδοξε, τὰς αἰσθήσεις ἐμφρόνως ῥυθμίσας τε, ἀταραξίας γαλήνη Πάτερ προσώρμησας, προθύμως ἀναμέλων· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Γεώδεις φροντίδας, ἀσκητικῶς ἀπώσάμενος, οὐρανίους ἐλπίδας ἐκτήσατο, ὁ σὸς θεράπων Δέσποτα, θεῖος Θεόκτιστος, Εὐθυμίῳ συμψάλλον· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ὄφθης ἐν κόσμῳ, ἐκ τῆς Παρθένου ὡς ἄνθρωπος, ἐδωρήσω τὴν νίκην Ὅσις σου·
τῷ σὺ Σταυρῷ γάρ, δαίμονας οὗτοι ἀπήλασαν, ἐν πίστει ἐκβοῶντες· Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ὡδὴ ε΄. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Ἐν τῷ δεινῶς πυροῦσθαί σου τοὺς πόδας Ἀθλητά, συνθλαῖς τὴν κάραν, ἀσάρκου
δυσμενοῦς, καὶ πρὸς οὐρανὸν βαδίζεις, ἄθλοις ἱεροῖς ἐγκοσμούμενος.

Νενικημένος ἔμεινεν ἐχθρὸς ἐξεστηκῶς· Θεὸς δὲ ζώσῃ ἐκάλει σε φωνῇ, θάρσος
ἐντιθεὶς τῇ σῇ καρδίᾳ, Ἱεράρχα πολυάθλε.

Ὡς προσφορά ὀλόκληρος, ὡς θῦμα ἱερόν, ὡς ἱερεῖον, ὡς κάρπωμα θεῖον, τῷ
παμβασιλεῖ Ποιμὴν καὶ Μάρτυρ, ἀνηνέχθης γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Νόου σκιαὶ ἐδήλωσαν, τὸ φέγγος τὸ ἐκ σοῦ, ἐξανατεῖλαν πανάμωμε Κόρη, καὶ τῶν
ἀθλητῶν καταλαμπρῦναν, τοὺς χοροὺς εὐφημοῦντάς σε.

Τοῦ Ὁσίου. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέκρωσον ἡμῶν, τὰ φρονήματα Φιλάνθρωπε, τῆς σαρκὸς καὶ τὰ σκιρτήματα, ταῖς
εὐπροσδέκτοις, τοῦ Ὁσίου σου ἐντεύξεσιν.

Ἄνωθεν ἡμᾶς, ἐποπτεύεις Παμμακάριστε, καὶ κατευθύνεις τὸν βίον ἡμῶν, τῶν
ἐκτελούντων πόθῳ, σοφῆ τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Σύσκηνος δυάς, παναρίστη καὶ θεόκλητος, τὸν σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου ἀγνῆς,
Θεὸν κηρύττει, ἀρρήκτως ἡμῖν ἐκλάψαντα.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ὡδὴ ς΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Κυκλοῦμενος, θλιβερῶς καὶ τροχῷ προσδεσμούμενος, καὶ λαμπάσι, πανταχόθεν
εὐτόνως φλεγόμενος, ἀκλινῆς ὠράθης, Ἱεράρχα πολυάθλε Ἄνθιμε.

Ἀνέπεμπες τῷ Θεῷ ὑμνωδῖαν φλεγόμενος, καὶ τὴν δρόσον, ὡς οἱ Παῖδες ἐξ ὕψους
δεχόμενος, Ἀθλητὰ γενναῖε, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Ίατρευσον, τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν ἀνίατα· ἱερεὺς γάρ, δεδειγμένος καὶ Μάρτυρ
ἀήττητος, ἐξουσίαν ἔχεις, ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας Μακάριε.

Θεοτοκίον.

Μαράνασα, τὰ φυτὰ τῆς κακίας Ἀνύμφευτε, τῷ βλαστῷ σου, τῶν παθῶν μου τοὺς
σκόλοπας ἐκτιλλον, καὶ βλαστάνειν θεῖα, τὴν ψυχὴν μου νοήματα ποιήσον.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ὡς ἥλιος, τοῖς ἐν γῆ ἀνέτειλας, τῷ πυρσῷ τῆς εὐσεβείας φωτίζων, καὶ ἀρετῶν,
διασπείρων τὸ φέγγος, καὶ σωφροσύνης διδάσκων φαιδρότητα, Θεόκτιστε σαῖς
προσευχαῖς, καὶ νῦν τὴν οἰκουμένην εἰρήνευσον.

Θεόφρονι, λογισμῷ χρησάμενος, τῶν ἐν γῆ καταπεφρόνηκας πάντων, καὶ οὐρανῶν,
παμμακάριστε Πάτερ, τὴν κληρουχίαν πανσόφως προέκρινας· Θεόκτιστε, καὶ νῦν
σαφῶς, οὐρανοὺς ἐμβατεύεις γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἐθέλχθητε, καλλονῆς τῷ ἔρωτι, τοῦ Χριστοῦ τῆς εὐπρεποῦς τε καὶ θείας, διὰ σαρκός,
τοῦ φανέντος ἐν κόσμῳ, ἐκ τῆς ἁγίας ἀγνῆς Θεομήτορος, καὶ ὄφθητε τῶν μοναστῶν,
ἀκριβοῦς πολιτείας προγράμματα.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἢ ψυχῆ μου » ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
προσήγγισε· καὶ » δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ἐν ἱερεῦσιν εὐσεβῶς διαπρέψας, καὶ μαρτυρίου τὴν ὁδὸν διανύσας, τὰ τῶν εἰδώλων ἔσβεσας σεβάσματα, πρόμαχος γενόμενος, τῆς σῆς ποιμένης θεόφρον· διό σε καὶ γεραίρουσα, μυστικῶς ἐκβοᾷ σοι· Ἐκ τῶν κινδύνων ῥῦσαί με ἀεὶ, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Πατὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἐνθéis μοι γνῶσιν θεϊκὴν, τὸν ζόφον τῆς ἀγνοίας, ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀπέλασον εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου πιστῶς, τὴν ἁγίαν μνήμην, ἐν ἣ Ἀγγέλων χοροί, μετὰ Μαρτύρων σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως· καὶ ἄνθρωποι, ὕμνοις ἐγκωμίων τὴν σὴν κάραν, ὥσπερ ἄνθη συμπλέξαντες, στέφουσιν ἀξίως, αἰτοῦντες παρὰ σοῦ λαβεῖν, τῶν πταισμάτων ἀποχὴν, καὶ τῶν κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων ῥυσθῆναι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Πατὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Συναξάριον.

Τῇ Γ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου, Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

Στίχ. Τμηθεὶς κεφαλὴν, Μάρτυς Ἄνθιμε, ξίφει,

Καὶ νεκρὸς ἀνθεὶς εἰς Θεοῦ δόξαν τρίχας.

Ἄνθιμον ἐν τριτάτῃ ἀπέκτεινε ξίφος ὀξύ.

Ὁ ἅγιος Ἀνθίμος, προκαθήσαντος τοῦ Μαξιμιανοῦ, ἤχθη πρὸς αὐτὸν δέσμιος, προκειμένων πάντων τῶν κολαστηρίων ὀργάνων. Καὶ ἐπεὶ, ἐρωτηθεὶς, τὸν Χριστὸν παρῆρησία ἐκήρυξε, θλάττεται τὸν τένοντα, σιδήροις πετυρωμένοις τιτρώσκεται καὶ ἐπ' ὀστράκου γυμνὸς ἀπλοῦται καὶ ῥάβδοις τύπτεται καὶ κρηπίδας χαλκᾶς πυρακτωθεὶσας ὑποδεθείς ἐλαύνεται καὶ τροχῶ δεσμεῖται· καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται, καὶ ἀποτμηθεὶς, τρίχας ἐκφύει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοκτίστου, συνασκητοῦ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου.

Στίχ. Εἰδὼς σὸν εἶναι τὸν Θεὸν Κτίστην, Πάτερ,

Αὐτὸν πρὸ πάντων ἐξελέξω κτισμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ζήνων, ἐν λέβητι μολύβδου κοχλάζοντος βληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ζήνων ὁ θεῖος τοῦ Θεοῦ πόθῳ ζέων,

Χαίρων ὑπῆλθε τοῦ μολύβδου τὸ ζέον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Βασίλισσα, θηριομαχίσασα καὶ μηδὲν βλαβεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Ὁφθεῖσα Βασίλισσα φρικτὴ θηρίοις,

Φρικτῶ παρέστη παμβασιλέως θρόνῳ.

Ἀλεξάνδρου ἡγεμονεύοντος ἐν Νικομηδεῖα, διωγμὸς ἦν κατὰ τῶν χριστιανῶν, καὶ παρέστη αὕτη ἐκ διαβολῆς τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Καὶ μετὰ τὴν ἐρώτησιν, ἐπεὶ τὸ ἀμετάθετον αὐτῆς ὁ ἡγεμὼν ἔγνω, προσέταξε τύπτεσθαι τὸ πρόσωπον αὐτῆς· τυπτομένης δὲ καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστοῦσης, ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν, προσέταξε ἀποδυθεῖσαν αὐτὴν γυμνὴν ῥαβδίζεσθαι, καὶ μᾶλλον πλείονα τὴν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ ἀπεδίδου. Ἀλλὰ κὰν τούτοις τὸ καρτερὸν αὐτῆς καὶ ἀνένδοτον ὁ τύραννος βλέπων, μανεῖς, ἐπὶ πλεον προσέταξε τυφθῆναι· καὶ τοσοῦτον ἔτυψαν αὐτὴν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, ὡς καὶ τὴν πληγὴν ὀλόσωμον γεγονέναι. Εἴθ' οὕτως ἀπεπελμάτωσε τοὺς πόδας αὐτῆς· καὶ ἀναβοησάσης τό, Ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ σοι· τρυπηθῆναι τοὺς ἀστραγάλους αὐτῆς προσέταξε. Καὶ τούτου γενομένου, ὀγκίνους ἐμβαλόντες καὶ ἀλύσεσι δήσαντες, ἐκρέμασαν αὐτὴν κατὰ κεφαλῆς· καὶ ἄψαντες

πυρκαϊὰν ὑποκάτω αὐτῆς, ἔβαλον πίσσαν καὶ θεῖον καὶ ἄσφαλτον καὶ μόλυβδον, ἵνα τῇ βίᾳ τῶν πόνων καὶ τῇ δριμύτητι τοῦ καπνοῦ ταχέως ἐκπνεύσῃ.

Ὡς δὲ ἡ Ἁγία, ταῦτα πάσχουσα, ἦν εὐχαριστοῦσα τῷ Θεῷ, ὡς ἐν τρυφῇ παραδείσου ἐστῶσα, ἰδὼν ὁ ἡγεμὼν, ὅτι ὡς παίγνιον τὰς τιμωρίας λογίζεται, κελεύει κάμινον ἐκκαῆναι καὶ ἐν αὐτῇ βληθῆναι τὴν Μάρτυρα. Ἐκκαυθείσης δὲ αὐτῆς σφοδρῶς, κατασφραγισαμένη ἑαυτὴν ἡ Μάρτυς, εἰσῆλθεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς φλογός· καὶ στάσα ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἀβλαβῆς διετηρήθη, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ. Ὁ δὲ ἡγεμὼν, ἐξαγαγὼν αὐτὴν ἐκ τῆς καμίνου, δύο λέοντας παμμεγέθεις ἀπέστειλε κατ' αὐτῆς· ἡ Ἁγία δὲ προσευξαμένη, ἔμεινε καὶ ἐξ αὐτῶν ἀβλαβῆς.

Ταῦτα πάντα θεασάμενος ὁ ἡγεμὼν, ἐξέστη· καὶ κατανογεὶς τὴν ψυχὴν, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας λέγων· Ἐλέησόν με, δούλη τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Θεοῦ, καὶ συγχώρησόν μοι ὅσα σοι κακὰ ἐνεδειξάμην καὶ στράτευσόν με τῷ σῷ Βασιλεῖ, εἰ, ὡς λέγεις, δέχεται ἁμαρτωλοὺς. Τότε ἡ Ἁγία, τῷ παντοδυνάμῳ Θεῷ εὐχαριστήσασα, κατήχησε τὸν ἡγεμόνα· καὶ εἰσαγαγοῦσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρὸς Ἀντώνιον τὸν Ἐπίσκοπον, ἐβάπτισεν αὐτόν.

Μετὰ δὲ ταῦτα προσέπεσε πάλιν τῇ Ἁγίᾳ ὁ ἡγεμὼν λέγων· Δούλη τοῦ Θεοῦ, εὗξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα ἄφεσιν λάβω, ὧν ἐπραξα εἰς σέ, καὶ ἐν καλῇ ὁμολογίᾳ τελέσω μου τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. Τῆς οὖν Ἁγίας προσευξαμένης, εὐθέως ὁ Ἀλέξανδρος, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ. Τότε ἡ Ἁγία, περιστείλασα τὸ λείψανον αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου, ἐξῆλθε τῆς πόλεως, ὡς ἀπὸ σημείων τριῶν· καὶ εὐροῦσα πέτραν, ἔστη ἐπ' αὐτήν, καὶ προσευξαμένη, ἔβλυσεν ὕδωρ· καὶ πιοῦσα καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσασα, καὶ προβάσα μικρὸν ἐκεῖθεν, ἔφη· Κύριε, δέξαι τὸ πνεῦμά μου ἐν εἰρήνῃ. Ταῦτα εἰποῦσα καὶ τὸ γόνυ κλίνας ἐπὶ τὴν γῆν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἐν χαρᾷ ἀγαλλομένη καὶ τὸν Θεὸν εὐλογοῦσα. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἐπίσκοπος Ἀντώνιος, ἐλθὼν ἐκίθουσε αὐτήν, πλησίον τῆς πέτρας τὸ μνήμα ποιήσας, ἐν ᾗ τὸ ὕδωρ τῇ εὐχῇ τῆς Ἁγίας ἐξελθόν, σῶζεται μέχρι τῆς σήμερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀριστίων, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ὡς εἰς ἄριστον τὴν πυρὰν σπεύδων τρέχεις.

Χριστοῦ ἄριστε Μαρτύρων Ἀριστίων.

Οὗτος ὁ ἅγιος Ἀριστίων ὑπῆρχε μὲν Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, ἐδίδασκε δὲ παρρησίᾳ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐκδεχομένην χαρὰν τῶν Ἁγίων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Καὶ οὕτω διδάσκων, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας ἄρχοντος· καὶ ὁμολογήσας τὸν δεσπότην Χριστόν, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, τῷ πυρὶ παρεδόθη· καὶ οὕτω τὸ μακάριον καὶ ποθεινὸν δεξάμενος τέλος, τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν παρέδωκε τῷ Θεῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Χαρίτων, ἐν ἀσβέστου βόθρῳ βληθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Εἰσδὺς Χαρίτων εἰς τὸν ἀσβέστου βόθρον,

Ἄσβεστον εὔρε φῶς ἀκηράτου τόπου.

Ὁ ἅγιος Μάρτυς Ἀρχοντίων λιμῷ τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Πολύδωρος, ὁ ἐν τῇ Νέᾳ Ἐφέσῳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ 1794, ἀγχόνῃ τελειοῦται

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Αἱ προσαχθεῖσαι τῷ σῷ, σεπτῷ σαρκίῳ φλόγῃ, μηδὲν σε ὅλως λυμηνάμεναι, ἐπὶ τοὺς μισοῦντάς σε, ἐπιστάσις θείων, ἐστράφησαν Ἀγγέλων.

Ῥώμη Θεοῦ πανσθενεῖ, τροχὸς ἐξαίφνης ἔστη, ὁ τιμωρῶν σε· καὶ κυλίονται, πρὸς πίστιν τῷ θαύματι, οἱ τῶν ἀπίστων δῆμοι, σοφὲ ἱερομύστα.

Τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν, φύλαξ ὑπάρχων μάκαρ, ἐφυλακίσθης φυλασσόμενος, πρὸς τούτου καὶ γέγονας, φρουρὸς τοῖς σὲ φρουροῦσι, διδάγμασιν ἐνθέοις.
Θεοτοκίον.

Ἵπερβολῇ Παρθένε, φιλανθρωπίας ὄφθη, ἐκ σοῦ ὁ Λόγος σωματούμενος, καὶ σώζει τοὺς μέλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὅλω τῷ πόθῳ συνημμένος, δι' ἀσκήσεως στερῶς σου τῷ Δεσπότη, ταῖς αὐτοῦ νῦν τρυφᾶς, ἐλλάμψεσι κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κάρπωμα θεῖον τῷ Δεσπότη, προσενήνοχας τὸν βίον σου τρισμάκαρ, καὶ θυσία δεκτὴν, καὶ ἄμωμον κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τέλος τῶν πόνων εὔρες μάκαρ, τὴν ἀπόλαυσιν τὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ, ἐκ στενῆς γὰρ ὁδοῦ, κατήντησας πρὸς πλάτος, τῆς βασιλείας πάνσοφε, εὐλογῶν τὸν πάντων

Κτίστην.

Θεοτοκίον.

Ἴδε Παρθένος θεῖον βρέφος, ἀπεγέννησεν, ὅπερ οἱ θεοφόροι, ἐπιγόντες Θεόν, καὶ Κύριον ἐβόων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ἡ'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ῥητορεύεις Κυρίου τὴν σάρκωσιν, παρανόμων τυράννων ἐνώπιον, προσομιλῶν κολάσσει, καὶ πικραῖς τιμωρίαις καὶ ἀλγηδόσιν, Ἱεράρχα πολυάθλε Ἄνθιμε.

Ὡσπερ σίδηρος μάκαρ ἐστόμωσαι, τῷ πυρὶ τῶν ἀπείρων κολάσεων, καὶ τὰς ἀμέτρους φάλαγγας, τῶν δαιμόνων συγκόψας, νίκης βραβεῖα, ἀνεπλέξω δοξάζων τὸν Κύριον.

Νεκρωθεὶς ἐκουσίως πανόλβιε, τὴν ζωὴν τὴν ἀγήρω ἀπέλαβες, καὶ Παραδείσου εἴσοδον, καὶ τὰς θείας σκηνώσεις, ἐν αἷς χορεύων, τῶν τιμώντων σε μέμνησο Ἄνθιμε.

Θεοτοκίον.

Ἱεραῖς ἐν φωναῖς μακαρίσωμεν, τοῦ Θεοῦ τὴν σκηνὴν τὴν ἀμόλυντον, τὴν κιβωτὸν τὴν ἔμψυχον, τῶν Μαρτύρων τὴν δόξαν, τὴν ἀνωτέραν Χερουβὶμ καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Σὺν ἐγκωμίοις γίνεται, θεοφόρε ἡ μνήμη σου· τῆς δικαιοσύνης γὰρ ἐδείχθης τρόφιμος, ἀνδρείας φρονήσεως, καὶ σωφροσύνης Πάτερ σοφέ, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνακράζων, οἱ Παῖδες εὐλογοῦτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν Θεοφόρον ἅπαντες, εὐφημίαις τιμήσωμεν, ὡς ἐμπεπλησμένον ἐναργῶς τῆς χάριτος, καὶ θεαῖς ἐλλάμψεσι, πεφωτισμένον ἄριστα. Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν ἐκβοῶντες, οἱ Παῖδες εὐλογοῦτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν τῇ σοφῇ τὸ σῶμά σου, Ἱεράρχης ἐκήδευσε, καὶ τῆς εὐθυμίας, ὁ φαιδρὸς ἐπόνυμος· ψυχὴν δὲ οἱ Ἄγγελοι, ἐν οὐρανοῖς προσήνεγκαν, τῷ Δημιουργῷ χαρμονικῶς μελωδοῦντες· Οἱ Παῖδες εὐλογοῦτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Φιλοσοφεῖν ἐπόθησαν, τῆς Σοφίας τῷ ἔρωτι, τῆς ἐνυποστάτου, ἀσκηταὶ θεόφρονες, τῆς κόσμῳ πανάμωμε, ἀναδειχθείσης Κόρη ἐκ σοῦ, καὶ θεοπρεπῶς, τὰς ἀρετὰς φυτευσάσης· ἦν Παῖδες εὐλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων, ὁ τύραν» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν Δη- » μιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα· οἱ Παῖδες εὐλο- » γοῦτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦδη θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ὡς ῥόδον εὐώδες μυστικῶς ἐξήνθησας, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν ἡμᾶς εὐωδιάζεις, Κυρίου εὐωδία γενόμενος, καὶ πάθη τὰ δυσώδη μακάριε, ἀποδιώκεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σήμερον τὴν μνήμην σου τελεῖ, τὴν ἔνδοξον, συγκαλοῦσα πόλιν ἅπασαν, ἢ εὐγενῆς Νικομηδέων, περιδοξός τε πόλις ἐν πόλεσιν· αὐτῆς γὰρ πολιοῦχος γεγένησαι, ἦν οὐρανόθεν Μάρτυς ποίμαινε.

Ἡ γῆ σου τὸ αἷμα ἐκχυθὲν ἐδέξατο, Ἱεράρχα, τὸ δὲ πνεῦμά σου, εἰς οὐρανοῦς ἀνεκομίσθη, τοῖς θείοις συναγάλλεσθαι πνεύμασι· μεθ' ὧν ἡμῶν μνημόνευε Ἄνθιμε, θείων Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

Θεοτοκίον.

Φλογίνη ῥομφαία ἢ τὸ πρὶν τὴν εἴσοδον, Παραδείσου ἐναπείργουσα, νῶτα νῦν δίδωσι Παρθένε, τοῖς πάθη τὰ σεπτὰ εἰκονίσασι, Χριστοῦ τοῦ λογχευθέντος θελήματι, καὶ σὲ τιμῶσι τὴν ὑπέρτιμον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ῥοαῖς σου τῶν δακρῶν ἐκκαθαρθεῖς, νῦν φωτὸς ἀπολαύειν Θεόκτιστε, τοῦ τριφεγγοῦς, τούτῳ παριστάμενος ἐμφανῶς, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἄριστα, ἐκλελαμπρυσμένος μαρμαρυγαῖς, ἐξ ὕψους ἐποπτεύεις, ἡμᾶς τοὺς τὴν σὴν μνήμην, ἐπιτελοῦντας παμμακάριστε.

Ἀγάπη καὶ ἐλπίδι θωρακισθεῖς, καὶ πιστῶς πεφραγμένος διέλυσας, τὰς μηχανάς, καὶ τὰς μεθοδεῖας τῶν δυσμενῶν· καὶ νικητὴς γενόμενος, νῦν στεφανηφόρος περιπολεῖς, ταῖς θεαῖς σὺν χορείαις, Ἀγγέλων καὶ δικαίων, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος. Σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ἐν τῇ γῇ σὺν ἀνθρώποις βιώσαντες, ἐν οὐρανοῖς, λάμπετε θεόφρονες Ἀσκηταί, σὺν Ἀσωμάτων τάξεσιν, αἴγλη ἐντρυφῶντες θεαρχικῇ· παρ' ἧς καὶ τῶν ἀγώνων, ἐνδίκως τοῖς στεφάνοις, ὡς νικηφόροι ἐκοσμήθητε.

Θεοτοκίον.

Ἦ θεῖα καὶ θεόφρον καὶ ἱερά, ξυνωρὶς τῶν Πατέρων ὑπέρλαμπρε, ταῖς σαῖς λιταῖς, κόσμῳ τὴν εἰρήνην παρὰ Θεοῦ καταπεμφθῆναι αἰτησαι, καὶ τῆς Ἐκκλησίας εἰλικρινῆ, ὁμόνοιαν καὶ πίστιν, πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις, τῆς Θεοτόκου παμμακάριστοι.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε» πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις » σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρο- » τέρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων » καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Χορείαν ἄγε σήμερον ἐτησίαν, Νικομηδέων πᾶσα χαίρουσα πόλις, τοῦ καλοῦ Ποιμένος σου, καὶ σκίρτησον, τὸν πολιοῦχον ἔχουσα, διατηροῦντά σε βλάβης, τῶν δυσμενῶν ἀνωτέραν.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀγγελικῶς ἐβίωσας, ἐπὶ γῆς θεοφόρε, σὺν Εὐθυμίῳ πάνσοφε, τῷ μεγάλῳ φωστῆρι, Θεόκτιστε διαπρένας, ἐν εὐχαῖς καὶ νηστεῖαις, καὶ πλείστοις κατορθώμασι, πρακτικῆς θεωρίας· μεθ' οὗ καὶ νῦν, παρεστῶς Τριάδι τῇ ἀπροσίτῳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τῶν τιμώντων σε μάκαρ.

Θεοτοκίον.

Τετυρωμένον πάναγνε, καὶ πίοτατον ὄρος, Δαυὶδ Θεογεννήτρια, μελωδῶν σε ἐκάλει, ὁ σὸς προπάτωρ Παρθένε· Σολομῶν δὲ ὁ θεῖος, κλίνην σαφῶς τοῖς Ἄσμασιν· Ἡσαΐας δὲ ῥάβδον· καὶ Ἰακώβ, κλίμακά σε εἶδε· καὶ πύλην ἄλλος, ἐξ ἧς Θεὸς τὸ φύραμα, νεουργεῖ τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν,

Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Τῇ Νικομηδέων μεγαλοπόλει, πᾶσα πόλις καὶ χώρα συνεορτάζει σήμερον, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεβασμίου αὐτῆς πολιούχου· καὶ γὰρ τὰ πέρατα τῆς γῆς, κροτεῖ ἐπευφραίνόμενα, τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ Ἱερομάρτυρος· τούτῳ καὶ ἡμεῖς τοῖς ἄσμασιν ὡς ἄνθεσι, στεφάνους πλέξαντες ἐκβοήσωμεν· Χαίροις ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ τὴν ψυχὴν θείῳ ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἡ θυσία καὶ θύτης, ὁ ἱερεὺς καὶ ἱερεῖον· Σοῦ δεόμεθα, σὺν τοῖς συνάθλοις σου, Χριστὸν Ἄνθιμε ἰκέτευε, τὴν ποιμνὴν σου ταύτην τῶν βαρβάρων λύκων λυτρωθῆναι, καὶ τῆς οὐρανίου μάνδρας ἀξιοθῆναι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐν κλίνῃ κατάκειμαι, τῆς ἀμελείας πανάμωμε, καὶ ῥαθύμως διέρχομαι, τὸν βίον καὶ δέδοικα, τὸν τῆς τελευτῆς μου, καιρὸν Θεοτόκε, μὴ ὡσπερ λέων ἀφειδῶς, διασπαράξῃ τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ὁ ὄφις ὁ παμπόνηρος· διὸ τῇ σῇ ἀγαθότητι, πρὸ τοῦ τέλους προφθάσασα, πρὸς μετάνοιαν ἔγειρον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἡ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγγων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθανυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης φιλόανθρωπε, τὸ ἐμὸν παραμύθιον.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας· καὶ τοῦ ἁγίου καὶ θεόπτου Μωυσέως τοῦ Προφήτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἐν αἵματι βάψας σου, τὴν ἱερὰν διπλοῖα, εἰσηλθες εἰς ἅγια, τῶν ἁγίων ἅγιος σὺ γενόμενος, Βαβύλα ἐνδοξε, καὶ σαφῶς πάντοτε, ἀπολαύεις τῆς θεώσεως, ὠραϊζόμενος, καὶ τῷ μαρτυρίῳ λαμπόμενος, καὶ ἄγγελος δεικνύμενος, ταῖς καθαρωτάταις μεθέξουσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ πόθῳ ἐορτάζομεν τὴν σὴν, ἱερωτάτην πανηγυριν, ἀξιομακάριστε.

Σιδήρῳ πεδούμενος, ἀνεμποδίστως τὴν τρίβον, δῶδευσας Ὅσιε, τὴν πρὸς τὴν οὐράνιον πόλιν φέρουσας, τὰ σεπτὰ στίγματα, Βαβύλα πάνσοφε, ὡσπερ κόσμον περικείμενος· ἐν ἧ γενόμενος, οἷα νικητῆς ἀληθέστατος, καὶ Μάρτυς ἀπαράτρωτος, καὶ ἱεουργὸς ἱερώτατος, μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις, μελόδημα τὸ θεῖον καθαρῶς· Ἄγιος, Ἄγιος, Τριάς ὁμοούσιε.

Ποίμνης προϊστάμενος, τῆς λογικῆς Ἱεράρχα, βακτηρία γνώσεως, ἐπὶ γλῶσσην ἔθρεψας ταύτην πίστεως, καὶ θηρῶν ἔσωσας, καὶ Θεὸν εὐφρανσας, τὸν ἐξ ὕψους σε ποιμάναντα· ὃν κατενώπιον, τῶν ἀθεωτάτων μακάριε, κηρύττων, ὡσπερ ἄκακον, τέθυσαι ἄρνιον γηθόμενος, μετὰ τῶν ἀκάκων, παιδίων, καὶ προσήχθῃς σὺν αὐτοῖς, θῦμα εὐῶδες ὀλόκληρον, Βαβύλα θεσπέσιε.

Καὶ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν θυέλλῃ τὸν ἄσαρκον, καὶ ἐν γνώφῳ τὸν ἄυλον, Μωυσῆ τεθέασαι, ὡς χωρεῖν δυνατόν· θεοειδῆς τε γενόμενος, τῇ δόξῃ τῇ κρείττονι, τῷ σαρκίνῳ Ἰσραὴλ, νομοθέτης κεχειρίσαι· ἀλλ' οὐ πέφυκε, νοῦς γεώδης τοῖς θείοις ἐμβατεῦειν· ἡ γὰρ χάρις τοῖς ὀρώσι, τὰ λίαν κρείττονα δίδοται.

Ἰερεὺς ἐννομώτατος, στρατηγὸς γενναιότατος, τῷ παραπικραίνοντι ἀναδέδειξαι, Μωσῆ μαστίζων τὴν Αἴγυπτον, τῇ ῥάβδῳ δὲ θάλασσαν, διαιρῶν τὴν Ἐρυθρὰν, καὶ βυθίζων ἀλάστορα, καὶ ὑσαύχενα, Φαραῶ σὺν τριστάταις, καὶ διάγων, ἐν ἐρήμῳ καὶ ἐκτρέφων, τὸν Ἰσραὴλ τὸν ἀγνώμονα.

Μωυσῆ τὸ ὑπόδημα, τῶν ποδῶν λῦσον τάχιον· ὁ γὰρ τόπος ἅγιος, ἐν ᾧ ἔστηκας· μή τι νεκρώσεως σύμβολον, ἐν σοὶ περιφέροιτο· ἐν γὰρ βάτῳ καὶ πυρί, μυστικῶς σοὶ ὀπτάνεται, τὰ παράδοξα, τῆς θεόπαιδος Κόρης, ἐν τῷ ὄρει, τῷ Χωρήβ ὁ χρηματίζων, τῷ Μωυσῆ ἀπεφθέγγετο.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Βάσιμον κρηπίδα ἡ Ἐκκλησία κέκτηται, τοὺς ἱερούς σου ἀγῶνας, Ἱερομάρτυς Βαβύλα· ἦν καὶ φυλάττοις ἀκράδαντον, καὶ ἀνεπιβούλευτον ἐκ λύκων κραταιῶν, κηρύττουσαν τὰς ἀριστείας σου, καὶ μεγαλύνουσαν σὺν σοὶ τὰ νήπια, τὰ ὑπὲρ Χριστοῦ τυθέντα, μετὰ σοῦ μακάριε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Κατάνυξιν οὐ κέκτησαι, ψυχὴ ἀμετανόητε· τί βραδύνεις; τοῦ θανάτου ἡ τομὴ, ἐγγίζει καὶ τὸ τέλος, ἐφέστηκεν ὡς κλέπτης· τῇ Θεοτόκῳ δράμε πρόσπεσον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν ζύλῳ τὴν ζωὴν ὑμῶν, ὀρώσα ἡ πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Βαβύλα.

Βήματι τυράννου παρεστηκῶς, καὶ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἐκράυγαζες· Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· μεθ' ὧν ἐστεφανώθης ἐν οὐρανοῖς, Βαβύλα Ἱερομάρτυς, πρεσβεύων ἀπαύστως, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Βασιλέα, τοῦ παντὸς καὶ Ποιητὴν, ἐν ᾧ ὥρα ὅταν κρίνη, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, κατοικτειρήσαί με τὸν δοῦλόν σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Λαὸν τὸν ἀνομώτατον, ἀδίκως καθηλοῦντά σε, ἐπὶ ξύλου, ἡ Παρθένος καὶ ἀγνή, καὶ Μήτηρ σου ὀρώσα, ὡς Συμεὼν προέφη, τὰ σπλάγχνα Σῶτερ διετέτρωτο.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίου.

Ἱεραρχίας τῷ φωτὶ ἀπαστρέπτων, δικαιοσύνης φυτοκόμος ἐδείχθης, ἀποτεμῶν τὴν ἄκανθαν τῆς πλάνης ἀληθῶς· ὅθεν τῶν αἱμάτων σου, φοινηχθεὶς ταῖς ῥάνισι, τῷ Χριστῷ παρέστηκας, ἀνακράζων.

Καὶ τοῦ Προφήτου. Ἦχος β'.

Τοῦ Προφήτου σου Μωυσέως τὴν μνήμην, Κύριε, ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία.

Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἷς, καὶ τῶν Ἁγίων δύο. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἱερομάρτυρος, ποίημα Θεοφάνους. Οἱ δέ, Ἰωάννου Μοναχοῦ· ἀλλ' οὐδετέρου τούτων δοκεῖ κάλαμος εἶναι. Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Τὴν τῶν οἰκείων αἱμάτων ὡς Μωυσῆς, ἐρυθραῖαν θάλασσαν, ἀκυμάντως διελθὼν, Βαβύλα μακάριε Θεῶ, Ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐβόας ἄσωμεν.

Σὺ τῶν γηίνων τὸν πόθον τῷ θεϊκῷ, ὑποτάξας ἔρωτι, κατεφρόνησας τοῦ ζῆν, Βαβύλα μακάριε Χριστοῦ, ἐπειγόμενος ἰδεῖν τὴν ὠραιότητα.

Τῆς ὑπερθέου Τριάδος ὡς ἐραστής, τοῖς τρισὶ συνέθανες, ἀγαλλόμενος παισί, Βαβύλα μακάριε τὴν σὴν, προϊέμενος ψυχὴν, τῷ ταύτης ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς τετοκυῖα Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἄγνη, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Μωσῆς Προφητῶν πρῶτος αἰνεῖσθω λόγοις.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Κλήμεντος.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μωσῆς Προφητῶν αἰνεῖσθω πρότερος, ὡς ἐνώπιῳ Θεῶ, συνομιλήσας πρῶτος ἐμφανῶς, ἐν προσώπῳ πρὸς πρόσωπον, οὐκ αἰνιγμάτων φάσμασιν, ἀλλ' ὡς ἐν εἴδει σαρκὸς βλέψας αὐτόν.

Ὡς θεῖον δημαγωγὸν καὶ ῥύστην σε, τοῦ συγγενοῦς Ἰσραήλ, Μωσῆ θεόπτα δέδωκε Θεός, τῷ πατρὶ ὡσπερ ἠῤῥατο, ἐπαγγελίας ῥήματι, προμνηθέντι σου τὴν γέννησιν.

Σοφίας σε θησαυρὸν ἐφεύραντο, αἱ γενικαὶ ἀρεταί, ἐγκεκρυμμένον γνώσει τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν Θήβῃ θεόπτα Μωσῆ· διό σε ἀνεθρέψατο, ἡ βασιλις καὶ θεία πρόνοια.

Ἐρνήσω θεοπτικῶς πανεύφημε, ἐκ βρέφους πᾶσαν θηλὴν· τῷ δὲ γνησίῳ γάλακτι τραφεῖς, παρεδήλους σαφέστατα, τῆς πρὸς Θεὸν ἐγγύτητος, τὸ ὑπεραῖρόν σου ἀξίωμα.

Θεοτοκίον.

Κατέπτη ἰδὼν Μωσῆς παράδοξον, ἐν πρώτοις θέαμα, βάτον καὶ φλόγα, ξένην συμπλοκὴν, τὸν Θεὸν ἐκ Παρθένου Μητρός, προζωγραφοῦσαν ἀφθαρτον, ὃν διαβάς τοὺς χρόνους εἶδε σαρκί.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας σοῦ Βαβύλα τοῦ πιστοῦ, καὶ στεφανώσας αὐτόν, τῷ στεφάνῳ τῆς ὁμολογίας σου.

Μαρτύρων γέγονεν ἰσχύς, Κύριε ὁ Σταυρός σου, στερεώσας τοὺς παῖδας, σὺν Βαβύλα τῷ κλεινῷ, καὶ καθελὼν δι' αὐτῶν, τὰ τῆς πλάνης ἄθεα φρυάγματα.

Ἰσχύς ἐξέλιπε Χριστέ, διαβόλου εἰς τέλος· τοῖς ἀκάκοις παισὶ γὰρ καὶ Βαβύλα τῷ κλεινῷ, ἠττᾶται ὁ ἰσχυρός, καὶ γελᾶται ὑπ' αὐτῶν παιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς μου ὑμνησις Χριστός, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, περικείμενος σάρκα, Θεοτόκε δουλικήν, καὶ ἐκ δουλείας ἡμᾶς, διαβόλου σφύζων ἀγαθότητι.

Τοῦ Προφήτου. Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε.

Ὅλως τῆς ἀρρήτου γνώσεως, ἐπλήσθης Θεόπτα· τὸ γὰρ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, δι' Ἀγγέλου τὴν τῶν ἀρχαίων, ἐμυήσατό σε γνῶσιν τρανῶς.

Φέρων τηλαυγῶς τὰς θείας ἀνγὰς, ταῖς θεοσημείαις, κατέπληττες Αἴγυπτον, μεταβάλλων· τὴν τῶν στοιχείων, παραδόξως φύσιν πάνσοφε.

Ἡῤῥει τὸ ὠραῖον κάλλος σου, τὴν ἐκ θείας αἴγλης, λαμπρὰν ἀστειότητα· καὶ πρὸς θεῖαν ἀπλήστως πάντας, ἐπεσπάσω ὠραιότητα.

Θεοτοκίον.

Ἦχθης τοῦ φρικτοῦ ὀράματος, πρὸς ἐκστατικὴν κατανόησιν πάνσοφε· ἀλλ' ἐσχέθης φωνῇ Κυρίου, τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθένου σαρκί.

Ὁ Εἰρμός.

» Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, » περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν » Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ζέων πίστεως ὁμολογία, πλάνης ἔσβεσας κακοδοξίαν, στηλιτεύσας τῶν εἰδώλων τὸ ἄθεον· καὶ ὀλοκαύτωμα θεῖον γενόμενος, θαυματουργίαις δροσίσεις τὰ πέρατα. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προφητῶν ἀπάντων σε, πρῶτον ὡς ὄντα, εὐσεβῶς γινώσκοντες, ἀνευφημοῦμεν οἱ πιστοί· πρῶτος Θεὸν γὰρ ἐώρακας, ὡς δυνατὸν ἦν, ἀνθρώπῳ θεάσασθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, τῶν ἐν ἀνάγκαις, τὴν ἡμῶν βοήθειαν, καὶ πρὸς Θεὸν καταλλαγὴν, δι' ἧς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, τὴν Θεοτόκον, πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, ἀναρτηθέντα, τὸν Υἱόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρῶα γοερῶς, σπαρασσομένη ἐκραύγαζες· Οἴμοι! πῶς ἔδυσ, τὸ φῶς μου τὸ ἄχρονον.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, πρὸ βημάτων ἐβόας τυραννικῶν, ἀπειλαῖς ἀπτόητος, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Θυσίαν ἄμωμον, φρικτὴν ἀναίμακτον, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, καὶ σεαυτόν, σφάγιον δι' αἵματος, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, ἀκηλίδωτον προσήγαγες.

Τῶν παίδων Ὅσιε, τὸ νέον φρόνημα, ὡς σοφὸς παιδοτρίβης πνευματικῶ, ἀποτρέφω γάλακτι, Ἱερομάρτυς Βαβύλα, εἰς τελείωσιν κατήρτισας.

Θεοτοκίον.

Ναὸν πανάγιον, Θεοῦ γινώσκοντες, σὲ τὴν ἄσπιλον μόνην, καὶ τῶν πιστῶν, πάντων ὑπερέχουσαν, ἱερωτάταις σε φωναῖς, Θεοτόκε μακαρίζομεν.

Τοῦ Προφήτου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Τῆς ἰσχύου τῆς γλώττης καὶ τῆς φωνῆς σου, διαμειφθείσης θεία, προνοία Θεόπτα, φρικτῶν μυστηρίων Θεοῦ, ἐδείχθης διάκονος, καὶ πληγαῖς ἐμάστιξας Αἴγυπτον.

Ὡς παράδοξος ἡ κλησίς σου ὦ Θεόπτα, ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα τῶν σῶν τεραστίων!

ᾧπται γὰρ ὁ ὢν σοὶ Θεός, καὶ δόξη ὑψώσας σε, Ἰσραὴλ Σωτῆρα ἀπέστειλε.

Νομοθέτην παραδόξων καὶ δυσεφίκτων, τοῦ Θεοῦ διδαγμάτων, ὑμνοῦντές σε πιστεῖ, κράζομεν θεόπτα Μωσῆ· Τὴν ἴλεων αἴτησαι, τοῦ Θεοῦ ἡμῖν θεῖαν δύναμιν.

Πᾶν πρωτότοκον ἐπάταξας τῆς Αἰγύπτου, ὡς ὁ Χριστὸς δαιμόνων ἐνέκρωσε κράτος· τύπος γὰρ τοῦ μέλλοντος, τὰ σοὶ ἐνεργούμενα, ἀληθῶς ὑπῆρχον ἀοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐγγίσης ἐν τοῖς ᾧδε, Μωσῆς ἀκούσας, Θεοῦ φωνῆς βοώσης, ἐκ φλογὸς καὶ τῆς βάτου· ἅγιος ὁ τόπος γάρ· εἰκότως προέγραψεν, ἐν σαρκὶ τεχθῆσεσθαι Χριστὸν ἐξ Ἀγνῆς.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἦδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Τὴν θεῖαν χάριν σου Ἰησοῦ, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, ὄντως ἐξ ὕψους ἐδέξατο, ὡς καὶ παῖδας νέους, πρὸς σὴν ἀγάπησιν, ἀλείφειν καὶ θανάτου πρὸς καταφρόνησιν.

Τῇ θείᾳ γνώσει σου ἐλλαμφθεῖς, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, πάντας ἐδίδασκε Κύριε, σὲ εἰδέναι μόνον Θεὸν τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τοὺς τῆς πλάνης ἀνακαλούμενον.

Τῆ θεία ψήφω σου προκριθείς, ὁ Ἱερομάρτυς Βαβύλας, τὴν λογικὴν νέμειν ποιίμνην σου, σοὶ προσφέρει Λόγε Θεοῦ, τὸ αἷμα αὐτοῦ, πρὸς τρίβον σωτηρίας, πάντας σοφῶς ὀδηγῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲρ τῶν δούλων σου τὸν ἐκ σοῦ, Πάναγνε Δεσπότην τοῦ παντός, ἐκδυσωποῦσα ἰκέτευε, πάσης ἐναντίας βλάβης λυτρώσασθαι, τοὺς σὲ ὁμολογοῦντας Παρθενομήτορα.

Τοῦ Προφήτου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ῥαρίζεις Ἐρυθράν, καὶ δεικνύεις ἰσχὺν τοῦ Θεοῦ, τῆ ράβδῳ σου ὃ Θεόπτα, καὶ χαράτεις ἐν ταύτῃ, Σταυροῦ τὴν θείαν δύναμιν.

Ὡ τόλμης προσφιλοῦς! ὃ ἀπλότητος ψυχῆς καθαρᾶς! Εἰ ἔγνωσ με παρὰ πάντας πρὸς Θεὸν ὁ Θεόπτης φησί, γνωστῶς μοι φάνηθι.

Τῆ πέτρα σκεπασθείς, οὐ Θεοῦ εἶδες πρόσωπον, ὡς κρύφιον ὃ Θεόπτα, τὴν δὲ σάρκωσιν ἔγνωσ, τοῦ Λόγου ὡς ὀπίσθια.

Ὁ ὕων ὑετόν, ἀντι ὕδατος μάννα ποτέ, Μωσῆς ἐστὶν ὁ Θεόπτης, ὁ δοὺς ὀρτυγομήτρας, τροφήν τῷ Ἰσραὴλ δι' εὐχῆς.

Θεοτοκίον.

Εἰσέδυσ αἰσθητῶς τῷ γνώφῳ καὶ ἔμαθες, τὰ ἄρρητα ὃ Θεόπτα, ὡς μέλλει ἐκ Παρθένου, Θεὸς σαρκὶ τεχθήσεσθαι.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ὡδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, τῷ τῆς πλάνης καθορῶν, κυμαιομένην κλύδωνι, Βαβύλας ὁ αἰοίδιμος ἀθλητής, ἐβόα· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Χριστὸν ἐκμιμούμενος, πρὸ τῆς ποιίμνης τὴν ψυχὴν, τὴν ἑαυτοῦ προδέδωκεν, ὁ αἰοίδιμος Μάρτυς καὶ ἀθλητής, ζωὴν πρὸς αἰώνιον, ἐκ φθορᾶς τοῦ θανάτου μεθιστάμενος.

Τῶν παίδων τὸ ἄστατον, ἐπεστήριζε σοφῶς, τοῖς ἑαυτοῦ παθήμασι, Βαβύλας ὁ αἰοίδιμος ἀθλητής, ζωὴν πρὸς οὐράνιον, ἀπὸ γῆς μεταφέρων ὁ πανεύφημος.

Θεοτοκίον.

Δεσμῶν ἀπολέλυμαι, καταδίκης καὶ ἀρᾶς, εὐλογημένη Πάναγνε, τῷ τοκετῷ σου· μόνη γὰρ ἐπὶ γῆς, Θεὸν ἐσωμάτωσας, καθαρῶν ἐξ αἱμάτων σου Πανάμωμε.

Τοῦ Προφήτου. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στρατεῖαν, κεκτημένος Θεοῦ Ἰσραὴλ δυνατὴν, τὰ μὲν ἑπτὰ τῆς κακίας, Χαναναίων ἔθνη ἐξαφανίζεις, τῷ λαῷ σου, κατακληροδοτεῖς δὲ τὴν γῆν τὴν αὐτῶν.

Ἀρρήτως, ὑπελθὼν ἐν τῷ γνώφῳ τῷ θείῳ Μωσῆ, οὗ ὁ Θεὸς ἦν καλῶν σε, τὰς γραφείσας πλάκας δακτύλῳ αὐτοῦ, τῶν νομίμων, ὑπεδέξω ὡς μέγας θεράπων αὐτοῦ.

Ἴστησιν, ὑπακούεις Θεὸς τῆς φωνῆς αὐτοῦ, τὸν Μωσῆν τὸν Θεόπτην, κατενώπιον τοῦ λαοῦ ἐμφανῶς, ἵνα δείξῃ, φοβερὸν μετὰ δόξης τὸν μύστην αὐτοῦ.

Νόμιμοι, ὡς τῆς χάριτος παῖδες ὑπάρχοντες, τὴν εὐλογίαν τρυγῶμεν, εὐφημοῦντες μάκαρ σε, καὶ Ἑβραίους, ὡς περ πάλαι, Ἰακώβ τοῦ Ἡσαῦ νῦν πτερνίζοντες.

Θεοτοκίον.

Νεύματι, θεϊκῷ σε προγράφει Μωσῆς ὁ κλεινός, ὡς κιβωτὸν Θεοτόκε, ταῖς ἀυγαῖς τοῦ Πνεύματος πανταχόθεν, ὡς χρυσίῳ, κατακεκαλυμμένην εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρ- » μένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι » αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἱερομάρτυρος

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ὡς εὐσεβείας κήρυκα, καὶ ἀθλητῶν ἐδραΐωμα, ἡ Ἐκκλησία δοξάζει σε ἔνδοξε, λαμπруομένη σήμερον· ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν, ἐν εἰρήνῃ τελεία, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, τὸν Χριστὸν φυλαχθῆναι δυσώπησον, ὦ Πολύαθλε.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ κόσμου σαφῶς ματαιότητα, ἐννοῶν ὁ τοῦ κόσμου ἀλλότριος, καὶ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενος, τὰ τοῦ σώματος πάθη ἐνέκρωσας· καὶ τὸν σταυρόν σου ἀράμενος, ἠκολούθησας Μάρτυς τῷ Κτίστη σου· καὶ συμμένων αὐτῷ νῦν ἰκέτευσ, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων ἀληθῶς, ὦ Πολύαθλε.

Συναξάριον.

Τῇ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα, Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἁγίων τριῶν παιδῶν, οἱ διὰ ξίφους ἐτελειώθησαν.

Στίχ. Ὁ Χριστὸν αὐτὸν Βαβύλας θύων πάλαι,
Χριστῷ προθύμως θύεται διὰ ξίφους.

Εἰς τοὺς παῖδας·

Ἵπὲρ μεγίστου Δεσπότη Θεοῦ Λόγου,

Τρέχουσι θερμῶς πρὸς ξίφος τὰ παιδία.

Παῖδας καὶ Βαβύλαν πέφνε ξίφος ἀμφὶ τετάρτην.

Ὅς, εἰσελθόντα Νουμεριανὸν τὸν βασιλέα ἐν τῇ καθ' ἑαυτὸν Ἐκκλησίᾳ, ἀπήλασε τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὸ φονεῦσαι τὸν υἱὸν τοῦ Περσῶν βασιλέως, ὃν εἶχεν εἰς ὄμηρα. Διὸ σιδήροις δεσμεῖται καὶ πομπεύεται καὶ τὴν κεφαλὴν σὺν τοῖς τρισὶ παισὶν ἀφαιρεῖται. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Βαβύλας, ὁ ἐν Ἀντιοχείᾳ διδάσκαλος, σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν ὀγδοήκοντα τέσσαρσι παισὶ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Μαθήσεώς σοι μισθὸς ἐκ τῶν παιδίων,

Βαβύλα θεῖε, τῆς τομῆς κοινωνία.

Μαξιμιανοῦ βασιλεύοντος ἐν Νικομηδείᾳ, διὰ τὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸν, οἱ χριστιανοὶ κατεκρύπτοντο. Προσελθὼν οὖν τις τῷ βασιλεῖ, λέγει· Βασιλεῦ, ἐν κρυπτῇ καμάρα τινὶ κάθηται γέρον, ὀνόματι Βαβύλας, καὶ διδάσκει τὰ τῶν ἀφρόνων νήπια μὴ σέβεσθαι τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τὸν Ἐσταυρωμένον. Καὶ παρευθὺς οἱ ἀποσταλέντες σὺν αὐτῷ στρατιῶται ἤγαγον τὸν Βαβύλαν σὺν τοῖς αὐτοῦ μαθηταῖς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ὁ βασιλεὺς, ἵνα τί, ὦ γέρον, φησί, τοιαύτη κατέχη πλάνη ἐν βιοθανεῖ ἀνθρώπῳ, παρὰ Ἰουδαίων ἀποκτανθέντι, καὶ οὐ προσκυνεῖς τοῖς θεοῖς, οἷς πᾶσα ἡ ὑφήλιος προσκυνεῖ· ἐξαπατᾷς δὲ καὶ τὰ τῶν ἀφρόνων νήπια μὴ προσκυνεῖν τοῖς θεοῖς; Καὶ ὁ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· Οἱ τῶν ἐθνῶν θεοί, ὦ βασιλεῦ, δαιμόνιά εἰσι· Θεὸς δὲ ὁ ἡμέτερος τοὺς οὐρανοὺς ἐποίησε· σὺ δὲ καὶ οἱ μετὰ σοῦ, τυφλοὶ ὄντες, οὐ βλέπετε τὴν ἀλήθειαν.

Ταῦτα τὸν βασιλέα ἐξέμηναν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ· καὶ ὑπὸ τεσσάρων στρατιωτῶν τύπτεσθαι αὐτὸν λίθοις κελεύει κατὰ τε τῶν παρεῖων, τῶν πλευρῶν καὶ τῶν κνημίδων· τούτου δὲ τυπτομένου, καὶ ὄλου τοῦ σώματος φοινηθέντος τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ αἵματι, ἀνεβόησεν ὁ Ἅγιος, λέγων· Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε, ὅτι γέροντα ὄντα με καὶ ἀσθενῆ ἐποίησας γενναιότερον βασιλέως φθαρτοῦ σφριγῶντος καὶ ἰσχυροῦ. Τότε κελεύει τοὺς ὄμους αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τοῖς λίθοις συνθλάττειν· καὶ μετὰ τὸ συνθλασθῆναι πάντα τὰ ἄρθρα, ἐνέβαλον κλοιοὺς βαρεῖς ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ τοὺς πόδας, ξύλῳ ἀσφαλίσάμενοι, ἀπέθεντο ἐν εἰρκτῇ. Εἶθ' οὕτως εἰσήχθησαν τὰ νήπια, ὀγδοήκοντα τέσσαρα ὄντα τὸν ἀριθμὸν μετὰ τῶν θηλειῶν, καὶ ἤρξατο κολακεύειν ταῦτα ὁ βασιλεὺς· ἐκεῖνα δὲ οὐκ ἀπεκρίναντο, ἀλλὰ περιστρέφοντο πυκνῶς καθ' ἑαυτά. Καὶ ἰδὼν, ὅτι οὐκ ἀποκρίνονται, ἐχώρισε δέκα, μείζονα τῇ ἡλικίᾳ, καὶ φησὶν· Ἴδου ὑμεῖς, ὡς φρόνιμοι, πείσθητέ μοι καὶ θύσατε τοῖς θεοῖς καὶ ἔσεσθε σὺν ἐμοὶ ἐν τῷ παλατίῳ, πολλῶν ἀγαθῶν ἀπολαύοντες.

Τότε Ἀμμώνιος καὶ Δονᾶτος εἶπον τῷ βασιλεῖ· Ἡμεῖς, πιστοὶ ὄντες, δαίμοσι κωφοῖς καὶ ἀλάλοις θῦσαι οὐκ ἀνεχόμεθα· καὶ εὐθὺς ἐκέλευσε τύπτεσθαι αὐτά. Ἐν δὲ τῷ τύπτεσθαι αὐτὰ ἔλεγον· Ἡμεῖς χριστιανοὶ ἐσμεν καὶ οὐ θύομεν. Τότε στραφεὶς ὁ βασιλεὺς πρὸς τὰ ἄλλα νήπια, λέγει· Θύσατε κἂν ὑμεῖς, μὴ χειρόνα τούτων πάθητε· καὶ ἀνεβόησαν καὶ αὐτά, λέγοντα· Χριστιανοὶ ἐσμεν καὶ ἡμεῖς, οὐ θύομεν, ἀλλ' ἀνάθεμά σοι μετὰ τῶν θεῶν σου. Τότε τυφθῆναι καὶ ταῦτα σφοδρῶς προσέταξε, καὶ τῇ φυλακῇ ἐμβληθῆναι καὶ λιμαγχονηθῆναι.

Τῇ δὲ ἐξῆς, κρεμασθῆναι προστάσσει τὸν Διδάσκαλον καὶ νεύροις ὠμοῖς καταξαίνειν τὰς σάρκας αὐτοῦ· καθὲν δὲ τῶν παιδῶν ἡρώτα, εἰ ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Διδάσκαλον αὐτῶν. Τῶν δὲ μὴ ἀρνούμενων, ἐκέλευσε σὺν τῷ Διδασκάλῳ πάντας τῷ ξίφει τελειωθῆναι. Προπορευόμενος δὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὸν προκείμενον τόπον, μετὰ τῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων αὐτοῦ Μαθητῶν, ἔψαλλεν· Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. Καὶ φθάσαντες εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, πρῶτον μὲν, κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως πρόσταξιν, ὁ ἅγιος Βαβύλας ἐτμήθη τὴν κεφαλὴν, εἶθ' οὕτω τὰ νήπια. Πιστοὶ δὲ τινες εὐσεβεῖς νυκτὸς ἐλθόντες καὶ τὰ λείψανα ἐν ἀκατίῳ ἐμβαλόντες, εἰς τὸ Βυζάντιον διακομίζουσι· καὶ ἐν τῷ βορείῳ μέρει ἔξω χειλέων ἐν τρισὶ λάρναξι καταθέντες, ἔνθα ἐστὶ μονή, Χώρα ἐπονομαζομένη, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ ἀνέπεμψαν.

Ὁ ἅγιος Προφήτης Μωσῆς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Οὐκ ἐκ πέτρας νῦν, οὐδ' ὀπισθίων μέρει,
Μωσῆ θεωρεῖς, ἀλλ' ὅλον Θεὸν βλέπεις.

Ὅς γεννᾶται μὲν ἐν Αἰγύπτῳ· ἀνελάβετο δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ, καὶ υἱὸν πεποίηκε καὶ πάση σοφίᾳ Αἰγυπτίων ἐξεπαίδευσεν. Αὐτὸς δὲ τῇ ἡλικίᾳ προβάς, γενόμενος ἐτῶν τεσσαράκοντα, ἀνεῖλεν ἄνδρα Αἰγύπτιον, Ἑβραῖον τινὰ τιμωρούμενον· διὸ καὶ φοβηθεὶς, ἀπέδρα εἰς γῆν Μαδιάμ. Κάκεῖ γυναῖκα γήμας, Σεπφώραν τὴν τοῦ Ἰοθῶρ θυγατέρα, ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ· ὅτε ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐν τῇ φλογὶ τῆς βάτου. Κάκεῖ πληρώσας ἔτη τεσσαράκοντα, προστάξει Θεοῦ κατήλθεν εἰς Αἴγυπτον πρὸς Φαραῶ, ὅπως ἀποστείλῃ τοὺς Ἑβραίους θῦσαι τῷ Θεῷ. Μὴ πειθομένου δὲ ἐκείνου, αὐτίκα μαστίζει τὴν Αἴγυπτον διὰ τῆς δεκαπλήγου. Ὅθεν Θεοῦ ροπῇ, παραλαβὼν τὸν λαὸν ἐν ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ, καὶ διὰ τῆς θαλάσσης διαγαγὼν καὶ διὰ σημείων παιδεύσας, νόμῳ ἐτείχισε. Καὶ ἐπεὶ διὰ τῆς ἀντιλογίας τὸν Θεὸν παρώξυνεν, ἀνελθὼν ἐν τῷ ὄρει Ναβαῦ, τελευτᾷ, ἐτῶν ὑπάρχων ἑκατὸν εἴκοσι. Προέλαβε δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν ἔτη χίλια τετρακόσια ὀγδοήκοντα πέντε. Κατ' ἄλλους δὲ χρονολόγους, ἐτελεύτησε τῷ 1569 ἔτει πρὸ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Ἑρμιόνης, μιᾶς τῶν θυγατέρων Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχ. Χωρεῖς πρὸς αὐτοὺς οὐρανοῦς, Ἑρμιόνη,
Ἑρμαῖον εὐρηκυῖα τὴν σωτηρίαν.

Φίλιππος ὁ ἀγιώτατος Ἀπόστολος, ὁ τὸν εὐνοῦχον τῆς Κανδάκης βαπτίσας, ἔσχε τέσσαρας θυγατέρας, ἃς ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς καὶ προφήτιδας καὶ παρθένους μαρτυρεῖ· ἐξ ὧν Ἑρμιόνη καὶ Εὐτυχὶς ἦλθον εἰς Ἀσίαν, ἐπιζητοῦσαι τὸν Θεολόγον. Μὴ εὐροῦσαι δὲ αὐτόν, διὰ τὸ μετατεθῆναι ὡς ὁ Ἐνώχ καὶ ὁ Ἡλίας, εὗρον Πετρώνιον, μαθητὴν Παύλου τοῦ Ἀποστόλου· καὶ διδασκόμενοι παρ' αὐτοῦ, ἐμιμοῦντο τοὺς τρόπους αὐτοῦ· ἡ δὲ Ἑρμιόνη μετήρχετο τὴν ἰατρικὴν τέχνην· διὰ τοῦτο οὖν καὶ προσήρχετο αὐτῇ πλῆθος πολὺ, καὶ πάντας τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ ἐθεράπευε. Τοῦ δὲ βασιλέως Τραϊανοῦ διερχομένου κατὰ Περσῶν, διεβλήθη ἡ Ἁγία ὡς χριστιανή· καὶ παραστήσας αὐτήν, ἐπειράτο κολακείαις ἀπατήσαι ταύτην καὶ

ἀποστῆσαι τοῦ Χριστοῦ. Ὡς δ' οὐκ ἐπέιθετο, προσέταξεν αὐτὴν κατὰ τοῦ προσώπου ῥαπίζεσθαι ἐπὶ ὥρας ἰκανάς· ἀλλ' ἡ Ἑρμιόνη, τὸν Κύριον καθήμενον ἐν τῷ δικαστηρίῳ βλέπουσα, ἐν σχήματι τοῦ Πετρωνίου, προσομιλοῦντα καὶ ἐνδυναμοῦντα αὐτὴν, ἀντ' οὐδενὸς ἠγείτο τὰς μάστιγας. Ἴδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς τὸ σταθρὸν τοῦ νοδὸς αὐτῆς καὶ πάγιον, αἰδεσθεὶς ἀπέλυσεν αὐτὴν.

Ἐκτοτε οὖν ἀνοίξασα ἐν Ἀσία πανδοχεῖον, ἐνψυχαγῶγει πάντας καὶ ψυχικῶς καὶ σωματικῶς· καὶ ἦν ἰδεῖν καθ' ἐκάστην ἐκεῖσε δοξαζόμενον τὸν Κύριον παρὰ παντὸς ἀνθρώπου μέχρι τῆς ζωῆς Τραϊανοῦ. Ἐκείνου δὲ τὸ ζῆν ἐκμετρήσαντος καὶ βασιλεύσαντος Ἀδριανοῦ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ καὶ ἀναμαθόντος τὰ περὶ τῆς Ἁγίας, παρέστησεν αὐτὴν, διὰ τῶν στρατιωτῶν, καὶ φησί· Λέγε μοι γραῖδιον, πόσων ἐτῶν εἶ; καὶ ποίου γένους ὑπάρχεις, καὶ ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ διάγεις; Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίνατο· Ὁ Χριστὸς μου οἶδε πόσων ἐτῶν εἰμι καὶ ποίου γένους ὑπάρχω. Ὁ βασιλεὺς εἶπεν· Ἄραντες τὸ παλλίον ἀπ' αὐτῆς, τύπτετε αὐτὴν ἀφειδῶς, λέγοντες· Πρὸς ἃ ἐρωτᾷ ὁ βασιλεὺς, μετὰ σεμνότητος λέγε. Τυπτομένης δὲ αὐτῆς σφοδρῶς, ὁ ψαλμὸς ἐπὶ στόματος ἦν. Καὶ τῶν δημίων ἀτονησάντων, προσέταξεν ἑτέροις στρατιώταις ἐν τοῖς πέλμασι τῶν ποδῶν αὐτῆς περόνας βαλεῖν. Γενομένου δὲ τούτου καὶ τῆς Ἁγίας τῷ Θεῷ εὐχαριστοῦσης, ὁ θυμὸς τοῦ τυράννου πλέον ἀνῆψε· καὶ κελεύει λέβητα ἐκκαῆναι μετὰ πίσης, μολύβδου, ἀσφάλτου καὶ θείου διαπύρου, καὶ ἐν τούτῳ τὴν Ἁγίαν βληθῆναι. Ἐκκαυθέντος δὲ τούτου σφοδρῶς, ἡ Ἁγία εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψασα καὶ κατασφραγισαμένη, εἰσηλθεν ἐν αὐτῷ· καὶ εὐθέως ἐσβέσθη τὸ πῦρ καὶ ὁ μολύβδος ἐξεχύθη.

Ἴδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς, λέγει· Ἐκκαύσατε τὸν λέβητα ἕως οὔ τὰ ὀστᾶ αὐτῆς χωνευθῶσιν. Ἀνάψαντες οὖν τὸν λέβητα, ἐθεώρουν τὴν Ἁγίαν ὡς ἐν δρόσῳ ἰσταμένην ἐν αὐτῷ· καὶ λέγει πρὸς τὸν τύραννον ἡ Ἁγία· Ζῆ Κύριος ὁ Θεός μου· ὥσπερ σὺ καθεζόμενος οὐκ αἰσθάνη τῆς πυρᾶς τοῦ λέβητος τούτου, οὕτως οὐδὲ ἐγώ. Ὁ δὲ θαμβηθεὶς ἐπὶ τούτῳ, ἀνέστη τοῦ θρόνου αὐτοῦ καὶ προσάψας τῇ χειρὶ τῷ λέβητι, εὐθέως ἀπεβάλετο τὴν δорάν αὐτῆς σὺν τοῖς ὄνυξι. Τότε ἡ Ἁγία εἰποῦσα· Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν, ἐξέμνη τὸν βασιλέα· ὅς, ἐκκαύσας τήγανον, ὡς τε σπινθηροβολεῖν, ἐκεῖσε τὴν Ἁγίαν γυμνὴν ἐξηκόντισεν. Ὁ δὲ σὺν αὐτῇ ὢν Ἄγγελος Κυρίου, διασκορπίσας τὴν κάμινον ἐκατέρωθεν τοῦ τηγάνου, πολλοὺς τῶν παρευρεθέντων ἐνέπρησεν· ἐκείνη δέ, ὡς ἐπὶ χλόης, ἐν τῷ τηγάνῳ ὕμνει δοξαζούσα τὸν Θεόν. Ἴδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς Ἀδριανὸς τὸ παράδοξον θαῦμα, γέγονε σύντρομος, καὶ κελεύει ἐκβληθῆναι αὐτὴν ἔξω τοῦ τηγάνου, πτοούμενος μήπως καὶ αὐτὸς ἔργον τοῦ πυρὸς γένηται. Ἐκβληθεῖσα δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Βασιλεῦ, ὁ Κύριός μου ἐν τῷ τηγάνῳ εἰς ὕπνον με μετέβαλε, καὶ εἶδον ὅτι προσεκύνουν τῷ μεγάλῳ θεῷ Ἡρακλεῖ. Ὁ δέ, περιχαρὴς γενόμενος, προσέταξεν εἰσελθεῖν αὐτὴν ἐν τῷ ναῷ. Τότε τῆς Ἁγίας προσευξαμένης καθ' ἑαυτὴν τῷ φιλανθρώπῳ Θεῷ ἡμῶν, εὐθέως βροντὴ γέγονεν ἐξ οὐρανοῦ· καὶ πεσόντα εἰς γῆν τὰ ἐν τῷ ναῷ εἶδωλα, συνετριβήσαν καὶ γεγόνασιν ὡσεὶ χνοῦς· καὶ ἐξελθοῦσα λέγει τῷ βασιλεῖ· Εἴσελθε καὶ δὸς τοῖς σοῖς θεοῖς χεῖρα βοηθείας, ἐπειδὴ πεπτώκασι καὶ ἀναστῆναι οὐ δύνανται. Καὶ εἰσελθὼν ὁ βασιλεὺς καὶ ἰδὼν τὴν τῶν εἰδώλων συντριβὴν, προσέταξεν ἔξω τῆς πόλεως ξίφει τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι. Καὶ λαβόντες αὐτὴν, ὃ τε Θεόδουλος καὶ Θεότιμος, ἐξῆλθον τῆς πόλεως· καὶ πρὸ τοῦ προσεύξασθαι ταύτην, ὀρμήσαντες κατὰ προπέτειαν διαπράξασθαι τι, ἐπεξηράνθησαν τὰς χεῖρας αὐτῶν. Προσπεσόντες δὲ τῇ Ἁγίᾳ καὶ πιστεύσαντες ὀλοψύχως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑγιεῖς ἐγένοντο καὶ ἠτήσαντο τὴν Ἁγίαν προσεύξασθαι περὶ αὐτῶν καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν παραδοῦναι τῷ Κυρίῳ ἐνώπιον αὐτῆς. Καὶ τούτου γενομένου, ἐκοιμήθησαν· καὶ αὐτὴ δὲ ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ παρὰ τὸν αὐτὸν τόπον. Ἐλθόντες δὲ πιστοὶ τινες εὐλαβεῖς καὶ λαβόντες τὰ τούτων λείψανα, κατέθεντο ἐν τῇ πόλει Ἐφέσῳ, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ ἅγιοι Θεότιμος καὶ Θεόδουλος, οἱ ἀπὸ δημίων πιστεύσαντες, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Θεότιμος τέθηκε σὺν Θεοδούλῳ,
Τιμὴν σὺν αὐτῷ δουλικὴν δοῦς Κυρίῳ.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κεντυρίωνος, Θεοδώρου, Ἀμιανοῦ καὶ
Ἰουλιανοῦ, ὁρμωμένων ἐκ κόμης Κανδαύλης.

Στίχ. Ὁ Κεντυρίων πῦρ πόθου θεοῦ πνέων,
Ψυχὴν προθύμως εἰς τὸ πῦρ ἀποπνέει.
Τριτοῖς ἀθληταῖς ἢ πυρὰ κλιμαξί ξένη,
Δι' ἧς ἀνήλθον οὐρανοῦ πρὸς τὸ πλάτος.
Οὗτοι, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, μετὰ πολλὰς πρότερον βασάνους, προστάξει
Μαξιμιανοῦ, λουτρῷ ἐκκαυθέντι ἐμβάλλονται· κάκειθεν ὑπὸ θεοῦ Ἀγγέλου
ῥυσθέντες, τοὺς πόδας πελέκει ἀφαιροῦνται καὶ πυρὶ ἐναπορρίφεντες, τελειοῦνται.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Πετρωνίου, Χαριτίνης, Ζαρβήλου (ἢ
Σαρβήλου), Θαθουήλ καὶ Βεβαίας.

Στίχ. Τμηθέντες ἄμφω Θαβουήλ καὶ Βεβαία,
Ζωὴν βεβαίαν εὖρον ἀντ' ἐψευσμένης.
Βέβηλον ὁ Ζάρβηλος οὐ σέβων σέβας,
Ἀνδρῶν βεβήλων χερσὶ βάλλεται λίθοις.
Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως, ὧν ὁ Θαβουήλ τῆς δαιμονικῆς ἀπάτης ἦν
ἱερεὺς· ἀγρευθεὶς δὲ ὑπὸ τινος ἐπισκόπου, προσῆλθε τῇ πίστει. Διὸ ὑπὸ Αὐγάρου
τοπάρχου ῥαβδίζεται, τὰς ὄψεις καίεται, τὰς χεῖρας εἰς τοῦπίσω δεσμευθεὶς κατὰ τῆς
γαστρὸς τύπεται, τῆς χειρὸς ἐξαρτηθεὶς, κρεμάται καὶ ξέεται, τῷ πυρὶ ὑποκαίόμενος·
εἶτα ἐν ὀργάνῳ τεκτονικῷ βληθεὶς, πρίεται ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ τελειοῦται μαχαίρᾳ
σὺν Βεβαίᾳ τῇ ἀδελφῇ.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων τρισχιλίων ἑξακοσίων εἰκοσιοκτῶ Μαρτύρων.
Οἵτινες εὐρέθησαν κρυπτόμενοι ἐν ὄρει καὶ σπηλαίοις τῆς Νικομηδείας, οὓς ὁ
Μαξιμιανός, μυρίαὶς ὑποβαλὼν αἰκίαις, θανάτῳ παρέδωκε.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Τοῦ Ἱερομάρτυρος.
Ἰδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.
Αἱ οὐράνια Δυνάμεις κατοπτεύουσαι παῖδας καὶ παιδοτρίβην ὁμοῦ, κατὰ τῆς πλάνης,
νικηφόρους δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἐβῶν χορεύουσαι Χριστῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
ὁ δοὺς τὴν νίκην αὐτοῖς.
Ἡ φωσφόρος τοῦ Δεσπότη κατελάμπρυνε χάρις τοὺς συνελθόντας πιστοὺς, ὁ
ἀοίδιμός τε Βαβύλας στεφανηφορῶν, προτρέπει συγχαίροντας βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Τῶν τυράννων μὲν ἠπόρει ἢ ἐπίνοια, βοηθεῖν τοῖς μὴ οὔσι θεοῖς, τῇ Τριάδι δὲ τῇ Ἁγίᾳ
Βαβύλας ὁ κλεινός, προτρέπει πιστοὺς τοῦ ἐκβοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.
Θεοτοκίον.
Λαμπροτάταις ἀστραπαῖς σου καταλάμπρυνον, τὴν ζοφερὰν καρδίαν μου, ἢ κύησασα
ἐπὶ γῆς τὸν ἥλιον Χριστόν, Παρθένε· ἢ ψάλλομεν αἰεὶ· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ
κύησασα.
Τοῦ Προφήτου. Ἐν τῇ καμίνῳ.
Ἐν θεοπτίαις, τῶν ἀπορρήτων θεῖος γραφεὺς γεγονώς, πᾶσαν τὴν σοφὴν ιδέαν σὺ τῆς
σκηνῆς, διὰ λόγων τεχνησάμενος, τῷ ἀρχιτέκτονι, Βεσελεὴλ παρέθου τὴν πρᾶξιν
Μωσῆ.

Ἰερατεύειν, θραυστομήσας πάλαι Κορὲ μετὰ σοῦ, ὥφθη κατελθὼν εἰς ἄδου παγκλήρως ζῶν, τοῦ Θεοῦ σοι τὸ αἰδέσιμον, Μωσῆ φυλάττοντος, βασιλείας καὶ ἱερατείας ὁμοῦ.

Συστρατηγῶν σοι, τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους πάλαι Μωσῆ, ὥφθη Μιχαὴλ ὁ Ἄρχων τῶν οὐρανῶν, καὶ τοῦ σώματός σου θεῖος φρουρός· τὸν γὰρ ἀρχέκακον, ἀνθεστηκότα οὗτος κατήσχυνε.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀαρὼν σε, ἡ θεία ράβδος βλαστάνειν ἐδήλωσε, πᾶσι Θεοτόκε λύσιν ἀμαρτιῶν ἰλασμός βροτοῖς γὰρ γέγονας, καὶ ἀπολύτρωσις, τῆς φρικτῆς τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπειλῆς.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἰδὴ ἡ´. Θεὸν Πατέρα δημιουργόν.

Ἡ μνήμη σήμερον ἀδελφοί, τοῦ ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, τοὺς ἐν φλογὶ Νεανίας ἄδειν προτρέπεται· Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ νέοι σήμερον φοιτηταί, τοῦ ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, σὺν τῷ πρεσβύτῃ στεφθέντες ἄδειν προτρέπονται· Εὐλογεῖτε, τὸν Κύριον τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸ χρῖσμα τὸ ἱερατικόν, τοῦ ἱερέως καὶ Μάρτυρος Βαβύλα, ἐν τῇ τοῦ αἵματος χύσει πλέον δοξάζεται· διὰ τοῦτο τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκύησας ἐν σαρκί, τὸν κατέχοντα χειρὶ τὰ πάντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις Παρθένε τοῦτον ἐβάστασας· ὃν ὑμνοῦσιν ὡς Κύριον τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προφήτου. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Θεράπων εἰκότως τοῦ Θεοῦ, ὡς πρῶος ἤκουσας καὶ ἔργοις γέγονας· διὸ ἐγνώσθη σοι Κύριος, ὑπὲρ πάντας τοὺς Προφήτας Μωσῆ, καὶ ἐνοικήσας σοι πιστῶς, ψάλλειν ἐδίδαξεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡς μύστης Θεοῦ καὶ λειτουργός, καὶ βασιλεὺς Ἰσραήλ, Μωσῆ Θεόπτα δειχθεῖς, Χριστὸν ἐκήρυξας ἔρχεσθαι, ἐν σαρκὶ προδιαγράψας αὐτοῦ, τὴν πρὸς ἀνθρώπους φοβερὰν καὶ θεῖαν ἔλευσιν, οὗ καὶ τύπος ἔμψυχος ὥφθη σαφῶς, καὶ Προφήτης πιστός.

Λόγου προφητείας τὸν λαόν, καὶ νόμου διαταγαῖς, καθοδηγήσας πιστῶς, σημείων τέρασιν ἴθυνας, καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεις· ὑπὸ Θεοῦ δὲ προσκληθεῖς, ἐν γῆ Θεόπτα Μωάβ, προσετέθης, πρὸς τοὺς πατέρας τοὺς σοὺς μετὰ δόξης πολλῆς.

Ὅρει ἐπιβὰς ὡς οὐρανῶ, Θεοῦ προστάξαντος κατεῖδες πνεύματι, τὴν τῶν πραέων γῆν Πάνσοφε· αἰσθητῶς δὲ κατενόησας, ἐπαγγελίας τὴν τρυφήν· καὶ μεταστάντος ἐκ γῆς, ἀπεκρύβη, οἰκονομία Θεοῦ καὶ τὸ σκῆνός σου.

Θεοτοκίον.

Οὐδεὶς προακήκοε πρὸ σοῦ, Θεόπτης ἔνδοξε, Μωσῆ θεράπον Χριστοῦ· διότι ἅπαντα ἔβλεψας, τῆς Παρθένου τὰ ἰνδάλματα, προδιαγράφοντα αὐτῆς τὴν θεῖαν γέννησιν· ἐν φλογὶ γὰρ βάτου, κατεῖδες μορφήν τὴν ἀόρατον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρε- » τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες » κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου » τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἰδὴ θ´. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Χριστὸς ἀνθρώποις ὁδὸν ὑπέδειξε, διὰ Σταυροῦ πρὸς ὕψος οὐρανῶν εὐεπίβατον· διὰ τοῦτο θάνατος ἠττᾶται βροτοῖς· παῖδες γὰρ νεανίαί, τοῦτον οὐκ ἔπηξαν, σὺν τῷ θαυμασίῳ Βαβύλα, οὓς μακαρίσωμεν.

Εὐρὼν τῶν πόνων σου τὴν ἀντάμειψιν, παρὰ Χριστοῦ θαυμάτων, παροχὴν καὶ αἰώνιον, κληρουχίαν Βαβύλα θεσπέσιε, μέλπεις σὺν τοῖς Ἀγγέλοις· Ἅγιος Ἅγιος, Ἅγιος, Τριάς ἢ παντουργὸς καὶ παντοδύναμος.

Παθῶν ἰάματα ἀρυσώμεθα, τῇ εὐκλεῖ σκηνῇ τῶν ἀθλοφόρων προστρέχοντες· ἐν αὐτῇ γὰρ πάρεσιν Ἀγγέλων χοροί, πνεύματά τε δικαίων, πάντων ἢ Δέσποινα, σὺν τῷ θαυμασίῳ Βαβύλα ἰάσεις νέμοντες.

Θεοτοκίον.

Ἰδὴν προσάγω σοι, Κόρη Δέσποινα, ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων μου ὁ τάλας δεόμενος, τοῦ βορβόρου ῥύσαι με τῶν ἔργων μου· ἅπαντας δὲ τοὺς πίστει, νῦν εὐφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Τοῦ Προφήτου. Λίθος ἀχειρότητος.

Γέγονας αὐτόπτης Θεόπτα, καὶ μετὰ θάνατον Κυρίου, οὐ δι' ἀμυδρῶν αἰνιγμάτων, Χριστὸν ἀθήσας, ὡς ἐν τῇ πέτρᾳ τὸ πρίν, ἀλλ' ἀνθρωπίνῳ σώματι, φῶς ἀπαστράπτοντα Θεότητος.

Ἵσος τὸ Θαβῶρ ἐδοξάσθη, ὑπὲρ τὸ Σίναιον πλουσίως, ἔνθα Μωυσῆς ἐκ νεκάδων, καὶ ὁ Θεσβίτης ἐκ χώρας ζώντων Χριστὸν, σὺν Αποστόλοις ἔβλεπον, μεταμορφούμενον ὡς ὄντως Θεόν.

Σῶσον συμπαθεῖ σου πρεσβεΐα, καὶ προσευχῶν τῇ παρρησίᾳ, ὡς τὸν Ἰσραὴλ ἐκ κινδύνων, Μωσῆ Θεόπτα καὶ χαλεπῶν καὶ δεινῶν, χριστιανῶν τὸ πλήρωμα, ἐκ πάσης βλάβης τῶν ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Στάμνον σε χρυσῆν τε καὶ πλάκα, καὶ θεῖαν τράπεζαν Παρθένε, πρότερον Μωσῆς διαγράψας, τρανῶς ἐδήλου Θεὸν τεχθῆναι ἐκ σοῦ· ὄνπερ ἰδόντες σώματι, πιστῶς τὸν ὕμνον συμπληροῦμέν σοι.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας » τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ

» Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Θύτης ὁμοῦ καὶ θῦμα, Βαβύλα ὄφθης τοῦ Θεοῦ, θύων αὐτῷ ἀναιμάκτως, καὶ σοῖς ἐν αἵμασι τυθείς, σὺν τοῖς τελείοις νηπίοις· μεθ' ὧν σε ἀνευφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς μὴ τὴν σὴν εἰκόνα, Παρθένε ἀσπαζομένους, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, ἐκ πίστεως εἰλικρινοῦς, κατάβαλε ὡς ἀθέους, καὶ τῇ γεέννῃ παράδος.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου, πατρὸς τοῦ Προδρόμου.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χρῖσμα περικείμενος, στολήν τε θείαν ἀοίδιμε, Ζαχαρία ὡς ἄγγελος, Θεῶ ἱεράτευσας, μεσιτεύων πλάστη, καὶ πλάσματι μάκαρ, καὶ τὰς δηλώσεις ἐναργῶς, τοῦ θείου Πνεύματος εἰσδεχόμενος· διὸ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν ἁγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Παιδίον ἐώρακας, ἀποτεχθὲν τῆς νεάνιδος, Ζαχαρία θεόπνευστε, Πατρὸς τὸν συνάναρχον, καὶ τῷ σῶ προδήλως, προλέγεις παιδίῳ· Προφήτης ἔση ἀληθῶς, τούτου τὰς τρίβους ἐτοιμαζόμενος· μεθ' οὗ σε μακαρίζομεν, καὶ τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν, ἱερῶς ἐορτάζομεν, θεοφόρε πανόλβιε.

Ναὸς ζῶν καὶ ἔμψυχος, τοῦ θείου Πνεύματος πέφυκας· καὶ ναοῦ μέσον ἔνδοξε, Θεῶ συγγινόμενος, καθαρᾷ καρδίᾳ, ἀδίκως ἐσφάγης, μαρτυρικῶς ἀποπληρῶν, τὸν θεῖον δρόμον σου ἀξιάγαστε· διὸ πρὸς τὸν οὐράνιον, ναὸν ἀνήλθες ἐν αἵματι, τῷ ἰδίῳ αἰτούμενος, ἰλασμὸν τοῖς τιμῶσί σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἰερωσύνης νομικῆς, ἐνδεδυμένος ὄντως στολήν, κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρῶν ἐλειτούργησας· καὶ παρεστὼς ἐν τῷ ναῶ, ἀγγελικὴν μορφήν ἐμφανῶς ἐθεάσω παμμακάριστε· διὸ σου τὴν μετάστασιν ἅπαντες, μέλποντες χρωστικῶς Ζαχαρία, ἄσμασιν εὐφημοῦμεν, σὲ τὸν μετὰ τὸ γῆρας ἐκβλαστήσαντα, Ἰωάννην τὸν ἔνδοξον. Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τὸν ἐλεήμονα Θεόν, σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, σὺ τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις, περιφρούρησον τὴν ποιμνὴν σου, ἣν περ αἵματί σου τιμίῳ, ὡς οἰκτίρμων ἐξηγόρασας, καὶ ἐπηρείας ἐχθρῶν, ἀπήμαντον συντήρησον, ὅπως ὑμνοῦντες δοξολογοῦμεν, σοῦ τὴν θείαν συγκατάβασιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Κύριε, ὅτε σε ὁ ἥλιος εἶδεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου κρεμάμενον, Ἦλιε τῆς δικαιοσύνης, τὰς ἀκτίνας ἐναπέκρυψε· καὶ τῆς σελήνης τὸ φῶς, εἰς σκότος μετεβάλλετο· ἡ δὲ πανάμωμός σου Μήτηρ, τὰ σπλάγχνα διετέτρωτο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ παρεστὼς τῷ Θεῶ, ἐν ὑψίστοις Ἀρχάγγελος, λειτουργῶ θεόφρονι, Ζαχαρία τὴν σύλληψιν, τὴν τοῦ Προδρόμου εὐαγγελίζεται, παρ' ἡλικίαν ἐκ τῆς στεριώσεως. Ὡ τῆς ἀφράστου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ἧς Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Στίχ. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τῆς Παλαιᾶς τὴν σιγὴν, καὶ τῆς Νέας τὴν ἔκφανσιν, Ζαχαρίου κώφευσις, προφητεῦει σαφέστατα· τὴν γὰρ τοῦ νόμου σιγῆσας πλήρωσιν, τὸ φῶς ὑπέδειξε τὸ τῆς χάριτος. Ὡ τῆς προνοίας σου, τῆς σοφῆς Φιλάνθρωπε! δι' ἧς ἡμᾶς, πάντα περιφρούρησον, ὡς παντοδύναμος.

Στίχ. Καὶ σύ, παιδίον, Προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἐτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ἱερεῦσι πιστός, καὶ ἐν Μάρτυσιν ἄριστος, καὶ Προφήτης ἔνδοξος, προμηνῶν τὰ μέλλοντα, ὁ Ζαχαρίας Δέσποτα δείκνυται, τριπλῶ στεφάνῳ κατακοσμούμενος. Ὡ τῶν πλουσίων σου, δωρεῶν φιλάνθρωπε! δι' ὧν Χριστέ, πάντα καταξίωσον, τῆς βασιλείας σου.

Δόξα. Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Ὡς καθαρὸς ἱερεὺς εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων εἰσέδυσ· καὶ τὴν στολήν τὴν ἱερὰν ἐνδυσάμενος,

ἀμέμπτως τῷ Θεῷ ἐλειτούργησας, ὡς Ἀαρὼν νομοθετῶν, καὶ ὡς Μωσῆς ποδηγῶν τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν τῇ τῶν κωδῶνων ἀκραιφνεῖ συμβολῇ· διὸ καὶ πεφόνευσαι· ἀλλὰ τὸ αἷμά σου τὸ δίκαιον, ἡμῖν σωτήριον ἴαμα γέγονε, καὶ ὡς μύρον εὐῶδες, τὰς ἀκοὰς ἀνοίγει πρὸς πορισμὸν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ζαχαρία τρισόλβιε, τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου ὁ γενέτης, καὶ τῆς Ἐλισάβετ ὁ σύνευνος, ἐκτενῶς πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἵτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ἵντως, ὑπερῆραν ἀληθῶς, τῶν ἀνομιῶν μου τὰ πλήθη, τὴν κεφαλὴν μου Ἀγνή, καὶ αἱ ἀνομίαι μου ὑπερεπλήθυναν, καὶ φορτία δυσβάστακτα, καὶ ἄμετρα Κόρη, κέκτημαι ὁ δεῖλαιος, καὶ ἀδιόρθωτος. Σὺ οὖν τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, πρόφθασον καὶ σῶσόν με μόνη, τῶν ἀμαρτανόντων ἢ διόρθωσις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει ἄχραντε, ἔστενες δακρύνουσα καὶ ὀλολύζουσα· Οἱμοι! τέκνον γλυκύτατον· ἀδίκως πῶς πάσχεις, θέλων πάντας ῥύσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς; ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἰερωσύνης στολισμὸν, περιβαλλόμενος σοφέ, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὀλοκαυτώματα δεκτά, ἱεροπρεπῶς προσενήνοχας Ζαχαρία· καὶ γέγονας φωστήρ, καὶ θεατὴς μυστικῶν, τὰ σύμβολα ἐν σοί, τὰ τῆς χάριτος, φέρων ἐκδήλως πάνσοφε· καὶ ξίφει ἀναιρεθεὶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, Χριστοῦ Προφῆτα, σὺν τῷ Προδρόμῳ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τὸν Προδρόμοιο τοκῆα κροτῶ σοφὸν Ἀρχιερεῖα.

Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τὴν μνήμην Προφῆτα σοῦ εὐφημῶν, τοῦ Πνεύματος χάριν, ἱκετεύω μοι συνεργεῖν, τῇ σῇ μεσιτεία ἀνακράζων· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ὁ βίος σου ἄμεμπτος εὐρεθεὶς, τῆς ἱερωσύνης, ἐκοσμήθη καταστολῇ, καὶ τῆς προφητείας φωτοφόροις, μαρμαρυγαῖς Θεορρήμιον μακάριε.

Νομίμῳ ταινίᾳ τὴν κεφαλὴν, κατηγλαΐσμένος, Ζαχαρία ἀναδειχθεὶς, ὡς ἱεροφάντων ἀνεβόας· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Θεοτοκίον.

Ποδῆρη χιτῶνα ὡς Ἀαρὼν, περιβεβλημένος, τὴν ἐκ ρίζης τοῦ Ἰεσσαί, βλαστήσασαν Κόρην ὑπεδέξω, τὸν λυτρωτὴν ἐν κοιλίᾳ βαστάζουσαν.

Ῥδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἵτε τὸ θυμίαμα, τὸ τῆς συνθέσεως ἔφερες Ἀρχιερεῦ, τότε τοῦ Προδρόμου, ἐκομίσω, τὴν γέννησιν.

Μύρων ἀγιάσματος, ἱερατεύειν σε ἔχρισεν, ὡς Ἀαρὼν· ὅθεν ὀπτασίας, τοῦ Ἀγγέλου ἠξίωσαι.

Ἵρθρον προμηνύοντα, τῇ οἰκουμένην σε ἥλιον, τὸν νοητόν, Σῶτερ Ζαχαρίας, Ἰωάννην ἐκτέτοκεν.

Θεοτοκίον.

Ἴθουνον τὸν βίον μου, Θεογεννήτρια πάναγνε, καὶ τὴν ζωὴν, ἢ τοῦ Ζαχαρίου, τὴν οἰκίαν φαιδρύνασα.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἔσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ´.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἰερουργήσας τῷ Θεῷ κατὰ τὸν νόμον, καὶ προφητεύσας τὸν Χριστὸν ἐκ τῆς Παρθένου, Ζαχαρία σαρκούμενον ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἐφάνης τῇ οἰκουμένῃ στῦλος φωτός, καὶ ἔφης δικαιοσύνης ἀνατολήν, ἐξ ὕψους κόσμον ἐκλάμπουσαν, καὶ εἰς εἰρήνης ὁδόν, εὐθύνουσαν τοὺς πόδας ἡμῶν, τὸν σῶζοντα τὸν ἄνθρωπον.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τοῦ Βαραχίου τὸν υἱὸν νῦν μακαρίσωμεν, ὅτι τὸν νόμον ψαλμικῶς προεμελέτησε, Ζαχαρίας ὁ δίκαιος νυκτός τε καὶ ἡμέρας, λατρεύων τῷ ἐν ὑψίστοις πάντων Θεῷ, ὡς ἔφη ὁ ἐν Προφήταις μέγας Δαυΐδ· ὃς καὶ τέλος δι' αἵματος, σφαγεῖς ἐτύθη ὡς ἄμνος, δεκτός εἰς ὀλοκάρπωσιν, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτωτε Ἀγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, καὶ σὺν τοῖς Προφήταις, καὶ ἅπασιν τοῖς Ἁγίοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους διόρθωσιν, καὶ ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανόρθωσιν, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τῷ τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ Σταυρῷ Παρθένε, περιφρουρούμενοι ἀεὶ τὰς τῶν δαιμόνων, προσβολὰς ἐκτρεπόμεθα, καὶ τὰς μεθοδείας, κυρίως σε Θεοτόκον καὶ ἀληθῶς, ὑμνοῦντες, καὶ πόθῳ πᾶσαι αἱ γενεαί, μακαρίζοντες ἄχραντε, ὡς προεφήτευσας· διό, πταισμάτων ἡμῖν ἄφεςιν, ταῖς πρεσβείαις σου δώρησαι.

Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὁ Προφήτης σου Δέσποτα, τύποις νομικοῖς, πιστῶς ἐλειτούργει σοι, καὶ τῆς χάριτος ἠξιώται, κατιδεῖν ἐν γνώσει τὴν ἀλήθειαν.

Τῷ φωτὶ φῶς προσέλαβες, τῷ ἀμαυροτέρῳ σὺ τὸ τρανότερον· Παμμακάριστε τῷ νόμῳ γάρ, καὶ ἡ χάρις ὄντως προσετέθη σοι.

Ὁ Θεῷ παριστάμενος, θεῖος Γαβριὴλ εὐαγγελιζόμενος, ἀνεφάνη σοι Μακάριε, τὴν φωνὴν τοῦ Λόγου καὶ τὸν Πρόδρομον.

Θεοτοκίον.

Καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ὁ Δημιουργὸς Παρθένε τῆς κτίσεως, εὐρηκῶς σε κατεσκήνωσεν, ὁ τῆς Ἑλισάβετ λύσας στείρωσιν.

Ῥδὴ ε´. Ὁρθρίζοντες.

Ἡ κίδαρις ἐτέθη τῇ κάρᾳ σου, ὦ Προφήτα, ἐν σφραγίδι ἔχουσα, τύπον τῆς χάριτος ἔνδοξε.

Ἀγάλλεται ἡ κτίσις τῷ τόκῳ σου, Ἀρχιερεῦ· σὺ γὰρ ἀνεβλάστησας, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα.

Κοσμίως σου τὸν βίον διήνυσας· τὰς ἐντολάς, πάσας τοῦ Κυρίου γάρ, σὺν Ἑλισάβετ ἐτέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ῥυθμίζεται πρὸς ὕμνον ἢ γλῶσσά μου, Θεορῶῃμον· τὴν γὰρ Ἀπειρόγαμον, κυφοροῦσαν ἐώρακας.

Ῥδὴ ς´. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ὁ νόμου λατρεύων τῇ σκιᾷ, ὤφθη καὶ τῆς χάριτος κῆρυξ, Σωτὴρ ἡμῶν· ἠξιώθη γὰρ ἰδεῖν σου τὴν σάρκωσιν.

Τῷ κρίσεων λογίῳ κοσμηθεῖς, Λόγον τὸν αἰδιον, σάρκα φορέσαντα, Ζαχαρία, ἱερεῦ ὑποδέδεξαι.

Ἐράθης τοῦ ναοῦ ἔνδον χωρῶν, Θεῷ συγγινόμενος, μύστα θεόπνευστε, ἱερεὺς καὶ λειτουργὸς ἀξιάγαστος.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα Θεομήτορ ἐν γαστρὶ, Παρθένε βαστάζουσα, Λόγον τὸν ἄναρχον, ἐγνωρίσθης Ἐλισάβετ τῇ προφήτιδι.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ὁ Προφήτης σήμερον, καὶ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, Ζαχαρίας προὔθηκεν, ὁ τοῦ Προδρόμου γενέτης, τράπεζαν τῆς αὐτοῦ μνήμης πιστοὺς ἐκτρέφων, πόμα τε δικαιοσύνης τούτοις κεράσας. Διὸ τοῦτον εὐφημοῦμεν, ὡς θεῖον μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ νόμου σιγὴν ὁ Ἱεράρχης δέδεκται, δι' Ἀγγέλου φωνῆς, τὸν Ἄγγελον δεχόμενος, Χριστοῦ παρουσίας Προφήτην καὶ μύστην, σὺν Ἐλισάβετ στεῖρα καὶ σῶφρονι· οὗ γεννηθέντος, ἀνεκαινίσθη χάρις καὶ λύτρωσις, καὶ καταλλαγὴ ἡμῶν παγκόσμιος· κηρύττει γὰρ τὸν ἄμνόν, καὶ πλάστην, καὶ τῆς φύσεως νεουργόν, τὸν ἐκ τῆς στεῖρας τὸν καρπὸν χορηγοῦντα, Υἱὸν δὲ φανέντα τῆς Παρθένου, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ Ε´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου, τοῦ πατρὸς τοῦ Προδρόμου.

Στίχ. Θεῖον δι' ἄμνόν τοῦ Θεοῦ Ζαχαρίας,

Ὡσπερ τις ἄμνός σφάττεται ναοῦ μέσον.

Πέμπτη Ζαχαρίαν δαπέδῳ σφάζαν παρὰ ναοῦ.

Οὗτος παρρησία κηρύττων τὴν Θεοτόκον Μητέρα ὁμοῦ καὶ Παρθένον, καὶ τῆς ἀφωρισμένης ταῖς παρθένοις στάσεως μὴ ἐξιέναι κελεύων· καὶ διὰ τὸ μὴ εὐρίσκεσθαι τὸν υἱὸν Ἰωάννην ἐν τῷ καιρῷ τῆς βρεφοκτονίας, ὡς κρυπτόμενον ἐν σπηλαίῳ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, διὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, προστάξει τοῦ Ἡρώδου ἀναιρεῖται μέσον τοῦ θυσιαστηρίου παρὰ τῶν Ἰουδαίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀβδαῖος, ράβδοις ἀκανθώδεσι τυφθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Ῥάβδων ἀκάνθας Μάρτυς Ἀβδαῖος φέρει,

Στεφθέντα τιμῶν ταῖς ἀκάνθαις Δεσπότην.

Οὗτος ὁ ἀγιώτατος Ἀβδαῖος, ὑπὸ τοῦ ἀρχιμάγου Περσῶν κρατηθεὶς καὶ ἀναγκασθεὶς θῆσαι τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ πυρὶ, καὶ μὴ πεισθεὶς, τύπτεται καθ' ὅλου τοῦ σώματος μετὰ ράβδων· καὶ ἐπὶ πολὺ μαστιγωθείς, βασταζόμενος ὑπὸ τῶν δημίων, ἐτέθη ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ ὡσεὶ νεκρὸς καὶ μετὰ μικρὸν παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μεδίμνου, Οὐρβανοῦ, Θεοδώρου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ὀγδοήκοντα Ἱερέων καὶ Λευιτῶν, ἥτοι Διακόνων.

Στίχ. Ὑδωρ διελθῶν, ψαλμικῶς καὶ πῦρ ἄμα,

Λέγει Μεδίμνος, εἰς ἀναψυχὴν φθάνω.

Σὺν Οὐρβανῷ δέ, καὶ Θεόδωρος μέγας,

Ἄθλον τὸν αὐτὸν ἐκτελεῖ τῷ Μεδίμνῳ.

Ὅκτὰς δεκαπλῆ τῶν καθιερωμένων,

Πρὸς πῦρ, ὕδωρ τε, καρτερῶς ἐκαρτέρει.

Οἵτινες, ὑπὸ τοῦ κακόφρονος Οὐάλεντος τῆς Ἐκκλησίας ἐξωσθέντες καὶ μυρία ὑπομείναντες, τελευταῖον πλοίῳ ἐμβληθέντες καὶ κατὰ τὸν Ἀστακηνὸν τόπον τοῦ κόλπου γενόμενοι, πυρποληθέντος τοῦ πλοίου ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου, ἐτελειώθησαν ἐν αὐτῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ ἐν τῷ Ἀθήρᾳ.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ἵτε φωνὴ ἡ τοῦ βοῶντος, προελήλυθεν ἐκ στείρας Ζαχαρία, τῆς σῆς γλώσσης δεσμά, διέλυσε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φίλος ἐτέχθη τοῦ Νυμφίου, ἐκ στείρωσεως τὸν τόκον τῆς Παρθένου, προμηνύων σαφῶς, ὁ Πρόδρομος τοῖς πίστει, Εὐλογητὸς εἶ κράζουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵως ἐγένου Ζαχαρία, θεῖον ὄργανον τοῦ Πνεύματος τισμάκαρ, καὶ Προφήτην τὸ σόν, προέλεγες παιδίον, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ἐκβοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νόμου τὸ πλήρωμά σε Κόρη, τὸ κεφάλαιον τῆς ὅλης προφητείας, Ζαχαρίας ὄρων ἐγνώρισε κραυγάζων· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Ἀληθείας ἐδείχθης ὑποφότης· τοῦ Χριστοῦ γὰρ τὰς τρίβους Ἰωάννης, προπορευθεὶς ἠτοιμάσεν ὁ Πρόδρομος, μάκαρ ἱεράρχα, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥητορεύων εὐλόγεις τὸν Δεσπότην, σωτηριάν ἡμῖν τὸν δεδωκότα, τὸν ἐκ Δαυὶδ σαρκὶ ἐξανατείλαντα, Κύριον τῆς δόξης, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαρισμάτων μεγάλων ἠξιώθης, Θεοφάντορ τὸν Πρόδρομον γεννήσας, τῶν Προφητῶν ἀπάντων ὑπερκείμενον· Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰεράρχης ὁμοῦ καὶ θεοκῆρυξ, Ζαχαρίας Μητέρα καὶ Παρθένον, τὸν Κύριο βαστάζουσιν τῆς κτίσεως, χαίρων προσεκύνει· ἦν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ » τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωυσῆ μυστήριον γνω- » ρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐπλήσθης ἐπιπνοίας, τῆς τοῦ Παρακλήτου, καὶ εὐλογεῖν ἐπεχείρεις τὸν Κύριον,

Ἰερομύστα θεόφρον θεομακάριστε.

Ῥημάτων τὰς ἐκβάσεις, τῶν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἑωρακῶς Θεορρήμον πανεύφημε, πρὸς εὐλογίαν τὴν γλῶτταν εὐθὺς ἐκίνησας.

Ἠλέησεν ὁ Πλάστης, τοὺς ἀπολλυμένους, καὶ Ἀβραὰμ διαθήκης ἐμνήσθη σαφῶς, ὡς προφητεύων ἐφθέγξω, πλησθεὶς τοῦ Πνεύματος.

Ἀθλήσεως στεφάνοις, καὶ ἱερωσύνης, καὶ φωτισμῷ προφητείας κεκόσμησαι, ὦ Ζαχαρία, καὶ δόξης μετέσχεες κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὐσα δοχεῖον, φώτισον Παρθένε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσι, καὶ ἐξωτέρου με σκότους, ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ

» σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χο-

» ρεΐαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀμέμπτως ἱεράτευσας, Θεῶ τῷ παντοκράτορι, τῆ νομικῆ διατάξει, ὃ Ζαχαρία Προφήτα· διὸ καὶ θυμιῶντί σοι, Ἄγγελος λέγων φαίνεται· Τέξῃ Χριστοῦ τὸν Πρόδρομον, μεσίτην ὄντα τοῦ Νόμου, καὶ Χάριτος τῆς ἐνθέου. Θεοτοκίον.

Παρήλθον Μητροπάρθενε, τὰ σκιωδῶς τελούμενα, τῷ πάλαι νόμῳ καὶ τύπῳ· τὸν γὰρ τοῦ νόμου δοτήρα, Θεὸν ἀσπόρως ἔτεκες, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν· διὸ κάμῃ τροπούμενον, τῆς ἁμαρτίας τῷ νόμῳ, στήριζον νόμῳ τῷ θείῳ. Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὄρα, Καὶ Απόλυσις.

Τῆς ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος θαύματος ἐν Κολοσσαῖς, ἥτοι ἐν Χώναις, παρὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ζ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τρισηλίου Θεότητος, παραστάτης φαιδρότατος, Μιχαήλ δεικνύμενος, ἀρχιστράτηγε, μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, κραυγάζεις γηθόμενος· Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, Ἅγιος ὁ συνάναρχος, Λόγος Ἅγιος, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· μία δόξα, βασιλεία, μία φύσις, μία Θεότης καὶ δύναμις.

Καὶ τὸ εἶδός σου πύρινον, καὶ τὸ κάλλος θαυμάσιον, Μιχαήλ πρωτάγγελε· τῆ ἀύλῳ γάρ, φύσει διέρχη τὰ πέρατα, πληρῶν τὰ προστάγματα, τοῦ τῶν ὅλων Ποιητοῦ, δυνατὸς ἐν ἰσχύι σου, γνωριζόμενος, καὶ πηγὴν ἰαμάτων τὸν ναόν σου, ἐργαζόμενος τῆ κλήσει, τῆ σῆ ἁγία τιμώμενον.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους σου, ὡς περ γέγραπται πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοῦντάς σοι, φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πρωτεύοντα, ἀνέδειξας Κύριε, σοῦ τῶν ἀρχαγγελικῶν, Μιχαήλ ἀρχιστράτηγον, σοῦ ταῖς νεύσεσι, καθυπείκοντα Λόγε, καὶ τὸν ὕμνον, τὸν Τρισάγιον ἐν φόβῳ, ἀναφωνοῦντα τῆ δόξῃ σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Βυζαντίου.

Συγχαρήτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀγγέλων ταξιαρχίαι· ὁ πρωτοστάτης γὰρ ὑμῶν καὶ ἡμέτερος προστάτης, ὁ μέγας Ἀρχιστράτηγος, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ τεμένει, παραδόξως ἐποπτανόμενος ἀγιάζει· ὅθεν κατὰ χρέος ἀνυμνοῦντες αὐτόν, βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου, μέγιστε Μιχαήλ Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συγχαρήτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν παρθένων χοροστασίαι· ἡ προστασία γὰρ ἡμῶν καὶ μεσίτρια καὶ σκέπη, καὶ μέγα καταφύγιον, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῇ σεπτῇ αὐτῆς καὶ θείᾳ προμηθείᾳ, τοὺς θλιβομένους παραμυθεῖται· ὅθεν κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες αὐτήν, βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ θείᾳ προστασίᾳ σου, ἄχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων ὡς προεξάρχοντα, καὶ τῶν ἐν γῆ ἀνθρώπων, ἰσχυρόν σε προστάτην, φύλακα καὶ ρύστην, ὑμνοῦμεν πιστῶς, Μιχαήλ ἀρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιοῦ, ἀλγηδόνοιο ἡμᾶς ρύσασθαι.

Στίχ. Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Ὁ ταξιάρχης τῶν ἄνω θείων Δυνάμεων, σήμερον συγκαλεῖται, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, μίαν σὺν Ἀγγέλοις φαιδρὰν ἑορτὴν, συγκροτῆσαι συνάξεως, αὐτῶν τῆς θείας, καὶ ἅμα ὕμνον Θεῶ, ἀναμέλψαι τὸν Τρισάγιον.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Ὑπὸ τὴν σκέπη τῶν θείων ἡμᾶς πτερύγων σου, προσπεφευγότας πίστει, Μιχαὴλ θεῖε νόε, φύλαττε καὶ σκέπε ἐν βίῳ παντί· καὶ ἐν ὥρᾳ Ἀρχάγγελε, τῆ τοῦ θανάτου σὺ πάρεσο βοηθός, ἡμῖν πᾶσιν εὐμενέστατος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὡς ταξιάρχης καὶ πρόμαχος, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγὸς Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, νόσων καὶ δεινῶν ἀμαρτημάτων ἐλευθέρωσον τοὺς εἰλικρινῶς ἀνυμνοῦντας, καὶ αἰτουμένους σε ἐνδοξε, ἐναργῶς ὡς ἄυλος τὸν ἄυλον καθορῶν, καὶ τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς τοῦ Δεσπότητος δόξης καταλαμπόμενος· αὐτὸς γὰρ φιλανθρώπως σάρκα δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου προσεῖληφε, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγε, δυσωποῦμέν σε ἀεὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς σαῖς δεήσεσι τειχίσῃς ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερύγων, τῆς ἀύλου σου δόξης, φρουρῶν ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς ταξιάρχης τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ τῷ ναῷ σου τῷ σεπτῷ παρεδρεύοντες, καὶ ἐν αὐτῷ σε εὐσεβῶς μεγαλύνοντες, ὡς τῶν ἀύλων τάξεων πρωτεύοντα, πίστει δυσωποῦμέν σε, Ἀρχιστράτηγε θεῖε· πάσης ἐξελοῦ ἡμᾶς, τῆς ἐχθρῶν τυραννίδος, καὶ τῆς μελλούσης ῥῦσαι ἀπειλῆς, καὶ τῆς γεέννης ταῖς σαῖς παρακλήσεσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σφῆζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε, ὁ κατ' ἐνώπιον Θεοῦ παριστάμενος, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν λάμπουσι λαμπόμενος, φαίδρυνον ἀγίασον, τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας, πάσης ἀπολύτρωσαι, τοῦ ἐχθροῦ τυραννίδος, καὶ εἰρηναίαν αἴτησαι ζωὴν, τοῖς βασιλεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς πέρασι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν

σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς
σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου, μεθ' οὓς, εἰ βούλει, ψάλλε καὶ
Καταβασίας.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀρχιστρατήγου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν πρῶτον ὕμνῳ τῶν ἀσωμάτων νόων. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ταῖς θείαις λαμπρότησι, καταστραπτόμενος πάντοτε, τὸν νοῦν μου καταύγασον τοῦ
ἀνυμνήσαι σε, Ἀρχιστράτηγε, τῶν ἄνω στρατευμάτων, ἀπάντων κραταίωμα, τῶν
προστρεχόντων σοι.

Ὁ Νοῦς ὁ προάναρχος, ὑπερκοσμίου ταξίαρχον, ἀνέδειξε τάξεως, σὲ παναοίδιμε,
Ἀρχιστράτηγε, καὶ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ θεῖον ἀγλάισμα, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ.
Νόων προηγούμενος, τῶν οὐρανίων ἐν πνεύματι, τοῖς κάτω πανάριστε, Μιχαὴλ
δέδοσαι, περιτείχισμα, καὶ κράτος καὶ ῥομφαία, ἐχθροὺς κατασφάπτουσα, καὶ
ἀφανίζουσα.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἀνθρώπων βοήθεια, σύ μοι
βοήθησον, θαλαττεύοντι, καὶ ζάλη ἀμαρτίας, ἀεὶ περιπίπτοντι, καὶ κινδυνεύοντι.

Ἄτερος Κανὼν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ποίημα καὶ οὗτος Ἰωσήφ.

Τῷ ὁδηγήσαντι πάλαι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀγγέλων, τὸν φωταυγῆ ἥλιον, καταυγάζοντα τὴν γῆν, ταῖς τῶν
θαυμάτων λαμπρότησι, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπελαύνοντα, πάντοτε τῶν πειρασμῶν,
χαρμονικῶς ὕμνολογήσωμεν.

Ὁ τοὺς Ἀγγέλους ποιήσας, φλόγα πυρὸς Κύριε, ἀποπληροῦντας δυνατῶς, τὸ σὸν
πανάγιον θέλημα, μέσον αὐτῶν διαλάμποντα, ἔδειξας ὡσπερ ἀστέρα, Μιχαὴλ τὸν
ἀρχιστράτηγον.

Ἦμνολογήσωμεν πάντες, τὸν ἀγαθὸν Κύριον, τὸν δωρησάμενον ἡμῖν, τεῖχος ἐχθροῖς
ἀπροσμάχητον, καὶ ἀπερίτρεπτον ἔρεισμα πάντοτε, κινδύνων σῶζοντα ἡμᾶς, τὸν
ἱερὸν Μιχαὴλ.

Ἐπιστασίαις σου θείαις, ἀποτελεῖς πάντοτε, τὸν θεῖον οἶκόν σου σαφῶς, ἀμαρτωλῶν
ἰλαστήριον, ἀδικουμένων προσφύγιον, νόσων τε φυγαδευτήριον πασῶν, Θεοῦ
πρωτάγγελε.

Θραῦσον υἱοὺς τοὺς τῆς Ἄγαρ διηνεκῶς ἔνδοξε, ἐγειρομένους καθ' ἡμῶν, καὶ τῆς
αὐτῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, καὶ προσδοκίας καὶ θλίψεως, ὅπως σε ὡς ἀγαθὸν ἡμῶν ἀεὶ,
προστάτην σέβωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς τοῖς βροτοῖς ἦνεται, ὁ ἀκατάληπτος Θεός, ἐκ σοῦ σαρκὶ
καθ' ὑπόστασιν, ἀποτεχθεὶς Ἀπειρόγαμε, σῶζων με τὸν ὑπαχθέντα τῇ φθορᾷ, κλοπῇ
τοῦ ὄφεως.

Ῥδὴ γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ῥώμη τῇ θεία, Στρατηγὲ τῶν Ἀγγέλων πανεύφημε, περιέρχη πᾶσαν γῆν, δεινῶν ἡμᾶς
ἐξαιρούμενος, τοὺς προσκαλουμένους σου, τὸ θεῖον ὄνομα.

Ὡς θεῖος κῆρυξ, ὡς προστάτης πιστῶν ἀκαταίσχυντος, πλανωμένων ὁδηγὸς καὶ
παιδευτὴς ἐχρημάτισας, Θεοῦ Ἀρχιστράτηγε, θεοειδέστατε.

Τοῦ θεοῦ φέγγους, καθαρώτερον ἔσοπτρον πέφηνας, τὰς ἐμφάσεις τοῦ σεπτοῦ,
λαμπρῶς δεχόμενος Πνεύματος, Μιχαὴλ πρωτάγγελε, ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοὺς αὐλοὺς, συστησάμενος Νόας βουλήματι, τῇ ἐνύλῳ σου γαστρί, οἰκεῖ βουλήσει
Πανάμωμε, σαρκὶ καθορώμενος, ὁ ἀθεώρητος.

Ἄλλος. Ὁ στερεῶν βροντῆν.

Παρεστηκῶς τῷ θρόνῳ τῆς Τριάδος, μεθέξει τε θεούμενος, καὶ φωτιζόμενος ἀστραπαῖς, ταῖς ἐκεῖθεν πεμπομέναις, τοὺς ὑμνητάς σου φώτισον, Θεοῦ Ἀρχιστράτηγε.

Ὁ Ἰησοῦς ὡς εἶδέ σε ῥομφαίαν, ἐν τῇ χειρὶ κατέχοντα, τῇ φοβερᾷ σου καταπλαγαίς, θεωρία ἀνεβόα· Τί νῦν προστάσσεις Κύριε, ποιεῖν τῷ οἰκέτῃ σου; Τοῦ Ἰουδαίων ἔθνους ἄρχων πάλαι, ὑπὸ Θεοῦ καθέστηκας· χριστιανῶν δὲ νῦν βοηθός, Ἀρχιστράτηγε καὶ ῥύστης, τῶν ἀναγκῶν ῥυόμενος, αὐτοὺς καὶ τῶν θλίψεων. Μεγαλωσύνην δῶμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ δόντι ἡμῖν πρόμαχον, καὶ ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν, Ἀρχιστράτηγον τὸν μέγαν, δι' οὗ βαρβάρων πάντοτε, ἀθέων λυτρούμεθα. Ἀπαγωγῆ βιαία, τοὺς εἰς ἔθνη ἀλλόφυλα τυγγάνοντας, καὶ δουλωθέντας ἐλεινῶς, ἐπανάγαγε ἐν τάχει, ἐκδυσωπῶν τὸν Ὑψιστον, Θεὸν Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον.

Ὁ Δανιήλ σε ὄρος γράφει μέγα, ὁ Ἀββακοῦμ δὲ Ἄχραντε, ὄρος κατάσκιον ἀρεταῖς, καὶ Δαυὶδ τετυρωμένον, ἐξ οὗ ὁ Θεὸς σεσάρκωται, τὸν κόσμον λυτρούμενος.

Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Οὐρανίων ταγμάτων δημαγωγός, λειτουργός τε τῆς δόξης τῆς θεϊκῆς, ἀξίως γενόμενος, τῇ προστάξει τοῦ Κτίστου σου, χριστιανῶν ὑπάρχεις, μεσίτης σωτήριος, τῇ αὐλῷ σου δόξη, δεινῶν ἐξαιρούμενος· ὅθεν κατὰ χρέος, εὐφημοῦμέν σε πάντες, τὴν θείαν σου σήμερον ἀνυμνοῦντες πανήγυριν, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὰ θεῖά σου θαύματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μῆτερ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρεις, τὸν φέροντα ἅπαντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ Κτίστην τῆς κτίσεως, ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ πλάστου μου. Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Ἦδι δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νοῦς ὁ πρῶτος ὑποστήσας, θεῖους Νόας βουλήματι, ἀρχηγὸν ἐν μέσῳ, τούτων Μιχαὴλ ἀπειργάσατο, ἐν πανολβίῳ μεθέξει φωτιζόμενος, καὶ νοήσεσι, θεαρχικαῖς ἀστραπτόμενον.

Ὑμνον ἅγιον σὺν Θρόνοις, καὶ Ἀρχαῖς καὶ Δυνάμεσι, καὶ ταῖς Ἐξουσίαις, καὶ ταῖς ἱεραῖς Κυριότησιν, ἀναφωνεῖς τῇ Τριάδι, παναοίδιμε, Μιχαὴλ διασώζων, ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Μεγαλύνωμεν τὸν πάντων, Ποιητὴν τε καὶ Κύριον, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν, δόντα περιφύλαγμα μέγιστον, καὶ ἀδιάπτωτον τεῖχος καὶ χαράκωμα, Μιχαὴλ ἡμῖν, τὸν φωταυγῆ ἀρχιστράτηγον.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς τοῦ σοῦ Παρθένε, τοκετοῦ τὸ παράδοξον, ἐμυεῖτο πάλαι, ὁ Ἱεροφάντωρ ἐν πνεύματι, ὄρος κατάσκιον βλέπων, σὲ τρανότατα, ἐξ οὗ Ἅγιος ἦλθε, Θεὸς σωματούμενος.

Ἄλλος. Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης.

Σεναχηρεῖμ ὡς περ πάλαι, λαὸν πολὺν κατέστρωσας, θεία προστάξει, τοὺς τῆς Ἄγαρ οὕτω σύντριψον πολεμοῦντας, καὶ κατεπεμβαίνοντας, λαῷ τῷ πιστῷ, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε.

Ὡς φοβερὸν σου τὸ εἶδος, ὡς θαυμαστὸν καὶ τὸ κάλλος, Μιχαὴλ ὄντως, ὡς
ὑπέρλαμπρος ἢ δόξα σου ἦν δεικνύεις, πᾶσι τοῖς ποθοῦσί σε, τελῶν ἐναργῶς ἄπειρα
θαύματα.

Περιπολεύων τὰ ἄνω, ἐπιφοιτῶς ἐκάστοτε, φρικτῶς τοῖς κάτω, συμφορῶν πολλῶν καὶ
θλίψεων, καὶ κινδύνων πάντας ἐξαιρούμενος, Θεοῦ Λειτουργέ, τοὺς
προσκαλουμένους σε.

Ἴδε ὁ τόπος ὁ θεῖος· ἴδε τὸ καταφύγιον τῶν θλιβομένων· ἴδε οἶκος ὁ πανάγιος, ὃν ὁ
μέγας ὄντως Ἀρχιστράτηγος, λιμένα πολλῶν, σφζομένων δείκνυσι.

Στυλὸς πυρὸς καθωράθης, Ἀρχίππῳ τῷ θεόφρονι, ὅτε ἀπίροις, δῆμος ἄνομος
κατέσπευδε, κατακλῦσαι ὕδασι τὸ τέμενος τὸ σόν, ἀρχηγέ τῶν ἄνω Δυνάμεων.
Θεοτοκίον.

Ὁ Γαβριήλ σοι τὸ Χαῖρε, ἐκ τῶν ὑψίστων Πάναγνε κομίζων ἦλθε· σὺν αὐτῷ οὖν
ἐκβοῶμεν· Χαῖρε πύλη, μόνος ἦν διώδευσε Χριστὸς ὁ Θεός, σφζων τὸ ἀνθρώπινον.
Ὡδὴ ε΄. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Ἵρφθης προηγούμενος, τοῦ πάλαι Ἰσραήλ, προσταγαῖς τοῦ ἐξ Ἰακώβ, τοῖς βροτοῖς
παχύτητι, ὀφθέντος σώματος, Μιχαὴλ ἀσώματε, τῶν Ἀγγέλων ἀρχιστράτηγε.

Ταῖς ἀύλοις λάμπησι, θεούμενος αἰεὶ, ἐν μεθέξει θεαρχικῆ, καὶ ἡμῖν τὴν ἔλλαμψιν, τὴν
φωτοδότιδα, χορηγεῖς Πρωτάγγελε, παραδόξως θαυμαζόμενος.

Ἵραιώθη χάριτι, ὁ θεῖός σου ναός· ἐν αὐτῷ γὰρ ἐπιφοιτῶν, ἰαμάτων πέλαγος, τοῦτον
ἀνέδειξας, Μιχαὴλ πρωτάγγελε, καὶ παθῶν ἀλεξιτήριον.

Θεοτοκίον.

Νοερῶν Ἀγγέλων σε, ἀνέδειξε Θεός, ἀνωτέραν καθυποδύς, τὴν σὴν μήτραν Ἄχραντε,
τὴν παναμώμητον· ὃν δυσώπει πάντοτε, οἰκτειρῆσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἄλλος. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Προγόντες τὰ θαυμάσια, ἃ ἔμελλες Πρωτάγγελε, ἐπιτελεῖν ἐν τῷ τεμένει σου, οἱ
κῆρυκες τοῦ Λόγου, πᾶσι προκατήγγειλαν, ὧν ἡμεῖς τὴν ἔκβασιν, καθορῶμεν ἐναργῆ.

Τῇ θεῖα εἰσηγήσει σου, Ἀρχάγγελε ἀνίστησιν, οἶκον εὐκτήριον τῷ ὕδατι, τῷ βρῦοντι
τὴν χάριν, εἰσβλέψας τὴν ἴασιν, τῆς παιδὸς ὁ πάλαι σου, βλασφημῶν τὰς δωρεάς.

Προσέλθετε ἀρῦσασθε, χάριν ὁμοῦ καὶ ἔλεος· τῶν ἰαμάτων ἢ ἀέναος, πηγὴ πρόκειται
πᾶσιν, ἦν ὁ Ἀρχιστράτηγος, θεῖαις ἐπινεύσεις, ἐφανέρωσεν ἡμῖν.

Τυφλοῖς τὸ βλέπειν δίδοται, καὶ τοῖς κωφοῖς εὐήκοον, χωλοῖς δὲ πᾶσιν εὐδρομία,
ἀλάλοις εὐφονία, ἐν θεῖῳ οἴκῳ σου, Μιχαὴλ πρωτάγγελε, παροχεῦ τῶν ἀγαθῶν.

Βαρβάρων θραῦσον φρύαγμα, ζητούντων σου τὸ ποίμνιον, ἐξαφανίσαι

Ἀρχιστράτηγε· τοὺς δὲ γε συλληφθέντας, ὑπ' αὐτῶν ἀνάρρυσαι, αἰχμαλώτους
πάντοτε, εὐφημεῖν σε σὺν ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, Παρθένε ὑπερέχουσα τὸν τετοκυῖα τῶν ἀπάντων, Θεὸν καὶ
Βασιλέα, σὺν αὐτοῖς ἰκέτευε, Παναγία Δέσποινα, διασώζεσθαι ἡμᾶς.

Ὡδὴ ς΄. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἀγάλλεται, τῶν πιστῶν ἢ πληθὺς εὐφημοῦσά σε, καὶ δοξάζει, τὸν πανάγιον Λόγον
συνάπαντα, τοὺς βροτοὺς Ἀγγέλοις, Μιχαὴλ τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

Στρατόπεδα, Ἰσραὴλ διεσώσω φαινόμενος· καὶ τὰς θείας, προσταγὰς ἐκτελῶν
Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐχθροὺς καθεῖλες, καὶ εἰς τέλος αὐτοὺς ἐξηφάνισας.

Ὡς εἶδέ σε, Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ προσεκύνησεν, ἐρωτήσας, τὸ σεπτὸν σου καὶ ἅγιον
ὄνομα, Ἀρχηγέ Ἀγγέλων, εὐλαβεία καὶ φόβῳ κρατούμενος.

Θεοτοκίον.

Μακάριος, ὁ λαὸς ὁ αἰεὶ μακαρίζων σε, μακαρία, ἢ τεκοῦσα Θεὸν τὸν μακάριον, τοὺς
βροτοὺς δι' οἶκτον, ἀπορρήτῳ ἐνώσει θεώσαντα.

Ἄλλος. Ζάλη με λογισμῶν.

Τοὺς πάλαι βουληθέντας ἀφανίσαι, ποταμίους ρεύμασι τὸ ὕδωρ τῆς εὐλογίας, ὃ παρέσχες Ἀρχάγγελε πιστοῖς, ἀπέδειξας ἀπράκτους, ἐπιστασία φρικώδει σου.
Πάλαι μὲν Μουσῆς ἐπληξε πέτραν, καὶ ἐρῤῥύη ὕδατα· νῦν δέ σου ῥήξαντος πέτραν, κατεπόθησαν ρεῖθρα ποταμῶν, εἰσέτι μαρτυροῦντα, τὸ θαῦμα θεῖε Ἀρχάγγελε.
Οἱ πάλαι τῇ μανίᾳ τῶν εἰδώλων, ζόφον περικείμενοι κακοπιστίας, τῷ θείῳ προσερχόμενοι οἴκῳ σου, τὸ φῶς τῆς γνώσεως, εὐχαῖς σου περιφανῶς ἐκομίζοντο.
Τὸ εἶδος καὶ ἡ φύσις σου πυρίνη, πιστοὺς μὲν φωτίζουσα, φλογίζουσα δὲ ἀπίστους, Ἀρχιστράτηγε θεῶν λειτουργῶν, προστάτα τῶν ἐν πίστει, εἰλικρινεῖ εὐφημούντων σε.
Τὴν θεῖαν τοῦ Δεσπότη εὐσπλαγχνίαν, ἐν πᾶσι μιμούμενος, ὀρέγεις ταπεινοῖς χεῖρα, καὶ ἰᾶσαι συντρίμματα ψυχῶν, καὶ παύεις τὰς ὀδύνας, τῶν προστρεχόντων σοὶ Ἅγιε. Θεοτοκίον.

Τόμον σε προεώρα ὁ Προφήτης, ἐν ᾧ Λόγος γέγραπται, δακτύλῳ Πατρὸς Παρθένε· ὃν ἰκέτευε βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἡμᾶς καταγραφῆναι, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξάζοντας. Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Αὐτόμελον.

Ἀρχιστράτηγε Θεοῦ, λειτουργέ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὀδηγέ, καὶ ἀρχηγέ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἰτήσαι καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐφης φιλάνθρωπε ἐν Γραφαῖς σου, πλήθη χαίρειν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ, ἐπ' ἀνθρώπῳ ἐνὶ μετανοοῦντι, ἀθάνατε· ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀνομίαις, ἀναμάρτητε μόνη καρδιογνώστα, σὲ δυσωπεῖν καθ' ἐκάστην τολμῶμεν ὡς εὐσπλαγχνον, οἰκτεῖραι, καὶ καταπέμψαι ἀναξίους κατάνυξιν Δέσποτα, παρέχων ἡμῖν συγχώρησιν· ὑπὲρ πάντων ἡμῶν γὰρ πρεσβεύει σοὶ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Συναξάριον.

Τῇ Σ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀνάμνησις τοῦ γενομένου παραδόξου θαύματος ἐν Κολοσσαῖς τῆς Φρυγίας παρὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ.

Στίχ. Ὁφθης, Μιχαήλ, Νῶε σῶ ναῶ νέος,

Χώνη ποταμῶν τὸν κατακλυσμὸν λύων.

Ῥοῦν Μιχαήλ ποταμῶν χώνευσε, Νόων ἀγός, ἕκτη.

Φθόνῳ τηκόμενοι ἐπὶ τοῖς παραδόξως γενομένοις ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ ἄνδρες ἐλληνίζοντες, τὸν παραρρέοντα ἐγγύθεν ποταμὸν ἐβουλεύσαντο κατὰ τοῦ ναοῦ στρέψαι, ὥστε καὶ τὸν λαὸν κατακλῦσαι καὶ τὸν προσμένοντα ἐν αὐτῷ ἄνδρα τίμιον, τὸν Ἀρχιππον, ἀπολέσαι. Φανεῖς δὲ καὶ μόνον ὁ θεῖος Ἀρχιστράτηγος καὶ θαρρῶρ ἐγκελευσάμενος τῷ Ἀρχίππῳ, πλήσσει ράβδῳ τὴν πέτραν, καὶ πάροδον ἐν αὐτῇ ποιήσας τοῦ ποταμοῦ, ἐξ ἐκείνου μέχρι καὶ τοῦ νῦν παροδεύων ὁρᾶται χωνευόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἄθλησις τῶν ἁγίων Μαρτύρων Εὐδοξίου, Ζήνωνος, Ῥωμύλου καὶ Μακαρίου.

Στίχ. Τμήθησαν Εὐδόξιος, Ῥωμύλος, Ζήνων

Καὶ Μακάριος· μακαριστοί, τοῦ τέλους!

Οὗτος ὁ ἅγιος Ῥωμύλος ἐπὶ Τραϊανοῦ τὴν κεφαλὴν ἀφηρέθη, χιλίους ἐπὶ μυρίοις χριστιανούς χώραις τισὶν ἐξορία παραπεμψαμένου καὶ πικρῷ θανάτῳ ὑποβαλόντος. Ἐπὶ δὲ Διοκλητιανοῦ Εὐδόξιος, τοὺς ἀναζητοῦντας αὐτὸν στρατιώτας ξιναγήσας, ὁμολογεῖ αὐτὸς εἶναι Εὐδόξιος. Τῶν δὲ φεύγειν συμβουλευσάντων, οὗτος γυναικός, τέκνων, οἰκείων, οἴκου, καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιλαθόμενος, παρίσταται τῷ ἡγεμόνι Μελιτινῆς. Καὶ πρῶτον μὲν τὴν ζώνην, ἣτις ἦν παράσημον τῆς τοῦ κόμητος ἀρχῆς ἐξ ἑαυτοῦ ἀφελών, τῷ προσώπῳ τοῦ ἄρχοντος ἀπερρίπτει· καὶ σὺν αὐτῷ ὁ περιεστὼς ὄχλος τοῦ καταλόγου παντός, τέσσαρες ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καὶ χίλιοι ὄντες, τὸ αὐτὸ

διεπράξαντο. Εἶτα, ταθεις ἐκ τεσσάρων ὁ θεῖος Εὐδόξιος, τύπτεται τὰς πλευρὰς καὶ ξέεται, καὶ τότε τὸν διὰ ξίφους θάνατον δεχθῆναι κελεύεται. Καὶ ἐπεὶ κατέλαβε τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, τὴν σύζυγον μεταστραφείς ἐκεῖθεν ὄρᾳ· καὶ ὧν ἐνετείλατο αὐτῇ πρότερον ἀναμνήσας, καὶ πέρας ἀγαθὸν πᾶσιν ἐπιθεῖναι ἐπισκήψας, τελευταίαν ἐντολὴν δέδωκεν αὐτῇ μὴ ἐπιδακρύσαι τῇ αὐτοῦ ἐκδημία, ἀλλ' ἐν τῷ χωρίῳ ἔμνημον τάφον αὐτῷ σχεδιάσαι καὶ ἐπιχῶσαι ἐν τούτῳ τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ τιμῆσαι μᾶλλον τὴν ἡμέραν ἐκείνην λαμπροφορία καὶ τῇ ἄλλῃ φαιδρότητι.

Εὐθὺς οὖν χειρὰς ὁ Μάρτυς καὶ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἀνασχών, τὴν ἱερὰν κεφαλὴν ἀποτέμενται μετὰ τοῦ φιλάτου αὐτοῦ Ζήνωνος, ᾧ, κλαίοντι διὰ τὸν τοῦ Μάρτυρος χωρισμὸν, προεῖπεν ὁ Μάρτυς μὴ χωρισθῆναι αὐτοῦ, ἀλλ' ὁμοῦ τελειωθῆναι· ὁ καὶ γέγονεν, ἀποτμηθέντος ξίφει καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν λοιπῶν σὺν τῷ ἀγίῳ Εὐδοξίῳ ἀγίων Μαρτύρων.

Ἐπτά δὲ ἡμερῶν παρελθουσῶν, ὄναρ ἐπιστὰς τῇ συζύγῳ ὁ Μάρτυς Εὐδόξιος, ἐπισκήπτει αὐτῇ εἰπεῖν τῷ Μακαρίῳ ἀπιέναι πρὸς τὸ πραιτώριον· ἐν ᾧ δὴ ἀπελθόν, καὶ μὴ πεισθεις θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, τὴν μακαρίαν καὶ αὐτὸς ἀποτέμενται κεφαλὴν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι ἑκατὸν τέσσαρες καὶ χίλιοι στρατιῶται, καὶ ἡ ἀγία Καλοδότῃ, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Δεκάς δεκαπλῆ καὶ χιλιάς Μαρτύρων,
Καὶ τετράς ἀπλῆ, συντελευτῶσι ξίφει.
Καλοδότῃ, τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,
Καλῶν δοτῆρι σοὶ παρίσταται, Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι Φαῦστος ὁ πρεσβύτερος, Μακάριος, Ἀνδρέας, καὶ οἱ μοναχοὶ Βίβος, Κυριακός, Διονύσιος, Ἀνδρόνικος· καὶ αἱ ἅγιοι Ἀνδροπελαγία καὶ Θέκλα· καὶ Θεόκτιστος ὁ Ναύκληρος, καὶ ἕτερος Κυριακὸς ὁ Δημότης, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὴν γῆν ὁ Φαῦστος ἐκλιπὼν διὰ ξίφους,
Πρὸς φαῦσιν ἤρθῃ τῆς ἄνω κατοικίας.
Ξίφει θανόντες Μακάριος, Ἀνδρέας,
Ἦδευσαν ἄμφω τὴν μακαρίαν τρίβον.
Τὸν ἀρετῆς στέφανον ἀρνεῖται Βίβος,
Εἰ μὴ στέφανον καὶ τὸν ἐκ ξίφους λάβῃ.
Διονυσίῳ συμφρονήσαντας δύο,
Διονυσίῳ συγκατέκτεινε ξίφος.
Ὡς ἀνδρική τις ἦν Ἀνδροπελαγία,
Πρὸς τὴν κεφαλῆς ἐκτομήν, ὡς ἡ Θέκλα.
Θεόκτιστος Ναύκληρος ἐκτμηθεὶς κάραν,
Ψυχῆς ἰθύνει τὸ σκάφος πρὸς τὸν πόλον.
Ὁ Κυριακὸς Δημότης, ἀλλ' ἐκ ξίφους,
Συνθιασώτης τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι, ἐν ταῖς ἡμέραις Δεκίου τοῦ βασιλέως διεβλήθησαν ὡς χριστιανοὶ Οὐαλερίῳ, τῷ ἄρχοντι Ἀλεξανδρείας. Παραστάντων οὖν τῶν ἁγίων, καταπλαγεὶς Οὐαλερίος τὸ στερρόν αὐτῶν καὶ ἀκατάπληκτον, τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν κατ' αὐτῶν ἀπεφῆνατο. Καὶ οὕτω τελειωθέντων, τὰ τούτων σώματα ὑπὸ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φιλοχρίστων ἀνακομισθέντα, ἐναπετέθησαν τῇ πόλει, εἰς δόξαν Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συνέδραμε καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὸ Δεύτερον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἀγίας Εἰρήνης.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρί.

Ἀποσκοπήσας Δανιὴλ, εἶδε συνεστῶτά σε μάκαρ, καὶ συνετίζοντα αὐτὸν ἐν Οὐβάλ ἦν ἑώρακεν ὄρασιν, Γαβριὴλ ἀστραπόμορφε, Μιχαὴλ τε μετὰ ταῦτα αὐτῶ δηλοῦντα. Τοὺς τῶν Ἀγγέλων ὀδηγούς, τοὺς θεοειδεῖς καὶ φωσφόρους, τὸν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, τοὺς ἡμῶν ἀγαθοὺς παρακλήτορας, καὶ προστάτας καὶ φύλακας, εὐφημήσωμεν ἐν πίστει μεγαλοφώνως.

Ὡραῖος καὶ πανευπρεπῆς καὶ θεοειδῆς χρηματίσας, δημαγωγὸς τῶν λειτουργῶν, τῶν ἀύλων ἐν πνεύματι γέγονας, Μιχαὴλ φωταυγέστατε· σὺν αὐτοῖς οὖν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δυσώπει.

Θεοτοκίον.

Νοῦ τοῦ μεγάλου ἀληθῶς, Λόγον τὸν αἰδιον Κόρη, ἐν σοὶ ἀρρήτως καὶ φρικτῶς, κατοικήσαντα βλέπων ἐβόησε, Γαβριὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· Χαῖρε θρόνε τοῦ Ὑψίστου εὐλογημένη.

Ἄλλος. Τῇ εἰκόνι τῇ χρυσεῖ.

Συνεστῶτά σε ποτέ, ὁ Δανιὴλ ὡς κατεῖδε, δειλία ὄλως ληφθεὶς πεφόβηται, καὶ τοῖς ποσὶ τοῖς σοῖς προσπελάσας, συνετίζεται σαφῶς, μυστηρίων ἀφανῶν, τὴν δήλωσιν κραυγάζων· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοὺς ἐθνῶν ἐπαγωγαῖς ἀπαγομένους δεσμίους, εἰς τόπους λίαν μακρὰν τυγχάνοντας, σὲ δὲ προστάτην προσκαλουμένους Ἀρχιστράτηγε Θεοῦ, προσεπανάγεις ἐν χαρᾷ, κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροὶ, κατανοοῦντές σε πόθῳ, χοροστασίαις βροτῶν ὑμνοῦμενον, χαρᾶς πληροῦται ἀδιαδόχου, καὶ δοξάζουσι Θεόν, τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, τοὺς κάτω συνάψαντα, τοῖς οὐρανίοις μυστικῶς, Ἀρχάγγελε Μιχαὴλ.

Ποῖος τόπος ἀμοιρεῖ, τῶν σῶν ἀπείρων θαυμάτων; ποία σε πόλις οὐκ ἔχει πρόμαχον; ποία ψυχὴ καταπονουμένων, οὐ καλεῖ σε βοηθόν, τὸν Ἀρχιστράτηγον Θεοῦ; χαρμονικῶς βοῶσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πλανωμένων ὀδηγός, ἀδικουμένων προστάτης, ὀλιγοψύχων παραμυθία τε, χειμαζομένων ὑπὸ πνευμάτων, γαληνότατος λιμὴν, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητής, νοσοῦντων ἐπίσκεψις, ἐσκοτισμένων φωστήρ, σὺ εἶ Ἀρχάγγελε Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, καὶ Λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην, σαρκὶ τεκοῦσα πάναγνε Δέσποινα, τοῦτον αἰεὶ ἄχραντε δυσώπει, ὅπως λύσιν τῶν δεινῶν, καὶ πολλῶν ἀμαρτιῶν τὴν ἄφεσιν λάβωμεν, ὑμνολογοῦντες αὐτοῦ, τοὺς ὑπὲρ νοῦν οἰκτιρμούς.

Ῥδὴ ἡ΄. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Νοερῶν ἀσωμάτων ταξίαρχος, πρεσβευτὴς τῶν ἀνθρώπων σωτήριος, θεῖος Θεοῦ διάκονος, Μιχαὴλ ἀνεδείχθης, μέλπων ἀπαύστως· Πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Οἱ φωστῆρες οἱ δύο οἱ ἀάμφωτοι, Μιχαὴλ Γαβριὴλ τε Ἀρχάγγελοι, τρισσοφαοῦς Θεότητος, φρυκτωρίας τὴν κτίσιν φωταγωγοῦντες, τῶν δεινῶν τὴν ὀμίχλην διώκετε. Ὡς καλοὶ κυβερνῆται Ἀρχάγγελοι, πρὸς λιμένα τοῦ θεοῦ θελήματος, τὴν ψυχικὴν ὀλκάδα μου, διασώσατε ζάλη ἀμαρτημάτων, περιπίπτουσιν καὶ κινδυνεύουσιν.

Θεοτοκίον.

Νυμφοστόλος ὁ θεῖος Ἀρχάγγελος, ἐπιστὰς προσεφώνει τὸ Χαῖρέ σοι, Νύμφη Θεοῦ ἀνύμφευτε, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωσμα καὶ περιτειχισμα.

Ἄλλος. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆν διέρχη ὡς ἀστραπή, βούλημα τὸ θεῖον ἐκπληρῶν περιπολεῖς τοὺς οὐρανοῦς, προηγούμενος τῶν Ἀγγέλων· τὸ κλέος σου μέγα, ὑπὲρ νοῦν δὲ τὰ ἄπειρα θαύματα, ἄπερ ἐπὶ πᾶσαν, φρικτῶς τελεῖς τὴν κτίσιν.

Οἱ αὐτόπται τοῦ δι' ἡμᾶς, σώματι φανέντος ἐπὶ γῆς, Φίλιππος ὁ πανευκλεής, καὶ ὁ μέγιστος Θεολόγος, ἐμπνεύσει θείαις, τὴν ἀέναον χάριν Πρωτάγγελε, σοῦ τῶν ἰαμάτων, προλέγουσι πανσόφως.

Ῥάβδω πάλαι ὁ Μωυσῆς, ἔτεμε τὴν θάλασσαν· καὶ νῦν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Θεοῦ, τῇ δυνάμει τῇ ἀοράτῳ, ὡς ῥάβδω φανείσῃ, τὰ ἀτάκτως φερόμενα ὕδατα, ὥσπερ ἐν χωνεῖα, τῇ πέτρᾳ παραπέμπει.

Ὡς παμμέγιστος οὐρανός, δείκνυται ὁ οἶκος ὁ σεπτός, τοῦ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγοῦ, ἐν ᾧ θαύμασιν ὥσπερ ἄστροις, φωτίζονται πᾶσαι, τῶν πιστῶν αἱ καρδίαι δοξάζουσαι, τὸν ἀγαθοδότην Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡσπερ πάλαι τοῦ Βαλαάμ, τὴν ἄλογον ἐκόλυσας ὀρμὴν, τῇ τοῦ ἀλόγου, Στρατηγῆ τῶν Ἀγγέλων, ἐν λόγῳ φρικώδει στάσει, υἱοὺς τοὺς τῆς Ἄγαρ κινουμένους, ἀλόγως ἐκάστοτε καθ' ἡμῶν ἀπράκτους, ἀπόδειξον εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον.

Πῦρ ἐκύησας οὐδαμῶς, φλογίσαν σου Παρθένε τὴν νηδύν. Λόγον ἐγέννησας Πατρός, ἐξαιρούμενον ἀλογίας, τοὺς λόγους τοῦ πλάνου ὑπακούσαντας, καὶ παρακούσαντας, τοῦ πεποικηκότος Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου.

Ῥδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἴδου ἡ εὐπρέπεια τοῦ σοῦ, Ἀρχάγγελε, θεῖου οἴκου διαλάμπουσα, τῇ φωταυγεῖ σου παρουσίᾳ, θαυμάτων ἀστραπᾶς ἐπαφίησι, καὶ σκότος νοσημάτων ἐκάστοτε, ἀποδιώκει θεῖα χάριτι.

Ὡς ζεῦγος ὠραῖον καὶ τερπνὸν ὑπάρχοντες, τοῦ Δεσπότη τὰ προστάγματα, τοῖς ἐπὶ γῆς διακονεῖτε, Ἀρχάγγελοι δεινῶν ἐξαιρούμενοι, καὶ πᾶσι φωτισμὸν ἐπιπέμποντες, σωτηριώδη θεῖῳ Πνεύματι.

Σήμερον συγχαίρουσιν ἡμῖν ἀσώματοι, θεῖοι Νόες ἀνυμνούμενοι, βλέποντες τοῦτον ὑπὸ πάντων, τὸν μέγαν καὶ φαιδρὸν Ἀρχιστράτηγον, ἡμῖν τε φωτισμὸν ἐξαιτούμενον, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ἡ θεῖα δυὰς καὶ φωταυγῆς, Ἀρχάγγελοι, Μιχαὴλ τε πανσεβάσμιε, καὶ Γαβριὴλ δεδοξασμένε, Τριάδι τῇ σεπτῇ παριστάμενοι, πταισμάτων ἐνοχῆς καὶ κολάσεως, αἰωνιζούσης ἡμᾶς ῥύσασθε.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ τοῦ Ἀγγέλου Γαβριὴλ συνέλαβες, Θεὸν Λόγον Παναμώμητε, λόγῳ τὰς ἄνω στρατηγίας, ποιήσαντα καὶ λόγον παρέχοντα, ὑμνεῖν τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, τούτου ἁγίαν συγκατάβασιν.

Ἄλλος. Ἐποίησε κράτος.

Ὡς ὄφθης ἀνθρώποις, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ἐπέστησας Ἀγγέλους τούτοις Λόγε, διαφυλάττων αὐτούς, ἀπὸ βλάβης πονηρᾶς, μεθ' ᾧ Μιχαὴλ τὸν θαυμαστόν· δι' οὗ σε δυσωποῦμεν, πᾶσιν ἡμῖν δώρησαι, ἰλασμὸν πταισμάτων.

Ἴσχύν σε καὶ κράτος, ὁ πιστός σε βασιλεύς, Πρωτάγγελε καὶ σύμμαχον πρὸς ἔθνη, πολέμια καὶ δεινά, κεκτημένος τὴν αὐτῶν, τροποῦται ἀπόνοιαν ἀεὶ, καὶ εὐχαριστηρίους, διὰ σοῦ τῷ Πλαστουργῷ, ὧδὰς ἀναπέμπει.

Ῥδὴν προσφωνεῖ σοι, ἅπας πάντοτε πιστός, τῷ μέλλοντι ἀπαύστως ἐν ὑψίστοις, σὺν μυριάσι πολλαῖς, τὴν τρισάγιον φωνήν· Προσάγαγε πάντας τῷ Θεῷ, ἐκ συμφορῶν καὶ πόνων, ἐκλυτρούμενος ἡμᾶς, ἀρχηγὲ Ἀγγέλων.

Σκιρτάτω ἡ κτίσις, ἀνυμνοῦσα μυστικῶς, τὸν μέγαν Ἀρχάγγελον Κυρίου· ὑπάρχει γὰρ ὁδηγὸς πλανωμένων, καὶ λιμὴν πολλῶν, συμφοραῖς καὶ πειρασμοῖς, καὶ χειμαζομένων, καὶ νοσοῦντων ἰατρός, καὶ θαυμάτων βρύσις.

Ἠγίαςας τοῦτον, τὸν σεβάσμιον ναόν, καὶ ἔδειξας αὐτὸν πηγὴν θαυμάτων, ἐν ᾧ ἐστῶτες ὁμοῦ ἐκβοῶμέν σοι πιστῶς· Ἀρχάγγελε αἴτησαι ἡμῖν, ἀμαρτημάτων λύσιν, συμφορῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ πολλὴν γαλήνην.

Θεοτοκίον.

Φανεῖσα Παρθένε, πλατυτέρα οὐρανῶν, ἐχώρησας Θεὸν ἀνερμηνεύτως, ὃν Ἄσωμάτων χοροί, ἀνυμνοῦσι μυστικῶς· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε ἀγνή, πάντας ἡμᾶς σωθῆναι, τοὺς σὲ μακαρίζοντας, φωναῖς ἀσιγήτοις.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.
Ἀθροίσθητε καὶ ἴδετε, ἡ ἀνθρωπότης ἅπασα· θεάσασθε ξένον θαῦμα, τὸ τελεσθὲν ἐν ταῖς Χώναις· Μιχαὴλ ὁ ἀσώματος, ῥάβδῳ τὴν πέτραν ἔρρηξε, καὶ ποταμοὺς ἠκόντισε, κατερχομένους ἀτάκτως, ἐπὶ τὸ ἅγιον ὕδωρ.
Θεοτοκίον. Ὅμοιον.
Εἰκόνοσ ἧς μετέλαβον, θεουργικῶσ τῆσ κρείττονοσ, ἐξώσθην, οἶμοι ὁ τάλασ! δι' ἀκρασίασ τῆσ πάλαι· σὺ δὲ Χριστέ ὁ εὐσπλαγχνοσ, ἀρρήτωσ κοινωνήσασ μοι, τοῦ χειρονοσ μετείληφασ, καινοποιήσασ Σωτήρ με παρθενικῶν ἐξ αἱμάτων.
Εἰσ τοὺσ Αἴνοουσ.
Ἰστῶμεν Στίχοουσ δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.
Ἦχοσ α'. Τῶν οὐρανίων ταγματών.
Ἀγγελικῶσ οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζοντεσ, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξησ, Θεῷ ἐποχομένῳ, βοήσωμεν τὸν ὕμνον· Ἅγιοσ εἶ, ὁ Πατήρ ὁ οὐράνιοσ· ὁ συναΐδιοσ Λόγοσ ἅγιοσ εἶ· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον. (Δίς)
Τῶν οὐρανίων πρωτεύων ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, καὶ παρεστῶσ τῷ θρόνῳ, τῷ ἀστέκτῳ ἐν δόξῃ, αὐτόπτα τῶν ἀρρήτων, σῶσον ἡμᾶσ, Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, τοὺσ ἐν ἀνάγκαισ κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ταῖσ πρεσβείαισ σου δεόμεθα.
Τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων πρῶτοσ ὑπάρχων σαφῶσ, καὶ λειτουργὸσ τῆσ θείας, φωταυγίασ ἐκείνησ, αὐτόπτησ τε καὶ μύστησ, σῶσον ἡμᾶσ, Μιχαὴλ ἀρχιστράτηγε, τοὺσ ἐτησίωσ τιμῶντάσ σε εὐσεβῶσ, καὶ ὕμνουντασ τὴν Τριάδα πιστῶσ.
Δόξα. Ἦχοσ πλ. α'.
Ὅπου ἐπισκιάσει ἡ χάρισ σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμισ· οὐ φέρει γὰρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐωσφόροσ. Διὸ αἰτοῦμέν σε, τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα, ἀπόσβεσον τῇ μεσιτείᾳ σου, λυτρούμενοσ ἡμᾶσ ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιύμνητε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.
Καὶ νῦν. Θεοτοκίον· Μακαρίζομέν σε...
Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσισ.
Εἰσ τὴν Λειτουργίαν
Τυπικά, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνου, Ὡδαὶ γ' καὶ ς'.
Προκείμενον. Ἦχοσ δ'.
Ὁ ποιῶν τοὺσ Ἀγγέλουσ αὐτοῦ πνεύματα...

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.
Ὁ Ἀπόστολοσ
Πρὸσ Ἑβραίουσ
Ἀδελφοί, εἰ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεῖσ λόγοσ...
Ἀλληλουῖα.
Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.
Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν·
Εἶπεν ὁ Κύριοσ, ὁ ἀκούων ὑμῶν...
Κοινωνικόν·
Ὁ ποιῶν τοὺσ Ἀγγέλουσ αὐτοῦ πνεύματα...

Τῆ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνόσ

Προεόρτια τῆσ Γεννήσεωσ τῆσ Ὑπεραγίας Θεοτόκου· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυροσ Σάζοντοσ.
ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν ἡ προεόρτιος αὕτη ἡμέρα τύχη ἐν Κυριακῇ, καταλιμπάνεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Μάρτυρος, καὶ ψάλλονται Ἀναστάσιμα ς´ καὶ τῶν Προερτίων δ´. Δόξα, Προεόρτιον. Καὶ νῦν, τὸ α´ τοῦ Ἦχου. Εἰς τὸν Στίχον τὰ ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ´ καὶ Προεόρτια δ´. Δόξα. Τὸ Ἐωθινόν. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη, κ.λπ.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ψάλλονται, ὡς κεῖνται ἐφεξῆς.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια, τῆς Θεοτόκου γ´ καὶ τοῦ Ἁγίου γ´.

Τῆς Θεοτόκου

Ἦχος α´. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς παγκοσμίου τῷ κόσμῳ, χαρᾶς ἀνέτειλαν, αἰ νοηταὶ ἀκτῖνες, προμηνύουσαι πᾶσι, τὸν ἥλιον τῆς δόξης, Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν τῇ γεννήσει σου Ἄχραντε· σὺ γὰρ μεσίτις ἐδείχθης τῆς ἀληθοῦς, εὐφροσύνης τε καὶ χάριτος.

Ἡ προεόρτιος αὕτη, δόξα σου Ἄχραντε, προκαταγγέλλει πᾶσι, τὰς τῆς σῆς εὐμενείας, λαοῖς εὐεργεσίας· σὺ γὰρ τῆς νῦν, εὐφροσύνης ἢ πρόξενος, καὶ τῆς μελλούσης αἰτία χαρᾶς ἡμῖν, καὶ τρυφῆς θείας ἀπόλαυσις.

Ἡ θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ´. Ἐδωκας σημειώσιν.

Σθένει δυναμούμενος, τὸ ἀσθενές σου μακάριε, τοῦ ἡμῶν τὴν ἀσθενείαν, θελήσει φορέσαντος, τῶν Μαρτύρων δρόμον, διήνυσας χαίρων, καὶ τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρόν, ὠραιότατοις ποσὶ συνέτριψας· διό σοι ἀνεπλέξατο, νικητικὰ διαδήματα, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐχθροὺς ἐτραυματίσας, τῷ τραυματίζεσθαι ἐνδοξε, καὶ εἰς γῆν κατηδάφισας, Σταυρὸν ὀπλισάμενος, καὶ τὴν παντευχίαν, περιβεβλημένος, τὴν ἀδιάρρηκτον σαφῶς, καὶ τὴν ἀγάπην ἐνστερνισάμενος, τοῦ σὲ πρὸς τὰ βασίλεια, τὰ νοητὰ μετοικήσαντος, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, ὡς οὐράνιον ἄνθρωπον.

Σωτῆρα καὶ Κύριον, τὸν ὑπὲρ σοῦ τὰ ἐκούσια, ὑποστάντα παθήματα, σαφῶς ἐκμιμούμενος, ἀθλοφόρε Σώζων, σαυτὸν ἐκουσίως, πρὸς αἰκισμοὺς πρὸς ἐκτομάς, πρὸς ἀνυποίστους βασάνους δέδωκας· διό σε ἀντημείγατο, ἐπουρανοῖς χαρίσμασι, καὶ πηγῆν ἰαμάτων σε, τοῖς ποθοῦσιν ἀνέδειξε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ´.

Τὴν πάνσεπτόν σου γέννησιν, Παναγία Παρθένε ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας, τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς ἐξ ἀγόνου μητρός, καὶ ἀκάρπου στείρωσεως, ράβδος ἄνθος φέρουσα, ἀναφύεται σήμερον, ἡ Θεομήτωρ καὶ ἀπειρόγαμος, ἐκ τῶν δικαίων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· ὅθεν καὶ χαίρει νῦν, Προφητῶν τὸ σύστημα, Πατριαρχῶν, πᾶσα ἢ ὁμήγουρις, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὔς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Σήμερον Δαυὶδ ἀγάλλεται, καὶ Ἰεσσαὶ νῦν σκιρτᾷ, καὶ Λευὶ μεγαλύνεται, καὶ χαίρει τῷ πνεύματι, Ἰωακείμ ὁ δίκαιος, καὶ ἀτεκνία τῆς Ἄννης λύεται, τῇ σῇ γεννήσει Μαρία

ἄχραντε, θεοχαρίτωτε· καὶ Ἀγγέλων σύστημα, σὺν τοῖς βροτοῖς, πάντες μακαρίζομεν, τὴν θείαν μήτραν σου.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλοῦσοι τοῦ λαοῦ.

Χαίροις τῶν βροτῶν τὸ σύστημα· χαῖρε Κυρίου ναέ· χαῖρε ὄρος τὸ ἅγιον· χαῖρε θεία τράπεζα· χαῖρε λύχνε ὀλόφωτε· χαῖρε τὸ κλέος τῶν ὀρθοδόξων σεμνή· χαῖρε Μαρία, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· χαῖρε πανάμωμε· χαῖρε θρόνε πύρινε· χαῖρε σκηνή· χαῖρε βάτε ἄφλεκτε· χαῖρε ἢ πάντων ἐλπίς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄. Γερμανοῦ.

Ἡ παγκόσμιος χαρά, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος· ἥτις δι' ὑπερβολὴν καθαρότητος, ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, καὶ μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται. Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμπον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυΐδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν· διὸ καὶ χαίρει ἢ σύμπασα καὶ καινουργεῖται· συγχαίρει τε ὁμοῦ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. Αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τεχθεῖσα παραδόξως, στερωτικῶν ἐξ ὠδίνων, παρθενικῶν ἐκ λαγόνων, ἐκήσασα ὑπὲρ φύσιν· ὠραῖος φανείσα γὰρ βλαστός, ἐξήνθησας τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, βοῶσί σοι Θεοτόκε· Δόξα τῇ νῦν προόδῳ σου σεμνή· δόξα τῇ παρθενίᾳ σου· δόξα τῇ κυοφορίᾳ σου, μόνη Πανάχραντε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὰ οὐράνια πάντα νῦν ἐπαγάλλονται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει αὐτοῖς, καὶ οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται· ἦν γὰρ προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαῖαις γενεαῖς, βάτον καὶ στάμνον καὶ ράβδον, νεφέλην πύλην καὶ θρόνον, καὶ μέγα ὄρος, γεννᾶται σήμερον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός. Καὶ οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Τῆς Θεοτόκου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς·

Γέννησιν ὕμνῳ τῆς θεόπαιδος Κόρης. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Γηθόμενοι σήμερον, μετ' εὐφροσύνης ὑμνήσωμεν, τὸ θεῖον γενέθλιον τῆς Θεομήτορος· καὶ γὰρ τέτοκε, χαρὰν τῇ οἰκουμένῃ, λύπην Προμήτορος ἐξαφανίσασα. Ἐκ στεῖρας προέρχεται, τῆς ἀμαρτίας ἢ στείρωσις, ἦν νόμος προέγραψε, καὶ τὰ κηρύγματα προεδήλωσαν, τῶν θείων θεηγόρων, ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ παναμώμητος.

Ναὸς καὶ παλάτιον, τοῦ Βασιλέως γεγένησαι, ἐν ᾧ τὴν κατοίκησιν αὐτοῦ ποιούμενος, οἰκητήριον, τῆς Ἁγίας Τριάδος, πιστοὺς ἀπεργάσεται ὁ ὑπερούσιος.

Νυμφῶν ὠραιότατος, θρόνος Θεοῦ ὑψηλότατος, ἐδείχθη Θεόνυμφε, ἐν ᾧ καθήσας σαρκί, τοὺς καθημένους, ἐν σκότει ἀπωλείας, ἐγερεῖ πρὸς γνώσεως, φῶς ἀγαθότητι.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Σωθῆναι τοὺς τὴν σεπτὴν σου σήμερον, μνήμην γεραίροντας, ἀπὸ παντοίων Σώζων πειρασμῶν, καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, τὸν εὐεργέτην Κύριον, νῦν καθικέτευε πανένδοξε.

Ἀστέρα πυρσοφαῆ ἀνέδειξε, Χριστὸς ἐν ὕψει σε, τῆς Ἐκκλησίας Μάρτυς ἀληθῶς, ταῖς τῶν ἄθλων σου λάμπησι, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, καταλαμπρύνοντα πανεύφημε. Τοξεύσας ὑπομονῆς τοῖς βέλεσι, τοὺς τοῦ Κυρίου ἐχθρούς, καὶ τῆς ἀνδρείας ξίφει τὰ αὐτῶν, διακόψας στρατεύματα, νικητικὸν διάδημα, Σώζων ἀπειλήφας μακάριε. Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Τῆς Θεοτόκου

Ῥδὴ γ'. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Ἡ γῆ ἢ κατάκαρπος, ἐκ γῆς ἀκάρπου γεννᾶται, ἥτις καρπογονήσει, τὸν γεωργὸν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωηφόρον ἄσταχυν, τὸν τρέφοντα πάντας θεῖω νεύματι.

Σήμερον ἐβλάστησε, τῆς παρθενίας ἢ ράβδος, ἐξ ἧς ἀνθήσει ἄνθος, ὁ φυτουργὸς ἡμῶν Θεός, τὰ πονηρὰ βλαστήματα, ἀποτέμνων ἄκρα ἀγαθότητι.

Ἴδε τὸ ἀλάξευτον, ὄρος ἐκ πέτρας ἀγόνου, ἀποτεχθὲν τὸν λίθον, καρπογονεῖ τὸν νοητὸν, ὃς συντριβὴν ἐργάζεται, τῶν ξοάνων πάντων τοῦ ἀλάστορος.

Νόμου προχαράγματα, σὲ προεδήλωσαν Κόρη· τὸν νομοδότην σὺ γάρ, νομίμων δίχα ἐν γαστρὶ, κυφορεῖς τηροῦντά σε, ὑπὲρ λόγον ἄφθορον ἀμίαντον.

Τοῦ Ἁγίου

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Αἱμάτων σου αἰ ῥοαί, ποταμηδὸν διὰ Χριστὸν ρεύσασαι, πῦρ ἀσεβῶν ἔσβησαν, Μάρτυς ἀθλοφόρε ἀοίδιμε.

Ἐπέστης καρτερικῶς, τῶν αἰκισμῶν τὰς προσβολάς, ἄρρηκτος πύργος καθάπερ ἔνδοξε, πλάνης καθελῶν τὸ ὀχύρωμα.

Καθεῖλες δαυϊτικῶς, ὡς Γολιάθ τὸν νοητὸν τύραννον, καὶ τὸ αὐτοῦ στράτευμα, πίστεως σφενδόνη Πανένδοξε.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοὶ τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ, » κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ » καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σωθεῖς διὰ πίστεως, Σώζων πολύαθλε, σωτήριος γέγονας, χειμαζομένων λιμῆν, προνοία Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· βρῦεις γὰρ ἰαμάτων, ποταμοὺς τοῖς ποθοῦσι, παύεις ἀρρώστημάτων, τὸν φλογμὸν καθ' ἐκάστην· διὸ τὴν θεῖαν μνήμην σου, πιστεὶ γεραίρομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραινέσθω· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἐν γῆ ἐτέχθη, ἡ θεόνυμφος αὕτη ἐξ ἐπαγγελίας. Ἡ στεῖρα βρέφος θηλάζει τὴν Μαριάμ· καὶ χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ἰωακείμ, Ῥάβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος Χριστός, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυὶδ. Ὅντως θαῦμα παράδοξον!

Τῆς Θεοτόκου

Ῥδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἵπερτέρα τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς Κόρη τίκτεται, ἐν ἀγιωσύνη, οὕσα καὶ καθάρσει ἀσύγκριτος, ἣτις τὴν κάθαρσιν πάντων, Χριστὸν τέξεται, ἀγιότητα καὶ παντελεῖ ἀπολύτρωσιν.

Μακαρία ἡ κοιλία, ἡ τῆς Ἄννης γεγένηται· τὴν γὰρ ἐν κοιλίᾳ, μέλλουσαν χωρεῖν τὸν μακάριον, καὶ μὴ χωρούμενον Λόγον, ἀπεγέννησεν, ἀναγέννησιν πᾶσι πιστοῖς παρεχόμενον.

Νῦν ὁ ζόφος τῆς κακίας, ἐκμειοῦσθαι ἀπάρχεται· ἡ γὰρ τοῦ ἡλίου, ἔμψυχος νεφέλη ἀνέτειλε, στερωτικῶν ἐκ λαγόνων, ἡ πανάμωμος· ἥς τὴν γέννησιν τὴν φωταυγῆ ἐορτάσωμεν.

Ὡς κατάκαρπον ἐλαίαν, τὴν ἐκ ρίζης βλαστήσασαν, Ἰεσσαὶ Παρθένη, Ἄννα σὲ βλαστάνει βλαστάνουσαν, τὸν ἐλεήμονα Λόγον, οὗ τὸ ἔλεος, καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ παντὸς προπορεύεται.

Τοῦ Ἁγίου

Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Πυρπολούμενος ἀγάπῃ Θεοῦ παμμάκαρ, τὴν φρυγανώδη ἄπασαν, πλάνην τῶν ἀθέων, ἔφλεξας τοῖς λόγοις σου, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ Δυνάμει σου Κύριε.

Ἀγιότευκτος ὑπάρχων ναὸς Κυρίου, εἰς τὸν ναὸν εἰσέδραμες, τῶν ἀθεωτάτων, καὶ τούτων σεβάσματα, γενναίως συνέτριψας, Μάρτυς ἀθλοφόρε πανεύφημε.

Ἰατρεῖον ἀναδέδεικται πάσης νόσου, τὸ ἱερόν σου τέμενος, πίστει τοῖς φοιτῶσι, καὶ τὰς ἀριστείας σου, ἐν τούτῳ γεραίρουσι, Σφῶζων ἀθλοφόρε θαυμάσιε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὧ Παρθένη, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Τῆς Θεοτόκου

Ἦδη ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τὸ ἐσφραγισμένον νῦν, βιβλίον ἀποτίκτεται, ὅπερ ἀναγνώσεται οὐδόλως, φύσεως νόμῳ βροτὸς τηρούμενον, Λόγου εἰς κατοίκησιν καθῶς, βίβλοι προεδήλωσαν, θεηγόρων ἐν Πνεύματι.

Ἡ ἄμπελος σήμερον, ἐτέχθη ἡ σωτήριος, ἣτις τὸν ἀκήρατον ἀνθήσει, βότρυν τὸν θεῖον, γλεῦκος προχέοντα, ἐξ οὗ πᾶς ὁ πίνων μυστικῶς, θείαν καὶ σωτήριον, εὐφροσύνην καρπώσεται.

Σκιρτήσατε Ἄγγελοι, ἀνθρώποις συγχορευόντες· σήμερον ἐκ στείρας ἡ Παρθένος, ἀποτεχθεῖσα τὴν λύπην ἔπαυσε, καὶ προοιμιάζεται χαράν, τοῖς πανηγυρίζουσι, τὴν αὐτῆς θείαν γέννησιν.

Θεῖος προδιέγραψε, Προφήτης προδηλότατα, τόμον σε καινὸν ἐν ᾧ δακτύλῳ, Λόγος Πατρῶν, Κόρη γραφήσεται, βίβλῳ καταγράφων τῆς ζωῆς, πάντας ἀγαθότητι, τοὺς αὐτῷ πειθαρχήσαντας.

Τοῦ Ἁγίου

Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Μάρτυς τῷ φωτί, τῆς Τριάδος λαμπόμενος, ἐμείωσας ἀθεΐας, πολυθέου τὸν ζόφον, φωστήρ ὀφθεις ἀείφωτος.

Σὺ ρόδον εὐανθοῦν, ἐρυθρῷ τῶν αἱμάτων σου, Μακάριε δεδειγμένος, εὐωδία θαυμάτων, τὸν κόσμον εὐωδίασας.

Σὺ βότρυν νοητός, τῆς ἀμπέλου ὑπάρχων Χριστοῦ, ἀνέβλυσας μαρτυρίου, εὐκατάνυκτον οἶνον, τοῖς πίστει σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τῆς Θεοτόκου

Ἦδη ς΄. Τὴν θείαν ταύτην.

Ἐτέχθη σήμερον γέφυρα, μετάγουσα πρὸς φῶς τὸ ἀνθρώπινον, κλίμαξ οὐράνιος, ὄρος Θεοῦ ἐμφανεστάτον, ἡ Θεοτόκος Κόρη, ἦν μακαρίσωμεν.

Ὁ κόχλος Ἄννα προήγαγε, πορφύραν τὴν τὸ ἔριον βάψασαν, τῆς σωματώσεως, τοῦ Βασιλέως εἰς ὕστερον, ἦν ἐπαξίως πάντες ὑμνολογήσωμεν.

Πηγή νυνὶ προελήλυθε, ῥανίδος ἐκ μικρᾶς ἡ Πανάμωμος, ἥτις τὴν ἄβυσσον, τῆς σωτηρίας κυήσασα, πολυθειᾶς παύσει ἄπειρα ῥεύματα.

Ἀκάρπου ῥίζης ἐβλάστησας, καὶ πρόρριζον κακίας τὴν ἄκανθαν, τῷ ὑπὲρ φύσιν σου, θείῳ βλαστῷ ἐναπέτεμες, Θεογεννήτορ Κόρη ἀειμακάριστε.

Τοῦ Ἁγίου

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Θύεσθαι, δι' ἀγάπην Θεοῦ προελόμενος, ἄμωμον θῦμα καθάπερ, τῇ αὐτοῦ τραπέζῃ προσενηνέχθης· διὰ τοῦτο, εὐσεβῶς σε τιμῶμεν Πανεύφημε.

Ἀβρόχως, διαπλεύσας τῆς πλάνης τὸ πέλαγος, εἰς τὸν λιμένα τῆς ἄνω, βασιλείας Μάρτυς ἐγκαθωρμίσθης, αἰωνίου, ἀπολαύων γαλήνης μακάριε.

Ἵνουξι, σιδηροῖς σου τὰ σπλάγχνα κατέξανεν, ἀνηλεῶς ὁ διώκτης· ἀλλ' αὐτὸς εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνεῦμα, μετὰ δόξης, ἐναπέθου παμμάκαρ αἰοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἦ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον· ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέχοντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρ- » μένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι » αἵματι.

Κοντάκιον Προεόρτιον.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ Παρθένος σήμερον, καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἡ παστὰς ἡ ἄλυτος, τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίου, τίκτεται ἀπὸ τῆς στείρας θεοβουλήτως, ὄχημα τοῦ Θεοῦ Λόγου εὐτρεπισθῆναι· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ προωρίσθη, ἡ θεία πύλη, καὶ Μήτηρ τῆς ὄντως Ζωῆς.

Ὁ Οἶκος.

Τῇ στερειούσῃ καρπὸς ἐδόθη ἡ θεόπαις Μαρία· ἦν προεῖδον ποτὲ θεῖοι Προφῆται ἐν Πνεύματι, ταύτην ἡμεῖς σήμερον ὀρῶντες, ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἄννης σκιρτῶσαν, σὺν τῷ πιστῷ Ἰωακείμ, νοητῶς πρὸς ἐστίασιν συνέλθωμεν, καὶ τοὺς πόρρω καλέσωμεν, λέγοντες· Τοῦ κόσμου νῦν ἡ ἀνάκλησις, ἐξ ἀκάρπου γαστρὸς ἀνεβλάστησεν, ἡ θεία πύλη, καὶ Μήτηρ τῆς ὄντως Ζωῆς.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σφζοντος.

Στίχ. Ἀντεῖχε Σφζων σώματος πρὸς αἰκίας,

Πρὸς τὸν μόνον σφζοντα τὴν ψυχὴν βλέπων.

Ἐβδομάτη Σφζων θάνε, τυπτόμενος χροᾶ λαμπρόν.

Οὗτος ἐκ Λυκαόνων ὀρμώμενος καὶ ποιμὴν προβάτων γεγονώς, ἐπεὶ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἠξιώθη, εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ, ἐν ᾧ ἴστατο ἄγαλμα, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κατεσκευασμένον, τούτου τὴν δεξιὰν χεῖρα διακλάσας καὶ πωλήσας, τὸ τίμημα παρέσχε τοῖς πένησιν. Ὅθεν τοῦ ἡγεμόνος τοῦ τόπου πολλοὺς ἐξ ὑπονοίας τιμωροῦντος, ὁ Ἅγιος ἑαυτὸν κατεμήνησε, καὶ αὐτίκα τύπτεται σφοδρῶς· καὶ ὑποδήμασι σιδηροῖς ὑποδεθείς, ἠναγκάζετο τρέχειν. Καὶ αὖθις ἐπὶ τοσοῦτον βάλκλοις τύπτεται, ὥστε τὰ ὀστᾶ τοῦ σώματος αὐτοῦ καταθραυσθῆναι, καὶ τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παραδοῦναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Εὐδόου καὶ Ὀνησιφόρου.

Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Εὐδοκός, γενόμενος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῇ μεγάλῃ μετὰ Πέτρον Ἐπίσκοπος, ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ μακαρίου ἀναφέρεται Παύλου, μεγάλως ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα ἀριστεύσας καὶ κῆρυξ διαπρύσιος γεγονώς τοῦ Λόγου. Τὸν δὲ Ὀνησιφόρον, ὃν ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολῇ ὁ Ἀπόστολος παρεισάγει, Καλοφωνίας Ἐπίσκοπον εὖρομεν γεγονότα, δεξιὸν ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἀλκιμώτατον, μέχρις αἵματος αὐτοῦ τὴν πίστιν κρατύναντα. Οὗτος ἐν τῷ χορῷ τῶν κηρύκων σὺν τῷ Ἀποστόλῳ Εὐδόφῳ ἀλλίζεται ἐν ταῖς ἐπουρανίαις σκηναῖς.
Ὁ ἅγιος Εὐψύχιος, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Εὐψυχος Εὐψύχιος ἦν πρὸς τὸ ξίφος,
Χαίρων ὅτι πλάσαντι τὴν ψυχὴν θύει.

Οὗτος γέννημα καὶ θρέμμα ὑπῆρχε τῆς Καισαρέων πόλεως, τῶν Ῥωμαίων βασιλεύοντος Ἀδριανοῦ. Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτοῦ τὸν βίον ἀπολιπόντος, αὐτὸς βαπτισθεὶς καὶ πάντα τὰ προσόντα τοῖς πτωχοῖς διανείμας, παρὰ τοῦ Καππαδοκάρχου συλλαμβάνεται καὶ ξέεται τὰς πλευρὰς καὶ φρουρεῖται. Ἀγγέλου δὲ ἐπιστάσια ἀναρρώσθεις, αὐθις ἀναρτᾶται καὶ ξέεται σφοδρῶς, καὶ τελευταῖον τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. Λέγεται δὲ ἀντὶ αἵματος γάλα καὶ ὕδωρ ρυῖναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐορτάζεται ἡ κοίμησις τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, τοῦ τῆς Λυκαόνων Ἐπαρχίας, τρίτου δὲ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Σωτῆρος, τῆς ἐπιλεγομένης Βαθέος Ῥύακος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἰωακείμ τε καὶ Ἄννα μακαρίζονται, ἀποκυήσαντες, τὴν μακαρίαν σαφῶς, ἀγνὴν Θεομήτορα, Λόγον κυήσασαν, τὸν μακάριον, τὸν μακαρίους ἅπαντας, τοὺς πιστοὺς ἀποτελοῦντα.

Δῶρον τίμιον ἐκτήσαντό σε Πάναγνε, οἱ σοὶ γεννήτορες τὴν συλλαβοῦσαν Θεόν, τὸν καταπλουτίσαντα, δωρεαῖς κρείττοσι, τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ μαστοὶ σου ὑπὲρ οἶνον ἀγαθώτατοι, Ἄννα θεόκλητε· ὅτι μαστοῖς ἀγαθοῖς, τὴν τὸν ἀγαθώτατον Λόγον θηλάσασαν, σὺ ἐθήλασας, τὸν χορηγὸν τοῦ γάλακτος, καὶ πνοῆς τροφῆα πάσης.

Σκίρτα κροῦε τὴν κινύραν σου θεόπνευστε, Δαυὶδ καὶ χόρευε· ἡ κιβωτὸς γὰρ ἰδοῦ, ἦν πάλαι προήγγειλας, ἐκ στερεινότητος γαστρὸς, προελήλυθε, τῷ Βασιλεῖ τῆς κτίσεως, καὶ Θεῷ τετηρημένη.

Τοῦ Ἁγίου

Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῶν ἀλγεινῶν βασάνων Μάρτυς βληθεὶς, δρόσον ἐκ Θεοῦ ἐδέξω ὑπομονῆς, εὐχαρίστως τε ἐκραύγαζες· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐκλαμπροτέραν, παντὸς χρυσίου ἔχων ψυχὴν, θῦσαι χρυσοτεύκτῳ Μάρτυς Θεῷ, καὶ ἀψύχῳ οὐ προήρησαι· σεαυτὸν θυσίαν δέ, εὐωδεστάτην Θεῷ τέθυκας.

Ποιμὴν ὁ μέγας, ποιμένα ὄντα προβάτων σε, Μάρτυς ὡς ἀρνίον ἄμωμον τῇ αὐτοῦ, ἀπλανεῖ ποίμνῃ συνέταξε, λύκοις ἀνάλωτον, τοῖς νοητοῖς σε δεῖξας πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Τῆς Θεοτόκου

Ῥδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Κινήσωμεν γλῶτταν ὑμνωδίας, τὸ θεῖον γενέθλιον γεραίροντες, τῆς τὸν ὑπερύμνητον, Λόγον καὶ ὑπέρθεον, σωματωσάσης Πνεύματι, καὶ ἀνακράζωμεν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ θεῖοι σκιρτήσατε Προφῆται, τιμῶντες Παρθένου τὸ γενέθλιον· αὕτη γὰρ ἐπλήρωσε, πάντα τὰ κηρύγματα, τὸν ὑφ' ὑμῶν δηλούμενον ἀποκουήσασα, Χριστὸν τὸν τοῦ παντὸς Βασιλέα, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥήξατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην, Ἀπόστολοι Μάρτυρες χορεύσατε, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι, νῦν ἀγαλλιάσθητε, τῷ γενεθλίῳ σήμερον τῆς τοῦ Κυρίου Μητρός, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦνθησε τὸ μῆλον τὸ εὐῶδες, τὸ ρόδον τὸ θεῖον πεφανέρωται, καὶ κατευώδιασε, σήμερον τὰ πέρατα, καὶ τὸ δυσῶδες ἔπαυσε, τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἡ Πάναγνος καὶ Μήτηρ τοῦ Λόγου, ἣν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στειρεύουσα φύσις τῶν ἀνθρώπων, σεπτῶν χαρισμάτων θεοῦ Πνεύματος, σήμερον εὐφράνθητι, στεῖρας τὴν Θεόπαιδα, ἀποτεχθεῖσαν βλέπουσα, καὶ ἀναβόησον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου

Χεῖρας ἐκπετάσας.

Χεῖρα χρυσοτεύκτου ἀφελῶν, σοφῆ ἰδρύματος, πένησι δέδωκας, τὸν ἀδαπάνητον ἔνδοξε, σεαυτῷ περιποιούμενος, τοῦ μαρτυρίου ἀληθῶς, πλοῦτον ἀοίδιμε, Εὐλογεῖτε, κράζων, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ συμπλακεῖς, τῇ συμμαχίᾳ Χριστοῦ, τοῦτον κατέβαλες· βραβεῖον ὄθεν σοι ἔνδοξε, τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, αὐτὸς παρέσχετο, πρὸς ὃν χαίρων ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀνοιξας ἐπλήρωσας σαυτοῦ, τὸ στόμα Πνεύματος, Σώζων πανεύφημε· ἐχθρῶν δὲ στόματα ἐπλησας, βλασφημούντων τὸν ποιήσαντα, πάσης αἰσχύνης· καὶ Χριστῷ χαίρων ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γέγονας, ἐνδαιήτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἄρε- » τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες » κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου » τὸν Κύριον.

Τῆς Θεοτόκου

Ῥδὴ θ' Ἄπας γηγενής.

Ἴδε τοῦ Θεοῦ, ὁ τόπος ὁ ἅγιος προφανῶς δέδεικται· πόλις ἡ περιδοξος, τοῦ Βασιλέως ἀνωκοδόμηται, ὁ φωταυγῆς Παράδεισος, φαιδρῶς ἐξήνηθησε, Παραδείσου, πρόξενος ὑπάρχουσα, πρὸς Θεόν τε ἀνθρώπων οἰκείωσις.

Ῥφθη ἡ λαμπάς, λυχνία τε σήμερον ἡ χρυσαυγίζουσα, φῶς τὸ προαιώνιον, ἐν ἣ οἰκῆσαν, τοὺς ἐν νυκτὶ τῶν δεινῶν, καταφωτίσει παύσει τε, τῆς ἀθεΐας ἀγλύν, καὶ ἡμέρας, πάντας ἀπεργάσεται, κοινωνοὺς ἀληθῶς διὰ πίστεως.

Σήμερον ἡ γῆ, χορεύει· τὸν νέον γάρ, οὐρανὸν ἔβλεψε, Θεοῦ τὸν τερπνότατον, ἀποτεχθέντα· ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκί, τῶν οὐρανῶν ἐπέκεινα, ἀναβιβάσει βροτούς, καὶ θεώσει, πάντα ἀγαθότητι· ὃν ὑμνοῦντες πιστῶς μεγαλύνομεν.

Ἡ περικαλλής, δυὰς ἀνεβλάστησεν Ἄννα καὶ Ἰσαακίμ, δάμαλιν τὴν ἄσπilon, ἐξ οὗ ὁ μόσχος ὁ σιτευτὸς προελθὼν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου τέθυται, αἴρων τὰ πταίσματα, τῶν ἀνθρώπων, τὰς προσαγομένας τε, καταπαύων, θυσίας τοῖς δαίμοσι.

Φώτισον ἡμᾶς, τὸ φῶς ἢ κύησασα τοὺς τὴν φωσφόρον σου, γέννησιν ἐν Πνεύματι, Θεογεννήτορ πανηγυρίζοντας, καὶ τοῦ φωτὸς τοῦ μέλλοντος, δεῖξον ἀγνή κοινωνούς· καὶ εἰρήνην, βράβευσον καὶ λύτρωσιν, τῶν δεινῶν μητρικαῖς ἰκεσίαις σου.

Τοῦ Ἁγίου

Λίθος ἀχειρότητος.

Λίθος ἐκλεκτὸς ἀνεδείχθης, Χριστοῦ τοῦ ἀκρογωνιαίου, Μάρτυς κυλιόμενος ἐν γῆ, καὶ τὸ τῆς πλάνης λύων ὀχύρωμα· τὰς τῶν πιστῶν καρδίας δέ, ἐδραιότερας ἐργαζόμενος.

Ῥεῖθρόν σε ζωῆς κεκτημένη, ἢ τοῦ Χριστοῦ νῦν Ἐκκλησία, αἵμασιν ὡς νάμασι τοῖς σοῖς, καταρδευθεῖσα Μάρτυς τῶν ἄθλων σου, καὶ τῶν θαυμάτων πάντοτε, τῇ εὐπρεπείᾳ ὠραίζεται.

Εὖρες ἀμοιβῆν τῶν ἀγόνων, καὶ τῶν θαυμάτων σου θεόφρον, τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, ἐν ἧ τῶν πίστει ἐπιτελούντων σου, τὸ ἱερὸν μνημόσυνον, Σφῶζων μνημόνευε πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν ἐμῶν νῦν παισμάτων, λῦσον Παρθένε Θεοτόκε, ἢ τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα μόνη θεοχαρίτω· καὶ θυμηδίας ἔμπλησον, ὅπως ἀξίως μεγαλύνω σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνά- » ψας, τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, » σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Μάρτυρος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῷ ὄπλῳ τοῦ τιμίου σου, Σταυροῦ θωρακισάμενος, ὁ Ἀθλοφόρος σου Λόγε, τὰς ἐναντίας δυνάμεις, στερῶς ὑπερένικησε, καὶ τοὺς τυράννους ἤσχυνε, καὶ ὑπὲρ σοῦ ἐνήθλησε, καὶ σοὶ Χριστέ μου παντάναξ, συμβασιλεύει ἀπαύστως.

Τῆς Θεοτόκου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἀγάλλου κτίσις ἅπασα, τὴν χαρὰν αἰσθομένη, ἐξ Ἄννης τῆς θεόφρονος, ἦτις λέγεται Χάρις, Ἰωακείμ τε τοῦ θεοῦ, τίκτεσθαι παρ' ἐλπίδα, Μαρίαν τὴν πανάχραντον, καὶ ἀγνήν Θεοτόκον· ἧς ὁ καρπὸς, σωτηρία γέγονε τοῖς ἀνθρώποις, Χριστὸς ὁ σαρκωθεὶς Θεός, ἐξ αὐτῆς ἀπορρήτως.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δεῦτε οἱ ἐξ Ἀδάμ, τὴν ἐκ Δαυὶδ φουεῖσαν, καὶ τὸν Χριστὸν τεκοῦσαν, ὑμνήσωμεν Παρθένον, Μαρίαν τὴν πανάχραντον.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὔς σου...

Αἶνον τῷ Λυτρωτῇ, προσάξωμεν Κυρίῳ, τῷ ἐκ τῆς στείρας δόντι, ἡμῖν τὴν Θεοτόκον, καὶ μόνην ἀειπάρθενον.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Σήμερον ἢ χαρὰ, πάσης τῆς οἰκουμένης, στερωτικῆς ἐκ μήτρας, γεννᾶται παραδόξως, ἢ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα Θεοῦ κατοικητήριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προῆκται, τῆς Ἄννης ἠγλαίσμενης, τῆς αἰδίου οὐσίας τὸ θεῖον τέμενος· δι' ἧς ἰταμὸς Ἄδης καταπεπάτηται, καὶ παγγενῆ Εὐὰ ἐν ἀσφαλεῖ ζωῇ εἰσοικίζεται· ταύτη ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν· Μακαρία σὺ ἐν γυναιξί, καὶ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου εὐλογημένος.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Η΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν ἡ παροῦσα Ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ι΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ΄ καὶ τῆς Θεοτόκου ζ΄. Δόξα. Καὶ νῦν. Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις. Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν· καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς. — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα. Καὶ νῦν. Δεῦτε ἅπαντες πιστοί. Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον ἅπαξ καὶ τῆς Ἑορτῆς δίς, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὸν Ὅρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς. Εἶτα τό, Ἄξιόν ἐστὶ, κ.λπ. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς — Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου καὶ τὸν Πολυέλεον, Καθίσματα τὰ Ἀναστάσιμα καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εὐλογητάρια οὐ λέγονται. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου. Προκείμενον, Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου. Εὐαγγέλιον τῆς Ἑορτῆς. Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν΄ Ψαλμός, χῦμα. Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό. Εἶτα τὸ Στιχηρὸν ἰδιόμελον. Ἦχος δ΄. Ἡ παγκόσμιος χαρά, κ.λπ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπὸ γ΄ Ὠδῆς, Κάθισμα, Ἡ Παρθένος Μαριάμ. Ἀφ΄ ἑκτης, Κοντάκιον καὶ Οἶκος Ἀναστάσιμα. Καταβασίαι, Σταυρὸν χαράξας. Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλὰ ψάλλεται ἡ θ΄ Ὠδὴ. Ἅγιος Κύριος. Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, καὶ τὰ δύο τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ΄, καὶ τῆς Ἑορτῆς δ΄. Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλῃ. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ Μακαρισμοὶ Ἀναστάσιμοι καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστολος, τῆς Ἑορτῆς. Εὐαγγέλιον, Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως. Κοινωνικόν, Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, κ.λπ. Ἐὰν δὲ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ τύχη, ψάλλεται ἀπαραλλάκτως, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

Εἰς τὸν μικρὸν ἐσπερινόν

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς συνεορτάζομεν σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσοῦ, μακαρίζοντες Παρθένον ἀγνήν.

Ἐξ Ἄννης σήμερον ῥάβδος, φυτὸν θεόσδοτον ἢ Θεοτόκος ἔφυ, σωτηρία ἀνθρώπων· ἐξ ἧς ὁ τῶν ἀπάντων Δημιουργός, γεννηθεὶς ὑπὲρ ἔννοιαν, τὴν τοῦ Ἀδάμ ἐκκαθαίρει ὡς ἀγαθός, πᾶσαν λύμην ἀγαθότητι.

Ἡ θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Ἡ πρῶτην ἄγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γεννᾷ· καὶ ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἅγιον δοῦσα, γάλακτι ἐκτρέφει· θαῦμα φρικτόν! ἢ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἢ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, καὶ τῆς ἀγνεῖας ἐρασταί· δεῦτε ὑποδέξασθε πόθῳ, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεᾶς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ

τῆς ἀτεκνούσης, τὴν βάτον τοῦ ἀύλου πυρός, καὶ καθαίροντος, καὶ φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Γόνος Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης ἢ Παρθένος, ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφιεῖσα, τῆς ἁμαρτίας ἅπαντας.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου...

Ὅρος ὡς ἀληθῶς, κατάσκιον ἐδείχθη ἡ στειρώσις τῆς Ἄννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ῥήξασα τὰ δεσμά, στειρώσεως τῆς Ἄννης, ἢ πάναγνος Παρθένος, προῆλθε τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἄφεςιν βραβεύουσα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἴωμεν οἱ πιστοί, δοξάζοντες τὴν Κόρην· ἐτέχθη γὰρ ἐκ στειρίας, τὴν στειρωθεῖσαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε...

(Ζήτηε εἰς τὸν μέγαν Ἐσπερινόν).

ΕἰΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τοῦ Μακάριος ἀνὴρ τὴν α΄ στάσιν. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ζ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β΄. Σεργίου.

Σήμερον, ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἑαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί· ἰδοὺ γὰρ τοῦ φωτὸς ὁ νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρὸς προελήλυθε· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυθηθεῖσα, προσμένει τὴν εἴσοδον τοῦ Ἱερέως τοῦ μέγαν, μόνη καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Εἰ καὶ θεῖον βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν· ὅτι καὶ ἐξ ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τὸν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρὸς· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντα σαφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτὸς πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Ὁ αὐτός. Στεφάνου Ἀγιοπολίτου.

Σήμερον στειρωτικαὶ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ πύλη παρθενικὴ θεία προέρχεται.

Σήμερον καρπογονεῖν ἡ χάρις ἀπάρχεται, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ Θεοῦ Μητέρα, δι' ἧς τὰ ἐπίγεια τοῖς οὐρανοῖς συνάπτεται, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον τῆς παγκοσμίου χαρᾶς τὰ προοίμια· σήμερον ἐπνευσαν αὔραι, σωτηρίας προάγγελοι· ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν διαλέλυται στειρώσις· ἡ γὰρ στεῖρα μήτηρ δείκνυται, τῆς παρθενευούσης μετὰ τόκον τοῦ κτίσαντος, ἐξ ἧς τὸ ἀλλότριον οἰκειοῦται ὁ φύσει Θεός, καὶ τοῖς πλανηθεῖσι διὰ σαρκὸς σωτηρίαν ἀπεργάζεται, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ λυτρωτὴς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ στεῖρα Ἄννα, τίκει Θεόπαιδα, τὴν ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθεῖσαν εἰς κατοίκησιν τῷ Παμβασιλεῖ, καὶ Κτίστη Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς θείας οἰκονομίας· δι' ἧς ἀνεπλάσθημεν οἱ γηγενεῖς, καὶ ἀνεκαινίσθημεν ἐκ τῆς φθορᾶς, πρὸς ζωὴν τὴν ἄληκτον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Σεργίου.

Σήμερον ὁ τοῖς νοεροῖς θρόνοις ἐπαναπαυόμενος Θεός, θρόνον ἅγιον ἐπὶ γῆς ἑαυτῷ προητοίμασεν· ὁ στερεώσας ἐν σοφίᾳ τοὺς οὐρανοὺς, οὐρανὸν ἔμψυχον, ἐν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν· ἐξ ἀκάρπου γὰρ ρίζης, φυτὸν ζωηφόρον, ἐβλάστησεν ἡμῖν τὴν Μητέρα αὐτοῦ. Ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, καὶ τῶν ἀνελπίστων ἐλπίς, Κύριε δόξα σοι.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. κη' 10).

Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρρᾶν, καὶ ἀπῆντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδν γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδού, κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῆ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεός, Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεός Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίββα, καὶ Βορρᾶν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολάς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδού, ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάσσω σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἂν πορευθῆς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. μγ' 72· μδ' 1).

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν· καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτερᾶς, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἴκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. θ' 1).

Ἡ σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτὰ. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἔστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἔλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοῦς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπεσ αὐτῷ. Μὴ ἔλεγε κακοῦς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας,

φόβος Κυρίου· και βουλή Ἁγίων, σύνεσις. Τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, και προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς. Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄. Στεφάνου Ἀγιοπολίτου.

Ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, λαοὶ σήμερον γέγονεν· ἰδοὺ γὰρ ἡ προορισθεῖσα ἀπὸ γενεῶν ἀρχαίων, Μήτηρ και Παρθένος, και δοχεῖον Θεοῦ, ἐκ στεῖρας γεννηθῆναι προέρχεται· ἄνθος ἐκ τοῦ Ἰεσσαί, και ἐκ τῆς ῥίζης αὐτοῦ ῥάβδος ἐβλάστησεν. Εὐφραίνεσθω Ἀδάμ ὁ προπάτωρ, και ἡ Εὐα ἀγαλλιᾶσθω χαίρουσα· ἰδοὺ γὰρ ἡ οἰκοδομηθεῖσα ἐκ πλευρᾶς τοῦ Ἀδάμ, τὴν θυγατέρα και ἀπόγονον, μακαρίζει ἐμφανῶς· Ἐτέχθη μοι γὰρ φησι λύτρωσις, δι' ἧς ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄδου ἐλευθερωθήσομαι. Ἀγαλλιᾶσθω ὁ Δαυὶδ κρούων τὴν κινύραν, και εὐλογεῖτω τὸν Θεόν· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος πρόεισιν ἐκ πέτρας ἀγόνου, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Δεῦτε φιλοπάρθενοι πάντες, και τῆς ἀγνείας ἐρασταί· δεῦτε ὑποδέξασθε πόθῳ, τῆς παρθενίας τὸ καύχημα, ἐκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεᾶς, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, και ἐκ τῆς ἀτεκνούσης, τὴν βᾶτον τοῦ ἀύλου πυρός, τοῦ καθαίροντος, και φωτίζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Τίς ὁ ἦχος τῶν ἑορταζόντων γίνεται· Ἰωακεὶμ και Ἄννα πανηγυρίζουσι μυστικῶς, Συγχαρήτε ἡμῖν λέγοντες, Ἀδάμ και Εὐα σήμερον· ὅτι τοῖς πάλαι παραβάσει κλείσασι Παράδεισον, καρπὸς εὐκλεέστατος ἡμῖν ἐδόθη, ἡ θεόπαις Μαρία, ἀνοίγουσα τούτοις πᾶσι τὴν εἴσοδον.

Ὁ αὐτός.

Ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα, Θεοῦ κατοικητήριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προῆκται, τῆς Ἄννης ἠγλαϊσμένης, τῆς αἰδίου οὐσίας τὸ θεῖον τέμενος· δι' ἧς ἰταμὸς Ἄδης καταπεπάτηται· και παγγενὴ Εὐα ἐν ἀσφαλεῖ ζωῇ εἰσοικίζεται· ταύτη ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν· Μακαρία σὺ ἐν γυναιξί, και ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου εὐλογημένος.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. δ΄. Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Ἐν εὐσήμερῳ ἡμέρα ἑορτῆς ἡμῶν σαλπίσσωμεν, πνευματικῇ κιθάρα· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, τὸ σκότος λύουσα· τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάπλασις, και τῆς Εὐας ἡ ἀνάκλησις· τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγὴ, και τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, και τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν· και βοήσωμεν αὐτῇ σὺν τῷ Γαβριὴλ οἱ πιστοί· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος δ΄. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Ἡ παγκόσμιος χαρὰ, ἐκ τῶν δικαίων ἀνέτειλεν ἡμῖν, ἐξ Ἰωακεὶμ και τῆς Ἄννης, ἡ πανύμνητος Παρθένος· ἥτις δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ναὸς Θεοῦ ἔμψυχος γίνεται, και μόνη κατὰ ἀλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται. Αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, και ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, και ἴδε και κλῖνον τὸ οὖς σου...

Δι' Ἀγγέλου προῤῥήσεως, γόνος πάνσεπτος, ἐξ Ἰωακεὶμ και τῆς Ἄννης τῶν δικαίων, σήμερον προῤῥηθες Παρθένε, οὐρανὸς και θρόνος Θεοῦ, και δοχεῖον καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηνύουσα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενε· κατὰρας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἡ ἀντίδοσις. Διὸ ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἴτησαι, και ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στεῖρα ἄγονος ἡ Ἄννα, σήμερον χειρας κροτείτω φαιδρῶς· λαμπροφορείτω τὰ ἐπίγεια· βασιλεῖς σκιρτάτωσαν· ἱερεῖς ἐν εὐλογίαις εὐφραινέσθωσαν· ἑορταζέτω ὁ σύμπας κόσμος· ἰδοὺ γὰρ ἡ Βασίλισσα, καὶ ἄμωμος νύμφη τοῦ Πατρός, ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαὶ ἀνεβλάστησεν. Οὐκ ἔτι γυναῖκες ἐν λύπαις τέξονται τέκνα· ἡ χαρὰ γὰρ ἐξήνθησε, καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐν κόσμῳ πολιτεύεται. Οὐκ ἔτι τὰ δῶρα τοῦ Ἰωακείμ ἀποστρέφονται, ὁ θρῆνος γὰρ τῆς Ἄννης εἰς χαρὰν μετεβλήθη, Συγχάριτέ μοι λεγούσης, πᾶς ἐκλεκτὸς Ἰσραὴλ· ἰδοὺ γὰρ δέδωκέ μοι Κύριος, τὸ ἔμψυχον παλάτιον τῆς θείας δόξης αὐτοῦ, εἰς κοινήν εὐφροσύνην καὶ χαρὰν, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. δ´. Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, πρὸς τὴν Παρθένον δράμωμεν· ἰδοὺ γὰρ γεννᾶται, ἡ πρὸ γαστρὸς προορισθεῖσα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, τὸ τῆς παρθενίας κειμήλιον, ἡ τοῦ Ἀαρὼν βλαστήσασα ράβδος ἐκ τῆς ρίζης τοῦ Ἰεσσαί, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, καὶ τῶ δικαίων, Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τὸ βλάστημα. Γεννᾶται τοίνυν, καὶ ὁ κόσμος σὺν αὐτῇ ἀνακαινίζεται. Τίκεται, καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν ἑαυτῆς εὐπρέπειαν καταστολίζεται. Ὁ ναὸς ὁ ἅγιος, τὸ τῆς Θεότητος δοχεῖον, τὸ παρθενικὸν ὄργανον, ὁ βασιλικὸς θάλαμος, ἐν ᾧ τὸ παράδοξον τῆς ἀπορρήτου ἐνώσεως, τῶν συνελθουσῶν ἐπὶ Χριστοῦ φύσεων, ἐτελεσιουργήθη μυστήριον· ὃν προσκυνοῦντες ἀνυμνοῦμεν, τὴν τῆς Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ´.

Ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένη· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον. (Τρίς)
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ´. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβόησον Δαυῖδ, τί ὄμοσέ σοι ὁ Θεός; Ἄ μοι ὄμοσε φησί, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἰδοὺ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δοὺς τὴν Παρθένον· ἐξ ἧς ὁ πλαστοουργός, Χριστὸς ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη Βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου μου· καὶ βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον· Ἡ στεῖρα τίκει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β´ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυῖδ, ἡ θεόπαις Μαριάμ, τίκεται σήμερον ἡμῖν, καὶ νεουργεῖται, ἡ σύμπασα, καὶ θεουργεῖται. Συγχάριτε ὁμοῦ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Ἡ στεῖρα τίκει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ´. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφραινέσθω· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ οὐρανός, ἐν γῆ ἐτέχθη, ἡ Θεόνυμφος αὐτῆ ἐξ ἐπαγγελίας. Ἡ στεῖρα βρέφος θηλάζει τὴν Μαριάμ· καὶ χαίρει ἐπὶ τῷ τόκῳ Ἰωακείμ, Ῥάβδος λέγων ἐτέχθη μοι, ἐξ ἧς τὸ ἄνθος Χριστός, ἐβλάστησεν ἐκ ρίζης Δαυῖδ. Ὅντως θαῦμα παράδοξον!

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α´ Ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ´.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἐξηρεύσατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Τό, Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Ἀνασταῖσα Μαριάμ... Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα Στίχ. εἰς Ἦχον δ΄. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον Ἡ παγκόσμιος χαρά...

Ὅρα εἰς τὸν Στίχον (σελ. 138)

Οἱ Κανόνες, τοῦ Κυρίου Ἰωάννου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η΄, καὶ τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου τὰ Τροπάρια εἰς ς΄.

Ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωάννου

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ » διελόντι θάλασσαν, καὶ

ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὄν » ἀνήκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται.

Δεῦτε πιστοί, Πνεύματι θεῷ γηθόμενοι, τὴν ἐξ ἀκάρπου σήμερον, ἐπιδημήσασαν, εἰς βροτῶν σωτηρίαν, ἀειπάρθενον Κόρην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χαῖρε σεμνή, Μήτηρ καὶ δούλη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τῆς ἀρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, σὲ πάντες ἐπαξίως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Ἡ τῆς ζωῆς, τίκεται σήμερον γέφυρα, δι΄ ἧς βροτοὶ ἀνάκλησιν τῆς καταπτώσεως, τῆς εἰς Ἄδου εὐρόντες, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὕμνοις δοξάζουσιν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἀνδρέου

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ συντρίψαντι πολέμους, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, καὶ » διαβιβάσαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐν

Ἐρυθρᾷ Θαλάσ- » σῃ, ἄσωμεν αὐτῷ, ὡς λυτρωτῆ ἡμῶν Θεῷ, ὅτι » δεδόξασται.

Χορευέτω πᾶσα κτίσις, εὐφραίνέσθω καὶ Δαυῖδ, ὅτι ἐκ φυλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ

σπέρματος αὐτοῦ, προῆλθε ῥάβδος, ἄνθος φέρουσα τὸν Κύριον, καὶ λυτρωτὴν τοῦ παντός.

Ἡ Ἁγία τῶν Ἁγίων, ἐν ἀγίῳ ἱερῷ, βρέφος ἀνατίθεται, ἀνατραφῆναι ἐκ χειρὸς

Ἀγγέλου· πάντες οὖν πιστῶς συνεορτάσωμεν, ἐν τῇ γεννήσει αὐτῆς.

Στεῖρα ἄγονος ἡ Ἄννα, ἀλλ΄ οὐκ ἄτεκνος Θεῷ· ἡδὴ γὰρ προώριστο, ἐκ γενεῶν ἀγνῆς

Παρθένου Μήτηρ· ὅθεν ὁ τῆς κτίσεως ἐβλάστησε, Κτίστης ἐν δούλου μορφῇ.

Σὲ τὴν ἄσπιλον ἀμνάδα, τὴν τὸ ἔριον Χριστῷ, μόνην ἐκ κοιλίας σου προσαγαοῦσαν, τὴν ἡμῶν οὐσίαν, πάντες ἐκ τῆς Ἄννης τικτομένην σε, ὕμνοις γεραίρομεν.

Δόξα.

Τρία ἄναρχα δοξάζω, τρία ἅγια ὕμνῳ, τρία συναῖδια, ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω· εἷς γὰρ ἐν Πατρὶ, Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δοξολογεῖται Θεός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς ἐώρακε παιδίον, ὃ οὐκ ἔσπειρε πατήρ, γάλακτι τρεφόμενον; ἢ ποῦ τεθέαται

παρθένος Μήτηρ; ὄντως ὑπὲρ ἔννοιαν ἀμφοτέρα, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία

» Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ΄ εὐθείας ῥάβδῳ, » τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ

πεζεύσαντι· » τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κρο- » τήσας ἤνωσεν, ἐπ΄

εὐρους διαγράψας, τὸ ἀήτη- » τον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὃ- » τι δεδόξασται.

Ῥοδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας » τὴν ἀμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον

σου ἐμφύτευσον, εἰς » τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ἀμέμπτως τῷ Θεῷ πολιτευσάμενοι, τὴν πάντων ἐκύησαν σωτηρίαν, οἱ θεόφρονες

γεννήτορες, τῆς τὸν Κτίστην τεκούσης καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ πᾶσι τὴν ζωὴν πηγάζων Κύριος, ἐκ στεῖρας προήγαγε τὴν Παρθένον· ἦν εἰσδύναι κατηξίωσε, μετὰ τόκον φυλάξας ἀδιάφθορον.

Τῆς Ἄννης τὸν καρπὸν Μαρίαν σήμερον, τὴν βότρυν κηύσασαν ζωηφόρον, ὡς Θεοτόκον ἀνυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καὶ βοήθειαν.

Εἰρμὸς ἄλλος.

» Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέ» ρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθροῦς μου » τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.

Εὐλογημένη ἡ κοιλία σου σῶφρον Ἄννα, καρπὸν γὰρ ἤνθησε παρθενίας, τὴν ἀσπόρως τὸν τροφέα τῆς κτίσεως, τεκοῦσαν καὶ λυτρωτὴν Ἰησοῦν.

Σὲ μακαρίζει Ἀειπάρθενε πᾶσα κτίσις, ἐξ Ἄννης σήμερον γεννηθεῖσαν, τὴν ἐκ ρίζης Ἰεσσαὶ ῥάβδον ἄχραντον, τὸ ἄνθος Χριστὸν βλαστήσασαν.

Σὲ ἀνωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων ἄχραντε ὁ Υἱός σου, τὴν ἐξ Ἄννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καὶ πάντα εὐφραίνει σήμερον.

Ἀνατραφεῖσα εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, Παρθένε ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνωτέρα ἀνεδείχθης τῆς κτίσεως, τὸν Κτίστην σαρκὶ κηύσασα.

Δόξα.

Σὲ προσκυνοῦμεν Πάτερ ἄναρχε τῆ οὐσίας, ὑμνοῦμεν ἄχρονον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα συναῖδιον σέβομεν, ὡς ἓνα τὰ τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν φωτοδότην καὶ ἀρχίζων τῶν ἀνθρώπων, τεκοῦσα ἄχραντε Θεοτόκε, ἀνεδείχθης θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός.

Καταβασία.

» Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα· τῇ στεί» ρουόσῃ δὲ πρῶτην Ἐκκλησία νῦν ἐξήνθησε, ζύ- » λον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Ἦ Ὑπακοή. Ἦχος β'.

Πύλην ἀδιόδευτον ὁ Προφήτης, μόνῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν τηρουμένην, τὴν ἁγίαν Παρθένον ἐκάλεσε· δι' αὐτῆς διήλθεν ὁ Κύριος, ἐξ αὐτῆς προήλθεν ὁ Ὑψιστος, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπέ Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἦ Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ὡς νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται εἰς δόξαν ἡμῶν. Οὐκ ἔτι ὁ Ἀδὰμ κατακρίνεται· ἡ Εὐὰ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωται· καὶ διὰ τοῦτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἁγνῇ· Χαρὰν μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας, » καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλόανθρωπε.

Ἀνυμνοῦμέν σε Κύριε τὸν τοῖς πιστοῖς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πᾶσι τὴν σὲ κηύσασαν.

Σὲ Θεόνυμφε καύχημα, πᾶσι Χριστὸς ἀνέδειξε καὶ κράτος, τοῖς ὑμνοῦσι πίστει σοῦ τὸ μυστήριον.

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, ταῖς σαῖς λιταῖς λυτρούμενοι πταισμάτων, εὐγνωμόνως πάντες σὲ μακαρίζομεν.

Εἰρμὸς ἄλλος.

» Ἀκήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην· ὅτι » ἀρρήτῳ βουλῇ, Θεὸς ὢν αἰδίας, ἐκ τῆς Παρθένου προήλθες σαρκωθείς. Δόξα τῇ δόξῃ σου Χρι- » στέ· δόξα τῇ δυνάμει σου.

Τὴν πάνσεπτον γέννησιν τῆς Θεοτόκου, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, δοξολογοῦντες πιστοί, τὸν ἄψευστον, τὸν τῷ Δαυὶδ προομόσαντα καρπὸν, ἐκ τῆς ὁσφύος παρασχεῖν, πίστει προσκυνήσωμεν.

Διήνοιξας Κύριε τὴν μήτραν Σάρρας, καρπὸν ἐν γήρα τὸν Ἰσαὰκ παρασχών· ὁ αὐτὸς καὶ σήμερον, τῇ εὐσεβεῖ Ἄννῃ δέδωκας Σωτήρ, ἐκ μήτρας γόνιμον καρπὸν, ἄσπιλον Μητέρα τὴν σῆν.

Ἐπήκουσας Κύριε τῆς προσευχῆς μου, λεγέτω Ἄννα, ἐπαγγελίας καρπὸν, παρασχών μοι σήμερον, τὴν ἐκ πασῶν γενεῶν καὶ γυναικῶν προορισθεῖσαν, εἰς ἀγνὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Συγχαίρει σοι σήμερον θεόφρον Ἄννα, ἡ οἰκουμένη· τοῦ λυτρωτοῦ γὰρ αὐτῆς, τὴν Μητέρα ἦνθησας, τὴν ἐκ τῆς ρίζης βλαστήσασαν Δαυῖδ, δυνάμεως ράβδον ἡμῖν, φέρουσαν· τὸ ἄνθος Χριστόν.

Δόξα.

Δοξάζω σε ἄναρχε Τριάς, ἀμέριστε τῇ οὐσίᾳ, χερουβικῶς ἐκβοῶν, τῇ πηλίνῃ γλώσση μου· Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος, ὁ ὢν καὶ διαμένων εἰς αἰεὶ, εἷς Θεὸς ἀίδιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πεπλήρωνται Ἄχραντε, τῶν θεηγόρων αἱ προφητεῖαι, ἐν τῇ γεννήσει τῇ σῆ, τῶν πιστῶς καλούντων σε, σκηνὴν καὶ πύλην καὶ ὄρος νοητόν, βάτον καὶ ράβδον Ἀαρών, φουῖσαν ἐκ ρίζης Δαυῖδ.

Καταβασία.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου » τὴν Θεότητα.

Ῥοδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ σκιδόγραφον ἀχλύν, αἰνιγμάτων σκεδάσας, καὶ » τῶν πιστῶν ἐκβάσει τῆς ἀληθείας, διὰ τῆς Θεοῦ- » παιδος, καταυγάσας τὰς καρδίας, καὶ ἡμᾶς τῷ » φωτί σου Χριστὲ καθοδήγησον.

Ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τῶν πάντων αἰτίαν, τοῦ καθ' ἡμᾶς γενέσθαι τὸν αἴτιον· ἥς τὸν τύπον ἔχαιρον, ἀξιούμενοι Προφηταί, ἐναργῆ σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.

Τῆς ἀνίκμου ὀβλαστός, ράβδου τοῦ Ἱερέως, τῷ Ἰσραὴλ ἐδήλωσε πρόκρισιν· καὶ νῦν τὴν λαμπρότητα, τῶν φυσάντων παραδόξως, δαδουχεῖ τὸ ἐκ στεῖρας πανένδοξον κῆμα.

Εἰρμὸς ἄλλος.

» Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν· Κύριε ὁ » Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς· Κύριε, ἐκτός σου ἄλ- » λον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

Ἄχραντός σου ἡ γέννησις, Παρθένε ἄχραντε· ἄφραστος καὶ ἡ σύλληψις, καὶ ἡ ὠδὶς· ἄρρητος ὁ τόκος σου, νύμφη ἀνύμφευτε· Θεὸς γὰρ ἦν, ὅλον φορέσας ἐμέ.

Σήμερον εὐφραινέσθωσαν, Ἀγγέλων τάγματα· ἄσμασι χορευέτωσαν οἱ ἐξ Ἀδάμ· ἐτέχθη γὰρ ράβδος, τὸ ἄνθος βλαστάνουσα, Χριστόν τὸν μόνον λυτρωτὴν τοῦ Ἀδάμ.

Σήμερον εὖα λέλυται τῆς καταδίκης, λέλυται καὶ ὁ Ἀδάμ, τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, ἐπὶ τῇ γεννήσει τῇ σῆ βοῶν ἄχραντε· Ἐν σοὶ τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν.

Δόξα σοι τῷ δοξάσαντι τὴν στεῖραν σήμερον· ἔτεκε γὰρ τὴν ράβδον τὴν ἀειθαλῆ, ἐξ ἐπαγγελίας, ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε Χριστός, τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα.

Ἄναρχον προσκυνούμεν σε Τριάς ἀμέριστε, ἄκτιστον συναΐδιον καὶ συμφυῆ, ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, τρισὶν ὑποστάσεσιν, ὑπερφυῶς κηρυττομένην αἰεὶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία Τράπεζα· ἔμεινεν ἡ ἀγνεία σου ὥσπερ τὸ πρὶν, ἀσινῆς Παρθένε· Χριστὸς γὰρ ὁ ἥλιος, ὡς ἐκ παστοῦ Νυμφίος ὤφθη ἐκ σοῦ.

Καταβασία.

» Ὡ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ » Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλω ἀ- » πατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπα- » γέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς » ψυχαῖς ἡμῶν.

Ῥοδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Πρὸς Κύριον ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε· Σύ με » ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος Ἰδοῦ δέομαι, ἵνα ὡς λυ- » τρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι » θύσω σοι. Πρὸς Κύριον ἐν θλίψει στειρώσεως ἐβόησαν, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, καὶ ταύτην γενεαῖς γενεῶν ἐκύησαν, εἰς κοινήν σωτηρίαν καὶ καύχημα. Ἐδέξαντο οὐράνιον δῶρον ἀξιόθεον, τῆς Θεομήτορος, οἱ θεόφρονες γεννήτορες, αὐτῶν τῶν Χερουβὶμ ὑπερφέρον ὄχημα, τὴν τοῦ Λόγου καὶ Κτίστου λοχεύτριαν. Εἰρμὸς ἄλλος » Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλόανθρωπε, τὰ κύματα τοῦ » βίου χειμάζει με· ἄλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ » κήτους, ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου, εὐ- » σπλαγχνε Κύριε.

Ἕμνοῦμεν τὴν ἁγίαν σου γέννησιν, τιμῶμεν καὶ τὴν ἄσπορον σύλληψιν, σοῦ νύμφη Θεόνυμφε καὶ Παρθένε· σκιρτῶσι δὲ σὺν ἡμῖν Ἀγγέλων τάξεις, καὶ τῶν Ἁγίων ψυχαί. Ἁγίαν τῶν Ἁγίων ὑπάρχουσαν, οἱ σώφρονες πατέρες σου Ἀχραντε, ἀνέθεντό σε ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἀνατραφῆναι σεμνῶς, καὶ εἰς Μητέρα ἐτοιμασθῆναι αὐτῶ. Αἱ στεῖραι καὶ μητέρες χορεύσατε· θαρσεῖτε καὶ σκιρτήσατε ἄγονοι· ἡ ἄτεκνος γὰρ στεῖρα, τὴν Θεοτόκον βλαστάνει· ἥτις λύσει τῶν ὠδίνων τὴν Εὐαν, καὶ τῆς ἀρᾶς τὸν Ἀδάμ.

Ἀκούω τοῦ Δαυὶδ μελωδοῦντός σοι· Ἀχθήσονται παρθένοι ὀπίσω σου, ἀχθήσονται εἰς ναὸν Βασιλέως· καὶ σὺν αὐτῶ σε κἀγώ, θυγατέρα τοῦ Βασιλέως ὑμῶν.

Δόξα.

Ἐν σοὶ τὸ τῆς Τριάδος μυστήριον, ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται Ἀχραντε· Πατὴρ γὰρ ἠὐδόκησε, καὶ ὁ Λόγος ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ θεῖον Πνεῦμα σοὶ ἐπεσκίασε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χρυσοῦν θυμιατήριον γέγονας· τὸ πῦρ γὰρ ἐν γαστρὶ σου ἐσκήνωσεν, ὁ Λόγος ἐκ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ μορφῇ καθωράθη, Θεογεννητορ ἀγνή. Καταβασία.

» Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς » σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προ» διετύπου σαφῶς· ὄθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερ- » κόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ » προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριήμερῳ ἐ- » γέρσει, τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Αὐτόμελον.

Ἰωακείμ καὶ Ἄννα ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καὶ Ἀδάμ καὶ Εὐα, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἠλευθερώθησαν Ἀχραντε, ἐν τῇ ἁγίᾳ γεννήσει σου· αὐτὴν ἐορτάζει καὶ ὁ λαός σου, ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν σοι. Ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ προσευχὴ ὁμοῦ καὶ στεναγμός, τῆς στειρώσεως καὶ ἀτεκνώσεως Ἰωακείμ τε καὶ Ἄννης, εὐπρόσδεκτος, καὶ εἰς τὰ ὦτα Κυρίου ἐλήλυθε, καὶ ἐβλάστησαν καρπὸν ζωηφόρον τῷ κόσμῳ· ὁ μὲν γὰρ προσευχὴν ἐν τῷ ὄρει ἐτέλει, ἡ δὲ ἐν παραδείσῳ ὄνειδος φέρει· ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς, ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ Η' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὸ Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχ. Πάσας ἀληθῶς, Ἄννα, νικᾶς μητέρας,

Μήτηρ ἕως ἂν σὴ γένηται θυγάτηρ.

Ἐξάγαγε πρὸς φῶς Θεομήτορα ὀγδόη Ἄννα.

Ἦς ὁ πατὴρ Ἰωακείμ ἐκ βασιλικῆς φυλῆς εἶλκε τὸ γένος. Οὗτος, εἰ καὶ διπλᾶ τὰ δῶρα αὐτοῦ τῷ Θεῷ προσέφερεν ὡς φιλόθεος καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τὴν ἀπαιδίαν ὠνειδίετο.

Ἐπὶ τούτῳ δηχθεὶς τὴν καρδίαν, αὐτὸς μὲν ἐν τῷ ὄρει, ἡ δὲ τούτου σύνευνος Ἄννα ἐν

τῷ παραδείσῳ, δάκρυσιν τὸν Θεὸν ἰκέτευον. Ὅς καὶ παρέσχεν αὐτοῖς καρπὸν κοιλίας ἁγίου, τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Ἴνα δὲ καὶ τῆς Ἄννης ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἴδωμεν τὰ γνωρίσματα, τὸ ἀκριβὲς διηγῆσομαι.

Εἰκοστὸς τρίτος ἀπὸ γένους Δαυὶδ καὶ Σολομῶντος εὐρίσκεται ὁ Ματθάν, ὃς ἔγημε Μαρίαν ἐκ τῆς Ἰούδα φυλῆς, καὶ ἐγέννησεν Ἰακώβ, τὸν πατέρα Ἰωσήφ τοῦ τέκνονος, καὶ θυγατέρες τρεῖς, Μαρίαν, Σωβὴν καὶ Ἄνναν. Καὶ ἡ μὲν Μαρία γεννᾷ Σαλώμην τὴν μαῖαν· ἡ δὲ Σωβὴ γεννᾷ τὴν Ἐλισάβετ· ἡ δὲ γεννᾷ τὴν Θεοτόκον· ὡς εἶναι τὴν Θεοτόκον ἐγγόνην Ματθάν καὶ Μαρίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· τὴν δὲ Ἐλισάβετ καὶ τὴν Σαλώμην, ἀνεψιάς μὲν τῆς Ἄννης, ἐξαδέλφης δὲ τῆς Θεοτόκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι αὐτάδελφοι, Ῥοῦφος καὶ Ῥουφιανός, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Κλίνων ἑαυτὸν Ῥουφιανὸς τῷ ξίφει,
Μένω σε, φησί, Ῥοῦφε, μὴ μέλλης, ἔπου.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Σεβῆρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἔτοιμός εἰμι πρὸς τὸ πᾶν οἴσειν πάθος,
Σεβῆρος εἶπε· καὶ πρὸς με τὸ ξίφος;
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Ἀρτεμίδωρος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἀρτεμίδωρος ὡς καθάλλεσθαι σθένει,
Καὶ τοῦ πυρὸς φλέγοντος ἔργῳ δεικνύει.
Διήγησις περὶ ἀγάπης πάνυ ὠφέλιμος

Ἰερεὺς τις μετ' εὐλαβοῦς Διακόνου ἀγάπην τῷ Κυρίῳ φίλην εἰς ἀλλήλους κτησάμενοι, διὰ δαιμονικῆς σκαιότητος εἰς ἔχθραν περιτραπέντες, ἐπὶ πολὺ ἔμειναν ἀδιάλλακτοι. Ἐπεὶ δὲ ἐπ' αὐτῷ τῷ μίσει τελευτήσαι τὸν Ἰερέα συνέβη, ὁ Διάκονος ἤσχαλλεν, ὅτι μὴ ζῶντι τῷ Ἰερεῖ τὴν ἔχθραν διέλυσε. Καὶ τινι τῶν εὐδιακρίτων τὸ συμβὰν κοινωσάμενος, ὑπὸ τούτου πρὸς τινα τῆς ἐρήμου μοναστὴν γενέσθαι παρηγγυᾶτο· ὁ δὲ, μάλα προθύμως τοὺς ἐρημικωτέρους τόπους περινοστῶν, τὸν ἱατρὸν ἐπεζήτη.

Καὶ δὴ τινα καταλαβὼν γέροντα, τούτῳ τὴν μνησικακίαν ἀπεκάλυψεν, ἐναργῆ πληροφορίαν ζητῶν παρ' αὐτοῦ τῆς ἀφέσεως· πρὸς ὃν ὁ γέρον· Ὁ πιστῶς αἰτῶν, λαμβάνει· καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγέσεται, οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, φησίν, ἀδελφέ· καὶ σοι, ὡς ἐπ' ἀγαθῷ σπεύδοντι, ταχεῖαν τοῦ ζητουμένου λύσιν λαβεῖν παρέξει ὁ Κύριος. Ὅθεν ἐλήλυθας ἀνάστρεφε· καὶ ὀψίας ἐν τῷ ναῷ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας γενόμενος, πρὸ πάντων ὑποκεκρυμμένος τὰς Ὠραίας πύλας κατάλαβε καὶ τὸν πρῶτον ἐν αὐταῖς εἰσβαλόντα κράτησον καὶ ἐξ ἡμῶν αὐτὸν προσαγόρευσον, δοὺς αὐτῷ καὶ τὸ ἐσφραγισμένον τοῦτο πινάκιον, καὶ παρ' αὐτῷ ἔσται σοι πάντως βεβαία τῶν σφαλέντων ἢ ἐπανόρθωσις.

Τότε ὁ Διάκονος, ὡς ὁ Πατὴρ διετάξατο, ἄωρὶ τῶν νυκτῶν τοῦ ναοῦ καταλαμβάνει τὸ προπύλαιον· καὶ παρευθὺς ὁ δηλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἀνὴρ ἀνεφάνη· καὶ τοῦτον ὁ Διάκονος ἀσπασάμενος, τὸ γραμματίον τοῦ γέροντος ἐπιδίδωσιν, ἀνακαλύψας αὐτῷ τὸ ἐπακολουθήσαν τοῦ δράματος. Ὁξὺς δὲ ὢν ὁ ἀνὴρ, οἰκονομίας χάριν τὸ γενόμενον ἔκρινε, καὶ ὅλον ἑαυτὸν καταβρέχων τοῖς δάκρυσιν, ἔλεγε· Τίς εἰμι ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ἵνα κατατολμήσω τοιοῦτου ἐγγειρήματος; ὁμως ταῖς εὐχαῖς καταθαβῆρας τοῦ ἀποστειλαντός σε, πρὸς τὸ προκείμενον τρέπομαι.

Καὶ δὴ ἐπ' αὐταῖς ταῖς κεκλεισμέναις πύλαις ὡς ἴστατο, τὰς χεῖρας ὑψώσας πρὸς οὐρανὸν καὶ γόνυ κλίνας, τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἔδαφος τέθεικεν, ὑποψιθυρίζων τῇ προσευχῇ· καὶ μετὰ μικρὸν ἀναστὰς (φρίττω λέγειν, κατανοῶν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἀνδρός εὐπαρρησίαστον!), ὡς εἶρηκεν· Ἄνοιξον ἡμῖν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους σου, Κύριε· τὸ προπύλαιον αὐτῷ αὐτομάτως ἠνέφκτο, καὶ τούτῳ

συνεισελθόντος τοῦ Διακόνου, ἐπὶ τὴν αὐλὴν τοῦ νάρθηκος ἔστησαν. Αὐθίς τε πάλιν πρὸς τὰς ἐκεῖσε τοῦ ναοῦ ἐξ ἀργύρου πύλας γενόμενοι, ὁ ἱερός ἐκεῖνος ἀνὴρ, πρὸς τὸν Διάκονον ἔφησεν· Ἐνταῦθα στήθι καὶ περαιτέρω μὴ πρόβαινε. Ἐκεῖνος δέ, τὴν συνήθη πάλιν ἐπὶ τῇ φλοιᾷ ποιήσας μετάνοιαν, τὰς ἀργυραίας πύλας κεκλεισμένας οὐσας ἀνέωξε· καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ ναῷ, ξένον θέαμα ἐδέχετο ἐν ἑαυτῷ. Ἐκ γὰρ τῆς ὀροφῆς τοῦ ναοῦ λυχνία φωτεινὴ ἐπελθοῦσα πρὸς τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀνδρός, ἐφωταγῶγει τὸ ἱερόν· ἀλλὰ καὶ τούτῳ προσευχομένῳ συνείπετο. Ὡς δὲ πρὸς αὐτὸ λοιπὸν τὸ Θυσιαστήριον ἔφθασε, κάκει προσκλίνας τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα ἔξω πρὸς τὸν Διάκονον γίνεται, καὶ πάλιν αὐτομάτως πᾶσαι αἱ θύραι ἐκλείσθησαν. Τότε ἀγωνία καὶ δειλία τὸν Διάκονον ἔλαβε, μὴ τολμώντα τῷ ἀνδρὶ πλησιάσαι τὸ σύνολον· εἶχε γάρ, ὡς ἔλεγεν, ἀπὸ τῆς εὐχῆς ὡς Ἀγγέλου δεδοξασμένον τὸ πρόσωπον, ὡς λοιπὸν λογισμοῖς τὸν Διάκονον βάλ्लεσθαι, λέγοντα, μὴ Ἀγγελός ἐστιν ὁ φαινόμενος καὶ οὐκ ἄνθρωπος. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο διέλαθε τὸν φαινόμενον· φησὶ γὰρ πρὸς τὸν Διάκονον· Τί τοῖς λογισμοῖς δι' ἐμὲ πολιορκῆ καὶ ταράττη, ὦ ἄνθρωπε; Πίστευσον, ὅτι κἀγὼ χοϊκός εἰμι ἄνθρωπος, καὶ ἐξ αἵματος καὶ σαρκὸς καὶ εὐαγοῦς οἴκου χαρτουλάριος τὸ ἐπάγγελμα, ἐκ τῶν ἐκεῖσε προσόδων τὰ πρὸς ζωὴν ποριζόμενος· ἀλλ' ἢ πάντα καλῶς διεξάγουσα πρόνοια, δι' εὐτελῶν πολλάκις μεγάλα εἴωθε διεξάγειν τεράστια· ὅμως, ἀδελφέ, πρὸς τὸ προκείμενον ἀπίωμεν.

Καὶ ἄμφω πρὸς τὸν φόρον εὐθυδρομήσαντες, τὸν ναὸν ἐκεῖσε τῆς Θεοτόκου κατέλαβον· καὶ πρὸς τὰς κεκλεισμένας πύλας ἤδη γενόμενοι τοῦ ναοῦ, διὰ προσευχῆς πάλιν κάκεινας ἀνέωξε. Καὶ πρὸς αὐτὸ γενόμενος τὸ Θυσιαστήριον, τὴν εὐχὴν ἐπετέλει κατὰ τὸ σύνηθες· καὶ τὸν Διάκονον, ἔξω ἐστῶτα, καταλαβόντος, μετ' ἐκπλήξεως τό, Κύριε ἐλέησον, λέγοντα, αἱ πύλαι μόναι ἄφνω πάλιν ἐκλείσθησαν. Εἶτα πάλιν τὸν ἐν Βλαχέρναις τῆς Θεοτόκου καταλαμβάνει ναόν. Ἐλεγε δὲ ὁ Διάκονος, ὅτι οὕτως ἡμᾶς ὑπελάμβανον ἐν τοῖς ναοῖς τὴν πορείαν ποιεῖσθαι, ὡς μηδὲ πτησὶν ὀρνέου τῇ ἡμῶν ὀξύτητι παραβάλλεσθαι. Καὶ δὴ πρὸς τὰς πύλας τῆς Θεοτόκου γενόμενοι αὐτομάτως καὶ αὐταὶ τῷ ἀνδρὶ προσανεώχθησαν· καὶ τὴν εὐχὴν κάκεισε ποιησάμενος, δάκρυσι καταβρέχων τὰς παρειάς, τῆς ἀγίας Σοροῦ τὰς πύλας κατέλαβε· καὶ ἐν αὐταῖς τὸν Διάκονον ἐπιστήσας βλέπειν τρανῶς, τῶν εἰσερχομένων παρηγγυᾶτο τὴν κατανόησιν. Καὶ δὴ πρὸς τὴν φλοιᾶν τὴν ἐξ ἔθους εὐχὴν ποιησαμένῳ, αἱ τῶν πυλῶν ἐπάρσεις αὐτῷ τὴν εἴσοδον παρεχώρησαν· καὶ πρὸς τοῦ ναοῦ γενόμενος τὸ μεσαίτατον, τὰ γόνατα τῷ ἐδάφει ἐπερείσας, ἀνενδότως ἐν αὐτῷ ἐποίει τὴν δέησιν.

Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα ὄρκους ἡμῖν ἐπιστώσατο ὁ Διάκονος, διεβεβαίου ὅτι, ὡς πρὸς τὴν βαθμίδα τῆς πύλης, ἐν ἧ ἰστάμην θαμβούμενος, ὀφθαλμοφανῶς εἶδον ὡσεὶ Διάκονόν τινα, ἐκ τοῦ Θυσιαστηρίου ἐξερχόμενον καὶ ἐν τῇ χειρὶ κατέχοντα θυμιατήριον καὶ θυμιῶντα τὸ ἱερόν Ἁγίασμα. Μετὰ δὲ μικρᾶς τινοῦ ὥρας διάστημα, ὡς κληρικούς τινας εἶδον εἰσερχομένους, ἱερέων στολὴν περικειμένους λευκοφανῆ· καὶ πάλιν ἱερέων ἄλλο σύστημα φωτεινόν, πορφυροῦν ποδήρη περικειμένους εἰσέρχεσθαι, καὶ τούτους ἀμφοτέρους χορείαν ἐγείραντας, ἐπάδειν μέλος μάλα τερπνὸν καὶ ἐξαίσιον, ὡς μηδὲν ἕτερον καταλαβεῖν τὸν Διάκονον δύνασθαι, εἰμὴ μόνον τό, Ἀλληλουῖα. Καὶ μετὰ τὸ τὴν εὐχὴν τελέσαι τὸν χαρτουλάριον, ἐξελθεῖν καὶ εἰπεῖν πρὸς τὸν Διάκονον· Ἀδελφέ, ἔνδον τοῦ ναοῦ ἀκωλύτως γενόμενος, πρὸς τοὺς τὴν ἀριστερὰν χορείαν ἐπέχοντας ἱερεῖς στόχασαι, εἰ δύναιο κατανοῆσαι τὸν μεθ' οὗ τῇ μνησικακίᾳ ἀδιάλλακτος ἔμεινας.

Τότε εἰσελθὼν ὑπότρομος ὁ Διάκονος, σπουδῇ πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον ἔξεισιν εἰρηκῶς, μὴ δύνασθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖσε τὸν ἐπ' ἔχθρα τὸν βίον καταλύσαντα ἰδεῖν Ἱερέα. Εἶτα πάλιν πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνθρωπόμορφος ἄγγελος, εἰσελθὼν, κατάθεε καὶ τὴν χορείαν τὴν δετὴν δεξιάν, εἶρηκε. Καὶ δὴ πρὸς αὐτὴν γενόμενος ὁ Διάκονος, καθαρῶς ἐστῶτα ἐν αὐτῇ γνωρίσαι τὸν ζητούμενον ἔφασκε. Καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ

μακάριος· Εἰ τοῦτον ἀκριβῶς κατενόησας, εἰπέ πορευθεὶς τάδε· Νικήτας ὁ χαρτουλάριος, ἔξω ἐστῶς, ἐλθεῖν σε προσφωνεῖ. Καὶ πορευθεὶς ὁ Διάκονος, κατὰ τὴν διαταγὴν, τὸν ἱερέα ἐκ τῆς δεξιᾶς πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον συνεξάγει χορείας, ᾧ καὶ πραεῖα ἔλεξε τῇ φωνῇ· Κύριε Πρεσβύτερε, διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ, διὰ τὸ ἀμφοτέρους ἐν τῇ σῇ ἀθρόα μεταβολῇ ἀσυμφώνους μεῖναι τῷ σφάλματι.

Τότε γόνυ ἀμφοτέροι κλίναντες, ἐν ἀπλῷ φιλήματι τὴν ἔχθραν διέλυσαν· καὶ ὁ μὲν Ἱερεὺς τὸν ναὸν εἰσέδου καὶ τὴν αὐτοῦ χορείαν κατέλαβεν· ὁ δὲ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος ἔλαβε τὸν Διάκονον καὶ τῇ φλοιᾷ τοῦ ἱεροῦ ἀγιάσματος προσπεσόντος, αἱ πύλαι τούτου θεία δυνάμει ἐκλείσθησαν· καὶ μέρος τι τῆς ὁδοῦ διανύσαντες, ἄμφω ἔστησαν· καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος οὕτω πῶς ἔφη πρὸς τὸν Διάκονον· Ἀδελφέ, σῶζων σῶζου, καὶ τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν περιοποίησαι καὶ τῷ πρὸς τὴν ἐμὴν εὐτέλειαν Πατρί σε ἀποστείλαντι εἰπέ πορευθεὶς· Τῶν εὐχῶν σου ἡ καθαρότης καὶ ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία, καὶ νεκρὸν πρὸς εἰρήνην ἐξαναστῆσαι δύναται, ἡμῶν εἰς τοῦτο μηδὲν τὸ παράπαν συμβαλλομένων· καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐξ ὀφθαλμῶν τοῦ Διακόνου ἐγένετο. Ἐκεῖνος δέ, προσκυνήσας τὸ ἔδαφος, ἐν ᾧ οἱ τοῦ θαυμαστοῦ ἴσαντο πόδες ἀνδρός, τὴν πρὸς τὸν γέροντα πορείαν ἐκπεπληγμένος ἤνυε, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος, καὶ δροσοβόλος κά» μινος Χαλδαϊκῆ, σαφῶς προγράφει σε Θεόνυμφε· » τὸ γὰρ Θεῖον ἄυλον ἐν ὑλικῇ γαστρὶ πῦρ ἀφλέ- » κτωσ ἐδέξω· διὸ τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι κράζομεν· Εὐ- » λογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σοῦ ταῖς ἀύλοις ἐμφάσεσιν, ὁ νομοθέτης εἶργετο κατανοεῖν, τὸ μέγα Πάνσεμνε μυστήριον, μὴ φρονεῖν χαμαίζηλα, συμβολικῶς παιδευόμενός ποτε· διὸ ἐκπλαγεὶς τὸ θαῦμα ἔλεγεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅρος καὶ πύλην οὐράνιον, καὶ νοητὴν σε κλίμακα θεοπρεπῶς, χορὸς ὁ θεῖος προηγόρευσε· ἐκ σοῦ γὰρ λίθος τέτμηται, οὐχ ὑποστάς ἐγχειρίδιον ἀνδρός· καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθε Κύριος, τῶν θαυμασίων Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος.

» Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογιζομένη » ἐδροσίζετο Πνεύματος, Θεοῦ ἐπιστασία· οἱ Παῖδες » ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων.

Ἐορτάζομεν Ἄχραντε, καὶ πιστῶς προσκυνοῦμεν, τὴν ἀγίαν σου γέννησιν, τὴν ἐξ ἐπαγγελίας· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Νῦν ἡ Ἄννα εὐφραίνεται, καὶ βοᾷ καυχωμένη· Στεῖρα οὐσα γεγέννηκα, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, δι' ἧς τὸ κατάκριμα, τῆς Εὐᾶ λέλυται, καὶ ἡ ἐν λύπαις ὠδὶς.

Ὁ Ἀδάμ ἠλευθέρωται, καὶ ἡ Εὐᾶ χορεύει, καὶ βοᾷσιν ἐν Πνεύματι, πρὸς σὲ τὴν Θεοτόκον· Ἐν σοὶ ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ.

Στεῖραι ἄγονοι σπεύσατε, ψυχαὶ ἠτεκνωμένοι, ὅτι Ἄννα πολύτεκνος, καὶ νῦν εὐφραينوμένη· μητέρες χορεύσατε, σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ συναγάλλεσθε.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα δοξάσωμεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, ἐν μονάδι Θεότητος, Τριάδα Παναγίαν, ἀχώριστον ἄκτιστον, καὶ συναΐδιον καὶ ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὺ Θεὸν μόνη ἔτεκες, Παρθένε μετὰ τόκον· σὺ τὴν φύσιν ἐκαίνισας, τῷ τόκῳ σου Μαρία· σὺ τὴν Εὐᾶν ἔλυσας, τῆς πρωτογόνου ἀρᾶς, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία.

» Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς, λαοὺς » ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς καὶ δυσφημίας θεοστυ- » γοῦς· ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς » θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσο- » βόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύ- » μνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς » εἶ.

Ἦδὴ ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ τῇ τῶν Παίδων, προαπεικόνισας » ποτέ, τὴν σὴν Μητέρα Κύριε· ὁ γὰρ τύπος τούτους » πυρὸς ἐξείλετο, ἀφλέκτως ἐμβατεύοντας· ἦν ὕ- » μνοῦμεν ἐμφανισθεῖσαν, διὰ σοῦ τοῖς πέρασι σή- » μερον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς πρὸς Θεὸν ἡμῶν καταλλαγῆς, ἡ προορισθεῖσα σκηνή, τοῦ εἶναι νῦν ἀπάρχεται, τεξομένη Λόγον ἡμῖν παχύτητι, σαρκὸς ἐμφανιζόμενον· ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ τῆς στειρώσεως μεταβολή, τὴν κοσμικὴν τῶν ἀγαθῶν, διέλυσε στείρωσιν, καὶ τρανῶς τὸ θαῦμα Χριστὸν ὑπέδειξε, βροτοῖς ἐπιδημήσαντα· ὃν ὑμνοῦμεν οἱ ἐκ μὴ ὄντων, δι' αὐτοῦ τὸ εἶναι λαβόντες, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος.

» Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς » θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν, σὲ » ὕμνεϊ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει » ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστῃ εἰς » τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ποιήσας παράδοξα τῆς στειρωθείσης γαστρί, ὁ ἀνοίξας Ἄννης ἄγονον μήτραν, καὶ καρπὸν αὐτῇ δούς, σὺ Θεὸς ἅγιος, σὺ Υἱὸς τῆς Παρθένου, σὺ ἐκ ταύτης σάρκα προσελάβου, τῆς ἀειθαλοῦς Παρθένου καὶ Θεοτόκου.

Ὁ σφραγίζων τὴν ἄβυσσον, καὶ ἐξανοίγων αὐτήν, ὁ ἀνάγων ὕδωρ ἐν ταῖς νεφέλαις, καὶ διδούς ὑέτον, σὺ ὁ δούς Κύριε, ρίζης ἐκ τῆς ἀκάρπου ἐξανθήσαι, Ἄννης τῆς ἀγίας, ἄχραντον καρπὸν, τὴν ράβδον τὴν Θεοτόκον.

Σὺ ὁ λύσας τὰ ἄλυστα τῆς ἀπαιδίας δεσμά· σὺ ὁ δούς τῇ στείρᾳ γόνιμον τόκον, καὶ καρπὸν εὐκλεῆ, ἧς Υἱὸς γέγονας, καὶ βλαστὸς ἀνεφύης· ἦν Μητέρα ἔσχες κατὰ σάρκα, ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς οἰκτίρμον ἐπιδημία.

Γεωργεῖ τῶν φρενῶν ἡμῶν, καὶ φυτουργεῖ τῶν ψυχῶν, σὺ ὁ ἄκαρπον γῆν, εὐκαρπον δείξας· σὺ τὴν πάλαι ξηράν, γόνιμον εὐσταχυν, ἄρουραν καρποφόρον ἀπειργάσω, Ἄνναν τὴν ἀγίαν, ἄχραντον καρπὸν ἀνθήσαι τὴν Θεοτόκον.

Δόξα.

Ἦ Τριάς ὑπερούσιε, μονὰς συνάναρχε, σὲ ὕμνεϊ καὶ τρέμει, πληθὺς Ἀγγέλων, οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἄβυσσοι φρίττουσιν, ἄνθρωποι εὐλογοῦσι, πῦρ δουλεύει, πάντα ὑπακούει, σοὶ Τριάς Ἁγία, φόβῳ τὰ ἐν τῇ κτίσει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ καινότατον ἄκουσμα! Θεὸς Υἱὸς γυναικός, καὶ ἀσπόρου τόκου, ἄνανδρος Μήτηρ, καὶ Θεὸς τὸ τεχθέν· ὦ φρικτὸν θέαμα! ὦ συλλήψεως ξένης τῆς Παρθένου! ὦ ἀφράστου τόκου· ὄντως ὑπὲρ νοῦν τὰ πάντα καὶ θεωρίαν.

Καταβασία.

» Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δη» μιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὕμνεῖτε τὸν συγκαταβάνα » Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· » καὶ ὑπερυψοῦτε τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα » πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ´. Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου φωστῆρα, τὸν Θεὸν ἐξανατεῖ» λαντα, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα, ἐκ λαγό- » νων παρθενικῶν, ἀφράστως σωματώσασα, εὐλογη- » μένη πάναγνε, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ τοῖς ἀπειθοῦσι λαοῖς, ἐξ ἀκροτόμου βλύσας νάματα, τοῖς εὐπειθοῦσιν ἔθνεσι χαρίζεται, ἐκ λαγόνων στειρωτικῶν, καρπὸν εἰς εὐφροσύνην ἡμῖν, σὲ Θεομήτορ ἄχραντε, ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τὴν τῆς ἀποτόμου ἀρχαίας, ἀναιρέτιν ἀποφάσεως, καὶ τῆς Προμήτορος τὴν ἐπανόρθωσιν, τὴν τοῦ γένους τῆς πρὸς Θεὸν αἰτίαν οἰκειώσεως, τὴν πρὸς τὸν Κτίστην γέφυραν, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Εἰρμὸς ἄλλος.

» Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἢ παρθενία, καὶ ξένον » ταῖς παρθένοις ἢ παιδοποιία· ἐπι σοὶ Θεοτόκε ἄμ» φότερα ὠκονομήθη. Διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς » γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἐπάξιον Θεομήτορ τῆς σῆς ἀγνείας, τὸν τόκον ἐκκληρώσω δι' ἐπαγγελίας· τῇ ποτὲ γὰρ ἀκάρπῳ, θεόβλαστος καρπὸς ἐδόθη· διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τοῦ βοῶντος ἢ προφητεία· φησὶ γάρ· Ἀναστήσω σκηνὴν τὴν πεπτωκυῖαν, τοῦ ἱεροῦ Δαυΐδ, ἐν σοὶ Ἄχραντε προτυπωθεῖσαν, δι' ἧς ὁ σύμπαρ τῶν ἀνθρώπων χοῦς, εἰς σῶμα ἀνεπλάσθη Θεῶ.

Τὰ σπάργανα προσκυνουμέν σου Θεοτόκε, δοξάζομεν τὸν δόντα, καρπὸν τῆς πρῶτης στεῖρας, καὶ ἀνοίξαντα μήτραν, τὴν ἄγονον ἐκ παραδόξου· ποιεῖ γὰρ πάντα ὅσα βούλεται, Θεὸς ὢν παντεξούσιος.

Ἐβλάστησας νυμφοτόκε Ἄννα θεόφρον, ἐκ μήτρας παρ' ἐλπίδα, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας, παρθενόφυτον ἄνθος, θεόβλαστον ἀγνείας κάλλος· διό σε πάντες μακαρίζομεν, ὡς ρίζαν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα.

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ δοξάζειν, τὴν ἄναρχον Τριάδα, Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἄκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπαρ κόσμος ἤδρασται, τῷ νεύματι τοῦ κράτους αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐχώρησας ἐν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· αὐτὸν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία.

» Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως »βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν »ψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐτέρα.

» Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενό» μενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήρηται σήμερον· » τῆς γὰρ Προμήτορος ἢ παγγενῆς, κατάρα διαλέ- » λυται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶ- »σαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσι.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγάλλονται τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης σήμερον, ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυῆτορ Μαρία, καὶ ἀπειρόγαμε νύμφη· ἐν ἧ καὶ τῶν φυσάντων σε, τὸ λυπηρὸν διέλυσας, τῆς ἀτεκνίας ὄνειδος, καὶ τῆς Προμήτορος Εὐας, τὴν ἐν τῷ τίκτειν κατάραν.

Ἔτερον, ὅμοιον.

Ἀδὰμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὐα μεγαλύνθητι· Προφῆται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ Δικαίους· κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν Δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ', δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς στεῖρας τίκτεται· ἡ χάρις καρπογονεῖν, λαμπρῶς ἀπάρχεται. Εὐφραίνου Ἰωακείμ, τῆς Θεοτόκου γεννητῶρ γενόμενος· οὐκ ἔστιν ἄλλος ὡς σύ, τῶν γηγενῶν γεννητόρων θεόληπτε· ἡ γὰρ θεοδόχος Κόρη, τοῦ Θεοῦ τὸ σκῆνωμα, τὸ πανάγιον ὄρος, διὰ σοῦ ἡμῖν δεδώρηται.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἐκ στεῖρας καρπός, ἀναλάμπας νεύματι, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, καὶ παντοκράτορος, εὐτόνως τὴν κοσμικὴν, τῶν ἀγαθῶν διαλέλυκε στείρωσιν. Μητέρες σὺν τῇ Μητρί, τῆς Θεοτόκου χορεύσατε κρίζουσαι·

Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅμοιον.

Στήλη σωφροσύνης ἔμψυχος, καὶ λαμπρὸν δοχεῖον, ἀποστίλβον χάριτι, ἡ Ἄννα ἡ εὐκλεής, φανεῖσα τέτοκε, τὴν πρόβολον ἀληθῶς, τῆς παρθενίας τὸ θεῖον ἀπάνθισμα, τὴν πάσαις παρθενικαῖς, καὶ παρθενίας ποθοῦσαις τὸ χάρισμα, τὸ τῆς παρθενίας κάλλος, ἐμφανῶς βραβεύουσαν, καὶ παρέχουσαν πᾶσιν, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Αὕτη ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιᾶσθε λαοί· ἰδοὺ γὰρ τοῦ φωτὸς ὁ νυμφών, καὶ ἡ βίβλος τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ἐκ γαστρὸς προελήλυθε· καὶ ἡ κατὰ ἀνατολὰς πύλη ἀποκυθηεῖσα, προσμένει τὴν εἴσοδον, τοῦ Ἱερέως τοῦ Μεγάλου· μόνη, καὶ μόνον εἰσάγουσα Χριστὸν εἰς τὴν οἰκουμένην, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ἦδαὶ γ΄ καὶ ς΄.

Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι...

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἰστέον ὅτι, διὰ τὸ ἐγγίζειν τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταυροῦ, ἐορτάζομεν τὴν παροῦσαν ἑορτὴν ἡμέρας πέντε.

Τῆ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακεῖμ καὶ Ἄννης· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Σεβηριανοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν Θεοπατόρων

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε νῦν χορεύσωμεν, ἁσματικῶς ὧ φιλέορτοι, καὶ πιστῶς ἐορτάσωμεν, τὴν μνήμην γεραίροντες, Ἰωακεῖμ καὶ Ἄννης, τῆς σεπτῆς δυάδος· αὐτοὶ γὰρ ἔτεκον ἡμῖν τὴν Θεομήτορα καὶ Παρθένον ἀγνήν· διὸ περ καὶ μετέστησαν, ἐκ τῶν προσκαιρῶν πρὸς ἄληκτον, καὶ ἀείζων οἴκησιν, δυσωποῦντες σωθῆναι ἡμᾶς.

Εὐφρόσυνον τέρπεται, σήμερον κτίσις ἡ σύμπασα, Θεοτόκε πανύμνητε, ἐτήσιον ἄγουσα, μνήμην ὁμοφρόνως, τῶν σῶν γεννητόρων, Ἰωακεῖμ τοῦ θαυμαστοῦ, ὁμοῦ καὶ Ἄννης πανηγυρίζουσα· χαρὰν γὰρ προεξένησαν, σὲ παρ' ἐλπίδα βλαστήσαντες, τὴν τὸ φῶς ἀπαστράψασαν, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἀγάλλεται σήμερον, Ἄννα σκιρτῶσα ἐν πνεύματι, καὶ εὐφραίνεται χαίρουσα, τυχοῦσα ἐφέσεως, ἧς περ ἐπεπόθει, πάλαι εὐτεκνίας· ἐπαγγελίας γὰρ καρπὸν, καὶ εὐλογίας θεῖον ἐβλάστησε, Μαρίαν τὴν πανάμωμον, τὴν τὸν Θεὸν ἡμῶν τέξασαν, καὶ τὸν ἥλιον λάμψασαν, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσι.

Τοῦ Ἁγίου. Ὅμοια.

Νεῦροις συγκοπτόμενος, διὰ Χριστὸν παναοίδιμε, καὶ ἱκρίῳ κρεμάμενος, καὶ σάρκας ξεόμενος, ἀπηνῶς ξυστήρσι, θύειν τε εἰδώλοισι, ἐγκελευόμενος σοφέ, οὐκ ἐξηνήσω τὸν πάντων Κύριον· ἀλλ' ἤλεγξας τοῖς πόνοις σου, τὸ ἀσθενὲς καὶ ἐξίτηλον, τῶν εἰδώλων καὶ γέγονας, τῶν Ἀγγέλων συνόμιλος.

Δέσμιος ἀγόμενος, καὶ ταῖς πληγαῖς σεμνηνόμενος, τοὺς ὀρῶντας προέτρεπες, μιμεῖσθαι τὸν δρόμον σου, πρὸς τὰς οὐρανίους, μάκαρ ἀντιδόσεις, ἀποσκοποῦντας, αἱ

πολλήν, τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν τερπνότητα, παρέχουσιν ὡς ἄφθαρτοι· καὶ εἰς αἰὶ παραμένουσαι, τοὺς Χριστὸν θεραπεύοντας, κληρονόμους λαμβάνουσιν.
Λίθοις συνθλαττόμενος, τὰς σιαγόνας αὐοίδιμε, καὶ πλευρὰς σπαθιζόμενος, λίθω παμμεγίστω τε, τράχηλον καὶ πόδας, συνθλώμενος μάκαρ, καὶ ἀρμονίας ἀπηνῶς, παραλυόμενος ὄντως ἔθλασας, τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος, ὑπομονῆς γενναιότητι, ἦν ἠττῆσαι οὐκ ἴσχυσε, τῶν βασάνων ἢ κάκωσις.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. α'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Ὡ μακαρία δυάς· ὑμεῖς πάντων γεννητόρων ὑπερήρθητε, ὅτι τὴν τῆς κτίσεως πάσης ὑπερέχουσιν ἐβλάστησατε. Ὄντως μακάριος εἶ Ἰωακείμ, τοιαύτης παιδὸς χρηματίσας πατήρ. Μακαρία ἢ μήτρα σου Ἄννα, ὅτι τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐβλάστησε. Μακάριοι οἱ μαστοί, οἷς ἐθήλασας τὴν γαλακτοτροφήσασαν, τὸν τρέφοντα πᾶσαν πνοήν· ὃν δυσωπεῖν ὑμᾶς παμμακάριστοι αἰτούμεθα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνεορτάζοντες σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί, μακαρίζομεν Παρθένον ἀγνήν.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου...

Ἡ θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή· τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἢ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακείμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἡ πρῶην ἄγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γεννᾷ· καὶ ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἅγιον δοῦσα, γάλακτι ἐκτρέφει· θαῦμα φρικτόν! ἢ τροφὸς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἢ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων, ράβδον ἀγίαν τὴν Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Θεός, τὸ ζεῦγος τὸ ἅγιον, ἢ ξυνωρίς ἢ ἀγία, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα· οὗτοι μεταστάντες πρὸς οὐρανίους σκηνάς, σὺν τῇ αὐτῶν θυγατρὶ ὑπεραχράντῳ Παρθένῳ, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβείας ποιούμενοι· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνελθόντες εὐσεβῶς, ὑμνοῦντες λέγομεν· Οἱ διὰ τῆς θεόπαιδος καὶ πανάγνου Μαρίας, προπάτορες Χριστοῦ χρηματίσαντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων. Ἦχος β'.

Τῶν δικαίων Θεοπατόρων σου Κύριε τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, δι' αὐτῶν σε δυσωποῦμεν· Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Σοφία τῶν λόγων σου, παρεμβολὴν ἱεράν, ἐνθέως ἐπήλειψας, πανευκλεῶν Ἀθλητῶν, πρὸς ἄθλησιν ἐνθεον· ὅθεν τὰς φθειρομένας, παριδῶν ὑπολήψεις, ἄφθαρτον ἐκομίσω, δι' ἀθλήσεως δόξαν· διὸ Σεβηριανέ σε, ὕμνοις γεραίρομεν.

Καὶ τῆς Ἐορτῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ Καθίσματα τῆς Θεοτόκου.

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τεχθεῖσα παραδόξως, στειρωτικῶν ἐξ ὠδίνων, παρθενικῶν ἐκ λαγόνων, ἐκύησας ὑπὲρ φύσιν· ὠραῖος φανεῖσα γὰρ βλαστός, ἐξήνησας τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, βοῶσί σοι Θεοτόκε· Δόξα τῇ νῦν προόδῳ σου σεμνή· δόξα τῇ παρθενίᾳ σου· δόξα τῇ κυοφορίᾳ σου, μόνῃ πανάχραντε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὰ οὐράνια πάντα νῦν ἐπαγάλονται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει αὐτοῖς, καὶ οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται· ἦν γὰρ προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαίαις γενεαῖς, βάτον, καὶ στάμνον καὶ ράβδον, νεφέλην πύλην καὶ θρόνον, καὶ μέγα ὄρος, γεννᾶται σήμερον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τοὺς σοὺς γονεῖς, Πάναγνε, μέλπω προφρόνως.

Ἦδι α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ.

Τὴν λαμπάδα τὴν τὸν νοητόν, ἥλιον ἀστράψασαν, σωματικῶς ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντα, ἀρετῆς λαμπρότησι, διαπρέποντες ἐκτεκεῖν ἠξιώθησαν, Ἄννα ἢ θεόφρων, καὶ Ἰωακεῖμ ὁ παναοίδιμος.

Ὀλοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεόν, ὄντως ὁ θεόληπτος, Ἰωακεῖμ καὶ ἡ Ἄννα ἢ ἔνθεος, ἀκλινῶς προσέχοντες, τὴν πανάχραντον Θεοτόκον ἐκύησαν, τὴν ὑπερκειμένην, κτίσεως ἀπάσης ἀγιότητι.

Ἐπερτέραν ἔχοντες ζωὴν, βίου τε λαμπρότητα, πάντων ὁμοῦ γεννητόρων γεγόνατε, γηγενῶν ὑπέρτεροι, τὴν ἀκήρατον Παρθένον ὡς γεννήσαντες, καὶ Θεοῦ πατέρες, ὄντως διὰ ταύτης χρηματίσαντες.

Σωτηρίας πάσης ἀρχηγοί, ὁ μακαριώτατος, Ἰωακεῖμ καὶ ἡ Ἄννα ἢ ἔνδοξος, τὴν ἀγνήν καὶ ἄμωμον, καὶ πανάχραντον Θεοτόκον ἐγέννησαν, τῆς θεοσεβείας, ταύτην εἰληφότες τὴν ἀντίδοσιν.

Κανὼν τοῦ Μάρτυρος

Ἦδι α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἐκράτει τὸ δόγμα τὸ δυσσεβές, τὸ θύειν εἰδώλοις, τοῖς ἀψύχοις τε καὶ κωφοῖς· ἐνίκα Χριστὸς δέ, τῶν Μαρτύρων, ταῖς καρτεραῖς καὶ γενναίαις ἐνστάσεσιν.

Ἐλύττα Λυσίας κατὰ Χριστοῦ καὶ πάντας οὓς εὔρε, σεβομένους αὐτὸν Θεόν, παντοίως κολάζει ἐπεχείρει· ἀλλ' ἐντυχὼν σοι θεόφρον ἠσχύνετο.

Ἐξέπληξας μάκαρ τὸν δυσσεβῆ, γενναίως χωρήσας, εἰς τὸ στάδιον καὶ θεῶν, ἀπήλεγξας τούτου παρρησία, τὸ ἀσθενές καὶ σαθρὸν καὶ ἀνίσχυρον.

Θεοτοκίον.

Ἐχώρησας μόνῃ τὸν οὐρανοῖς, ἀχώρητον Κόρη, ἐν γαστρὶ σου θεοπρεπῶς, οἰκήσαντα ταύτην καὶ τὴν φύσιν, τὴν τῶν βροτῶν ἐξ αὐτῆς προσλαβόμενον.

Τῶν Θεοπατόρων

Ἦδι γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Στειρεύουσα καὶ παίδων ἀπορουμένη, καὶ δάκρυσι τὸν Κτίστην ἐκδυσωποῦσα, τὴν μόνην ἠξιώθης εὐλογημένην, τεκεῖν θεόληπτε, Ἄννα κραυγάζουσα· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Ὁ σύνοικον πλουτήσας τὴν θείαν χάριν, Ἰωακεῖμ ὁ θεῖος καὶ θεηγόρος, τὴν πρόξενον ἀνθρώποις τῆς σωτηρίας, τεκεῖν ἠξιώται, πρὸς ἣν κραυγάζομεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅμειπτος πλὴν σου Δέσποινα.

Ἐμνήσωμεν τὴν πάνσεπτον ξυνωρίδα, δι' ἧς ἡμῖν ἐξέλαμψεν ἡ Παρθένος, ἡ πάντων ποιημάτων ἀγιωτέρα· Θεὸν γὰρ τέτοκε, πρὸς ὃν κραυγάζομεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Στερώσεως τὸ ὄνειδος ἐκφυγοῦσα, γεγέννηκεν ἡ Ἄννα τὴν Θεοτόκον, τὸ ὄνειδος τῆς Εὐας νῦν παραδόξως, ἐξαφανίζουσιν, πρὸς ἣν κραυγάζομεν· Ὡς οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος πλὴν σου Δέσποινα.

Τοῦ Μάρτυρος

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἐχαιρες τυπτόμενος, ὑπὲρ Χριστοῦ σοφὲ μάστιξιν, ἀνηλεῶς· εἶχες γὰρ βεβαίαν, τὴν τῶν πόνων ἀντίδοσιν.

Νεύροις συγκοπτόμενος, ὑπαλλαγῆ συχνῆ ἔνδοξε, τῶν δημίων, ὡς περ ἄλλοτρίῳ οὐκ ἠσθάνου ἐν σώματι.

Εὖρες τὴν ἀντάμειψιν, παρὰ Χριστοῦ σοφὲ στέφανον, ἀπολαβὼν τῆς δικαιοσύνης, καὶ χαρὰν τὴν μὴ λήγουσιν.

Θεοτοκίον.

Ὅλη ἡ πλησίον μου, καλὴ καὶ ἄμωμος πέφυκε, σὲ προορῶν, ἔφη Θεοτόκε, Σολομῶν ἐν τοῖς Ἄσμασιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σε

» τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α΄. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ἀνδρεία τὴν ψυχὴν, ὠπλισμένος Θεόφρον, ἐξέδωκας σαυτὸν, εἰς ποικίλας βασάνους, τῷ πόθῳ φλεγόμενος, τοῦ Δεσπότη πανόλβιε· ὅθεν ἤλεγξας, τὴν τῶν τυράννων μανίαν, καὶ τὸν στέφανον, παρὰ Θεοῦ ἐκομίσω, τῆς νίκης τὸν ἀφθαρτον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσιν· ἐν Θεῷ γὰρ ἀξίως χάριν ἐφεύραντο, καὶ ἐγέννησαν καρπὸν τὸν θεοδόχον ναόν, τὴν Παρθένον καὶ ἀγνήν, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν μόνην εὐλογημένην, πρεσβεύουσιν ἀενάως, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Θεοπατόρων

Ὡδὴ δ΄. Ἐλήλυθας.

Γηθόμενος, τὴν Παρθένον ἐκ στεῖρας κομίζεται, δι' ἧς περ ἡ στεῖρωσις, ἡ κοσμικὴ διαλέλυται, τόκῳ παρθενεύοντι, Ἰωακείμ ὁ θεόφρων καὶ θεόληπτος.

Ὁ προπάτωρ τοῦ Χριστοῦ Ἰωακείμ νῦν πρόκειται, ἡμῖν εἰς ἐστίασιν, πνευματικὴν ὁ πανόλβιος, ὃς τὴν Θεομήτορα, καὶ πανακήρατον Κόρην ἀπεγέννησε.

Νεκρώσεως, καὶ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σφύζουσιν, ἡ χάρις προβάλλεται, τὴν ἐσομένην Μητέρα Θεοῦ, Λόγον τὸν αἰδίων, τὴν δεξομένην ἀφράστως σωματούμενον.

Ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ ξυνωρίς ἀνατέταλκεν· ἐξ ἧς ἀνεβλάστησε, ράβδος τὸ ἄνθος ἡ φέρουσα, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, εὐωδιάζον τῷ μύρῳ τῆς Θεότητος.

Ἰθύνόν μου, Θεοτόκε τὸν βίον προστάγμασιν, ἐνθέως ρυθμίζουσα, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου ἐκ σοῦ, καὶ πρὸς φῶς ὁδήγησον, Παρθενομητορ Μαρία θεονύμφευτε.

Τοῦ Μάρτυρος

Εἰσακήκοα Κύριε.

Ταῖς θωπείαις ὁ τύραννος, σοῦ καταμαλάττειν Μάρτυς τὸ εὔτονον, καὶ νικῆσαί σε οἰόμενος, οὐρανὸν τοξεύειν ἐνομίζετο.

Οὐκ αἰσθάνη παράφορε, τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν στερεοῦσάν με, πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σκάμματα; τῷ τυράννῳ ἔκραζες, παναοίδιμε.

Εἰ μὴ δύναμις ἄνωθεν, ἦν μοι δεδομένη, τύραννε ἔκραζε, Σεβηριανός, πῶς ἴσχυον, σὰρξ ὢν ὑπενέγκαι, ἐκτομὰς τῶν μελῶν;

Θεοτοκίον.

Παναγία Θεόνυμφε, δίδου μοι βοήθειαν ταῖς πρεσβείαις σου, λυτρωθῆναι τοῦ ἀλάστορος, ἵνα σε δοξάζω τὴν ἐλπίδα μου.

Τῶν Θεοπατόρων

Ῥδὴ ε΄. Ὁ φωτισμός.

Σώφρων δυάς, καθαρότητος αἴγλη λελαμπρυσμένη, τὴν τῆς παρθενίας τῷ θείῳ φέγγει, κατακοσμοῦσαν, τὴν στειρεύουσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἡμῖν ἐκτέτοκεν, Ἄννα καὶ Ἰωακεὶμ οἱ θεόληπτοι.

Παρθενικόν, θεοκόσμητον θρόνον τῷ τῶν ἀπάντων, περιδεδραγμένῳ παλάμῃ θείᾳ, τῆς σωφροσύνης ἢ σεπτῆ συζυγία, καὶ θεόφρων δυάς ἐκτέτοκεν, Ἄννα καὶ Ἰωακεὶμ οἱ πανεύφημοι.

Ἀνατολῆς, τῆς ἐξ ὕψους φανείσης εἰς ὁδηγίαν, τῶν πεπλανημένων τὴν φωτοφόρον, πύλην ὁ θεῖος Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα, θεοφρόνως πολιτευσάμενοι, τεκεῖν οἱ θεόπται σαφῶς ἠξιώθησαν.

Νόμου καινοῦ, τὴν θεόγραφον πλάκα ἐν ἧ τὴν λύσιν, τῶν ἀμαρτημάτων τοῦ πάλαι νόμου, ὁ θεῖος Λόγος προετύπωσε πρῶην, ὡς ἐκ πέτρας νῦν ἐλατόμησε, νεύματι ὁ πάντων κρατῶν ἐκ στειρώσεως.

Αἴγλη τῆ σῆ, Θεομήτορ τὸν νοῦν μου καταυγασθῆναι, τὸν ἐσκοτισμένον τῇ ἀμαρτίᾳ, νεῦσον Παρθένε, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, καὶ πταισμάτων ἐξαφανίζουσα· ἄλλην γὰρ ἐκτός σου φρουρὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἰκρίῳ ἀνητήθης αἰοῖδιμε, καὶ τὸ σῶμα, κατεξάνθης ὄνυξιν, ὑπὲρ τοῦ πάντων δεσπόζοντος.

Θεέ μου ἀνεβόας, ἐνίσχυσον, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐκτελέσαι με, τοῦ μαρτυρίου ξέομενος.

Ὡς εἶδε σε ὁ τύραννος ἐνδοξε, ἀνενδότως, τὰς βασάνους φέροντα, κατεβροντήθη ὁ δεῖλαιος.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς καὶ προστασία καὶ σκέπη μου, Θεοτόκε, σῶσόν με πρεσβείαις σου, ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ ὄφραως.

Τῶν Θεοπατόρων

Ῥδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Γονιμώτατον σπóρον ἢ στεῖρα τὸ πρίν, Ἄννα δεξαμένη ἐκ θείας ἐλλάμπσεως, παῖδα τεκεῖν ἠξιώται, τὴν τῶν πάντων κτισμάτων δεσπόζουσαν.

Νῦν ἢ στεῖρα γεννῶσα βουλήσει Θεοῦ, πείθει παραδέχεσθαι Παρθένον τίκτουσαν, ἄνευ σαρκὸς θελήματος, τοῦ αὐτοῦ βουληθέντος Θεοῦ προφανῶς.

Ἐλλαμφθεὶς Ἡσαΐας τῷ Πνεύματι, τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης τὸ κύημα, τόμον καινὸν ἐώρακεν, ᾧ ἐγράφη ὁ Λόγος σαρκούμενος.

Μυστηρίου προτρέχει μυστήριον· πρὶν γὰρ ἢ στειρεύουσα χάρις γεγέννηκε, τῆς σωτηρίας πρόξενον, παρθενίας γεννήσει φανεῖσαν ἡμῖν.

Τοῦ Μάρτυρος

Χιτῶνά μοι παράσχου.

Φρουρᾶ σε καθειργνύει ὁ δεινός, καὶ λιμῷ βιάζει σε ἀρνήσασθαι Κύριον, ὄν παμμάκαρ ἐκ νεότητος ἔστερξας.

Ἀγόμενος σοφὴ εἰς φυλακὴν, πάντας τοὺς ὀρῶντάς σε, Χριστοῦ μὴ ἀφίστασθαι παρῤῥησία νουθετῶν ἐξεπαίδευσας.

Σπαθίζεσθαι σε Μάρτυς ὁ δεινός, καὶ παράφρων τύραννος, κελεύει μὴ θύοντα, τοῖς εἰδώλοις, ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐφρόντισας.

Θεοτοκίον.

Χιτῶνά με ἐνδύσασθαι φωτός, σαῖς πρεσβείαις ποιήσον, Ἄγνη τὸν ὑμνοῦντά σε, ἐν ἡμέρα τὸν δυσείμονα κρίσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Εὐφραίνεται νῦν, ἡ Ἄννα τῆς στειρώσεως, λυθεῖσα δεσμῶν, καὶ τρέφει τὴν πανάχραντον, συγκαλοῦσα ἅπαντας, ἀνυμνῆσαι τὸν δωρησάμενον, ἐκ νηδύος αὐτῆς τοῖς βροτοῖς, τὴν μόνην Μητέρα καὶ ἀπείρανδρον.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ τῶν δεσμῶν τῆς πρὶν ἀτεκνίας δι' εὐχῆς λυθεῖσα, προσκαλεῖται ἡμᾶς συνεορτάσαι τῷ θαύματι, καὶ δῶρα προσάξει τῇ γεννηθείσῃ, λιτανεύοντας ἔμπροσθεν μετὰ πόθου, ἧς περ ποτὲ αἱ παρθένοι ἐν τάχει προέτρεχον, χορεύουσαι καὶ βοῶσαι· Ἴδου ἦλθεν ἡ πάντων ἀνάκλησις· ἰδοὺ Ἀδάμ ἠλευθέρωται· ὅτι Ἄννα καρπὸν ἀνεβλάστησε, τὴν μόνην Μητέρα καὶ ἀπείρανδρον.

Συναξάριον.

Τῇ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Σύναξις τῶν Δικαίων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης.

Στίχ. Ἰωακείμ, τέρφθητι σὺν τῇ Συζύγῳ,

Τεκόντες ἄμφω ψυχικὴν τέρψιν κτίσει.

Ἡ δ' ἐνάτη τοκέων Θεομήτορος εὔρε σύναξιν.

Ἦν εορτάζομεν διὰ τὴν γέννησιν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου· καὶ πρόξενοι οὗτοι τῆς παγκοσμίου σωτηρίας διὰ τῆς πανάγνου Ἀγίας αὐτῶν θυγατρὸς, τῆς Θεοτόκου, γεγόνασι· τὴν γὰρ τελείωσιν τούτων ἡ εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Ἰουλίου μηνὸς γνωρίζει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Σεβηριανός, λίθον παρὰ τοὺς πόδας φέρων καὶ ἐπὶ τοῦ τείχους εἰς τὸν ἀέρα κρεμασθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Σεβηριανὸς κἂν λίθων ἀλγῆ βάρει,

Χαίρει κρεμασθεὶς, ὡς ἀποσπῶν γῆς πόδας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Λικινίου τοῦ βασιλέως ἐν Σεβαστείᾳ, τάξεως ὑπάρχων τῶν σενατῶρων· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Λυσίου δουκὸς ὡς χριστιανός, διὰ τὸ καὶ τοὺς Τεσσαράκοντα ἁγίους Μάρτυρας πρὸς τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀγῶνα ὑπαλεῖψαι, ἐπὶ τοῦ τείχους κρεμάται· καὶ λίθῳ μεγίστῳ τοὺς πόδας βαρυνθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρατίθησι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ τοῦ πρὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἀσκήσαντος.

Οὗτος ἐξ Ἑλλήνων ἦν γονέων· τῷ Χριστῷ δὲ προσελθὼν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἔτι νήπιος ὢν, εἶδε παιδίον ὑπὸ ψύχους κινδυνεῦον, καὶ ἐνέδυσεν αὐτὸ τὰ οἰκεῖα ἱμάτια.

Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· Ποῦ σου, τέκνον, τὰ ἱμάτια; Τὸν Χριστὸν ἐνέδυσα, ἔφη. Καὶ ὁ πατήρ· Τίς ὁ Χριστός; εἶπεν· ἡμεῖς γὰρ Ἑρμῆν καὶ Ἀπόλλωνα σεβόμεθα. Τότε τὸ παιδίον, τὸν πατέρα ἀρνησάμενον, ἔλαβεν αὐτὸ Ἄγγελος Κυρίου καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸ εἰς τὸ ὄρος τὸ Διαβηνὸν καὶ παρέθετο ἀνδρὶ ἀσκητῇ, χρόνους ἑβδομήκοντα πέντε τὸν μοναστὴν ὑπερχομένῳ βίον· ὅπερ λαβὼν ὁ γέρον, ἐξεπαίδευσεν ἐν μοναχικῇ καταστάσει τὰ ἱερὰ γράμματα· ἐτρέφοντο δὲ καὶ ἄμφω ὑπὸ τοῦ θείου Ἀγγέλου.

Τοῦ δὲ γέροντος μετὰ παραδρομὴν χρόνων πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, ὁ παῖς ἐν τῷ σπηλαίῳ εἶχετο τῆς ἀσκήσεως ἐπὶ χρόνοις πενήκοντα ὀκτώ. Εἶθ' οὕτως ὑπὸ τοῦ θείου Ἀγγέλου ὁδηγηθεὶς, ἐξῆλθε ἀπὸ τοῦ σπηλαίου, λέοντι ἐπικαθήμενος, σταδίου ἐξήκοντα, καὶ ἐκήρυσσε πανταχοῦ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· ὃν καὶ κρατήσαντες οἱ βασιλεῖς Κάρος καὶ Καρῖνος, ἔδωκαν αὐτῷ κονδύλους ἑκατόν. Εἶθ' οὕτω διαφόρους

βασάνους ενεγκόντες αὐτῶ, ὡς εἶδον, ὅτι δι' ὧν ἐθαυματούργει, πλῆθος οὐκ ὀλίγον προσέρχονται τῷ Χριστῶ, καὶ βαπτίζονται ὑπ' αὐτοῦ, αἰδουσθέντες, ἀπέλυσαν αὐτὸν ἐν ἀσκήσει διάγειν. Καὶ πάλιν ἀνελθὼν εἰς ὅπερ ἦν πρόην σπήλαιον καὶ ἐτέρους ἑπτακαίδεκα χρόνους ἐν τῇ ἀσκήσει διαβιβάσας, ὡς εἶναι τοὺς ὅλους τῆς ἀσκήσεως αὐτῶ χρόνους ἑβδομήκοντα πέντε, μετέστη πρὸς Κύριον. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Χαρίτων ζῖφει τελειοῦται.

Στίχ. Πολλὴ χάρις σοι, χριστομάρτυς Χαρίτων,
Χριστοῦ χάριν τράχηλον ἐκκεκομμένῳ.

Μνήμη τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Τρίτης Συνόδου τῶν ἁγίων διακοσίων θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ ἐν Ἐφέσῳ συναχθέντων καὶ τὸν δυσσεβῆ Νεστόριον καθελόντων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Τῶν Θεοπατόρων

Ῥδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἐκ ρίζης βλαστήσασα δυὰς ἁγία, Δαυὶδ τοῦ θεόφρονος, τὴν ράβδον τὴν πανίερων, Παρθένον τὴν ἄχραντον, τῷ κόσμῳ τέτοκεν, ἄνθος ἱερώτατον ἡμῖν, Χριστὸν ἀσπύρως ἐξανατέλλουσαν.

Λαμπάδα πολύφωτον τὴν Θεοτόκον, ἡ Ἄννα ἡ ἔνθεος, καθάπερ χρυσαυγίζουσα, λυχνία βαστάζουσα τὸν κόσμον ἅπαντα, θείῳ κατελάμπρυνε φωτί, καὶ παρθενίας λαμπροῖς πυρσεύμασι.

Προπάτορες ἔνδοξοι τοῦ σαρκωθέντος, δι' ἄφατον ἔλεος, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, παιδὸς ἐκ Θεόφρονος ὑμῶν πανόλβιοι, νῦν μοι τῷ προσφεύγοντι ὑμῖν, πλημμελημάτων λύσιν βραβεύσατε.

Ὡς ὄντες ὑπέρτεροι τῶν γεννητόρων, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, κτισμάτων ἐντετόκατε, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, τὴν τετοκυῖαν Θεόν, σάρκα περιθέμενον ἡμῖν, ὁμοίαν πάντῃ, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν.

Τοῦ Μάρτυρος

Ὁ ἐν ἀρχῇ τὴν γῆν.

Λίθοις ἄδροις συντριβεῖ σου τὸ σῶμα, ὁ ἀσεβής, ὑμνοῦντος παρρησία, Χριστὸν ἐν μέσῳ τῶν παρανόμων· οὗ τῆς δόξης τυχὼν, νῦν χορεύεις λαμπρῶς.

Αἰωρηθεὶς τοῦ τείχους Ἀθλοφόρε, τοῦ δικαστοῦ, πολλῇ παραπληξία, ἐν βάρει λίθων πεπεδημένος οὐκ ἠρνήσω, Θεὸν τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡ τῆς στερῆᾶς ἐνστάσεώς σου Μάκαρ! ὦ τῆς θερμῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Κτίστην! δι' ἣν στεφάνῳ κατακοσμεῖ σε τῷ ἀφθάρτῳ, καλῶς ὑπεραθλήσαντα.

Θεοτοκίον.

Σὺ εἶ μου φῶς Παρθένε Θεοτόκε, σὺ εἶ χαρὰ καὶ σκέπη καὶ λιμὴν μου, εὐλογημένη, καὶ σὲ δοξάζω ὡς τεκοῦσαν Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Θεοπατόρων

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Πλούτῳ κομῶντες ἀρετῶν, τὴν ἐν δόξῃ θεϊκῇ πεποικιλμένην, Βασιλίδα Παρθένον, Ἰωακείμ ὁ σεπτός, καὶ Ἄννα ἡ σώφρων τετόκασιν, ἦν πᾶσα ἡ κτίσις, ὑμνεῖ ὡς Θεοτόκον.

Ῥάβδος δυνάμεως ἡμῖν, δι' ὑμῶν φίλοι Θεοῦ ἐξαπεστάλη, ἡ πανάμωμος νύμφη, δι' ἧς ἐν μέσῳ ἐχθρῶν, ἀθέων κατακυριεύομεν, τὰς μηχανουργίας αὐτῶν καταπατοῦντες.

Ὅπλον ἡμῖν παρὰ Θεοῦ, εὐδοκίας διὰ σοῦ ἱερωτάτη, ξυνωρὶς ἐδωρήθη, ᾧ νῦν ἡμεῖς οἱ πιστοὶ, ὠραίως ἀεὶ στεφανούμεθα, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, ἀγνή Παρθενομήτωρ.

Φωτοχυσίαις τοῦ ἐκ σοῦ, σαρκωθέντος δι' ἡμᾶς λελαμπρυσμένη, ἡ δυὰς ἡ ἀρίστη, τῶν γεννητόρων τῶν σῶν, γεννῶσι σὲ πάνταγενε Δέσποινα, πρόξενον ἡμῖν, ἀγαθῶν ἐπουρανίων.

Ῥώμη Θεοῦ καρπογονεῖ, ἡ στειρεύουσα γαστήρ ἀνοιγομένη, καὶ προέρχεται πύλη, παρθενικὴ παμφαῆς, ὁ Λόγος δι' ἧς ἐπεδήμησε, τοῖς ἐπὶ τῆς γῆς, σαρκωθεὶς ἀφράστῳ λόγῳ.

Τοῦ Μάρτυρος

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ἐγκατερέησας, τοῖς αἰκισμοῖς ἕως τέλους, στρατιῶτα Κυρίου μετέστης, χαίρων πρὸς τὴν ἄνω, παμμάκαρ βασιλείαν.

Οὐ κατησχύνθης, διὰ Χριστὸν γενναϊόφρον, ὑπομεῖναι βάσανα ποικίλα· ὅθεν συνδοξάζῃ, αὐτῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στεφανηφόρος, σὺν ἀθληταῖς νῦν χορεύων, ἀληθῶς περὶ τὸν Βασιλέα, μέμνησο τῶν πίστει, τελούντων σου τὴν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἦ Θεομήτορ, χριστιανῶν ἢ προστάτις, ἐξελοῦ ἡμᾶς πάσης ἀνάγκης, ἵνα σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὄν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ

» τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-

» τας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Θεοπατόρων

Ῥοδὴ θ'. Ανάρχου Γεννήτορος.

Ὁμόφρονες σύμψυχοι, τὴν ἀρετὴν ὑπάρχοντες, τῆς πανάγνου Παρθένου σεπτοὶ Γεννήτορες, τοὺς ἐπιτελοῦντας προθύμως, τὴν εὐκλεῆ καὶ ἔνδοξον μνήμην, ὑμῶν ἱερώτατοι, τοῦ σωθῆναι δυσωπήσατε.

Νομὴν κατεπαύσατε, τὴν τοῦ θανάτου ἔνδοξοι, τῆς ζωῆς τὴν Μητέρα, λαμπρῶς γεννήσαντες, τὴν ἐξαφανίσασαν τούτου τὴν προσβολήν, καὶ τῆς ἀθανάτου, ζωῆς προξενήσασαν, τὴν ἐλπίδα διὰ πίστεως.

Ῥραῖος ὡς ἥλιος, Ἰωακείμ ἐνούμενος, τῇ φωσφόρῳ σελήνῃ, τῇ Ἄννῃ τέτοκε, τὴν τῆς παρθενίας ἀκτίνα, δι' ἧς ἀύγη τῆς θείας οὐσίας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐνωθεῖσα ἡμῖν ἔλαμψε.

Σωφρόνως βιώσαντες, καὶ εὐσεβῶς Μακάριοι, νῦν τρυφῆς τῆς ἀφράστου, κατηξιώθητε, τῆς θεοφανείας τυχόντες, τοῦ ἐξ ὑμῶν τῷ κόσμῳ φανέντος· ὃν περ δυσωπήσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος

Κυρίως Θεοτόκον.

Χερσὶ τῶν σὲ ποθούντων, μάκαρ σου τὸ σῶμα, περισταλὲν κατετάφη ὡς ἅγιον, καὶ ἰαμάτων ἐκβλύζει, κρουνοὺς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ἦ θαῦμα! πῶς ἀνέστη, ὁ θανὼν οἰκέτης, καὶ προσυπήντα σου δρόμῳ τῷ σώματι, πρὸς τὴν ταφὴν ἀγομένῳ, Μάρτυς πανάριστε.

Τυχὼν τῆς αἰωνίου, μάκαρ Βασιλείας, καὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ παριστάμενος, ὑπὲρ τῶν σὲ ἀνυμνούντων, θερμῶς ἰκέτευε.

Θεοτοκίον.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων, αἱ ταξιαρχαὶ, σεσαρκωμένον ὀρῶσαί σε φέρουσαν, τὸν

Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ σὲ ἐδόξαζον.

Ὁ Εἰρμός.

» Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ » σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτοις χο» ρεῖαις σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Θεοπατόρων.

Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Ἡ τῆς Εὐας τὴν ἀράν, ἐξάρασα νῦν τίκτεται, ἐκ γηραλέων ἀκάρπων, τῆς Ἄννης καὶ Ἰωακείμ· ἦν σὺν Ἀγγέλοις ἅπαντες, κατὰ χρέος ἐν ὕμνοις, πιστοὶ εὐφημήσωμεν.

Τοῦ Ἁγίου. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀλείπτῃς ἐχρημάτισας, Μαρτύρων τεσσαράκοντα, ἀριστευσάντων ἐν λίμνῃ, παμμάκαρ Σεβηριανέ· μεθ' ὧν ἀεὶ μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων ἐνδοξε, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, Μάρτυς Χριστοῦ ἀθλοφόρε.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ἀδὰμ ἀνακαινίσθητι, καὶ Εὐὰ μεγαλύνθητι. Προφητῆται σὺν Ἀποστόλοις, χορεύσατε καὶ Δικαίους· κοινὴ χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ, Ἀγγέλων τε καὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν δικαίων σήμερον, Ἰωακείμ τε καὶ Ἄννης, γεννᾶται ἡ Θεοτόκος.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρά.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Χάρις τῷ Λυτρωτῇ, καὶ πάντων κηδεμόνι, τῷ στεῖραν παρ' ἐλπίδα, τεκεῖν τὴν Θεοτόκον, ἀρρήκτως εὐδοκήσαντι.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου...

Δεῦτε τὴν ἐκ Δαυὶδ, καὶ Ἰούδα φυεῖσαν, Θεοτόκον Μαρίαν, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Σήμερον εὐκλεῶς, ἐξ Ἄννης ἢ Παρθένος, ἡ φωτοφόρος πύλη, γεννᾶται παραδόξως· λαοὶ φυλαὶ σκιρτήσατε.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος β'. Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεέμ.

Σήμερον ἡ πανάμωμος Ἄγνή, προῆλθεν ἐκ τῆς στεῖρας· σήμερον τὰ πάντα εὐφραίνονται ἐν τῇ αὐτῆς γεννήσει. Ὁ Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται, καὶ ἡ Εὐὰ τῆς ἀρᾶς ἠλευθέρωται. Τὰ οὐράνια πάντα ἀγάλλονται, καὶ εἰρήνη τοῖς ἀνθρώποις βραβεύεται. Ἡμεῖς δὲ δοξολογοῦντες βοῶμεν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, Ὡδὴ γ' καὶ ἐκ τοῦ τῶν Ἁγίων, Ὡδὴ ς'.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους· Ἀδελφοί, εἶχε μὲν ἡ πρώτη σκηνή...

Ἀλληλούϊα

Σωτηρία δὲ τῶν δικαίων παρὰ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν· Εἶπεν ὁ Κύριος, οὐδεὶς λύχνον ἄψας...(Ζήτει Σαββάτω ς').

Κοινωνικόν· Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Τῆ Γ' τοῦ Αὐτοῦ Μηνός

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμοδώρας.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίοις οἱ εὐτελεῖς χεῖλεσιν, εὐφημήσωμεν νῦν τὴν τεχθεῖσαν; τὴν ἀγιοτέραν τῆς κτίσεως, καὶ τιμιωτέραν ὑπάρχουσαν, Χερουβὶμ, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων· τὸν θρόνον,

τοῦ Βασιλέως τὸν ἀσάλευτον· τὸν οἶκον, ἐν ᾧ κατώκησεν ὁ Ὑψιστος· τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· τὸ Θεοῦ ἀγίασμα· τὴν παρέχουσαν τοῖς πιστοῖς, ἐν τῇ θείᾳ γεννήσει αὐτῆς, τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία; τῇ γὰρ ἐκ τῆς στείρας κηύσει σου, ἅπαντα τὸν κόσμον ἡγίασας, καὶ Ἀδὰμ δεσμῶν ἀπελυτρώσω, καὶ Εὐαν, ἐκ τῶν ὠδίνων ἠλευθέρωσας· Ἀγγέλων, διὸ χοροὶ συνεορτάζουσιν· ὁ οὐρανὸς τῇ γῆ χαίρει, καὶ ἐπικροτοῦσιν, αἱ ψυχαὶ Δικαίων ᾠδὰς, πιστῶς ἀνακράζουσαι εἰς δόξαν τῶν γενεθλίων σου.

Τίνα τὰ φοβερὰ ἄσματα, ἃ προσῆξάν σοι τότε Παρθένε; κύκλω σου τεχθείσης ἰστάμεναι, κόραι χαρμοσύνης χορεύουσαι, καὶ θαμβητικῶς ἀναβοῶσαι· Ἐτέχθη, τοῦ Βασιλέως τὸ παλάτιον· ἐκλάμπει, ἡ κιβωτὸς τοῦ ἀγιάσματος· πύλαι ἠνοίχθησαν στείραι· τοῦ Θεοῦ γὰρ πύλη, εὐτεκνίαν τῶν ἀρετῶν, εἰσάγει βραβεύουσα, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ταῖς βαφαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, ἐαυτὰς ὠραῖσασαι, τῷ ὠραίῳ κάλλει, κόραι νεάνιδες, ἀδιαφθόρως συνήφθητε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, συντηροῦντι τὴν ὑμῶν, παρθενίαν ἀμόλυντον, εἰς ἀκήρατον, ἀφθαρσίας νυμφῶνα, εἰς θαλάμους, οὐρανίους, εἰς παστάδα, ἀχειροποίητον Μάρτυρες.

Ἀτελεῖ ἐν τῷ σώματι, καὶ τελείῳ φρονήματι, παλαμναῖον δράκοντα, τὸν ἀρχέκακον, κατεπαλαίσατε ἔνδοξοι, δυνάμει τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀνίσχυρον αὐτοῦ, τὴν ἰσχὺν ἀπεδείξατε· ὅθεν ἤρατε, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμοδώρα, αἱ τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Καὶ τὰ μέλη στρεβλούμεναι, καὶ πυρὶ δαπανώμεναι, σιδηροῖς τε ὄνυξι, σπαραττόμεναι, καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμάμεναι, καὶ ξίφει τεμνόμεναι, οὐκ ἠρνήσασθε Χριστόν, ἀθληφόροι πανεύφημοι· ὅθεν εὖρατε, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμοδώρα, αἱ τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Δι' Ἀγγέλου προῤῥήσεως, γόνος πάνσεπτος, ἐξ Ἰωακείμ καὶ Ἄννης τῶν δικαίων, σήμερον προῤῥήθης Παρθένε, οὐρανὸς καὶ θρόνος Θεοῦ, καὶ δοχεῖον καθαρότητος, τὴν χαρὰν προμηνύουσα παντὶ τῷ κόσμῳ, τῆς ζωῆς ἡμῶν πρόξενε· κατάρας ἀναίρεσις, εὐλογίας ἢ ἀντίδοσις· διὸ ἐν τῇ γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τὴν εἰρήνην αἴτησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Χορὸς τῶν Προφητῶν, ἀγάλλεσθε· ἰδοὺ γάρ, στεῖρα καρπὸν ἐκφύει, ἐν ᾧ αἱ Προφητεῖαι, ὑμῶν περαιωθήσονται.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου...

Σκίρτα Ἰωακείμ, ὀρῶν Ἄνναν κοιλίας, καρπὸν ἐκφύουσάν σοι, ἐξ οὗ ζωὴ τῷ κόσμῳ, καὶ λύτρωσις τεχθήσεται.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Γῆρας Ἰωακείμ, καὶ στείρωσις τῆς Ἄννης, σκιρτάτωσαν ὡς πάλαι, γηράσασαν τὴν φύσιν, τὴν βρότειον καινίζοντα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ὑμνον ἐκ ῥυπαρῶν, χειλέων Θεοτόκε, προσδέχου καὶ τὴν λύσιν, δίδου μοι τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν κακῶν διόρθωσιν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α'. Τοὺς τρεῖς μεγίστους. Γερασίουμου.

Τὰς τρεῖς ἐνδόξους Παρθένους καὶ Ἀθληφόρους θεόφρονας, τὰς συνδεδεμένας ἐνθέως, ἀδελφικῆ οἰκειότητι, τὰς καλλιπρόους πηγὰς τῆς εὐσεβείας, τὰς ἀναβλυζούσας, μαρτυρικῶν ἀγώνων χάριν ἀέναον, τὴν θεῖαν Μηνοδώραν, καὶ τὴν Μητροδώραν τὴν ἔνδοξον, σὺν τῇ κλυτῇ Νυμφοδώρᾳ, τῇ ἐν πᾶσι καρτερόφρονι, πάντες οἱ τρυφῶντες τῶν ἄθλων αὐτῶν, συνδραμόντες ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐταὶ γὰρ τῇ Τριάδι, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσι.
Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀναβόησον Δαυῖδ, τί ὤμοσέ μοι ὁ Θεός; Ἄ μοι ὤμοσε φησί, καὶ ἐκπεπλήρωκεν ἰδοῦ, ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας μου δοῦς τὴν Παρθένον· ἐξ ἧς ὁ πλαστοουργός, Χριστὸς ὁ νέος Ἀδάμ, ἐτέχθη βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου μου· καὶ βασιλεύει σήμερον, ὁ ἔχων τὴν βασιλείαν ἀσάλευτον. Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυῖδ, ἡ θεόποις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ἡμῖν, καὶ νεουργεῖται ἡ σύμπασα, καὶ θεουργεῖται. Συγχάρητε ὁμοῦ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· αἰνέσατε αὐτήν, αἱ πατριάι τῶν ἐθνῶν. Ἰωακείμ εὐφραίνεται, καὶ Ἄννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα· Ἡ στεῖρα τίκτει, τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Τριῶν ἀδελφῶν γνησίων ἄθλους σέβω. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τριάδα τὴν ἄκτιστον, ἣν εὐσεβῶς ἐκηρύξατε, ἡμῖν ἰλεώσασθε, Μάρτυρες ἔνδοξοι, νῦν γεραίρουσιν, ὑμῶν τοὺς θεῖους ἄθλους, καὶ τὰ κατορθώματα, θεομακάριστοι. Ῥημάτων ἠλόγησαν, τοῦ δυσμενοῦς αἱ Νεάνιδες, τῷ θεῷ φραπτόμεναι, ὄπλῳ τῆς πίστεως, καὶ ὑπέστησαν, βασάνων τρικυμίαν, καὶ θάνατον ἄδικον, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Ἰσχύι ῥωννύμεναι, παντοδυνάμῳ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνέλαβον, γνώμην αἱ πάνσεμνοι, καὶ τὸν δράκοντα, τὸν σκολιὸν τὸν μέγαν, ποσὶ κατεπάτησαν, καὶ κατηδάφισαν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχον θάλαμον, ὡς ἀδιάφθορον σκῆνωμα, ὡς πύλην οὐράνιον, ὡς θεῖαν τράπεζαν, ὡς παλάτιον, καὶ θρόνον τοῦ Δεσπότη, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ῥοδὴ γ΄. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Νενεκρωμένῳ, λογισμῷ ὁ παράνομος τύραννος, τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστόν, δεινῶς ἀρνεῖσθαι ἠνάγκαζε, Μάρτυς Μηνοδώρα σε καταικιζόμενος.

Ἀτενιζούσης, πρὸς Θεὸν δικαστῆς οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ράβδοις ἀπηνῶς, συνθλαῖ τὰ μέλη σου στέφος σοι, πλέκων ὡς οὐκ ᾔετο, Μάρτυς ἀμάραντον.

Διὰ βασάνων, αἱ τσισόλβιοι ἅγιοι Μάρτυρες, θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς, καὶ αἰωνίζουσιν εὐκλειαν, εὐραντὸ τρανότερον, Θεῷ ἐγγίζουσαι.

Θεοτοκίον.

Ἐπιφανεῖσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος ἀπέλασον· ἀμαρτίας τὰς σειράς, ἀγνή Παρθένη διάρρηξον· σῶσόν με κῆσασα, τὸν πανοικτίρμονα.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει, καὶ πλούτῳ καυχώμε»θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ »Χριστέ· οὐ γὰρ ἐστὶν ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ὑμῶν, τὴν καρτερίαν τὴν πολλήν, ἐπουράνιοι χοροί, τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν· ὡς περ γὰρ ἄλλου πάσχοντος διέκεισθε, τὰ σκέλη τοῖς μοχλοῖς συντριβόμενοι, θάνατον πικρὸν ὑπομένουσαι, καὶ γυναικίῳ σώματι, τὸν δράκοντα τὸν ἀποστάτην συντρίβουσαι, παρθένοι Νύμφαι, τοῦ Ζωοδότου, πίστεως αἱ ὑπέρμαχοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἡ Παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, ὡς νεφέλη τοῦ φωτός, σήμερον ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ἐκ Δικαίων προέρχεται, εἰς δόξαν ἡμῶν. Οὐκ ἔτι ὁ Ἄδάμ, κατακρίνεται· ἡ Εὐὰ τῶν δεσμῶν, ἀπολέλυται· καὶ διὰ τοῦτο κράζομεν βοῶντες, ἐν παρρησίᾳ τῇ μόνῃ Ἄγνῃ· Χαρὰν μηνύει, ἡ γέννησίς σου, πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Ἦχος δ'. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Λαμπομένη ταῖς ἀκτίσι, τοῦ Σταυροῦ ἡ αἰδιμὸς, Μητροδόρα ξύλω, ἀπαιωρουμένη ὑπέφερε, τὴν τοῦ πυρὸς τιμωρίαν, πλάνης ἀνθρακας, δροσισμῷ ἀγάπης, τοῦ Χριστοῦ ἀποσβέσασα.

Φανοτάτη θεωρία, λογισμῷ ἀτενίζουσα, καὶ φανταζομένη, κάλλος τοῦ Νυμφίου ἀμήχανον, κατεαγεῖσα μοχλῷ τε ἡ αἰδιμὸς, Μηνοδόρα φέρει, καρτερῶς τὰ ἐπίπονα. Ὁραιοθήτε Παρθένοι, καὶ φαιδρῶς ἐδοξάσθητε, τὸν δεδοξασμένον, Λόγον ὀλικῶς ἀγαπήσασαι, οὗ τετρωμένοι τῷ πόθῳ ὑπεμείνατε, παθημάτων τὰς ἐπαγωγὰς καρτερώτατα.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με κακία, τοῦ δολίου Πανάχραντε, ἡ Ζωὴν τεκοῦσα, ζώωσον· πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον, καὶ ἐμπεσόντα εἰς βάθη παραπτώσεων, ἐπανάγαγε, ὡς συμπαθῆς Παναμώμητε.

Ἦχος ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γνώμην καρτερικὴν, καὶ ἀήττητον φρόνημα αἱ Μάρτυρες πρὸ βημάτων, ἐνδεικνύμεναι νίκης, στεφάνους ἀνεπλέξαντο.

Νῦν φέρει σιδηρῶν, ἐξ ὀνύχων σπαράγματα, στερρότατα κρεμαμένη, Νυμοδόρα Νυμφίον, ποθοῦσα τὸν ἀθάνατον.

Ἡ τρίφωτος λαμπάς, τὸ τριώροφον οἶκημα, τὸ σκηνῶμα τῆς Τριάδος, εὐφημείσθωσαν ὕμνοις, Παρθένοι αἱ θεόφρονες.

Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην ἐκλεκτήν, καὶ καλὴν καὶ ἀμώμητον, εὐράμενος σωματοῦται, ὁ ὑπέρθεος Λόγος, ἐκ σοῦ Θεοχαρίτωτε.

Ἦχος ς'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἴδεῖν σου, ἐφιέμεναι κάλλος ἀμήχανον, αἱ τετρωμένοι τῷ πόθῳ, σοῦ τῷ γλυκυτάτῳ ἄναρχε Λόγε, τῶν βασάνων, τὴν πικρίαν γενναίως ὑπήνεγκαν.

Ὡς κρίνα, ἀθλητῶν ἐν λειμῶνι ἐξήνθησαν, αἱ παναοίδιμοι Κόραι, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν πνοαῖς βασάνων, τῶν ποικίλων, εὐωδίασαν Πνεύματος χάριτι.

Νυμφίον, τὸν ἀθάνατον μόνον ποθήσασαι, τοῦ ὀρωμένου θανάτου, ἀοράτῳ σθένει νευρούμεναι, ἀριδῆλως, οὐκ ἐφρόντισαν Κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον.

Ἄγιος, ὁ σκηνώσας ἐν μήτρᾳ σου Κύριος, ἀγιοτέραν εὐρών σε, καὶ καθαρωτέραν κτίσεως πάσης Θεομητορ, κυριώνυμε ἄχραντε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη, »τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἦπερ Τριάδος καρτερῶς ἐναθλοῦσαι, τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν ἐτροπώσασθε, ἀδελφικῶς τῷ πνεύματι συνδούμεναι· ὅθεν εἰσφκίσθητε, σὺν ταῖς πέντε Παρθένοις, πρὸς τὸν ἐπουράνιον, Ἀθληφόροι νυμφῶνα, καὶ σὺν Ἀγγέλοις τῷ παμβασιλεῖ, ἐν εὐφροσύνῃ ἀπαύστως παρίστασθε.

Ὁ Οἶκος.

Ἰερωτάτην συγκροτεῖ, πανήγυριν ἐν πίστει, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, αὐταδέλων Μαρτύρων ἐπιτελοῦσα εὐσεβῶς, μνήμην ὑμῶν τὴν φωσφόρον, καὶ λαμπράν, καὶ παμφαῆ, πανεύφημοι ὁμότροποι· στερῶς γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, τὸν ἀντίπαλον νῦν καταπατήσασαι, ἀνεδήσασθε στεφάνους ἐκ χειρὸς τοῦ παμβασιλέως· παρ' οὗ μοι φωτισμὸν αἰτήσασθε, ὄντως εὐφημησαί τὴν ὑμῶν μνήμην ἀξίως, καὶ τὰς θαυμαστάς καὶ θείας ἀνδραγαθίας· ὑμεῖς γὰρ τῷ Παμβασιλεῖ, ἐν εὐφροσύνῃ ἀπαύστως παρίστασθε.

Συναξάριον.

Τῇ Ι΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν, Μηνοδώρας, Μητροδώρας, Νυμοδώρας.

Στίχ. Ἦγοῦντο Μηνοδώρα καὶ Μητροδώρα

Καὶ Νυμοδώρα δῶρα σαρκὸς αἰκίας.

Θειόμεναι δεκάτη δωρόνυμοι ἔκθανον αἱ τρεῖς.

Αὗται ὑπῆρχον γνήσιοι ἀδελφαί, οἰκοῦσαι ἀπὸ δύο σημείων, τῶν ἐξαρχομένων θερμῶν ἐν τοῖς Πυθίοις. Διαβληθεῖσαι δὲ Φρόντωνι τῷ τῆς χώρας ἄρχοντι καὶ πικρῶς αἰκισθεῖσαι, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βαρυσαβᾶ.

Στίχ. Βαρυσαβᾶς δι' αἷμα θεῖον Δεσπότη,

Οἰκεῖον αἷμα συντριβεῖς ξύλοις χέει.

Οὗτος, ἀπὸ τινος ἐρημίτου λαβὼν τὸ τίμιον αἷμα, τὸ ρεῦσαν ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἰάσεις ἐπετέλει δι' αὐτοῦ. Ὅθεν καὶ παρὰ τῶν ἀπίστων νύκτωρ δολοφονεῖται· ὁ δὲ θησαυρὸς οὗτος ἔμεινε πάλιν παρὰ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ φυλαττόμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἁγία Πουλχερία ἡ βασίλισσα, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὅντως παρέστη ψαλμικῶς Πουλχερία,

Ἐκ δεξιῶν σου Βασίλισσα Χριστέ μου.

Αὕτη ἦν ἀδελφὴ Θεοδοσίου τοῦ Νέου· γυνὴ δὲ ὀνομασθεῖσα Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως, ἀλλὰ καὶ μέχρι γήρωσ τὴν παρθενίαν φυλάξασα καὶ πολλὰ κατορθώματα ἐν τε ναῶν οἰκοδομαῖς καὶ γηροκομίᾳ ποιήσασα καὶ τὴν ἐν Χαλκηδόνι ἁγίαν Σύνοδον γενέσθαι παρασκευάσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀπελλοῦ, Λουκᾶ καὶ Κλήμεντος.

Ἄλλος οὗτος ὁ Ἀπελλῆς, καὶ ἕτερος ὁ Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Θράκῃ ἐπίσκοπος γεγονώς. Τούτου δὲ μέμνηται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους· ὃς φωστῆρ τῆς Σμύρνης γέγονε καὶ τῷ Θεῷ ὀσίως δουλεύσας, πρὸς αὐτὸν ἀναλύει. Καὶ οὗτος ὁ Λουκᾶς, οὐχ ὁ Εὐαγγελιστής, ἀλλ' ὃν ὁ μακάριος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ μαρτυρεῖ, πρωτόθρονος τῆς ἐν Συρίᾳ Λαοδικείας γενόμενος καὶ καλῶς ποιμάννας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Κλήμης δὲ οὗτος, ὃν ἐν τοῖς πρὸς Κολοσσαεῖς ὁ Ἀπόστολος διηγεῖται· καὶ γὰρ οὗτος πρῶτος πάντων ἐπίστευσεν εἰς Χριστὸν ἐξ ἐθνῶν, καὶ Σαρδικῆς ἐπίσκοπος γέγονε καὶ τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκὶ περιφέρων, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἰας, ἣτις ξίφει ἐτελειώθη.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἐκάρθη κοιλάδων Ἰα ξίφει,
Καί σοι προσήχθη, Σῶτερ, ὡς εὐπνουν Ἴον.
Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ´. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Θύειν εἰδώλοις σαφῶς, τοῦ δυσσεβοῦς τυράννου, κελευομένου κατεπτύσατε, βοῶσαι
Νεάνιδες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λελαμπρυσμένοι τὸν νοῦν, θεαρχικαῖς ἀκτίσιν, ἀχλὺν εἰδώλων ἡμαυρώσατε, βοῶσαι
Πανεύφημοι· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐκ ἐκτομαὶ τῶν μελῶν, οὐ διωγμὸς οὐ θλίψις, Χριστοῦ χωρίσαι ὄλως ἴσχυσαν,
βοῶσας τὰς Μάρτυρας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἵπερφυῶς τὸν Θεόν, ἐν τῇ γαστρί σου Κόρη, κυοφορῆσαι κατηξίωσαι, βροτοῦς
ἀναπλάττοντα, τοὺς μελωδοῦντας πιστῶς· Χριστὲ εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η´. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Στομωθεῖσαι ἀγάπη τοῦ κτίσαντος, ἀπημβλύνατε κέντρα τοῦ ὄφραως, ἐν γυναικείῳ
σώματι, ἀνδρικοὺς διανύουσαι τοὺς ἀγῶνας, καὶ στεφάνοις ἐνθέοις στεφόμεναι.

Συμπλακεῖσαι ἐν μέσῳ τοῦ σκάμματος, ἀοράτοις ἐχθροῖς μετὰ σώματος, τοὺς
ἀσωμάτους ἔτρεψαν, αἱ θεόφρονες Κόραι, ἀναβοῶσαι· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν
Κύριον.

Ἐν Θεῷ τῷ Σωτῆρι νευρούμεναι, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δυναμούμεναι, τὸ τοῦ ἐχθροῦ
ἀνίσχυρον, διωλέσατε κράτος, ἀναβοῶσαι· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Βασιλείας τῆς ἄνω ἐτύχετε, σὺν Χριστῷ Ἰησοῦ βασιλεύουσαι, πεποικιλμένα
στίγμασι, τῶν βασάνων τῷ κάλλει διηνητισμένα, ἀξιάγαστοι κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ ἀκηλίδωτον τέμενος, ὑπεδέξω αὐτὸν σωματούμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς
φύσεσι, γνωριζόμενον Κόρη, ᾧ μελωδοῦμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ » φλογὸς εὐσεβήσαντας,
συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ » ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑ- » μνεῖτε
τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἴδεῖν ἐφιέμεναι κάλλος, τὸ τοῦ Νυμφίου ὀλοτρόπῳ, νεύσει πρὸς αὐτὸν Θεοφόροι,
ἀθανασίαν ἐμελετήσατε, ἐν τῷ θνητῷ τοῦ σώματος· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ῥφθητε τυράννων ἐν μέσῳ, οἷά περ λύκων ὠμοτάτων, ἄσπιλοι ἀμνάδες τὴν τούτων,
θηριωδίαν καταπαλαιούσαι, καὶ τῷ Χριστῷ εὐπρόσδεκτα, ὡς ἱερεῖα προσαγόμεναι.

Στέφος ἀνεπλέξασθε ἅμα, μὴ παλαιούμενον παρθένοι, θείας ἐπετύχετε δόξης, καὶ
βασιλείαν ὄντως ἀσάλευτον, παραλαβεῖν ὡς Μάρτυρες, μετὰ Μαρτύρων ἠξιώθητε.

Ἦς κατηξιώθητε δόξης, καὶ ἐπετύχετε χορείας, τοὺς ἐπιτελοῦντας ἐκ πόθου, ὑμῶν
τὴν μνήμην τυχεῖν πρεσβεύσατε, ὡς παρρησίαν ἔχουσαι, πρὸς τὸν Δεσπότην
σεμνοπάρθενοι.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Χριστὲ ὅταν ἔλθῃς κρῖναι τὸν κόσμον μετὰ δόξης· λῦσον τὴν ἀχλὺν τῶν
παθῶν μου, ταῖς ἰκεσίαις τῆς κηυσάσης σε, καὶ τῶν σεπτῶν Μαρτύρων σου, ὡς
ἀγαθὸς καὶ πολυέλεος.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη,
Χριστὸς συνάψας » τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ » Θεοτόκε
μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον.

Αἱ τρεῖς Παρθένοι Τριάδα, Θεὸν ἀφράστως ποθοῦσαι, κηρύττουσι τῶν τυράννων, ἐνώπιον· διὰ τοῦ-
το, βασανισθεῖσαι τοῦ στέφους, τυγχάνουσι τοῦ ἀ-
φθάρτου.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, ὁ φωτισμὸς τῶν ἀνθρώπων, ἡ προστασία τοῦ κόσμου, Θεογεννητορ Μαρία, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἐν πίστει, ρῦσαι πταισμάτων Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων, Στιχηρά.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Γόνος Ἰωακείμ, καὶ Ἄννης ἡ Παρθένος, ἐφάνη τοῖς ἀνθρώποις, τῶν δεσμῶν ἀφιεῖσα, τῆς ἀμαρτίας ἅπαντας.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου...

Ὅρος ὡς ἀληθῶς, κατάσκιον ἐδείχθη, ἡ στειρώσις τῆς Ἄννης, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ῥήξασα τὰ δεσμά, στειρώσεως τῆς Ἄννης, ἡ πάναγνος Παρθένος, προῆλθε τοῖς ἀνθρώποις, τὴν ἄφεςιν βραβεύουσα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἰωμεν οἱ πιστοί, δοξάσοντες τὴν Κόρην· ἐτέχθη γὰρ ἐκ στείρας, τὴν στειρωθεῖσαν φύσιν, ἡμῶν ἀνακαινίζουσα.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ Ἰα΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ψάλλεται καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Αὐτονόμου, διὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἐν τῇ ιβ΄ τὴν Ἑορτὴν τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ζ΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Γυναικείῳ ἐν σώματι, καὶ ἀνδρείῳ ἐν σχήματι, ἀνδρικὰ διήνυσας ἀγωνίσματα, μέσον ἀνδρῶν κατοικήσασα, καὶ πάθη μειώσασα, καὶ ὁρμὰς τῶν ἡδονῶν, παντελῶς χαλινώσασα, ταῖς ἀσκήσεσι, τῇ συντόνῳ δεήσει Θεοδώρα, καὶ ταῖς θείαις πρὸς τὸ Θεῖον, καὶ ἀνευδότοις σου νεύσεσιν.

Ὑπὸ γῆν σε ὁ ἥλιος, ὑποδὺς οὐχ ἐώρακε, πλημμυλοῦσαν· ἔγνω δέ σε ὁ ἄδυτος, καρδιογνώστης καὶ Κύριος, ὁ βλέπων τὰ κρύφια, καὶ κατηύγασε φωτὶ, μετανοίας τὰ ὄμματα, τῆς καρδίας σου· ὅθεν ἐσπευσας τοῦτον θεραπεῦσαι, ἐπιμόνῳ ἐγκρατεῖᾳ, καὶ ἀρετῶν τελειότητι.

Τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα, μηδαμῶς ἀγνοήσασα, ὅπερ οὐκ ᾠδίνησας, στέργεις νήπιον, καὶ πατρικοῖς σπλάγχχνις ἐνδοξε, ἐκτρέφουσα ἕφερες, εὐσεβεῖ τῷ λογισμῷ, τὸ ἀνθρώπινον ὄνειδος, τὴν ἀνύποιστον, ἐπιτίμησιν ὄντως, Θεοδώρα· διὰ τοῦτο τὴν σεπτὴν σου, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν.

Καὶ τοῦ Ἁγίου. Ὅμοια.

Ἀρεταῖς πυρσευόμενος, εὐσεβεῖα κοσμούμενος, Ἱεράρχης ἔνθεος ἐχρημάτισας· καὶ ὡς πολύφωτος ἥλιος, τὸν κόσμον διέδραμες, κατασπείρων πανταχοῦ, τὸ τῆς πίστεως κήρυγμα, τὴν ἀπάτην δέ, ἐκριζῶν τῇ δρεπάνῃ τῆς σῆς γλώττης, Ἱεράρχα θεοφόρε, μεγαλοκήρυξ Αὐτόνομε.

Πρὸς ἐπίτονα σκάμματα, πρὸς ἀνδρεῖα παλαίσματα, πρὸς πληγὰς καὶ θάνατον προσεχώρησας· ταῖς γὰρ νιφάσι χωννύμενος, τῶν λίθων Αὐτόνομε, καὶ χρησάμενος αὐτοῖς, ὡς βαθμίσι καὶ κλίμαξιν, ἀνελήλυθας, πρὸς Θεὸν στεφανίτης, καὶ συνήφθης, στρατιαῖς τῶν Ἀσωμάτων, ὑπὲρ τοῦ κόσμου δεόμενος.

Τὴν στολὴν σου ἐν αἵματι, μαρτυρίου ἐτέλεσας, λαμπροτέραν χάριτι θείου Πνεύματος, καὶ νοερῶς εἰς τὰ Ἅγια, τὰ ἄνω ἀνέδραμες, ἔνθα πρόδρομος ἡμῶν, Ἰησοῦς εἰσελήλυθε, νίκης στέφανον, πρὸς Θεοῦ δεδεγμένος, μετὰ πάντων, τῶν ἐν αἵματι τιμίῳ, τελειωθέντων Αὐτόνομε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Εἰ καὶ θεῖον βουλήματι, περιφανεῖς στεῖρα γυναικες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς ὑπερέλαμψεν· ὅτι καὶ ἐξ ἀκάρπου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τῶν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρός· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἦν διελθὼν, κεκλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντα σοφῶς οικονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἰωακεῖμ καὶ ἡ Ἄννα πανηγυρίζουσι, τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον· οἷς καὶ ἡμεῖς, συνεορτάζοντες σήμερον, τὴν ἐκ τῆς ρίζης ἐκείνης τοῦ Ἰεσσαί, μακαρίζομεν Παρθένον ἀγνήν.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου...

Ἦ θεοχώρητος Κόρη, καὶ Θεοτόκος ἀγνή, τῶν Προφητῶν τὸ κλέος, τοῦ Δαυὶδ ἡ θυγάτηρ, σήμερον γεννᾶται ἐξ Ἰωακεῖμ, καὶ τῆς Ἄννης τῆς σώφρονος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν κατάραν τὴν εἰς ἡμᾶς, ἀνατρέπει ἐν τῷ τόκῳ αὐτῆς.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ἦ πρῶην ἄγονος χώρα, γῆν καρποφόρον γεννᾶ, καὶ ἐξ ἀκάρπου μήτρας, καρπὸν ἅγιον δοῦσα, γάλακτι ἐκτρέφει· θαῦμα φρικτόν! ἡ τροφὸς τῆς Ζωῆς ἡμῶν, ἡ τὸν οὐράνιον ἄρτον ἐν τῇ γαστρὶ, δεξαμένη γαλουχεῖται μαζῶ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Ἐν εὐσήμερῳ ἡμέρᾳ Ἑορτῆς ἡμῶν σαλπίσσωμεν, πνευματικῇ κιθάρᾳ· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς, τὸ σκότος λύουσα· τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάπλασις, καὶ τῆς Εὐᾶς ἡ ἀνάκλησις· τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγὴ, καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν· καὶ βοήσωμεν αὐτῇ σὺν τῷ Γαβριὴλ οἱ πιστοί· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον· τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ τῆς Ὁσίας. Ἦχος γ΄.

Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Δῶρον ἔνθεον, ἡγιασμένον. Θεῶ ἠνεγκας, τὴν βιοτήν σου, Θεοδώρα Ὁσία πανεύφημε· τῆς μετανοίας τὸ πῦρ γὰρ ἐμφαίνουσα, μέσον ἀνδρῶν φιλοσόφως διέλαμψας· ὅθεν πρέσβευε, ἀπαύστως τῷ σέ δοξάσαντι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Αἱ ἀκτῖνες ἔλαμψαν, τῆς παγκοσμίου, χαρμονῆς τοῦ τόκου σου, Παρθενομήτορ
Μαριάμ, ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κατηύγασαν, τὰς διανοίας τῶν πόθῳ ὑμνούντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὅμοιον.

Τῆ σεπτῇ γεννήσει σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ ἀύλῳ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν
εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῆς Ὁσίας. Ποίημα Ἰγνατίου.

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸ στόμα μου πλήρωσον, τῆς σῆς αἰνέσεως Κύριε, ὑμνοῦντος τὴν δόξαν σου, τὴν
πολυύμνητον, καὶ γεραίροντος, τοὺς πόνους Θεοδώρας, εὐαρεστησάσης σοι, βίου
λαμπρότητι.

Ἀνέτειλε σήμερον, ἡ ἱερά σου πανήγυρις, ἡλίου φαιδρότερον, τὰς ἐν τῷ κόσμῳ
ψυχάς, καταυγάζουσα, καὶ ζόφον τῶν δαιμόνων, συντόνως ἐλαύνουσα,

Ἄξιοθαύμαστε.

Οὐκ ἔγνω δύόμενος, σὲ πλημμελοῦσαν ὁ ἥλιος· ὁ ἄδυτος ἔγνω δέ, μόνος ὡς πάντα
εἰδῶς, καὶ κατηύγασεν ἀκτῖσι μετανοίας, ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, Θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχον θάλαμον, ὡς ἀδιάφθορον σκῆνωμα, ὡς πύλην οὐράνιον, ὡς θεῖαν
τράπεζαν, ὡς παλάτιον, καὶ θρόνον τοῦ Δεσπότη, Μαρίαν τὴν ἄχραντον, ὕμνοις
τιμήσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Αὐτονόμου

Ὡδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἄρματα Φαραῶ.

Αἴγλη θεαρχικῆ, ἐλλαμπόμενος αἰεὶ, ζόφου με ἐξάρπασον, ἀμαρτιῶν Ἱεράρχα, ὅπως
τὴν φαιδρὰν σου σήμερον, ἀνευφημήσω πανήγυριν.

Παύλου ὡς μιμητῆς, γεγονῶς Ἀρχιερεῦ, πᾶσαν περιώδευσας, τὴν οἰκουμένην
κηρύττων, τὸ σωτηριῶδες κήρυγμα, καὶ καθαιρῶν τῶν εἰδώλων βωμοῦς.

Πέτρα τῆ νοητῆ, στηριχθεῖς σου τὴν ψυχὴν, λίθοις θανατούμενος, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν
ἀγήρω, Μάρτυς ἱερὲ Αὐτόνομε, μετὰ χαρᾶς προσεχώρησας.

Θεοτοκίον.

Ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ, γεννηθέντα ἐκ Πατρός, Μητὲρ ἀπειρόγαμε, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ
λόγον· ὃν ὑπὲρ ἡμῶν ἰκέτευε, τῶν εὐσεβῶς ἀνουμούντων σε.

Τῆς Ὁσίας

Ὡδὴ γ΄. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἀνδρείαν στολὴν ἐνδυσάμενη, καὶ φρόνημα ἔδραμες σπουδῆ, καὶ μοναστῶν
συστήμασι, Σεμνὴ σεαυτὴν κατέμιξας, πρὸς τὰς ἀρχὰς πυκτεύουσα, τοῦ πονηροῦ
κοσμοκράτορος.

Τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀνδρείως, ἠλλάξω τῆ κλήσει ἀληθῶς, καὶ τῷ καινῷ τοῦ
σχήματος, τοῖς ἔργοις δῶρον τίμιον, καὶ τῷ Θεῷ ποθοῦμενον, σαυτὴν Ὁσία
ἀνέδειξας.

Φρονήματι τεταπεινωμένῳ, καὶ τρόποις χρηστοῖς διακονεῖν, σοῦ τὴν ἰσχὺν ἐπέδωκας,
τοῖς τοῦ Θεοῦ θεράπουσι· πρὸς ἀπαθείας ὕψος σε, ὅθεν αὐτὸς ἀνεβίβασε.

Θεοτοκίον.

Χειμάζει με κλύδων άμαρτίας, και σάλος άτόπων λογισμῶν· σπλαγχνίσθητι Πανάμωμε, και χειρα βοηθείας μοι, ὡς συμπαθής επέκτεινον, ὅπως σωθεις μεγαλύνω σε.

Τοῦ Αγίου.

Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Τοὺς διωγμοὺς σου, λιθασμοὺς και τὰς ἐκκεντήσεις, και αἱμάτων ποταμηδὸν ἐκχύσεις, τὰ δεσμὰ τὰς φυλακὰς τὸν θάνατον, Μάρτυς ἀναμέλω, Ἰεράρχα Αὐτόνομε.

Αὐτομολία, καθελὼν τὴν παρανομίαν, ταῖς ῥανίσι τῶν σῶν αἱμάτων Μάρτυς, ἱεραρχίας τὴν στολὴν ἐλάμπρυνας, και συμβασιλεύεις, τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων Χριστῷ.

Τὰ κατὰ τόπον, ἀριστεύματά σου μὴ φέρων, ὁ διώκτης ἀντίπαλος Παμμάκαρ, διαφοροὺς πειρασμοὺς σοι ἤγειρεν· ἀλλ' αὐτὸν τῷ ὄπλῳ, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἀπενέκρωσας.

Θεοτοκίον.

Ἄγιωτέραν, τῶν Ἀγγέλων και πλατυτέραν, Θεοτόκε τῶν οὐρανῶν εὐρών σε, ὁ ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενος, ἀχώρητος φύσει, ἐν σοὶ χωρεῖται και σφύζει με.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐστερεώθη, ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, τῷ διδόντι » εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον δυνατῶν ἠσθένη· » σε, και οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν.

Κάθισμα τῆς Ὁσίας

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνας, τὴν ἱεράν σου στολὴν, και δῶρον προσήνεξαι, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ, Θεοδόρα θεόπνευστε· χάριν δὲ ἰαμάτων, πρὸς αὐτοῦ εἰληφυῖα, νόσων ἀποδιώκεις, τὴν ἀγλὴν μακαρία, πρεσβεύουσα τοῦ σωθῆναι, ἡμᾶς τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Δόξα. Τοῦ Αγίου. Ὅμοιον.

Διπλοῦν σοι τὸν στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας Χριστός, παμμάκαρ δεδῶρηται, ὡς ἀθλητῆ και σεπτῷ, ἱεράρχῃ Αὐτόνομε· τούτῳ γὰρ προσηγάγω, ἀναιμάκτους θυσίας· τούτου τὸ θεῖον πάθος, ἀψευδῶς ἐμιμήσω· αὐτοῦ και τῆς ἀγήρω, τρυφᾶς μακαριότητος.

Και νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ἰούδα μεγαλύνθητι, και κραταιούσθω Δαυΐδ, Ἀδάμ ἀνακαινίσθητι, και εὐφραινέσθω Λευΐ, ἐξ ὧν μοι ἐτέχθη Χριστός. Τεῖνόν σου τὴν κινύραν, ὑμνογράφε και λέγε· Τίς ἐστιν ἡ τεχθεῖσα, ἣν καλεῖς θυγατέρα; Τροφός ἐστι τῆς ζωῆς μου, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τῆς Ὁσίας.

Ῥοδὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Ἦσκεις πολυήμερον καρτερικῶς, ἔνδοξε νηστείαν ὡς ἄσαρκος, τὸ ἀσθενές σου, νευρουμένη τοῦ Χριστοῦ, τῷ πανσθενεῖ βουλήματι, θεία τρεφομένη τε χάριτι.

Θείαν ἐπεπόθησας περιβολὴν, και καταστολὴν ἀδιάφθορον· ὅθεν τριχίνοις, περιστέλλεις σεαυτήν, εὐτελεστάτοις ῥάκεσι, πόνοις τὸ σαρκίον σου θλίβουσα.

Ἴδε τὴν ταπεινώσιν και τὸν κλαυθμόν· ἴδε μου τὴν θλίψιν και κούφισον, τῆς άμαρτίας, τὸν βαρύτετον κλοιόν· ἡ Θεοδόρα ἔκραζε, πρὸς τὸν μόνον σφύζειν δυνάμενον.

Θεοτοκίον.

Ἦ πανυπερθαύμαστος Μήτηρ Θεοῦ, λάμψον μετανοίας ἀκτῖνά μοι· λῦσον τὸν ζόφον, τῶν ἀμέτρων μου κακῶν· τοὺς πονηροὺς ἀπέλασον, Κόρη λογισμοὺς τῆς καρδίας μου.

Τοῦ Αγίου. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Δεδεμένος τῆ τοῦ Χριστοῦ ἀγάπῃ Πάτερ, τοὺς δεδεμένους τῆ ἀπάτῃ λύεις ἔνδοξε, ταῖς πλοκαῖς τῶν λόγων σου, καὶ προσηλοῖς τῷ πόθῳ τῆς ὄντως ζωῆς.

Ἐμπειρότατος ἰατρὸς ὑπάρχων Μάρτυς, τοὺς φαρμαχθέντας τῷ ἰῶ τῆς ματαιότητος, τῶν εἰδώλων πάνσοφε, καταγλυκαίνεις λόγοις τῆς πίστεως.

Τῶν Μαρτύρων ἢ καλλονῆ, Ἀρχιερέων ἢ ὠραιότης, Ἐκκλησίας τὸ ἐδραῖωμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, ὁ θαυμαστὸς τιμάσθω Αὐτόνομος.

Θεοτοκίον.

Τῷ πελάγει τῶν οἰκτιρμῶν, σοῦ τῆς τεκούσης τὴν Ζωὴν τῷ κόσμῳ, νεκρωθεὶς τοῖς παραπτώμασι, καταφεύγω Ἄχραντε· ταῖς σαῖς πρεσβείαις σῶσόν με Δέσποινα.

Τῆς Ὁσίας.

Ὡδὴ ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξέστησαν τάξεις σε, τῶν Ἀσωμάτων βλέπουσαι, σώματι ἐνύλῳ μιμουμένην, τούτων τὸν βίον, καὶ τὴν σεπτὴν ἀρετὴν, καὶ καταπαλαίουσαν ἐχθρόν, πάλαι τὸν πτερνίσαντα, Θεοδώρα ἀπάτῃ σε.

Θηρίων ὀρμήματα, Θεὸς σοι καθυπέταξε, χάριν ἰαμάτων δεδωκώς σοι· τοῦτο κηρύττει ὁ τῆ χειρὶ σου σωθεὶς, βρώσεις ἀγρίου τοῦ θηρός, ὃν περ ἔθεράπευσας, συντριβέντα ἀοίδιμε.

Ἐχθρὸς ὁ πανοῦργός σοι, πολυειδεῖς ἐξήγειρε, Μῆτερ πειρασμούς· ἀλλὰ τῷ ξίφει, τοῦτον Ὁσία τῆς ταπεινώσεως, ἔτρωσας συντρίψασα αὐτοῦ, κάραν πολυμήχανον, Θεοδώρα θεόπνευστε.

Ἐκτρέφεις τὸ νήπιον, τελείῳ τῷ φρονήματι· φέρεις τὴν δεινὴν συκοφαντίαν, εὐχαριστοῦσα τῷ Παντοκράτορι, τῷ σοὶ χορηγήσαντι ἰσχύν, τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, Θεοδώρα πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ἰσχὺς τε καὶ στήριγμα, τῆς ἀσθενοῦς καρδίας μου, σὺ εἶ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἄρρηκτον τεῖχος, ἀπὸ προσώπου ἐχθροῦ, σφίζουσα παντοίων με δεινῶν, τρέπουσα τὰς φάλαγγας, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος.

Τοῦ Ἁγίου. Ἀνάτειλόν μοι Κύριε.

Ὡς ἥλιος ἀνέτειλας, λαμπρὸς τῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας καὶ φωτίζεις, ἀκτῖσι τῶν ἀγῶνων, Μάρτυς καὶ θαυμάτων σου, τοὺς πιστοὺς Αὐτόνομε, λύων δαιμόνων τὴν ἀχλύν.

Ὡραῖος ὥσπερ κάλαμος, εὖ τεθηγμένος Πνεύματι, τῷ παναγίῳ ἀνεδείχθη, ἢ γλῶσσά σου τὸν νόμον, τοῦ Χριστοῦ Αὐτόνομε, ἐν πλαξὶ χαράττουσα, καρδιῶν τῶν εὐσεβῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, δοχεῖόν σε εὐράμενον, καὶ καταγώγιον τῆς τούτου, ἀύλου παρουσίας, θείων χαρισμάτων σε, ἀληθῶς ἐνέπλησεν, Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ἀνάτειλόν μοι Δέσποινα, ἀκτῖνα τοῦ ἑλέους σου, τῷ ἐν τῷ σκότει τῶν πταισμάτων μου, ἀεὶ συνεχομένῳ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, μετανοίας ἄχραντε, ἵνα πίστει σε ὑμνῶ.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ ς΄. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Πηγὴν δακρύων προσφέρουσα, ἀπαύστως τρυχομένη καὶ στένουσα, τὴν ἐπιτίμησιν, καὶ μοναστῶν τὴν διάζευξιν, εὐχαριστοῦσα φέρεις, Θεομακάριστε.

Ποτὸν θαλάσσιον ἔχουσα, ἀγρίαις τρεφομένη βοτάναις τε, μετὰ θηρίων δέ, αὐλιζομένη τὴν ἔρημον, ὡς οὐρανὸν κατῴκεις, ἀξιοθαύμαστε.

Φλογμὸν ἡλίου ὑπήνεγκας· νυκτὸς τὸν παγετὸν ἐκαρτέρησας, τοῦ θείου Πνεύματος, συνθαλοπομένη τῆ χάριτι· ὅθεν τρυφᾷς, τῆς ἄνω, μακαριότητος.

Θεοτοκίον.

Τὴν θεῖαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τὴν βλαστήσασαν, τὴν ἀγεώργητον χώραν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον Κόρην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ζάλη με λογισμῶν.

Τῇ θείᾳ κυβερνώμενος παλάμη, ἀβλαβῶς διέπλευσας, τὸ πέλαγος τῆς ἀπάτης, καὶ προσώρησας ὄρμῳ γαληνῶ, τῆς ἄνω βασιλείας, Ἱερομάρτυς Αὐτόνομε.
Πλευρὰν σου κεντηθεὶς λόγχῃ θεόφρον, Χριστοῦ ἐξεικόνισας τὸ πάθημα· καὶ τῶν λίθων συγχωνύμενος μάκαρ νιφετοῖς, τὸν πρῶτον τῶν Μαρτύρων, ὡς ἀληθῶς παρεζήλωσας.

Τελούντες τὴν σεβάσιμον ἡμέραν, τῆς σῆς τελειώσεως, δεόμεθά σε ἐν πίστει· Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἀπαύστως ἐκδυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν παναοίδιμε.
Θεοτοκίον.

Ἦ ζάλη τῶν πολλῶν μου ἐγκλημάτων, εἰς βυθὸν καθεῖλκυσε τῆς ἀπογνώσεως Κόρη· ἄλλ' αὐτὴ με χειρὶ πρεσβευτικῆ, ἀνάγαγε καὶ σῶσον, ἵνα ὑμῶν σε πανύμνητε.

Ὁ Εἰρμός.

»Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν κα» θέλκει με ἀμέτρων ἀμαρτημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερ- » νῆτα ἀγαθέ, προφθάσας ἀνάγαγε, ὡς τὸν Προ- » φήτην καὶ σῶσόν με.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Τὴν νύκτα τῶν παθῶν, ἐκφυγοῦσα θεόφρον, προσῆλθες νοητῶς, τῷ Ἥλιῳ τῆς δόξης, ἀσκήσει νεκρώσασα, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα· ὅθεν γέγονας, ὑπογραμμὸς μοναζόντων, καὶ ἀνόρθωσις, τῶν πεπτωκότων ἐν βίῳ· διό σε γεραίρομεν.

Ὁ Οἶκος.

Ἵπογραμμὸς ἀναδέδεικται πεπτωκόσιν ὁ βίος σου, καὶ βουλομένοις προσέρχεσθαι διὰ μετανοίας, τῷ εἰδότι τὰ πταίσματα συγχωρεῖν, καθὼς γέγραπται· αὐτῷ γὰρ πιστεύσασα, καθάπερ ἡ πόρνη, ἀντὶ μύρου προσήγαγες ὄμβρους δακρῶν· ἐν οἷς τὸν ὄφιν ποντίσασα καθεῖλες, καὶ τὴν νίκην ἀνεδήσω, Θεοδώρα τρισόλβιε· διὸ τὸ θηρίον νεκρώσασα εὐχαῖς σου, νεκρὸν ἐξανέστησας δυνάμει τοῦ Κτίστου σου, ὑπὲρ οὗ σὺ νενέκρωσαι· διό σε γεραίρομεν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Στίχ. Καὶ σχῆμα καὶ νοῦν ἀρρένοϊ Θεοδώρα,
Καὶ τὸν μέγαν νοῦν αἰσχύνει πρὸ τοῦ τέλους.

Ἐνδεκάτη πύματον Θεοδώρη ὕπνον ἰαύει.

Τῇ θείᾳ βίβλῳ Διαθήκης τῆς Νέας*,

Ὡς ἐξισοῦσθαι, φησί, παρθένοις δέκα,

Τὴν βασιλείαν οὐρανῶν Χριστοῦ στόμα,

Ἐν ἀνδρικῷ σχήματι γυναῖκες δέκα,

Ἀπήμβλυναν τὰ κέντρα τοῦ βροτοκτόνου.

* Τὸ Συναξάριον τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα τοιούτων γυναικῶν, συνεγράφη διὰ στίχων Ἰάμβων· πολλοὶ ὅμως ἐξ αὐτῶν εἰσιν ἄμετροι, τὸ δωδεκασύλλαβον σῶζοντες μόνον.

Δῶρον Θεοῦ λαχοῦσα τὴν κλησιν μία,

Ἔρμητο δ' αὐτὴ χώρας Ἀλεξανδρέων·

Ἦ δὴ νομίμῳ συμπλακεῖσα συζύγῳ,

Εὐτακτον ἤγεν ἀκατάγνωστον βίον.

Φθόνῳ δὲ πάντως δαίμονος κακοσχόλου,

Ἐγκλήματι μοιχείας ἀλοῦσα τότε,

Καὶ γνοῦσα καὶ ζητοῦσα τὴν σωτηρίαν,

Εὐαγγελικῶν ῥημάτων τοῦ Κυρίου,

Ἦκουσεν οὕτως· Ὡς λέληθεν οὐδόλως

Ἔπερ κρυφίως, ὡς λαθοῦσα, σὺ φέρεις.

Καὶ λοιπὸν ὡς ἔγνωκε τὴν ἁμαρτίαν,
Ὡς μύσος ἀκάθαρτον, ὡς βδέλυγμά τι,
Στολὴν ἀπορρίψασα τὴν ἐξ αἰσχύνης,
Ὡς Θεόδωρος ἀγγελικὴν λαμβάνει.
Καὶ μὴν προσῆλθε τῷ χορῷ τῶν ἀζύγων.
Κλαίουσα καὶ πενθοῦσα τὴν ἁμαρτίαν.
Ἐπὶ χρόνοις δέ τισι δουλειῶν βάρει
Κάμνουσα, πυκτεύουσα τοῖς ἀγωγίμοις,
Ἦκουσε πόρνος· δεῖγμα τούτου καὶ βρέφος,
Προσριφθὲν αὐτῇ τῆς μονῆς ἔξω, φθόνῳ,
Ψυχοφθόρου δράκοντος· ἄλλου γὰρ τίνος;
Ὁ καὶ λαβοῦσα, καὶ τρέφουσα γνησίως,
Ἔσπευδε λαβεῖν, ὡς γυνὴ κατὰ φύσιν.
Κρύει δὲ καὶ καύσωνι καὶ χαμευνίᾳ
Προσκαρτεροῦσα τῷ πυλῶνι, καὶ χρόνοις
Ἐπὶ κατατακεῖσα συκοφαντίαις,
Εἰσῆλθεν ὀψὲ τῆς μονῆς ἐντὸς βίᾳ,
Οὐχ ὡς γυνή, σχήματι δι' ἀνδρικῶν πάλιν.
Αὐτίκα πυκναῖς ταῖς προσευχαῖς καὶ κόποις,
Τήξασα σῶμα, καὶ στάσει τῇ παννύχῳ,
Καὶ νοῦν λαβοῦσα τῆς ἄνω κληρουχίας,
Κατὰ σκοπὸν πέφθακεν, ὡς περ ἠγάπα.
Φρικτὸν τὸ θαῦμα! τίς ἄρα μὴ θαυμάσει;
Γυνὴ λαθοῦσα πλῆθος ἀνδρῶν ἀζύγων,
Εἷς ὡς περ αὐτῶν ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου,
Ἀσκητικῶς λάμψασα, φωστήρ ὡς μέγας.
Ἐπάξια φέρουσα τῶν πάντων γέρα,
Ἀπῆλθε χαρᾶ πρὸς ποθεινὸν Νυμφίον.
Οἱ γοῦν μονασταὶ θαῦμα τοῦτο τὸ ξένον,
Ἰδόντες ἐξέστησαν· ὦ φρικτῆς θέας!
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνου τοῦ μαγείρου.
Οὗτος, ἐξ ἀγροίκων ἀποτεχθεὶς καὶ ιδιώτης ὢν, μοναστῶν διάκονος ἐχρημάτισε,
παρορώμενος πολλὰ καὶ μυκτηριζόμενος, καὶ τῷ μαγειρείῳ προστετηκώς. Ἐν ᾧ δὲ ἦν
οὗτος φροντιστηρίῳ, Ἱερεὺς τῶν εὐαρεστούντων ἐξελιπάρει τὸν Κύριον ὑποδειχθῆναι
αὐτῷ αἰσθητῶς τὰ τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν ἀποκείμενα ἀγαθὰ· καὶ μιᾷ τῶν νυκτῶν
ἐδόκει ἐν Παραδείσῳ ἐστάναι, καὶ θάμβει κατενόει τὰ ὀρώμενα. Εἶδε δὲ πρὸς τούτοις
καὶ τὸν τῆς μονῆς μάγειρον, τὸν Εὐφρόσυνον, μέσον ἐστῶτα καὶ ἐν ἀπολαύσει ὄντα
τῶν ἐν Παραδείσῳ ἐκείνων ἀγαθῶν, ᾧ καὶ προσεγγίσας ἠρώτα μαθεῖν· Τίς ἄρα ὁ
Παράδεισος οὗτος; πῶς ἐνταῦθα εὐρέθη; Καὶ ὅς· Οὗτός ἐστι τὸ καταγώγιον τῶν τοῦ
Θεοῦ ἐκλεκτῶν, κάγῳ, διὰ τὴν πολλὴν τούτου ἀγαθότητα, ἐνθάδε συνεχωρήθη
ἀυλίζεσθαι, ἔφη.
Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Τί δὲ ἐργάζῃ ἐν τούτῳ τῷ Παραδείσῳ; Τὴν ἐξουσίαν ἔχων πάντων τῶν
φαινομένων σοι, ἐνηδύνομαι τῇ τούτων αἰσθήσει, φησὶν ὁ Εὐφρόσυνος. Καὶ ὁ Ἱερεὺς·
Δύνασαί μοι δοῦναί τι; Καὶ ὁ Εὐφρόσυνος· Εἰ βούλει, λήψη τῇ τοῦ Θεοῦ μου
ἀγαθότητι. Τότε ὁ Ἱερεὺς, δείξας τῇ χειρὶ μῆλα, ἐπεζήτηε ἐξ αὐτῶν· καὶ λαβὼν ὁ
Εὐφρόσυνος, δέδωκε τῷ Ἱερεῖ πρὸς τὸ παλλίον, εἰρηκῶς· Ὡσπερ ἐζήτησας, λαβὼν
κατατρύφησον. Καὶ παρευθὺς, ὡς τὸ ξύλον ἔκρουσε τῆς Ἑωθινῆς ὑμνωδίας,
διωπνισθεὶς ὁ Ἱερεὺς, ὡς ὄναρ τὸ φανὲν ὑπετόπαζε· πρὸς τὸ παλλίον δὲ ὑφαπλώσας
καὶ τὰ μῆλα κατασχών, τῇ ἠδύτητι τῆς ὀσφρήσεως καταπλαγεὶς, ἀκίνητος ἔμεινεν.

Εὐρῶν δὲ τὸν Εὐφρόσυνον ἐν τῇ συνάξει, ὄρκους αὐτὸν προκατελάμβανεν εἰπεῖν, τὴν νύκτα ταύτην ὅπου ἄρα καὶ ἦν. Ὁ δὲ, Συγχώρησον, ἔφη, Πάτερ· ἐκεῖσε ἤμην, ὅπου καὶ νῦν με εὔρες. Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Διὰ τοῦτο σε ὄρκους προκατέλαβον, εἰς δήλωσιν τῶν τοῦ Θεοῦ μεγαλείων, καὶ οὐ βούλει εἰπεῖν τὸ ἀληθές; Τότε ὁ ταπεινόφρων Εὐφρόσυνος· Ἐν αὐτῷ με τοῦ Θεοῦ τῷ Παραδείσῳ, φησί, κατέλαβες, ἐν ᾧ ἰδεῖν ἐπεζήτηεις τὰ τοῖς ἐκλεκτοῖς ἀποκείμενα· καὶ τὴν σὴν ἀγιότητα πληροφορηῖσαι θέλων ὁ Κύριος, δι' ἐμοῦ τοῦ εὐτελοῦς ἐνήργησε τὸ παράδοξον. Καὶ ὁ Ἱερεὺς· Καὶ τί μοι, Πάτερ, ἐν τῷ Παραδείσῳ αἰτήσαντι δέδωκας; Καὶ ὁ Εὐφρόσυνος· Τὰ εὐανθῆ μῆλα, ἃ προσφάτως ἐν τῇ κλίνῃ σου τέθεικας· ὅμως, Πάτερ, συγχώρησον, ὅτι σκόληξ ἐγὼ καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

Τότε ὁ Ἱερεὺς, τὴν ὀπτασίαν τοῖς ἀδελφοῖς διηγησάμενος, πάντας εἰς ἀγωνίαν ἐνέβαλεν, οὐ τοσοῦτον τῷ διηγήματι, ὅσῳ τῇ τῶν τερπνῶν ἐκείνων μῆλων θεὰ καὶ εὐωδία, ὡς καὶ μᾶλλον ἐπεκτείνεσθαι πρὸς τὸ βέλτιον.

Ὁ δὲ μέγας Εὐφρόσυνος, ὡς ἐκ ψιλοῦ τὰ λαληθέντα, ἀνέμαθε, λάθρα ὑπεξεληθὼν, ἐμάκρυνε φυγαδεύων, ἄγνωστος τὸ παράπαν μέχρι τοῖς δεῦρο γενόμενος. Ἐκ δὲ τῆς τῶν μῆλων μεταλήψεως πολλοὶ τῶν νοσοῦντων ἐρρώσθησαν εἰς δόξαν Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Διοδώρου, Διομήδους καὶ Διδύμου.

Στίχ. Διόδωρος μαστιξὶ σὺν τοῖς συνάθλοις.

Τὴν σάρκα δόντες, μαστιγοῦσι τὴν πλάνην.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐκ Λαοδικείας τῆς Συρίας· καὶ παρὰ τοῦ κατὰ τὸν τόπον ἄρχοντος συλληφθέντες καὶ παρρησιασάμενοι καὶ ἀφειδῶς μαστιχθέντες, τοῦ βίου τὸ πέρασ ἐδέξαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἰας, πρεσβύτιδος τὴν ἡλικίαν.

Στίχ. Ὁσμήν μύρων ἐπνευσεν ἡ Μάρτυς Ἰα,

Ἐρυθροβαφῶν αἱμάτων ἀτμοπνόων.

Αὕτη συνελήφθη αἰχμάλωτος μετὰ ἑννέα χιλιάδων χριστιανῶν· παρὰ δὲ τοῦ ἀρχιμάγου τοῦ βασιλέως Περσῶν διαφόροις βασάνοις ἐξετασθεῖσα, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Λέγεται δέ, μετὰ τὴν αὐτῆς ἐκτομήν, τὴν γῆν, δεξαμένην τὸ αἷμα τῆς Μάρτυρος, εἰς ὄγκον ἀρθῆναι τινὰ καὶ τοὺς παρόντας δημίους παρεθῆναι καὶ τὸν ἥλιον ἀμαυρῶσαι τὸ φῶς καὶ εὐωδίας τὸν κόσμον πληρωθῆναι.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ὁσίας. Ὠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἀφορήτοις σε, πληγαῖς ὁ πολυμήχανος, ἐχθρὸς συνέκοψε, φαντασιούμενος· ἀλλ' αὐτοῦ κατέβαλες, μάταιον φρύαγμα, ἀναμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ξηροτάτους, λάκκους ἐπλησας ἐντεύξει σου, ὑδάτων ἔνδοξε, θαυματουργοῦσα σαφῶς, Θεὸν μαγαλύνουσα, τὸν σὲ δοξάσαντα, ᾧ κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἵπεκκαύματα, παθῶν ἐναπεμάρανας, δακρῦων ἐπιρροαῖς, καὶ φρυγανώδεις ἐχθροῦ, κακίας κατέφλεξας, τῆς ἐγκρατείας πυρί, ἀναμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἡ Βασίλισσα, Παρθένος ἡ κύησασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, οἴκτειρον σῶσόν με νῦν· κλονούμενον πάθει, πίστει στερέωσον, καὶ ὁδήγησον, πρὸς σωτηρίας τρίβον με, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Μωσεῖ.

Ἐν τῇ χωνεῖα ἐμβληθεὶς τῶν βασάνων, χρυσοῦ καθαρώτερος ἀνεδείχθης, ταῖς λαμπηδόσιν Ἁγίε, τῶν θαυμάτων φωτίζων ἡμᾶς.

Λιθολευστοῦντές σε τὸν δίκαιον ὄντως, οἱ λίθους προσκυνοῦντες, πρὸς ὃν ἐπόθεις, Χριστὸν τὴν πέτραν ἔνδοξε, τῆς ζωῆς διεβίβαζον.

Οἱ διωγμοὶ σου τῶν δαιμόνων διώξεις, Θεόφρον ἀνεδείχθησαν· τῶν αἱμάτων, οἱ ποταμοὶ δὲ ἔσβεσαν, ἀθείας τὴν κάμινον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν τῇ μήτρᾳ τῆς Παρθένου οἰκήσας, καὶ ταύτην οὐρανῶν πλατυτέραν δείξας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ η´. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νοῖ καθαρῶ λελαμπρυσμένος, ὁ σὸς ἀρχηγὸς ἀρθεῖς μετάρσιος, εἶδεν ἃ ἠτοίμασεν, ἀγαθὰ σοι Κύριος, φωτοειδῆ Παράδεισον, καὶ ἀνεκκλάλητον, νυμφῶνα Θεοδώρα, ἐν ᾧ σε, ὁ ἀγωνοθέτης κατώκησε νυμφίος.

Ἀγγέλων Μαρτύρων καὶ Ὁσίων, χοροὶ τῆς ψυχῆς σου προεξάρχοντες, ταύτην πρὸς οὐράνια, ἔφερον σκηνώματα, πρὸς τὴν ἐκεῖ κατάπαυσιν, εὐφραينوμένων ἐν ἧ ὑπάρχει κατοικία βοώντων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πληθὺς μοναστῶν συναθροισθεῖσα, τὸ θεῖον κηδεύει πίστει σῶμά σου· εἶδον δὲ παράδοξα, ἔμαθον ἐξαίσια, ὅπως γυνὴ τῷ σώματι, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ οἰκεῖν, ἠυδόκησας χειρὶ σκεπομένη, τοῦ Παντοδυνάμου θεόφρον Θεοδώρα.

Θεοτοκίον.

Ὅπισω σου ἔδραμον γυναῖκες, τῶν μύρων τῶν ἠδυνόων ἐπαισθόμεναι, πάναγνε Θεόνυμφε, Κόρη ἀπειρόγαμε, τοῦ ἐκ γαστρὸς σου λάμπαντος, μονογενοῦς σου Υἱοῦ, καὶ σοὶ συμβασιλεύουσιν ὄντως, ἀνυμνολογοῦσαι Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Γῆ τὸ αἷμά σου τὸ σεπτόν, ἐδέξατο χυθὲν διὰ Χριστόν, οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν, μετὰ δόξης ἀνερχομένην, Ἀγγέλων χορεῖται, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνεύματα, ἐν ἀγαλλιάσει ὑπήνησάν σοι Μάρτυς.

Τῶν ἰδρώτων σου οἱ κρουνοὶ, κατέσβεσαν τὸ πῦρ τῶν ἀσεβῶν· οἱ τῶν θαυμάτων ποταμοὶ, ἀπεξήραναν τὰς θαλάσσας, Αὐτόνομε μάρτυς, τῶν παθῶν ἡμῶν μάκαρ τῶν πίστει σε, ἀνυμνολογούντων εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Διερχόμενος πανταχοῦ, ἐκήρυξας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πλάνης κατέρραξας βωμούς, τοὺς ἐν σκότει τῆς ἀγνωσίας, ἐφώτισας Πάτερ, καὶ ναοὺς ἀπειργάσω τοῦ Κτίστου σου· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γῆ ἀγία ἐν ἧ Χριστός, ἐσκήνωσεν ἡ πέτρα τῆς ζωῆς, πύλη φωτὸς τοῦ νοητοῦ, ἀλατόμητον ὄντως ὄρος, Παράδεισος δόξης, καὶ λυχνία χρυσῆ προηγόρευσαι, ἄχραντε Παρθένε, ἀεὶ εὐλογημένη.

Ὁ Εἰρμός.

» Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα καὶ πᾶσαι αἱ » πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν φῶς καὶ σκότος, » ψῦχος καὶ καύσων, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, ἱερεῖς εὐ- » λογεῖτε τὸν Κύριον.

Τῆς Ὁσίας. Ὡδὴ θ´. Ἄπας γηγενής.

Ἔδυσ ὡς ἀστὴρ, ἐν κόσμῳ Πανεύφημε, καὶ ἐξανέτειλας, πρὸς τὴν ὑπερκόσμιον, ζωὴν λιποῦσα, ὥσπερ ἀκτῖνας ἡμῖν, τὰς ἀρετὰς τοῦ βίου σου, καὶ κατορθώματα, τὰς καρδίας, πάντων καταυγάζουσα, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Πύλαι οὐρανῶν, φαιδρῶς διηνοίγησαν, ἀπολαβοῦσαί σε· καὶ τῶν πρωτοτόκων νῦν, ἡ Ἐκκλησία ἔχει χορεύουσαν, σὺν ἐκλεκτοῖς ἀοίδιμε, τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, ἔνθα ἦχος ἔστιν ἑορτάζοντος, Θεοδώρα, καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Εὐρες ἀμοιβάς, τῶν πόνων ὡς ἠλπίσας, τὰς οὐρανίους τιμάς· ἔστης τῆς ἐφέσεως, αὐτὴν εὐροῦσα τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν· κατατρυφᾷς τρανότερον, καὶ καθαρώτερον, τοῦ Νυμφίου, βλέπεις ἄπερ βλέπουσι, Θεοδώρα, Ἀγγέλων τὰ τάγματα.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με ἀγνή, Σωτῆρα κηήσασα, καὶ πανοικτίρμονα· οἴκτειρον τὸν δοῦλόν σου· πρὸς μετανοίας ὁδοὺς κατεύθυνον· τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον· τῆς αὐτοῦ δέ, λύτρωσαι ἐνέδρας με, Θεοτόκε, πιστῶν ἢ βοήθεια.

Τοῦ Ἁγίου. Ὅτι ἐποίησέ μοι.

Τρανότερον χωρήσας πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων τῆς σαρκός, τελεώτερον ὄρας τὸν σοὶ ποθοῦμενον Χριστόν, μάκαρ Αὐτόνομε.

Τελέσας σου τὸν δρόμον, καὶ τὴν πίστιν τετηρηκῶς, ἐδέξω τοὺς στεφάνους τῆς ζωῆς, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν λυτρωτὴν, Ἰερομάρτυς Χριστοῦ.

Ἀνέτειλέ σοι φέγγος, ἀνεσπέρου διαγωγῆς, τὰ ἔργα δεδρακότι τοῦ φωτός, ἐπὶ γῆς Ἀρχιερεῦ, καὶ συνευφραίνῃ τῷ Χριστῷ, εἰς τοὺς αἰῶνας αἰεί.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς καὶ προστασία, τῶν πιστῶν ὑπάρχουσα, διάσωζε ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, καὶ παντοίων πειρασμῶν, τοὺς Θεοτόκον σε αἰεί, ὁμολογοῦντας Ἀγνή.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ

» ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεάν, καὶ

» γενεὰν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ἐξαποστειλάριον.

Τῆς Ὁσίας. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸ σχῆμα διαμείψασα, κρυπτοφανῶς ἐσκήνωσας, μέσον ἀνδρῶν μοναζόντων, νύμφη Χριστοῦ Θεοδόρα, τρωθεῖσα θείῳ ἔρωτι· ὦ θαῦμα! πῶς τὴν ἄδικον, συκοφαντίαν ἤνεγκας, τὸν περνιστὴν τροπουμένη, τῆς Εὐας Μήτηρ Ὁσία.

Τοῦ Ἁγίου. Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε.

Ἐν ἱερεῦσιν ὄφθης κλέος Μαρτύρων, διπλῶν τε τῶν στεφάνων ἔτυχες μάκαρ, τῶν εἰδώλων πλάνην πᾶσαν πατήσας, ἱερουργέ Αὐτόνομε, καὶ τὰ βραβεῖα τρισμάκαρ, τῆς νίκης ὅθεν ἐδέξω.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Ἐκ τῆς ἀκάρπου σήμερον, Ἄννης ἄνθος προῆλθεν, ἡ Θεοτόκος ἅπαντα, εὐωδίας ἐνθέου, πληροῦσα πέρατα κόσμου, καὶ χαρᾶς αἰδίου, ἐμπιπλῶσα τὴν κτίσιν, ἦν ὑμνοῦντες ἀξίως, εὐφημήσωμεν ὡς οὖσαν, τῶν γηγενῶν ὑπερτέραν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Τύπος θεοπρεπῆς, τοῦ θείου τοκετοῦ σου, θεόφρον Ἄννα ὄφθη, τοῦ Ἀαρὼν ἡ ράβδος, ἀνίκμως, ἐκβλαστήσασα.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου...

Ὅτε τὴν ὑλικὴν, οὐσίαν τῶν ἀνθρώπων, ἠὲ δόκησας φορέσαι, προήγαγες ἐκ στεῖρας, τὴν σὴν Μητέρα Κύριε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Νέον ὡς οὐρανόν, τὴν μήτραν τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου Λόγε, κατώκησας θεώσας, βροτῶν τὸ γένος Δέσποτα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δεῦτε οἱ ἐξ Ἀδάμ, τὴν ἐκ Δαυὶδ φυεῖσαν, καὶ τὸν Χριστὸν τεκοῦσαν, ὑμνήσωμεν Παρθένον, Μαρίαν τὴν πανάχραντον.

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ IB΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδοται τῶν Γενεθλιῶν τῆς Θεοτόκου ἡ ἑορτὴ καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς ἔν τε τῷ Ἑσπερινῷ, τῷ Ὁρθρῷ καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν Ἀναγνωσμάτων καὶ τῆς Λιτῆς. Ἡ δὲ τοῦ ἀγίου Αὐτονόμου Ἀκολουθία προέξαλται χθές.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἡ παροῦσα ἡμέρα, συμπάλλονται τὰ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα καὶ προηγοῦνται.

Συναξάριον.

Τῇ IB' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ προσκύνησις τῶν τιμίων ξύλων, καὶ ἄθλησις τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος Αὐτονόμου.

Στίχ. Θῦμα τραπέζῃ προὔτεθη τῇ σῆ, Λόγε,

Θύτης σὸς Αὐτόνομος, ἐκθανὼν λίθοις.

Αὐτόνομος δὲ λίθοις δυωκαίδεκάτῃ κατελεύσθη.

Ὅς ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καταλιπὼν δὲ τὴν Ἰταλίαν, τὴν Βιθυνῶν κατέλαβε· καὶ διὰ τὸ πολλοὺς διδάσκειν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἀναιρεῖται ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ξύλοις καὶ λίθοις βληθείς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος Κουρνούτου, Ἐπισκόπου Ἰκονίου.

Στίχ. Κλέους καταγνοὺς τοῦ παρόντος Κουρνούτος.

Εἶπει τὸ μέλλον ἐμπορεύεται κλέος.

Οὗτος, τῆς αὐτῆς πόλεως ὑπάρχων γέννημα καὶ θρέμμα, κατὰ τὸ χωρίον Σούρσαλον τηνικαῦτα διατρίβων, κατεσχέθη ὑπὸ τῶν διωκτῶν· καὶ ἀχθεὶς Περινίῳ τῷ ἡγεμόνι, μετὰ τὸ τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ διελέγξει, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμενται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώρου, Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Τμηθεὶς κεφαλὴν Θεόδωρος ἐκ ξίφους,

Θεοῦ μετέσχε δωρεῶν φερωνύμως.

Ὅν συλλαβόντες οἱ Ἀλεξανδρεῖς, ὡς παρῆρσία τὸν Χριστὸν κηρύττοντα, καὶ θυμῷ ἐκκαυθέντες, ἐστεφάνουν ἀκάνθαις, ἔπαιον κατὰ κόρρησιν, τὴν πόλιν περιήγον δέσμιον, ἔρριπτον αὐτὸν τῷ βυθῷ· ἀνασθθεὶς δὲ θεῖα προνοία, κελεύσει τοῦ ἄρχοντος τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Γαλατία.

Στίχ. Ἀσκητικοῖς ἰδρῶσι συμμίξας ἄθλους,

Ἰουλιανὸς διττὰ τὰ στέφη λάβη.

Οὗτος ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Διοκλητιανοῦ, ἐν πόλει τῶν Γαλατῶν γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς.

Ἀντωνίνου δὲ ταύτης τῆς πόλεως ἡγεμονεύειν λαχόντος, ἐπεὶ προσηγγέλθη τῷ ἄρχοντι τὰ περὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ, ὅτι σὺν ἑτέροις τεσσαράκοντα, ἐν τῷ δεῖνι σπηλαίῳ τοῦ ὄρους προσμένων, θρησκευεὶ τὰ τῶν χριστιανῶν, ἐκρατήθη· καὶ βιαζόμενος ὑποδείξει τοὺς λοιπούς, οὐκ ἐπέισθη. Ὡς δὲ ἔμελλεν ἤδη παραστήναι τῷ ἄρχοντι, ἀνέκραξε μεγάλη τῇ φωνῇ πρὸς τοὺς συνασκητὰς αὐτοῦ· Ὡς ἰδοὺ ἐγὼ κρατηθεὶς ἀπέρχομαι μαρτυρήσων, μὴ προδοὺς ἡμᾶς· ὑμεῖς δὲ σπεύσατε καταλαβεῖν με.

Ἦδη δὲ τούτου παραστάντος, Ἀντωνίνος φησὶ πρὸς αὐτόν· Πρόσελθε τῷ Θεῷ καὶ θῦσον. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ μακάριος ἔφη· Ἄριστος ἡμῖν γέγονας σύμβουλος· οὐδὲ γὰρ ἄλλο κρεῖττον ἡμῖν ἢ συμφέρον, ἀλλ' ἢ τὸ θανεῖν ὑπὲρ εὐσεβοῦς, δι' ἧς ἀνατέθραμμαί πιστεως. Ἐπερωτᾶν οὖν μὴ προσθεις ὁ δικάζων, κλίνην σιδηρᾶν λαύρῳ πυρὶ ὑπανθρακωθῆναι προστάττει, καὶ ὑπτίον ἐν αὐτῇ τὸν Ἀθλητὴν ἀπλωθῆναι. Πυρακτωθείσης οὖν τῆς κλίνης, ἄγουσι τὸν Μάρτυρα· καὶ ὅς, ὄλον

ἑαυτὸν σημειωσάμενος τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, τῆς πεπυρακτωμένης κλίνης ἐπέβη· Ἄγγελος δὲ Κυρίου τὴν φλόγα δροσίσας, ἀβλαβῆ τὸν Μάρτυρα διεφύλαξε. Τοῦτο τὸν Ἀντωνῖνον ὑπερβαλλόντως ἐξέπληξεν.

Ἦρξατο οὖν ἐρωτᾶν τὸν Ἅγιον· Τίς εἶ σύ, ὅτι καὶ τοῦ πυρὸς κατεκυρίευσας εὐκόλως; Πρὸς δὲ ὁ Μάρτυς· Λειτουργὸς Θεοῦ, καὶ Ἰουλιανὸς ὀνομάζομαι. Καὶ ὁ Ἀντωνῖνος· Γεννήτορές σοι τίνες; Καὶ ὁ Ἅγιος· Γηραιά φησι μήτηρ, τοῦ πατρὸς πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος. Καὶ κελεύει τὴν τούτου μητέρα τάχει παραστῆναι πρὸς ἡν καὶ παραστᾶσαν λοξῶ τῷ ὄμματι ἀπιδῶν. Πείσον, ὦ γύναι, τὸν σὸν κάκιστον τοκετόν, ὁ Ἀντωνῖνος ἐπαπειλούμενος ἔλεγε, λιβανωτὸν τῷ θεῷ ἐπιθεῖναι· εἰδ' οὖν, ἀκόλαστοί σε παραλαβόντες, τὸ σὸν ἀσέμνως καθυβρίσουσι σῶμα. Ἡ δὲ γενναία μήτηρ· Καὶ ποία μοι καταδίκη, φησίν, ἀκουσίως μου περιωβριζομένου τοῦ σώματος; τοῦτο γὰρ ἐμοὶ καὶ γέρα καὶ στέφανος. Τούτοις ναρκήσας, ὁ τύραννος, τὴν μὲν μητέρα τοῦ Μάρτυρος ἀπολυθῆναι κελεύει· ξίφει δὲ τὸν μακάριον τελειωθῆναι Ἰουλιανόν. Τὸ ὄρος οὖν μετὰ τῶν δημίων καταλαβὼν ὁ Ἅγιος καὶ μικρὰν εὐχῆς ὥραν αἰτησάμενος, Εὐχαριστῶ σοι Κύριε, εἶπε, ὅτι διετήρησάς με ἀκαταίσχυντον μέχρι τῆς τοῦ αἵματός μου ἐκχύσεως. Παράσχου δὲ καὶ τοῖς χοῦν ἐκ τῆς σοροῦ μου λαμβάνουσιν ἄφεςιν ἁμαρτημάτων καὶ παθῶν ἀποτροπὴν· μὴ ἀπέλθοι ἐπ' αὐτοῖς ληζομένων πετεινῶν ἐπιφοίτησις, ἢ ἀκρις ἢ ἄλλη ἐπίφθορος λύμη, καὶ δέξαι ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμά μου. Καὶ φωνὴ οὐρανόθεν ἐγένετο· Τὰς πύλας ὁ ἀγωνοθέτης ἀνέφξε, καὶ ὡς νομίμως ἀγωνισάμενος εἴσελθε. Καὶ τῆς φωνῆς οἱ κεκρυμμένοι ἀκούσαντες τεσσαράκοντα, καταλαβόντες τὴν ὑπώρειαν, ὡς εὖρον ἤδη τελειωθέντα τὸν Μάρτυρα, καὶ αὐτοὶ παρευθὺς εἰς ἐπήκοον τῶν δημίων τὸν Χριστὸν ὠμολόγησαν· οὓς καὶ δεσμεύσαντες, τῷ ἄρχοντι προσήνεγκαν, εἰς ἑτέραν φυλαχθησομένους ἐρώτησιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μακεδονίου, Τατιανοῦ καὶ Θεοδούλου· καὶ μνήμη τοῦ Ὁσίου Δανιὴλ τοῦ ἐν τῷ Θασίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Ὁκεανὸς πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Ὁκεανὸν ἥλιον λαμπρὸν νόει,

Εἰς Ὁκεανὸν τὴν πυρὰν λελουμένον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ ἱγ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως· καὶ Προεόρτια τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Κορνηλίου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν ἡ παροῦσα ἡμέρα τύχη ἐν Κυριακῇ, καταλιμπάνεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Κορνηλίου, καὶ ψάλλονται τὰ λοιπὰ οὕτω — Τῷ Σαββάτῳ Ἑσπέρας. Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ, ἰστώμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα δ', τῶν Ἐγκαινίων γ' καὶ τοῦ Σταυροῦ γ' τὰ εἰς τὸν Μικρὸν Ἑσπερινὸν τῆς ιδ' Ὑψουμένου σου Δέσποτα (ζήτηι ταῦτα ἐκεῖ). Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τὴν μνήμη τῶν ἐγκαινίων. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. τὸ α' τοῦ Ἦχου. Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Ἐγκαινίων — Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρά. Δόξα. Ἦχος β'. Τὸν ἐγκαινισμὸν τελοῦντες. Καὶ νῦν, ὁ αὐτός. Θεὸς θησαυρός. Ἀπολυτίκιον τὸ Ἀναστάσιμον, τῶν Ἐγκαινίων, καὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, ἢ ἐξ ἔθους Ἀκολουθία. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, τῶν Ἐγκαινίων καὶ ὁ Προεόρτιος τοῦ Σταυροῦ. Ἀπὸ γ' Ὠδῆς, Κάθισμα τῶν Ἐγκαινίων· Τοῦ μαρτυρίου τὴν Σκῆτην. Δόξα, τοῦ Σταυροῦ. Ὁ Σταυρός σου Κύριε. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐν πίστει τὰ Ἐγκαίνια. Ἀφ' ἑκτης, Κοντάκιον καὶ Οἶκος τὰ Ἀναστάσιμα κ.λπ. Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον, καὶ τῶν Ἐγκαινίων. Ἐν Γολγοθᾷ ὁ Κύριος· καὶ Μέσον τῆς γῆς ὁ Κύριος· ἄπερ εἰσὶν ἅμα καὶ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς τοὺς Αἴνους, Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῶν Ἐγκαινίων δ', ἐν οἷς λέγομεν καὶ Στίχους τοὺς ἐξῆς.

Στίχ. α' Κύριε, ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου.

Στίχ. β' Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν. Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη, Δοξολογία Μεγάλη. Ἀπολυτίκιον, Σήμερον σωτηρία, καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως, κ.λπ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῶν Ἐγκαινίων γ', καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια γ'.

Τῶν Ἐγκαινίων. Ἦχος πλ. β'.

Ἐγκαίνια τιμᾶσθαι, παλαιὸς νόμος, καὶ καλῶς ἔχων· μᾶλλον δὲ τὰ νέα τιμᾶσθαι δι' Ἐγκαινίων· ἐγκαινίζονται γὰρ νῆσοι πρὸς Θεόν, ὡς φησὶν Ἡσαΐας· ἅς τινὰς ὑποληπτέον τὰς ἐξ ἔθνων Ἐκκλησίας, ἄρτι καθισταμένας, καὶ πῆξιν λαμβανούσας βάσιμον τῷ Θεῷ· διὸ καὶ ἡμεῖς, τὰ παρόντα Ἐγκαίνια, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν. Ὁ αὐτός.

Ἐγκαινίζεσθαι ἀδελφοί· καὶ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον ἀποθέμενοι, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθε, πᾶσι χαλινὸν ἐπιθέντες, ἐξ ὧν ὁ θάνατος· πάντα τὰ μέλη παιδαγωγήσωμεν, πᾶσαν πονηρὰν τοῦ ξύλου βρῶσιν μισήσαντες, καὶ διὰ τοῦτο μόνον μεμνημένοι τῶν παλαιῶν, ἵνα φύγωμεν. Οὕτως ἐγκαινίζεται ἄνθρωπος· οὕτω τιμᾶται ἢ τῶν Ἐγκαινίων ἡμέρα.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Ἔθου πύργον ἰσχύος, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, προαιώνιε Λόγε· ἔθεμελίωσας γὰρ αὐτήν, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως· διὸ ἀσάλευτος διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχουσα σὲ τὸν δι' αὐτήν ἐπ' ἐσχάτων, ἀτρέπτως γενόμενον ἄνθρωπον· εὐχαριστοῦντες οὖν, ἀνυμνοῦμέν σε, λέγοντες· Σὺ εἶ ὁ πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ἐπ' αἰῶνα, καὶ ἔτι Βασιλεὺς ἡμῶν· δόξα σοι.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ'. Ἔδωκας σημείωσιν.

Χριστὸς ἐπινεύσας σου, ταῖς εὐποίαις Κορνήλιε, καὶ ταῖς θεαῖς ἐντεύξεσιν, Ἄγγελόν σοι Ἅγιον, ἀποστέλλει ὄλον, σὲ φωταγωγοῦντα· καὶ Ἀποστόλων ἱερῶν, τὸν κορυφαῖον ἀνακαινίζοντα, δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος, σὲ πανοικὶ ἀξιάγαστε, καὶ μυοῦντα τὰ κρεῖττονα, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι.

Χρῖσμα περικείμενος, ἱερωσύνης διέδραμες, τὸ σωτήριο κήρυγμα, κηρύξαι τοῖς ἔθνεσιν, ἐκρίζων τῆς πλάνης, ἀκάνθας θεόφρον, καὶ ἐμφυτευῶν ἀπλανῆ, διδασκαλίαν ψυχᾶς ἐν Πνεύματι· διὸ σε μακαρίζομεν, ὡς Ἱεράρχην θεόληπτον, καὶ ἀήττητον Μάρτυρα, γεγηθότες Κορνήλιε.

Τρόποις σου χρηστότητος, ἀκολουθοῦντες οἱ ἄφρονες, ἀπεδείχθησαν ἔμφρονες· θανῶν δὲ καὶ φύσεως, νόμῳ κατοικήσας, μακάριον τάφον, τοῦτον πηγὴν ἀποτελεῖς, πολλῶν θαυμάτων σοφῆ Κορνήλιε, ἰώμενος τοὺς κάμνοντας, καὶ φυγαδεύων τὰ πνεύματα, πονηρίας, ἐν Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ θεόπνευστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τὴν μνήμην τῶν Ἐγκαινίων, ἐπιτελοῦντες Κύριε, σὲ τὸν τοῦ ἁγιασμοῦ δοτῆρα δοξάζομεν, δεόμενοι ἁγιασθῆναι ἡμῶν, τὰ αἰσθητήρια τῶν ψυχῶν, τῇ πρεσβείᾳ τῶν ἐνδόξων ἀθλοφόρων, ἀγαθὲ Παντοδύναμε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ξύλον ἐφανερώθη· σήμερον γένος Ἐ-

βραίων ἀπόλετο· σήμερον διὰ πιστῶν βασιλέων, ἡ πίστις φανεροῦται· καὶ ὁ Ἀδὰμ διὰ τοῦ ξύλου ἐξέπεσε, καὶ πάλιν διὰ ξύλου δαίμονες ἔφριξαν. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν..., τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Βασιλείων τρίτης τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ι', 22).

Ἔστη Σολομὼν κατὰ πρόσωπον τοῦ θυσιαστηρίου Κυρίου, ἐνώπιον πάσης ἐκκλησίας Ἰσραὴλ, καὶ διεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπε· Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, οὐκ ἔστι Θεὸς ὡς σὺ ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Εἰ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσί σοι, πῶς ὁ οἶκος οὗτος, ὃν ᾠκοδόμησα ἐν τῷ ὀνόματί σου; Πλὴν καὶ ἐπιβλέψεις ἐπὶ τὴν δέησίν μου, Κύριε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ἀκούειν τῆς δεήσεως καὶ τῆς προσευχῆς, ἧς ὁ δούλός σου προσεύχεται ἐνώπιόν σου, πρὸς σὲ σήμερον. Τοῦ εἶναι τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀνεφωγμένους εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, ὃν εἶπας, ἔσται τὸ ὄνομά σου ἐκεῖ. Τοῦ εἰσακούειν τῆς προσευχῆς, ἧς προσεύχεται ὁ δούλός σου εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἡμέρας καὶ νυκτός. Καὶ εἰσακούση τῆς δεήσεως τοῦ δούλου σου, καὶ τοῦ λαοῦ σου Ἰσραὴλ, ἃ ἂν προσεύχωνται εἰς τὸν τόπον τοῦτον, καὶ σὺ εἰσακούση, εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικήσεώς σου ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ποιήσεις καὶ ἴλεως ἔση αὐτοῖς.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ', 19).

Ὁ Θεὸς τῇ σοφίᾳ ἐθεμελίωσε τὴν γῆν· ἠτοίμασε δὲ οὐρανούς ἐν φρονήσει. Ἐν αἰσθήσει αὐτοῦ, ἄβυσσοι ἐρράγησαν, νέφη δὲ ἐρρύει δρόσον. Υἱέ, μὴ παραρρήῃς, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἔννοιαν, ἵνα ζῆ σὴ ψυχὴ, καὶ χάρις ἧ περὶ σῶ τραχήλω· ἔσται δὲ ἴασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· ἵνα πορευθῇ πεπορθῶς ἐν εἰρήνῃ πάσας τὰς ὁδοὺς σου, ὁ δὲ ποὺς σου οὐ μὴ προσκόπη. Ἐὰν γὰρ κάθη, ἀφοβος ἔση· ἐὰν δὲ καθεύδῃς, ἠδέως ὑπνώσεις· καὶ οὐ φοβηθήσῃ πτόησιν ἐπελθοῦσαν, οὐδὲ ὀρμὰς ἀσεβῶν ἐπερχομένας· ὁ γὰρ Κύριος ἔσται ἐπὶ πασῶν ὁδῶν σου, καὶ ἐρείσει σὸν πόδα, ἵνα μὴ ἀγρευθῆς. Μὴ ἀπόσχου εὖ ποιεῖν ἐνδεῆ, ἠνίκα ἂν ἔχη ἡ χεὶρ σου βοηθεῖν. Μὴ εἴπῃς· Ἐπανελθὼν ἐπάνηκε, καὶ αὔριον δώσω, δυνατοῦ σου ὄντως εὖ ποιεῖν· οὐ γὰρ οἶδας τί τέξεται ἢ ἐπιούσα. Μὴ τέκταινε ἐπὶ σὸν φίλον κακά, παροικοῦντα, καὶ πεποιθότα ἐπὶ σοί. Μὴ φιλεχθρήσῃς πρὸς ἄνθρωπον μάτην, ἵνα μήτι εἰς σὲ ἐργάσῃται κακόν. Μὴ κτήσῃ κακῶν ἀνδρῶν ὀνειδίη, μηδὲ ζήλου τὰς ὁδοὺς αὐτῶν· ἀκάθαρτος γὰρ ἔναντι Κυρίου πᾶς παράνομος, ἐν δὲ δικαίοις οὐ συνεδρεῖ. Κατάρρα Κυρίου ἐν οἴκοις ἀσεβῶν· ἐπαύλεις δὲ δικαίων εὐλογοῦνται. Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. θ', 1).

Ἡ σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτά. Ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα λέγουσα· Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν· Ἐλθετε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν.

Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακούς, λήγεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ

σοφίας, φόβος Κυρίου· και βουλή αγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτω γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, και προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς. Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφάνισται, ἡ φθορὰ και κατήρηται, και κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, και ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων, Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν και προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ...

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσσων ἐχθρούς, ἐν τῇ σῆ ὑψώσει πανσεβάσμιε· ἡμῶν ἡ βοήθεια, βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπούμενος, και δεινῶν ἐκλυτρούμενος· ῥάβδος ἡ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαίνομεθα· ὄπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὃ περιέπουσιν Ἄγγελοι· Χριστοῦ θεῖα δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν...

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὀδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἡ φθορὰ και ἐξήνηθησεν, ἡ ἀφθαρσία, και βροτοὶ ἐθεώθημεν, και διάβολος, παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορῶντές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, και σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρυόμενοι πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ἀνατολίου.

Τὸν ἐγκαινισμόν τελοῦντες, τοῦ πανιέρου ναοῦ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἀγίασαντα τοῦτον, και τελειώσαντα τῇ αὐτοτελεῖ σου χάριτι· και τερπόμενον ταῖς ἐν αὐτῷ ἱερουργουμέναις, ὑπὸ πιστῶν μυστικαῖς και ἱεραῖς τελεταῖς· και προσδεχόμενον ἐκ χειρὸς τῶν δούλων σου, τὰς ἀναιμάκτους και ἀχράντους θυσίας· ἀντιδιδόντα τε τοῖς ὀρθῶς προσφέρουσι, τὴν τῶν ἀμαρτημάτων κάθαρσιν, και τὸ μέγα ἔλεος.

Και νῦν. Ὁ αὐτός.

Θεῖος θησαυρός ἐν γῆ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ὁ Σταυρός, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν, ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερόν· ὃν γεγηθῶς πίστει και πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπουδῆ μεγίστη, ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηθεν, εἰς κόσμου λύτρον, και σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Τῶν Ἐγκαινίων. Ἦχος δ΄.

Ὡς τοῦ ἄνω στερεώματος τὴν εὐπρέπειαν, και τὴν κάτω συναπέδειξας ὡραιότητα, τοῦ ἀγίου σκηνώματος τῆς δόξης σου Κύριε. Κραταίωσον αὐτὸ εἰς αἰῶνα αἰῶνος, και πρόσδεξαι ἡμῶν, τὰς ἐν αὐτῷ ἀπαύστως προσαγομένας σοι δεήσεις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἡ πάντων ζωὴ και ἀνάστασις.

Δόξα. Και νῦν. Τοῦ Σταυροῦ. Ἦχος β΄.

Τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὃν ἐδωρήσω ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις Κύριε, σοὶ προσάγομεν εἰς πρεσβείαν. Σῶζε τοὺς βασιλεῖς και τὴν πόλιν σου, εἰρηνεύοντας διὰ τῆς Θεοτόκου μόνη φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὰ πάντα ἐφώτισε τῇ παρουσίᾳ Χριστός· τὸν κόσμον ἀνεκαίνισε, Πνεύματι θείῳ αὐτοῦ· ψυχαὶ ἐγκαινίζονται· οἶκος γὰρ ἀνετέθη, νῦν εἰς δόξαν Κυρίου, ἔνθα καὶ ἐγκαινίζει, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς σωτηρίαν βροτῶν. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὅμοιον.

Ἐόρτιος σήμερον τῶν Ἐγκαινίων πιστοί, ἡμέρα κατέλαβε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Χριστοῦ, ἡμᾶς καὶ προτρέπεται, πάντας ἐγκαινισθῆναι, καὶ παιδρῶ τῷ προσώπῳ, ἄσματα τῷ Δεσπότῃ, ἐκ μυχοῦ τῆς καρδίας, ἄσαι πιστῶς ὡς Λυτρωτῆ, καὶ ἡμᾶς ἐγκαινίζοντι. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες.

Κανὼν ὁ Προεόρτιος, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς κατὰ Ἀλφάβητον, ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Γερμανοῦ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τριστάτας κραταιούς, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου,
» ἀπαθείας ἐν βυθῶ, ψυχῆς τὸ τριμερές, καταπόντι-
» σον δέομαι· ὅπως σοι ὡς ἐν τυμπάνῳ, τῇ νεκρώσει
» τοῦ σώματος, ἐπινίκιον ἄσω μελώδημα.

Ἀγάλου οὐρανέ, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεσθω, ὁ πανάγιος Σταυρός, προέρχεται ἡμᾶς, ἀγιάζων ἐν χάριτι, τοῦτον κατασπαζομένους, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος, καὶ τῆς πάντων θεώσεως αἴτιον.

Βαδίζειν εὐσεβῶς, τὴν οὐράνιον τρίβον, ἐνδυνάμωσον ἡμᾶς, πανάγιε Σταυρέ, τοὺς πιστῶς προσκυνοῦντάς σε, ὅπως τὰ τῶν ἐναντίων, ἀποκλίναντες βάραθρα, κοινωνοὶ θείας δόξης γενώμεθα.

Γνωστοὶ τῷ Ποιητῇ, διὰ σοῦ γεγονότες, πανσεβάσμιε Σταυρέ, καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, προσπτυσσόμεθα πάντοτε, σὲ προκείμενον ὀρῶντες, καὶ τὸν νοῦν φωτιζόμεθα, τὸν παναίτιον Λόγον δοξάζοντες.

Θεοτοκίον.

Ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, τὸ τοῦ παμβασιλέως, θεοδόχον εὐαγές, κειμήλιον σεπτόν, Θεοτόκε πανάμωμε, φρούρησον τὴν κληρουχίαν τὴν ἀεὶ εὐφημοῦσάν σε, καὶ γεραίρουσαν πίστει τὸν τόκον σου.

Κανὼν τῶν Ἐγκαινίων. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ὁ στύλω, καθοδηγῶν τὸ πρότερον, τὸν ἐκλεκτὸν Ἰσραήλ, διὰ λουτροῦ βαπτίσματος Χριστέ, ἐν Σιών κατεφύτευσας, τὴν Ἐκκλησίαν κράζουσαν· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Σήμερον, τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, ἡ ἐπιφοίτησις, τὸν ἐπὶ γῆς παγέντα σοι ναόν, οὐρανὸν κατεσκεύασεν, ἐν ᾧ συμφώνως ψάλλομεν· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν. Οὐ νόμῳ, ἡ Ἐκκλησία Κύριε, ἐγκαλλωπίζεται, οὐ δουλικῶν ἐκτάσεσι χειρῶν, τοῦ Σταυροῦ δὲ τῇ χάριτι, ἐγκαυχωμένη ψάλλει σοι· Ἄσωμεν ἄσμα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς·

Τῶν θαυμάτων σου τὸ κλέος μέλπω, μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Ταύτην σου τὴν φωσφόρον, καὶ θεῖαν κοίμησιν, καὶ ὑπέρλαμπρον μνήμην, καὶ ἱερὰν πανήγυριν, τοὺς πανηγυρίζοντας, ταῖς εὐχαῖς σου φώτισον, Ἱεράρχα θεομακάριστε.

Ῥφθης καὶ πρὸς τελείας, σοφὲ μνήσεως, ταῖς ἐλεημοσύναις, καὶ ταῖς εὐχαῖς

Κορνήλιε, σχολάζων πανόλβιε, καὶ τὸν πάντων Κύριον, διανοίας ζητῶν εὐθύτητι.

Νόμους τοὺς σωτηρίους, σαφῶς ἐξέμαθες, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, τοῦ τῶν Αποστόλων σε, Κορυφαίου νεύσεσι, τοῦ Δεσπότη Μάκαρ μύσαντος.

Θεοτοκίον.

Θέλγεις πιστῶν καρδίας, αἰεὶ δοξάζεις σε, ἀκορέστῳ ἐφέσει, Θεογεννήτορ Δέσποινα· δόξα χρηματίζεις γάρ, τῶν βροτῶν κηύσασα, τὸν τῆς δόξης Κύριον ἄχραντε.

Προεόρτιος. Ἰδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφία, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-
» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῆ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ σο-
» φία Χριστέ· οὐ γάρ ἐστιν ἅγιος, πλήν σου Φιλάν-
» θρωπε.

Δόξαν Χριστοῦ σε, χρηματίσαντα πίστει δοξάζομεν, δοξαζόμενοι ταῖς σαῖς, δεδοξασμένε Κυρίου Σταυρέ, σεπταῖς περιτύξεσι, καὶ φωτιζόμενοι.

Ἐν εὐφροσύνῃ, προσελθόντες πιστοὶ ἀρυσώμεθα, ὡς ἐκ κρήνης καθαρᾶς Σταυροῦ αἰίζωα νάματα, καὶ διασωζόμενοι, Θεὸν ὑμνήσωμεν.

Ζωὴ ὑπάρχων, Ἰησοῦς κρεμασθεὶς τεθανάτωται, ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ· ὃν νῦν πιστῶς προσπτυσσόμενοι, πάθη ἀποφεύγομεν, θανάτου πρόξενα.

Θεοτοκίον.

Ἐπιφανεῖσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος ἀπέλασον· ἀμαρτίας τὰς σειράς, ἀγνή Παρθένε διάρρηξον· σῶσόν με κηύσασα, τὸν Πανοικτίρμονα.

Τῶν Ἐγκαινίων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἠγίαςας ἐπὶ γῆς, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ Πνεύματι, χρίσας αὐτὴν σήμερον, σῆς ἀγαλλιάσεως ἔλαιον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, ἡ Ἐκκλησία ἀρράγες ἔχουσα, τῷ σῷ Σταυρῷ στέφεται, ὡς βασιλικῷ διαδήματι.

Ἀνέδειξας Ἀγαθὴ, τὴν χειροποίητον σκηνὴν σήμερον, τῆς ὑπὲρ νοῦν δόξης σου, οἰκονομικῶς οἰκητήριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοὶ τὸ Χαῖρε προσάγομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Ἁγίου τὸν φωτισμόν, μετέλαβες Πνεύματος, καὶ τὴν θεῖαν χάριν ἐκ θεοῦ στόματος, ὄλην εἰσεδέξω πανοικί, τοῦ θεοῦ Κορυφαίου, ἐπιστασίαις καταγγέλλοντος, τὰ σωτηριώδη διδάγματα.

Ἐψώθης ταῖς ἀρεταῖς, ὡς κέδρος ὑψίκομος, καὶ καρποὺς εὐώδεις ἡμῖν προσήνεγκας, τὴν τῶν διδαγμάτων παροχὴν, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, καὶ ἰαμάτων τὴν ἐνέργειαν, μάκαρ Ἱεράρχα Κορνήλιε.

Μεγίστης ἀξιωθεὶς, εὐκλείας Κορνήλιε, σὺν τῷ Κορυφαίῳ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἔδραμες κηρύττων πανταχοῦ, τὸ κήρυγμα τὸ θεῖον· δι' οὗ ἡμεῖς φωταγωγούμενοι, σκότους ἀγνωσίας ἐρρύσθημεν.

Θεοτοκίον.

Ἀγνείας φωτοειδὲς γεγένησαι σκίνωμα, καὶ τὸν φωτοδότην φέρεις σαρκούμενον, ἄνθρωπον ὀφθέντα καθ' ἡμᾶς, διὰ φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν φθορὰν ἐξαφανίσαντα, ἄφθορε βροτῶν ἢ ἀνάκλησις.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Τοῦ μαρτυρίου τὴν σκηνὴν Θεὸς παρέδειξε, καὶ ὁ θεσπέσιος Μωσῆς ἐν γῆ ἐπήξατο, καὶ ναὸν ἐγκαινίζει Σολομῶν ἐν θυσίαις· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ, τῆ πίστει καταφυγόντες δαυτικῶς, δῶμεν θεῖαν ἀνύμνησιν, τῷ Σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς, αἰτούμενοι συγχώρησιν, πάντων ὧν περ ἡμάρτομεν.

Κάθισμα τοῦ Σταυροῦ.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ὡς φῶς ἐκλάμπων, τὰς τοῦ σκότους φάλαγγας, ἀποδιώκει· καὶ πιστοὺς, καταφαιδρύνει τοὺς ψάλλοντας· Σταυρὸς ὑπάρχει τοῦ κόσμου τὸ καύχημα. Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ὅμοιον.

Ἀπαρχὴν ἁγίαν σε, ἡ Ἐκκλησία, ἐξ ἐθνῶν ἐδέξατο, καταφωτίζοντα αὐτήν, ταῖς ἐναρέτοις σου πράξεσιν, Ἱερομύστα θεόφρον Κορνήλιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐν πίστει τὰ Ἐγκαίνια, ἐπιτελοῦμεν φαιδρῶς, τοῦ οἴκου σου ἄχραντε εὐλογημένη ἀγνή, Παρθένε πανύμνητε· χαίροντες τῇ ἐλπίδι, τῇ εἰς σὲ Θεοτόκε, αἰτοῦμέν σε τοῦ πρεσβεύειν, τῷ Σωτῆρι ἀπαύστως, αὐτῷ τῷ σαρκωθέντι ἐκ σοῦ, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προεόρτιος. Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον τῆς σῆς εἰκόνας, ἐπὶ

» Σταυροῦ σου ἔστης, καὶ ἐτάκησαν ἔθνη· σὺ γὰρ

» εἶ φίλάνθρωπε, ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις.

Ἡλιόμορφος ὀρώμενος προσκυνεῖται, ὑπὸ πιστῶν ἀνθρώπων, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου· ὄν κατασπαζόμενοι, ψυχὰς φωτιζόμεθα.

Θεὸς Κύριος σαρκούμενος ἐπεφάνη, καὶ ὑψωθείς ἐν ξύλῳ, τοὺς αὐτὸν προσκυνοῦντας, φωτίζει ἐκάστοτε δεινῶν ἐξαιρούμενος.

Ἰλασμὸν ἡμῖν καὶ ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, Λόγε Θεοῦ παράσχου, τοῖς πιστῶς προσκυνούσι, σήμερον προκείμενον, Σταυρόν σου τὸν τίμιον.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς Πατῆρας ὁ Λόγος κόλπους, σοῦ ἐν τοῖς κόλποις Κόρη, ἀνεκλίθη ὡς βρέφος, θέλων ἀναπλάσαι με, φθορᾷ ὑποκείμενον.

Τῶν Ἐγκαινίων. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οὐκ ἐν θύμασιν ἀλόγων ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ τῷ σῷ τιμίῳ, ἐκ πλευρᾶς ζωηφόρου, αἵματι ῥαντίζεται, εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὰ σκηνώματα Κυρίου ἠγαπημένα, τοῖς κατιδεῖν ποθοῦσιν ἀνακεκαλυμμένως, τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, συμφώνως κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Εἰκονίζουσα τὴν χρῖσιν ἡ Ἐκκλησία, τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ σου τὸ πολῦτιμον μύρον, σήμερον ἀλείφεται, τὴν θείαν τοῦ Πνεύματος, χάριν ἀοράτως λαμβάνουσα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Τὴν θείαν ἐννοήσας σου.

Τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν δεξάμενος, ἥλιος ὥσπερ φωταυγῆς, τὴν γῆν ἐπῆλθες Κορνήλιε, ἀποδιώκων τὸ σκότος, τῆς εἰδωλομανίας πανεύφημε.

Ὡς μέγας ποταμὸς ἐκπεπόρευσαι, ἅπαν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἀρδεύων θεῖοις διδάγμασι, καὶ τὰ ζιζάνια πνίγων, τὰ τῆς πολυθείας Κορνήλιε.

Νεκρὸς παντὶ τῷ κόσμῳ γενόμενος, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς, τὴν θείαν ἔγερσιν ἅπασι, τοῖς ἐκ παθῶν νεκρωθεῖσι, διήγγειλας παμμάρκα Κορνήλιε.

Θεοτοκίον.

Σοφίας καθαρὸν ἐνδιαίτημα, τῆς τοῦ Πατρὸς ὑπερφῶς, ἀγνή Παρθένε γεγένησαι· δι' ἧς ἡμᾶς τῆς κακίας, νυνὶ τοῦ σοφιστοῦ ἐλυτρώθημεν.

Προεόρτιος. Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν, καὶ

» τῆς ἀχλύος ἡμᾶς τῶν πταισμάτων, λῦσον ἀγαθέ,

» τὴν σὴν εἰρήνην οὐρανόθεν δωρούμενος.

Κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, ἡμᾶς φθοροποιῶν, τοὺς σὲ τιμῶντας, καὶ ἀσπαζομένους τίμιε Σταυρὲ ἁγίου πάθους, ἀγιώτατον σύμβολον.

Λελαμπρυσμένοι σήμερον, καρδίας και ψυχάς, καλῶν ιδέαις, προσέλθωμεν πιστοί·
και τὸ σεπτὸν και θεῖον ξύλον, τοῦ Σταυροῦ προσκυνήσωμεν.

Μερίμῃς γλυκαίνει πρότερον, τὰ ὕδατα Μωσῆς, σημαίνων ξύλω, σὲ τίμιε Σταυρέ, δι'
οὗ γλυκασμὸν σωτηριώδη, τοῖς βροτοῖς ἐναπέσταξας.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, Χριστὸν τὸν ἐκ τῶν σῶν ἀγνῶν αἱμάτων, πανάχραντε Κόρη,
σάρκα ὑλικὴν ἡμφιεσμένον, και βροτοὺς ἀναπλάσαντα.

Τῶν Ἐγκαινίων. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ πάλαι ἐν Σινᾷ, σκηνὴν ἀχειροποίητον, ὑπέδειξας τῷ θεόπτη, Μωυσεῖ διαγράφων,
Χριστέ τὴν Ἐκκλησίαν σου.

Σὺ Κύριε σκηνὴν, ἐπὶ γῆς κατεσκεύασας· σὺ τάξεις οὐρανίαις, τῶν βροτῶν τὰς
χορείας, συνάπτεις τῇ δυνάμει σου.

Σὲ Κύριε πηγὴν, τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα· σὺ Ἅγιε τὴν εἰρήνην, ἐλθὼν εὐηγγελίσω,
Χριστέ τῇ Ἐκκλησίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν και ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν
σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ὅλος ἀνακείμενος, τῷ Παντοκράτορι, κωφοῖς ξοάνοις Ἱερομύστα, σέβας οὐ
προσένειμας, ὑπὸ μαιφόνων, ἀνθρώπων συνωθούμενος.

Ἵψιστον ἀόρατον, Θεὸν Κορνήλιε, ἐν ἐκτενεῖα ἐπεκαλέσω, και ναὸν ἠδάφισας,
βδελυκτῶν ξοάνων, μεγάλως θαυμαζόμενος.

Τὸ τοῦ Παντοκράτορος, φυλάττων πρόσταγμα, ἐφυλακίσθης, δεσμὰ ὑπέστης, και
δεσμῶν ἀπέλυσας, τῆς κακοπιστίας, τοὺς ἄφρονας Θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Ὅμβρησόν μοι Πάναγνε, πταισμάτων ἄφεςιν, ἐπίσκεψαί με τὸν ἀσθενοῦντα, και
κλυδωνιζόμενον, συμφοραῖς τοῦ βίου, και πάθεσι τοῦ σώματος.

Προεόρτιος. Ἰδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, και κατεπόντι-

» σέ με, καταγιγίς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς

» Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φι-

» λάνθρωπος.

Νυγεῖς ἐπὶ σοὶ πλευρὰν ὁ Κτίστης, Σταυρὲ ἐθελουσίως, ἀναρτώμενος, αἷμα και ὕδωρ
ἀποκενοῖ· δι' ὧν ἀνεπλάσθημεν, οἱ πιστῶς σε ἀσπαζόμενοι.

Ξύλον ζωοδώρητον Κυρίου, πηγὴ ἀθανασίας, ἀπολύτρωσις παντὸς τοῦ κόσμου, σῶζε
ἡμᾶς, τοὺς ἀσπαζομένους σε, ὡς φρουρὸν ἡμῶν σωτήριον.

Ὅπλον ἡμῖν ἄρρηκτον ἐδόθης, δι' οὗ νικῶμεν πάσας, τὰς ἐνέδρας τῶν ἀντικειμένων,
θεῖε Σταυρέ, οἱ ψυχῆς εὐθύτητι, ἱερῶς σε ἀσπαζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἅγιος ναὸς τοῦ ἐν ἁγίοις, ἐπαναπεπαυμένου, ἐχρημάτισας Θεογεννητορ· ὄθεν ἡμᾶς,
τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, ἀγιάζεις Μητροπάρθενε.

Τῶν Ἐγκαινίων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τοῦ κάλλους, ὁ Βασιλεὺς Χριστὸς ἐπεθύμησε, νῦν τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας, και ἐθνῶν
μητέρα ἀπέδειξεν, ἐκ δουλείας υἰοθετουμένων διὰ τοῦ Πνεύματος.

Φρίττουσι, τῶν δυσμενῶν δαιμόνων αἱ φάλαγγες, τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τοῦ
Σταυροῦ τῷ τύπῳ σημειουμένην, και σκιαζει, ἀγιαστικὴ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις.

Οὐ ψάμμον, ἀλλὰ Χριστὸν θεμέλιον ἔχουσα, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, στεφανοῦται
κάλλει τῷ ἀπροσίτῳ, και διαδήματι, τῆς βασιλείας ἐγκαλλωπίζεται.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησε.
Τοῦ Ἁγίου. Μαινομένην κλύδωνι.
Καθαρῶς ποιούμενος, τὰς εὐχὰς σου, Ἄγγελον Θεοῦ, φανερῶς τεθέασαι μουῦντά σε, τὰ κρείττονα, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.
Λαμπρυνθεὶς τῷ πνεύματι, φωτοβόλος γέγονας ἀστήρ, φωτοβόλοις λάμπησι τὰ πέρατα, φωταγωγῶν ἱερομύστα Κορνήλιε.
Ἐπιγνοὺς τὸν Κύριον, ὁ τῇ πλάνῃ, πρῶην σκοτισθεὶς, ἀνανεύει μάκαρ τῇ ἐντεύξει σου, καὶ πανοικί, θείαν εἰσδέχεται κάθαρσιν.
Θεοτοκίον.
Ὁ τῆς δόξης Κύριος, ἐξ αἱμάτων σου παρθενικῶν, ἐσαρκώθη μόνος ὡς ἐπίσταται, Πανύμνητε, σφύζων ἡμᾶς ἀγαθότητι.
Κοντάκιον τῶν Ἐγκαινίων.
Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.
Οὐρανὸς πολύφωτος ἢ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἅπαντας, φωταγωγοῦσα τοὺς πιστούς· ἐν ᾧ ἐστῶτες κραυγάζομεν· Τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον Κύριε.
Ὁ Οἶκος.
Ἐπιδημήσαντος ἡμῖν, τοῦ Λόγου κατὰ σάρκα, ὁ τῆς βροντῆς μὲν γόνος φησὶ καθυπογράφων· Ἐθεασάμεθα φαιδρῶς τὴν δόξαν, ἣν εἶχεν ὁ Υἱὸς παρὰ Πατρός, ἐν ἀληθείας χάριτι. Ὅσοι δὲ πίστει τοῦτον ἐλάβομεν, ἔδωκε τοῖς πᾶσιν ἐξουσίαν, τοῦ γενέσθαι τέκνα Θεοῦ· οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς ἀναγεννηθέντες, ἀλλ' ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐπαυξηθέντες, οἶκον προσευχῆς ἐπήξαμεν, καὶ βοῶμεν· Τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον Κύριε.
Συναξάριον.
Τῇ ΙΓ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν Ἐγκαινίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Στίχ. Νόμον παλαιὸν Ἰσραὴλ πληρῶν νέος,
Ἐγκαινίοις σοι τάφον τιμᾶ, Λόγε.
Τύχθῃ ἀναστάσεως τρισκαιδεκάτῃ καινισμός.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Κορνηλίου τοῦ Ἐκατοντάρχου.
Στίχ. Ζωῆς ἀπίστου Κορνήλιον ἐξάγεις,
Πιστῶν ἀπαρχὴν τῶν ἀπ' ἔθνῶν, Χριστέ μου.
Οὗτος ἐν τοῖς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων χρόνοις ὑπῆρχεν· ὅς, βίον μετερχόμενος ἀνεπίληπτον, εἶδεν Ἄγγελον προτρεπόμενον αὐτῷ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον μετακαλέσασθαι καὶ παρ' αὐτοῦ ἀκοῦσαι ἃ δεῖ. Καὶ δὴ παραγενόμενος ὁ Πέτρος πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου τοῖς τε συνεληλυθόσι καὶ αὐτῷ προσειπὼν, κατηγήσας τε καὶ βαπτίσας, τὴν προστασίαν τῆς Σκέψεως πόλεως ἐγχειρίζει· ἦν εὐρὼν κατείδωλον, χάριτι Χριστοῦ πάντα ἐβάπτισε, καὶ αὐτὸν τὸν ἄρχοντα Δημήτριον, πανοικί τῷ Χριστῷ πεπιστευκότα. Ὅθεν ἀποστολικῶς τὸν βίον διανύσας, πρὸς Κύριον ἀπέρχεται.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Κρονίδου, Λεοντίου, Σεραπίωνος, Στράτωνος, Σελεύκου, Μακροβίου, Γορδιανοῦ, Ζωτικοῦ, Ἡλεί, Λουκιανοῦ καὶ Οὐαλεριανοῦ.
Ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων Μητροπόλει, τοῦ μακαρίου Κρονίδου Διακόνου ἀναλάμπαντος, ἐπίστευσαν δι' αὐτὸν Λεόντιος καὶ Σεραπίων· ἐν δὲ Γαλατία τῇ βαρβάρῳ καὶ ἀπίστῳ, Σέλευκος, Οὐαλεριανός, Μακρόβιος καὶ Γορδιανός· Στράτων δὲ ἐν Νικομηδεῖα τῆς Βιθυνίας. Καὶ οἱ μὲν Κρονίδης, Λεόντιος καὶ Σεραπίων, ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ πλείστας βασάνους, δεθέντες χεῖρας καὶ πόδας, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπερρίφησαν· καὶ τὰ τούτων λείψανα τῇ ξηρᾷ διασωθέντα, δι' ὀπτασίας Ἄγγελοι πιστοῖς ἀνδράσι τῇ γῆ καλύψαι

προσέταξαν. Οἱ δὲ ἐν Γαλατία Σέλευκος, Μακρόβιος καὶ Γορδιανός, διὰ τοῦ ἐκεῖσε ἄρχοντος, πυρὶ καὶ ξίφει, διαφόροις τε στρέβλαις τιμωρηθέντες, τέλος θηρίοις βορὰ ἐξετέθησαν καὶ τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Ὁ δὲ τῆς Βιθυνίας ἄρχων, δύο φυτῶν κλάδους ἐπὶ τὸ αὐτὸ κυρτώσας, μετὰ τὸ πολλὰ τιμωρήσασθαι τὸν ἅγιον Στράτωνα, ἑκατέρας αὐτοῦ τὰς χεῖρας ἐν αὐτοῖς προσέδησε· καὶ ἀθρόον κελεύσαντος ἀπολυθῆναι τοὺς κλάδους εἰς τὸν ἴδιον τόπον, διεμερίσαντο τὸν Ἅγιον, καὶ οὕτω τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέδωκεν. Οἱ δὲ Ζωτικός, Ἥλει καὶ ὁ Λουκιανός, κατὰ τὴν Τομέων πόλιν, προστάζει Μαξίμου τοῦ ἡγεμόνος, μετὰ πολλὰς τὰς βασάνους, ξίφει ἐτελειώθησαν. Ὁ δὲ Οὐαλεριανός, ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν Ἁγίων θρηνηῶν, ἐτελειώθη. Ἦθλησαν δὲ οὗτοι πάντες ἐπὶ Λικινίου τοῦ τυράννου, ἐν ἔτει 315.

Ὁ ὄσιος πατὴρ ἡμῶν Πέτρος, ὁ ἐν τῇ Ἀγρεία, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ ὄσιος Ἱερόθεος, ὁ Νέος, ὁ ἐν τῇ κατ' Ἄθω ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τῷ 1745 τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ἰδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι, πρόσταγμα τυραννικόν,

» εἰς φλήγαφον θέμενοι, μέσον τοῦ πυρὸς ἀνε-

» βόων· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πάλαι ἐν ταῖς εὐλογίαις, τῶν παιδῶν ὁ Ἰακώβ, σὲ προδιεχάραττε τίμιε Σταυρέ· ἀλλ' ἡμεῖς σὲ νῦν προσκυνοῦντες πάντοτε, φωτισμὸν ἀρυόμεθα.

Ῥάβδῳ σε προεικονίζει, θεῖος πάλαι Μωυσῆς, Σταυρέ, τέμνων θάλασσαν· ἡμεῖς δέ σε νῦν προσκυνοῦντες, παθῶν ἀβρόχως πέλαγος, χαλεπὸν περαιούμεθα.

Στόματί σε καὶ καρδία, πανσεβάσμιε Σταυρέ, νῦν περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμόν, τὴν ὑγείαν, τὴν σωτηρίαν πάντοτε, ἀπαντλοῦμεν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Θεοτοκίον.

Παρθένε εὐλογημένη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, καθικετευόντων σε· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν πάντες, καὶ σοὶ βοῶμεν· Δέσποινα μὴ παρίδης τὴν ποιμνὴν σου.

Τῶν Ἐγκαινίων. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμαῖοι.

Δροσοβόλος μὲν, ἡ καμινιαία φλοῦς ἐδείχθη ποτέ· νῦν δὲ ἐξ ἐλαίου χρῆσμα πνευματικόν, ἀγιάζει τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὡς ἐν καμίνῳ, τῇ θεοδόχῳ ταύτῃ νέα σκηνῇ, πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ τοῦ πνευματικοῦ, δροσιζόμενοι βοήσωμεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Οἱ τετρωμένοι, τῷ γλυκυτάτῳ θεῷ ἔρωτι, δεῦτε ἐν παστάδι ταύτῃ τῇ μυστικῇ, συναφθῶμεν τῷ νυμφίῳ Χριστῷ· Εὐλογημένος εἶ ἐκβοῶντες, τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Σὺ ἐθνῶν γεγένησαι, ἀπαρχὴ Κορνήλιε· πρῶτος γὰρ τὸ Βάπτισμα, ἐδέξω τὸ ἅγιον, καὶ Πνεύματος τὴν χάριν, ὡς τὸ πρὶν οἱ θεηγόροι.

Μέγιστα τεράστια, τελῶν θεία χάριτι, πρὸς πίστιν ἐζώγησας, τοὺς πάλαι κακόφρονας, διδάξας ἀναμέλπειν· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ γῆ κρυπτόμενος, καὶ βάτῳ σκεπόμενος, θεΐαις εἰσηγήσεσι, σοφῆ πεφανέρωσαι, θαυμάτων βρῦων χάριν, καὶ νοσήματα διώκων.

Λύρα μελωδήσασα, δόγματα σωτήρια, καὶ πάντων Κορνήλιε, ψυχὰς ἐνηδύνουσα, ἐδείχθης ἀναμέλπων· ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τριαδικόν.

Πάντες τρισυπόστατον, μονάδα δοξάσωμεν, Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν ὁμοούσιον, καὶ Πνεῦμα μελωδοῦντες· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐφθης τὸ ἀνθρώπινον, φύραμα θεώσασα, τῇ θείᾳ γεννήσει σου, Παρθένε πανάμωμε·
διό σε κατὰ χρέος, οἱ πιστοὶ δοξολογοῦμεν.

Προεόρτιος. Ἰδὴ ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ

» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας,

» καὶ ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε

» ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τὸ σωτήριον ὄπλον καὶ ἄρρηκτον, τῶν πιστῶν τὴν ἐτοιμὴν βοήθειαν, τὴν κραταιὰν
ἀντίληψιν, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νῦν προσκυνοῦμεν, κατενώπιον πάντων
προκείμενον.

Ἐψηλῶς ἐπὶ ξύλου ἀνήρτησεν, ἐγκαρσίως τὸν ὄφιν ὡς γέγραπται, ὁ Μωυσῆς
προγράφων σε, πανσεβάσμιον ξύλον· δι´ οὗ τῆς βλάβης, νοητῶν ἐκλυτρούμεθα
ὄφρων.

Φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν πέφυκας, φωτοδότα Σταυρὲ πανσεβάσμιε· σὲ γὰρ
περιπτυσσόμενοι, τὰς ἀρχάς τε τοῦ σκότους καὶ ἐξουσίας, ἐκτρεπόμεθα θείᾳ δυνάμει
σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀγνὴν καὶ Παρθένον τιμήσωμεν, τὴν τὸν ἄναρχον Λόγον καὶ ἄκτιστον, ὑπερφυῶς
κυήσασαν, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν, ἀναβοῶντες· Εὐλογοῦμεν Παρθένε τὸν τόκον σου.

Τῶν Ἐγκαινίων. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Σήμερον χιτῶνα νοητόν, τὸν ἄνωθεν ὑφαντὸν ἐκ θείας χάριτος, ἡ Ἐκκλησία σου
Κύριε, ὡσπερ νύμφη ἐστολίσαστο, καὶ τοὺς οἰκείους συγκαλεῖ πρὸς εὐφροσύνην
λαοὺς, εἰς τὸ μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σήμερον ὁ δεύτερος Ἀδάμ, Χριστὸς ἀνέδειξε, Παράδεισον νοητόν, τὴν νέαν ταύτην
σκηνήν, φέρουσαν κατὰ ξύλου τοῦ τῆς γνώσεως, τὸ ζωηφόρον τοῦ Σταυροῦ, ὄπλον
τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τριαδικόν.

Πατὴρ ἐξ ἀνάρχου σε Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον μίαν Θεότητα, τελείαν ἄναρχον
ἄτμητον, ὁμοούσιον ἀσύγχυτον, ἐν ὑποστάσει τρισὶ σέβοντες ψάλλομεν· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς
Θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου
φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τοῦ Ἁγίου. Σοὶ τῷ πανουργῷ.

Μόνον ἐκ ψυχῆς, τὸν ἐπὶ γῆς ὀφθέντα, Θεὸν ἐξεζήτησας, νοὸς εὐθύτητι· ὅθεν ἐγένου,
ἀπαρχὴ Θεοφόρε, τῶν ἐθνῶν τιμία, καὶ Πνεύματος δοχεῖον.

Ἄνθρακι τῶν σῶν, μάκαρ ἐμπύρων λόγων, τὴν ὕλην κατέφλεξας, τῆς ματαιότητος·
ὅθεν πρὸς φέγγος, ἀνέσπερον μετέβης, πάντας καταυγάζων, τοὺς πόθῳ σε ὑμνοῦντας.

Κληρὸς καὶ μερίς, καὶ βοηθὸς καὶ ρύστης, ἰσχύς τε καὶ ὕμνησις, καὶ φῶς σοι γέγονε,
Λόγος ὁ πάντα, καλῶν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, καὶ χειραγωγία, Κορνήλιε θεόφρον.

Τριαδικόν.

Ἅγιε Πατήρ, Ἅγιε Λόγε Πνεῦμα, παναγία ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε, σῶζε τοὺς πόθῳ,
ὑμνοῦντάς σου τὸ κράτος, καὶ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μεγαλωσύνην.

Θεοτοκίον.

Ῥᾶνον ἐφ´ ἡμᾶς, τὰ σὰ ἔλεη Κόρη, συνήθως καὶ αἴτησαι, ἀγνή συγχώρησιν, πάντων
πταισμάτων, ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, ἐξ ἀπροσεξίας, ἡμῖν ἐπισυμβάντων.

Προεόρτιος. Ἰδὴ ἡ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγό-

» νων σου προῆλθε, σαρκοφόρος ὃς ὤφθη ἐπὶ
» γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· σὲ Θεο-
» τόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Χριστὸς ἐπὶ σοὶ ἀνηρημένος, τὸν κόσμον ἀνύψωσε πεσόντα, εἰς βυθὸν ἀπωλείας
ἀληθῶς, Σταυρὲ Κυρίου· ὅθεν σὲ πόθῳ, νῦν προσκυνοῦμεν, καὶ τιμῶμεν καὶ
δοξάζομεν.

Ψυχὰς ἀγνισθῶμεν καὶ καρδίας, καλῶν ἐπιμόνοις ἐργασίαις, καὶ προκειμένον μέσον,
τὸ σωτήριον ὀρῶντες τοῦ Σταυροῦ ξύλον, πίστει καὶ πόθῳ, θεοφρόνως
προσκυνήσωμεν.

Ὡς ἥλιος μέγας ταῖς ἀκτίσι, ταῖς σαῖς καταυγάζεις τοὺς ἐν σκότει, καὶ τοὺς δαίμονας
φλέγεις, ὠραιότατε Σταυρέ· ὅθεν φώτισον πάντας, τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦντάς σε.
Θεοτοκίον.

Φωτὶ με καταύγασον τῷ θείῳ, φωτὸς οἰκητήριον Παρθένε, τῶν παθῶν μου τὸ σκότος,
καὶ τῶν ἡδονῶν τὴν βαθυτάτην ὄντως νύκτα, Θεοκυῆτορ, παναγία ἀπελαύνουσα.

Τῶν Ἐγκαϊνίων. Λίθος ἀχειρότητος.

Δεῦτε καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, καὶ νηφαλέοις ὄμμασι νοός, τῆς τοῦ Βασιλέως θυγατρὸς,
τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον λάμπουσαν, κατανοοῦντες
μεγαλύνωμεν.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ νύμφη, τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη
τηλαυγῶς, τοῦ σοῦ Νυμφίου τὴν ὠραιότητα, σὺν τῷ λαῷ σου κράζουσα· Σὲ Ζωοδότα
μεγαλύνομεν.

Τὴν ἐξ ὕψους ἄμυναν Σῶτερ, τῇ Ἐκκλησίᾳ σου παράσχου· ἄλλον γὰρ οὐκ οἶδεν, εἰ
μὴ σέ, τὸν ὑπὲρ ταύτης τὴν σὴν φιλόνητο, πάλαι ψυχὴν προθέμενον, ἐν ἐπιγνώσει
μεγαλύνουσα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε κεχαριτωμένη ἡ Νύμφη, τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου· ὅτι διὰ σοῦ τῆς κατάρας,
τῆς Εὐας πάντες Ἀγνή ἐβρύσθημεν, καὶ τὴν ζωὴν εὐράμεθα, ἐν τῇ κηύσει σου
ἀνύμφευτε.

Τοῦ Ἁγίου. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἰερὰν πανήγυριν, Ἐκκλησία πᾶσα συγκροτεῖ, τῇ μνήμῃ σου τῇ σεπτῇ, κῆρυξ τοῦ
Χριστοῦ· σὺ γὰρ ἰσοστάσιος, τῶν ἀγίων ὠφθης μαθητῶν, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς
ἐκεῖνοι κληρωσάμενος.

Ὁραιώθης δόγμασιν, εὐσεβείας ὡς ἱεουργός· ἐξωμοιώθης Θεοῦ, θείοις λειτουργοῖς·
πηγάζεις δὲ πάντοτε, ἰαμάτων μάκαρ ποταμούς, παύων νοσήματα, τῶν ἀνθρώπων
ἱερώτατε.

Στολισθεὶς ἰμάτιον, σωτηρίου ὅπερ ὁ Χριστὸς, ἐξύφανε σαρκωθεὶς, νῦν περιχαρῶς, τὰ
ἄνω βασίλεια, περιπολεῖς βλέπων καθαρῶς, κάλλος ἀμήχανον, τοῦ Νυμφίου
ἀξιόγαστε.

Ἡ τιμία θήκη σου, ὥσπερ κρήνη βρῦει τοῖς πιστοῖς, ἰάματα δαυλιῶς, καὶ ἀποσοβεῖ,
Κορνήλιε πνεύματα, τὰ πονηρά, καὶ φωταγωγεῖ, πάντων τὰ ὄμματα, τῶν ἐν πίστει
εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωτισμόν μοι αἴτησαι, ἡ τεκοῦσα Φῶς τὸ ἐκ φωτός, ἐκλάμπαν τὸν σκοτασμόν,
πόρρω ἀπ' ἐμοῦ, ἐναποδιώκουσα, καὶ πειρασμῶν καὶ τῶν ἡδονῶν, ἄχραντε Δέσποινα,
προστασία ἀκαταίσχυντε.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐν Γολγοθᾷ ὁ Κύριος, ὑψωθείς ἐκουσίως, ἐπὶ Σταυροῦ εἰργάσατο, τὴν ἡμῶν
σωτηρίαν, καινίσας πᾶσαν τὴν κτίσιν· τάφῳ δὲ ζωοδόχῳ, ἐτέθη καὶ τριήμερος, ὡς
Θεὸς ἐξανέστη, οὗ τῆς λαμπρᾶς, καὶ σεπτῆς ἐγέρσεως ἐκτελοῦμεν, σὺν ἀσωμάτοις
τάξεσι, τὰ ἐγκαΐνια πάντες.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Μέσον τῆς γῆς ὁ Κύριος, καὶ Θεὸς σωτηρίαν, διὰ Σταυροῦ εἰργάσατο, σαρκωθείς ἐκουσίως, εἰς ἀνακαίνισιν κόσμου· τάφῳ κατατεθείς δέ, τριήμερος ἐγήγερται, καὶ ζωῆς ἀρράβωνα, τὴν ἑαυτοῦ, προδεικνύει ἔγερσιν, ἧς ἐν πίστει, τελοῦμεν τὰ Ἐγκαίνια, τοῦ Θεοῦ σὺν Ἀγγέλοις.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μετ' εὐφροσύνης κράζομεν, σοὶ τὸ Χαῖρε Παρθένε· Χαῖρε ἀρᾶς ἡ λύτρωσις, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας· Χαῖρε δι' ἧς ἀνυψώθη, τῶν βροτῶν ἡ οὐσία, πρὸς δόξαν ὑπερκόσμιον, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου· Χαῖρε δι' ἧς, ὑπ' Ἀγγέλων πάντοτε προσκυνεῖται, ἐν οὐρανοῖς πανύμνητε, Θεοτόκε Μαρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ὁ ἔνθεος, καὶ ἱερὸς καὶ σεβάσμιος, τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως, φαιδρῶς ἐγκαινίζεται, φωτοφόρος οἶκος· καὶ νέμει ἐν κόσμῳ, τάφος ὁ θεῖος τὴν ζωὴν, καὶ ἐμπαρέχει πηγὴν ἀθάνατον· βλυστάνει ρεῖθρα χάριτος· θαυμάτων βρῦει τὰνάματα· καὶ δωρεῖται ἰάματα, τοῖς αὐτὸν πίστει μέλπουσιν.

Ἦστραπεν ἡ ἄνωθεν, φωτοφανῆς αἴγλη λάμπουσα, καὶ τὰ πάντα φωτίζουσα· πιστῶς οὖν τιμήσωμεν, τὴν Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ἀνάστασιν πάντες, καὶ ἐγκαινίων ἱερῶν, τὴν ζωηφόρον θεῖαν πανήγυριν, ἐν ὕμνοις ἐορτάσωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν, ὅπως ἴλεων εὐρωμεν, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον.

Μέσον γῆς ὑψούμενον, προκατιδεῖν ἐφιέμενοι, τοῦ Σταυροῦ σκῆπτρον ἅγιον, ψυχὰς προκαθάρωμεν, ἀστραφθῶμεν φρένας, φωτὶ λαμπρυνθῶμεν, καὶ ἐν δυνάμει θεϊκῆ, καταυγασθέντες Χριστὸν ὑμνήσωμεν, τῷ ξύλῳ τῷ σεπτῷ αὐτοῦ, ἁγιασμόν παρεχόμενον, τοῖς ἐν πίστει γεραίρουσι, καὶ θερμῶς αὐτὸν μέλπουσιν.

Ἔτερα Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἐγκαινίζου, ἐγκαινίζου ἡ νέα Ἱερουσαλήμ· ἦκει γάρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκε. Τοῦτον τὸν οἶκον ὁ Πατὴρ ὠκοδόμησε· τοῦτον τὸν οἶκον ὁ Υἱὸς ἐστερέωσε· τοῦτον τὸν οἶκον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἀνεκαίνισε, τὸ φωτίζον, καὶ στηρίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀνατολίου.

Πάλαι μὲν ἐγκαινίζον τὸν ναὸν ὁ Σολομών, ἀλόγων ζώων θυσίας, καὶ ὀλοκαυτώματα προσέφερε Κύριε· ὅτε δὲ ἠδύοκησας Σωτῆρ τοὺς τύπους μὲν ἀργῆσαι, γνωσθῆναι δὲ τὴν ἀλήθειαν, ἀναιμάκτους θυσίας, τὰ πέρατα τοῦ κόσμου προσφέρει τῇ δόξῃ σου· πάντων γὰρ δεσπόζων, τὰ πάντα ἀγιάζεις τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἐγκαινίζεται σήμερον ἡ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, τῷ τιμίῳ καὶ ζωηρῷ αἵματι, τῆς ἀχράντου καὶ ἀκηράτου πλευρᾶς, τοῦ σαρκωθέντος ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· διὸ ἀθροισθεῖσαι τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι, δοξάζωμεν τὸν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν μίαν Θεότητα, τὴν κρατοῦσαν τὰ σύμπαντα.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Πρὸς σεαυτὸν ἐπανάγου ἄνθρωπε· γενοῦ καινὸς ἀντὶ παλαιοῦ, καὶ ψυχῆς ἐόρταζε τὰ ἐγκαίνια· ἕως καιρός, ὁ βίος ἐγκαινιζέσθω σοι, πάσης πολιτείας ὁδός· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά. Τοῦτο τῇ Ἑορτῇ καρποφόρησον, τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν ἀλλοιούμενος· οὕτως ἐγκαινίζεται ἄνθρωπος, οὕτω τιμᾶται ἡ τῶν Ἐγκαινίων ἡμέρα.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν ἐκούσιόν σου σταύρωσιν, εἰς κοινὴν ἐξανάστασιν, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων καταδεξάμενος, καὶ τῷ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, βαφαῖς ἐρυθραῖς

τοὺς σεαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας, τοῖς ἀφεσίμοις ἡμῖν, βασιλικῶς ὑπογράψαι
φιλανθρωπευσάμενος, μὴ παρίδῃς ἡμᾶς κινδυνεύοντας, καὶ πάλιν τὴν ἀπὸ σοῦ
διάστασιν· ἀλλ' οἰκτεῖρησον μόνε μακρόθυμε, τὸν ἐν περιστάσει λαόν σου· καὶ
ἀνάστηθι, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ἰδαὶ γ' καὶ ς'.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο.

Ὁ Ἀπόστολος, πρὸς Ἑβραίους.

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι κλήσεως ἐπουρανίου...

Ἀλληλούια. Ἦχος α'.

Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ.

Στίχ. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας... (Ζήτηι, Ἰουνίῳ κθ').

Κοινωνικόν· Κύριε, ἡγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου, καὶ τόπον σκηνώματος δόξης
σου.

Τῆ Ἰα' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΥΨΩΣΙΣ

ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν τύχη ἡ παροῦσα Ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, οὐδὲν τῶν Ἀναστασίμων ψάλλεται, οὔτε
Εὐαγγέλιον λέγεται Ἑωθινόν, ἀλλὰ πάντα τοῦ Σταυροῦ.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ἵψουμένου σου Δέσποτα, ἐν Σταυρῷ συνανύψωσας, τῷ Ἀδὰμ τὴν ἐκπτωτον φύσιν
ἄπασαν· διὸ ὑψοῦντες τὸν ἄχραντον, Σταυρόν σου φιλάνθρωπε, τὴν ἐξ ὕψους σου
ἰσχύν, ἐξαιτοῦμεν κραυγάζοντες· Σῶσον Ἵψιστε, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοὺς τιμῶντας,
τὴν σεπτὴν τε καὶ φωσφόρον, τοῦ σοῦ Σταυροῦ θείαν ὕψωσιν.(δίς)

Ψαλμικῶς νυνὶ βλέπομεν, ὑποπόδιον Δέσποτα, ἐνθα πόδες ἔστησαν, σοῦ οἱ ἄχραντοι,
σήμερον πόθῳ ὑψούμενον, Σταυρόν σου τὸν τίμιον· καὶ ὑψοῦντες εὐσεβῶς,
δυσωποῦμέν σε κράζοντες· Πάντας Ἵψιστε, τῷ Σταυρῷ σου τῷ θείῳ ἀγιάσας, σῆς
ἀφάτου εὐσπλαγχνίας, μετόχους δεῖξον καὶ χάριτος.

Ὡς ἀήττητον τρόπαιον, θυρεὸν ἀπροσμάχητον, καὶ ὡς σκῆπτρον ἔνθεον,
προσκυνοῦμέν σου, Σταυρόν Χριστὲ τὸν πανάγιον, δι' οὗ κόσμος σέσωσται, καὶ
χορεύει ὁ Ἀδὰμ· γηγενῶν τὰ συστήματα, τοῦτον ἄσμασιν, εὐφημοῦντες τιμῶμεν, καὶ
τὴν τούτου, θείαν Ἵψωσιν τελοῦντες, τὸν ἰλασμόν ἐξαιτούμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Σύ μου σκέπη κραταιὰ ὑπάρχεις, ὁ τριμερὴς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγίασόν με τῇ
δυνάμει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἑφραθᾶ.

Σήμερον τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρὸς ἀνυψοῦται, τὸ ζωηφόρον ξύλον, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐπάγη,
πάντας ἀνακαλούμενος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Εὐλὸν τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρῶντες, μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Χαίροις τὸ τῶν πιστῶν, φυλακτήριον θεῖον, ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρὸς ὁ τοῦ Κυρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἤρθημεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμακὸν Ψαλμὸν, εἰ μὲν ἐστὶ Κυριακὴ, στιχολογοῦμεν τό, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ Κάθισμα ὄλον· εἰδὲ μή, μετὰ τὸν Προοιμακόν, εὐθύς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν δὲ Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σταυρὸς ἀνυψούμενος, τοῦ ἐν αὐτῷ ὑψωθέντος, τὸ πάθος τὸ ἄχραντον, ἀνυμνεῖν προτρέπεται κτίσιν ἅπασαν· ἐν αὐτῷ κτείνας γάρ, τὸν ἡμᾶς κτείναντα, νεκρωθέντας ἀνεζώωσε, καὶ κατεκάλλυνε, καὶ εἰς οὐρανοὺς πολιτεύεσθαι, ἠξίωσεν ὡς εὐσπλαγχνος, δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος· ὅθεν γεγηθότες, ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ μεγαλύνωμεν ἄκραν συγκατάβασιν.

Μωσῆς προετύπου σε, χεῖρας ἐκτείνας εἰς ὕψος, καὶ κατατροπούμενος, Ἀμαλήκ τὸν τύραννον, Σταυρὲ τίμιε, τῶν πιστῶν καύχημα, Ἀθλητῶν στήριγμα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τῶν Ὁσίων διάσωμα· διό σε ἀνυψούμενον, βλέπουσα ἡ κτίσις εὐφραίνεται, καὶ πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστὸν τὸν διὰ σοῦ, τὰ διεστῶτα συνάψαντα, ἄκρα ἀγαθότητι.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν περιέπουσι τάξεις, Ἀγγέλων γηθόμεναι, σήμερον ὑψούμενος, θεῖῳ νεύματι, ἀνυψοῖς ἅπαντας, τοὺς κλοπῇ βρώσεως, ἀπωσθέντας καὶ εἰς θάνατον, κατολισθήσαντας· ὅθεν σε καρδίᾳ καὶ χεῖλεσι, πιστῶς περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμὸν ἀρρῶμεθα, Ὑψοῦτε βοῶντες, Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Θεόν, καὶ τὸ αὐτοῦ προσκυνήσατε, θεῖον ὑποπόδιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ ἔθνη, τὸ εὐλογημένον ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ γέγονεν ἡ αἰώνιος δικαιοσύνη· τὸν γὰρ προπάτορα Ἀδάμ, ὁ ἀπατήσας ἐν ζύλῳ, τῷ Σταυρῷ δελεάζεται· καὶ πίπτει κατενεχθεὶς πτώμα ἐξαισίον, ὁ τυραννίδι κρατήσας τοῦ βασιλείου πλάσματος. Αἷματι Θεοῦ, ὁ ἰὸς τοῦ ὄφους ἀποπλύνεται· καὶ κατάρα λέλυται, καταδίκης δικαίας, ἀδίκῳ δίκῃ τοῦ δικαίου κατακριθέντος· ζύλῳ γὰρ ἔδει τὸ ξύλον ἰάσασθαι, καὶ πάθει τοῦ ἀπαθοῦς, τὰ ἐν ζύλῳ λῦσαι πάθη τοῦ κατακρίτου. Ἀλλὰ δόξα Χριστὲ Βασιλεῦ, τῇ περὶ ἡμᾶς σου φρικτῇ οἰκονομίᾳ, δι' ἧς ἔσωσας πάντας, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν... Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ιε' 22. ι' 1).

Ἐξῆρε Μωσῆς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ θαλάσσης Ἐρυθρᾶς, καὶ ἤγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἔρημον Σούρ· καὶ ἐπορεύοντο τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ οὐχ εὑρίσκον ὕδωρ ὥστε πιεῖν. Ἦλθον δὲ εἰς Μερρᾶν, καὶ οὐκ ἠδύναντο πιεῖν ὕδωρ ἐκ Μερρᾶς, πικρὸν γὰρ ἦν· διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου Πικρία. Καὶ διεγόγγυζεν ὁ λαὸς κατὰ Μωσῆν λέγοντες· Τί πώμεθα; Ἐβόησε δὲ Μωσῆς πρὸς Κύριον, καὶ ἔδειξεν αὐτῷ Κύριος ξύλον, καὶ ἐνέβαλεν αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἐγλυκάνθη τὸ ὕδωρ·

ἐκεῖ ἔθετο αὐτῶ δικαιώματα καὶ κρίσεις, καὶ ἐκεῖ αὐτὸν ἐπείραζε καὶ εἶπεν· Ἐὰν ἀκοῇ ἀκούσῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιήσῃς, καὶ ἐνωτίσῃ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ φυλάξῃς πάντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, πᾶσαν νόσον, ἣν ἐπήγαγον τοῖς Αἰγυπτίοις, οὐκ ἐπάξω ἐπὶ σέ· ἐγὼ γὰρ εἰμι Κύριος ὁ ἰώμενός σε. Καὶ ἦλθον εἰς Αἰλεῖμ, καὶ ἦσαν ἐκεῖ δώδεκα πηγαὶ ὑδάτων, καὶ ἐβδομήκοντα στελεχὴ φοινίκων· παρενέβαλον δὲ ἐκεῖ παρὰ τὰ ὕδατα. Ἀπῆραν δὲ ἐξ Αἰλεῖμ, καὶ ἦλθε πᾶσα ἡ συναγωγὴ υἱῶν Ἰσραὴλ εἰς τὴν ἔρημον Σίν, ὃ ἐστὶν ἀναμέσον Αἰλεῖμ καὶ ἀναμέσον Σινά.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 11).

Υἱέ, μὴ ὀλιγῶρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος. Ὅν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱόν, ὃν παραδέχεται. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτήν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστὶ. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη· νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς μετ' εἰρήνης. Ξύλον ζωῆς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ξ' 11).

Τάδε λέγει Κύριος· Ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου Ἱερουσαλὴμ διὰ παντός, ἡμέρας καὶ νυκτὸς οὐ κλεισθήσονται, τοῦ εἰσαγαγεῖν πρὸς σὲ δύναμιν ἐθνῶν, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους. Τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, οἳ τινές σου οὐ δουλεύουσιν, ἀπολοῦνται, καὶ τὰ ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσονται. Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου πρὸς σὲ ἦξει, ἐν κυπαρίσσῳ καὶ πεύκῃ καὶ κέδρῳ, ἅμα δοξάσαι τὸν τόπον τὸν ἅγιόν μου, καὶ τὸν τόπον τῶν ποδῶν μου δοξάσω. Καὶ πορεύονται πρὸς σὲ δεδοικότες οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε καὶ παροξυνάντων σε, καὶ προσκυνήσουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου πάντες οἱ παροξυναντές σε, καὶ κληθήσῃ Πόλις Κυρίου Σιών τοῦ ἁγίου Ἰσραὴλ, διὰ τὸ γεγενῆσθαι σε καταλελειμμένην καὶ μεμισημένην, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν σοι· καὶ θήσω σε ἀγαλλίαμα αἰώνιον, εὐφροσύνην γενεαῖς γενεῶν. Καὶ θηλάσεις γάλα ἐθνῶν, καὶ πλοῦτον βασιλέων φάγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σῶζων σε, καὶ ὁ ἐξαιρούμενός σε ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

ᾠδὴ α'. Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἡ ἀγιόφθογγος ῥῆσις τοῦ Δαυὶδ πέρας εἴληφεν· ἰδοὺ γὰρ ἐμφανῶς, τὸ τῶν ἀχράντων ποδῶν σου προσκυνούμεν ὑποπόδιον· καὶ ἐν τῇ τῶν πτερύγων σου ἐλπίζοντες σκιᾷ, πανοικτίρμον βοῶμέν σοι· Σημειωθήτω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, καὶ ἀνύψωσον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρασ, τῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου ἀνυψώσει, Χριστέ πολυέλεε.

Ὁ αὐτός.

Τὸ φυτευθὲν ἐν Κρανίου τόπῳ ξύλον τῆς ὄντως ζωῆς, ἐν ᾧ εἰργάσατο σωτηρίαν ὁ τῶν αἰώνων Βασιλεὺς, ἐν μέσῳ τῆς γῆς, ὑψούμενον σήμερον, ἀγιάζει τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, καὶ ἐγκαινίζεται τῆς Ἀναστάσεως ὁ οἶκος· ἀγάλλονται Ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, καὶ εὐφραίνονται ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς, δαυϊτικῶς βοῶντες καὶ λέγοντες· Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος ἐστίν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Προτυπῶν τὸν Σταυρόν σου Χριστέ, ὁ πατριάρχης Ἰακώβ, τοῖς ἐγγόνιοις τὴν εὐλογίαν χαριζόμενος, ἐπὶ ταῖς κάραις ἐναλλάξ τὰς χεῖρας ἐπέθηκε· τοῦτον δὲ Σωτὴρ ἡμεῖς

σήμερον ἀνυψοῦντες κραυγάζομεν· Δώρησαι τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ τὸ νίκος, ὡς Κωνσταντίνῳ τὸ τρόπαιον.

Ἦχος β΄. Θεοφάνους.

Θεῖος θησαυρὸς ἐν γῆ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ὁ Σταυρὸς, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο βασιλεῖ εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερόν· ὃν γεγηθῶς πίστει καὶ πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμὸν πρὸς θεωρίας ὑψωσιν, σπουδῆ μεγίστη ἐκ γῆς λαγόνων ἀνέφηθεν, εἰς κόσμου λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Κυπριανοῦ.

Ἡ τῶν χειρῶν ἐναλλαγὴ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἐπ' εὐλογία τῶν τέκνων, τὸ κραταῖον τοῦ Σταυροῦ σου προεδήλωσε σύμβολον· ὃν περ ἡμεῖς κατέχοντες ἀρράγες φυλακτήριον, τὴν τῶν δαιμόνων πανσθενῶν ἐκδιώκομεν φάλαγγα· καὶ τοῦ Βελίαρ ἐν αὐτῷ τὴν ὄφρὸν καταβαλόντες, τοῦ ἐχθίστου Ἀμαλήκ τροπούμεθα τὴν πανώλεθρον δύναμιν. Αὐτὸν καὶ νῦν ἀνυψούμενον, εὐσεβοφρόνως οἱ πιστοί, εἰς ἰλασμόν ἁμαρτιῶν, τῇ σῇ ἀγαθότητι, ἐν πολλῷ πλείονι φωνῇ βοῶντες προσφέρομεν· Κύριε ἐλέησον, ὁ ἐκ Παρθένου σαρκωθείς· οἴκτειρον τὸ τῶν χειρῶν σου ἀγαθέ, σοφὸν δημιούργημα.

Ὁ αὐτός. Λέοντος Δεσπότη.

Σύ μου σκέπη κραταῖα ὑπάρχεις, ὁ τριμερὴς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγίασόν με τῇ δυνάμει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Ἦχος δ΄.

Κροτήσωμεν σήμερον ἀσματικὴν πανήγυριν, καὶ παιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ τῇ γλώττῃ τρανῶς βοήσωμεν· Ὁ δι' ἡμᾶς Χριστέ, κρίσιν καταδεξάμενος, καὶ ἐμπτυσμοὺς καὶ μάστιγας, καὶ τὸ κόκκινον περιβαλλόμενος, καὶ ἐν Σταυρῷ ἀνελθὼν· ὃν ἰδὼν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, τὸ φέγγος ἀπέκρυσαν, καὶ τῷ φόβῳ γῆ ἐσειέτο, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη διχῶς· αὐτὸς καὶ νῦν δώρησαι τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἡμῖν φρουρόν καὶ φύλακα, καὶ ἐλατῆρα τῶν δαιμόνων, ἵνα πάντες προσπτυσσόμενοι, βοῶμεν αὐτῷ· Σῶσον ἡμᾶς Σταυρέ τῇ δυνάμει σου· ἀγίασον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητί σου, τίμιε Σταυρέ, καὶ κραταίωσον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου· ὅτι φῶς ἡμῖν δεδώρησαι, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Φωτολαμπῆς ἀστέρων τύπος, προεδείκνυε Σταυρέ, τρόπαιον νίκης εὐσεβεῖ ἄνακτι τῷ πάνν· οὗ ἡ μήτηρ Ἑλένη ἀνευραμένη, κοσμοφανῆ πεποίηκε· καὶ σὲ σήμερον ἀνυψοῦντες τῶν πιστῶν αἱ χορεῖαι, κραυγάζομεν· Φώτισον ἡμᾶς τῇ ἐλλάμψει σου, Σταυρέ ζωφόρε· ἀγίασον ἡμᾶς τῇ ἰσχύι σου, πανσέβαστε Σταυρέ· καὶ κράτυνον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου, ὑψούμενος πρὸς παράταξιν ἐχθρῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ Χριστέ τὴν ἐνέργειαν, προδιατυπώσας Μωυσῆς, ἐτροπώσατο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ· ὅτε γὰρ ἐφήπλου τὰς χεῖρας, Σταυροῦ τὸν τύπον ποιῶν, ἐνίσχυνεν ὁ λαός· νυνὶ τῶν πραγμάτων ἢ ἐκβασίς εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται· Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ δαίμονες φυγαδεύονται. Σήμερον ἡ κτίσις πᾶσα ἐκ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωται· πάντα γὰρ διὰ Σταυροῦ ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα· διὸ γηθόμενοι πάντες, προσπίπτομέν σοι, λέγοντες· Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ζωφόρος Σταυρὸς, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφάνισται ἡ φθορὰ καὶ κατήργηται, καὶ κατεπόθη τοῦ θανάτου ἡ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα

Μαρτύρων, Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσσων ἐχθρούς, ἐν τῇ σῆ ὑψώσει πανσεβάσμιε· ἡμῶν ἡ βοήθεια, βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπούμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμενος· ῥάβδος ἡ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαινόμεθα· ὄπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὃ περιέπουσιν Ἄγγελοι· Χριστοῦ θεία δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός, ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἡ φθορὰ καὶ ἐξήνηθη, ἡ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐθεώθημεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον, ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορῶντές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρυόμενοι πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ὅνπερ πάλαι Μωυσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδός, ὑποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνοῦντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα, παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι· Κύριε, σὺν τῷ ληστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ Ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἠνέφξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι ληστῇ· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε. Δέξαι ὡς περ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς. (δίς)

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος πλ. β'.

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου Κύριε· ὄν γὰρ κατέπεε πόθῳ ὁ Ἄδης, ἀπήμεσε τρόμῳ· ἔδειξας ἡμῖν τὸ σωτήριόν σου Ἅγιε, καὶ δοξολογοῦμέν σε, Υἱὲ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς. (δίς)

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τῷ χρόνῳ, ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ, Σταυροῦ τὸν τύπον, ὡς τὰς χεῖρας ἐξέτεινε σταυροφανῶς Σωτήρ μου· καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως ἐχθρούς, ἀνεῖλεν, ἀνθισταμένους σοὶ τῷ Θεῷ· νῦν δὲ οὗτος ἐσκότισται, ἐπὶ Σταυροῦ σε ὀρῶν, θανάτου κράτος λύοντα, καὶ τὸν Ἄδην σκυλεύοντα.

Οἱ Αναβαθμοί, τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Εἶδοσαν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Πᾶσα πνοή. Τὸ Εὐαγγέλιον. Τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι..., ἐν ἧ ἂν ἡμέρα τύχη ἡ Ἑορτὴ τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Ν΄ Ψαλμός. Εἶτα. Δόξα. Ἦχος β΄.

Σύ μου σκέπη κραταιὰ ὑπάρχεις, ὁ τριμερῆς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγίασόν με τῆ δυνάμει σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, πεπλανημένων ὁδηγέ, χειμαζομένων λιμὴν, ἐν πολέμοις νίκος, οἰκουμένης ἀσφάλεια, νοσοῦντων ἰατρέ, νεκρῶν ἡ ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Κανὼν, ὃς τὴν δετὴν Ἀκροστιχίδα φέρει· Σταυρῷ πεπορθῶς, ὕμνον ἐξερεύγομαι. Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμᾶ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ,
- » τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι·
- » τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κρο-
- » τήσας ἦνωσεν· ἐπ' εὐρους διαγράψας, τὸ ἀήτη-
- » τον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν· ὅτι
- » δεδόξασται.

Τὸν τύπον πάλαι Μωσῆς, τοῦ ἀχράντου πάθους, ἐν ἑαυτῷ προέφηγε, τῶν ἱερῶν μεσοῦμενος. Σταυρῷ δὲ σχηματισθεὶς, τεταμέναις τρόπαιον, παλάμαις ἤγειρε, τὸ κράτος διολέσας, Ἀμαλήκ τοῦ πανώλους· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἀνέθηκε Μωσῆς, ἐπὶ στήλης ἄκος, φθοροποιῶν λυτήριον, καὶ ἰοβόλου δῆγματος· καὶ ζύλῳ τύπῳ Σταυροῦ, τὸν πρὸς γῆν συρόμενον, ὄφιν προσέδησεν, ἐγκάρσιον ἐν τούτῳ, θριαμβεύσας τὸ πῆμα· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται. Ὑπέδειξεν οὐρανός, τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ βασιλεῖ θεόφρονι, ἐχθρῶν ἐν ᾧ δυσμενῶν, κατεβλήθη φρύαγμα· ἀπάτη ἀνετράπη δέ, καὶ πίστις ἐφηπλώθη, γῆς τοῖς πέρασι θεία· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Καταβασία. Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς...

Ῥοδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ράβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται·
- » τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα· τῆ στερειου-
- » ση δὲ πρῶην, Ἐκκλησίᾳ νῦν, ἐξήνηθησε, ζύλον Σταυ-
- » ροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Ὡς ἐπαφῆκε ραπιζομένη ὕδωρ ἀκρότομος, ἀπειθοῦντι λαῷ καὶ σκληροκαρδίῳ, τῆς θεοκλήτου ἐδήλου, Ἐκκλησίας τὸ μυστήριον· ἧς ὁ Σταυρὸς, τὸ κράτος καὶ στερέωμα. Πλευρᾶς ἀχράντου λόγῃ τρωθείσης, ὕδωρ σὺν αἵματι ἐξεβλήθη, ἐγκαινίζον διαθήκην, καὶ ῥυπτικὸν ἁμαρτίας· τῶν πιστῶν γὰρ Σταυρὸς καύχημα, καὶ βασιλέων κράτος καὶ στερέωμα.

Καταβασία. Ράβδος εἰς τύπον...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Ἐν παραδείσῳ με τὸ πρὶν, ζύλον ἐγύμνωσεν, οὐπὲρ τῆ γεύσει, ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ζύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὀρῶντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράζομεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκός σου.(δὶς)

Ῥοδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου, τὸ μυστή-
- » ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου

» τὴν θεότητα.

Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλω Μωυσῆς πηγὰς ἐν ἐρήμῳ πάλαι, τῷ Σταυρῷ πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τῶν ἐθνῶν προφαίνων τὴν μετάθεσιν.

Ὁ βυθῷ κολπωσάμενος, τέμνουσαν ἀνέδωκεν Ἰορδάνης ξύλω, τῷ Σταυρῷ καὶ τῷ Βαπτίσματι, τὴν τομὴν τῆς πλάνης τεκμαιρόμενος.

Ἰερῶς προστοιβάζεται, ὁ τετραμερῆς λαὸς προηγούμενος, τῆς ἐν τύπῳ μαρτυρίου σκηνῆς, σταυροτύποις τάξεσι κλειζόμενος.

Θαυμαστῶς ἐφαπλούμενος, τὰς ἡλιακὰς βολὰς ἐξηκόντισεν ὁ Σταυρός· καὶ διηγῆσαντο, οὐρανοὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Καταβασία· Εἰσακήκοα, Κύριε...

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡ τρισμακάριστον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ
» Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλω ἀπα-
» τήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεῖς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι
» σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡ-
» μῶν.

Σὲ τὸ ἀοίδιμον ξύλον, ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ἢ τὴν Ἐδέμ φυλάττουσα, στρεφομένη ῥομφαία, Σταυρὲ ἠδέσθη· τὸ φρικτὸν δὲ Χερουβὶμ, εἶξε τῷ σοὶ παγέντι Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἵποχθονίων δυνάμεις, ἀντίπαλοι τοῦ Σταυροῦ, φρίττουσι χαραττόμενον, τὸ σημεῖον ἐν ἀέρι ᾧ πολοῦσιν· οὐρανίων γηγενῶν, γένος δὲ γόνυ κάμπτει Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, φανεῖς ὁ θεῖος Σταυρός, ἐσκοτισμένοις ἔθνεσι, τοῖς ἐν πλάνῃ ἀπάτης τὸ θεῖον φέγγος, ἀπαστράψας οἰκειοῖ, τῷ ἐν αὐτῷ παγέντι Χριστῷ, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καταβασία· Ὡ τρισμακάριστον ξύλον...

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, » σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος
» προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν
» ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρ-
» κὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέ-
» ρῳ ἐγέρσει, τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Ὁ γῆρα καμφθεὶς καὶ νόσῳ τρυχωθεὶς, ἀνωρθοῦτο, Ἰακῶβ χειρὰς ἀμείψας, τὴν ἐνέργειαν φαίνων τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ· τὴν παλαιότητα καὶ γάρ, τοῦ νομικοῦ σκιώδους, γράμματος ἐκαινογράφησεν, ὁ ἐν τούτῳ σαρκὶ προσπαγεῖς Θεός, καὶ τὴν ψυχόλεθρον νόσον, τῆς πλάνης ἀπήλασε.

Νεαζούσαις θεῖς παλάμας, ὁ θεῖος Ἰσραὴλ σταυροειδῶς κάραις ἐδήλου, ὡς πρεσβύτερον κλέος ὁ νομολάτρις λαός· ὑποπτευθεὶς ὅθεν οὕτως ἐξηπατῆσθαι, οὐκ ἠλλοίωσε τὸν ζωηφόρον τύπον· ὑπερέξει λαὸς γὰρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, νεοπαγῆς ἀνεβόα, Σταυρῷ τειχιζόμενος.

Καταβασία· Νοτίου θηρός...

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Αὐτόμελον.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός. Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων· τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ μετὰ τρίτον οὐρανὸν ἀρθεὶς ἐν Παραδείσῳ, καὶ ῥήματα ἀκούσας τὰ ἄρρητα καὶ θεῖα, ἃ οὐκ ἐξὸν γλώσσαις λαλεῖν, τί τοῖς Γαλάταις γράφει, ὡς ἐρασταὶ τῶν Γραφῶν,

ἀνέγνωτε καὶ ἔγνωτε· Ἐμοί, φησί, καυχᾶσθαι μὴ γένοιτο, πλὴν εἰ μὴ ἐν μόνῳ τῷ Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου, ἐν ᾧ παθῶν, ἔκτεινε τὰ πάθη. Αὐτὸν οὖν καὶ ἡμεῖς βεβαίως κρατῶμεν τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρὸν καύχημα πάντες· ἔστι γὰρ σωτήριον ἡμῖν τοῦτο τὸ ξύλον, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ παγκόσμιος Ὑψωσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ.

Στίχ. Τὰς ἐν λάρυγγι, Σῶτερ, ὑψώσεις φέρει.

Ὑψούμενον βλέπουσα τὸν Σταυρὸν κτίσις.

Ὑψώθη δεκάτη, Σταυροῦ ξύλον ἡδὲ τετάρτη.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας καὶ πρῶτος ἐν Χριστιανοῖς βασιλεὺς, εἶχε ποτὲ πόλεμον, ὡς μὲν τινες λέγουσι τῶν τὰς ἱστορίας συγγραψαμένων, ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ Μαγνητίου, πρὸ τοῦ κρατῆσαι τῆς βασιλείας· ὡς δὲ ἕτεροι, εἰς τὸν Δούναβιν ποταμὸν κατὰ τῶν Σκυθῶν· ὁρῶν δὲ τὴν τῶν ἐναντίων πληθὺν ὑπὲρ τὸν οἰκεῖον οὔσαν στρατόν, ἀπορία καὶ φόβῳ συνείχετο. Οὕτως οὖν ἔχοντι, τύπος αὐτῷ σταυρικός μεσοῦσης ἡμέρας ἐφάνη κατ' οὐρανὸν δι' ἀστέρων, καὶ γραφὴ περὶ τὸν σταυρὸν Ῥωμαϊκοῖς στοιχεῖοις, καὶ αὐτοῖς δι' ἀστέρων τυπουμένοις, καὶ φράζουσιν· Ἐν τούτῳ νίκα.

Ἐκ χρυσοῦ τοίνυν σχεδιάσας αὐτίκα Σταυρὸν κατὰ τὸν φανέντα τύπον αὐτῷ, καὶ τοῦτον κελεύσας τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ προπορεύεσθαι, τοῖς ἐναντίοις συρρήγνυται καὶ ὑπερτερεῖ, ὡς τοὺς πλείους ἐκείνων ἀναιρεθῆναι, τοὺς δὲ λοιποὺς φυγεῖν ἀπιδεῖν.

Ἐντεῦθεν τὴν τοῦ ἐν αὐτῷ Σταυρωθέντος δύναμιν ἐνοήσας καὶ τοῦτον μόνον ἀληθῆ πιστεύσας Θεὸν καὶ τῷ εἰς τοῦτον Βαπτίσματι τειχισθεὶς μετὰ τῆς οικείας Μητρός, εἰς Ἱεροσόλυμα ταύτην ἐκπέμπει, εὑρεῖν τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ. Ἦτις καὶ εὔρεν αὐτὸν κεκρυμμένον καὶ τοὺς ἐτέρους δύο σταυροὺς, εἰς οὓς οἱ λησταὶ ἐσταυρώθησαν· ἀλλὰ δὴ καὶ τοὺς ἥλους. Διαπορούσης δὲ τῆς βασιλείσης, τίς ἂν εἶη ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, διὰ τῆς εἰς θανοῦσαν γυναῖκα χώραν θαυματουργίας δέικνυται· ἡ καὶ ἀνέστη τῇ τούτου προσψαύσει· τῶν δὲ λοιπῶν δύο σταυρῶν τῶν ληστῶν μηδὲν εἰς τοῦτο ἐνδειξαμένων εἰς θαυματοποιίας ὑπόδειγμα. Ὅν δῆτα τίμιον Σταυρὸν προσεκύνησεν ἡ βασίλισσα καὶ ἠσπάσατο μετὰ τῆς Συγκλήτου ἀπάσης.

Ζητῶν δὲ καὶ ὁ κοινὸς λαὸς προσκυνῆσαι, οὐκ ἠδύνατο, καὶ ἠτήσαντο κἂν ιδεῖν αὐτόν. Τότε ἀνῆλθεν ὁ Μακάριος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος τὸν τίμιον Σταυρὸν· καὶ ἰδόντες, ἤρξατο ὁ λαὸς κράζειν τό, Κύριε ἐλέησον. Καὶ ἔκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ τιμία Ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ κοίμησις τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου· ἐν ταύτῃ γὰρ ἀνεπαύσατο, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑορτὴν τοῦ τιμίου Σταυροῦ μετετέθη ἡ τούτου Ἑορτὴ εἰς τὸν Νοέμβριον μῆνα. Καὶ μνήμη τῆς εὐσεβεστάτης βασιλείσης Πλακίλλης, συζύγου γενομένης τοῦ μεγάλου βασιλέως Θεοδοσίου.

Στίχ. Φθαρτὸν λιποῦσα στέμμα γῆς ἡ Πλακίλλα,

Ἐν οὐρανοῖς ἄφθαρτον εὔρηκε στέφος.

Αὕτη πάντα τὸν τῆς ζωῆς χρόνον ἐν εὐσεβείᾳ καὶ τῇ τῶν νοσοῦντων ἐπιμελείᾳ διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἐν ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν, τῶν συνελθόντων ἐν τῇ ἀγία καὶ Οἰκουμενικῇ Ἑκτῇ Συνόδῳ, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου, υἱοῦ Ἰουστινιανοῦ τοῦ δευτέρου, τοῦ καλουμένου Ρινοτιμήτου, Σεργίου τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἰθύνοντος, καὶ Ἀγάθωνος τὴν Ῥωμαίων. Ἠθροίσθη δὲ ἐν τῷ Τρούλλῳ τοῦ Παλατίου, τῷ λεγομένῳ Ὠάτῳ, ἀναθέματι καθυποβαλοῦσα Σέργιον καὶ Πύρρον καὶ Πέτρον καὶ Παῦλον, Ἐπισκόπους γενομένους Κωνσταντινουπόλεως. Μακρόβιον τε τὸν Ἀντιοχείας, καὶ Κῦρον τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ Ὀνώριον τὸν Ῥώμης, Στέφανόν τε καὶ Πολυχρόνιον καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς. Ἦτις ἀγία Σύνοδος, ἐπὶ

μὲν τοῦ δηλωθέντος Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου συνηθροίσθη· ἡ δὲ τῶν Κανόνων ἔκδοσις ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ γέγονε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πάπα.

Στίχ. Ἦδεῖτο Πάπας πρὸς τὰ στίγματα στένειν,

Βοηθὸν ἐγγὺς τὸν Θεὸν κεκτημένους.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαξιμιανοῦ, καὶ Μάγνου ἡγεμόνος πόλεως Λαράνδου, τῆς Λυκαόνων Ἐπαρχίας· ὁ δὲ τρόπος τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας ποικίλος· πληγαὶ καὶ συντριβαὶ σιαγόνων, ἀναρτήσεις, σιδηρῶν ὀνύχων ξυσμοί, κρηπίδων σιδηρῶν καθηλώσεις· καὶ τρέχειν ἐν τούτοις ἔμπροσθεν ἵππων ἀναγκασθεὶς, παρέδωκεν τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεοκλῆς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πρὸς κλῆσιν ἤκει καὶ Θεοκλῆς τὴν ἄνω,

Ἔχων ὄχημα τὴν τομὴν τὴν ἐκ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Βαλεριανός, τὸ νήπιον, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Βαλεριανῶ τῷ μικρῷ Θεὸς μέγας,

Ἐν οὐρανῷ δέδωκε πάμμεγα στέφος.

Ὁ ἅγιος νέος ὁσιομάρτυς Μακάριος, ὁ ἐν Θεσσαλονίκη μαρτυρήσας κατὰ τῷ 1527, ὁ καὶ μαθητὴς χρηματίσας τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νήφωνος, ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὤδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς, λαοὺς

» ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς καὶ δυσφημίας θεοστου-

» γοῦς· ὅμως τρεῖς Παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς

» θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δρο-

» σοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερ-

» ὑμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ξύλου γευσάμενος ὁ πρῶτος ἐν βροτοῖς, φθορᾷ παρώκησε· ρίψιν γὰρ ζωῆς

ἀτιμοτάτην κατακριθεὶς, ὄλω τῷ γένει σωματοφθόρος τις, ὡς λύμη τῆς νόσου

μετέδωκεν· ἀλλ' εὐρηκότες γηγενεῖς ἀνάκλησιν, Σταυροῦ τὸ ξύλον κράζομεν· Ὁ

ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἔλυσε πρόσταγμα Θεοῦ παρακοή, καὶ ξύλον ἠνεγκε θάνατον βροτοῖς, τὸ μὴ

εὐκαίρως μεταληφθέν· ἐν ἀσφαλείᾳ τῆς ἐριτίμου δέ, ἐντεῦθεν ζωῆς τὸ ξύλον εἶργετο,

ὁ νυκτιλόχου δυσθανοῦς ἠνέφξεν, εὐγνωμοσύνη κράζοντος· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν

Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥάβδου προσπτύσσεται τὸ ἄκρον Ἰωσήφ, ὁ γεννησόμενα, βλέπων Ἰσραὴλ, τῆς

βασιλείας τὸ κραταῖον, ὅπως συνέξει ὁ ὑπερένδοξος Σταυρὸς προδηλῶν· οὗτος γὰρ

τοῖς βασιλεῦσι, τροπαιοῦχον καύχημα, καὶ φῶς τοῖς πίστει κράζουσιν· Ὁ

ὑπερύμνητος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία· Ἐκνοον πρόσταγμα...

Ὤδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ισάριθμοι, δη-

» μιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάν-

» τα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποίησαντα·

» καὶ ὑπερψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦ-

» μα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐψουμένου ξύλου, ῥαντισθέντος ἐν αἵματι, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου Θεοῦ, ὑμνεῖτε

αἱ τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, βροτῶν τὴν ἀνάκλησιν ἐορτάζουσαι· Λαοὶ προσκυνεῖτε

Χριστοῦ τὸν Σταυρόν, δι' οὗ τῷ κόσμῳ ἀνάστασις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γηγενεῖς παλάμαις, οἰκονόμοι τῆς χάριτος, Σταυρὸν οὗ ἔστη Χριστὸς ὁ Θεός, ὑψοῦτε ἱεροπρεπῶς καὶ λόγῃν, Θεοῦ Λόγου σῶμα ἀντιτορήσασαν. Ἰδέτωσαν ἔθνη πάντα τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, δοξάζοντα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οἱ τῆ ψήφῳ, προκριθέντες ἀγάλλεσθε, χριστιανῶν πιστοὶ Βασιλεῖς· καυχᾶσθε τῷ τροπαιοφόρῳ ὄπλῳ, λαχόντες θεόθεν, Σταυρὸν τὸν τίμιον· ἐν τούτῳ γὰρ φύλα πολέμων, θράσος ἐπιζητοῦντα, σκεδάννυνται εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία· Εὐλογεῖτε Παῖδες...

Ἦδὴ θ'.

(Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται).

Ὁ Εἰρμός.

» Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως
» βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωη-
» φόρον ἐν γῆ, προφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν
» ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἀγαλλέσθω τὰ δρυμοῦ ξύλα σύμπαντα, ἀγιασθείσης τῆς φύσεως αὐτῶν, ὑφ' οὗ περ
ἐξ ἀρχῆς, ἐφυτεύθη Χριστοῦ, τανυθέντος ἐν ξύλῳ· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου,
προσκυνοῦμεν αὐτόν καὶ μεγαλύνομεν.

Ἱερὸν ἠγέρθη κέρας θεόφροσι, τῆς κεφαλῆς τῶν ἀπάντων ὁ Σταυρός, ἐν ᾧ
ἀμαρτωλῶν νοουμένων, συνθλῶνται τὰ κέρατα πάντα· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου,
προσκυνοῦμεν αὐτόν καὶ μεγαλύνομεν.

Εἰρμός ἄλλος.

» Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενό-
» μενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον·
» τῆς γὰρ Προμήτορος ἢ παγγενῆς κατάρρα διαλέλυ-
» ται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι
» αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Μὴ τὴν πικρίαν τὴν τοῦ ξύλου, ἐάσας ἀναιρέσιμον Κύριε, διὰ Σταυροῦ τελείως
ἐξήλειψας· ὅθεν καὶ ξύλον ἔλυσε ποτέ, πικρίαν ὑδάτων Μερρᾶς, προτυποῦν τοῦ
Σταυροῦ τὴν ἐνέργειαν· ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἀδιαλείπτως βαπτομένους, τῷ ζόφῳ τοῦ προπάτορος Κύριε, διὰ Σταυροῦ ἀνύψωσας
σήμερον· ὡς γὰρ τῆ πλάνῃ ἄγαν ἀκρατῶς, ἡ φύσις προκατηνέχθη, παγκλήρως ἡμᾶς
πάλιν ἀνώρθωσε, τὸ φῶς τὸ τοῦ Σταυροῦ σου· ὃν οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἵνα τὸν τύπον ὑποδείξης, τῷ κόσμῳ προσκυνούμενον Κύριε, τὸν τοῦ Σταυροῦ ἐν
πᾶσιν ὡς ἔνδοξον, ἐν οὐρανῷ ἐμόρφωσας, φωτὶ ἀπλέτῳ ἠγλαϊσμένον, Βασιλεῖ
πανοπλίαν ἀήττητον· ἦν πᾶσαι αἱ Δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Καταβασία· Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε...

Καί· Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου...

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β'. Τῶν μαθητῶν ὁρώντων σε.

Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρός, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας·
Σταυρός, βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρός, πιστῶν τὸ στήριγμα. Σταυρός, Ἀγγέλων
ἢ δόξα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα. (Δίς)

Ἔτερον, ὃ λέγεται ἅπαξ· Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σταυρὸς ὑψοῦται σήμερον, καὶ κόσμος ἀγιάζεται· ὁ γὰρ Πατρὶ συνεδρεύων, καὶ
Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ· ἐν τούτῳ χεῖρας ἀπλώσας, τὸν κόσμον ὅλον εἴλκυσας, πρὸς σὴν
Χριστέ ἐπίγνωσιν· τοὺς οὖν εἰς σὲ πεποιθότας, θείας ἀξίωσον δόξης.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τὸ ζωηφόρον φυτόν, ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, εἰς ὕψος αἰρόμενος, ἐμφανίζεται σήμερον· δοξολογοῦσι πάντα τὰ πέρατα· ἐκδειματοῦνται δαίμονες ἅπαντες· ὡ οἶον δώρημα, τοῖς βροτοῖς κεχάρισται! δι' οὗ Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος. (Δίς)

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς βότρυν πλήρη ζωῆς, ὁ βαστάσας τὸν ὕψιστον, ἀπὸ γῆς ὑψούμενος, Σταυρὸς ὁράται σήμερον· δι' οὗ πρὸς Θεὸν πάντες εἰλκύσθημεν, καὶ κατεπόθη εἰς τέλος θάνατος. Ὡ ξύλον ἄχραντον! ὑφ' οὗ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀθανάτου βρώσεως, Χριστὸν δοξάζοντες.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! εὖρος καὶ μήκος Σταυροῦ, οὐρανοῦ ἰσοστάσιον, ὅτι θεία χάριτι, ἀγιάζει τὰ σύμπαντα· ἐν τούτῳ ἔθνη βάρβαρα ἤττηνται· ἐν τούτῳ σκῆπτρα ἀνάκτων ἤδραστα. Ὡ θείας κλίμακος! δι' ἧς ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανοὺς, ὑψοῦντες ἐν ἄσμασι, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου, καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης μαλακίας. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ· φόβῳ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἀνάξιτοι ὄντες· χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεὶς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία Μεγάλη.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος αὐτῆς, ἀρχόμεθα ψάλλειν τὸ Ἀσματικόν. Ὁ δὲ Ἱερεὺς, λαβὼν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ δίσκου, μετὰ καὶ κλάδων βασιλικῶν, ἐξέρχεται τοῦ Ἱεροῦ· καὶ προπορευομένων τῶν Ἐξαπτερύγων καὶ λαμπάδων καὶ θυμιατῶν, φέρει αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ· ὅπου, πληρουμένου τοῦ Ἀσματικοῦ, ἐκφωνεῖ· Σοφία, Ὁρθοί· καὶ τίθησι τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ προευτρεπισθέντος Τετραποδίου, καὶ θυμῷ σταυροειδῶς, ψάλλων τό, Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, ἅπαξ, ὡσαύτως καὶ οἱ δύο Χοροὶ ἀνὰ μίαν. Εἴθ' οὕτω, βαλὼν μετανοίας τρεῖς, ἐν ἧ ἂν ἡμέρᾳ τύχη, καὶ λαβὼν ἀνὰ χεῖρας τὸν τίμιον Σταυρὸν μετὰ βασιλικῶν κλάδων, ἵσταται ἔμπροσθεν τοῦ Τετραποδίου· καὶ βλέπων πρὸς Ἀνατολάς, λέγει εἰς ἐπήκουον πάντων·

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου· δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς πρώτης Ἑκατοντάδος τοῦ, Κύριε ἐλέησον, σφραγίζοντος τοῦ Ἱερέως ἐν ταῖς ἐνάρξεσι μετὰ τοῦ τιμίου Σταυροῦ τρεῖς.

Εἶτα κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὅσον σπιθαμὴν ἀπέχειν τῆς γῆς, καὶ κατὰ μικρὸν ἀνίσταται, ἄχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς Ἑκατοντάδος.

Εἶτα στραφεὶς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ βλέπων πρὸς Βορρᾶν, λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς δευτέρας Ἑκατοντάδος· καὶ ποιεῖ ὁ Ἱερεὺς τὴν δευτέραν ὕψωσιν, ὡς προέγραπται. Εἴθ' οὕτω, στραφεὶς πρὸς Ἀνατολάς τοῦ Τετραποδίου, καὶ βλέπων ἐπὶ Δυσμᾶς, λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς τρίτης Ἑκατοντάδος. Πληρωθείσης δὲ καὶ ταύτης, στρέφεται ὁ Ἱερεὺς ἐπὶ τὸ βόρειον μέρος, καὶ βλέπων πρὸς Νότον, λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν ὀρθοδόξων, υἰείας, καὶ σωτηρίας, καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

Καὶ γίνεται ἡ τετάρτη ὕψωσις. Καὶ αὐθις στρέφεται ἔμπροσθεν τοῦ Τετραποδίου· καὶ βλέπων κατὰ Ἀνατολάς, λέγει·

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάντων τῶν διακονούντων καὶ διακονησάντων ἐν τῇ ἁγίᾳ Μονῇ (ἢ Ἐκκλησίᾳ) ταύτῃ, υἰείας, σωτηρίας, καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

Καὶ ἀρχόμεθα τῆς πέμπτης Ἑκατοντάδος. Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆς, ὑψοῖ τὸν Σταυρόν, ψάλλον τό, Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ εὐλογῶν δι' αὐτοῦ σταυροειδῶς τὸν λαόν. Εἶτα, θέμενος τὸν τίμιον Σταυρόν ἐπὶ τοῦ Τετραποδίου, ψάλλει, Τὸν Σταυρόν σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, ἄπαξ, καὶ οἱ Χοροὶ ὁμοίως ἀνὰ μίαν· καὶ προσκυνεῖ εὐθὺς τὸν τίμιον Σταυρόν, καὶ ἐφεξῆς πάντες. Ὅπου δὲ παρευρίσκεται Ἀρχιερεὺς, αὐτὸς ὑψοῖ τὸν Σταυρόν.

Ἐν ὧσιν δὲ γίνεται ἡ προσκύνησις, ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'.

Δεῦτε πιστοὶ, τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσωμεν, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης ἐκουσίως χεῖρας ἐκτείνας, ὑψωσεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, οὓς πρὶν ὁ ἐχθρὸς, δι' ἠδονῆς συλήσας, ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε. Δεῦτε πιστοὶ ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ ἠξιώθημεν, τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν συντριβεῖν τὰς κάρας. Δεῦτε πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῶν ἐθνῶν, τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ὕμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρὲ τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ τελεία λύτρωσις. Ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται, ὡς τῇ σῆι δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαὸν κραταιῶς ὑποτάττοντες. Σὲ νῦν μετὰ φόβου χριστιανοὶ ἀσπαζόμενοι, τὸν ἐν σοὶ προσπαγέοντα Θεὸν δοξάζομεν, λέγοντες· Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ σταυρωθεὶς, ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόφρων.

Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε λαοί, τὸ παράδοξον θαῦμα καθορῶντες, τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν προσκυνήσωμεν· ὅτι ξύλον ἐν Παραδείσῳ θάνατον ἐβλάστησε· τὸ δέ, τὴν ζωὴν ἐξήνευκεν, ἀναμάρτητον ἔχον προσηλωμένον τὸν Κύριον, ἐξ οὗ πάντα τὰ ἔθνη, ἀφθαρσίαν τρυγῶντες, κραυγάζομεν· Ὁ διὰ Σταυροῦ θάνατον καταργήσας, καὶ ἡμᾶς ἐλευθερώσας, δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ἡ φωνὴ τῶν Προφητῶν σου, Ἡσαΐου καὶ Δαυΐδ, ἐπληρώθη ὁ Θεός, ἡ λέγουσα· Ἦξουσι πάντα τὰ ἔθνη Κύριε, καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου· ἰδοὺ γὰρ ὁ λαός, ὃς τῆς σῆς ἀγαθῆ χάριτος πεπλήρωται, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Ἱερουσαλήμ. Ὁ Σταυρόν ὑπομείνας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τῇ ἀναστάσει σου ζωοποιῶν, φύλαξον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ, πιστοῦται τὴν ἀνάστασιν· καὶ ἀνυψούμενον χερσὶν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐρανοὺς καταγγέλλει ἀνύψωσιν, δι' ἧς τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως, εἰς οὐρανοὺς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοήσωμεν· Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, καὶ δι' αὐτοῦ συνυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανοῦ χαρᾶς ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ αὐτός.

Ὁ τετραπέρατος κόσμος σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ τὸ κέρασ τῶν πιστῶν, συνυψοῦται βασιλέων ἡμῶν, ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν συντριβόντων τὰ κέρατα. Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναί, τὸ Ξύλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἠλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυψοῖ τὴν φωνήν, τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλούσιον ἔλεος. Ἄλλ' ὁ μόνος ἐν ἐλέει ἀμέτρητος Δέσποτα, ἰλασμοὺς γενοῦ ἡμῖν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἡ φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωυσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα· Ὅψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις ἐγκαινίζεται,

καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς ὕμνον σοι προσφέροντα, καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν, δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθὴ καὶ φιλόανθρωπε. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α΄. ᾠδὴ α΄.

Στίχ. α΄ Ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με;

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β΄ Μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ΄ Ὁ Θεός μου, κεκράξομαι ἡμέρας, καὶ οὐκ εἰσακούση.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ΄ Σὺ δὲ ἐν ἀγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραήλ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄. ᾠδὴ β΄.

Στίχ. α΄ Ἴνα τί, ὁ Θεός, ἀπόσω εἰς τέλος;

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ σταυρωθεὶς, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούια.

Στίχ. β΄ Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτήσω ἀπ' ἀρχῆς.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Στίχ. γ΄ Ὅρος Σιών τοῦτο, ὃ κατεσκηνώσας ἐν αὐτῷ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Στίχ. δ΄ Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων...

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ΄. ᾠδὴ α΄.

Στίχ. α΄ Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...

Στίχ. β΄ Κύριος ἐν Σιών μέγας καὶ ὑψηλὸς ἐστι.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...

Στίχ. γ΄ Ἐξομολογησάσθωσαν τῷ ὀνόματί σου τῷ μεγάλῳ.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...

Εἰσοδικόν.

Ἵψουτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστι. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ σταυρωθεὶς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούια.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου·

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα...

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. ᾠδὴ βαρὺς.

Ἵψουτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν...

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, ὀργιζέσθωσαν λαοί.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους Α΄.

Ἀδελφοί, ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ...

Ἀλληλούια. ᾠδὴ α΄.

Μνήσθητι τῆς Συναγωγῆς σου.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων...

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἐποίησαν...

Κοινωνικόν.

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἰστέον, ὅτι, ἢ ἂν ἡμέρα τύχη ἢ σεβάσμιος αὕτη Ἑορτή, εἴτε Σαββάτῳ εἴτε Κυριακῇ, τυρὸν ἢ ὠδὸν ἢ ἰχθὺν οὐκ ἐσθίωμεν, εἰ μὴ μόνον ἔλαιον καὶ οἶνον, εὐχαριστοῦντες Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Τῆ Ἰε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα καὶ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν, ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Πλήρης ἀσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Συμεῶν καταχωρίζεται εἰς τὰς σελίδας 458 κ.έ. τοῦ παρόντος Μηναίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄.

Τῆς Ἑορτῆς. ᾠδὴ πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ ζωηφόρος Σταυρός, τῆς εὐσεβείας τὸ ἀήττητον τρόπαιον, ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός, τὸ τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα· δι' οὗ ἐξηφάνισται, ἢ φθορὰ καὶ κατήρηται, καὶ κατεπόθη, τοῦ θανάτου ἢ δύναμις, καὶ ὑψώθημεν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια. Ὅπλον ἀκαταμάχητον, δαιμόνων ἀντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Ὁσίων, ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα, λιμὴν σωτηρίας, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός, δι' οὗ ἐλύθη τῆς ἀρᾶς τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ὄντως χαρᾶς σημεῖον, ὁ καταράσσων ἐχθρούς, ἐν τῇ σῇ ὑψώσει πανσεβάσμιε· ἡμῶν ἢ βοήθεια, βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, ἱερέων εὐπρέπεια· ὁ τυπούμενος, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμενος· ῥάβδος ἢ τῆς δυνάμεως, ὑφ' ἧς ποιμαινόμεθα· ὄπλον εἰρήνης ἐν φόβῳ, ὃ περιέπουσιν Ἄγγελοι· Χριστοῦ θεία δόξα, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ὁ τῶν τυφλῶν ὁδηγός, τῶν ἀσθενούντων ἰατρός, ἡ ἀνάστασις, ἀπάντων τῶν τεθνεώτων, ὁ ἀνυψώσας ἡμᾶς, εἰς φθορὰν πεσόντας, Σταυρὲ τίμιε· δι' οὗ διαλέλυται, ἢ φθορὰ καὶ ἐξήνηθησεν, ἢ ἀφθαρσία, καὶ βροτοὶ ἐθεώθημεν, καὶ διάβολος, παντελῶς καταβέβληται. Σήμερον ἀνυψούμενον, χερσὶ καθορῶντές σε, Ἀρχιερέων ὑψοῦμεν, τὸν ὑψωθέντα ἐν μέσῳ σου, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν, ἀρῶμενοι πλουσίως τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Μάρτυρος.

ᾠδὴ α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀλιτήριον Μάρτυς κατεπολέμησας, τῇ παναλκίμῳ πίστει, τοῦ Σωτῆρος θεόφρον, βασάνους ὑπομείνας· ὅθεν σοφέ, τοὺς βαρβάρους ἐπέστρεψας, πρὸς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ ποιητὴν, καὶ δοξάζουσιν αὐτὸν εὐσεβῶς.

Τὰ ἀκροθίνια Μάρτυς ἐκ τῶν βαρβάρων Χριστῶ, δόξαν προσάξας ὠφθης, ἀθλητὰ θεηγόρε, θανὼν ὑπὲρ Τριάδος· ὅθεν σαφῶς, καὶ τὸ στέφος ἀπέιληφας, καὶ ὡς φωστὴρ διαλάμπεις θεοπρεπῶς, ἐν τῷ κόσμῳ ἀξιόγαστε.

Τὴν εὐσεβῆ πανοπλίαν ἀμφιασάμενος, πρὸς πόλεμον ἐδείχθης, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως, Νικήτα ἀθλοφόρε, ὡς περ ποτέ, Γεδεὼν ὁ παγκράτιστος, τῶν ἀλλοφύλων τὰ στίφη καταβαλὼν, ῥωμαλέα παρρησία σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Θεοφάνους.

Φωστῆρα τῶν Μαρτύρων σε ἔγνωμεν, Νικήτα τοῦ Χριστοῦ ἀθλητά· σὺ γὰρ τοῦ ἐπὶ γῆς ἀξιώματος, τὴν δόξαν καταλείψας, καὶ πατρικὴν ἀθεΐαν βδελυζάμενος, τοὺς θεοὺς αὐτῶν συνέτριψας, καὶ νικητικῶς τοὺς βαρβάρους κατήσχυνας, ὑπὲρ Χριστοῦ τὸ μαρτύριον τῆς ὁμολογίας ἐκπληρώσας· καὶ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ γέγονας, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπῶν τὸν εὐεργέτην τοῦ παντός, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναί, τὸ Ξύλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἠλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ δὲ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου συνυποῖ τὴν φωνήν, τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλούσιον ἔλεος. Ἄλλ' ὁ μόνος ἐν ἔλεει ἀμέτρητος Δέσποτα, ἰλασμός γενοῦ ἡμῖν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, οἴκου Ἰακώβ ἐκ λαοῦ Βαρβάρου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Σταυρὸς ἀνυψούμενος, τοῦ ἐν αὐτῷ ὑψωθέντος, τὸ πάθος τὸ ἄχραντον, ἀνυμνεῖν προτρέπεται κτίσιν ἅπασαν· ἐν αὐτῷ κτείνας γάρ, τὸν ἡμᾶς κτείναντα, νεκρωθέντας ἀνεζώωσε, καὶ κατεκάλλυνε, καὶ εἰς οὐρανοὺς πολιτεύεσθαι, ἠξίωσεν ὡς εὐσπλαγχνος, δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος· ὅθεν γεγηθότες, ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν αὐτοῦ μεγαλύνωμεν, ἄκραν συγκατάβασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Μωσῆς προετύπου σε, χεῖρας ἐκτείνας εἰς ὕψος, καὶ κατατροπούμενος, Ἀμαλὴκ τὸν τύραννον, Σταυρὲ τίμιε, τῶν πιστῶν καύχημα, Ἀθλητῶν στήριγμα, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τῶν Ὁσίων διάσωσμα· διό σε ἀνυψούμενον, βλέπουσα ἡ κτίσις εὐφραίνεται, καὶ πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστὸν τὸν διὰ σοῦ, τὰ διεστῶτα συνάψαντα, ἄκρα ἀγαθότητι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν περιέπουσι τάξεις, Ἀγγέλων γηθόμεναι, σήμερον ὑψούμενος θεῖο νεύματι, ἀνυποῖς ἅπαντας, τοὺς κλοπῆ βρώσεως, ἀποσθέντας, καὶ εἰς θάνατον, κατολισθήσαντας· ὅθεν σε καρδία καὶ χεῖλεσι, πιστῶς περιπτυσσόμενοι, τὸν ἀγιασμόν ἀρυόμεθα· Ὑψοῦτε βοῶντες, Χριστὸν τὸν υπεράγαθον Θεόν, καὶ τὸ αὐτοῦ προσκυνήσατε, θεῖον ὑποπόδιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς νίκης ἐπώνυμος ἀνεδείχθης, Μάρτυς Νικήτα πανσεβάσμιε, ἐν σταδίῳ κηρύξας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων αὐτὸν ὁμολογήσας· διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ τῶν φιλοχρίστων ἀνάκτων,

καὶ πάντων τῶν τὴν μνήμην σου τελοῦντων πιστῶς, τὸν μόνον φιλόνητον,
λυτρωθῆναι πάσης ὀργῆς.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἡ φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωυσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἢ λέγουσα· Ὅψεσθε τὴν
ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται,
καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται,
καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλεται, ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς ὕμνον σοὶ προσφέροντα,
καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, σταυρὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν·
δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὴ καὶ φιλόνητον. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θεΐας πίστεως. Γερασίμου.

Νίκην ἔστησας, κατὰ τῆς πλάνης, νίκης εἴληφας, ἄφθαρτον γέρας, ἐπαξίως Νικήτα
φερόνυμε· σὺ γὰρ νικήσας ἐχθρῶν τὴν παράταξιν, διὰ πυρὸς τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας.

Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς· Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου...

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν φιλόνητον, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθη ἡ
ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἠνέφξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοὶ ληστῇ·
καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοὶ, Μνήσθητί μου Κύριε. Δέξαι ὡς περ ἐκεῖνον
καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.
Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀπλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας Οἰκτίρμον, τὰ ἔθνη τὰ μακράν, ἀπὸ σοῦ γεγονότα,
συνήγαγες δοξάζειν σου, τὴν πολλὴν ἀγαθότητα· ἀλλ' ἐπίβλεψον, ἐπὶ τὴν σὴν
κληρουχίαν, καὶ κατάβαλε, τοὺς καθ' ἡμῶν πολεμίους, Σταυρῷ τῷ τιμίῳ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς·

Νίκης σε μέλπω τὸν φερόνυμον πρόμον.

Θεοφάνους.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Νεκρώσας τὸ τῆς σαρκός μου φρόνημα, τὸν νοῦν καταύγασον, φωτιστικῇ λαμπρότητι
τὴν σὴν, ἀνυμνήσαι πανήγυριν, ὡς νικητῆς πανάριστος, καθικετεῦων ὃ Νικήτα
Χριστόν.

Ἴδὸν τὸν ἐκ τῶν παθῶν γενόμενον, ἀποτιθέμενος, τοὺς αἰκισμοὺς ὑπέμεινας στερῶς,
καὶ χιτῶνα τὸν ἔντιμον, μαρτυρικῶς ἐνδέδυσαι, ἐκ σῶν αἱμάτων ὑφαινόμενον.

Καινὴν τε καὶ θαυμασίαν ἔδειξας, ὁδὸν ἀθλήσεως, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ ξύλῳ προσπαγεῖς·
ἀπαρχὴ γὰρ γεγένησαι, τῆς τῶν Μαρτύρων Δέσποτα, ὁμολογίας καὶ στερρότητος.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη τῆς πρὸς ἡμᾶς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, ἀνατολὴν καὶ ἥλιον καὶ φῶς,
μυστικῶς σε καλούμενον, ὑπερφυῶς ἐξήστραψε, διπλοῦν τῇ φύσει τὸν φιλόνητον.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Στερρότητι τῆς ψυχῆς, τὰς τῶν τυράννων ἀπειλάς ἔφερες, Μάρτυς Χριστοῦ ἔνδοξε,
θεΐα δυναστεία ῥωννύμενος.

Σαρκός σου τὸν σκορπισμόν, καὶ τῶν μελῶν τὴν ἐκκοπὴν ἤνεγκας, Μάρτυς Χριστοῦ
πανεύφημε· τὴν δὲ σὴν ψυχὴν συνεκρότησας.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ὁ τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ σύλλογος, μνήμην τὴν σὴν σήμερον, ἐπιτελουμένην θεώμενος.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τῆς παρθενίας καὶ σεπτὸν σκῆνωμα, τὰ χαλεπὰ τραύματα, τῆς ἐμῆς καρδίας θεράπευσον.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ

» κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή, καὶ

» στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θεϊαν καὶ ἄπονον, ἐν Παραδείσῳ τρυφήν, ἀξίως ἀπειλήφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος· ὅθεν καὶ τῶν θαυμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ καταφεύγουσι, Μάρτυς τῆ σκέπη σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἡ πίστις· πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ῥδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἐνηδόμενος Κυρίου τῆ θεωρία, καὶ ταῖς αὐτοῦ λαμπρότησιν, ἐντρυφῶν ὁ Μάρτυς, πάσχων οὐκ ἠσθάνετο, καὶ χαίρων ἐκραύγαζε· Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Λελυτρωμένος τῷ αἵματι τοῦ Δεσπότη, ὁ ἀθλητῆς Νικήτας, τὸ ἴδιον αἷμα, χαίρων προσκομίζει Χριστῷ· δι' ὃν ἀναιρούμενος, Δόξα σοι Θεέ μου ἐκραύγαζεν.

Πεπυρσευμένος τῷ ἔρωτι τοῦ Σωτῆρος, εἰδωλικὴν ὁ Μάρτυς, κατεπάτησε φλόγα, πᾶσάν τε δαιμόνων ἰσχύν, καὶ κράζει τῷ κτίσαντι· Δόξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ῥραϊσμένος ποικίλη φωτοχυσία, ὁ οὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, σοῦ τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων Χριστέ, Παρθένος ἡ ἄχραντος, νῦν ὡς Θεοτόκος δοξάζεται.

Ῥδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τίς δύναται λαλεῖν, σοῦ Νικήτα τὰ ἐπαθλα, πανεύφημε τοὺς στεφάνους, οὓς δωρεῖται Χριστός σοι, ὑπὲρ αὐτοῦ ἀθλήσαντι;

Οἱ Μάρτυρες ἐν γῆ, τοὺς ἀγῶνας ἀνύσαντες, οὐράνιον ἐν ὑψίστοις, παρὰ σοῦ Ζωοδότα, τὴν ἀντίδοσιν ἔλαβον.

Νῦν λάμπεις ὡς φωστήρ, ὃ Νικήτα πανεύφημε, φῶς δεύτερον χρηματίσας, τῷ φωτὶ τῷ μεγάλῳ, ἐνδόξως παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, ὑπὸ χρόνον γενόμενον, ἐγέννησας Θεομητορ, τοῖς ἐν σκότει τοῦ βίου, καὶ κόσμον κατεφώτισας.

Ῥδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἐθέλχθης, ταῖς καλλοναῖς τοῦ Κτίσαντος ἐνδοξε, καὶ τὰς ἐκεῖθεν ἐμφάσεις, δεδεγμένος μάκαρ ἀνεπτερώθης, καὶ θανάτου, καταφρονῶν αὐτῷ προσεχώρησας.

Ῥεόντων, λογιστικῷ χρησάμενος σῶφρονι, τὰ μὴ κενούμενα Μάρτυς, Προτιμήσας, σῶμά σου ταῖς βασάνοις, ὃ Νικήτα, μετ' εὐφροσύνης χαίρων παρέδωκας.

Θεοτοκίον.

Ῥς μῆλον, ἐν τῷ δρυμῷ σὲ μόνην εὐράμενος, καὶ καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος ὃ Θεομητορ, ὁ Νυμφίος, ὁ νοητὸς ἐν σοὶ κατεσκήνωσε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμέ-

» νη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι

» αἷματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῆς πλάνης τεμών, τὸ κράτος τῆ ἐνστάσει σου, καὶ νίκης λαβών, τὸ στέφος τῆ ἀθλήσει σου, τοῖς Ἀγγέλοις ἐνδοξε, συναγάλλη Νικήτα φερώνυμε, σὺν αὐτοῖς Χριστῶ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Γνωσιν ἐνθεῖς τῆ ψυχῆ μου, κάθαρόν μου τὴν φρένα, καὶ τῶν σῶν ἐντολῶν ἐργάτην Σῶτερ ἀνάδειξον, ἵνα ἰσχύσω καταπαλαῖσαι τὰς ποικίλας τῶν παθῶν μου ἐπαναστάσεις, νικητικὸν ἀφθαρσίας βραβεῖόν τε δέξασθαι, πρεσβείαις τοῦ σοῦ γενναίου ἀθλοφόρου Νικήτα, φιλόνητο· καὶ γὰρ αὐτὸς ἡμᾶς ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ συνεκαλέσατο, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἄθλησις τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

Στίχ. Φλέγη, Νικήτα, καὶ γίνη νικηφόρος,

Ἦ μᾶλλον εἰπεῖν, πυρφόρος νικηφόρος.

Πέμπτη καὶ δεκάτη καμίνῳ βλήθη Νικήτας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν βαρβάρων, τῶν καλουμένων Γότθων, πέραν τοῦ Ἰστρου· οὐ μὴν ἐκοινῶνει τοῖς βαρβάροις, ἀλλὰ τῶν εὐσεβούντων ἦν, ὡς καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ προέχων.

Οὗτος συλληφθεὶς ὑπὸ Ἀθηναρίχου ἄρχοντος τοῦ Ἔθνους διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, καὶ αἰκισθεὶς σφόδρα, διὰ πυρὸς τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλοθέου Πρεσβυτέρου, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ζήσας ὁ Φιλόθεος ὡς Θεῷ φίλος,

Ζωὴν ἄληκτον εὖρε σὺν Θεοῦ φίλοις.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ χωρίου, Μύρμηκος καλουμένου, θέματος Ὀψικίου, τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος κατάλληλον τὴν κλῆσιν ἔχων. Θεοφίλης γὰρ ἐλέγετο. Γάμῳ δὲ προσομιλήσας καὶ παίδων πατὴρ γεγονώς, τῆς Ἱερωσύνης καταξιούται· καὶ ἔκτοτε νηστεύων καὶ ταῖς προσευχαῖς προσκαρτερῶν, θαυμάτων μεγίστων αὐτουργὸς γέγονεν, ἀπόροις πεινῶσιν ἄρτον παρέσχε καὶ ποτάμιον ὕδωρ εἰς οἶνον μετέβαλε καὶ λίθον μέγιστον λόγῳ μετέθηκε, καὶ μετὰ ἐνιαυτὸν τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ, μετατιθεμένου ἐν ἐτέρῳ τόπῳ, τὰς χεῖρας ὡσεὶ ζῶν ἐκτείνας καὶ τῶν ὤμων δραξάμενος τῶν δύο ἱερέων, τῶν βουλομένων αὐτὸν μεταθῆναι, ἀνέστη, καὶ τρεῖς βάσεις βηματίσας, κατετέθη ἐν ᾧ τόπῳ κεῖται· ὃς καὶ βλύζει πηγὴν ἀέναον μύρου, θαυμαστήν τινα καὶ ἐξαισίον καὶ ξένην τῆς πολιτείας αὐτοῦ παρέχων ἀπόδειξιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Πορφυρίου τοῦ ἀπὸ Μίμων.

Στίχ. Βάπτισμα παῖζαι προτραπεῖς, παίζεις πλάνην.

Ῥύπη δέ, Πορφύριε, καὶ τέμνη ξίφει.

Ὅς, ὑπὸ Ἰουλιανοῦ κελευσθεὶς, τῶν γενεθλίων αὐτοῦ τελουμένων, διασῦραι καὶ καταπαῖζαι τὰ χριστιανῶν, ἐν τῷ μέλλειν αὐτὸν εἰς ὕδωρ καταδῦναι καὶ βαπτίζεσθαι ἐξεβόησε· Βαπτίζεται Πορφύριος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ἀναδύς, καὶ ἐνεδυσάμενος ἱμάτια λευκά, καὶ χριστιανὸν ἑαυτὸν ὁμολογήσας καὶ παρῆρησιασάμενος, ξίφει τὴν κεφαλὴν τέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ εὕρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ἀκακίου, Ἐπισκόπου Μελιτινῆς.

Στίχ. Τιμῶντες ἡμεῖς εὕρεσιν σοῦ λειψάνου,

Εὕροιμεν, Ἀκάκιε, τῶν κακῶν λύσιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Μάξιμος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χριστὸν θεωρῶν σοὶ προτείνοντα στέφος,

Τὴν σὴν προτείνεις, Μάξιμε, ξίφει κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ ἅγιοι δύο Κόραϊ ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Γνώμην ἔχουσαι καὶ προθυμίαν μίαν,

Κόραι δύο κλίνουσιν αὐχένας ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ εὐρεσις τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

Στίχ. Εὐρημα καινὸν ὁ Στέφανος τῇ κτίσει,

Θεοῦ μεγίστου πρωταγωνιστῆς μέγας.

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Βησσαρίων, ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ ὄσιος Γεράσιμος, ὁ κτήτωρ τῆς μονῆς τῆς ἁγίας Τριάδος, τῆς ἐπονομαζομένης

Σουρβιάς, τῆς παρὰ τὴν Μακρυνίτσαν τῆς Ζαγοράς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Κρής, ὁ μαρτυρήσας ἐν τῇ νέᾳ Ἐφέσῳ κατὰ τῷ 1811, ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς τῶν σῶν Μαρτύρων εὐχαῖς, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νῦν ἀπροσίτῳ, τῇ λαμπηδόνι καταυγαζόμενος, Μάρτυς τοὺς ὕμνοῦντας νῦν τὴν σὴν ἑορτήν, τῷ φωτὶ σου καταλάμπρυνον, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.

Ἵπερηγάσθη, σοῦ τὴν ἀνδρείαν τὰ στρατεύματα, μάκαρ, τῶν Ἀγγέλων βλέποντα καρτερῶς, ἐναθλοῦντά σε, καὶ λέγοντα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τῆς ἄνω, χοροστασίας ὁ ἀσώματος, Χαῖρε Θεοτόκε πάναγνε Γαβριήλ, ἀγαλλόμενος κραυγάζει σοι· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Ῥδὴ η´. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ὀλόκληρον θῦμα καὶ δεκτόν, σαυτὸν προσήγαγες, Μάρτυς ἀήτητε, καὶ ὀλοκάρπωμα γέγονας, εὐωδίας τῷ Δεσπότη σου, τῷ σταυρωθέντι δι' ἡμᾶς, μετ' εὐφροσύνης βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Νομίμως ὡς θεῖος ἀριστεύς, ἐχθροῦ τὰς φάλαγγας καταστρεψάμενος, ἀξίως εἴληφας στέφανον, τὸν τῆς νίκης τὸν ἀμάραντον, ἐκ ζωηφόρου δεξιᾶς, ἧ νῦν παρέστηκας, ἀναμέλπων· Πάντα τὰ ἔργα ὕμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ποθήσας ἀσχέτως τὸν Χριστόν, τῷ τούτου αἵματι, τὸ σὸν κατέμιξας, καὶ συντεμνόμενος μᾶστιξι, καὶ ποικίλως ἀναιρούμενος· ὧ περ καὶ νῦν ὡς μιμητής, συμβασιλεύεις βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥύπον τὸν τῆς φύσεως ἡμῶν, Χριστὸν κηύσασα, τὸν μόνον ἄχραντον, σαφῶς ἀπέπλυνας ἄχραντε, Θεοτόκε παναμώμητε· καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, γέγονας ὑπερθεν, τῶν βοῶντων· Πάντα τὰ ἔργα ὕμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες
» κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
» τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ὅλον ἐμαυτὸν σοι προσφέρω, θεομακάριστε Νικήτα, ἵνα σε πλουτήσω προστάτην, πρὸς τὸν Δεσπότην σφάζειν δυνάμενον, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ σωτηρίας θείας πρόξενον.

Μάρτυς ἀληθῶς χρηματίσας, τῆς ἀληθείας Ἀθλοφόρε, τῇ ἐνυποστάτῳ καὶ σεπτῇ, νῦν ἀληθείᾳ χαίρων παρίστασαι, τὰ τῶν ἀγώνων ἔπαθλα, σὺν παρρησίᾳ κοιμισάμενος.

Ὅρμῳ γαληνῷ προσωμίσθης, ἀναπαυσάμενος τῶν πόνων· καὶ στεφανηφόρος χορεύεις, ἐν Παραδείσῳ μετὰ Μαρτύρων Χριστοῦ· διό σε νῦν πανόλβιε, πάντες ἀξίως σὲ δοξάζομεν.

Νέμοις μοι τὴν ἄφθονον χάριν, τοὺς τῶν ἐπαίνων σοι τοῖς λόγοις, πλέξαντι προθύμως στεφάνους, ῥυόμενός με τῆς ἁμαρτίας μου, καὶ τῶν δεινῶν μου πράξεων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νόμων τῶν τῆς φύσεως δίχα, τὸν Νομοδότην ἀποτίκτεις, σάρκα γεγονότα ἀτρέπτως, δι' εὐσπλαγχίαν ἀνεξιχνίαστον, εὐλογημένη Ἄχραντε, δυσὶν οὐσίαις γνωριζόμενον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ

» Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὡς ἐτροπώσω πάνσοφε, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, βαρβαρικὴν θρασύτητα, καὶ τυράννων μανίαν, στήσον γενναῖε Νικήτα, καὶ ἡμῶν ταῖς εὐχαῖς σου, τὰ τῆς σαρκὸς κινήματα, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους, ἁμαρτιῶν, λύσιν παρεχόμενος, ἀθλοφόρε, ὡς παρῆρσίαν ἄπλετον, πρὸς Θεὸν κεκτημένος.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Τῶν Μαθητῶν ὁράντων σε.

Σταυρὸς, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρὸς, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας·

Σταυρὸς, βασιλέων τὸ κραταίωμα· Σταυρὸς, πιστῶν τὸ στήριγμα· Σταυρὸς, Ἀγγέλων

ἡ δόξα, καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σήμερον τοῦ Χριστοῦ, ὁ Σταυρὸς ἀνυψοῦται, τὸ ζωηφόρον ξύλον, ἐν ᾧ σαρκὶ ἐπάγη, πάντας ἀνακαλούμενος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Χαίροις τὸ τῶν πιστῶν, φυλακτήριον θεῖον, ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρὸς ὁ τοῦ Κυρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἤρθημεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη,

Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, τῇ τοῦ ἀθλοφόρου ἀγάλλεται ἀθλήσει· καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἄνθεσιν ὠραίζομένη, Χριστομάρτυς βοᾷ σοι· Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ, πριστοῦται τὴν ἀνάστασιν· καὶ ἀνυψούμενον χερσὶν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐρανοῦς, καταγγέλλει ἀνύψωσιν· δι' ἧς τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως, εἰς οὐρανοῦς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοήσωμεν· Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, καὶ δι' αὐτοῦ συνανυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανίου χαρᾶς ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ Μακαρισμοὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἁγίου.

Προκείμενον, Ἦχος βαρὺς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς φωνῆς μου.

Ὁ Απόστολος. Πρὸς Τιμόθεον.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ...
(Ζήτηι Ὀκτωβρίῳ κς').
Ἀλληλούια. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.
Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.
Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων...
Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Ἰσ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

Εἰς τὸν ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς γ'.
Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ἦρθη, ἡ τοῦ ξύλου πονηρά, γεῦσις ἐν Ἐδέμ τοῖς γενάρχαις, συμβᾶσα πάλαι δεινῶς,
θάνατον εἰσάξασα, παντὶ τῷ γένει βροτῶν· ἀλλὰ νῦν πρὸς ἀκήρατον, ζωὴν καὶ
ἀμείνω, λῆξιν ἀνεκλήθημεν, διὰ τοῦ θείου Σταυροῦ· ὃν περ ἀνυψοῦντες ὑμνοῦμεν,
τὸν ἀνυψωθέντα ἐν τούτῳ, Κύριον, καὶ κόσμον συνυψώσαντα.

Ἦρας, τὸ πλανώμενον Σωτήρ, πρόβατον ἐπ' ὤμων καὶ τοῦτο, τῷ σῶ προσῆξας
Πατρί, διὰ τοῦ τιμίου σου, καὶ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ Ἀγγέλοις ἠρίθμησας, ἐν
Πνεύματι θείῳ· ξύλον γὰρ ἀντέθηκας, ἀντὶ τοῦ ξύλου Χριστέ· ὃν νῦν ἀνυψοῦντες ἐν
πίστει, σὲ τὸν ἐν αὐτῷ ὑψωθέντα, καὶ ἡμᾶς ὑψώσαντα δοξάζομεν.

Στῶμεν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, πράξεσι κομῶντες ἐνθέοις· καὶ τὸν Κρανίου πιστοί,
χῶρον ἐποπτεύσωμεν, καθαρωτάτῳ νοῦ· καὶ ὑψοῦμενον βλέψωμεν, βροτοὶ σὺν
Ἀγγέλοις, Ξύλον τὸ πανάγιον, ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Θεός, χεῖρας ἐκουσίως ἀπλώσας,
εἴλκυσεν, ἐζώγρησε πάντα, καὶ πρὸς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνύψωσεν.

Καὶ τῆς ἁγίας γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Παρθενίας ἐν κάλλεσι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵμασι, τὴν ψυχὴν λαμπρύνασα, Μάρτυς
ἐνδοξε, κατηγορήθης τῷ κτίσαντι, τηροῦντί σε ἄφθορον, εἰς αἰῶνας ἀληθῶς, περὶ
τοῦτον χορεύουσαν, σὺν στρατεύμασιν, Ἀρχαγγέλων, Ἀγγέλων, Ἀποστόλων,
Προφητῶν τε καὶ Μαρτύρων, χοροστασίαις πανεύφημε.

Καὶ τροχοῖς ὁμιλήσασα, καὶ θηρσί προσπαλαίσασα, καὶ πυρὶ καὶ ὕδατι στομωθεῖσά
σου, τὸν λογισμὸν θεῖῳ Πνεύματι, τοῦ σκότους τὸν ἄρχοντα, ταῖς τοῦ αἵματος ῥοαῖς,
ἀνδρικῶς ἐναπέπνιξας, καὶ ἀνέδραμες, νοητοὺς πρὸς θαλάμους ὥσπερ προῖκα, τῷ
Νυμφίῳ σου παρθένε, προσαγαγοῦσα τὴν ἄθλησιν.

Καὶ θανοῦσα ἀείζων, τῶν αἱμάτων τὴν πρόσχυσιν, εἰς Κυρίου αἴνεσιν Μάρτυς
ἔβλυσας, τοὺς μὲν πιστοὺς καταρδεύουσα, καὶ γνώσει φωτίζουσα, τοὺς ἀπίστους δὲ
ἐχθροὺς, ἐν αὐτοῖς ἀποπνίγουσα· ὅθεν τόμος σοι, ἐμπιστεύεται θεῖος, ὃν φυλάττεις,
καὶ κρατύνεις εἰς αἰῶνας, τῆς Ἐκκλησίας τὰ δόγματα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Ἡ διηνησιμένη ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πεφωτισμένη τὸν λογισμὸν, ἡ μύρα προχέουσα ἐν
ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, ἡ ἐκ τῆς Ἐφῶς ἀνατείλασα ὡς ἀστὴρ φαεινός, καὶ
ἄθροισμὸν ποιήσασα, διὰ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, τῶν θείων
Πατέρων, μὴ διαλίπης ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα πρὸς Κύριον, Εὐφημία πανένδοξε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ὁ τετραπέρατος κόσμος, σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ τὸ κέρασ τῶν πιστῶν συνυψοῦται βασιλέων ἡμῶν, συντριβόντων ἐν αὐτῷ, τῶν δυσμενῶν τὰ κέρατα. Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστός ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β´. Τριήμερος ἀνέστης.

Ῥαπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὄνειδη, θέλων πάντας ἐκ χειρός, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τιμῷ σου τὸν Σταυρὸν ἀγαθέ, τοὺς ἥλους καὶ τὴν λόγχην Σωτήρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόανθρωπε Σωτήρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτήρ μου ὑπεράγαθε, ἐρραπίσθης, καὶ ὑβρίσθης λυτρωτά, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγχῃ ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´. Βυζαντίου.

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν, τῆς πανενδόξου Εὐφημίας· ἅπαν γένος, καὶ ἡλικία πᾶσα, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, τὴν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα, ἐγκωμίως στεφανώσωμεν· νομίμως γὰρ ἀνδρισαμένη, καὶ τὸ χαῦνον τοῦ θήλεος ἀπορρίψασα, δι' ἀθλητικῶν πόνων, τὸν τύραννον ἐχθρὸν καταβέβληκεν· οὐρανίῳ δὲ καὶ θείῳ σθένει κοσμηθεῖσα, αἰτεῖται τὸν νυμφίον καὶ Θεόν, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ὅνπερ πάλαι Μουσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδός, ὑποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρὸν σου, Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἁμαρτωλοὶ προσκυνοῦντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες δεόμεθα· Κύριε, σὺν τῷ ληστῇ, τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἀγίας.

Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.

Τῷ θείῳ ἔρωτι, λαμπρῶς ἀθλήσασα, εἰς ὁσμὴν ἔδραμες, Χριστοῦ πανεύφημε, οἶα νεᾶνις παγκαλῆς, καὶ Μάρτυς πεποικιλμένη· ὅθεν εἰσελήλυθας, εἰς παστάδα οὐράνιον, κόσμῳ διανέμουσα, ἰαμάτων χαρίσματα, καὶ σώζουσα τοὺς σοὶ ἐκβοῶντας· χαίροις θεόφρον Εὐφημία.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς· Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α´ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν νυμφίον σου Χριστὸν ἀγαπήσασα, τὴν λαμπάδα σου φαιδρῶς εὐπρεπίσασα, ταῖς ἀρεταῖς διέλαμψας Πανεύφημε· ὅθεν εἰσελήλυθας, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους, τὸ στέφος τῆς ἀθλήσεως, παρ' αὐτοῦ δεξαμένη· ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός. Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἁγίας.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ ἀγῶνές σου σεμνή καὶ ὁ στέφανος, οἱ ἰδρωτῆς σου ἀγνή καὶ τὰ θαύματα, τοῦ διαβόλου ἤσχυναν τὰ τρόπαια· Χριστὸν γὰρ τὸν νυμφίον σου, ἐκ καρδίας ποθοῦσα, οὐ μάστιγας οὐ θάνατον, δι' αὐτὸν ἐπτοήθης· ἀλλ' ἀνετέθης ὅλη τῷ Θεῷ, τῆς εὐσεβείας φοροῦσα τὸν στέφανον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἐν Παραδείσῳ με δεινῶς πεπτωκότα, τοῦ βροτοκτόνου τῆ πικρᾶ συμβουλίᾳ, ἐν τῷ Κρανίῳ πάλαι ἐξανέστησας Χριστέ, ξύλω ἱασάμενος, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, κτείνας τὸν ἀπάτη με, θανατώσαντα ὄφιν, καὶ ἐδωρήσω θείαν μοι ζωὴν. Δόξα τῇ θεῷ Σταυρώσει σου Κύριε.

Εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας ψάλλεται τὸ παρὸν Πεντηκοστάριον.

Ἦχος δ΄. Πρὸς τό, Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

Εὐφημεῖν σε τὴν σεμνήν, κόρην πανεύφημε Εὐφημία, δίδου μοι ἰσχύν, ἱκετεύουσα Χριστὸν τοῦ ἐλεῆσαι με.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρών, οἷ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἐγκωμιάζω τὴν πανεύφημον κόρην.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἐλκει πρὸς ὑμνοδίαν, τῶν ὑπερκοσμίων τὰ συστήματα, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, ἡ πανεύφημος Κόρη τοῖς θαύμασιν.

Γένος ὑπεριδοῦσα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ πλούτου περιφάνειαν, ἡ σεπτὴ Εὐφημία, ἀντὶ πάντων Χριστὸν ἐπεκτήσατο.

Κάλλος ἐπιθυμήσας, τῆς ὠραιότητος σου Πανεύφημε, ὁ Δεσπότης καρδίας, οὐρανίων θαλάμων ἠξίωσεν.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδίον, καὶ ὑπέρθρον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὑμνοῦμέν σε.

Ῥδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ῥφθης ἐπὶ βήματος, ἀρβένωπὸν ψυχὴν φέρουσα, καὶ τὸν ἐχθρόν, ἀνδρικοῖς ἐν ἄθλοις, ἐτροπώσω Πανεύφημε.

Μῶμος ἐν τῷ κάλλει σου, οὐδὲ ῥυτίς ψυχῆς πέφυκε· καὶ σὲ Χριστός, νύμφην ἀκηράτοις, ἐν νυμφῶσι προσήκατο.

Ἰασαι πανεύφημε, τοὺς τῆς ἐμῆς ψυχῆς μάλωπας, Μάρτυς Χριστοῦ, θραῦσον σαῖς πρεσβείαις, τοῦ ἐχθροῦ τὰ σοφίσματα.

Θεοτοκίον.

Σὲ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καὶ σκέπην ἡμῶν, χριστιανοί· σὲ δοξολογοῦμεν, ἀσιγήτως Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ

» σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν αἱμάτων σου ρείθροις, Μάρτυς Χριστοῦ, ποντισμὸν ἀσεβείας διηνεκῶς, ἐργάζη πανεύφημε· ἐπομβρίαις δὲ χάριτος, λογικὰς ἀρούρας, ἀρδεύουσα πάνσεμνε, ἐν αὐταῖς αὐξάνεις, τὸν στάχυν τῆς πίστεως· ὅθεν παραδόξως, μετὰ θάνατον ὄφθης, νεφέλη πηγάζουσα, τῆς ζωῆς τὸ μαρτύριον, Ἀθλοφόρε πανεύφημε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τῆς γῆς, κεκρυμμένον ἀνείλετο ἐν σπουδῇ, χαρᾶς τε ἐμπίπλησιν, οἰκουμένης τὰ πέρατα, καὶ τεμένη θεσπίζει, ὑψοῦσθαι ἐν Πνεύματι, καὶ τὸ σκῆπτρον κομίζει, ἐπὶ τὰ βασίλεια, ἢ σεπτὴ Ἑλένη, τῷ υἱῷ ἐκβοῶσα· Ὑφάπλωσον δέσποτα, τὰς σὰς χεῖρας καὶ πρόσδεξαι, τὸν δεικνύμενον ἅπασι, κράτος σου καὶ νίκας σοφέ, καὶ τὰ ἔθνη δίδαξον ἐν χάριτι, προσκυνεῖν τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ πάθη Χριστοῦ.
Ῥδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, θείων ἐννοιῶν σαυτὴν καταστήσασα, ὡς φωστὴρ ἀριπρεπέστατος, ἀθλητῶν ἐν μέσῳ, Μάρτυς ἔλαμψας.

Ζοφερῷ οὐ προσήνεγκας, δαίμονι θυσίαν, Μάρτυς ἀήττητε· ζωηφόρον γὰρ ἠγάπησας, ὑπὲρ εὐσεβείας σπεῖσαι θάνατον.

Ὡς ἀνάληπτον φέρουσα, σὺν τοῖς ἀθλοφόροις σῶμα ἢ Ἄμεμπτος, ταῖς αἰκίαις ἀνεπαίσθητος, διετέλει θείας στοργῆς ἔρωτι.

Τληπαθοῦν σου τὸ πρόσωπον, Μάρτυς ταῖς βολαῖς λαμπρῶς, ἐφαιδρύνετο· ἀστραπῇ δὲ θεοῦ Πνεύματος, τῶν ἐχθρῶν ἡμαῦρου τὴν διάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Ῥδὴ ε´. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἡμέρας καὶ εἰρήνης ἀντίθετον, ἐπιγνοῦσα, στέργειν οὐκ ἠξίωσας, τὸν φιλοπόλεμον δαίμονα.

Νομίσας σου ἐκλύειν τὸν ἔνθεον, Μάρτυς τόνον, γέλως ἀπεδείκνυτο, ταῖς μηχαναῖς ὁ παμπόνηρος.

Παράσχου φωτισμὸν μοι Πανεύφημε, καὶ εἰρήνην, λύουσα πρεσβείαις σου, τὴν πολυτάραχον ἄγνοιαν.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ῥδὴ ς´. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ἀνδρεῖον ἐν θηλείᾳ τῇ σαρκί, τῆς ψυχῆς τὸ φρόνημα, φέρουσα ἔνδοξε, τῶν ἐν ὕδασι θηρῶν κατεφρόνησας.

Νενίκηκας τυράννων τὴν ὄφρυν, ἀσινῆς ἐν ὕδασι, Μάρτυς ἀήττητε, σὺν θηρσὶν ὡς Ἴωνᾶς διαμείνασα.

Ἐρρύσατο θηρῶν διαφθορᾶς, ἐπακούσας Κύριος, σοῦ τῆς δεήσεως, ὡς ἐκ λάκκου Δανιήλ, σὲ Πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη διὰ λόγου ἐν σαρκί, τὸν Λόγον κύησασα, ρῦσαι δεόμεθα, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμε-

» νος φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεε Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡ-

» μῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἐν τῇ ἀθλήσει σου καλῶς ἠγωνίσω, καὶ μετὰ θάνατον ἡμᾶς ἀγιάζεις, ταῖς τῶν θαυμάτων βλύσει Πανεύφημε· ὅθεν σου τὴν κοίμησιν, τὴν ἁγίαν τιμῶμεν, πιστεὶ παριστάμενοι, τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ, ἵνα ρυσθῶμεν νόσων ψυχικῶν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.

Ὁ Οἶκος.

Τῆς Πανευφήμου ὁ ναός, Παράδεισος ἐδείχθη, ἐν μέσῳ κεκτημένος, φυτὸν ἀθανασίας, τὸ σῶμα ταύτης τὸ σεπτόν. Τούτου οἱ τρυγῶντες καρποὺς τοὺς εὐθαλεῖς, συντόμως ἀγιάζονται· ὀρῶντες δὲ θαυμάζουσιν, ὅτι πῶς τὸ νεκρὸν σῶμα, ὥσπερ ζῶν,

ἀναβλυστάνει τὰ αἵματα, μυρίζοντα πάντας. Διὸ μετὰ σπουδῆς δεῦτε πάντες σὺν ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ· καὶ καθαρθέντες μολυσμοῦ παντός, περιπτυξώμεθα τοῦτο, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἀντλήσωμεν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΣΤ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας.

Στίχ. Ὑπὲρ Θεοῦ κτανθεῖσαν ἄρκτου ταῖς μύλαις,

Εὐφημίας σε χρή στέφειν, Εὐφημία.

Τῇ ἑκκαίδεκάτῃ Εὐφημίαν ἔκτανεν ἄρκτος.

Αὕτη ὑπῆρχε κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ· διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κατασχεθεῖσα καὶ πυρὶ καὶ τροχοῖς προσπαλαίσασα, ἔτι δὲ καὶ μηχαναῖς ἐτέρων κολάσεων, καὶ βορὰ λέουσι προτεθεῖσα καὶ ἐκ πάντων Χριστοῦ χάριτι διαμείνασα ἀλώβητος, ἐν αὐτῷ τῷ θεάτρῳ τὴν ψυχὴν παρέδωκε τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Στίχ. Μελιτινῆ, τμηθεῖσα τὴν κάραν ξίφει,

Αἶμα προσῆγεν ὡς γλυκὺ Χριστῷ μέλι.

Αὕτη ἦν ἐκ Μαρκιανουπόλεως τῆς Θράκης, ἐπὶ βασιλέως Ἀντωνίνου καὶ ἡγεμόνος Ἀντιόχου, καὶ πολλὰ ὑποστᾶσα δεινὰ καὶ ἐνεργήσασα πλεῖστα σημεῖα, (τὰ γὰρ εἰδῶλα διὰ προσευχῆς κατήνεγκεν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν Απόλλωνα καὶ Ἡρακλέα ὑφ' ἐν συνέτριψε)· καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγαγοῦσα, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ ἀποτμηθῆ, τῇ συζύγῳ τοῦ ἡγεμόνος παραδοθεῖσα, ἐπὶ τῷ κατηχηθῆναι παρ' αὐτῆς, ταύτην χριστιανὴν πεποίηκε. Μετὰ δὲ τὸ ἐκτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, τοῦ τιμίου σώματος αὐτῆς, ἀτάφου κειμένου, Ἀκάκιός τις Μακεδὼν, διερχόμενος πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἠτήσατο τὸ λείψανον· ὁ δὲ ἡγεμὼν, μηδὲν ὑποπεύσας εἰς αὐτόν, κατένευσε. Λαβὼν οὖν οὗτος καὶ βαλὼν ἐν γλωσσοκόμῳ, ἔσπευδε πρὸς τὴν πατρίδα· ἀρρώστια δὲ περιπεσὼν κατὰ θάλατταν, ἐξῆλθε τοῦ βίου. Τοῦ δὲ πλοίου ἀκρωτηρίῳ τινὶ τῆς Λήμνου προσοκειλαντος, ἐν τούτῳ τὸ ἅγιον σῶμα τῆς Μάρτυρος κατετέθη καὶ πλησίον ταύτης ὁ φιλομάρτυς Ἀκάκιος.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὑπὲρ ἔννοιαν ὥφθη, τὰ τῶν θείων Μαρτύρων ἀνδραγαθήματα· ὁ Κτίστης γὰρ τῶν ὄλων, τὴν κτίσιν ὑποτάττει, τοῖς ἐν ἄθλοις κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Φληναφοῦντα ἐμφράττει, ἢ αἰίδιμος Κόρη τυράννων στόματα, τερθρείαις παρανόμοις, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, θεϊκῶς ἀντιμέλπουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ τριάς τῶν Ὁσίων, τοὺς ἐκκαύσαντας πάλαι φλέγει τὴν κάμινον· νυνὶ δὲ ἡ θεόφρων, Τριάδα ἀνυμνοῦσα, ὑπηρετάς ἐξώγησε, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν, ὑμνοῦντας εἰς αἰῶνας.

Μυστικῶς ὁ Νυμφίος, πρὸς τὴν πάναγνον νύμφην, ἐν τῇ καμίνῳ μολῶν, τοῦ Πνεύματος τῇ δρόσῳ, Πατρὸς τῇ εὐδοκίᾳ, διεσώσατο· ψάλλουσαν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ κόσμῳ, ἦν προστάτιν ἀνέδειξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ὀλβιωτάτῃ ἐν γυναιξὶ τοῦ Ὑψίστου, ἀντὶ φερνῆς ἔχουσα τὴν χάριν, ἔψαλλες ὑμνοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νευρωμένη τὸν λογισμὸν τοῦ Νυμφίου, τῷ ἀύλω ἔρωτι τὸ σῶμα, δέδωκας θανάτῳ,
καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ τῆς πλάνης ὡσπερ θηρὸς ὀπλισθεῖσα, τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἢ Μάρτυς, ἤρατο
βραβεῖα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὐ ψυχοφόρον μόρον εἶλον, εὐθαρσῶς δέ, τοῦ θηρὸς τῷ δῆγματι ἀγήρω, ἄμεμπτε
ἠλλάξω, ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης Παρθένε ὑμνοῦντας, καὶ
ὑπερυψοῦντάς σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὄν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ

» τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-

» τας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ´. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Ῥύσις ζῶντος αἵματος, τεκμήριον τῆς ἀκηράτου, σοὶ δεδωρημένης ἄνωθεν, ζῶης
Μάρτυς πανεύφημε· τῶν γὰρ ἰαμάτων, θησαυρὸς ἀδιάλειπτος, τοῖς ἐν πίστει
ἀρρομένοις ἀναδέδειξαι.

Ἦσατό σου θάνατος, Θεόφρον φύσεως τῷ νόμῳ· τὴν δὲ ζωηφόρον νέκρωσιν,
ἀπαθῶς ἀμφιένυσαι, ἧ ὡς ψυχικόν σου σῶμα θεῖσα τὸ πάναγνον, ζῆς ἀφθάρτως, καὶ
μαρτυρεῖ σου τὰ αἰμόρρυτα.

Νόμοις τῆς ἀθλήσεως, στεφθεῖσα Μάρτυς χριστοκῆρυξ, τόμον εὐσεβῶς πεπίστευσαι,
Εὐφημία δογμάτων σεπτῶν· ὄν ἐκ χειρῶν Συνοδικῶν, στήλη κατέχουσα, ὡσπερ ζῶσα,
Ὁρθοδοξίας ἐπιδείκνυσαι.

Θεοτοκίον.

Νύμφη ἀπειρόγαμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐωδίας, σὲ ὡς ἀληθῆ καὶ ἄμωμον, καὶ ἀύλου
νεφέλην φωτός, τὴν εἰσδεξαμένην τὸν οὐράνιον ὄμβρον ἐν τῇ νηδύϊ, Παρθενομητορ
μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑψίστου,

» σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηῖσασαν, διὰ λόγου τὸν ὄν-

» τως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων Δυ-

» νάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τῆς πανευφήμου Μάρτυρος Εὐφημίας, τὴν μνήμην συνελθόντες ἀνευφημοῦμεν· αὕτη
γὰρ τὸν ὄρον Ὁρθοδοξίας, ἐκ τῶν Πατέρων εἴληφε, καὶ τοῦτον διατηροῦσα, τοὺς
ὀρθοδόξους λαμπρύνει.

Τοῦ Σταυροῦ. Ὁμοιον.

Σταυρός, τοῦ κόσμου πέφυκε σωτηρία. Σταυρός, ἀγίων πάντων ἢ βακτηρία· Σταυρός,
βασιλέων τὸ στερέωμα· Σταυρός, πιστῶν ὀχύρωμα· Σταυρός, ἀνθρώπων ἢ ῥῶσις·
Σταυρός, δαιμόνων ἢ πτώσις.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος γ´.

Ἀθλητικὴν πανήγυριν πιστοῖ, θεοφρόνως τελουμένην θεώμενοι, τῷ θαυμαστῷ ἐν
βουλαῖς Θεῷ ἡμῶν, εὐχαριστήριον ὕμνον μελωδήσωμεν· τὸ γὰρ ἀόρατον κράτος, τῆς
ἐναντίας δυνάμεως, ἐν γυναικείᾳ φύσει κατηγωνίσαστο, τὴν θεῖαν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἐν
ἀσθενείᾳ τελειώσας τῆς καλλιμάρτυρος. Ταῖς αὐτῆς πρεσβείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς
ἡμῶν. (δίς)

Ὁ αὐτός.

Ἀληθείας κρατῆρα, ἐξ οἰκείων αἱμάτων ἀθλητικῶν, ἡ πανεύφημος Μάρτυς Χριστοῦ κερασαμένη, καὶ τοῦτον ἀενάως τῇ Ἐκκλησίᾳ προτιθεμένη, ἐν αὐτῇ τοὺς τῆς εὐσεβείας τροφίμους, σοφίας φωνῇ προτρέπεται λέγουσα· Ἀρύσασθε πόμα, τῆς ἀναστάσεως μαρτύριον, παθῶν καθαρτήριον, εὐσεβῶν δὲ ψυχῶν φυλακτήριον, τῷ Σωτῆρι κράζοντες· Ὁ ποτίσας ἡμᾶς τὸν χειμάρρουν τῆς τρυφῆς τοῦ Πνεύματος, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Οἱ τῷ αἵματι Χριστοῦ τὰς ψυχὰς σφραγισθέντες, εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως, αἷμα ἅγιον, ἐκ μαρτυρικῆς πηγῆς ἀναβλύζον ἡμῖν, μετ' εὐφροσύνης πνευματικῆς προφητικῶς ἀντλήσωμεν, τῶν ζωηρῶν παθημάτων τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς αἰδίου δόξης μορφωτικόν· διὸ αὐτῷ βοήσωμεν· Ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν τοῖς Ἁγίοις σου Κύριε, ταῖς τῆς πανευφήμου σου ἀθληφόρου πρεσβείαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ παρθένος καὶ ἀθληφόρος καὶ Μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγαλλιάσει, τὴν λαμπάδα κατέχουσα. Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ· μὴ χωρίσης με Νυμφίε ἐπουράνιε. Αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις κατάπεμψον ἡμῖν, παντοδύναμε Σωτῆρ τὰ ἔλεή σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον τὸ φυτὸν τῆς ζωῆς, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἀδύτων ἀνιστάμενον, τοῦ ἐν αὐτῷ παγέντος Χριστοῦ, πιστοῦται τὴν ἀνάστασιν· καὶ ἀνυψούμενον χερσὶν ἱεραῖς, τὴν αὐτοῦ πρὸς οὐρανοὺς καταγγέλλει ἀνύψωσιν· δι' ἧς τὸ ἡμέτερον φύραμα ἐκ τῆς εἰς γῆν καταπτώσεως, εἰς οὐρανοὺς πολιτεύεται· διὸ εὐχαρίστως βοήσωμεν· Κύριε, ὁ ὑψωθείς ἐν αὐτῷ, καὶ δι' αὐτοῦ συνανυψώσας ἡμᾶς, τῆς οὐρανίου χαρᾶς ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Οὐ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, τὸν τόπον προσκυνήσωμεν, ἀνυψοῦντες, τὸν τρισόλβιον Σταυρόν, ἐν ᾧ κατεκενώθη, τὸ αἷμα τοῦ Δεσπότη, τὸ βλύσαν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Νεκρώσαντες τὰ πάθη σαρκός, καὶ πνεύματος θεόφρονες, ἐπειχθῶμεν, ὑψωθῆναι ἀπὸ γῆς, οὐράνιον πρὸς λῆξιν, Σταυροῦ τῆ ἀνυψώσει, συσταυρωθέντες τῷ Δεσπότη Χριστῷ.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Ζωήρυτος ἐκ θείας πλευρᾶς, πηγὴ σαφῶς ἐξέβλυσε, τοῦ Σωτῆρος, καταρδεύουσα ψυχὰς, τῶν πίστει προσκυνούντων, τὸ θεῖον πάθος τούτου, καὶ τὸν Σταυρόν καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Δόξα. Ἦχος α'. Βυζαντίου.

Σήμερον χοροὶ Πατέρων Πανεύφημε, συναθροισθέντες διὰ Χριστόν, τὸν τόμον σοὶ προσάγουσι τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· ὃν περ λαβοῦσα ἐν ταῖς τιμίαις σου χερσὶ, φυλάττεις μέχρι τέλους· ὅθεν καὶ βροτῶν χοροστασίαι συνελθόντες, τὴν σὴν ἄθλησιν γεραίρομεν, βοῶντες εὐσεβῶς· Χαίροις πανεύφημε, ἡ τὴν ὀρθόδοξον καὶ πατροπαράδοτον πίστιν ἄτρωτον φυλάξασα· χαίροις, ἡ πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον ὡς ἀληθῶς, ἡ ἀγίοφθογγος ῥῆσις τοῦ Δαυὶδ πέρας εἴληφεν· ἰδοὺ γὰρ ἐμφανῶς, τὸ τῶν ἀχράντων ποδῶν σου προσκυνοῦμεν ὑποπόδιον· καὶ ἐν τῇ τῶν πτερύγων σου ἐλπίζοντες σκιᾷ, πανοικτίρμον βοῶμέν σοι· Σημειώθητω ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, καὶ ἀνύψωσον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ σου τὸ κέρασ, τῇ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου ἀνυψώσει, Χριστὲ πολυέλεε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῆς Ἀγίας.

Προκείμενον.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Ἀπόστολος. Πρὸς Γαλάτας· Ἀδελφοί, συνεργοῦντες...

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν· Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτησέ τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν...

(Ζήτηε τῇ β' τῆς δ' ἑβδομάδος τοῦ Λουκᾶ).

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Σοφίας καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων αὐτῆς, Πίστεως, Ἀγάπης καὶ Ἐλπίδος.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Πλήρης ἀσματικὴ Ἀκολουθία τῶν ἁγίων τούτων Μαρτύρων καταχωρίζεται εἰς τὰς σελίδας 476 κ.έ. τοῦ παρόντος Μηναιίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Σήμερον ἐξέλαμψε, φωτοειδῆς ὡσπερ ἥλιος, ὁ Σταυρὸς σου ὁ τίμιος, Χριστὲ στηριζόμενος, ἐν Κρανίου τόπῳ, τῷ δεδοξασμένῳ· καὶ ἀνυψούμενος Σωτήρ, ἐπὶ τὸ ὄρος σου τὸ πανάγιον, δηλοῖ ἐμφαντικώτατα, ὡς δι' αὐτοῦ παντοδύναμε, τὴν ἡμῶν φύσιν ὑψωσας, οὐρανοῖς ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀνήγγειλαν σήμερον, οἱ οὐρανοὶ ἀκατάληπτε, τοῖς ἀνθρώποις τὴν δόξαν σου· φαιδρῶς ἐξαστράψας γάρ, τοῦ Σταυροῦ ὁ τύπος, φέγγει ἀπροσίτῳ, τὴν μανιώδη καὶ σκληράν, τῶν θεοκτόνων γνώμην διήλεγξε· διό σου τὴν φιλόανθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρὸς ὁ πανάγιος, τὸ ἀκατάλυτον τρόπαιον, ἀπὸ γῆς φανερούμενον, σήμερον προέρχεται, ὡσπερ κεκρυμμένος, θησαυρὸς πλουτίζων, τὴν οἰκουμένην ταῖς αὐγαῖς, τῆς παγκοσμίου αὐτοῦ χρηστότητος· διό σου τὴν φιλόανθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Ἁγίων. Ὅμοια.

Παρθένοι νεάνιδες, φύσεως νόμῳ συνδούμεναι, καὶ σαφῶς κρατυνόμεναι, ἀγάπῃ τοῦ κτίσαντος, τὸν δεσμὸν τῆς πλάνης, διέλυσαν πίστει, καὶ τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρόν, ἀνδρειωθεῖσαι, ποσὶ συνέτριψαν, καὶ νίκης διαδήματι, φωτοειδῶς ἐκοσμήθησαν, καὶ νυμφῶνα κατώκησαν, νοητὸν ἀγαλλόμεναι.

Πίστις ἡ πανεύφημος, καὶ ἡ Ἀγάπη ἡ ἔνδοξος, καὶ Ἐλπίς ἡ θεόσοφος, ἀρετῶν ἐπώνυμοι, τῶν φαεινοτάτων, ἀναδεδειγμένοι, ἀθλητικῶς τὸν πονηρόν, καταβαλοῦσαι, τὸν τὴν Προμήτορα, δολίως ἀπατήσαντα, τοῦ Παραδείσου τὴν οἴκησιν, θεωθεῖσαι ἀπέλαβον, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσαι.

Πυρὸς κατεφρόνησαν, καὶ πολυτρόπων κολάσεων, καὶ θανάτου αἰ πάνσεμοι· νυμφίου τὸ κάλλος γάρ, τοῦ ὠραιοτάτου, πίστει ἐκζητοῦσαι, διὰ ποικίλων αἰκισμῶν, ὠραιοθεῖσαι, τούτῳ συνήφθησαν, Σοφίας τὰ βλαστήματα, Πίστις, Ἐλπίς καὶ Ἀγάπη τε· δι' αὐτῶν ἡμᾶς Κύριε, τῶν δεινῶν ἐλευθέρωσον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν Προφητῶν αἱ φωναί, τὸ Ξύλον τὸ ἅγιον προκατήγγειλαν, δι' οὗ τῆς ἀρχαίας ἠλευθερώθη κατάρας, τῆς τοῦ θανάτου ὁ Ἀδάμ· ἡ δὲ κτίσις σήμερον, ὑψουμένου τούτου, συνυποῖ τὴν φωνήν, τὸ ἐκ Θεοῦ αἰτουμένη πλούσιον ἔλεος. Ἄλλ' ὁ μόνος ἐν ἔλεει ἀμέτρητος Δέσποτα, ἰλασμὸς γενοῦ ἡμῖν, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ξύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρῶντες, μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, καὶ κτῆσιν τῶν ἀρίστων, ὑψούμενος βραβεύει, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, Σταυρὸς Χριστοῦ ὁ ἅγιος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Ὅτε τὸν Ἀμαλήκ, Μωσῆς κατετροποῦτο, Χριστοῦ προγράφων πάθος, Σταυρὸν προδιετύπου, δαιμόνων ἀμυντήριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Ἀπολυτίκια

Τῆς Ἑορτῆς· Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου...

Τῆς Ἀγίας.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Σοφία ἐκθρέψασα, κατὰ τὴν κλησιν σεμνή, τὰς τρεῖς θυγατέρας σου, ταύτας προσάγεις Χριστῷ, ἀθλήσεως σκάμμασιν· ὅθεν τῆς ἄνω δόξης, σὺν αὐταῖς κοινωνοῦσα, πρέσβευε τῷ Σωτῆρι, καλλιμάρτυς Σοφία, δοῦναι τοῖς σὲ τιμῶσι, χάριν καὶ ἔλεος.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ὡς ἐλαία κατάκαρπος ἀνεβλάστησας, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου Σοφία Μάρτυς σεμνή, καὶ προσήγαγες Χριστῷ καρπὸν ἡδύτατον, τοὺς τῆς νηδύος σου βλαστούς, δι' ἀγώνων ἱερῶν, Ἀγάπην τε καὶ Ἐλπίδα, καὶ τὴν θεόφρονα Πίστιν· μεθ' ὧν δυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐν σοὶ τρισμακάριστε, καὶ ζωοδότα Σταυρέ, λαοὶ εὐωχοῦμενοι, πανηγυρίζουσι νῦν, ἄυλων σὺν τάγμασι· τάξεις ἀρχιερέων, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσι· πλήθη τῶν μοναζόντων, εὐλαβῶς προσκυνοῦσι. Χριστὸν δὲ τὸν σταυρωθέντα πάντες δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ὡς φῶς ἐκλάμπων, τὰς τοῦ σκότους φάλαγγας, ἀποδιώκει, καὶ πιστοῦς, καταφαιδρύνει τοὺς ψάλλοντας· Σταυρὸς ὑπάρχει τοῦ κόσμου τὸ καύχημα.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς Σοφίης ἀρίδηλα καὶ ἀγλαὰ τέκνα λιγαίνω.

Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Τῆς ὑπερκοσμίου σου Χριστέ, καὶ τῆς ἀφράστου σοφίας τὴν ἔλλαμψιν, δώρησαι μοι Δέσποτα, τὰς εὐπρεπεῖς καὶ εὐκλεεῖς σου Μάρτυρας, ὅπως ἀνυμνήσω, τὰ τῆς Σοφίας βλαστήματα.

Ἡ προσηγορία σου σαφῶς, τῇ πολιτείᾳ θεόφρον κεκόσμηται· πᾶσαν γὰρ διήνυσας, σοῦ τὴν ζωὴν, τῷ τῆς σοφίας ἔρωτι, ἔνδοξε Σοφία, σοφίας λάμψασα χάριτι.

Σοῦ ὁ παμμακάριστος καρπός, τῆς ὑπερθέου Σοφίας τρισσότητι, ἐγκαλλωπιζόμενος, ἀθλητικῶς ὑπὲρ ἐκείνης ἔλαμψε, πάνσοφε Σοφία, σοφίας θείας ἐπάνυμε.

Σῶμα καὶ ψυχὴν δι' ἀρετῆς, ἐκκαθαρθεῖσαι παρθένοι νεάνιδες, τρεῖς σοὶ προσηνέχθησαν, μαρτυρικῶς τῷ νοητῷ νυμφίῳ, Χριστέ, Πίστις σὺν Ἐλπίδι, καὶ ἡ Ἀγάπη ἡ ἔνδοξος.

Θεοτοκίον.

Ὅλην τὴν μορφήν μου προσλαβὼν, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ πρὶν ἐννοούμενος, ὄλην ἀνεκαίνισεν, ἐν σῇ γαστρὶ θεοπρεπῶς σκηνώσας ἀγνή· ὅθεν Θεοτόκον, πιστοὶ σε πάντες δοξάζομεν.

Ῥοδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Φωνῆς σου ἀκούσασαι Χριστέ, καλοῦντος πρὸς ἀθάνατον, καὶ ἀπαθῆ ζωὴν ἠκολούθησαν, στεφανηφόροι παρθένοι Μάρτυρες, τοῦ βοᾶν σοὶ Ἅγιος ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀχράντου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Ἴσχυν ἐδώρησατο Χριστός, ἐστῶσαις πρὸ τοῦ βήματος μαρτυρικοῦ ὑμῖν ὡς ὑπέσχετο, καὶ θεοπνεύστου σοφίας ἔπλησε, καὶ λαμπρὰς ἀνέδειξε, νικηφόρους Μάρτυρας, παρθενίας λαμπούσας τῇ χάριτι.

Ἥμβλύνατε νῦν τὸν δυσμενῆ, Παρθένοι τὸν μέγалаυχον, καὶ τὴν αὐτοῦ ὄφρυν κατεβάλετε, μεγαλοφρόνως ἀγωνισάμενοι, καὶ τὸν πρὶν καυχώμενον, ἐξαλείφειν θάλασσαν, ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων ἐπνίζατε.

Σοφίας τῆς ἄνωθεν Χριστοῦ, πλουσίως ἐμφορούμενοι, τῆς ἐκλεκτῆς Σοφίας καὶ ἔμφρονος, αἱ θυγατέρες αἱ τρεῖς κατήσχυναν, τυραννούντων φρύαγμα, καὶ μανίαν ἄσχετον, ῥητορεύουσαι θεῖα διδάγματα.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων τὸν Ἅγιον Χριστόν, ἀγίως ἀπεκύησας, ἀγιωσύνης ἅγιον σκῆνωμα, τὸν ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενον, ᾧ βοᾶμεν Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν
» ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος,
» περιζώσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βοᾶν σοὶ·
» Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δό-
» ξης Φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῶν Ἁγίων.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰς ψυχὰς δεσμευθεῖσαι πόθῳ Χριστοῦ, τῶν φθαρτῶν καὶ προσκαιρῶν τὴν καλλονὴν, ἐν λήθῃ παρεδράμετε, ὡς τοῦ Λόγου μαθήτριά, ἀσκητικῶς τὸ πρῶτον, τὰ πάθη νεκρώσασαι, καὶ ἀλγειναῖς βασάνοις, στερῶν ἑναθλήσασαι· ὅθεν ὁ Δεσπότης,

τῆς διπλῆς μαρτυρίας, στεφάνους ἐδωρήσατο, καὶ νυμφῶνος ἠξίωσε. Παμμακάριστοι Μάρτυρες, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἐν Παραδείσῳ με τὸ πρὶν, ξύλον ἐγύμνωσεν, οὐπερ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρει νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δὲ τὸ ξύλον, τῆς ζωῆς τὸ ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον, ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κόσμος ὅλος, ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὀρῶντες ὑψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράζωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκός σου.

Ῥδὴ δ´. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ῥωσθεῖσαι τῇ χάριτι, τῇ θεῖα καλλίνικοι, Πίστις, Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς, ἀνδρείως κατήσχυναν, διὰ πυρὸς ὀλοκαυτούμεναι πάνσοφοι, καὶ τῷ νυμφίῳ Χριστῷ προσαγόμεναι.

Ἰσχυσαν τοῦ Σταυροῦ, τῇ πανοπλίᾳ φραξάμεναι, Πίστις, Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τὰς τῶν κολάσεων πληγὰς, εὐτόνως αἱ Ἄγιοι, ὑπενεγκεῖν μέχρις αἱμάτων στερρότατα, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀντικαθιστάμεναι.

Δυνάμει καὶ πόθῳ τῆς Τριάδος ἐρρώσθησαν, Πίστις Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, αἱ τῆς Τριάδος τῆς σεπτῆς, παρθένοι ἰσάριθμοι, καὶ ἀλγεινῶν τὴν δριμυτάτην ἐπίτασιν, ὑπενεγκεῖν αἱ πάνσεμνοι ἴσχυσαν.

Ἰσχυναν καὶ Κόραι, τρυφεραὶ τοῦ ἀλάστορος, διὰ τοῦ ὄπλου τοῦ Σταυροῦ, τὴν ὑπερήφανον ὀφρύν, καὶ πρὸς γῆν κατέβαλον, περιφανῶς τὸν πρὶν ἀμέτρως καυχώμενον, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν καταλήψεσθαι.

Λαμπάδες τρισάριθμοι, σοφίας ἀστράπτουσαι, Πίστις, Ἀγάπη καὶ Ἐλπίς, τοῖς τῆς Τριάδος φωτισμοῖς, σαφῶς λαμπρυνόμεναι, διαφανῶς τὰς Ἐκκλησίας φωτίζουσι, πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον.

Ἀγίων ἁγία, Θεοτόκε πανύμνητε, ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν, καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν, ὁ Λυτρωτὴς καὶ ζωοδότης, καὶ Κύριος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ῥδὴ ε´. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Καρτερία τῶν φρενῶν, τὰς βασάνους ὑπέμειναν, καὶ σοφίας τῆς ἐνθέου λαλοῦσαι μυστήρια, τὸν κρατοῦντα ἴσχυναν, αἱ τρεῖς Παρθένοι θεοφόροι, πίστει καὶ φύσει συνδούμεναι.

Ἀγάλλεται ἡ Προμήτωρ, ὀρῶσα νικώμενον, τὸν δόλιον τὸν αὐτὴν ἐξ Ἐδὲμ ἐξορίσαντα, γυναιξὶ θεόφροσιν, Ἐλπίδι, Πίστει καὶ Ἀγάπῃ, τοῖς τῆς Σοφίας γεννήμασι.

Ἰοβόλους τοῦ τυράννου, θωπείας ἐξέφυγον, καὶ βασάνων τὰς πληγὰς ἐκουσίως ὑπέμειναν, αἱ σεμναὶ Νεάνιδες, τῇ σῇ ἀγάπῃ τετρωμέναι, Χριστὲ καὶ θεῖῳ σου ἔρωτι.

Θεοτοκίον.

Ἀγάλλονται οὐρανῶν, αἱ Δυνάμεις ὀρῶσαί σε, εὐφραίνονται σὺν αὐταῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἦνωνται τῷ σῷ, Παρθένε Θεοτόκε, ἦν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Ῥδὴ στ´. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Γηθόμεναι ταῖς σαῖς ἀχράντοις Δέσποτα, παλάμαις ἐναπέθεντο, τὰς ἐλπίδας, αἱ Νεάνιδες αἱ τρεῖς, καὶ τῆς Τριάδος τρισμακάριαι, τῷ ἀριθμῷ τετιμημέναι καὶ σεμνυνόμεναι.

Λαμπόμεναι τῆς παρθενίας κάλλεσι, Μαρτύρων διαδήμασιν, ἐκοσμήθησαν, καὶ στέφανον διπλοῦν, ἄνωθεν ἀξίως ἐκομίσαντο, παρὰ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου καὶ πανοικτίρμονος.

Ἀνήχθησαν ἐν τῷ ναῷ σου Δέσποτα, τοῦ πάντων βασιλεύοντος, παρθενεύοντα
κειμήλια σεπτά, σοῦ τῆς βασιλείας κοινωνήσοντα· σὺ γὰρ αὐτῶν, καὶ φῶς ὑπάρχεις
καὶ ἀγαλλίαμα.

Θεοτοκίον.

Ἀγάλονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τοῦ γένους οἱ προπάτορες, τὴν Ἐδέμ
ἀπολαβόντες διὰ σοῦ, ἣν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν· σὺ γὰρ ἀγνή, καὶ πρὸ τοῦ τόκου
καὶ μετὰ γέννησιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ
» ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶ-
» στον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς
» τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Σοφίας τῆς σεμνῆς, ἱερώτατοι κλάδοι, ἡ Πίστις καὶ Ἐλπίς, καὶ Ἀγάπη δειχθεῖσαι,
σοφίαν ἀπεμώραναν, τῶν Ἑλλήνων ἐν χάριτι· καὶ ἀθλήσασαι, καὶ νικηφόροι
φανεῖσαι, στέφος ἄφθαρτον, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη, Χριστοῦ ἀνεδήσαντο.

Ὁ Οἶκος.

Ὅτε εἰς πάντα τὰ πέρατα, τὸ ἀθέμιτον ἐξελήλυθε πρόσταγμα, θύειν εἰδώλοις καὶ
σπένδεσθαι, καὶ βωμοὺς δαιμόνων, καὶ ναοὺς εὐτρεπίζεσθαι, πρὸς ἀνθρώπων
ἀπώλειαν· τότε αἱ πανεύφημοι καὶ καλλιπάρθενοι, ὡς ἀστέρες ἐξέλαμψαν, ζόφον
ἀθείας καὶ ἀγνωσίας ἐλεύνουσαι· καὶ φέγγος εὐσεβείας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν
ὑπανάπτουσαι, τρανῶς ἀνεβῶν· Θεὸς μέγιστος ἐστὶν ὁ σταυρωθεὶς βουλήματι, καὶ
ἀναστὰς τριήμερος, ἐν ᾧ καὶ καυχώμεθα· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, στέφος ἄφθαρτον παρὰ
Χριστοῦ ἀνεδήσαντο.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ καλλινίκων Παρθένων
Πίστεως, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Σοφίας.

Στίχ. Τῇ πρὸς σὲ πίστει Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη,

Αἱ τρεῖς, Τριάς, κλίνουσιν ἀνύχενας ξίφει.

Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀγάπην τάμον, Ἐλπίδα, Πίστιν.

Αὗται ὑπῆρχον ἐξ Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ. Ἀχθεῖσα οὖν ἡ Πίστις,
ἐτῶν ὑπάρχουσα δώδεκα, καὶ ὁμολογήσασα τὸν Χριστόν, ῥαβδίζεται καὶ τοὺς
μαστοὺς σιδήρῳ ἐκκόπτεται, ἐξ ὧν ἀντὶ αἵματος γάλα ἔρρευσε· μετὰ ταῦτα εἰς
ἐσχάραν πυρὸς ἐπιρρίπτεται· καὶ ἄφλεκτος μείνασα, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Ἐπειτα ἡ Ἐλπίς, ἐτῶν ὑπάρχουσα δέκα, βουνεύροις τύπτεται καὶ εἰς πῦρ
ἀπορρίπτεται· ἀναρτηθεῖσα ξέεται, εἰς λέβητα ἐμβάλλεται, καὶ παραδόξως ῥυσθεῖσα
καὶ αὕτη, τὸν διὰ ξίφους δέχεται θάνατον. Εἶτα ἡ Ἀγάπη, χρόνων οὕσα ἑννέα, καὶ
αὕτη ὁμοίως ἀνεσκολοπίσθη καὶ μείνασα ἀβλαβῆς, ἀπετμήθη τὴν κάραν. Ἡ δὲ μήτηρ
αὐτῶν Σοφία, μετὰ τρίτην τούτων ἡμέραν, τῷ τάφῳ αὐτῶν παραμένουσα, τὴν ψυχὴν
τῷ Κυρίῳ παρατίθησι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀγαθοκλείας.

Στίχ. Ἀγαθόκλεια πῦρ ἐπ' ἀνύχενος φέρει,

Δεινῆς πλάνης φλέγουσα δεινὸν ἀνύχενον.

Ἦτις ἐγένετο οἰκέτις Νικολάου ἀπὸ χριστιανῶν καὶ Παυλίνης τῆς αὐτοῦ γυναικός,
ἀπίστου οὔσης· ἥτις πολλὰς τῇ Ἀγαθοκλείᾳ προσήνεγκε θλίψεις, ἐπὶ χρόνοις ὀκτῶ
ἀκροτόμοις λίθοις αὐτὴν κατὰ τοῦ ἀνύχενος τύπτουσα καὶ γυμνοῖς τοῖς ποσὶν εἰς
τραχεῖς καὶ δυσβάτους τόπους ἐλαύνουσα καὶ σιδηρᾷ σφύρᾳ τὰς πλευρὰς αὐτῆς
συνθλῶσα καὶ τὴν γλῶτταν ἐκκαίουσα. Ἐπει δὲ οὐκ ἔπειθε, πῦρ αὐτῇ κατὰ τοῦ
τραχήλου ἐπενεγκοῦσα, τῆς παρουσίας ζωῆς ἀπορράγῃναι κατηνάγκασε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου καὶ Ἀσκληπιοδότου.

Στίχ. Μιᾶ γυναικί, καὶ νεανίσκοις δύο,

Πρὸς τὴν τομὴν ἦν καρδιῶν ζέσις μία.

Οὗτοι τυφθέντες καὶ ἀκρωτηριασθέντες καὶ ἐν ἀφεγγεῖ φυλακῇ καθειρχθέντες, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τέλος τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Λουκίας καὶ Γεμινιανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ Μάρτυρος.

Στίχ. Εἰρηνικῶς σὴ, Χριστέ, δούλη Λουκία,

Εἰρηνικὸν μετήλθεν ὄντως εἰς τόπον.

Θάρσους ὁ Μάρτυς Γεμινιανὸς γέμων,

Τομὴν ὑπέστη καρτερῶς τὴν ἐκ ζίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης.

Στίχ. Τὴν Θεοδότην πρὸς ζίφος τεθηγμένον,

Ποιεῖ πρόθυμον ἢ θεόσδοτος χάρις.

Βασιλεύοντος ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπεστάλη Συμπλίκιος ἐν τῇ τῶν Καππαδοκῶν χώρα, καὶ ἐμηνύθη αὐτῷ ἡ Θεοδότη, ἐκ τῆς Ποντικῆς οὗσα χώρας, σφόδρα πλουσία· ἦτις καὶ παραστᾶσα, ὡς οὐκ ἐπέιθετο ἀποστῆναι τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἀπαιωρηθεῖσα ἐπὶ πολλαῖς ὥραις, τὰ σπλάγχνα ἐξέετο, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος ἐδόκει τοὺς ξεσμοὺς ὑποφέρειν. Εἶτα καταχθεῖσα, φρουρεῖται· καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς φυλακῆς αὐτομάτως ἀνοιγείσης, ὡς εἶδον οἱ φύλακες ἐξέστησαν καὶ δραμόντες ἀπήγγειλαν τῷ Συμπλικίῳ. Οὐκ ἐπίστευσε δὲ αὐτοῖς, ἀλλὰ τῇ ἐξῆς ἀχθείσης τῆς Ἀγίας, ὡς εἶδε αὐτήν ὁ Συμπλίκιος ὄλην ὑγιῆ καὶ μηδὲν τι ἴχνος τῶν μολώπων ἐν τῷ σώματι φέρουσαν, λέγει πρὸς αὐτήν· Τίς εἶ; Ἡ δὲ Ἀγία, Ἡμαῦρωταί σου ἡ διάνοια; φησὶν· εἰ γὰρ νήφων ἦς ἦδεις ἄν, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἡ Θεοδότη.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Συμπλίκιος, κλίβανον ἐκκαυθῆναι προστάσσει. Τούτου δὲ ἐκκαυθέντος καὶ τῆς Ἀγίας ἐν τούτῳ ἀκοντισθείσης, ἐκχυθεῖσα ἢ φλόξ, ὡσεὶ τὸν ἀριθμὸν ἐβδομήκοντα ἄνδρας ἐνέπρησεν· οἱ δὲ καταλειφθέντες, τὸν κλίβανον ἀναφράξαντες, ὑπεχώρησαν. Καὶ τῇ ἐξῆς ὁ ἄρχων, δύο ἱερεῖς ἀποστείλας μεθ' ἑτέρων τινῶν, τὸν χοῦν τοῦ σώματος αὐτῆς λικμηθῆναι προσέταξεν. Ἀνοιγέντος δὲ τοῦ κλιβάνου, τὸ μὲν πῦρ ἐξελθόν, κατέκαυσε τοὺς δύο ἱερεῖς· οἱ δὲ λοιποί, ὡς εἶδον τὴν Ἀγίαν μέσον δύο νεανίσκων λευχειμονούντων καθημένην καὶ ψάλλουσαν, ἐκπλαγέντες, ὡσεὶ νεκροὶ γεγόνασιν. Ἐξῆλθε δὲ ἡ Ἀγία ἀπὸ τοῦ κλιβάνου ἀβλαβῆς, χαίρουσά τε καὶ ψάλλουσα· ἦν καὶ λαβόντες, ἀπήγαγον ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἐπεὶ δὲ ἔμελλεν ὁ Συμπλίκιος εἰς τὸ Βυζάντιον ὁδεύειν, προσέταξε καὶ τὴν Ἀγίαν συνακολουθεῖν αὐτῷ δεσμίαν. Τούτου δὲ γενομένου, καὶ τοῦ Συμπλικίου ὑποστρέψαντος καὶ ἐν Ἀγκύρᾳ προκαθεσθέντος, ἐδέησε παραστῆναι τὴν Ἀγίαν· πρὸς ἣν φησὶν ὁ Συμπλίκιος· Ἐὰν μὴ πεισθῆς μοι καὶ θύσης τοῖς θεοῖς, δείξας τῇ χειρὶ, ἐν ταύτῃ τῇ πεπυρακτωμένῃ σε ἐσχάρα ἀπολέσω. Ἡ δὲ πρὸς αὐτόν· Εἰ καὶ ὁ λιβελλήσιος εἰσέλθῃ μετ' ἐμοῦ καὶ τοῦ πυρὸς κυριεύσῃ, θύσω κἀγὼ τοῖς θεοῖς σου. Καὶ ὁ Συμπλίκιος πρὸς τὸν Δωρόθεον (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τοῦ λιβελλησίου)· Δωρόθεε, κῦρ λιβελλήσιε, τὴν τῶν θεῶν ἔχων βοήθειαν, εἴσελθε. Εἰσελθὼν οὖν σὺν τῇ Ἀγίᾳ εὐθὺς παρανάλωμα γέγονε τοῦ πυρὸς· ἡ δὲ ἐξῆλθεν ἀβλαβῆς.

Ἐξαπορήσας οὖν ὁ ἄρχων, δεσμευθῆναι καὶ αὐτὴς τὴν Ἀγίαν κελεύει καὶ πρὸς Βιθυνίαν ἀπάγεσθαι· καὶ ἐπὶ τὴν Νίκαιαν κατέλαβον, ἐκέλευσεν ὁ ἄρχων εἰσελθεῖν τὴν Ἀγίαν ἐν τῷ εἰδωλείῳ καὶ προσεύξασθαι. Τῆς δὲ περιχαρῶς τοῦτο καταδεξαμένης, τὰ εἰδωλα πάντα εἰς γῆν πεσόντα, κατετριβήσαν καὶ ἐξεπλάγησαν οἱ παρευρεθέντες, ἰδόντες τὴν τῶν θεῶν συντριβήν. Μανεῖς οὖν ὁ ἄρχων, ἐκέλευσε

ταθῆναι ἐκ τεσσάρων τὴν Ἁγίαν, καὶ ταθεῖσαν πρισθῆναι· καὶ τούτου γενομένου, ὁ μὲν πριστῆρ ἠμβλύνετο, μὴ ἔχων τὸ ἐνεργοῦν, οἱ δὲ δῆμιοι ἠτόνουν, καὶ ἡ Ἁγία ἄνετος ἦν, εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι Θεῷ. Ὁ γοῦν Σιμπλίκιος ἔτι σκοτισθεῖς, τὴν διὰ ξίφους τελευταίαν πληγὴν τῆ Μάρτυρι ἀπεφήνατο, καὶ οὕτως ἀπετεμήθη τὴν κεφαλὴν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἑκατὸν Μαρτύρων.

Στίχ. Δεκάς δεκαπλῆ Μαρτύρων Αἰγυπτίων,
Μιᾶ κεφαλὰς τέμνεται προθυμία.
Εἰς τοὺς Ἁγίους Πηλέα καὶ Νεῖλον, τοὺς Ἐπισκόπους·

Στίχ. Ἐπους ὁ Πηλεὺς ποῦ μέγας πρὸς Πηλέα,
Νεῖλω συνεισβαίνονται καὶ πυρὸς μέσον;
Εἰς τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ Ν' Μάρτυρας·

Στίχ. Θεοφρονοῦντες ἄνδρες ἐξ εὐβουλίας,
Πυρὸς καταφρονοῦσιν ἐξ εὐτολμίας.
Εἰς τοὺς Ἁγίους Πατερμούθιον καὶ Ἠλίαν·

Στίχ. Πατερμούθιος ἐμπεσὼν τῇ καμίνῳ,
Πρὸς ζῆλον ἴσον ὀτρύνει τὸν Ἠλίαν.
Τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμοῦ παρὰ τῶν ἀσεβούντων συγκροτηθέντος, κατεσχέθησαν ἀπὸ μὲν τῆς Αἰγύπτου Ἐπίσκοποι Πηλεὺς καὶ Νεῖλος, καὶ δύο ἐνδοξότατοι, Πατερμούθιος καὶ Ἠλίας, καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς ἄνδρες ἑκατὸν· ἐκ δὲ Παλαιστίνης, πενήκοντα. Καὶ ὁ μὲν Πηλεὺς καὶ ὁ Νεῖλος, ὡσαύτως καὶ ὁ Πατερμούθιος καὶ ὁ Ἠλίας, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Παλαιστίνης πενήκοντα, πάντες οὗτοι διὰ πυρὸς ἐτελειώθησαν. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ὄντες ἑκατὸν, μὴ πεισθέντες τὴν εἰς Χριστὸν ἀρνήσασθαι πίστιν, πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορυχθέντες, εἶτα καὶ τῶν ἀριστερῶν ποδῶν τὰς ἀγκύλας ἀπομηθέντες, τῇ τῶν μετάλλων κακοπαθείᾳ παρεδόθησαν καὶ οὕτω τὸ μακάριον τέλος ἐδέξαντο.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Χαραλάμπους, Παντολέοντος καὶ τῆς συνοδίας αὐτῶν. Τελεῖται δὲ ἡ τούτων σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῶν, τῷ ὄντι ἐν τῷ Δευτέρῳ.

Στίχ. Χαίρων ὑπῆρχε πρὸς σφαγὴν Χαραλάμπης·
Καὶ Παντολέων πρὸς μάχαιραν ἦν λέων.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἡρακλείδου καὶ Μύρωνος, Ἐπισκόπων Ταμάσου τῆς Κύπρου.

Στίχ. Πυρᾶ τεθέντες Ἡρακλείδης καὶ Μύρων,
Χριστῷ προσηνέχθησαν ὡς ὀσμὴ μύρου.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε κάμινον.
Τρισσοφегγεῖ ἐνιαία χάριτι, καταλαμπόμεναι σαφῶς, αἱ Παρθένοι δαιμονικὴν, ἔλυσαν σκοτόμαιναν, φῶς τὸ τρισυπόστατον, θεολογοῦσαι καὶ μέλπουσαι· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.
Ἐν οὐρανοῖς τὰς παστάδας ἔχουσαι, λαμπαδηφόροι τῷ Χριστῷ, σὺν Ἀγγέλοις χαρμονικῶς νῦν περιχορεῦετε, δόξαν τὴν αἰδίων, συνθεωροῦσαι καὶ μέλπουσαι· Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Καρτερικὴν ὡς οἱ Παῖδες ἔνστασιν, ἐπιδειξάμεναι τὸ πῦρ, κατεπάτησαν ἀνδρικῶς·
τούτων γὰρ ἰσάριθμοι, γνώμην ἰσοστάσιον, αἱ Θεοφόροι ἐκτίσαντο, τὸν αἰνετὸν τῶν
Πατέρων, αἰεὶ Θεὸν δοξάζουσαι.

Θεοτοκίον.

Νέμοις ἀγνή τῶν πταισμάτων ἄφεςιν, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πιστῶς, λυτρουμένη τῶν
πειρασμῶν, πάσης περιστάσεως· σὲ γὰρ νῦν κεκτήμεθα, καταφυγὴν Θεονύμφευτε, ὡς
αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν χερσὶ βαστάσασαν.

Ῥδὴ η´. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.

Αἱ παρθένοι αἱ θεοφεγγεῖς, Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας,
καθαρώτερον χρυσοῦ, ἀπέστιλβον λέγουσαι· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαμπομένας καὶ φωτοειδεῖς, διὰ τοῦ μαρτυρίου, προδήλως γεγενημένας, τὰς
Παρθένους οἱ πιστοὶ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱαμάτων ρεῖθρον δαυιλῶς, ἀφθόνως καὶ πλουσίως, αἱ θῆκαι τῶν Ἀθληφόρων,
ἀναβρύουσιν αἰεὶ, τοῖς πίστει κραυγάζουσιν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Γῆ ἀγία πέφνηας Ἀγνή, τὸν ζωηφόρον στάχυν, τεκοῦσα τῆς ἀιδίου ζωῆς πρόξενον
Χριστόν, ᾧ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ,

» τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ,

» ἀπέστιλβον λέγοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα » Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Αἴγλης τριφεγγοῦς πληρούμεναι, καὶ λαμπηδόνας θείας νῦν ἐμφορούμεναι, αἱ
ὁμόνυμοι, τῶν ἀρετῶν καὶ φερώνυμοι, τῆς Ἀγάπης, Ἐλπίδος καὶ Πίστεως, ἐλπίδι καὶ
ἀγάπῃ, ἡμᾶς καὶ πίστει βεβαιώσατε.

Ἴνα ἡ ἐξ ὕψους δύναμις, νῦν κατευνάσῃ τὸν κατέχοντα κλύδωνα, τῆς αἰρέσεως, ᾧ
Ἀθληφόροι ἀήττητοι, καὶ βραβεύσῃ πιστοῖς τὴν ὁμόνοιαν, αἰτεῖσθε δυσωποῦμεν,
ἀκαταπαύστως καλλιπάρθενοι.

Νύκτα τὴν τοῦ βίου πάνσοφοι, διαδραμοῦσαι τὴν ἡμέραν ἐφθάσατε, τὴν ἀνέσπερον,
μαρτυρικῶς ἀγαλλόμεναι, καὶ παρθένων καυχώμεναι χάριτι, καὶ θείας βασιλείας, τῆς
ἀκηράτου ἀξιούμεναι.

Θεοτοκίον.

Ἦ πῶς ἡ Παρθένος τέτοκε, τὸν αἰεὶ ὄντα Λόγον καὶ ἐνυπόστατον, τὸ ἀπαύγασμα τῆς
πατρικῆς ὑποστάσεως, τὸν ἡμῶν εὐεργέτην καὶ Κύριον, ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα· ὃν
ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βά» τος ἔδειξεν ἄφλεκτος· καὶ νῦν
καθ' ἡμῶν, τῶν πει» ρασμῶν ἀγριαίνουσας, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν » κάμινον· ἵνα
σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύ- » νωμεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῷ τῆς Τριάδος Κόραι, πυρούμεναι αἱ τρεῖς ζήλω, τῶν ἀρετῶν τῇ τριάδι, Ἐλπίδι,
Πίστει, Ἀγάπῃ, προσκείμεναι ὁμωνύμως, ἠλόγησαν τῶν βασάνων.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον
ικέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Λόγγην σὺν τῷ Σταυρῷ, τοὺς ἦλους καὶ τὰ ἄλλα, ἐν οἷς τὸ ζωηφόρον, Χριστοῦ ἐπάγη
σῶμα, ὑψοῦντες προσκυνήσωμεν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν
αὐτοῦ.

Ἦγλην φθοροποιόν, ἐξαίρει ἁμαρτίας, τὸ τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, ὑψούμενον Σωτήρ
μου, λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἦδατι θεουργῶ, καὶ αἵματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολίζεται ὡς νύμφη,
Σταυροῦ τὴν δόξαν μέλπουσα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χαίροις τὸ τῶν πιστῶν, φυλακτήριον θεῖον, ἀπροσμάχητον τεῖχος, Σταυρὸς ὁ τοῦ
Κυρίου, δι' οὗ ἀπὸ γῆς ἤρθημεν.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α΄ Ὡρα,

Καὶ Απόλυσις.

Τῆ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐμενίου, Ἐπισκόπου Γορτύνης, τοῦ θαυματουργοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς
Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸ ἀνυψούμενον Ξύλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐν ᾧ Χριστὸς τὰς χεῖρας, ἡ ζωὴ τῶν
ἀπάντων, προσήλωσε βουλήσει, πάντας πιστούς, προσκαλεῖται ἐν ἄσμασιν,
ἐορταζόντων μετ' ἡχοῦ τοῦ προσκυνεῖν, ὑποπόδιον τὸ θεῖον αὐτοῦ.

Τῶν ἐγκαινίων τὴν μνήμην τῆς ἀναστάσεως, δι' ἧς τοῖς ἐν τῷ σκότει, φῶς ἐπέλαμψε
μέγα, ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας, δεῦτε πιστοί, ἐκτελοῦντες ὑψώσωμεν, τὸ ζωοπάροχον
ξύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, προσκυνοῦντες τὸν Σωτήρα Χριστόν.

Μωσῆς ὁ μέγας τὸ πάλοι ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, σταυροειδῶς τὰς χεῖρας, ἐκπετάσας εἰς
ὑψος, ἐτύπου τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ ὁ Θεός, τὸν ὑψούμενον σήμερον, καὶ
ἀγιάζοντα πάντας τοὺς ἐπὶ γῆς, ἐν αὐτῷ σε προσκυνοῦντας πιστῶς.

Καὶ τοῦ Ἁγίου γ΄

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σου, τῶν παθῶν καθηράμενος, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἶκος
γένονας, καὶ ἱερέων ἐν χρίσμασι, σαυτὸν κατεκόσμησας, παραστάτης δεξιός,
χρηματίσας Εὐμένιε, καὶ συνόμιλος, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ τῆς δόξης, τοῦ Κυρίου
κληρονόμος, καὶ πρεσβευτῆς τῶν ὑμνούντων σε.

Ὁ περίδοξος βίος σου, ἀρεταῖς φαιδρυνόμενος, τῶν θαυμάτων ἔλαμψε ταῖς
φαιδρότησι, καὶ εὐκλεῆ σε τοῖς πέρασι, παμμάκαρ εἰργάσατο, καὶ φωστῆρα ἀπλανῆ,
καὶ Ἁγίων ὁμόσκηνον, καὶ τῆς πόλεως, τῆς ἁγίας πολίτην Ἱεράρχα, τῶν Ἀγγέλων
συμπολίτα, θαυματουργὲ ἀξιάγαστε.

Τῶν Κρητῶν ἐγκαλλώπισμα, τῆς Γορτύνης τὸν πρόεδρον, Ἐκκλησίας ἄσειστον τὸν
θεμέλιον, τὸν ἱεράρχην Εὐμένιον, ἐν θαύμασι μέγιστον, καὶ δυνάμεσι πολλαῖς,

γεγονότα περίδοξον, καὶ φωτίσαντα, τὰς ἐν ζόφῳ καρδίας, ὡς φωστῆρα, τῶν πιστῶν μεγαλοφώνως, οἱ συνελθόντες τιμήσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄.

Τοῦ τιμίῳ Σταυροῦ σου Χριστέ τὴν ἐνέργειαν, προδιατυπώσας Μωυσῆς, ἐτροποῦτο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινᾶ· ὅτε γὰρ ἐφήπλου τὰς χεῖρας, Σταυροῦ τὸν τύπον ποιῶν, ἐνίσχυεν ὁ λαός· νυνὶ δὲ τῶν πραγμάτων ἡ ἔκβασις, εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ δαίμονες φυγαδεύονται. Σήμερον ἡ κτίσις πᾶσα ἐκ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωται· πάντα γὰρ διὰ Σταυροῦ ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα· διὸ γηθόμενοι πάντες, προσπίπτομέν σοι, λέγοντες· Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Ῥαπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὄνειδη, θέλων πάντας ἐκ χειρός, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τιμῶ σου τὸν Σταυρὸν ἀγαθέ, τοὺς ἥλους καὶ τὴν λόγχην Σωτήρ, δι' ὧν πάντας, ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόανθρωπε Σωτήρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτήρ μου ὑπεράγαθε, ἐβράπισθης, καὶ ὑβρίσθης Λυτρωτά, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγχῃ ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε. Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ξύλον ἐφανέρωθη. Σήμερον γένος Ἑβραίων ἀπόλετο. Σήμερον διὰ πιστῶν βασιλέων, ἡ πίστις φανεροῦται· καὶ ὁ Ἀδὰμ διὰ τοῦ ξύλου ἐξέπεσε, καὶ πάλιν διὰ ξύλου δαίμονες ἔφριξαν. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια

Τῆς Ἑορτῆς. Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ταχὺν προμηθέα σε, καὶ ἀρωγὸν εὐμενῆ, κεκτήμεθα Ὅσιε, ὡς τοῦ Χριστοῦ μιμητὴν, Εὐμένιε ἔνδοξε· σὺ γὰρ ἀναβλυστάνων, συμπαθείας τὰ ρεῖθρα, βρύεις τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἰαμάτων πελάγη. Ἀλλὰ καὶ τοῖς τιμῶσι σε, σκέπη γενήθητι.

Τῆς Ἀγίας. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ ὑψοθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Τῇ τοῦ Χριστοῦ κυβερνωμένῃ παλάμῃ, οὐκ ἐδουλώθης τὴν ψυχὴν Ἀριάδνη, ἀλλ' ἐλευθέρα γνώμη ἠνδραγάθησας· πᾶσαν γὰρ ἐπίνοιαν, τοῦ ἐχθροῦ καθελοῦσα, στέφος χαριτόπλοκον, ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω· ὃν ἐκδυσώπει Μάρτυς ἐκτενῶς, ἐλεηθῆναι, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ ἄνω ὡς Θεός, οὐρανὸν θρόνον ἔχων, καὶ γῆν, Χριστέ Σωτήρ, ὑποπόδιον φέρων, Σταυρὸν ἡμῖν ὑπέδειξας, σῶν ποδῶν ὑποπόδιον. Τοῦτον ἅπαντες, δαυτικῶς προσκυνοῦμεν. Τοῦτον φύλακα, καὶ βοηθὸν ἐξαιτοῦμεν, καὶ πίστει δοξάζομεν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἐν Παραδείσῳ με δεινῶς πεπτωκότα, τοῦ βροτοκτόνου τῆ πικρᾶ συμβουλία, ἐν τῷ Κρανίῳ πάλιν ἐξανέστησας Χριστέ, ξύλῳ ἰασάμενος, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν, κτείνας τὸν ἀπάτη με, θανατώσαντα ὄφιν, καὶ ἐδώρησω θείαν μοι ζωὴν. Δόξα τῇ θεῖα Σταυρώσει σου Κύριε.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου οὔ, ἡ Ἀκροστιχίς·

Εὐχαῖς δίδου μοι Χριστὸν εὐμενῆ, μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

Ἔχων Χριστὸν, πᾶτερ θεόφρον Εὐμένιε, τῶν σῶν καθυπακούοντα, θείων ἐντεύξεων, εὐμενῆ τοῦτον μάκαρ, ἀπέργασαι τοῖς πόθῳ, ἀνευφημοῦσί σε.

Ἵψοποιόν, ἀπὸ νεότητος Ὅσιε, ἠγαπηκῶς ταπεινώσιν, τὸν ὑπερήφανον, ἐταπεινώσας ὄφιν, καὶ χάριν ἰαμάτων, σαφῶς ἐπλούτησας.

Χωρητικόν, Πνεύματος ὄργανον γέγονας, τὰ τῆς σαρκὸς φρονήματα, πολλαῖς ἀσκήσεις, τῇ ψυχῇ ὑποτάξας, τῷ κρείττονι τὸ χειρὸν, σὺ δουλωσάμενος.

Θεοτοκίον.

Αἱ περὶ σοῦ, νῦν προφητεῖαι πεπλήρωνται, Θεοκυῆτορ Δέσποινα· ὄν γὰρ προήγγειλαν, ὑψηλῶς, ἐν μήτρᾳ ἐχώρησας, ἐν δύο τελείαις φύσεσι.

Ῥδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε.

Διέτρεχες σπουδῇ καθὼς ἡ μέλιττα, λειμῶνας τοὺς λογικοὺς Ἱεράρχα, τὸ γλυκὺ μέλι θηρώμενος καὶ καρδίας τοῖς σίμβλοις ἐντιθέμενος.

Ὁ βίος καθαρὸς, ὁ λόγος ἄλατι, τῷ θεῷ Εὐμένιε, ἠρτυμένος, διεδείκνυ σου τὴν ἔνδοθεν, κεκρυμμένην καὶ χάριν καὶ λαμπρότητα.

Ἵψώθης ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος, καὶ θρόνων ἐπέβης ὑψηλοτάτων, μύρῳ θεῷ χρισθεὶς Πνεύματος, καὶ Χριστοῦ εὐωδία γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, παθῶν μου ἀπέλασον τὸ δυσῶδες, καὶ στερέωσον κλονούμενον, προσβολαῖς τοῦ δολίου πολεμήτορος.

Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας » τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, » εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Κάθισμα. Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ὁρθοδόξοις ἐμπρέπων Πάτερ διδάγμασι, τὰς ζοφώδεις αἱρέσεις, πάσας ἐμείωσας, καὶ θαυμάτων αὐτουργὸς δειχθεὶς Εὐμένιε, περιβόητος παντί, προμηθεΐα θεϊκῇ, ἐγένου· ὅθεν σε πιστεῖ, τιμῶμεν ὡς ἱεράρχην, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμότιμον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Τὸ πανάγιον ξύλον τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ἀναλάβωμεν πίστει ἐπὶ τῶν ὤμων ἡμῶν, καὶ τοῦ βίου τὰ τερπνὰ ἀπορρήψωμεν, ὃ οἱ πάλαι βασιλεῖς, ἀναλαμβάνοντες πιστῶς, ἐνίκησαν πολεμίους, καὶ φύλα τὰ τῶν βαρβάρων, τῇ δυνάμει τούτου ἀνέτρεψαν.

Ῥδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἶκος γέγονας Πνεύματος, θείοις ναοῖς σχολάζων Ἱεράρχα, καὶ σεπταῖς μελέταις ὠραϊζόμενος.

Ἱεράρχης θεόληπτος, Πάτερ σοφὲ καὶ πρόεδρος Γορτύνης, γεγονῶς θαυμάτων, αἴγλην ἀπήστραψας.

Χάσμα μέγα τοῦ δράκοντος, τῶν προσευχῶν ἐνέπρησας λαμπάσι, κατὰ σοῦ ὀρμήσαντος ἱερώτατε.

Ῥωμαλέῳ φρονήματι, τὸν δυσμενῆ κατέβαλες ἀνδρείως, καὶ ὄρμας λεόντων σὺ ἐχαλίνωσας.

Θεοτοκίον.

Ἰεραὶ προκατήγγειλαν, πάλαι φωναὶ τοῦ τόκου σου τὸ βάθος, ὧν νῦν τὰς ἐκβάσεις εἶδομεν Ἄχραντε.

Ῥοδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Σύνεσιν ἔσχηκας, ὡς εἰρηνεύσας ἐκ παθῶν Ὅσιε, νοῦν καὶ ψυχὴν ὅθεν διαλύεις τὰς ἔριδας πιστῶς, τῶν βασιλευόντων, καλῶς πειθομένων σοι.

Τὰς ἀκοὰς ὑποθεῖς, σοὶ βασιλέων ὁ πιστὸς ἔλυσεν, ἔχθραν μακράν, ὄλεθρον γεννῶσαν, καὶ τὴν ἀδελφικὴν, ὁμόνοιαν στέργει, θεόφρον Εὐμένιε.

Οἷα πυρσὸς ἐπιστάς, Ῥώμην φωτίζεις ἐκτελῶν θαύματα, καὶ τοὺς παθῶν, βυθῶ νηχομένους, πρὸς ὄρμον γαληνόν, ἰάσεων μάκαρ, σοφῶς ἐκκαλούμενος.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος ἡμῖν, τὸν προαιώνιον Υἱὸν τέτοκας, θελητικαῖς, δυσὶν ἐνεργείαις, ὑπάρχοντα διπλοῦν, ὡς ἄνθρωπον ἅμα, Θεόν τε Πανάμωμε.

Ῥοδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐνεργῆ θησαυρὸν ἀδαπάνητον, ἔχων ἐν καρδίᾳ σου Χριστὸν Εὐμένιε, ὥσπερ πηλὸν λελόγισαι, τὸν χρυσὸν βασιλεύς, ὃν παρέσχε σοι.

Ἵψηλὴν εἰς καθέδραν ἐκάθησας, Πάτερ τῆς εἰρήνης φθεγξάμενος πρόσρημα, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄνωθεν ὄππερ νῦν τῇ προσκλήσει σεμνύνεται.

Μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις διέπλευσας, βίου τὸ κλυδώνιον τὸ πολυώδυνον, καὶ τοὺς λιμένας ἔφθασας, ἔνθα δῆμος Ὀσίων εὐφραίνεται.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ καταβὰς ὁ οὐράνιος, ὄμβρος χερσωθεῖσαν τὴν γῆν Ἀειπάρθενε, θεογνωσίας νάμασι, καταρδεύσας πολύφορον ἔδειξε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξι» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἅ- » βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φωτὶ θεϊκῶ, ἐλλαμφθεὶς παμμακάριστε, φωτίζεις ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σου, τὴν σεπτὴν καὶ ἔνδοξον, καὶ ἁγίαν πάτερ μετάστασιν, ἱεράρχα Εὐμένιε· πρεσβεύεις γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Οἶκος

Οἴκτειρον Κύριε τὸν σὸν δοῦλον, καὶ συγχώρησον πάντα τὰ ὀφειλήματα νῦν, καὶ δώρησαί μοι τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἵνα ὕμνοις σε δοξάζω ἀπαύστως, καὶ τὸν πιστόν σου θεράποντα στέψω ὡδαῖς, τὸν πρόεδρον Γορτύνης σήμερον, Εὐμένιον τὸν φωστῆρα, γῆς πάσης τὸ μέγα κειμήλιον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, καὶ τῆς Κρήτης τὸ θεῖον ἀγλάϊσμα· πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐμενίου, Ἐπισκόπου Γορτύνης.

Στίχ. Τὸ λεῖον Εὐμένιος ὄμμα Γορτύνης,

Πανευμενὲς κατεῖδεν ὄμμα Κυρίου.

Ὅγδοάτη δεκάτη θάνεν Εὐμένιος μεγάλητωρ.

Οὗτος ὁ Εὐμένιος, ἐκ νεότητος πολλαῖς σκληραγωγίαις ἀσκήσεως ἑαυτὸν καθυποβαλὼν, τὴν ἄκραν ταπεινώσιν ἐκτήσατο· διὸ καὶ τοὺς οἴακας τῆς κατὰ Γορτύνην Ἐκκλησίας πιστεύεται. Οὗτος, δεινότατον δράκοντα καθ' αὐτοῦ ὀρμήσαντα, λαμπάσι κατέφλεξεν. Ἐντεῦθεν δὲ τὴν Ῥώμην καταλαβὼν, οἷα τις πυρσὸς ταῖς θεαῖς διδαχαῖς κατεφώτισε, σημείοις καὶ τέρασι πολλοὺς καταπλήξας. Κάκειθεν τὴν Θηβαΐδα καταλαβὼν, καὶ μὴ βουλόμενος, παραυτίκα τοῦ αὐχμοῦ τὴν κατήφειαν καταστέλλει, ἔνθα ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ. Οἱ δὲ παῖδες τῶν

Θηβαίων τῆ πατρίδι καὶ ποιίμνη τὸ τούτου σκῆνος παραπέμπουσι, Ῥάξος ὄνομα τῶ τόπω, ἥτις καὶ Κυρίλλου τὸ σεπτὸν κατέχει σῶμα.
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Σοφίας καὶ Εἰρήνης.

Στίχ. Εἰρήνη καὶ Σοφία τμηθεῖσαι κάρας,
Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν εἶδον εἰρήνην, Λόγε.
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀριάδνης.

Στίχ. Σῶζει ραγεῖσα τὴν Ἀριάδνην πέτρα·
Χριστὸς γὰρ αὐτὴν ἔσκεπε ζωῆς πέτρα.
Αὕτη ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τῶν βασιλέων ἠθλησε, δούλη τινὸς χρηματίσασα Τετρούλλου, πρώτου τῆς Προμισέων πόλεως, Φρυγίας Σλαουταρίας· καὶ διὰ τὸ μὴ θελῆσαι αὐτὴν συνεορτάσαι ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ παιδὸς τοῦ κυρίου αὐτῆς ἐν τῶ ναῶ τῶν εἰδώλων, ἐξέσθη σφοδρῶς, καὶ ἀφείθη. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ἐδιώκετο ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος, πέτρα τινὶ πλησιάσασα, ἠῤῥξατο ῥυσθῆναι· καὶ θεία νεύσει ραγεῖσης αὐτῆς, μέσον αὐτῆς εὐρέθη, τῶν πετρῶν αὐθις εἰς ἓν συνελθουσῶν· οἱ δὲ διώκοντες αὐτὴν ἄνδρες, ἐξ ἐπιφανείας Ἀγγέλων ἐπίππων δόρατα κατεχόντων, διεφθάρησαν καὶ ἀπώλοντο.
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Κάστορος.

Στίχ. Οὐ θῆρ ὁ Κάστωρ, ἀλλ' ἀνὴρ τις γεννάδας,
Ἦ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀνδριάς πρὸς αἰκίας.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσεῆς.
Νεκρῶν λογισμῶν, προθυμία τῆς ψυχῆς κατακαυχώμενος, ἐν βαθυτάτῳ γήρα Ὅσιε, ἀποδημίας ἐκέχησο, ἐπ' εὐεργεσία τῶν πίστει, δεχομένων Εὐμένιε, σὲ τὸν σοπορέα τῶν σεπτῶν, καὶ ἱερῶν διδαχῶν.
Ἦ Ῥώμη τῶν σῶν, ἀπολαύσασα καλῶν, δῶρον ποθοῦμενον, τῆ Θηβαῖδι μὴ βουλόμενον, πάτερ ἐκπέμπει Εὐμένιε· ἔνθα γεγονὼς ἀναστέλλεις, τοῦ αὐχμοῦ τὴν κατήφειαν, τῆ ἐπομβρία τῶν σεπτῶν εὐχῶν σου Ὅσιε.
Μαζοῖς ἐκτραφεῖς, ἐγκρατείας τὸ σεπτὸν γάλα ἐθήλασας, καὶ ἡλικίας μέτρον ἔφθασας, ἀνενεχθεῖς εἰς ἀκρόρειαν, Πάτερ ἀρετῶν καὶ ἡλίου, ἀπαστράψας φαιδρότερον, θεοσημεῖαις τοῖς νυκτὶ κατασχεθεῖσι παθῶν.
Θεοτοκίον.

Ἀύλου φωτός, οἰκητήριον ἢ σὴ μήτρα γεγένηται, τοῦ φρυκτωρίας θείας γνώσεως, τὴν ἀθειαν μειώσαντος, ἄχραντε Θεόνυμφε Κόρη, ὄν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.
Καταπαλαίσας τὸν ἐχθρόν, καὶ τὸν δρόμον τὸν καλὸν διατελέσας, βαθυτάτῳ ἐν γήρα, πρὸς τοὺς πατέρας τοὺς σοὺς, μετέβης σῖτος ὡσπερ ὄριμος, ξένης ἐπὶ χώρας, λαβῶν τοῦ βίου πέρας.
Ἀμνημονήσαντες τῶν σῶν, οὐδαμῶς Πάτερ καλῶν παῖδες Θηβαίων, τῆ πατρίδι καὶ ποιίμνη τὴν ἱεράν σου σορόν, αἰσίως κρίναντες ἐκπέμπουσιν· ἥσ τῆ ἐπανόδῳ, θαυμάτων ἔρρει χάρις.
Ῥάξος Κυρίλλου τὸ σεπτόν, καὶ πολυάθλον τὸ πρὶν κατέχων σῶμα, καὶ τὸ σὸν νῦν συγκρύπτει, παραπλησίως Σοφέ, συνάψας τοὺς βίῳ ὁμόφρονας, οὐς ἢ ἄνω φέρει, πατρὶς εἰς τοὺς αἰῶνας.
Θεοτοκίον.

Ἰερωτάτη Προφητῶν, σὲ προγράφει ἀληθῶς σεμνὴ χορεία, ἀλατόμητον ὄρος, ῥάβδον καὶ πύλην, δι' ἧς διήλθεν ὡς οἶδεν ὁ Ὑψιστος, πάλιν κεκλεισμένην, ἐάσας σε Παρθένε.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς

» Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, » μεταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, » καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ ιεράρχης, ἐκ δυνάμεως πάτερ, εἰς δύναμιν μετέβης θαυμαστῶς, ἔνθα χοροὶ ιερώτατοι, λειτουργοῦσιν ἐν φόβῳ, Τριάδι τῇ σεπτῇ μετὰ πασῶν, οὐρανίων παμμάκαρ, Εὐμένιε Δυνάμεων.

Στῆσον τὴν νῦν καταγιγίδια, τῆς πατρίδος τὸ Θεῖον ταῖς σαῖς ἐξευμενίζων προσευχαῖς, βαρβαρικὴν μάκαρ ἔφοδον, τὴν ἡμᾶς τυραννοῦσαν, καὶ πείρα συνωθοῦσαν τῶν κακῶν, εἰς βυθὸν ἀπωλείας, ἀοίδιμε Εὐμένιε.

Ἡ σὴ πανίερος μνήμη, συγκαλεῖται ποιμένας, ὁσίους καὶ λαὸν τὸν εὐσεβῆ, ἁγιασμὸν πᾶσι φέρουσα· ἦν τελοῦντας πλουσίως, καταύγασον ἡμᾶς μαρμαρυγαῖς τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, πανεύφημε Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Φέρεις τὸν φέροντα πάντα, θεϊκῆ δυναστεία, καὶ τρέφεις ἐκ μαζῶν πᾶσαν πνοήν, τὸν διατρέφοντα Πάναγνε· ὑπὲρ νοῦν σου τὸ θαῦμα, Ἀγγέλους καταπλήττον καὶ βροτούς, τοὺς ἀεὶ σε ὑμνοῦντας, καὶ πόθῳ μακαρίζοντας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία,

» ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ » πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας

Παρθένου, ἀφράστως

» σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν

» ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Εὐμένιε θεόληπτε, τῶν Ἀρχαγγέλων σύσκηνε, ὡς παρρησίαν πλουτήσας, πρὸς τὸν Χριστὸν ιεράρχα, οὗ καὶ τῷ θρόνῳ Ἁγίε, ἐνδόξως νῦν παρίστασαι, τῶν ἐκτελούντων μέμνησο, τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς· Σταυρὸς ὁ φύλαξ... (σελ. 243).

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἐύλον τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρῶντες, μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὑδατι θεουργῷ καὶ αἵματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολίζεται ὡς νύμφη, Σταυροῦ τὴν δόξαν μέλπουσα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Λόγην σὺν τῷ Σταυρῷ, τοὺς ἦλους καὶ τὰ ἄλλα, ἐν οἷς τὸ ζωηφόρον, Χριστοῦ ἐπάγη σῶμα, ἐν ὕμνοις προσκυνήσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη, Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΙΘ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Σαββατίου καὶ Δορυμέδοντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ΄.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τὸ ζωηφόρον φυτόν, ὁ Σταυρὸς ὁ πανάγιος, εἰς ὕψος αἰρόμενος, ἐμφανίζεται σήμερον· δοξολογοῦσι, πάντα τὰ πέρατα· ἐκδειματοῦνται, δαίμονες ἅπαντες. Ὡ οἶον δώρημα, τοῖς βροτοῖς κεχάριστα! δι΄ οὗ Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὡς βότρυν πλήρη ζωῆς, ὁ βαστάσας τὸν Ὑψιστον, ἀπὸ γῆς ὑψούμενος, Σταυρὸς ὁράται σήμερον, δι΄ οὗ πρὸς Θεόν, πάντες εἰλκύσθημεν, καὶ κατεπόθη, εἰς τέλος θάνατος. Ὡ ξύλον ἄχραντον! ὑφ΄ οὗ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀθανάτου βρώσεως, Χριστὸν δοξάζοντες.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! εὗρος καὶ μῆκος Σταυροῦ, οὐρανοῦ ἰσοστάσιον, ὅτι θεία χάριτι, ἀγιάζει τὰ σύμπαντα· ἐν τούτῳ ἔθνη βάρβαρα ἤττηνται· ἐν τούτῳ σκῆπτρα, ἀνάκτων ἠδρασταί. Ὡ θείας κλίμακος! δι΄ ἧς ἀνατρέχομεν εἰς οὐρανοῦς, ὑψοῦντες ἐν ἄσμασι, Χριστὸν τὸν Κύριον.

Καὶ τῶν Ἁγίων γ΄

Ἦχος ὁ αὐτός. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Τρυφήν τὴν ἀδαπάνητον, ποθῶν κληρώσασθαι, Τρόφιμε Μάρτυς, πόνοις τοῦ σώματος, σὺ ἐνετρύφας· καὶ δὴ μετέστης ἐκ φθορᾶς, πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν ἀγαλλόμενος, καὶ τῷ μαρτυρίῳ ἐγκοσμούμενος· διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι μάκαρ τὸ μέγα ἔλεος.

Σαββάτιος ὁ ἐνδοξος, πολλαῖς κολάσεσιν ἐγκαρτερήσας, νῦν ἐσαββάτισεν εἰς τὰς ἐπαύλεις, τῶν οὐρανῶν περιχαρῶς, γέρα τῶν ἀγώνων κομιζόμενος, δήμοις τῶν Ἀγγέλων ἀριθμούμενος· αὐτοῦ Χριστέ πρεσβείαις, δώρησαι τῷ λαῷ σου τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀθέων βουλευτήριον, ἀποκρουσάμενος βουλαῖς ἐνθέοις, τὸν νοῦν ὠχύρωσεν ὁ Δορυμέδων, καὶ προσεχώρησε στερρῶς, πρὸς τὰ τῶν βασάνων πειρατήρια· νίκης τε βραβεῖα κομισάμενος, Χριστῷ συμβασιλεύει, πάντοτε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δεόμενος. Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἡ φωνὴ τοῦ Προφήτου σου Μωυσέως, ὁ Θεὸς πεπλήρωται, ἢ λέγουσα· Ὅψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλλονται, ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς, ὕμνον σοι προσφέροντα καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν, δι΄ ὧν ἡμᾶς ἔσωσας ἀγαθὴ καὶ φιλόνητο. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ

Ἦχος πλ. δ΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, τὸν τόπον προσκυνήσωμεν, ἀνυψοῦντες, τὸν τρισόλβιον Σταυρόν, ἐν ᾧ κατεκενώθη, τὸ αἷμα τοῦ Δεσπότη, τὸ βλύσαν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Νεκρώσαντες τὰ πάθη σαρκός, καὶ πνεύματος θεόφρονες, ἐπειχθῶμεν, ὑψωθῆναι ἀπὸ γῆς, οὐράνιον πρὸς λῆξιν, Σταυροῦ τῆ ἀνυψώσει, συσταυρωθέντες τῷ Δεσπότη Χριστῷ.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Ζωήρυτος ἐκ θείας πλευρᾶς, πηγὴ σαφῶς ἐξέβλυσε, τοῦ Σωτῆρος, καταρδεύουσα ψυχὰς τῶν πίστει προσκυνούντων, τὸ θεῖον πάθος τούτου, καὶ τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ τετραπέρατος κόσμος σήμερον ἀγιάζεται, τοῦ τετραμεροῦς ὑψουμένου σου Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ κέρας τῶν πιστῶν, συνυψοῦται βασιλέων ἡμῶν, συντριβόντων ἐν αὐτῷ τῶν δυσμενῶν τὰ κέρατα. Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστὸς ἐν τοῖς ἔργοις σου! δόξα σοι.

Ἀπολυτίκια

Τῆς Ἑορτῆς· Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...

Τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Τὴν ἀκαθαίρετον, Τριάδος δύναμιν, ἀνηφορήσαντες, Μάρτυρες ἔνδοξοι, ἐναπετέματε στερβῶς, τὴν ἄκανθαν τῆς ἀπάτης, Τρόφιμε μακάριε, Ἐκκλησίας ἐντρύφημα, Σαββάτιε πάνσοφε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ δόξα εὐσεβῶν Δορυμέδον· ὅθεν ὑμᾶς ἀνευφημοῦμεν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν Φιλάνθρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἠνέφξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι ληστῇ, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε. Δέξαι ὡς περ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας· Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς. Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀπλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰς παλάμας Οἰκτίρμον, τὰ ἔθνη τὰ μακράν, ἀπὸ σοῦ γεγονότα, συνήγαγες δοξάζειν σου, τὴν πολλὴν ἀγαθότητα· ἀλλ' ἐπίβλεψον, ἐπὶ τὴν σὴν κληρουχίαν, καὶ κατάβαλε, τοὺς καθ' ἡμῶν πολεμίους, Σταυρῷ τῷ τιμίῳ σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τρίφωτον ὑμῶν Μαρτύρων διαυγίαν. Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ταῖς ὑπερφώτοις ἀστραπαῖς τοῦ Πνεύματος, καταλαμπόμενοι, τὰ σκοτεινὰ νέφη, τῆς ψυχῆς μου λύσατε, τὸν νοῦν μου καταυγάσατε, καὶ τὰ χεῖλη πρὸς ὕμνον, ὑμᾶς γεραίρειν ἀνοίξατε, Μάρτυρες Χριστοῦ μεγαλῶνυμοι.

Ῥωμαεότητι φρενῶν ἀντέστητε, τῷ ματαιόφρονι, νέμειν θεοῖς σέβας, Μάρτυρες ἀλλόκοτον, ὑμᾶς καταναγκάζοντι, καὶ θυσία τελεία, διὰ ποικίλων κολάσεων, τῷ Παμβασιλεῖ προσηνέχθητε.

Ἰσχύς ὑμῖν παρὰ Θεοῦ δεδώρηται, τοῦ παντοκράτορος, καταβαλεῖν πᾶσαν, τὴν ἰσχὴν τοῦ δράκοντος, σεπτοὶ Μεγαλομάρτυρες, τῆς Τριάδος ὀπλῖται, Σαββάτιε, ἀξιάγαστε, θεῖε Δορυμέδον καὶ Τρόφιμε.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικαῖς σου πηγαζούσαις χάρισι, Θεοχαρίτωτε, πύλη φωτὸς μόνη, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, φαιδρῶς καταναγάζόμενοι, τὸ βαθύτατον σκότος, τῶν ἀνυποίστων κολάσεων, σὲ ὑμνολογοῦντες, παρέδραμον.

Ῥδὴ γ´. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ῥραισιότατῳ λογισμῷ, καὶ σταθηρᾷ διανοίᾳ, πρὸς βασάνων ἐχωρήσατε πείραν, αἰκίζόμενοι σφοδρῶς, καὶ μάλιστα ξεόμενοι, καὶ ἀηττήτῳ γνώμῃ, ἀπαρασάλευτοι μένοντες.

Ταῖς τῶν αἱμάτων προχοαῖς, ἱερωτάτην πορφύραν, ἐπιχρώσαντες γενναῖοι ὀπλίται, ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, Κυρίῳ νῦν παρίστασθε, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβείαν, ἀκαταπαύστως ποιοῦμενοι.

Οὐκ ἐξηρνήσασθε Χριστόν, προσομιλοῦντες βασάνοις, καὶ ξεόμενοι τὸ σῶμα ποικίλως, καὶ τεινόμενοι δεινῶς, καὶ τοῖς θηρσί διδόμενοι, πανευκλεεῖς ὀπλίται, ἅγιοι Μεγαλομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Νομοθεσίαις τοῦ ἐκ σοῦ σεσαρκωμένου Δεσπότη, πειθαρχοῦντες παναμώμητε Κόρη, οἱ γενναῖοι Ἀθληταί, ἀνόμους ἐτροπώσαντο, σὲ συνεργὸν ὡς σχόντες, τὴν σφύζουσαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συν» ἔσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέ- » τρα με Χριστέ, τῆς Ἐκκλησίας στήριζον· ὅτι οὐκ » ἔστι πλήν σου, ἅγιος μόνε φιλόνητο.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α´. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Βασάνων ἀνδρικῶς ὑπομείναντες πόνους, τὴν ἄπονον ζωὴν, ἐκομίσασθε ἅμα, Δορυμέδον καὶ Τρόφιμε, καὶ Σαββάτιε πάνσοφε· ὅθεν σήμερον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐορτάζουσα, τὴν ἱεράν ὑμῶν μνήμην, ἐνθέως ἀγάλλεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὁ ἄνω ὡς Θεός, οὐρανὸν θρόνον ἔχων, καὶ γῆν Χριστέ Σωτήρ, ὑποπόδιον φέρων, Σταυρὸν ἡμῖν ὑπέδειξας, σῶν ποδῶν ὑποπόδιον. Τοῦτον ἅπαντες, δαυτικῶς προσκυνοῦμεν. Τοῦτον φύλακα, καὶ βοηθὸν ἐξαιτοῦμεν, καὶ πίστει δοξάζομεν.

Ῥδὴ δ´. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ἵπομονῆ, τῶν αἰκισμῶν λαμπρυνόμενοι, ἐπὶ ξύλου, Μάρτυρες ἠρτήθητε, καὶ σιδηροῖς ὄνυξι πλευράς, ἔνδοξοι ξεσθέντες, τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος, τὴν θεῖαν ἀφθαρσίαν, ἐνεδύσασθε θρόνῳ, τῆς Τριάδος αἰεὶ παριστάμενοι.

Μαστιγωθεῖς, διὰ Χριστὸν μάρτυς Τρόφιμε, ἐνετρύφας, πόνοις ὑπερβάλλουσιν, ἀποσκοπῶν τὰς ἐν οὐρανοῖς, θείας ἀντιδόσεις, καὶ τὴν τρυφήν τὴν ἀδάπανον· ἥς νῦν κατηξιώθης, τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ τρυφῇ τῷ Δεσπότη γενόμενος.

Νεανικῶς, ἐγκαρτερήσας Σαββάτιε, ταῖς βασάνοις χαίρων ἐναπέδωκας, Θεοῦ εἰς χεῖρας τὴν σὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς οὐρανόθεν, μόνος καλῶς ἐσαββάτισας, νικήσας τὸν ἐκεῖθεν, ἐκριφέντα ἀθλίως, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς καθαρὸν, τοῦ Βασιλέως παλάτιον, σὲ Μαρτύρων, σύστημα τρισάριθμον, ἐπικαλούμενοι βοηθὸν, ἄχραντε Παρθένε, ναοὺς δαιμόνων ἠδάφισαν, καὶ πρὸς ναὸν ἄνω, μετετέθησαν δόξης, ἐν αἰνέσει αἰεὶ σε γεραίροντες.

Ῥδὴ ε´. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Μακρυνθέντες φιλίας, σώματος Πανεύφημοι προσωκείωθητε, διὰ πλείστων πόνων, καὶ μεγίστων Θεῷ πανοικτίρμονι, τῷ ὑμᾶς δι' οἶκτον, πεφιληκότι καὶ τὰ πάθη, τοῖς αὐτοῦ ἀποκτείναντι πάθεσιν.

Αἰ πορεῖαί σου μάρτυς, Τρόφιμε γεγόνασι κατευθυνόμενοι, πρὸς ὁδοὺς πανσόφους, μαρτυρίου, ἐν αἷς καλλυνόμενος, σιδηραῖς κρηπίσι, καθηλωμένος τοῦ Βελίαι, κεφαλὴν καὶ τὰ κέντρα συνέτριψας.

Ῥητορεύων τὰ θεῖα, Τρόφιμε πολύαθλε, τυράννους ἤσχυνας· καὶ τοῖς αἵμασί σου, βηματίζων τὴν γῆν καθηγιάσας· ἐμπεριπατεῖς δέ, χαρμονικῶς τῷ Παραδείσῳ, σωτηρίαν ἡμῖν ἐξαιτούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἁγίαν Παρθένον, τὴν θεοχαρίτωτον καὶ παναμώμητον, οἱ στερροὶ ὀπλῖται, εἰς βοήθειαν ἐπικαλούμενοι, τῶν βασάνων ὄγκον, καὶ τῶν δεινῶν τὴν τρικυμίαν, ἀκλονήτω διήλθον φρονήματι.

Ῥδὴ ς´. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐπέλευσαν γαληνῶς, τῇ κυβερνήσει τοῦ Πνεύματος, οἱ εὐκλεεῖς Ἀθληταί, βασάνων τὸ πέλαγος, καὶ πρὸς τὸν ἀκύμαντον, σωτηρίας ὄρμον, ἱερῶς ἐγκαθωρμίσθησαν.

Ῥαινόμενα καθορῶν, εἰς γῆν τὰ μέλη σου Τρόφιμε, καὶ ὄξος κατὰ τῶν σῶν, μυκτῆρων δεχόμενος, εὐόδους ὀσφρήσεως, ἀντελάβου πλέον, τοῦ Χριστοῦ τῆς ἀγαπήσεως.

Ὡς βουλευτὴς τῶν Χριστοῦ, δικαιωμάτων γενόμενος, βουλὰς ἀθέων ἐχθρῶν, τελείως ἐξέκλινας, καὶ σαυτὸν παρέδωκας, Δορυμέδον μάρτυς, ταῖς βασάνοις μαστιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Νευρούμενοι ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οἱ Ἀθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ἐνήθλησαν, τὴν ἀγνὴν Μητέρα σου, ἀνυμολογοῦντες, ἀπορρήτως σε κυήσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς » σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς » σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς ἀθλητῶν ἐδραῖωμα, καὶ εὐσεβείας ἔρεισμα, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει σου, τὴν φωτοφόρον ἄθλησιν· παναοίδιμε μάκαρ, ἀθλητὰ γενναϊόφρον, ἔνδοξε Τρόφιμε, σὺν ταῖς συνάθλοισ σου, ἰλασμόν τοῖς ὑμνοῦσί σε αἴτησαι, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὰ ἔπαθλα, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ἐθαύμασαν· ὅτι σῶμα θνητὸν περικείμενοι, ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσαντο, Σταυροῦ τῇ ἰσχύι κρατυνόμενοι· ὅθεν μακαρίζονται εἰς αἰῶνας, ἰλασμόν τῶν πταισμάτων αἰτούμενοι ὑπὲρ πάντων ἡμῶν· καὶ γὰρ τιμῶνται αὐτοί, ὡς ἀήττητοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Σαββατίου καὶ Δορυμέδοντος.

Στίχ. Πνέοντες ἐν Τρόφιμε καὶ Δορυμέδον,

Ἐν ἐκ ξίφους δέχεσθε καὶ βίου τέλος.

Ἐεσθεὶς σιδηροῖς Σαββάτιος ὀξέσιν,

Εἰς σαββατισμὸν θεῖον ὡς Μάρτυς φθάνει.

Ἐννεακαιδέκατη Τρόφιμον τάφον, ἠδὲ συνάθλους.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Πρόβου· ὧν ὁ μὲν Σαββάτιος ἐν Ἀντιοχείᾳ παραστάς τῷ Βικαρίῳ, καὶ σφοδρῶς τυφθεὶς καὶ καθειρχθεὶς, ἐν ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ Τρόφιμος, κρηπίσι σιδηραῖς ὑποδεθεὶς καὶ ὑπερόριος ἐν τῇ Συνάδων γενόμενος, πολλὰς τε μετὰ Δορυμέδοντος ὑποστάς τιμωρίας, ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλὰς.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ´. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Διόλου ταῖς νεύσεσι, ταῖς πρὸς τὸ θεῖον καλλωπιζόμενος, ὀβελίσκοις τε μάκαρ, πυρακτωθεῖσι καταφλεγόμενος, καὶ τὰς πλευράς σου ἀδίκως ξεόμενος, ὦ Δορυμέδον, στερρῶς ἐνεκαρτέρησας.

Ἴδεῖν ἐφιέμενος, Θεοῦ τὴν δόξαν τὴν ἀνεκλάλητον, ὀφθαλμοὺς ἐπηρώθης, πυρακτωθεῖσι σιδήροις Τρόφιμε, καὶ εὐχαρίστως Κυρίῳ ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀγάπη φλεγόμενοι, σεπτῆς Τριάδος οἱ τρεῖς ἠνύσατε, τοὺς μεγίστους ἀγῶνας, καὶ μυριάσι νῦν συναγάλλεσθε, ἐπουρανίαις· μεθ' ὧν ἡμῶν μέμηνησθε, λύσιν πταισμάτων ἀεὶ ἡμῖν αἰτούμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἐπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, ὑπεδέξω τὸν Λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποτικτόμενον· ὃν οἱ γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασάνων πυρᾷ ἐνεκαρτέρησαν.

Ἡ δὲ ἑ'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Γεγυμνωμένοις σώμασιν, αἰκισμοῖς προσπαλαίοντες, τὸν τῆς ἀφθαρσίας, στολισμὸν ἐδέξασθε, αἰσχύνῃ ἐνδύσαντες, τὸν δυσμενῆ αἰώνιον· καὶ στεφανηφόροι, μεταβάντες πρὸς λῆξιν, τὴν θείαν ἐκβοᾶτε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰχνηλατοῦντες Μάρτυρες, τοῦ Χριστοῦ τὰ παθήματα, ζύλοις προσδεθέντες, πειρασμοὺς ἠνέγκατε, γενναίῳ φρονήματι· καὶ ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος, πνίξαντες δαιμόνων, πονηρότατα στίφη, ἐνθέως μελωδεῖτε· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀνευφημείσθω Τρόφιμος, δοξαζέσθω Σαββάτιος, καὶ μεγαλυνέσθω, Δορυμέδων σήμερον· οἱ στῦλοι οἱ ἄσειστοι, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, οἱ φωτοειδεῖς, τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, οἱ ταύτην ταῖς ἀκτίσι, τῶν μεγίστων ἀγῶνων, σεπτῶς φωταγωγοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, συμφυῶς νοούμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἱερῶς ἐναθλοῦσι· μεθ' ὧν σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει » δὲ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δη- » μιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλο- » γεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ δὲ ἑ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰσχύι τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ, τῶν θηρῶν τὰς ὀρμὰς ἐπεδήσατε, καὶ ἀβλαβεῖς Μάρτυρες ἐμείνατε ἐξ αὐτῶν, μεγάλως θαυμαζόμενοι, ταῖς ἀμετατρέπτοις μεταβολαῖς· διὸ ταῖς τῶν Μαρτύρων, ἀγέλαις συναφθέντες, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύσατε.

Ὡς θύματα τραπέζη τῇ λογικῇ προσηνέχθητε ξίφει τεμνόμενοι, πανευκλεῶς· καὶ τῶν πρωτοτόκων νῦν ἐν σκιναῖς, περιχαρῶς αὐλίζεσθε, βλέποντες τὴν δόξαν τὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς ἐπικαρπίας, δεχόμενοι τῶν πόνων, καὶ τὰ βραβεῖα τῆς ἀθλήσεως. Συμφώνως συνελθόντες δεῦτε πιστοί, Δορυμέδοντα νῦν καὶ Σαββάτιον, καὶ τὸν κλεινόν, Τρόφιμον δοξάσωμεν τοὺς στερρόους, τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας, βότρυας ἀμπέλου τῆς νοητῆς, ἐξ ὧν ἡμῖν ὁ οἶνος, τῆς ὄντως εὐφροσύνης, ἐναποστάζει θεία χάριτι.

Ἡ μνήμη ἡ πανέορτος τῶν σοφῶν Ἀθλητῶν ἀνατείλασα σήμερον, ὡς ἀληθῶς ὑπὲρ τὰς αὐγάς τὰς ἡλιακάς, καταφωτίζει ἅπαντας, σκότος ἀπελαύνουσα τῶν παθῶν, καὶ νέφη ῥαθυμίαν· ὧν Λόγε ταῖς πρεσβείαις, παράσχου πᾶσι τὰ ἐλέη σου.

Θεοτοκίον.

Φυλάξας σε Παρθένον ὁ ἐκ τῶν σῶν, ἀνατείλας λαγόνων ἀνέσπερος, ὡς ἀληθῶς,
Ἦλιος Παρθένε τοὺς ἀθλητάς, περιφανῶς ἐλάμπρυνε, διηγωνισμένους καρτερικῶς·
μεθ' ὧν αὐτὸν δυσώπει, ἡμᾶς κατοικτειρήσαι, τοὺς εὐσεβῶς σε μακαρίζοντας.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε» πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη
τοῖς ἀνθρώ- » ποῖς σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυ- » χωροτέρα τῶν
οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων » καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἁγίων.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις, κατακοσμήσας ὡς Θεός, καὶ διὰ τῶν σῶν Ἁγίων, πᾶσαν τὴν
γῆν φωταγωγῶν, Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε σῶζε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς· Σταυρὸς ὁ φύλαξ... (σελ. 243).

Ἀπόστιχα Στιχηρά. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἦλιν φθοροποιόν, ἐξαίρει ἀμαρτίας, τὸ τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, ὑψούμενον Σωτήρ
μου, λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν
αὐτοῦ.

Λύσιν τῶν δυσχερῶν, καὶ κτήσιν τῶν ἀρίστων, ὑψούμενος βραβεύει, τῷ γένει τῶν
ἀνθρώπων, Σταυρὸς Χριστοῦ ὁ ἅγιος.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἵτε τὸν Ἀμαλήκ, Μωσῆς κατετροποῦτο, Χριστοῦ προλέγων πάθη, Σταυρὸν
προδιετύπου, τὸν θεῖον καὶ πανάχραντον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δεῦτε χαρμονικῶς, ἀσπασώμεθα πάντες, τὸ σωτήριον Ξύλον, ἐν ᾧ ἐξετανύθη,
Χριστὸς ἡ ἀπολύτρωσις.

Καὶ τὰ λοιπά, ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅφιν, ἀνεστήλωσε χαλκοῦν, πάλαι Μωυσῆς ὁ θεόπτης, πρὸς τὴν ἀναίρεσιν, τῶν
δακνόντων ὄφεων· αὐτὸς δὲ ὄλον σαυτόν, ἐπὶ ξύλου ἀνύψωσας, Σωτήρ μου ζώσας,
πάντας ἐν τῷ θείῳ σου, καὶ ζωηφόρῳ Σταυρῷ· ὃς νῦν ἀνυψούμενος φλέγει, φάλαγγας
δαιμόνων, καὶ τρέπει, τῶν βαρβάρων φύλα καὶ φρυάγματα.

Σύ μου, τὸ φθαρτόν τε καὶ θνητόν, Σῶτερ ἐκ Παρθένου φορέσας, καὶ Θεομήτορος,
ἄφθαρτον ἀπέδειξας, καὶ πρὸς ζωὴν καὶ τρυφήν, ἀτελεύτητον εἵλκησας· πρὸς ἣν
ἐπανάγεις, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε, Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὄπλον κραταῖον ἐν
πολέμοις, Δέσποτα τὸν θεῖον Σταυρόν σου, τῷ πιστῷ σου ἄνακτι δωρούμενος.

Λάμπρον, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν· ἔργον γὰρ ἐσμὲν τῶν χειρῶν σου, πάντες Χριστέ ὁ
Θεός, ὄπλῳ δὲ στεφάνωσον, τοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς, νίκας τούτοις δωρούμενος, κατὰ

πολεμίων, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, ἰσχὺν καὶ ἄσυλον, ὄλβον, τὸν Σταυρὸν σου
πλουτοῦσιν, Ὑψιστε ὁ ἄφθορον μήτραν, Σῶτερ ὑποδὺς τῆς Θεομήτορος.

Καὶ τῶν Ἁγίων γ'

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Ἄνωθεν ἡ κλήσις σου, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων Εὐστάθιε· ἀλλ' αὐτός σοι ὀπτάνεται,
Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ ἀγρεύει μάκαρ, πίστεως δικτύοις· καὶ τῷ Βαπτίσματι
αὐτοῦ, ἀποκαθάρας τὰς ἀμαρτίας σου, πρὸς βίου πειρατήριον, ὑπομονὴν σοι
προτείνεται, ὁ Δεσπότης καὶ δείκνυσι, νικητὴν διαβόητον.

Χαίρων ἐν νεότητι, τῆς ἀρετῆς τὸ γυμνάσιον, ὑπεδέξω Εὐστάθιε, τῶν παιδῶν
στερούμενος, καὶ τῆς σῆς συζύγου, τὴν αἰχμαλωσίαν, ὑπενεγκῶν καρτερικῶς, καὶ
ὑπομείνας θητεῖαν ἄτιμον· ἀλλά σε παναοίδιμε, ἡ ἐν πολέμοις ἀνδρεία σου, ποθητὸν
κατεστήσατο, καὶ λαμπρῶς ἐπανήγαγε.

Θεῖον ὡς θυμίαμα, διὰ πυρὸς εὐωδέστατον, καὶ τερπνὸν ὀλοκάρπωμα, θυσία
εὐπρόσδεκτος, προσφορά τε ζῶσα, καὶ τελειοτάτη, σὺ προσηνέχθης τῷ Θεῷ,
πανοικεσία καρποφορούμενος· διό σε ἡ οὐράνιος, νῦν κατοικία Εὐστάθιε, σὺν τοῖς
σοῖς εἰσεδέξατο, καὶ Ἁγίων στρατεύματα.

Δόξα. Ἦχος β'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Ὁ δεῦτερος Ἰὼβ Εὐστάθιος, τὸν βίον τοὺς ἄθλους καὶ τοὺς στεφάνους, εἰς προτροπὴν
ἀρετῶν ἑαυτὸν ἡμῖν προέθηκε, καὶ στήλην καρτερίας, ὑπερβὰς ἀληθῶς τὸν Ἰὼβ, τῇ
ἀρετῇ, σὺν τῇ συζύγῳ, καὶ τοῖς τέκνοις· ὁ πιστὸς ἐν βίῳ, καὶ ἀκράδαντος ἐν
πειρασμοῖς, καὶ ἐν ἀθλήσει νικηφόρος· ὃν προσάξωμεν εἰς πρεσβείαν Χριστῷ, τοῦ
δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν φωτισμόν, καὶ ἰλασμόν τῶν πλημμελημάτων.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεῖος θησαυρὸς ἐν γῆ κρυπτόμενος, τοῦ Ζωοδότου ὁ Σταυρός, ἐν οὐρανοῖς ἐδείκνυτο
βασίλει εὐσεβεῖ, νίκης κατ' ἐχθρῶν ὑπογραμμὸν δηλῶν νοερόν· ὃν γεγηθῶς πίστει
καὶ πόθῳ, θεόθεν ἀναδραμῶν πρὸς θεωρίας ὕψωσιν, σπουδῇ μεγίστη ἐκ γῆς λαγόνων
ἀνέφηεν, εἰς κόσμου λύτρον, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπόστιχα στιχηρά. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος.

Ῥαπίσματα ὑπήνεγκας, καὶ σταύρωσιν Μακρόθυμε, καὶ ὄνειδη, θέλων πάντας ἐκ
χειρὸς, λυτρώσασθαι τοῦ πλάνου, ὁ μόνος ζωοδότης, καὶ πανοικτίρμων καὶ
φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν
αὐτοῦ.

Τιμῷ σου τὸν Σταυρὸν ἀγαθέ, τοὺς ἥλους καὶ τὴν λόγχην Σωτήρ, δι' ὧν πάντας,
ἐλυτρώσω τῆς φθορᾶς, ὡς μόνος ζωοδότης, καὶ πάντων εὐεργέτης, μόνε φιλόανθρωπε
Σωτήρ ἡμῶν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.
Σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἐμέ, Σωτήρ μου ὑπεράγαθε, ἐρραπίσθης, καὶ ὑβρίσθης
Λυτρωτά, καὶ ὄξος ἐποτίσθης, καὶ λόγχη ἐκεντήθης, καὶ πάντα φέρεις ἀναμάρτητε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἐφραὶμ Καρίας.

Ἀδαμάντινε τὴν ψυχὴν, πῶς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσωμεν; τὴν γὰρ φύσιν ὑπερέβης·
χρημάτων καὶ παιδῶν, καὶ τῆς συμβίου στερούμενος, τὴν μακαρίαν ἐκείνην, καὶ
αοίδιμον φωνὴν τοῦ Ἰὼβ ἐξεβόησας· Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο· ὡς τῷ
Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Ἄλλ' ὃν ἠγάπησας Θεόν, καὶ ὃν θερμῶς
ἐπεπόθησας, πάλιν σοι τοὺς φιλάτους ἔδωρήσατο, συναθλητὰς γενέσθαι σοι
προμηθευσάμενος· μεθ' ὧν διὰ ποικίλων βασάνων, τὸ μακάριον τέλος διήνυσας.
Αὐτοὺς καὶ συμπρεσβευτάς σου λαβόμενος, καρτερόψυχε Εὐστάθιε, δυσώπησον
λυτρωθῆναι ἡμᾶς, τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Και νῦν. Ὁ αὐτός.

Σήμερον προέρχεται ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ πιστοὶ εἰσδέχονται αὐτὸν ἐκ πόθου, καὶ λαμβάνουσιν ἰάματα, ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ πάσης μαλακίας. Αὐτὸν ἀσπασώμεθα τῇ χαρᾷ καὶ τῷ φόβῳ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἀνάξιοι ὄντες· χαρᾷ δὲ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἣν παρέχει τῷ κόσμῳ, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεὶς Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Ἄγρευθεις οὐρανόθεν πρὸς εὐσέβειαν ἔνδοξε, τῇ τοῦ σοὶ ὀφθέντος δυνάμει, δι' ἐλάφου Εὐστάθιε, ποικίλους καθυπέστης πειρασμούς, καὶ ἤστραψας ἐν ἄθλοις ἱεροῖς, σὺν τῇ θεῖα σου συμβίῳ καὶ τοῖς υἱοῖς, φαιδρύνων τοὺς βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δεῖξαντί σε ἐν παντί, Ἰωβ παμμάκαρ δεύτερον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐν μέσῳ τῆς Ἑδέμ, ξύλον ἤνεγκε θάνατον· ἐν μέσῳ δὲ τῆς γῆς, ξύλον ζωῆς ἐβλάστησε· γευσάμενοι γὰρ τοῦ πρώτου, ἄφθαρτοι ὄντες, φθαρτοὶ γεγόναμεν· τυχόντες δὲ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετρυφήσαμεν· διὰ Σταυροῦ γὰρ σώζει ὁ Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. (δίς)

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὸ προσταχθέν.

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τῷ χρόνῳ, ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ Σταυροῦ τὸν τύπον, ὡς τὰς χεῖρας ἐξέτεινε, σταυροφανῶς Σωτὴρ μου· καὶ ἔστη ὁ ἥλιος ἕως ἐχθροῦς, ἀνεῖλεν ἀνθισταμένους σοὶ τῷ Θεῷ· νῦν δὲ οὗτος ἐσκοτίσται, ἐπὶ Σταυροῦ σου ὀρῶν, θανάτου κράτος λύνοντα, καὶ τὸν ἄδην σκυλεύοντα. (δίς)

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῆς εὐσταθείας τῷ φερωνύμῳ κρότος. Θεοφάνους.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τῷ λόγῳ, τὸ τῶν παθῶν μου σκίρτημα, ταῖς ἰκεσίαις σου, καθυποτάξας, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, εὐφημεῖν παρασκεύασον, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, τῶν σῶν ἀγώνων παμμακάριστε.

Ἦ κλήσις, οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων γέγονεν, ἡ σὴ πανάριστε, ἀλλ' οὐρανόθεν Παῦλον ὡς τὸ πρῖν, ὁ Χριστὸς σε ἐκάλεσεν, ἐπιφανεὶς ὡς ἔλαφος, τῶν ἰοβόλων ἐκλυτρούμενος. Σοφίας, τῆς ἀνωτέρω ἔμπλεως, Μάρτυς γενόμενος, τοῦ φθειρομένου πλούτου καὶ τρυφῆς, οὐρανῶν τὴν ἀπόλαυσιν, πανευσεβῶς προέκρινας, πανοικεσία στεφανούμενος.

Θεοτοκίον.

Εὐρών σε, καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς κτίσεως, ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης καὶ Θεός, σαρκωθῆναι ηἰδόκησεν, ἐκ σοῦ σαρκὶ τὸν ἄνθρωπον, ἀναμορφῶσαι προμηθούμενος.

Ῥδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐπέφερες πειρασμῶν, τὰς τρικυμίας καρτερῶς ἔνδοξε, μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, τέκνων γυναικός τε στερούμενος.

Σωθέντες παρὰ Θεοῦ, τῆς τῶν θηρῶν διαρπαγῆς παῖδές σου, μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, θήρας νοητοῦς ἐτροπώσαντο.

Τὸν βίον διαπερῶν, ὡς ποταμὸν τοῖς πειρασμοῖς ἔνδοξε, σοῦ τῆς ψυχῆς διέσωσας, τὸ θεοειδὲς ἀταπείνωτον.

Θεοτοκίον.

Ἀγνεΐας τὸ καθαρὸν, καὶ παρθενίας τὸ σεπτὸν σκῆνωμα, δεῦτε πιστοὶ ὑμνήσωμεν, ἐν χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ » κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγή » καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις ἀνδραγαθῶν, καρτερίας τοῖς πόνοις ὑπεραθλῶν, νέος ἀνηγόρευσαι, Ἰὼβ Μάρτυς πανένδοξε· τῶν γὰρ τερπνῶν τοῦ βίου, παθῶν τὴν ἀφαίρεσιν, σὺν γυναικί, καὶ τέκνοις, Θεῷ ἠὺχαρίστησας· ὅθεν ἐπὶ τέλει, τῶν ἀγῶνων ὡς νίκης, βραβεῖον παρέσχε σοι, τὴν τοῦ αἵματος πρόσχυσιν. Ἀθλοφόρε Εὐστάθιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁμοιον. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ὑπὸ τὴν γῆν, κεκρυμμένον ἀνείλετο ἡ σεμνή, Ἑλένη, καὶ πίμπλησι, χαρᾶς κόσμου τὸ πλήρωμα· καὶ τεμένη θεσπίζει, ὑψοῦσθαι ἐν Πνεύματι· καὶ τὸ σκῆπτρον κομίζει, ἐπὶ τὰ βασίλεια· ὅπερ καὶ δεικνῦσα, τῷ Υἱῷ ἀνεβόα· Ὑφάπλωσον Δέσποτα, τὰς σὰς χεῖρας καὶ πρόσδεξαι, τὸν δεικνύμενον ἅπασι, κράτος σου, καὶ νίκας σοφέ, καὶ τὰ ἔθνη δίδαξον ἐν χάριτι, τοῦ προσκυνεῖν μετὰ πόθου, Σταυρὸν καὶ τὰ πάθη Χριστοῦ.

Ῥδὴ δ΄. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Θεΐα παλάμη σωθεῖσα τῆς τυραννίδος, τῆς τοῦ ἐχθροῦ διέμεινε, τὰ τῆς σωφροσύνης, σφύζουσα ἢ σύμβιος, ἢ σὴ ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐπειράσθης καὶ ποικίλως ἐδοκιμάσθης, μάρτυς Χριστοῦ Εὐστάθιε, καὶ τοῦ μαρτυρίου, ἔδραμες τὸ στάδιον, βοῶν τῷ Δεσπότη σου· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. Ἰθυνόμενος προστάγματι τοῦ Δεσπότη, μαρτυρικοῖς ἐν αἵμασι, καθωραΐσμένος, ὄφθης παναιδίμε, Εὐστάθιε ἔνδοξε, σὺν τῇ γυναικί καὶ τοῖς τέκνοις σου.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὄφθης παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ῥδὴ ε΄. Σύ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ οἶά περ Ἰὼβ, ἀνεφάνης Εὐστάθιε· σὺ ἄμεμπτος εὐσεβῆς τε, μακροθύμως τὸν βίον, εὐρέθης περαιούμενος.

Τίς μάκαρ ἀνυμνεῖν, τοὺς σοὺς πόνους δυνήσεται, Εὐστάθιε, οὖς ὑπέστης, τὴν ὁμόζυγον μάρτυς, καὶ παῖδας ἀφαιρούμενος;

Θεοτοκίον.

Ἦ Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὴν κάκωσιν, θεράπευσον ἢ τεκοῦσα, τὸν πανάγαθον Λόγον, τὸν πάντας ἀγαθύνοντα.

Ῥδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανέντα, σὺ τὸν Χριστὸν ἐπόθησας ἔνδοξε, καὶ συνεκράθης τῷ πόθῳ, ὡς φανῆναι Μάρτυς ὠραΐσμένος, πορφυρίδι, τῶν σῶν αἱμάτων καλλωπιζόμενος.

Ἔδραμες, ἀκολουθῶν Χριστοῦ θείοις ἴχνεσι, καὶ κοινωνὸς ἀνεδείχθης, τῶν παθῶν τῶν τούτου καὶ βασιλείας, ὀλοκλήρως, πανοικεσία Μάρτυς στεφόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι, τοῦ Γαβριὴλ Παρθένε πανάμωμε, νῦν κεκρημένοι βοῶμεν· Χαῖρε μόνη Μήτηρ εὐλογημένη· χαῖρε πύλη, δικαιοσύνης Ἥλιον ἔχουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αινέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων
λύθρου κεκαθαυμέν- » νη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι » αἵματι.
Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ πάθη Χριστοῦ, σαφῶς μιμησάμενος, καὶ τούτου πιῶν, πιστῶς τὸ ποτήριον,
κοινωνὸς Εὐστάθιε, καὶ τῆς δόξης σύγκληρος γέγονας, παρ' αὐτοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ,
λαμβάνων ἐξ ὕψους θείαν ἄφεσιν.

Ὁ Οἶκος.

Ἦμνον μοι δώρησαι ὁ Θεός μου, ἀνυμνήσαι καὶ λέγειν νυνὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ
Ἀθλοφόρου σου Κύριε, ὅπως εὐρύθμως ἐγκωμιάσω τὸν γενναῖον ἐν τοῖς ἄθλοις
Εὐστάθιον, τὸν νικητὴν ἐν πολέμοις ἐχθρῶν γεγονότα ἀεὶ, τὸν μέγαν ἐν εὐσεβείᾳ, καὶ
χορῶ τῶν Μαρτύρων ἐκλάμπαντα· σὺν τούτοις γὰρ ψάλλει ἀπαύστως σοι, μετ'
Ἀγγέλων ὁ πάνσοφος, λαμβάνων ἐξ ὕψους θείαν ἄφεσιν.

Συναξάριον.

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου καὶ Θεοπίστης,
συμβίου αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο υἱῶν αὐτῶν, Ἀγαπίου καὶ Θεοπίστου.

Στίχ. Εὐστάθιον βοῦς παγγενῆ χαλκοῦς φλέγει,

Καὶ παγγενῆ σὺ τοῦ Θεοῦ σφίζεις, Λόγε.

Εἰκάδι Εὐστάθιος γενεῆ ἅμα βοῖ καύθη.

Οὗτος ὁ ἅγιος Μεγαλομάρτυς Εὐστάθιος ἦν στρατηλάτης ἐν τῇ Ῥωμαίων πόλει, ἐπὶ
Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως· ἐκαλεῖτο δὲ αὐτὸς μὲν Πλακίδας, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ Τατιανή·
ἦν δὲ πλούσιος σφόδρα καὶ χαίρων ἐν ἐλεημοσύναις πενήτων, Ἕλληνας ὄν.

Κυνηγοῦντι δὲ αὐτῷ, ἐφάνη ἔλαφος καὶ ἤρξατο καταδιώκειν αὐτήν. Ἦδη δὲ μέλλων
καταφθάσαι τὸ ζῶον, βλέπει ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτῆς τὸν τίμιον σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ
καὶ ἤλθε φωνὴ ἐκ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου, λέγουσα· ὦ Πλακίδα, τί με διώκεις; ἐγὼ
εἰμι ὁ Χριστός. Εἶτα ἐβαπτίσθη, καὶ οὕτως ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ βροτοκτόνου
δαίμονος, ὡς καὶ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ἀπολέσαι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ αἰχμάλωτον
ιδεῖν καὶ τὰ παιδιά αὐτοῦ ὑπὸ θηρίων ἀρπαγέντα καὶ αὐτὸν γενέσθαι ἐν πενίᾳ. Εἶθ'
οὕτως εὐρεῖν πάλιν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά, ζητηθῆναί τε παρὰ τοῦ βασιλέως
καὶ ἀπολαβεῖν τὸ πρότερον ἀξίωμα· μεθ' ὧν ὕστερον ἀναγκασθεὶς θῦσαι τοῖς
εἰδώλοις καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐμβάλλεται εἰς χαλκοῦν βοῦν πεπυρωμένον, καὶ τελειοῦται.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῶν Ὑπατίου
Ἐπισκόπου καὶ Ἀνδρέου Πρεσβυτέρου.

Στίχ. Ὑπὲρ πανάγων Ὑπάτιον εἰκόνων,

Σὺν Ἀνδρέᾳ σφάπτουσιν ἄνδρες αἱμάτων.

Οὗτοι, τῆς Λυδῶν χώρας ὄντες καὶ ἐν τινι φροντιστηρίῳ, παῖδες ὄντες, φοιτήσαντες,
ὁ μὲν Ὑπάτιος τὸν μονήρη βίον ἠσπάσατο, Ἀνδρέας δὲ ἱεροκῆρυξ τῆς Ἐκκλησίας
κατέστη· οὐ νηστείας δὲ μόνον καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχαῖς τῶν ἄλλων ἐκράτουν,
ἀλλὰ καὶ πάση ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀγάπῃ. Μαθῶν δὲ περὶ αὐτῶν ὁ πρόεδρος
Ἐφέσου καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀγαθῶν, Ὑπάτιον μὲν Ἐπίσκοπον χειροτονεῖ, Ἀνδρέαν δὲ
Πρεσβύτερον. Ἐπεὶ δὲ ὁ μισάγιος Λέων ὁ βασιλεὺς ἀνέμαθε τὰ περὶ αὐτῶν, εἰς
ἑαυτὸν μετεκαλέσατο καὶ εἰρκτῆ ἐναπέθετο καὶ σπαράττεσθαι καὶ σύρεσθαι
προὔτρεψε· καὶ μετὰ ταῦτα προσέταξε καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσυρῆναι καὶ τὰς
ἀγίας εἰκόνας, παμπόλλας οὔσας, κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀναφθῆναι ἐδέξαντο· καὶ πίσση
χρισθέντες τὰς γενειάδας, διὰ μέσης τῆς πόλεως σύρονται· καὶ ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ
Ξηρολόφου κατασφάπτονται, ριφέντες βορὰ τοῖς κυσί.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτίνου, Πάπα Ῥώμης, Μαξίμου καὶ τῶν σὺν
αὐτοῖς.

Οὗτοι, σύνοδον ποιήσαντες ἐν Ῥώμῃ, συνελθόντων καὶ ἐτέρων αὐτοῖς ἱερέων καὶ ὀρθοδόξων ἀνδρῶν, ἀνεθεμάτισαν τὴν αἵρεσιν Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ἐγγόνου τοῦ Ἡρακλείου. Τοῦτο μαθὼν ἐκεῖνος, Μάξιμον, μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀναστασίου, ἐν πρώτοις ἐναπόκλειστον ἐποίησεν· εἶτα ἐξώρισεν ἐν τῇ Θράκῃ. Πάλιν δὲ παραστήσας, ἀνέκρινεν αὐτούς· τῶν δὲ ἐλεγξάντων πρὸ προσώπου αὐτοῦ τὴν δυσσεβῆ αὐτοῦ αἵρεσιν, τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ τὰς γλώσσας ἀπέτεμε, παραπέμψας αὐτούς ἐν Λαζικῇ ἐξορίστους. Ἀποστείλας δὲ ἐν Ῥώμῃ, ἀνήγαγε τὸν ὄσιον Πατέρα ἡμῶν Μαρτῖνον ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ καθείρξας, πολλὰς τε κακώσεις ἐπαγαγὼν αὐτῷ τριετίαν ὄλην, εἰς Χερσῶνα ἐξώρισε. Καὶ ὁ μὲν Ἀναστάσιος, ἐν ἐξορίᾳ πληρώσας χρόνους εἴκοσιν, ἐτελειώθη ἐν Κυρίῳ· ὡσαύτως καὶ ὁ Θεόδωρος. Εὐπρέπιος δὲ διήρκεσεν ἐν ἐξορίᾳ χρόνον ἕνα καὶ μόνον· ὁμοίως καὶ Μάξιμος. Ὁ δὲ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μαρτῖνος, πολλὰ δεινὰ ὑπομείνας ἐν Χερσῶνι, πρὸς Κύριον μετέστη· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐτέθη ἔξω τοῦ κάστρου Χερσῶνος, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερνῶν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀρτεμιδώρου καὶ Θαλοῦ.

Στίχ. Ἀρτεμίδωρον καὶ Θαλὸν κτείνει ξίφος,
Μὴ προσκυνοῦντας Ἄρτεμιν ξενοκτόνον.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, Ἐπισκόπου Κύπρου.

Στίχ. Ζωῆς ρεοῦσης οὐ μέλει Μελετίῳ·
Ὅθεν τελευτᾶν, πῶς ἂν εἴποις; ἡγάπα.
Καὶ μνήμη τοῦ ἐν Ὁμολογηταῖς μεγίστου Ἰωάννου τοῦ Αἰγυπτίου.
Ὁ ἄγιος Νέος ὀσιομάρτυς Ἰλαρίων ὁ Κρής, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τῷ 1804, ξίφει τελειοῦται.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ´. Ἐν τῇ καμίνῳ.
Ὡς ἐν καμίνῳ, τῷ πυρωθέντι χαλκουργήματι, ἔνδον καθειργμένοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, εὐχαρίστως ἐκραυγάζετε· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε. Νόμῳ φιλίας, ὡς ἠνωμένοι καὶ τῆς φύσεως, μίαν καρτερίαν Μάρτυρες εὐκλεεῖς, ἐναθλοῦντες ἐπεδείξασθε, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς ἐκβοῶντες καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.
Ὑψηλοτέρα, τῶν οὐρανίων θείων Δυνάμεων, μόνη ἐξ αἰώνων πέφνηας ἀληθῶς· τὸν γὰρ Κτίστην τούτων τέτοκας, ἀνερμηνεύτως σύ, Θεογεννητορ πάναγνε Δέσποινα.
Ῥδὴ η´. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.
Μαρτύρων χορείαν ἀψευδῶν, συγκροτουμένην λαμπρῶς, θεσμοῖς τῆς φύσεως, καὶ λόγῳ πίστεως, ἅπαντες εὐσεβῶς νῦν εὐφημήσωμεν, ὡς εὐσεβείας ἐραστάς, καὶ πίστει μέλψωμεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
Ῥραίως ἠνώθητε σεπτοί, διαιρεθέντες πρὶν, προνοία μείζονι, οικείοις αἵμασι βάψαντες, τὴν πορφύραν τῆς νυμφεύσεως, καὶ πρὸς οὐράνιον θερμῶς, παστάδα σπεύδοντες, καὶ βοῶντες· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.
Καρπὸν τῆς κοιτίας εὐσεβῶς, Θεῷ προσήγαγες, μάκαρ Εὐστάθιε, καὶ τὴν ὁμόζυγον χαίρουσαν· κοινωνοὺς γὰρ τῆς ἀθλήσεως, τοὺς ἐκ τῆς φύσεως Χριστῷ, ψάλλοντας εἴληφας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον. Θεοτοκίον.
Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, Παρθένος πέφνηας, ἄνθος βλαστήσασα, τὸν παντοδύναμον Κύριον, τὸν ἡμᾶς εὐωδιάσαντα, καὶ τὴν ὁσμὴν τὴν ἑαυτοῦ, πᾶσι παρέχοντα, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν » περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταί, Παῖδες » κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου » τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ὅλω τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος, μετ' εὐφροσύνης προσχωρήσας, ταῖς ἀγγελικαῖς στρατηγίαις, νῦν συναγάλλη μάρτυς Εὐστάθιε· μεθ' ὧν ἀπαύστως πρέσβευε, πάντας σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς σου ἀγῶνας, καὶ τὰς ποικίλας περιστάσεις, ἢ ἐν οὐρανοῖς εὐφροσύνη, μετὰ Δικαίων νῦν διεδέξατο· ἥς ἀπολαύειν ἔνδοξε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας καταξίωσον.

Ὅλον ἑμαυτὸν σοὶ προσφέρω, μάρτυς Εὐστάθιε προθύμως, ἵνα σε πλουτήσω προστάτην, πρὸς τὸν Δεσπότην σῶζειν δυνάμενον, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ σωτηρίας θείας πρόξενον.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀπειράνδρως τεκοῦσαν, τὸν ζωοδότην καὶ Σωτῆρα, πάντες δυσωποῦμεν ἔκτενῶς, οἱ Θεοτόκον ὁμολογοῦντές σε, ῥυσθῆναι πάσης θλίψεως, σαῖς ἰκεσίαις Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας » τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον τῶν Ἁγίων.

Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τῆς ἀθανάτου δόξης τε, καὶ ζωῆς τῆς ἀλήκτου, ἐπέτυχες καταλιπών, τὰ τοῦ κόσμου ἡδέα, σὺν παισὶ θεόφροσι, καὶ γυναικὶ πανολβίῳ· διὰ τοῦτό σου πόθῳ, τὴν πανίερον καὶ θεῖαν, ἐορτάζομεν μνήμην.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἡμεῖς ἐν σοὶ θαρρόυντες τῇ Θεοτόκῳ, ἐχθροὺς διπλοῦς τροπούμεθα κατὰ κράτος, τὸν Σταυρὸν κατέχοντες τοῦ Υἱοῦ σου, ὄπλον ἡμῖν καὶ τρόπαιον, ἀσπίδα ξίφος καὶ δόρυ, καὶ βέλος κατὰ Βελίαρ.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ´. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Τίς μὴ μακαρίσει σου, τὸν πανόλβιον τρόπον Εὐστάθιε; ὅτι γενναίως ὑπήνεγκας, τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ τὰς προσβολάς· τῆς γὰρ συζύγου καὶ τῶν τέκνων, τὴν στέρησιν οὐκ ἐδυσφόρησας, ἀλλ' ἐβόας τὴν εὐχάριστον φωνὴν τοῦ Ἰώβ· Γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι πρὸς τὸν μόνον Δημιουργόν, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.(δίς)

Ἦχος πλ. β´.

Ἀφθόρου τόκου Μαρίας, ὑπάρχων μάρτυς καταγώγιον, ἀλήκτως τε πέλων ἐν φωτὶ ἀύλω, καὶ ἡμῖν εὐμενίζου Τριάδα τὴν ἄκτιστον.

Ἦχος πλ. δ´.

Τῷ ἀδύτῳ γνόφῳ, εἰσδύς, καὶ τῷ τῆς δικαιοσύνης Ἠλίῳ οἰκειωθεῖς, τῇ ἐξ ὕψους νοητῶς φανείσῃ διὰ ζώου εἰκόνι, θεῖως προσψάυσας, ἔμπνους εἰκῶν ὑπῆρξας, παμμάκαρ Εὐστάθιε· ὅθεν τὴν ἐκ Πνεύματος καὶ ὕδατος ἐσχηκῶς ἐνέργειαν, τῷ μαρτυρικῷ τε λουσάμενος αἵματι, ταῖς οὐρανίαις κατηξίωσαι συγχορευεῖν, τῶν Ἀγγέλων ὁμηγύρεσιν· ἐν ᾧ καὶ ἡμᾶς προσοικεῖωσον, τῷ Σωτῆρι Χριστῷ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´. Γερμανοῦ.

Τὴν στρατοπεδαρχίαν τῆς κάτω βασιλείας ἀποβαλόμενος, καὶ διὰ ζώου ὀφθέντος σοὶ ἐν εἰκόνι, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν γενόμενος ἐραστής, νῦν συγχορεύεις τοῖς ἄνω, σὺν γυναικί σου καὶ τέκνοις, παμμάκαρ Εὐστάθιε· διὸ δυσωποῦμέν σε, τῷ Κυρίῳ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἵν περ πάλαι Μωυσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυὶδ ὁ μελωδός, ὑποπόδιόν σοὶ βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνοῦντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σὲ τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνοῦντες δεόμεθα· Κύριε, σὺν τῷ ληστῇ τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ.

Εὐλὸν τὸ τοῦ Σταυροῦ, ὑψούμενον ὀρῶντες, μεγαλωσύνην δῶμεν, Θεῷ τῷ σταυρωθέντι, σαρκὶ δι' ἀγαθότητα.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἵδατι θεουργῷ, καὶ αἵματί σου Λόγε, λαμπρῶς ἡ Ἐκκλησία, στολίζεται ὡς νύμφη, Σταυροῦ τὴν δόξαν μέλπουσα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἵλὴν φθοροποιόν, ἐξαίρει ἀμαρτίας, τὸ τοῦ Σταυροῦ σου ξύλον, ὑψούμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δὲ τὰ σύμπαντα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἵσπερ Παῦλος τὴν κλῆσιν, οὐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, μάρτυς Εὐστάθιε, καὶ αὐξάνων ἐν Θεῷ τῇ τοῦ Σταυροῦ πεποιθήσει, τῶν τυράννων τὸ δυσσεβές, καὶ τῶν βασάνων τὸ ἀπηνές ἀνδρείως κατήσχυνας· διὸ καὶ μέχρις αἵματος, ἀντικατέστης πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, πρὸς ἀοράτους ἐχθροὺς ἀνταγωνισάμενος· καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένην εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἵ φωνὴ τοῦ προφήτου σου Μωυσέως ὁ Θεός, πεπλήρωται ἡ λέγουσα· Ὅψεσθε τὴν ζωὴν ὑμῶν κρεμαμένην, ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν. Σήμερον Σταυρὸς ὑψοῦται, καὶ κόσμος ἐκ πλάνης ἠλευθέρωται. Σήμερον τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνάστασις ἐγκαινίζεται, καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀγάλονται, ἐν κυμβάλοις δαυϊτικοῖς ὕμνον σοὶ προσφέροντα, καὶ λέγοντα· Εἰργάσω σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς ὁ Θεός, Σταυρόν καὶ τὴν ἀνάστασιν· δι' ὧν ἡμᾶς ἔσωσας, ἀγαθὴ καὶ φιλόφρων. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοὶ.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά. Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς καὶ τῶν Ἁγίων.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Στίχ. Προωρόμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Ἐφεσίους·

Ἀδελφοί, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ...

(Ζῆτει Κυριακῇ κζ').

Ἀλληλούια. Ἦχος δ΄.

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων...

(Ζήτη τῆ γ' τῆς β' ἑβδομάδος).
Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Κοδράτου, τοῦ ἐν Μαγνησίᾳ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται τῆς τοῦ τιμίου Σταυροῦ Ὑψώσεως ἡ ἑορτή, καὶ ψάλλονται πάντα τὰ αὐτῆς ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλην τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς Λιτῆς καὶ τοῦ Πολυελέου. Ἡ δὲ τοῦ ἁγίου Κοδράτου Ἀκολουθία συμπάλλεται τῇ ἐπαύριον μετὰ τῆς τοῦ ἁγίου Φωκᾶ.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐν Κυριακῇ ἡ παρούσα ἡμέρα, συμπάλλονται τὰ τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἀναστασίμων, ἅτινα καὶ προηγούνται.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Κοδράτου.

Στίχ. Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,

Τὸν Κοδρᾶτον βάλλουσιν ἄφρονες λίθοις.

Εἰκάδι δὲ πρώτη Κοδρᾶτος στέφος εὔρατο ἄθλοισ.

Οὗτος, ἀρχαῖος καὶ πολυῖστωρ ἀνὴρ ὑπάρχων, ἐν Ἀθήναις καὶ Μαγνησίᾳ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου κατήγγειλε, καὶ πολλοὺς φωταγωγῆσας τοῖς δόγμασι, πρὸς φῶς θεογνωσίας ἐπανήγαγεν. Ὅθεν ἐξ Ἀθηνῶν, τῆς αὐτοῦ ποιμνης ὑπὸ τῶν διωκτῶν ἀπελαύνεται, πρότερον λίθοις βληθεὶς καὶ πυρὶ δοκιμασθεὶς καὶ ποιναῖς ἄλλαις ὕστερον δὲ ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ Αἰλίου τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου κομίζεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἰωνᾶ.

Στίχ. Ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ φεύγεις πάλαι,

Νῦν δὲ πρόσωπον, Ἰωνᾶ, τούτου βλέπεις.

Οὗτος ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμαθί, ἀπὸ Γέτ, ἐκ Καριαθμαούς, πλησίον Ἀζώτου, πόλεως Ἑλλήνων κατὰ θάλατταν. Ἐκβρασθεὶς δὲ ἐκ τοῦ κήτους, ἀπελθὼν ἐν Νινευί καὶ κηρύξας, καὶ ἀνακάμψας οὐκ ἔμεινεν ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ· ἀλλὰ παραλαβὼν τὴν μητέρα αὐτοῦ, παρώκησεν ἐν τῇ Ἀσοῦρ, χώρα τῶν ἄλλοφύλων· ἔλεγε γάρ, ὅτι οὕτως ἀφελῶ τὸ ὄνειδος μου, ὅτι ἐψευσάμην προφητεύσας κατὰ Νινευί, τῆς πόλεως τῆς μεγάλης.

Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς τῆς χήρας, ὃν ἠγείρεν Ἡλίας ὁ Προφήτης· ἦν γὰρ τότε Ἡλίας ἐλέγχων τὸν Ἀχαάβ· καὶ καλέσας λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ἔφυγεν· καὶ ἐλθὼν εἰς Σάρεφθα τῆς Σιδωνίας, εὔρε τὴν χήραν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, καὶ ἔμεινε παρ' αὐτῇ (οὐ γὰρ ἠδύνατο μένειν μετὰ τῶν ἀπεριτιμήτων), καὶ ηὐλόγησεν αὐτὴν διὰ τὴν ξενοδοχίαν αὐτῆς· ἦν γὰρ γινώσκων αὐτὴν ἐκ πρώτου· ἥς καὶ θανόντα τὸν υἱὸν ἠγείρε· καὶ ἀναστὰς μετὰ τὸν λιμὸν, ἐπορεύετο εἰς γῆν Ἰούδα.

Ὁ οὖν Ἰωνᾶς, ἀποθανοῦσαν τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἔθαψεν αὐτὴν εἰς τὰ ἐχόμενα τῆς Βαλάνου Δεβόρρας· καὶ κατώκησεν ἐν γῇ Σενάαρ, ἐνθα καὶ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Κεναιζαίου, Κριτοῦ γενομένου μιᾶς φυλῆς, ἐν ἡμέραις τῆς ἀναρχίας.

Ἔδωκε δὲ τέρας ἐπὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ ὅλην τὴν γῆν· Ὅτε ἴδωσι λίθον βοῶντα οἰκτρῶς λεπτὴν φωνὴν καὶ κάρθαρρον ἀπὸ ξύλου πρὸς Θεὸν φθεγγόμενον, τότε ἐγγίξει τὴν σωτηρίαν· τότε ὄψονται τὴν Ἱερουσαλὴμ ἠδαφισμένην ἕως θεμελίου καὶ εἰς αὐτὴν πάντα τὰ ἔθνη ἤξει ἐν προσκυνήσει Κυρίου, καὶ μεταθήσουσι τοὺς λίθους αὐτῆς κατὰ δυσμὰς ἡλίου· καὶ ἐκεῖ ἔσται ἡ προσκύνησις τοῦ ἠλειμμένου, διὰ τὸ Ἱερουσαλὴμ βδελυχθῆναι ἐν ἐρημώσει θηρίων· καὶ τότε ἤξει τὸ τέλος πάσης πνοῆς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωνᾶ τοῦ Σαββαΐτου.

Στίχ. Ἀφείς Ἰωνᾶς ἀστάτου βίου τόπον,
Ἐστῶτα καὶ βέβαιον εὐρίσκει τόπον.

Οὗτος ὁ Ὅσιος, πρεσβύτερος ὢν, πατήρ ὑπῆρχε Θεοδώρου τοῦ ὁσιωτάτου καὶ μακαριωτάτου, καὶ Θεοφάνους τοῦ ποιητοῦ τῶν Κανόνων, ὧν τὰ πρόσωπα ἐπέγραψε Θεόφιλος ὁ Εἰκονομάχος. Οὗτος ὁ Πατήρ Ἰωνᾶς, ἀπελθὼν ἐν τῇ τοῦ ἁγίου Σάββα Λαύρα καὶ ἀποκαρεῖς, ἄκραν εὐλάβειαν ἐκτήσατο καὶ πολλὰς ἀρετὰς κατορθώσας, ἐν γῆρᾳ καλῶ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐσεβίου.

Στίχ. Εὐσέβιον κτείνουσι δυσσεβεῖς ξίφει,

Τὸν εὐσεβῶς βιοῦντα, καὶ Χριστοῦ φίλον.

Οὗτος ἀτόκλητος ἦλθε πρὸς τὸν ἄρχοντα Φοινίκης, καὶ φησι· Τί ἀνοηταίνεις θεομάχε, διώκων τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην; Ὁ δέ, ὀργισθεῖς, προσέταξεν ἀναρτηθέντα τὸν Ἅγιον ξέεσθαι. Ἐπὶ πολὺ δὲ ξέσαντες, τριχίνοις ῥάκεσιν ἄλας ἐμβαλόντες καὶ προσδήσαντες, ἀνέξαινον τὰς σάρκας τοῦ Ἁγίου. Ὁ δὲ Ἅγιος ἠγαλλιᾶτο, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ σώματι πάσχων· καὶ ὁ ἄρχων ἐν ἀμηχανία γενόμενος, ξίφει ἀποτηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπεφήνατο· καὶ οὕτως ἀνήλθεν εἰς οὐρανοῦς, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀταδέλφων Εὐσεβίου, Νεστάβου καὶ Ζήνωνος.

Στίχ. Εὐσέβιος, Νέσταβος, ἀλλὰ καὶ Ζήνων,

Δι' εὐσεβῆ θνήσκουσι πίστιν ἐκ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ Ἐπισκόπων Κύπρου Μελετίου καὶ Ἰσακίου.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι καὶ μακάριοι Πατέρες ἡμῶν γεγονασιν Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τῆς ἐν τῇ Κύπρῳ, εὐλαβεῖς καὶ φοβούμενοι τὸν Θεόν· εἶχον δὲ ἀκατάπαυστον ἔργον, τὸ διδάσκειν τὸν λαὸν τὰ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ διανέμειν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν τοῖς χρήζουσιν. Οὕτω δὲ ποιῶντες παρ' ὅλην τὴν ζωὴν αὐτῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν κατὰ διαφόρους καιρούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Πρίσκου.

Στίχ. Φέρων ὕδωρ ζῶν Πρίσκος ἐν τῇ καρδίᾳ,

Ἐμπρησμὸν οὐ δέδοικε τὸν τοῦ σαρκίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ς' Μαρτύρων, ὑπασπιστῶν ὄντων Μαξιμιανοῦ.

Στίχ. Ὑπὲρ Θεοῦ κλίναντος ἐν ξύλῳ κάραν,

Ἐξ Μαρτύρες κλίνουσι τὴν κάραν ξίφει.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Κοδράτου γ', καὶ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ γ'.

Τοῦ Ἁγίου Κοδράτου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων χαρίτων, ταῖς ἐπιλάμψεσι, καταυγασθεὶς ἐδείχθης, ἐν τῷ κόσμῳ Κοδράτε, φωστὴρ πᾶσι προφαίνων, ἀκτίνας φαιδράς, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος· καὶ διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε οἱ πιστοί, ὡς Ἀπόστολον καὶ Μάρτυρα.

Σὺ τὰς εὐθείας πορείας, βαδίδας ἐνδοξε, τῶν σκολιῶν ἐρρύσω, τρίβων τῆς ἀσεβείας, ἀνθρώπους πλανωμένους· ὅθεν πιστοί, ἀπλανῆ σε δοξάζομεν, καὶ ὁδηγὸν καὶ μεσίτην τῆς πρὸς Θεόν, οἰκειώσεως Ἀπόστολε.

Ὁ θαυμαστός ἐν ἁγίοις, ὑπάρχων Κύριος, σὲ τῇ ἀφθόνῳ δόξῃ, τῶν αὐτοῦ χαρισμάτων, ἐδόξασεν ἐν κόσμῳ, καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ σωμάτων παρέσχετο, θεραπευτήν, ὃ Κοδράτε, τοῖς εὐσεβῶς, εὐφημοῦσί σε Ἀπόστολε.

Τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ.

Ὅμοια.

Καταβαλὼν τῶν εἰδώλων τὴν ματαιότητα, τῷ ἱερῷ σου λόγῳ, ἐβεβαίωσας πίστει, καρδίας ἀστηρίκτους καὶ πρὸς ζωὴν, ἱεράρχα ὠδήγησας, καὶ ἐναθλήσας νομίμως Μάρτυς Φωκᾶ, τοῦ Κυρίου ἐχρημάτισας.

Τὴν ἱερὰν διπλοῖδα, βάψας ἐν αἵματι, τῆς ἱερᾶς σαρκός σου, ἱερώτατε Πάτερ, διπλοῦς στεφάνους ὄντως, παρὰ Χριστοῦ, ὑπεδέξω πανόλβιε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις ἐν οὐρανοῖς, ἱκετεῦον τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, πᾶσαν φωτίζεις τὴν γῆν, τοῖς ἐν θαλάσῃ Πάτερ, βοηθεῖς καθ' ἐκάστην, νοσήματα διώκεις, παύεις ψυχῆς, καὶ σαρκὸς ἀρρώσθηματα, παρὰ Κυρίου τὴν χάριν Μάρτυς Φωκᾶ, εἰληφὸς θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Κυπριανοῦ.

Ἐκ βρέφους ἐγένου τοῦ Κυρίου ἐραστής, Φωκᾶ παμμακάριστε, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ· τὸ γὰρ ὄπλον τοῦ Σταυροῦ ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀκλινῶς ἐπορεύθης τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, δι' ἧς τῶν Ἀγγέλων συνέστιος γέγονας· δαιμόνων ἀντίπαλος, καὶ τοῦ κόσμου πρεσβευτὴς ὄφθης διαπρύσιος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδώκας σημείωσιν.

Ζόφος φοβερώτατος, ὁ τοῦ θανάτου Θεόνυμφε, τὴν ψυχὴν κατατρύχει μου· τὸ δὲ λογοθέσιον, ἐξιστᾶν καὶ τρέμειν, ἀεὶ τῶν δαιμόνων, παρασκευάζει ἀγαθὴ· ἐξ ὧν με ρῦσαι τῇ δυναστείᾳ σου, Παρθένε ἀπειρόγαμε, καὶ πρὸς λιμένα σωτήριον, καὶ πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον, τῶν Ἁγίων κατάταξον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὠλόλυξε κράζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγχχνων, αὐτῆς προελθόντι, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλόνηρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος α΄.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Γερασίμου.

Σοφίας ταῖς ἀκτίσι φαιδρύννας σου τὸν βίον, εἴλκυσας τοῦ Πνεύματος μάκαρ τὴν πυρίπνοον χάριν, καὶ ἠύγασας δόγματα ζωῆς, Κοδράτε ὡς Ἀπόστολος Χριστοῦ· διὰ τοῦτο ὡς φωστῆρά σε ἀπλανῆ, γεραίροντες ἐκβοῶμεν· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Τοῦ προφήτου Ἰωνᾶ.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Γερασίμου.

Σάλπιγξ εὐηχος, θείων κριμάτων, κόσμῳ πέφηνας, ἀναφωνοῦσα, Ἰωνᾶ τοῖς Νινευίταις μετάνοιαν· καὶ συσχεθεὶς ἐν τῷ κήτει προέγραψας, τὴν τοῦ Σωτῆρος

τριήμερον ἔγερσιν· ὅθεν πρέσβευε, δοθῆναι τοῖς σέ γεραίρουσι, πταισμάτων ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Τοῦ ἁγίου Φωκᾶ.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ἐκ βρέφους τοῦ Πνεύματος, ὀφθεις δοχεῖον λαμπρόν, θαυμάτων ἐπλούτησας, τὴν παρ' αὐτοῦ δωρεάν, Φωκᾶ ἱερώτατε· ὅθεν ιερουργήσας, τῷ Σωτῆρι ὀσίως, ἔπιες ἐν ἀθλήσει, τὸ ποτήριον τούτου· ᾧ πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου εἷς, καὶ τῶν Ἁγίων δύο· προηγείται δὲ ὁ τοῦ Ἀποστόλου, ἔχων τὴν δετὴν Ἀκροστιχίδα·

Σοί, Κοδρᾶτε μέγιστε, τοὺς ὕμνους πλέκω. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος β΄. Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν.

Στεφηφορῶν, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, παρεστηκῶς ἰκέτευε, καταλαμπρύνεσθαι, τοὺς τὴν μνήμην σου ταύτην, φαιδρῶς ἐπιτελοῦντας, μάκαρ Ἀπόστολε.

Οἰκοδομῶν τῷ θεμελίῳ τῆς πίστεως, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, ὀχυρωτάταις σου διδαχαῖς Θεοφόρε, εἰδώλων τὴν ἀπάτην, πᾶσαν κατέστρεψας.

Ἱερουργῶν, τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, ἱερωτάτοις λόγοις σου, ψυχὰς τῷ Κτίστη σου, καθιέρωσας πίστει, ἀοίδιμε Κοδρᾶτε, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Κόρης σαρκί, ἐξ ἀπειράνδρου τικτόμενος, ὁ Ποιητὴς τῆς κτίσεως, μετὰ τὴν κύησιν, ὡς πρὸ τόκου Παρθένον, αὐτὴν διαφυλάττει, καθὼς ἠυδόκησεν.

Κανὼν τοῦ ἁγίου Φωκᾶ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἵμνεῖν σε, Φωκᾶ, προσθέτω Θεὸς χάριν. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ἵμνησαι, προθυμουμένῳ σήμερον, τὴν θείαν μνήμην σου, φωτιστικαῖς τοῦ Πνεύματος ἀγαῖς, τὴν ψυχὴν μου καταύγασον, ποιμὴν καὶ Μάρτυς ἐνδοξε, τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ ἡμῶν.

Μαρτύρων, περιφανῶς ἐπλούτησας, τὴν θείαν εὐκλειαν, ποιμαντικαῖς ἐκπρέψας καλλοναῖς, καὶ φοινίξας ἐν αἵματι, τῆς ἱεῤῃς ἀθλήσεως, σοῦ τὴν στολὴν Θεομακάριστε.

Νευρώσας, τὸν λογισμόν ταῖς κρείττοσιν, ἐλπίσι πάνσοφε, τὸν ἐν κακίᾳ ὄντα δυνατόν, παντελῶς ἐξενεύρισας, καὶ νικηφόρος ἄριστος, πρὸς οὐρανούς Φωκᾶ ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον.

Ἐλύθη, τῶν Προπατόρων ἄχραντε, τὸ ἐπιτίμιον· τὸν πρὸ αἰῶνων τίκεις γὰρ Θεόν, νέον βρέφος γινόμενον, καὶ νεουργοῦντα ἅπασαν, τὴν ἀνθρωπίνην ὄντως ὑπαρξιν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ῥδὴ γ΄. Στερέωσον ἡμᾶς.

Τελῶν τὰ φοβερὰ Κοδρᾶτε θαύματα, ἀπίστους εἰς πίστιν θείαν ἐνήγηες, ὡς Ἀπόστολος θεόληπτος, ὡς σεπτὸς Ἱεράρχης ἱερώτατε.

Ἐνθέοις διδαχαῖς πολλοὺς ἐφώτισας· φωτὸς γὰρ διάκονος ἀνεδείχθης, τοῦ φωτίσαντος τὰ πέρατα, Ἱεράρχα Κοδρᾶτε, θείαις λάμπυσι.

Μεγίστων ἀγαθῶν ὑπῆρξας πρόξενος, τῇ ποιμνῇ ἐξαίρων ταύτης τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας, καὶ φωτίζων αὐτὴν, παραδόξων θαυμάτων ἐπιδείξεις.

Θεοτοκίον.

Ἐσκήνωσεν ἐν σοὶ τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον, μὴ φλέξαν τὴν μήτραν σου Θεοτόκε, καὶ κατέφλεξε τὰ πάθη ἡμῶν, καὶ τὴν ὕλην τῆς πλάνης ἀπετέφρωσε.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ίάσεις ἐπιτελῶν, τῆ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ Ὅσιε, πλάνης ἐχθροῦ ἔσωσας, πόλεις καὶ λαοὺς θεῖα χάριτι.

Ναὸς ὑπάρχων Θεοῦ, εἰδωλικοὺς Μάρτυς ναοὺς ἔρριψας, τὴν παντουργὸν δύναμιν, ἔχων συνεργὸν καὶ συνέριθον.

Στρατὸς ὠράθη Φωκᾶ, ἀγγελικὸς καὶ φῶς Θεοῦ ἄπλετον, δικαστικῶν θρόνων σε, ἔναντι Κυρίου δοξάζοντος.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ Θεὸς σαρκωθείς, δι' εὐσπλαγχνίαν τοῖς βροτοῖς ἦνωται, καὶ τὴν ἀρὰν ἔλυσε, μόνη παντευλόγητε Δέσποινα.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ

» κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή

» καὶ στερέωμα.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ.

Ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς θεαυγῆ καὶ φωτοφόρον ἥλιον, σὲ νοητὸν τῆ Ἐκκλησία ἔθετο, ὁ Δεσπότης καταλάμποντα, πιστῶν τὰ πλήθη Μάρτυς ἔνδοξε· τὸν βίον γὰρ τὴν πίστιν καὶ τοὺς ἄθλους σου, ὡς μύρον εὐωδίας προσεδέξατο, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Ὁ Οἶκος.

Φώτισόν με φωτὶ ἀνεσπέρῳ τῆς σῆς γνώσεως Σῶτερ, τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν σκεδάζων μου, καὶ σκοτόμαιναν· λόγον σοφίας δίδου μοι Λόγε, καὶ συνέσεως θείας ἐν κατανύξει, ὅπως τὸν σὸν παναοίδιμον μάρτυρα στέψω Φωκᾶν, ἐν ὕμνοις καὶ μελωδίαις· ἀπορούντων γὰρ πέλεις ἀντίληψις, καὶ πλοῦτος πᾶσι πτωχεύουσι, καὶ πηγὴ ἀγαθῶν δωρεῶν, ὁ μόνος ὑπάρχων πολυέλεος.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν μέγαν Ἀπόστολον, καὶ ἱεράρχην Χριστοῦ, Κοδρᾶτον τὸν ἔνδοξον, ἐν θεοπνεύστοις ᾠδαῖς, πιστοὶ εὐφημήσωμεν· βρῦει γὰρ ὡς ἐκ κρήνης, τοῖς ἐν πίστει αἰτουῦσιν, ἄφεσιν ἐγκλημάτων, καὶ παθῶν θεραπείαν, λαβὼν ἐκ τοῦ Ὑψίστου, τὴν χάριν τὴν ἄφθονον.

Δόξα. Ὅμοιον. Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, ἐν σοὶ σκηνώσασα, πηγὴν σε ἀνέδειξε, πολλῶν χαρίτων Φωκᾶ, πλουσίως ἐκβλύζουσαν· ὅθεν καὶ τοῖς πλωτῆρσι, βοηθεῖς καθ' ἐκάστην, πίστει ἐπιζητοῦσι, σὴν βοήθειαν Πάτερ· σὺν τούτοις καὶ ἡμῖν, ἰλασμὸν νέμοις θεόσοφε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπερούσιον, Θεὸν ἠ κυήσασα, σὺν Ἀσωμάτοις αὐτόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφεσιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὕμνουσί σε κατὰ χρέος, μόνη πανύμνητε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδή δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, τῶν καρδιῶν, δρεπάνη σου τῶν λόγων, τῆς κακίας ὕλην, πᾶσαν ἐξέκοψας.

Ἰαμάτων χαρίσματα, πᾶσιν ἡμῖν, ὁ τάφος σου πηγάζει, ἱερὲ Κοδρᾶτε, τοῖς αἰτουμένοις σε.

Συμπαθῶς ἐπικλώμενος, τῶν δυσχερῶν, λυτροῦσαι καὶ κινδύνων, ἱερὲ Κοδρᾶτε, τοὺς αἰτουμένους σε.

Ταῖς λαμπάσι τῶν λόγων σου, φωταγωγῶν, τοὺς πλάνη σκοτισθέντας, φρυγανώδη πᾶσαν, ἀπάτην ἔφλεξας.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ἀγνῶν σου σεσάρκωται, ὁ πλαστοουργός, αἱμάτων Θεοτόκε καὶ φθαρέντας πάντας ἐκαινοποίησεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Φαινότατον ἀστέρα σε ἐν τῷ ὕψει, τῆς Ἐκκλησίας ἔθετο, Φωκᾶ ὁ Δεσπότης ἄθλων ἱερώτατε, θαυμάτων τε λάμπησι, πάντων τὰς καρδίας φωτίζοντα.

Ὁμολόγησας τὴν σάρκωσιν τοῦ Δεσπότη, τυραννικοῦ πρὸ βήματος, Μάρτυς ἀθλοφόρε, καὶ λαμπρῶς κατήσχυνας, Ἑλλήνων σεβάσματα, καὶ πολυθεΐας τὸ ἄθεον. Κορυφουμένην τὴν θάλασσαν τῆς ἀπάτης, πολυθεΐας λαίλαπι, θεία κυβερνήσει, Ἐνδοξε παρέδραμες, λιμὴν γαληνότητος, πᾶσι γεγονῶς θαλαττεύουσιν.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν ὄθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σε Δέσποινα, πίστει ἀδιστακτῶ κραυγάζομεν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, ὁ καθαρῶτατος Θεὸς σκῆνωμα, τῆς ἑαυτοῦ εὐράμενος δόξης, καθαίρει διὰ σοῦ, ψυχὰς ῥυπωθείσας, δεινοῖς παραπτώμασιν.

Οἱ τῶν Ἑλλήνων σοφοί, σοῦ ἠττηθέντες τοῖς σοφοῖς δόγμασιν, ὁμολογεῖν ἐπέισθησαν Μάκαρ, Χριστὸν δημιουργόν, Πατρὸς προανάρχου, σοφίαν καὶ δύναμιν.

Ἐποφωνῶν ἱερῶς, τὴν γενομένην τοῖς βροτοῖς ἔλλαμψιν, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων Κοδρᾶτε, ἐφώτισας λαοὺς, σέβειν καὶ δοξάζειν, Τριάδα ἀχώριστον.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον ἡμῖν, ἐν δύο φύσεσιν Υἱὸν τέτοκας, τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ πάντων αἰῶνων, Ἀγνὴ γεννηθέντα, ἀρρέυστως ἀχρόνως, ὡς μόνος ἐπίσταται.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πορείας τοῦ ἐχθροῦ, προφανῶς ὑπεσκέλισας, ἰθύνων σου τὰς πορείας, πρὸς Θεοῦ θελημάτων, τὰς τρίβους ἱερώτατε.

Ῥηγνύμενον πληγαῖς, τὸ πολυάθλον σῶμά σου, διέρρηξεν ἀθειᾶς, τοὺς δεσμοὺς θείῳ σθένει, Φωκᾶ θεομακάριστε.

Ὀλόκληρον Θεῷ, προσενήνεξαι σφάγιον, πανεύφημε τῷ τυθέντι, καὶ ἐναίμους θυσίας, εἰδώλων καταπαύσαντι.

Θεοτοκίον.

Σοφία τοῦ Θεοῦ, ἑαυτῇ ὠκοδόμησεν, ὦ Δέσποινα Θεοτόκε, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, τὸν οἶκον ὡς ἠδύοκησεν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ς΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ἐψηλὸς οὐρανὸς ἐχρημάτισας, δόξαν διηγούμενος, Θεοῦ σωτήριον, ὡς ἱεράρχης ἔνθεος, ὡς κλεινὸς σὺ Κοδρᾶτε Ἀπόστολος.

Μίαν φύσιν Θεότητος ἄναρχον, μίαν κυριότητα κηρύττων πάνσοφε, πολυθεΐας ἔλυσας, τὴν σκοτώδη Κοδρᾶτε ἀπόνοιαν.

Νόμῳ φύσεως, τάφῳ τὸ σῶμά σου, μάκαρ ἱερώτατε, νῦν κατακείμενον, θαυματουργεῖ παράδοξα, ὑπὲρ φύσιν Κοδρᾶτε καὶ ἔννοιαν.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ τανύσας βουλήματι, ἄλλον οὐρανὸν ἐπὶ γῆς σε ἀνέδειξε, Θεογεννήτορ Δέσποινα, καὶ ἐκ σοῦ τοῖς ἐν σκότει ἀνέτειλεν.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Θάλασσαν, ἀθειᾶς ἐξήρανας πάνσοφε, πηγὴν ζωῆς ἀναβλύζων, διδαχῶν ὁσίων· νῦν δὲ θαυμάτων, ἐπομβρίαις, ἀποπλύνεις παθῶν πάντα βόρβορον.

Ἐπήρθης, ἐπὶ ξύλου δεινῶς σπαθιζόμενος, καὶ ἐξαρθρούμενος μάκαρ, καὶ φωνὴν ἐξ ὕψους σε δυναμοῦσαν, ἐνωτίσθης, Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς πολυάθλε.

Τὸ πάθος, τοῦ ἀπαθοῦς Φωκᾶ μιμησάμενος, πάθη ποικίλα ἰᾶσαι, καὶ λυτροῦσαι ζάλης καὶ τρικυμίας τοὺς πλωτῆρας, ταῖς πρὸς Θεόν σου θείαις ἐντεύξεσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος, ὁ σωτήριος Λόγος κεκένωται, ἐν τῇ ἀφθόρῳ σου μήτρα, Παναγία Κόρη, καὶ τῆς κακίας τοὺς χειμάρρους, θεϊκῆ δυναστεία ἐξήρανε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένε- » νη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι » αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχάς.

Ὡς ἱεράρχην τίμιον, καὶ ἀθλητὴν στερρότατον, ἡ οἰκουμένη προσάγει σοι Κύριε, θεῖον Κοδρᾶτον Ἀπόστολον· καὶ τοῖς ὕμνοις γεραίρει, τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεςιν, δωρηθῆναι τοῖς μέλλουσιν, Ἀλληλούια.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν ἱεράρχην τιμήσωμεν, ὡς ποιμένα πιστὸν καὶ διδάσκαλον· ὅτι ἐν τῷ λειμῶνι τῆς ἀθλήσεως, ἐξήνθησε ῥόδον ἱερώτατον, καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισε, βολαῖς θαυμάτων τε καὶ πράξεων ἐναρέτων, φωτισμοῦ πληρώσας πᾶσαν γῆν, ἰαμάτων ταῖς λάμπυρσιν· ἐθαυμάστωσε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς βοῶντας αὐτῷ· Ἀλληλούια.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φωκᾶ τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν λουτρῷ σφοδρῶς πυρωθέντι τελειωθέντος.

Στίχοι.

Φωκᾶ, τὸ λουτρὸν σμήγματος παντὸς δέχου·

Λουτρὸν γὰρ ἦν ἀγῶνος, οὐ καθαρσίου.

Εἰκάδι δευτερὴ λουτρὸν πέφνεν ἐνδοθι Φωκᾶν.

Οὗτος υἱὸς ἐγένετο Παμφίλου καὶ Μαρίας, κατὰ τὸν τόπον Σινώπης. Εὐθὺς δὲ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτι θαύματα ἐπετέλει παράδοξα, καὶ παρέτεινε θαυματουργῶν μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς· ὅθεν καὶ τὸ συμβησόμενον αὐτῷ ἐμηνύθη τέλος τοῦ μαρτυρίου· περιστερὰς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ καθεσθείσης καὶ στέφανον περιθείσης καὶ ἀνθρωπίνως φθεγξαμένης καὶ εἰπούσης· Ποτήριον κεκέρασαι, καὶ δεῖ σε αὐτὸ πιεῖν· ὃ καὶ κατηξιώθη πιεῖν ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλείως, ξίφει καὶ πυρὶ τελειωθείς. Πολλὰ δὲ καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν γεγόνασι θαύματα παρ' αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Φωκᾶ τοῦ κηπουροῦ.

Στίχοι.

Ἦδει χάριν σοι, σοῦ χάριν θνήσκων, Λόγε,

Φωκᾶς ὁ Μάρτυς τῷ διὰ ξίφους τέλει.

Καὶ οὗτος ἐκ πόλεως ἐγεγόνει Σινώπης, ἀρχαίας καὶ γνωρίμου κατὰ τὸν Πόντον· ἐπιτήδευμα δὲ ἦν αὐτῷ κηπεῖον, περὶ ὃ ἠσχολεῖτο· καὶ ἐργαζόμενος, κοινὰ προετίθει τὰ ὄντα. Ἀλλὰ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς φιλοκαλίαν περὶ πλείονος εἶχε· διὰ τοῦτο οὐ διέλαθεν, ἀλλὰ καὶ οὗτος, ὡς δοῦλος γνήσιος Χριστοῦ, ἐμηνύθη τῷ τότε κρατοῦντι. Ἐλθόντες δὲ οἱ δήμιοι, παρ' αὐτῷ τῷ ζητουμένῳ κατέλυσαν· οὓς δεξιωσάμενος καὶ ἀναπαύσας, ἐπυνθάνετο τίνες τε εἶεν καὶ τὴν αὐτοῦ πόλιν τίνος χάριν κατέλαβον. Οἱ δὲ γνωρίζουσιν αὐτῷ τὸ ἀπόρρητον καὶ ὅτι Φωκᾶν ἐπὶ τιμωρία ζητοῦσι λαβεῖν.

Ἦκουσεν ὁ τοῦ Κυρίου θεράπων, καὶ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ τάφου εὐτρεπίσας, ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν τοῖς ζητοῦσιν. Καὶ οἱ μὲν ἐπλήγησαν τὰς ψυχὰς· ὁ δὲ καὶ ἔτι παρεκάλει αὐτοὺς πρὸς τὴν τόλμαν τῆς ἀναιρέσεως· καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτιμηθεῖς, ἱερεῖον τῷ Θεῷ κεχαρισμένον προσήχθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαάκ, καὶ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου.

Στίχοι.

Χριστοῦ τὸ θάρσος ἐμπνέοντος ὑπόθεν,
Πρὸς τὴν σπάθην ἔσπευδεν ἐκπνεῖν Μαρτῖνος.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ζ΄. Εἰκόνοσ χρυσῆς.

Ἐψώσας τὸν νοῦν, πρὸς τὸ πρῶτον ἀγαθὸν θεοειδέστατος, ναὸς Τριάδος
ἐχρημάτισας, καὶ τοὺς ἐν βάθει κακώσεως, ὑψώσας ταῖς ὑψηλοτάταις, διδαχαῖς σου
κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συντρίψας ναοὺς, τῶν εἰδώλων προσευχῶν ἀναμοχλεύσεσιν, ἀνεδομήσω θείῳ
Πνεύματι, ναοὺς Θεῷ ἱερώτατε, καὶ τῶν σφζομένων τὰ πλήθη, προσηγάγω
κραυγάζοντα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πυρίπνοος ὢν, ὡς τοῦ Πνεύματος τὸ πῦρ τὸ θεῖον πάνσοφε, ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχων
πάντοτε, λαμπὰς ὠράθης φλογίζουσα, πᾶσαν φρυγανώδη ἀπάτην, καὶ τοὺς βοῶντας
φωτίζουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυθέντες ἀρᾶς, διὰ σοῦ προγονικῆς Θεοχαρίτωτε, καλῶν αἰτίαν σὲ γινώσκομεν, ὡς
τὸν πανταίτιον τέξασαν, Λόγον ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον· ὅθεν βοῶμέν σοι Ἄχραντε·
Εὐλογημένη εἶ Θεὸν σαρκὶ κύησασα.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Θυμὸν τυράννων, οὐκ ἐδειλίασας πάνσοφε· ποιμνης προϊστάμενος δὲ τῆς λογικῆς, ὡς
ἀρνίον προσενήνεξαι, τῷ ἀρχιποίμενι, μαρτυρικῶς Φωκᾶ κλειζόμενος.

Ἐδοκιμάσθης, ὡς ἐν χωνεῖα Μάρτυς χρυσός, μέσον ἐμβληθεὶς ἀσβέστου
φλογοειδοῦς, καὶ μηδόλως φλογιζόμενος· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ
Κύριος.

Ὁ θεῖος πόθος, προσαναφλέγων τὴν καρδίαν σου, θείῳ δροσισμῷ σε ἔνδοξε συντηρεῖ,
ἐν πυρὶ μὴ δαπανώμενον· τῆς ἀθείας δὲ ἱεράρχα, τὴν ὕλην συγκαίοντα.

Θεοτοκίον.

Σεσαθρωμένον, τὸν τῆς ψυχῆς μου οἶκον πανάμωμε Κόρη, μετανοίας τρόποις ὡς
ἀγαθῇ, ἀνακαινίσον ἢ ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τοκετῷ σου ἀνακαινίσασα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ.

Ἐστηριγμένης νοητῆν, ἐπὶ πέτραν τῆς ψυχῆς ἔχων τὰς βάσεις, ὑπεσκέλισας μάκαρ,
τοὺς τοῦ Κυρίου ἐχθρούς, καὶ πάντας Κοδρᾶτε ἐστήριξας, τοὺς ὑπερυψούντας αὐτὸν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κεκοσμημένην ἀρεταῖς, κεκτημένος τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, κατεκόσμησας
λόγοις, διδασκαλίας ψυχᾶς, ἐξαίρων ἀκοσμίαν ἅπασαν εἰδωλομανίας, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ὡς μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ ὡς Ἀπόστολος φαιδρός, ὡς τοῦ Ἥλιου, τοῦ τῆς δικαιοσύνης,
φωτοφανῆς ἀστραπῆ, Κοδρᾶτε φωτίσας ἀγίασον, τοὺς ἐπιτελοῦντας τὴν σὴν ἀγίαν
μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἱερωτάταις σε φωναῖς, ἱερώτατοι Θεοῦ ἀγνή Προφῆται, ἐσομένην Μητέρα,
προανεφώνουν τρανῶς, τοῦ πάντων δεσπόζοντος ἄχραντε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Χάρις σου τοῖς χεῖλεσι σοφέ, Φωκᾶ ἐκκέχεται· ὅθεν ἐπέστρεψας, λαὸν πλανώμενον
ὄφεως, ὑποθήκαις καὶ προσήγαγες, οἷα ποιμὴν ἀληθινός, Χριστῷ κραυγάζοντα·

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀκοίμητον ἔχει σε πιστῶν, σοφὴ ὁμήγουρις, πρέσβυν κοιμίζοντα, παθῶν θαλάσσης τὰ
κύματα, πειρασμούς τε κατευνάζοντα, καὶ ὀδυνῶν παντοδαπῶν ἡμᾶς λυτρούμενον,
τοὺς βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥεῖθρα ἰαμάτων ὁ ναός, ὁ σὸς τοῖς χρήζουσι, πηγάζει πάντοτε, λιμὴν δεικνύμενος ἄκλυστος, καὶ παθῶν φυγαδευτήριον, τοῖς σὲ τιμῶσι, καὶ Χριστῷ Μάρτυς κραυγάζομεν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἵνα σου τιμῶμεν τὸ σεπτόν, Φωκᾶ μνημόσυνον, πανηγυρίζοντες, τὸν υπεράγαθον Κύριον, ἐκδυσώπει προθυμότατα, ἀπαλλαγὴν τῶν δυσχερῶν, ὑμῖν δωρήσασθαι, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νόμου σε ἐτύπου κιβωτός, καὶ στάμνος φέρουσα, τὸ μάννα Πάναγνε, ἡ θεία τράπεζα αὐθίς τε, καὶ λυχνία χρυσαυγίζουσα, εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν, τὸ φῶς κυήσασαν, τὸ φωτίζον, θεογνωσίᾳ τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἄρε- » τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασταὶ Παῖ- » δες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυ- » ρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ θ´. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεόν.

Ὡραιωθείς διανοία, τῷ ὡραίῳ Δεσπότη, παρίστασαι φαιδρότατος ἀεὶ, ὡς Ἱεράρχης θεόληπτος, ὡς Ἀπόστολος θεῖος, σὺν πᾶσιν Ἀποστόλοις ἀληθῶς, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, Κοδρᾶτε ἐξαιτούμενος.

Σοῦ Μαγνησία κατέχει, τῶν λειψάνων τὴν θήκην, ὡς θεῖαν κιβωτόν, καὶ ἐξ αὐτῆς πᾶσαν Κοδρᾶτε ὠφέλειαν, ἀπαρύεται πόθῳ· σκηναὶ δὲ οὐρανῶν τὴν σὴν ψυχὴν, κεκτημένα σὺν πᾶσιν, Ἁγίοις ἐπαγάλλονται.

Ἡ φωταυγής σου ἡμέρα, ἡ φωσφόρος σου μνήμη, ἡ ὄντως εὐκλεής σου ἑορτή, πᾶσιν ὡς ἥλιος ἔλαμψεν· ἦν πιστῶς ἐκτελοῦμεν, Κοδρᾶτε ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, δυσωποῦντες εὐχαῖς σου, λαβεῖν καὶ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Κύριε φεῖσαι, ὅταν μέλλης με κρίνειν, καὶ μὴ καταδικάσης με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με· δυσωπεῖ σε Παρθένος, ἡ σὲ κυοφορήσασα Χριστέ, Ἀποστόλων ὁ δῆμος, καὶ σὺν Προφήταις Μάρτυρες.

Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Λίθος ἀχειρότητος.

Ἱερολογίαις ἐνθέοις, τοῦ ἱεροῦ δεῦτε Ποιμένος πάντες τὴν πανίερρον μνήμην, ἱερωτάτως πανηγυρίσωμεν, τὸν εὐεργέτην Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν καθικετεύοντος.

ἽΩφθης πυρακτούμενος ζήλῳ, τῷ τοῦ Δεσπότη ὀπηνίκα, Μάρτυς τὸ λουτρὸν ὑπείσηλθες ἐκκεκαυμένον, ἐν ᾧ τὸ πνεῦμά σου, Θεοῦ ἐπαγαλλόμενος, μάκαρ εἰς χεῖρας παραδέδωκας.

Σὲ Ἱεραρχῶν αἰ χορεῖαι, καὶ τῶν Μαρτύρων αἰ ἀγέλαι, καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, ἡ συναυλία πάντων Δικαίων τε, μάρτυς Φωκᾶ τὰ πνεύματα, ἔχοντα μέσον ἐπαγάλλονται.

ἽΗπλωται ἐν κόσμῳ ἡ μνήμη, ἡ σὴ ψυχᾶς φωταγωγοῦσα, τῶν ἀνευφημούντων ἐν πίστει, τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα, καὶ τὴν γενναίαν ἄθλησιν, Ποιμὴν καὶ Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Φώτισον Ἀγνή τὴν ψυχὴν μου, ἐσκοτισμένην ἁμαρτία, καὶ αἰωνιζούσης φλογός με, καὶ σκότους ῥῦσαι τῇ μεσιτεῖᾳ σου, ἵνα τὴν σὴν γηθόμενος, ἀνευφημῶ μεγαλειότητα.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας » τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ » Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῦ Ἀποστόλου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς Μάρτυς καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἱεράρχης ἔνθεος, Κοδρᾶτε μύστα τοῦ Λόγου,
Χριστοῦ κηρύξας τὸ θεῖον, πανσόφως Εὐαγγέλιον, πᾶσαν τὴν γῆν ἐφαιδρυνας, ἐκ
πλάνης λυτρώσμενος, τοὺς γηγενεῖς καὶ διδάσκων, τοῦ προσκυνεῖν τὴν Τριάδα.
Τοῦ Ἱερομάρτυρος. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.
Ἱεραρχῶν ἀκρότης, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, Φωκᾶ, καὶ μέγας προστάτης, τοῖς
θαλαττεύουσι πέλων, περίσφζε ἐκ κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε μάκαρ.
Θεοτοκίον.
Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον
ικέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας, μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.
Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὁρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΓ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Σύλληψις τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ΄,
δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ἱερατεύων ὁ θεῖος Ζαχαρίας, καὶ ἔνδον γενόμενος τοῦ θειοτάτου ναοῦ, καὶ τοῦ λαοῦ
τὰ αἰτήματα, προσαναφέρων, τῷ εὐεργέτῃ καὶ πανοικτίρμονι, θειότατον Ἄγγελον,
εἶδε βοῶντα αὐτῷ· Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ δέησις, σοῦ εἰσηκούσθη· θάρσει πρεσβύτα, καὶ
μὴ ἀπίσται μοι· ἔξεις γὰρ παῖδα θεῖον Πρόδρομον, γεννητοῖς γυναικῶν ὑπερέχοντα,
Ἥλιον ἐν δυνάμει, τοῦ Χριστοῦ προπορευόμενον.

Ξένος μοι φαίνῃ τῇ θεᾷ καὶ τῷ τρόπῳ, ξένος καὶ τοῖς ῥήμασι καὶ τοῖς μηνύμασιν, ὁ
Ζαχαρίας ἀντέφησεν· ἐγὼ γὰρ ἦλθον, τὴν σωτηρίαν λαοῦ αἰτήσασθαι, οὐχὶ δὲ
κομίσασθαι παῖδα ὡς σὺ προσφωνεῖς· ἀπ’ ἐναντίας εὐρίσκω σε, τῶν αἰτημάτων, καὶ
ὑποπεύω μὴ ἀληθεύειν σε· πῶς γὰρ ὁ λέγεις, βεβαιοτάτον, ἀποδειχθῆ; Ἐλισάβετ γὰρ,
στεῖρα ἔστι· καγὼ δέ, ὡς ἐπίστασαι, πρεσβύτατος.

Τί ἀπιστεῖς μοι τοῖς λόγοις Ζαχαρία, ψευδῆ εὐαγγέλια λέγων κομίζεις με; Θεοῦ
Ἀρχάγγελος πέφυκα, ἃ προσετάχθην, ταῦτά σοι λέγω σὺν σοὶ ἰστάμενος· ἐπεὶ δὲ
ἠπίστησας, καὶ οὐκ ἐπίστευσας, ἔση κωφεύων καὶ ἄλαλος, ἕως ἂν ἴδης, ἐμῶν
ῥημάτων τὴν θεῖαν ἔκβασιν. Ἐπὶ δὲ τέκη Ἐλισάβετ σοι, τὴν τοῦ Λόγου φωνὴν
μέγαν Πρόδρομον, τρανουμένης τῆς γλώττης, εὐλογήσεις τὸν Θεὸν Ἰσραὴλ.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Βυζαντίου.

Ἐκ στειρευούσης σήμερον νηδύος, καρπὸς προσευχῆς ἀνεβλάστησεν Ἰωάννης ὁ
Πρόδρομος. Ἀγάλλου ἡ ἔρημος, καὶ χόρευε ἡ ἀνθρωπότης· ὁ τῆς μετανοίας κῆρυξ,
ἰδοὺ ἄρχεται, ἐν κοιλίᾳ μητρικῇ σαρκουῦσθαι. Δεῦτε ἀγαλλόμενοι ἐν τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ
συλλήψει, οἱ φιλέορτοι χορεύσωμεν βοῶντες· Ὁ ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων
ὑπάρχων, μὴ διαλίπησιν πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν θεῖαν σου
σύλληψιν, ὅπως εὕρωμεν ἴλασμον ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον;
ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς
προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος
ἄνθρωπος δι’ ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ’ ἐν δυάδι φύσεων
ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μολοῦντι εἰς Ἅγια, τὰ τῶν Ἁγίων ἀγίως, ἱερεῖ προφήτη τε, καὶ ἀγίῳ ἅγιος, καθὼς γέγραπται, ἐπιστὰς Ἄγγελος, προσεφώνει λέγων· Εἰσηκούσθη σου ἡ δέησις, καὶ διαλύεται, νῦν τῆς Ἐλισάβετ ἡ στείρωσις, καὶ τέξεται πρεσβύτα σοι, υἱὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, λύχνον τοῦ Ἡλίου, προφήτην τοῦ Ὑψίστου, καὶ φωνὴν, τοῦ ἐκ Παρθένου Θεόπαιδος, Λόγου ἀνατείλαντος.

Στίχ. Καὶ σύ, παιδίον, Προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ.

Λέγε μοι τρανότατα, κατὰ τί γινώσομαι τοῦτο; αὐθις πρὸς τὸν Ἄγγελον, ὁ μακαριώτατος, πρέσβυς ἔφησεν· ὡς ὀραῖς πλήρης γάρ, ἡμερῶν ὑπάρχω· Ἐλισάβετ στείρα πέφυκε. Πῶς οὖν μοι ῥήματα, φθέγγῃ ὑπὲρ φύσιν, ἐξίσταμαι, οὐδόλως ἀληθεύοντα, νῦν ὑπονοῶ σε ὧ ἄνθρωπε. Ἄπιθι· ἐγὼ γάρ, λαοῦ τὴν σωτηρίαν ἐξαιτῶ, οὐχὶ δὲ παῖδα κομίσασθαι, πρᾶγμα δυσπαράδεκτον.

Στίχ. Λατρεύειν αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ.

Θεοῦ Παντοκράτορος, ἐγὼ Ἀρχάγγελος πέλω, Γαβριήλ μοι ὄνομα, τῷ πρεσβύτῃ ἔφησεν ὁ ἀσώματος· τὸ παρὸν κώφευσον, καὶ σιγὴν ἄσκησον, ἀπιστήσας ἐμοῖς ῥήμασιν. Ἐπὰν δὲ τέκη σοι, σάλπιγγα τοῦ Λόγου ἡ σύζυγος, τοῦ Πνεύματος τρανοῦντός σοι, γλῶτταν ἐκβοήσεις τρανότατα· Προφήτης Ὑψίστου, κληθήσῃ ὧ παιδίον τὰς αὐτοῦ, προετοιμάσαι ἐν χάριτι, τρίβους ὡς ἠυδόκησεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β´.

Ἄγγελος, ἐκ στείρωτικῶν ὠδίνων προῆλθες Βαπτιστά, ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων, τὴν ἔρημον οἰκήσας, σφραγίς τε πάντων τῶν Προφητῶν ἐδείχθης· ὄν γὰρ ἐκεῖνοι πολυτρόπως ἐθεάσαντο, καὶ αἰνιγματωδῶς προεκήρυξαν, τοῦτον βαπτίσει ἐν Ἰορδάνῃ κατηξιώθης· φωνῆς τε ἀκήκοας Πατρικῆς οὐρανόθεν, μαρτυρούσης αὐτοῦ τὴν υἰότητα· καὶ τὸ Πνεῦμα εἶδες, περιστερᾶς ἐν εἶδει, τὴν φωνὴν ἔλκον ἐπὶ τὸν βαπτιζόμενον. Ἄλλ' ὧ πάντων τῶν Προφητῶν ὑπέρτερε, μὴ διαλίπῃς πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν· πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ καὶ τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἡ πρῶν οὐ τίκτουσα, στείρα εὐφράνθητι· ἰδοὺ γὰρ συνέλαβες, Ἡλίου λύχνον σαφῶς, φωτίζειν τὸν μέλλοντα, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἀβλεψίαν νοσοῦσαν· χόρευε Ζαχαρία, ἐκβοῶν παρρησίᾳ· Προφήτης τοῦ Ὑψίστου ἐστίν, ὁ μέλλον τίκτεσθαι.

Θεοτοκίον· Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον...

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν α´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α´. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐλισάβετ στείρωσεως ἠλευθέρωται, ἡ Παρθένος δὲ πάλιν παρθένος ἔμεινεν, ὅτε φωνὴ τοῦ Γαβριήλ, γαστρὶ συνέλαβεν· ἄλλ' ἐν νηδύι προσκιρτᾷ, τὸν ἐν γαστρὶ παρθενικῇ, Θεὸν προγονοῦς καὶ Δεσπότην, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν σαρκούμενον.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον· χαῖρε ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε· χαῖρε ἡ μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν· χαῖρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρυγῶν ἡ φιλέρημος, ὁ ἱερεὺς Βαπτιστής, κηρύξας μετένοιαν, καὶ φανερώσας Χριστόν, γενόμενον ἄνθρωπον, πάντων ἀμαρτανόντων, ἐγεννήθη προστάτης, πᾶσι χειμαζομένοις, βοηθῶν ἀενάως· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, σῶσον τὸν κόσμον σου. Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἡ μόνη κυήσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κοσμήσασα, τὴν ἀνθρωπότητα, τῷ τόκῳ σου Ἄχραντε, ῥῦσαι με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου Βελίαρ, στῆσόν με ἐπὶ πέτραν, τῶν Χριστοῦ θελημάτων· αὐτὸν ἐκδυσωποῦσα ἐκτενῶς, ὃν ἐσωμάτωσας.

Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἷς, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν Κανόνα, εἰ βούλει, εἰπέ καὶ Καταβασίας· Ἀνοιξω τὸ στόμα μου...

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Τῆς στειρευούσης ψυχῆς μου τοὺς λογισμούς, τοὺς ἀκάρπους ἐκτίλον, στειρευούσης ὁ βλαστός, εὐφημεῖν ὀρμήσαντος τὴν σὴν, ἐν νηδύι μητρικῆ, ἁγίαν σύλληψιν.

Ὁ ἱερὸς Ζαχαρίας ἐν τῷ ναῷ, εἰσελθὼν τεθέαται, θεῖον Ἄγγελον αὐτῷ, ἐμφανῶς μηνύοντα· Υἱόν, μετὰ γῆρας Ἱερεῦ, ἕξεις τὸν Πρόδρομον.

Λύχνος Ἡλίου τῆς δόξης ὁ φωταυγής, ἐν νηδύι ἄρχεται, ἀναλάμπειν μητρικῆ, δι' οὗ σκότος λέλυται παθῶν, καὶ στειρώσεως δεσμά, ὁ μέγας Πρόδρομος.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρὶ σου Δεσπότην ἐν μητρικῆ, Θεοτόκε πάναγνε, βασταζόμενον γαστρί, κατιδὼν ἐσκίρτησε σαφῶς, Ἰωάννης ὡς αὐτοῦ, ὑπάρχων Πρόδρομος.

Ῥοδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ἡ στεῖρα σήμερον καρπὸν, ἱερὸν συλλαμβάνει, τὸν μετέπειτα πᾶσαν, ἀκαρπίαν τῶν ψυχῶν, ἀξίνη τῆ νοητῆ, ἀποτέμνειν μέλλοντα ἐν χάριτι.

Κωφεύσας ἔνδον τοῦ ναοῦ, Ζαχαρίας ὁ μέγας, τὴν φωνὴν τὴν τοῦ Λόγου, ἀγγελία φοβερᾶ, κομίζεται καὶ λαμπρῶς, μεγαλύνει Κύριον τὸν εὐσπλαγγνον.

Ὁ δείξας τρίβον ἀσφαλῆ, τοῖς πιστοῖς μετανοίας, προτροπῆ τοῦ Ἀγγέλου, ἐν νηδύι μητρικῆ, βλαστάνει θεία βουλή, παρ' ἐλπίδα ὁ ἐνδοξος Πρόδρομος.

Θεοτοκίον.

Γαστρὶ φερόμενον Χριστόν, τῆς Παρθένου ὡς ἔγνω, ὁ ἐκ στείρας ἐσκίρτα, προμηνύων τὴν χαρὰν, ἐπιδημοῦσαν ἐν γῆ, κατηφείας πάντας ἐκλυτρώσασθαι.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θυμιῶντι ἐν ναῷ, τῷ Ζαχαρία ἱερεῖ, Γαβριήλ ἐξ οὐρανοῦ, ἐπέστη λέγων πρὸς αὐτόν· Ὅτι ἐν γῆρα σου ἕξεις καρπὸν εὐκλεῆ· καὶ στειρώσεις ἡ πρὶν, τῆς Ἐλισάβετ νυνί, λυθήσεται εὐθύς, καὶ ἀκαρπία γονῆς, καὶ συλλαβοῦσα τέξεται τὸν κήρυκα, τοῦ Ἰησοῦ τε καὶ Πρόδρομον. Αὐτῶν πρεσβείαις, Σωτὴρ τοῦ κόσμου, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· βᾶτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Ῥοδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Φωνὴ Ἀγγέλου σε, τὸν ὄντως ἄγγελον, τῆς Χριστοῦ παρουσίας τῷ ἱερεῖ, ἱερῶς προήγγειλε, στειρωτικῆς ἀπὸ γαστρος, ἐκβλαστάνειν μάκαρ Πρόδρομε.

Ἡ πρῶν ἄγονος, καὶ ἡ οὐ τίκτουσα, νῦν εὐφράνθητι στεῖρα· ὅτι Χριστοῦ, Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον, καρπογονεῖς πανευκλεῶς, Ἐλισάβητ ἀξιάγαστε.

Ἀξίνη Πρόδρομε, τῆς σῆς δεήσεως, τῶν παθῶν μου ἀκάνθας καὶ λογισμῶν, ἔκτιλον προσκόμματα, καὶ καρποφόρον μου τὸν νοῦν, ἀρεταῖς παμμάκαρ ποίησον.

Θεοτοκίον.

Νηδύς σε ἔφερε, τὸν πάντα φέροντα, τῆς Παρθένου, ἠνίκα ὁ Βαπτιστής, ἐν γαστρὶ φερόμενος, σὲ προσεκύνησε Χριστέ, καὶ σκιρτῶν ἠγαλλιάσατο.

Ῥδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Μολοῦντι ἔνδον τοῦ Ἱεροῦ, καὶ τὰς νομικὰς τῷ Ποιητῇ, λατρείας προσαναφέροντι, ὦφθη τῷ Προφήτῃ ἅγιος Ἄγγελος, μηνύων τοῦ Προδρόμου, τὴν θεῖαν σύλληψιν.

Πῶς ἔσται τοῦτό μοι τηλαυγῶς; πέλω γὰρ πρεσβύτης ὡς ὄρᾳς, καὶ στεῖραν σύζυγον κέκτημαι, ἔφη Ζαχαρίας πρὸς τὸν Ἀρχάγγελον· φύσεως ἐναντία, λέγεις μοι ῥήματα.

Πρὸς Σάρραν βλέπον τοῦ Ἀβραάμ· ἴδε πῶς ἐκείνη Ἰσαάκ, ἐν γήρᾳ τέτοκεν ἄνθρωπε, καὶ τοῖς λεγομένοις δικαίως πίστευε· πρεσβύτη προσεφώνει, ὁ μέγας Ἄγγελος.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη ἐν γυναιξί, σὺ Θεοχαρίτωτε σαφῶς, ἡ Ἐλισάβητ ἐβόα σοι· ὅτι κυοφόρον ἀνάνδρως ἔγνων σε, τὴν μόνην μετὰ τόκον, ἄφθορον μείνασαν.

Ῥδὴ ς΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἀμφίβολον κέκτημαι, τὴν διάνοιαν ἐγώ, καὶ ἀπιστῶ τοῖς λόγοις σου, τῷ Ἀρχαγγέλῳ ἔφη ὁ ἱερεὺς· λαοῦ σωτηρίαν γάρ, οὐκ ἐμῆς ἐξ ὄσφύος καρπὸν ἤτησα.

Ὁ πλάστης τῆς φύσεως, τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς, ὁ Λειτουργὸς ἀντέφησε, τῆς παρουσίας Ἄγγελον τῆς αὐτοῦ, ἠδύοκῆσε τίκτειν σε· τοῖς ἐμοῖς μὴ ἀπίσται λόγοις ἄνθρωπε.

Τὸ εἶδός σου πύρινον, καὶ ἡ θέα σου φρικτή, καὶ θαυμαστὸς ὁ λόγος σου, ὁ Ζαχαρίας ἔφη τῷ Λειτουργῷ· ἀλλ' οὐκ οὐ πιστεῦώ σοι, ὑπὲρ φύσιν λαλοῦντι ξένα ῥήματα.

Θεοτοκίον.

Ὁ λύχνος τὸν Ἥλιον, ἐν νεφέλῃ μητρικῇ, γαστρὸς κατακρυπτόμενον, ἐπεγνωκῶς ὑπάρχων ἐν ζοφερῷ, τῆς μήτρας σκηνώματι, προσεκύνησε χαίρων καὶ ἐσκίρτησε.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς, Ζαχαρίας ὁ μέγας, καὶ ἡ πανευκλεής, Ἐλισάβητ ἡ σύζυξ, ἀξίως συλλαμβάνουσα, Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον· ὃν Ἀρχάγγελος, εὐηγγελίστατο χαίρων, καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀξιοχρέως τιμῶμεν, ὡς μύστην τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀναπτύξωμεν, ὁ Λουκᾶς ἡμῖν ἔγραψεν ὁ ἱερὸς καὶ θαυμάσιος, καὶ τὴν τοῦ Προδρόμου θεασώμεθα σύλληψιν τὴν φαιδρὰν καὶ ἐπίσημον· φησὶ γάρ, ὡς εἰσηλθεν ὁ πρεσβύτης καὶ δίκαιος Ζαχαρίας εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ θυμιάσαι, τῷ τῆς ἑφημερίας καιρῷ, ἐπέστη αὐτῷ Γαβριήλ, εὐαγγελιζόμενος καὶ λέγων· Ἐξεῖς Ἱεράρχα υἱὸν ἐν τῷ γήρᾳ, Προφήτην τε καὶ Πρόδρομον, φωνὴν τε καὶ κήρυκα, καὶ λύχνον ἀείφωτον, τὸν μύστην τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Σύλληψις τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχ. Ἀνδρὶ Προφήτῃ χρησμὸς ἐξ Ἀρχαγγέλου,

Τεκεῖν Προφήτην, καὶ Προφήτου τι πλέον.

Εἰκάδι τῇ τριτάτῃ γαστῆρ λάβε Πρόδρομον εἶσω.

Ταύτην τὴν θεῖαν σύλληψιν εὐηγγελίστατο τῷ Προφήτῃ καὶ ἱερεῖ Ζαχαρία ὁ θεῖος Ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, Εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, εἰπών· ὡς ἐκ τούτου προμηνύεσθαι, διὰ τὸ παράδοξον τοῦ τε γήρως καὶ τῆς στειρώσεως τῆς Ἐλισάβητ, τὸν θεῖον καὶ παρθενικὸν τῆς παναχράντου Θεοτόκου τόκον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Ἀνδρέου, Ἰωάννου, Πέτρου καὶ Ἀντωνίου, τῶν ἐν Ἀφρικῇ τελειωθέντων.

Στίχ. Ὑπὲρ νυγέντος πρὶν μιᾷ λόγῃ Λόγου,
Λόγῃς νυγείς, ἤνεγκε διτταῖς Ἀνδρέας.
Ἐχθραν πλάνη θεία, καὶ σφαγεῖς Ἰωάννης,
Σφάττει τὸν ἐχθρόν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν πλάνην.
Ἀντώνιος καὶ Πέτρος, ὡς στερραὶ πέτραι,
Πρὸς τὰς μεληδὸν ἐκκοπὰς ἐκαρτέρουν.

Βασιλείου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν διθύνοντος, τῆς Ἀφρικῆς ἀπάσης ἐκράτει καὶ ἐτυράννει ὁ ὠμότατος τῶν Ἀγαρηνῶν Ἰβραχίμ. Οὗτος, πορθήσας τὰς Συρακούσας (αὕτη δὲ ἐστὶ μητρόπολις Σικελίας), ἐκεῖθεν ἠγάγετο Ἰωάννην, ἅμα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ Πέτρῳ καὶ Ἀντωνίῳ, παῖδας ἔτι ἄωρους τυγχάνοντας· οὓς καὶ παραυτίκα τοῖς Ἀγαρηνῶν ἐκέλευσεν ἐκπαιδεύεσθαι γράμμασιν. Ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας ἐτέλουν, καὶ φρονήσει καὶ ἀρετῇ πολλοὺς ὑπερεῖχον, ἀγασθεῖς ἐπ' αὐτοῖς ὁ Βελίαρ, Γενικὸν μὲν τὸν Ἀντώνιον, Σακελλάριον δὲ τὸν Πέτρον προχειρίζεται. Οὗτοι μὲν κρυφίως ἐχριστιάνιζον, εἰς τὸ φανερόν δὲ τὰ τῶν Σαρακηνῶν ὑπεκρίνοντο· ἀλλ' οὐκ ἔλαθον· γνοὺς γὰρ τοῦτο ὁ Ἰβραχίμ καὶ μανείς, τοὺς πόδας αὐτῶν, ξύλῳ ἀσφαλίσάμενος, ξύλοις ἀγρίοις αἰκίζει.

Τετρακοσίας τοίνυν λαβὼν κατὰ τῶν ποδῶν ὁ μακάριος Ἀντώνιος, καὶ τούτοις κατακλασθεῖς, ἠὺχαρίσκει τῷ Θεῷ. Εἶτα ὄνω ἐπιβιβάζεται, καὶ κατὰ τοῦ σάγματος σχοινίοις δεδεμένος, διὰ μέσης τῆς πόλεως θεατρίζεται. Πέτρος δὲ γυμνωθεῖς, ῥάβδοις τὸν τένοντα αὐτοῦ καὶ τὴν κοιλίαν αἰκίζεται καὶ ἐν τῇ εἰρκτῇ ἀποτίθεται. Ἐξαγαγὼν δὲ αὐτούς, τοὺς βραχίονας ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ τὰς χεῖρας, ξύλοις ἀγρίοις συνθλά· ἔπειτα τοὺς μηρούς αὐτῶν καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς πόδας ὡσαύτως συνέτριπεν, ὡς ὄλον μὲν τὸ ὀστέωδες ἀπαλυνθῆναι, τὸ σαρκῶδες δὲ χυλωθέν, τῷ αἵματι συμφυραθῆναι. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀνθράκων πλήθη ἀθροίσας καὶ χαλκῆα προσκαλεσάμενος, διὰ σιδηρᾶς λαβίδος πεπυρακτωμένης τὰ αἰδοῖα αὐτῶν ἐκέλευσεν ἀποτεμεῖν καὶ τοῖς τῶν μακαρίων στόμασιν ἐμβαλεῖν.

Τούτων ἐν τούτοις τελειωθέντων, τὸν πατέρα αὐτῶν Ἰωάννην ἐλκύσας πρὸς ἑαυτὸν καὶ τῇ λαῖᾳ χειρὶ τὸν τράχηλον ἀνακλάσας, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μάχαιραν ἔπηξεν ἐν τῷ φάρυγγι, καὶ οὕτως ἐπάνω τῶν ἰδίων αὐτοῦ τέκνων ἀφήκε τὸ πνεῦμα· εἶθ' οὕτως πυρὰν πολλὴν ἀνάψας, κατέκαυσεν ἅμα τὰ τῶν Ἁγίων σώματα.

Τὸν δὲ μακάριον Ἀνδρέαν, γηραιὸν ὄντα πάνυ τὴν ἡλικίαν, χρόνοις πολλοῖς καθειρχθέντα καὶ λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι καὶ ταλαιπωρίαις τεταριχευμένον καὶ μὴ πειθόμενον τῷ κυνί, τί ποιεῖ ὁ θῆρ; Ἴπῳ ἐπιβάς καὶ ἀκόντιον λαβὼν, κατ' εὐθὺ τὸν Ἅγιον εὐρών, κατὰ τοῦ στήθους ἐκρυσεν. Ἐπεὶ οὖν ὁ Ἅγιος εὐχαριστήσας, ἔρρηξε φωνὴν πρὸς τὸν Θεόν, αὐθις ἐκ τῶν ὀπισθεν ὁ μαιφόνος παριῶν, ἐτέρῳ τοῦτον ἔβαλε κατὰ τοῦ νώτου πελτῷ· καὶ οὕτω κατὰ τῶν σπλάγγων αὐτοῦ τῶν δύο δοράτων διαδυομένων, πίπτει ὁ μακάριος ἐπὶ τῆς γῆς, μαχαίρα τὴν τιμίαν ἀποτμηθεὶς κεφαλὴν· καὶ οὕτως ἐπληρώθη αὐτῶν ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ῥαΐδος τῆς παρθένου.

Στίχ. Ποθοῦσα κάλλος ἡ Ῥαῖς Θεοῦ βλέπειν,
Σαρκὸς τὸ κάλλος ἐκδίδωσι τῷ ξίφει.

Αὕτη γέγονεν ἐν τῇ Αἰγυπτίῳ χώρᾳ, ἐν τόπῳ ἐπιλεγομένῳ Τάμμα, θυγάτηρ πρεσβυτέρου τινός, Πέτρου τοῦνομα· ἦν δὲ τὸ τῶν μονάζουσῶν σχῆμα περιβεβλημένη, οὕσα ἐτῶν ὡσεὶ δώδεκα. Κατελθοῦσα δὲ μεθ' ἐτέρων παρθένων ὑδρεύσασθαι καὶ θεασαμένη πολλὰς παρθένους καὶ πλήθος ἀνδρῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων καὶ μοναζόντων, οὓς εἶχε δεσμίους ὁ ἡγεμὼν Λουκιανός, παρερχομένων

πλοῖω, καὶ μαθοῦσα ὅτι διὰ Χριστὸν δέδενται, ἀνδρισαμένη συνέμιξεν αὐτοῖς ἑαυτήν, δεηθεῖσα ἐπὶ τοῦτο τοῦ Κομενταρησίου. Τοῦ δὲ παραινέσαντος αὐτὴν τὴν ἀσφάλειαν ἐλέσθαι καὶ μὴ συναποθανεῖν τοῖς δεσμίοις, ἐπεὶ οὐκ ἐπέισθη, ἐνεφανίσθη τε τῷ ἡγεμόνι καὶ τοὺς αὐτοῦ θεοὺς ἐμυκτήρισε καὶ εἰς τὸ τούτου ἐνέπτυσσε πρόσωπον, ὡς τὰ χριστιανῶν διαπαίζοντος, τὴν διὰ ξίφους μετὰ πολλὰς βασάνους ἐδέξατο τελευτήν. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ὁσίων γυναικῶν Ξανθίππης καὶ Πολυξένης, τῶν αὐταδέλφων.

Στίχ. Τὰς συγγόνους Ξανθίππην καὶ Πολυξένην,
Χοροὶ συνοίκους λαμβάνουσιν Ἀγγέλων.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἰσπανῶν χώρας, ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος· ὧν ἡ μὲν Ξανθίππη γυνὴ ὑπῆρχε Πρόβου, ἀνδρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς χώρας ἰθύνοντος· ἐμαθητεύθη δὲ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, κατὰ τὴν χώραν ἐνδημήσαντος· μετὰ τῶν ἄλλων δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Ἡ δὲ Πολυξένη, παρθένος οὖσα, ἠρπάγη παρὰ τινος κακοσχόλου· ἀλλὰ χάριτι Θεοῦ ἄφθορος ἔμεινε καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἐβαπτίσθη. Πολλῶν δὲ πιστευσάντων δι' αὐτῆς, παραλαβοῦσα Ὀνήσιμον τὸν Ἀπόστολον, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν πατρίδα αὐτῆς Ἰσπανίαν· καὶ μετὰ τὸν πολὺν ἐκεῖνον πλοῦν καὶ τὰς ἀπειροὺς φυγὰς, συνεπαγομένην ἔχουσα καὶ τὴν Ῥεββέκαν, μεθ' ἧς ἐβαπτίσθη, κατέλαβε τὴν ἑαυτῆς ἀδελφὴν Ξανθίππην. Αὗται τὸν ἐπίλοιπον βίον καλῶς διανύσασαι καὶ πολλὰς δυνάμεις ἐπιδειξάμεναι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν.

Ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Νικόλαος ὁ παντοπώλης, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τῷ 1672, ξίφει τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Ἀπιστήσας μου τοῖς ῥήμασι τὴν κώφευσιν, κομίζου προδηλότατα· καὶ τικτομένην ὀπηνίκα, ἴδης τὴν φωνήν, τοῦ Λόγου, ἀνάλαβε φωνήν, Εὐλογητὸς εἶ ἐκβοῶν, τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Θεός.

Τῇ σελήνῃ Ἐλισάβητ προσενούμενος, πολὺφωτος ὡς ἥλιος, ὁ Ζαχαρίας, σελασφόρον λύχνον τοῦ φωτός, ἐκτέτοκε φαίνοντα ἡμῖν, τοῖς ἐν τῷ σκότει τῶν παθῶν, κατασχεθεῖσι δεινῶς.

Τοῖς σκιρτήμασιν ὡς ῥήμασι χρησάμενος, Χριστοῦ ὁ μέγας Πρόδρομος, προσεκύνησεν, ἐν νηδύι σε παρθερικῇ, αὐτὸς βασταζόμενος γαστρί, τῆς Ἐλισάβητ Ἰησοῦ, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ἡ σελήνῃ Ἐλισάβητ ἔνδον φέρουσα, ἀστέρα θεῖον Πρόδρομον, προσεκύνησε, φωτεινὴν νεφέλην Μαριάμ, τὸν Ἥλιον φέρουσαν Χριστὸν, σαρκοφορούμενον ἐκ σοῦ, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Ῥδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσίοις.

Τοῦ Νυμφίου ὁ φίλος προετοιμάζεται, ἡ φωνὴ δὲ τοῦ Λόγου ἀρχὴν εἰσδέχεται, καὶ στερητικαῖς νῦν λαγόνισιν ἐκτρέφεται, τοῦ Παμβασιλέως, ὁ μέγας Στρατιώτης.

Στεριενοῦσαις καρδίαις γεωργὸς ἦνθησε, τῶν παθῶν ἡ ἀξίνη ἤδη χαλκεύεται, μόσχος ὁ σεπτὸς, ἐγκρατεία σιτεύεται, Πρόδρομος ὁ μέγας· λαοὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Τὰ δεσμὰ ὥσπερ πάλαι τὰ τῆς στερώσεως, τῆς ἐμῆς διανοίας οὕτω τὴν πώρωσιν, λύσον Βαπτιστὰ καὶ καρποὺς μετανοίας με, ποιήσον βλαστάνειν, καὶ ζῆν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Κυοφόρον σε Κόρη ὡς ἐθεάσατο, Ἐλισάβητ ἐνθέως ἠγαλλιᾶσατο, ἔνδοθεν αὐτῆς τοῦ ἐμβρύου σκιρτήσαντος, ὡς ἐπεγνωκότος, τὸν ἑαυτοῦ Δεσπότην.

Ῥδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Χριστοῦ ὁ μέγας καὶ θεῖος Πρόδρομος, στερωτικὰς νῦν πύλας, διανοίξας ἀλλίξεται, ὡς ἐν βασιλείοις ἐν νηδίῳ μητρός· ὅς τις ὡς στρατιώτης, προεξελεύσεται, τοῦ Παμβασιλέως τὰς ὁδοὺς ἐτοιμαζόμενος.

Θεοῦ Προφήτα πρεσβύτα χόρευε, ἕξεις υἱόν, οὗ μείζων ἐν βροτοῖς οὐκ ἐγήγερται, Ἰωάννην Κυρίου τὸν Πρόδρομον. Σκίρτησον Ἐλισάβετ· γῆ πᾶσα γήθησον, αἴνεσιν τῶ πάντων Ποιητῆ Θεῷ προσάγουσα.

Ἡμῶν τῶν πίσει ἀνευφημούντων σε, μέμνησο νῦν Προφήτα τοῦ Κυρίου καὶ Πρόδρομε, ψυχικῶν ἐκ παθῶν ἐκλυτρούμενος, σφύζων ἡμᾶς κινδύνων καὶ πρὸς οὐράνιον, τρίβον ὁδηγῶν, θεοπρεπῶς ἀειμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἄγνην μητέρα σαφῶς ἐπέγνω σε, στερωτικῶν δεσμῶν ἢ Ἐλισάβετ ὡς ἤσθετο, ἑαυτὴν λελυμένην καὶ φέρουσαν, Πρόδρομον τοῦ ἐν μήτρᾳ, σοῦ κατοικήσαντος, ἄχραντε Παρθένε, Μαριὰμ θεοχαρίτωτε.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἡ τοῦ Προδρόμου ἐνδοξος, σύλληψις προμηνύει, τὸν ἐκ Παρθένου μέλλοντα, τίκεσθαι Βασιλέα, ὡς οὗτος ἐξ Ἐλισάβετ, τῆς ἀκάρπου καὶ στείρας, πρεσβύτου ἱερέως τε, Ζαχαρίου τοῦ πάνυ· ὧν ταῖς εὐχαῖς, καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ Ἰωάννου, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, σῶσον οἴκτειρον πάντας.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Χαρμονικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τοῦ σεπτοῦ Ἀρχαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες πάναγνε, τῆς ἀρχαίας κατάρας, διὰ τοῦ θείου σου τόκου, εὐχαρίστως βοῶμεν· Χαῖρε Ἀδάμ ἢ λύτρωσις, Θεοτόκε Παρθένε· χαῖρε σεμνή, δι' ἧς ἀπηλλάγημεν τοῦ θανάτου· χαῖρε, δι' ἧς ἐτύχομεν, οὐρανῶν Βασιλείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἀγαλλιᾶται ἡ κτίσις ἐν τῇ συλλήψει σου, Πρόδρομε καὶ Προφήτα, Βαπτιστὰ Ἰωάννη· ὁ θεῖος γὰρ σου τόκος, σημαίνει ἡμῖν, τοῦ Δεσπότη τὴν γέννησιν· καὶ διὰ τοῦτο συμφώνως οἱ ἐπὶ γῆς, ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε. (δίς)

Ὡς θαυμαστὴν μαρτυρίαν, εὐρῶν ὁ Ἄγγελος, τὴν σύλληψιν τῆς στείρας, τῇ Μαριὰμ προσάγει, πρὸς πίστωσιν προσφέρων· διὸ καὶ ἡμεῖς, Ἐλισάβετ πρὶν ἄγονον, καὶ Ζαχαρίαν ὁμόζυγον τὸν αὐτῆς, καὶ Ἰωάννην εὐφημήσωμεν.

Ὁ θεοσκεύαστος λύχνος, τοῦ ἀιδίου φωτός, ὁ τοῦ Νυμφίου φίλος, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, ὁ μέγας Ἐωσφόρος, ἡ ζῶσα φωνή, Θεοῦ Λόγου ὁ Πρόδρομος, τῆς παρουσίας Κυρίου ἀγγελικῆ, προσφωνήσει νῦν συνειληπταί.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβε τὸν Πρόδρομον τῆς χάριτος, ἡ δὲ Παρθένος τὸν Κύριον τῆς δόξης· ἡσπᾶσαντο ἀλλήλας αἱ μητέρες, καὶ τὸ βρέφος ἐσκίρτησεν· ἐνδοθεν γὰρ ὁ δοῦλος ἦναι τὸν Δεσπότην. Θαυμάσασα ἡ μήτηρ τοῦ Προδρόμου, ἤρξατο βοᾶν· Πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου ἔλθῃ πρὸς με; ἵνα σώσῃ λαὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά. Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Προδρόμου, ᾠδαὶ γ' καὶ ζ' κ.λπ.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς «Μυρτιδιωτίσσης», καὶ μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Κύριε, εἰ καὶ ἐν θυρίδι ἢ Θέκλα, προσεπάγη τῷ πόθῳ σου, ἀλλὰ νοεῶς ἐν ὑψίστοις, παρισταμένη τῷ θρόνῳ σου, ἐξεπλήττετο τὴν σὴν, ἀσύγκριτον εὐπρέπειαν, τοῦ σαρκωθέντος φιλανθρώπου, ἵνα σώσης τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ δεσμευθέντι ἢ Θέκλα, τῷ Ἀποστόλῳ προσέδραμεν, ἀλλὰ προσπαθείας γηίνων, τὸν δεσμὸν ἐναπεσεῖσατο· καὶ κραταιότητι τῆς σῆς, ἀλοῦσα ἀγαπήσεως, βεβαιωθείσα συνεδέθη, σοὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ διδασκάλου ἢ Θέκλα, οὐχὶ ἐκοῦσα μεμόνωται, ἀλλὰ συμπαρόντα σε εἶχεν, ἐν καιρῷ τῷ τῆς ἀθλήσεως· καὶ γυμνωθεῖσα στολῆς, ἐσκέπετο τῇ δόξῃ σου· καὶ στεφθεῖσα τῇ χειρὶ σου, προασπίζει τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ τῷ πυρὶ παρεδόθη, ἡ ἀγνή καὶ Πρωτομάρτυς σου, ἀλλ' οὐ κατεφλέχθη ἐν τούτῳ, δροσισμὸν ἐγκεκτημένη σε· καὶ ἐν θηρίοις πολλοῖς, ἀνάλωτος διέμεινε, τῇ χειρὶ σου φυλαχθεῖσα, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἀνατολίου.

Οἱ δέ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Ἀθλητικοῖς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησας, Θέκλα παμμακάριστε· καὶ τὰς τούτου μηχανάς, μαρτυρικῶς συντρίψασα, Θάμυριν ἔφυγες, καὶ Χριστῷ ἐνυμφεύθης τῷ ἀληθεῖ ἔραστῇ, τοῦ Παύλου συνόμιλε, καὶ τοῦ Στεφάνου σύναθλε. Παρρησίαν ἔχουσα, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ ἐν γυναιξί, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐκ κινδύνων λύτρωσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὸ μέγα μου προσφύγιον, ἐλπίς τε καὶ προστάτις μου, σὺ ὑπάρχεις, Μητροπάρθενε ἀγνή· σπεῦσον τοῖνυν ἐν τάχει, καὶ ρῦσαι με τῶν κύκλῳ, κακῶν συνεπιτιθεμένων μοι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅρῶσα σε σταυρούμενον, Χριστέ ἢ σὲ κήσασα, θρηνηδοῦσα, ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Ἀπόστιχα Στιχηρά.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὡ εὐκλεῆς πρωτομάρτυς, καὶ ἰσαπόστολε, τῶν ἀθλουσῶν ἢ δόξα, καλλιπάρθενε Θέκλα, ἴασαι, βοῶ σοι, πάθη δεινὰ, τῆς ψυχῆς μου καὶ μάλωπας, θεοπειθέσι λιταῖς σου, καὶ ἐκ πυρός, τοῦ ἀσβέστου με ἐξάρπασον.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῆς.

Δι' ὀμβροτόκου νεφέλης, τὴν φλόγα ἔσβεσε, δροσιζουσά σε Θέκλα, ὡς πιστὴν καὶ ἐνδίκως, φλέγουσα ἀπίστους ἢ πανσθενῆς, τοῦ Χριστοῦ θεία δύναμις, καὶ ἐκ θηρίων καὶ ταύρων διασπασμῶν, ῥυομένη σε ἐδόξασε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Τὸν πανωραῖον ἐν κάλλει, Νυμφίον ἄχραντον, ἐπιποθοῦσα Θέκλα, τὸν μνηστῆρα ἠρνήσω, Παύλου Ἐκκλησίας νυμφαγωγοῦ, ἐπομένη τοῖς ῥήμασι· μεθ' οὗ ἀρθεῖσα εἰς λῆξιν τὴν παντερπῆ, ἐμνηστεύσω ὃν ἐπόθησας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Λεόντων ὀρμὰς κατεπάτησας· καὶ Θάμυριν κατασχύνασα, πρωτομάρτυς ἀπόστολε, ἠκολούθησας τῷ Νυμφίῳ σου κράζουσα· Εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ· διὸ καὶ Παῦλον διώκουσα, ἐξ οὐρανοῦ ἐδέξω τὸ χάρισμα, καὶ τὸ στέφος κεκλήρωσαι

παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως, δωρηθῆναι πταισμάτων ἰλασμόν, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Ἐλπίς μου καὶ προστάτις μου, θερμὴ ἀντίληψις καὶ προσφυγὴ μου, σὺ τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία, πέλεις πανάχραντε Ἄγνη· ὅθεν καὶ προσφεύγω πρὸς σὲ Δέσποινα, κράζων καὶ βοῶν σοι τό, Ἡμάρτηκα· Σῶσόν με Κόρη σῶσον, ἀμαρτανόντων μόνη, ὡς ἀληθῶς ἐγγυήτρια.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνω ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχῃς· ἡ Παρθένος ἔλεγε θρηνηδοῦσα· ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκια

Τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Ὡς κρήνη ἀκένωτος, τῶν παρὰ σοὶ ἀγαθῶν, Εἰκῶν σου ἡ πάνσεπτος, τοῖς Κυθηρίοις Ἄγνη, ἐδόθη κραυγάζουσι· Χαῖρε ἡ προστασία, πάντων τῶν δεομένων· χαῖρε ἡ σωτηρία, τῶν τιμώντων σε πόθῳ· χαῖρε ἡ τῷ παραλύτῳ, τὴν ἴασιν βραβεύσασα.

Τῆς Ἀγίας. Ὅμοιον. Γερασίμου.

Τοῦ Παύλου συνέκδημος, ὡς καθαρὰ τὴν ψυχὴν, καὶ πρόταθλος πέφηνας, ἐν γυναιξίν εὐκλεῶς, Χριστὸν ἀγαπήσασα· σὺ γὰρ τῆς εὐσεβείας, πτερωθεῖσα τῷ πόθῳ, ἤθλησας ὑπὲρ φύσιν, Ἰσαπόστολε Θέκλα· διὸ σε ὁ Πανοικτίρμων νύμφην ἠγάγετο.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἦ Πρωτομάρτυς ἐνθέως δοξάζεται.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἦχος γλώττης οὐ σθένει, τοὺς πανευκλεεῖς τῆς Πρωτομάρτυρος, διηγῆσασθαι ἄθλους· ἀτονεῖ γὰρ πρὸς ὕμνον ἐπάξιον.

Πέπανται τοῦ τυράννου, ἡ ἀλαζονεία ἡ ὑπέροφρυς· κατὰ τούτου γυναικες, εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ γὰρ ἠνδρίσαντο.

Ῥήμασιν ἀπορρήτοις, εὐαγγελικῶς ἐνηγηθεῖσά σου, παμμακάριστε Παῦλε, τῷ Χριστῷ ἡ παρθένος νενύμφευται.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδίον, καὶ ὑπέρθρον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὑμνοῦμέν σε.

Ῥοδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ὡ τῆς ἀγαπήσεως, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν πάνσεπτε ἐν ἡ Χριστῷ, Παύλῳ συνεδέθης, ἐνωθεῖσα τῷ Πνεύματι.

Τρῶσαι ἡ ἐνήδονος, τὴν τετρωμένην σου ἔρωτι πνευματικῷ, φρένα οὐκ ἰσχύει, τῶν γηίνων ἀπόλαυσις.

Ὅλη ἐκδημήσασα, τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν ῥήμασι, τοῖς μητρικοῖς, οὐκ ἐμαλακίσθης, ἀθλοφόρε πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολάς, ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ » σε τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εἰς ἀνδρείαν τὸ θῆλυ δι' ἀρετῶν, μεταθεῖσα τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Χριστοῦ, Θεοῦ οἰκητήριον, ἀμφοτέρωθεν γέγονας· τῶν παθῶν γὰρ τὸν γνόφον, ἀσκήσει μειώσασα, μαρτυρικῶς ἐδείχθης, ἀθλήσεως καύχημα· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, ὡς φωστὴρ διαλάμπεις, δισσῶς ἐξαστράπτουσα, τὰς ἀκτῖνας τοῦ Πνεύματος. Πρωτομάρτυς πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως τὴν δόξαν σου Ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἰλάσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα πάθη σου.

Ὤδὴ δ´. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μνηστευθεῖσαν Θαμύριδι, ὁ νυμφαγωγὸς σε Παῦλος ἡρμόσατο, τῷ Νυμφίῳ ὡς ἀμώμητον, τῷ ἐπουρανίῳ Θέκλα πάνσοφε.

Ἀπηρτήθης τοῦ ἔρωτος, τῆς θεοσεβείας Παύλου τοῖς ἔπεσι, καὶ Θαμύριδος τὰ ῥήματα, ὥσπερ λῆρον Μάρτυς ἐμυκτήρισας.

Ῥαντισμῷ θεοῦ αἵματος, τὸ Ἀδαμιαῖον γένος ηὐλόγηται· Εὖα χαίρει καθορῶσα δέ, γυναιξὶ τὸν ὄφιν ὑποπίπτοντα.

Τὴν ἀγνεῖαν ποθήσασα, πάντα τὰ τερπνὰ τοῦ βίου ἀπόσατο, πλοῦτον, γένος, ὠραιότητα, καὶ ἠδὺν μνηστῆρα ἢ πρωτόαθλος.

Θεοτοκίον.

Ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Ὤδὴ ε´. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἐπέρογκον ἀθλήσεως στάδιον, ἠγωνίσω, Θέκλα παμμακάριστε, καὶ τοῦ βραβείου ἠξίωσαι.

Σεσύληται ὁ δράκων ὁ δόλιος· ἢ παρθένος, θείοις γὰρ παθήμασιν, ὑπακοὴν ἐδιδάσκετο.

Ἐνίκα τὴν αἰδῶ σου ἢ ἔνθεος, παρρησία· πῦρ γὰρ σε ἐγκάρδιον, τὸ τῆς Τριάδος ἐξέκαυσε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Ὤδὴ ς´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νεάνιδος τὸ τῆς φύσεως σαθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σωτῆρος ἐβρώσθη, νεανικόν, κόσμον τῷ θείῳ πόθῳ, περιελούσα γὰρ νύκτωρ ἐθάρησε, καὶ ἔδραμε τοῦ ἔραστοῦ, τὰ εὐώδη ζητοῦσα διδάγματα.

Θαλάμων ὑπερφυῶς τῶν νυμφικῶν, αὐθαιρέτῳ ἀντηλλάξατο πόθῳ, ἢ εὐκλεῆς, καὶ πρωτόαθλος Θέκλα, τὸ τῶν κακούργων οἰκεῖν δεσμωτήριον· ὁ πόθος γὰρ τοῦ Ποιητοῦ, τῶν κτισμάτων ἐνίκα τοὺς ἔρωτας.

Ἐν πνεύματι κατεφίλει τὰ δεσμά, τοῦ ἐνθέου Διδασκάλου ἢ Μάρτυς, ἐν τῇ φρουρᾷ, ὡς ἐνθέῳ λειμῶνι, ἀρδευομένη τοῖς λόγοις καὶ ἠϋξανε, καὶ ἔφερεν ὡς ἀληθῶς, τῷ Δεσπότη καρπὸν ὠραιότατον.

Θεοτοκίον.

Μὴ παύση ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε· ὅτι πιστῶν, στήριγμα σὺ ὑπάρχεις, καὶ τῇ ἐλπίδι τῇ σῆ κραταιούμεθα, καὶ πόθῳ σὲ καὶ τὸν ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα ἀφράστως δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῇ μου ἐπλή» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέο- » μαι ὡς Ἴωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ´. Ὡς ἀπαρχάς.

Τῆς παρθενίας τῷ κάλλει ἐξέλαμψας, τοῦ μαρτυρίου στεφάνῳ κεκόσμησαι, ἀποστολὴν πιστεύη Παρθένε ὡς ἐνδοξος· καὶ τοῦ πυρός μὲν τὴν φλόγα, εἰς δρόσον μετέβαλες, τοῦ ταύρου δὲ τὸν θυμὸν, προσευχῇ σου ἡμέρωσας, ὡς πρωτόαθλος.

Ὁ Οἶκος.

Ἐορτῆς σεβασμίας ἢ ἔλλαμψις, ὑπερλάμπει φαιδρῶς ὑπὲρ ἥλιον· μαρμαρυγὰς γὰρ φωτὸς ἀπαστρέπτουσα, τοῖς πιστῶν ὀφθαλμοῖς ἐνοπτρίζεται· διὸ Ἀγγέλοις συγχορευόντες, τῷ Σωτῆρι Θεῷ ἀλαλάζομεν πάντες, βοῶντες αὐτῷ· Ἐμεγάλυνας Σῶτερ τὰ ἐλέη σου, δωρησάμενος δώρημα τέλειον τῷ λαῷ, τὴν πρωτόαθλον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Θέκλης.

Στίχ. Αὐτός σε σφάζει, Θέκλα, ρήξας τὴν πέτραν,

Οὗ τῷ πάθει πρὶν ἐρράγησαν αἱ πέτραι.

Πέτρη ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα δέξατο Θέκλην.

Αὕτη γέγονεν ἐκ πόλεως Ἰκονίου, μητρὸς Θεοκλείας, τῶν εὐγενῶν καὶ ἐνδόξων· κατηγήθη δὲ τὸν λόγον τῆς πίστεως παρὰ τοῦ μεγάλου Παύλου τοῦ Ἀποστόλου, διδάσκοντος ἐν τῷ τοῦ Ὀνησιφόρου οἴκῳ· ἦν δέ, ὅτε προσῆλθε τῇ πίστει, ἐτῶν δέκα ὀκτώ, μνηστευθεῖσα Θαμύριδι. Περιφρονήσασα δὲ πυρός, ἐν ᾧ ἐβλήθη, καὶ μητρὸς καὶ μνηστῆρος, τῷ Παύλῳ ἠκολούθησε. Καὶ μετὰ ταῦτα γενομένη ἐν Ἀντιοχείᾳ, θηρίοις ἐκδίδοται ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ταύροις εἰς διασπασμὸν προσρίπτεται· καὶ ἐκ πάντων τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ῥυθθεῖσα καὶ ἐν διαφόροις πόλεσι τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εὐαγγελισαμένη καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ἐπισπασαμένη, ὕστερον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι γίνεται· καὶ ἐν τινι τῶν ὁρέων ἰδιάσασα καὶ πολλὰς δυνάμεις ἐπιτέλεσασα, τὸν βίον κατέλιπε, πέτρας ῥαγείσης καὶ ὑποδεξαμένης αὐτήν. Ὁ δὲ πᾶς χρόνος τῆς ζωῆς αὐτῆς ἔτη ἐνενήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόπριος.

Στίχ. Οὐκ ἦν ὁ Κόπρις κόπρις, ἀλλ' ἄλλος βότρυς,

καλὸν κυπρισμὸν προσφέρων τῷ Κυρίῳ.

Οὗτος ἐν κοπρίᾳ ἐγεννήθη, ἔξω τῆς Μονῆς τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, παρὰ γυναικὸς διωκομένης ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, μετὰ καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων πλησιοχώρων, προσφυγόντων τῷ Ἁγίῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Μετὰ γοῦν τὴν τῶν ἀθέων διάβασιν, εὐρόντες οἱ Μοναχοὶ τῆς Μονῆς τὸ γεννηθὲν ἐν τῇ κοπρίᾳ παιδίον, προστάξει τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου, ἀνελάβοντο τοῦτο καὶ Κόπριν ὠνόμασαν·

ἐτρέφετο δὲ τὸ παιδίον γάλακτι αἰγός. Ἡ γοῦν ἀφορισθεῖσα αἶξ πρὸς τὸ θηλάζειν τὸ παιδίον ἐνέμετο μὲν μετὰ τῶν λοιπῶν· ὀπηνίκα δὲ τὴν ὥραν τοῦ θηλάσαι τὸ παιδίον ἐστοχάζετο, μόνη κατήρχετο ἐκ τοῦ ὄρους· καὶ μετὰ τὸ θηλάσαι τὸ παιδίον, πάλιν ὑπέστρεφε· καὶ τοῦτο οὕτως ἐποίει, μέχρις ἂν ὁ παῖς δραστικωτέρας ἐδράξατο τροφῆς.

Οὗτος εἰς ἡλικίαν τελεωτέραν φθάσας, ποθεινὸς ἦν τῷ μεγάλῳ Θεοδοσίῳ· διὸ καὶ Πνεύματος Ἁγίου ἠξιώθη, καὶ τὸ κατ' εἰκόνα φυλάξας, τὰ θηρία ὑπέταξεν· ἄρκτον γὰρ εὐρῶν ἐν τῷ κήπῳ ποτέ, θριδακίνας ἐσθίουσαν, καὶ ἐκ τοῦ ὠτὸς κρατήσας αὐτήν, ἤγαγεν ἔξω, τῇ τοῦ μεγάλου εὐχῇ ταύτην ἀσφαλίσάμενος· ἡ δὲ οὐδέ ποτε ἄλλοτε ὤρμησεν ἐν τῷ κήπῳ εἰσελθεῖν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ ὄνου εἰς τὸ ὄρος ἀνελθὼν χάριν συγκομιδῆς ξύλων, ὡς ἐποίειτο τὴν τούτων συλλογὴν, ἄρκτος ἐλθοῦσα, ἐπληξε τοῦτον ἐν τῷ μηρῷ. Κρατήσας οὖν τὴν ἄρκτον ὁ Κόπρις, ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰ ξύλα, λέγων· Οὐκ ἐῷ σε· σὺ γὰρ ποιήσεις τὸ τοῦ ὄνου διακόνημα, ἄχρις ἂν ὑγιῆς γένηται· καὶ τῇ εὐχῇ τοῦ μεγάλου ὑπετάσσετο αὐτῷ ἡ ἄρκτος καὶ διεκόμιζε τὰ ξύλα. Οὗτος, ὅτε ἐν τῷ μαγειρείῳ ἐξυπηρέτει, τοῦ χαλκοῦ σκεύους κοχλάζοντος καὶ τοῦ ὀσπρίου ἐκχεομένου, μὴ εὐχερῶς εὐρῶν τὸ κατὰ συνήθειαν ξύλον, χαλάσας γυμνὴν τὴν χεῖρα, κατέπαυσε τὸν βρασμὸν αὐτοῦ, ἀβλαβῆς διαμείνας.

Ὁ Κόπρις, ἐνενηκονταετής, ἔλαμπε μέσον τῶν Πατέρων ἐκείνων ὡσπερ ἥλιος, τῇ ἱερωσύνῃ κοσμούμενος καὶ παντοίαις ιδέαις ἀρετῶν· καὶ ἐν ἀποκρύφῳ ἐστῶς τόπῳ, παρέτεινε τὰς πρὸς Κύριον εὐχάς, ὡς καὶ τὸν μέγαν Θεοδόσιον, μετὰ τὴν πρὸς Κύριον αὐτοῦ ἐκδημίαν, φαίνεσθαι συνερχόμενον αὐτῷ καὶ συμπάλλοντα καὶ τελευταῖον εἰπεῖν πρὸς αὐτόν· Ἰδοῦ, ἀδελφε Κόπρι, ὁ καιρὸς τῆς ἀναλύσεώς σου ἐπέστη, καὶ ἐλθὲ πρὸς ἡμᾶς ἐν τῷ ἐτοιμασθέντι σοι τῆς ἀναπαύσεως τόπῳ. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ θαυμάσιος, μετ' ὀλίγας ἡμέρας μικρὸν μαλακισθεὶς καὶ τοὺς ἀγίους Πατέρας ἀσπασάμενος, ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον.

Μνήμη τοῦ γεγονότος θαύματος παρὰ τῆς Θεομήτορος ἐν τῇ νήσῳ Κυθήρων, ἔνθα ἡ ἐν τοῖς μυρτιδίοις εὐρεθεῖσα εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἠγειρε τὸν παράλυτον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ὡς δεσμῷ τῷ Παύλῳ, συνεδέθης τῷ πόθῳ, ὃ παμμακάριστε, ἐν ἅμμασιν ἀλύτοις, τῇ πίστει συμφωνοῦσα, εὐσεβῶς καὶ συμπάλλουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Συμπαρέστης τῷ Παύλῳ, πρὸ βημάτων ἀδίκων, ὃ καλλιπάρθενε, καὶ πόθῳ τοῦ Δεσπότη, ἐβόας ἐν ἐκστάσει, τὴν αἰδῶ ἀπορρίψασα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Διὰ πόθον τὸν θεῖον, τῇ καμίνῳ τὸ σῶμα, Μάρτυς ἐκδέδωκας, καὶ τῇ τοῦ ποθουμένου, διέμεινας δυνάμει, ἀκατάφλεκτος ψάλλουσα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁμβροτόκος νεφέλη, ὑετῷ καὶ χαλάζῃ, τὴν φλόγα σβέσασα, ἐνδίκως καταφλέγει, τοὺς ἄφρονας καὶ σφάζει, μελωδοῦσαν τὴν Μάρτυρα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διὸ σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ξενοφανῆς σου ὁ λογισμός· τὸν γὰρ τάφον, ὡς Ἐδὲμ κατώκησας Παρθέने, Μάρτυς ἀνυμνοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄμαυρωθῆναι τῆς εὐπρεποῦς παρθενίας, τὸ φαιδρὸν μὴ φέρουσά σου κάλλος, θνήσκειν ἠρετίσω, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ καὶ ὑπερφυεῖ συναφθεῖσα, τῷ Χριστῷ πρωτόαθλε Νυμφίω, θῆρας ἡρετίσω, φρουρούς τῆς παρθενίας.

Ἐκδυσάμενη σοῦ τῆς φθορᾶς τὴν ἐσθῆτα, εὐσταλῆς Χριστοῦ σταδιοδρόμος, ἦλθε πρὸς ἀγήρω, ζωὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὸν κατελθόντα ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐν μήτρα, παρθενικῇ οἰκίσαντα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα, τῶν οὐρανῶν ὄν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ » τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν- » τας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ'. Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον.

Τίς σου τὸ ἀήττητον, ὃ πρωτομάρτυς μὴ θαυμάση; θῆρας νοητοὺς τὰ πάθη γάρ, τῆς ψυχῆς τιθασσεύσασα, τὰ ἀκρατῆ θηρῶν ὀρμήματα οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλὰ μένεις, ἐν μέσῳ τούτων ἀδιάφθορος.

Ἄβατος ἀκρότομος, Θεοῦ προστάζει σοὶ ἐρράγη, πέτρα θεοφόρῳ Μάρτυσι, λουτρῷ ἀναγεννήσεως, ἐσφραγισμένη θεία νύμφη, ὡς θάλαμος τῇ φυγάδι, καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑπεδέξατο.

Ἴασαι πρωτόαθλε, τοὺς μώλωπας τοὺς τῆς ψυχῆς μου· κόσμῳ τὴν εἰρήνην βράβευσον, τῷ πιστῷ βασιλεῖ ἡμῶν, κατὰ βαρβάρων δυσμενῶν, νέμουσα τρόπαια, καὶ εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σαῖς δεήσεσι.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσόν μου, Δέσποινα, τὴν ἔτι ζῶσαν ἀμαρτίαν, ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργεῖα τῆς ὄντως ζωῆς τῆς γεγεννημένης ἐκ γαστροῦ σου, δι' ἄφατον εὐσπλαγχνίαν, τοῖς εὐσεβῶς σε μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑψί» στου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηύσασαν, διὰ λόγου » τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων » Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ῥωσθεῖσα καλλιπάρθενε, ταῖς θείαις εἰσηγήσεσι, τοῦ θεοκήρυκος Παύλου, φθαρτὸν μνηστῆρα παρείδες, καὶ τούτῳ ἠκολούθησας, πρωτομάρτυς πολυάθλε, ὃ Θέκλα

Ἴσαπόστολε· διὸ καὶ νίκης τὸ στέφος, παρὰ Χριστοῦ ἔκομίσω.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· τὸν γὰρ Θεὸν ἀπορρήτως, ἐκύησας τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς ἑαυτὸν δ' ἐλύσαντα, Μαρτύρων δῆμους· μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'. Ανατολίου.

Ἀθλητικὸν στάδιον σήμερον πρόκειται· λαοὶ χορεύσωμεν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα, παράδοξα πράγματα κατοπτρεύσωμεν· ἄσπιλος γὰρ ἀμνάς, πρόκειται σφαγῆ, ὑπὲρ τοῦ σφαιγιασθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἢ καλλιπάρθενος Θέκλα καὶ θεόνυμφος· διὸ Τριάδος τῇ πίστει, τὴν τῶν τυράννων κατήργησεν ἀθεότητα· καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσα, τῷ Σωτῆρι πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νυμφίον ἔχουσα ἐν οὐρανοῖς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, νυμφῶνος κατεφρόνησας τοῦ ἐπιγείου καὶ μνηστῆρος, Θέκλα πρώταθλε· ταῖς γὰρ μητρώαις θωπεῖαις ἐμφρόνως μὴ πεισθεῖσα, Παύλῳ ἠκολούθησας, ἐπ' ὧμων ἀραμένη τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· καὶ τὸ μὲν πῦρ οὐκ ἐνάρκησας, τῶν δὲ θηρῶν τὴν ὀμότητα, εἰς ἡμερότητα μετέβαλες, φώκας δὲ ἀπενέκρωσας, τῇ ἐν Χριστῷ καταδύσει τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Ἄλλ' ὡς ἐν ἄθλοις γενναίως διαπρέψασα, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα ἀπαύστως τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος δ΄. Ανατολίου.

Ἀναθεῖσα σεαυτὴν παντοδυνάμω νεύματι, κρατυνομένη ὡς πρῶταθλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν γεῶδη καταλείψασα στοργὴν, ἀνεδέξω τὴν λαμπάδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὄλβιος ὑπάρξασα θάλαμος· εἰς ὃν αἱ τῶν θηλειῶν ἀγέλαι προσαναπαύονται, εἰσοδὸν εὐράμεναι τῆς αἰωνίου ζωῆς· μεθ' ὧν ἰκέτευε Ἀπόστολε Θέκλα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ΄. Ανατολίου.

Χορείας ἐγείρατε φιλομάρτυς, τῶν ἀγόνων γὰρ ἐφέστηκεν ὁ καιρὸς, καὶ τῆς Πρωτομάρτυρος ἡ ἐτήσιος μνήμη, πάντας εἰς δοξολογίαν προτρέπουσα Θεοῦ· Θέκλα γὰρ πρώτη Μαρτύρων ἐν γυναιξί, τὸ ἀθλητικὸν στάδιον ἀνύσασα, πρώτη καὶ στεφηφόρος ἀναδέδεικται, καὶ παρρησία πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Τὴν σὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἄθλησιν, πρωτομάρτυς Χριστοῦ, οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἐθαύμασαν τὰ γένη, ἀλλὰ καὶ θῆρες τεθήπασιν ἄγριοι· αἱ φλόγες, οὐ φλόγες ἐλογίσθησάν σοι καλλιπάρθενε Θέκλα, διὰ τὸν σὸν νυμφίον Χριστόν· γέγηθας γὰρ δι' αὐτὸν πάσχουσα, καὶ κόσμος χωριζομένη, ἵνα τῆς ἐπουρανίου τύχης μακαριότητος, ἐν παρρησία πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐπομβρίας τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Πανάχραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον· ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστόν τὸν τὴν ἄμετρον ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμύχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῆς αἰεζώου Πανάχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καί, Τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότητε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ανατολίου.

Δεῦτε φίλαθλοι, τῶν θηλειῶν τὸ καύχημα, τὴν πρωτομάρτυρα Θέκλαν, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν· αὕτη γὰρ τὸν ἀντίπαλον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησε, καὶ τὴν νίκην ἄρασα, ἀξίως ἐστεφανώθη· διὸ δυσωπεῖ ἢ πολυάθλος, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντας τὴν μνήμην αὐτῆς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ἄλλην κραταῖαν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεκτήμεθα, εἰ μὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν· Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δείξον, τὴν σὴν χάριν εἰς πάντας, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Βότρυν, ἢ τεκοῦσα τῆς ζωῆς, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ὠλόλυξες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Ἀ΄ Ὡρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ κε' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς´ καὶ ψάλλομεν Στιχηρά.

Ἦχος πλ. α´. Ὅσιε Πάτερ.

Μήτηρ Ὁσία, Εὐφροσύνη ἀξιάγαστε, τὴν ὄντως εὐφροσύνην ἐπιποθήσασα, τὴν ταύτην προξενούσαν ὥδευσας τρίβον· πλούτου ἠλλάξω γάρ, πτωχείαν πολλήν, σαρκικοῦ μνηστήρος, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας· τρυφῆς ρεούσης, τὸ ἐγκρατές· τῆς ἀναπαύσεως, πόνους τοὺς ἐν ἀσκήσει· τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ, ἧς καὶ ἐπέτυχες φρονίμοις σὺν Παρθένοις, διατηρήσασα τὴν σὴν λαμπάδα ἄσβεστον, καὶ νυμφῶνος ἀξιοθεῖσα, ὡς παρθένος, ὡς νύμφη Χριστοῦ πανεύφημε.

Ῥεῖθροις δακρύων, ἀρδευθεῖσα τὴν διάνοιαν, εὐθνήνησας ἀσκήσει, τοὺς ἐναρέτους καρπούς· ἄμπελος καθάπερ ὠραιότητι, ἠνεγκας βότρυας ὠραίους σεμνή· ὦν τοῦ θεοῦ γλεύκου, σαφῶς ἐμφορηθέντες, τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς, καταγλυκαίνομεν ὄντως σοῦ τῆ μιμήσει, καὶ εὐφραϊνόμεθα τὴν θείαν εὐφροσύνην, μέθην ὠθούμενοι τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας, βοῶντες· Πάνσεμνε, Χριστὸν δυσώπει πάντοτε, δωρηθῆναι τῆ οἰκουμένη, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Θέαμα ξένον, καὶ τῆ φύσει δυσπαράδεκτον! πῶς ἔλαθες τῆς Εὐας τοῦ παλαιοῦ πτερνιστοῦ, δεινὰς μηχανουργίας, μέσον ἀνδρῶν, κατασκηνώσασα τελείῳ νοῖ· πῶς πυρὸς ἐν μέσῳ, διήλθες μὴ φλεχθεῖσα· πῶς συνεκάλυψας γυναικῶν τὸ ἀσθενές, νευρουμένη θεία δυνάμει, τοῦ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἀναλαβόντος, καὶ ἀνατείλαντος ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου· ὃν καθικέτευε, Ἀγγέλοις συγχορεύουσα, δωρηθῆναι τῆ οἰκουμένη, ὁμόνοιαν, εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος β´. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸ καθαρὸν τῆς ἀγνείας σου χρῆμα, ἄμωμον ἐξ ἀνδρῶν φυλάξασα, νύμφη Χριστοῦ ἐχρημάτισας, Εὐφροσύνη παμμακάριστε, σώματος μὲν κάλλος, ἀσκητικοῖς πόνους μαράνασα, ψυχὴν δὲ ὠραῖσασα, τῆ εὐμορφία τῆς χάριτος· ἐν γὰρ τῷ ἄρρενι τὸ θῆλυ σαφῶς ὑποκρύψασα, ἔλαθες τοῦ Βελίαρ τὰ ἐνεδρα, ἀγγελικῶς ἐν γῆ βιώσασα. Ἄλλ' αἴτησαι εἰρήνην, τοῖς πόθῳ εὐφημοῦσί σε, ὡς χαρᾶς ἐπώνυμος κοσμοχαρμόσυνε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαῖρε, ἠλιόμορφε ἀστήρ· χαῖρε ἡ αἰτία ἀπάντων, καλῶν Πανάμωμε· χαῖρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν ἀχώρητον, ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τῆς ἀθανασίας· χαῖρε θεῖον ὄχημα, πύλη ἡ πάμφωτος· χαῖρε, ἡ ἀρᾶς ἀναιρέτις, τῆς προγονικῆς ἡμῶν Κόρη, ἀγαθῶν ἡ πρόξενος ὑπάρχουσα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεπε τὸν ἴδιον ἄρνα ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα φιλόνηρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α´.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ὡς παρθένος φρονίμη καὶ ἀδιάφθορος, κατηγγυήθης ὀσίως τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, καὶ προσκαίρων τὴν χλιδὴν ἐμφρόνως ἔλιπες· ὅθεν ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν, ὡς ἀμόλυντος ἀμνάς, ἐξέλαμψας Εὐφροσύνη, καὶ τοῦ Βελίαρ τὰ κέντρα, τῆ πολιτεία σου ἀπήμβλυνας.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία. Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ τῆς Ἁγίας δύο.

ᾠδὴ α´. Ἦχος πλ. δ´. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ὁ τρισαγίας ἐν φωναῖς ὑμνούμενος, ὑπὸ φρικτῶν στρατιῶν, καὶ συνφδὰ δείξας, τοὺς βροτούς, δοξάζειν σε, καὶ νῦν αὐτὸς τὴν βλάβσημον, ἀνατρέπων προσθήκην, τοῦ Τρισαγίου ἐξαίσιον ἔθου τοῦ παιδὸς ἀρπαγὴν καὶ φωνήν.

Σὺ τὸν Θεὸν ἀπὸ ψυχῆς ἐπόθησας, καὶ ἐμνηστεύθης αὐτῷ, κοσμικὸν μνηστῆρα, καὶ σαρκὸς εὐπάθειαν, καὶ πλοῦτον τὸν ἐπίκτηρον, καὶ τρυφήν καὶ τὴν δόξαν, καταλιποῦσα Πανεύφημε, καὶ ἀσκητικὸν βίον ζήσασα.

Εὐφορωτάτη γῆ καθάπερ πέφνησας, ἑκατοστεύοντα, καρπὸν ἀποδοῦσα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε· καὶ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, δεξαμένη προθύμως, τὴν συμβουλήν τὴν σωτήριον, ἐνεγκεῖν εἰς ἔργον ἐσπούδασας.

Θεοτοκίον.

Ῥήσσει θείων Προφητῶν ἐπόμενοι, καθωμολόγησαν, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον σάρκα προσλαβόμενον, οἱ θεοφόροι Μάρτυρες, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, ἣν Θεοτόκον δοξάζομεν, ἄσμασιν αἰεὶ μακαρίζοντες.

Ἔτερος Κανὼν, τῆς Ὁσίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἦμνον σοι μέλπω προφρόνως, Εὐφροσύνη.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. α΄. Ἦππον καὶ ἀναβάτην.

Ἦμνοις θεοτερπέσιν, ὑμνοῦντα σήμερον, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, καὶ ὄντως ἀξιέπαινον, φωτὶ με καταύγασον, τῶν εὐχῶν σου πάνσεμνε, εὐφροσύνης θείας ἐπώνυμε.

Μόνον τὸ θεῖον κάλλος, Χριστοῦ ποθήσασα, καὶ ταῖς τούτου θελχθεῖσα, ἀύλοις ὠραιότησι, τὸ κάλλος τοῦ σώματος, ἐβδελύξω ἔνδοξε, θεωρίας θείας σχολάζουσα.

Νύμφη ὠραῖσμένη, τῶν ἀρετῶν καλλοναῖς, ἐμνηστεύσω τὸν ὄντως, ὠραῖον κάλλει Χριστόν, λιποῦσα τὸν πρόσκαιρον, Εὐφροσύνη μνήστορα, καὶ τοῦ βίου πᾶσαν τερπνότητα.

Θεοτοκίον.

Ὅλος ἐπιθυμία, καὶ γλυκασμὸς καὶ ζωή, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, ὑπερβολῆ χρηστότητος, Παρθένε πανάμωμε· ὃν δυσώπει σῶσαί με, τὸν ἀπαύστως σε μακαρίζοντα.

Ῥδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας.

Ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, ὁ ἀποκρύψας τὰ βάθη, μυστηρίων σου καὶ ἀποκαλύψας, νηπίοις ταῦτα θαυμαστῶς, νηπίῳ ἐκκαλύπτεις νῦν, ἀρθέντι ἐν νεφέλαις, μέλος σαφῶς τὸ Τρισάγιον.

Τῆς ἐμπαθείας δυσειδῆ, χιτῶνα ἐκδυσάμενη, ἐν σοφίᾳ τὴν στολὴν ἐνεδύσω, ἀπαθείας ἐν Χριστῷ μέσον ἀνδρῶν ἀπήστραψας, ἀσκητικῶς βιοῦσα, καὶ σκεπτομένη τῇ χάριτι.

Τῆς ἐγκρατείας χαλινῷ, τὰς ἀκαθέκτους ὀρέξεις, τῆς σαρκὸς ἀναχαιτίζουσα Μῆτερ, πρὸς τὸν δρόμον τὸν καλόν, τῆς ἱερᾶς ἀσκήσεως, τὴν σὴν καρδίαν εἶχες, εὐθυποροῦσαν ἀπρόσκοπα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως τοῦ Θεοῦ, τὸν Λόγον, ὃ Θεοτόκε, ἀπεγέννησας ἐκ σοῦ σαρκωθέντα· ὃν οἱ Μάρτυρες Θεόν, ἀνδρείως ὠμολόγησαν, ὡς στρατιῶται τούτου, στεφανῖται γενόμενοι.

Ἄλλος. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Μεγάλως ἐγκαρτερήσασα ἀγωνίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ καθεῖλες τὰ μηχανήματα, ἔτρεψας δαιμόνων προσβολάς, Ἀγγέλοις ὁμοιώθης, ἀθανασίαν μελετήσασα, Μῆτερ ἐν θνητῷ σου τῷ σώματι.

Εὐφραίνει τῶν Μοναστῶν καρδίας ὁ βίος σου, στηριγμὸς ὑπάρχων καὶ παιδαγωγῆσις, πρὸς σωτηριώδεις ἐντολάς, πρὸς τρίβους ἀφθαρσίας, πρὸς τῆς ἀγάπης τὸ ἀκρότατον, ὄρον Εὐφροσύνη τοῦ Κτίσαντος.

Λαμπρύνει τὰ τῶν πιστῶν ἐνθέως συστήματα, ἢ λαμπρά σου μνήμη καὶ ἀξιέπαινος, θέλγει τῶν Ὁσίων τοὺς χορούς, Ἀγγέλους ἐπευφραίνει, μεθ' ὧν αὐλίξει ὡσπερ Ἄγγελος, ὧν περ καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με τὸ χαλεπὸν χειμάζει κλυδώνιον· πονηρῶν πνευμάτων βυθὸς συνέχει με· ἢ τῆς ἁμαρτίας καταγίς, δονεῖ μου τὴν καρδίαν· Θεοκυῆτορ σύ με στήριζον, τὸν εἰλικρινῶς σε δοξάζοντα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῆ προστάξει σου, » καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἁ- » σάλευτον Χριστὲ πέτραν τῶν ἐντολῶν σου τὴν » Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνη ἀγαθὴ, καὶ φι- » λάνθρωπε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τὸ τοῦ θήλεος χαῦνον ἐπινευρώσασα, οὐρανίαις ἐλπίσι μέσον κατώκησας, ἀδιστάκτω λογισμῶ ἀνδρῶν θεόπνευστε, τὸν τῆς Εὐας περνηστήν, ὑποτάπτουσα ταῖς σαῖς, Παρθένε πτέρναις τοῖς πόνοις, καὶ ταῖς ἀγρύπνοις μελέταις· διὸ ἐν πίστει σὲ μακαρίζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα καὶ τεῖχος καὶ καταφύγιον, καὶ ἐλπίδα καὶ σκέπην καὶ προστασίαν θερμὴν, εὐρηκότες οἱ πιστοί, πρὸς σὲ προστρέχομεν· καὶ ἐκβοῶντες ἐκτενῶς, ἀνακράζομεν πιστῶς· Ἐλέησον Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρῶσα Χριστὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζωῶσαι θέλων ὡς ὑπεράγαθος· Ὡδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς Κύριε.

Οἰκονομῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τὰ πάντα Σωτήρ, καὶ παιδεύων πάντας πρὸς διόρθωσιν, καὶ τῶν κακῶν πάντων ἀποχὴν, καὶ τανῦν συνήθως, σεισμῶ τὴν γῆν συνετάραξας, βλασφήμους ἀνατρέπων, δόξας αἰρετιζόντων, καὶ διδάσκων ὡς θέμις δοξάζειν σε.

Ἀσκητικὴν παλαιστραν, ἤνυσας χαίρουσα, Εὐφροσύνη, ἀνδρῶν μέσον μένουσα, καὶ θανατοῦσα τὰς ἐμπαθεῖς, τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Δεσπότη σου· διὸ τῆς ἀθανάτου, κατοικίας καὶ δόξης, ἠξιώθης λαβοῦσα τὸν στέφανον.

Τοὺς στεναγμούς, τῶν σῶν δακρῶν προσφέρουσα, ὡσπερ μύρα, Μήτηρ τῷ Δεσπότη σου, τὴν εὐωδίαν τὴν παρ' αὐτοῦ, τὴν τῶν χαρισμάτων, τῶν θεϊκῶν ἀνταπειλήφας, δι' ὧν εὐωδιάσθης, καὶ διέπνευσας πᾶσι, τὴν ὁσμὴν τῶν θαυμάτων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Ὅπλον Χριστέ, τὴν σὲ τεκοῦσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ἐτροπώσαντο, τὰς μηχανάς, Μάρτυρες σοφοί, καὶ τὰς τῶν τυράννων, θωπείας σοφῶς διέλυσαν, καὶ νῦν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βοῶσι· Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Πατρί σε οὐρανίῳ προσέχουσαν, τῷ τῶν ψυχῶν νυμφαγωγῷ, πατρὸς στοργὴ οὐκ ἐκώλυσεν, οὔτε προσκαίρου νυμφίου, ὀδεῦσαι τὴν ὁδὸν τὴν σωτήριον.

Ὡς φοῖνιξ θεοφρόνως ἐξήνηθης, δικαιοσύνης γλυκασμόν, καὶ ὡσεὶ κέδρος παρ' ὕδατα, τῆς ἐγκρατείας Θεόφρον, καρποὺς τοὺς ἐναρέτους ἐπλήθυνας.

Πυρὶ τῆς ἐγκρατείας ἐτέφρωσας, τὰς φρυγανώδεις ἠδονάς, καὶ πυρωθεῖσα τῷ ἄνθρακι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, θαυμάτων λαμπηδόνας ἐξήστραψας.

Θεοτοκίον.

Οἰκτεῖρησον οἰκτίρμων ὑπάρχουσα, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, τὴν ἐκ παθῶν ἁμαρτίας, δεινῶς ἀμαυρωθεῖσαν καὶ στένουσαν.

Ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Προτυπῶν τῶν δικαίων, τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ Χριστέ παρουσία σου, ὑπαντὴν φρικώδη, ἐν νεφέλαις καὶ νῦν τὴν ἐξάϊσιον, ἀρπαγὴν εἰργάσω, τὴν τοῦ παιδός, δι' οὗ διδάσκεις, τὸ Τρισάγιον μέλος ὀρθότομον.

Τοῖς ἐνθέοις σου ἔργοις, ἔδειξας τὴν κλησίν σου ἐπαληθεύουσαν· ὡς γὰρ λίθος ὠφθης, πολυτίμητος σμάρραδος ἐνδοξε, διαλάμπων μέσον· τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν Παρθένε, τῇ λαμπρότητι τῆς καθαρότητος.

Εὐφροσύνην τὴν θεϊαν, ἔσχες ἐν καρδίᾳ σου εὐφραινομένη αἰεί, ἐν τοῖς τοῦ Κυρίου, διατάγμασιν, οἷς ἐντρυφήσασα, πολιτείαν ἤσκεις, τὴν ἀκραιφνῆ καὶ πανολβίαν, Εὐφροσύνη παρθένε θεόνυμφε.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σε Μάρτυρες ἐνδοξοί, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες ἐκήρυξαν, πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, νεανικῶς μέχρι θανάτου, ἀνθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

Ἄλλος. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Φέγγει θείων πράξεων, ὡς λίθος σμάρραδος, σεμνὴ ὠράθης, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ ἀνδρικὰ παλαίσματα, ἐπιδεικνυμένη, καὶ τέρπουσα τὸν Κύριον.

Ῥαίνουσιν τὰ δάκρυα, ὥσπερ ἀρώματα, εὐωδιάσθης, ἐμεγαλύνθης, ὡς μύρον πολυτίμον, Θεῷ προσηνέχθης, παρθένος ἀδιάφθορος.

Ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, Θεῷ προσένειμας αὐτὸν ποθοῦσα, αὐτὸν ζητοῦσα, αὐτοῦ ἀνιχνεύουσα, τὴν νομοθεσίαν, Παρθένε τὴν σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος ἄχραντε, τὸν πρὸ αἰώνων, Πατρὸς ἀνάρχου, ἀχρόνως ἐκλάμπαντα· ὃν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, δυσώπει Θεονύμφευτε.

Ῥδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Συνέσεισας μὲν τὴν γῆν, καὶ βλέμματι συνετάραξας, καρδίας δὲ τῶν βροτῶν, κλονήσας ἐσάλευσας, δεινῶς βλασφημούντων σε· ἀλλ' ἀνεκαλέσω, συμπαθῶς αὐθις τὸ σύντριμμα.

Ὁραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε· διὸ καὶ παστάδος, οὐρανίου κατηξίωσαι.

Μαράνασα τῆς σαρκός, τὰ θηριώδη ὀρμήματα, τὸν ἔρωτα τῆς Χριστοῦ, ἀγάπης λαμπρότερον, ἔσχες διανάπτοντα, καὶ φωτίζοντά σου, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Νευρούμενοι ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οἱ Ἀθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ἐνήθλησαν, τὴν ἀγνὴν Μητέρα σου, ἀνυμνολογοῦντες, ἀπορρήτως σε κυήσασαν.

Ἄλλος. Μαινομένην κλύδωνι.

Ὡς ἀγνὴ καὶ ἄμωμος, ὡς ὠραία, ὡς περικαλλής, τῷ Νυμφίῳ Λόγῳ σὺ μεμνήστευσαι, εἰς αἰῶνα, διατηροῦντί σε ἄφθορον.

Στεναγμοῖς καὶ δάκρυσιν, ἐκζητοῦσα τὸν Δημιουργόν, τῆς ἐκείνου θεᾶς κατηξίωσας, ὡς ἐκλεκτή, σὺν ἐκλεκτοῖς ἀξιόγαστε.

Ἐγκρατείας ἄγαλμα, σωφροσύνης ἔμψυχος εἰκὼν, τοῖς πιστοῖς ὠράθης εὐφημοῦσί σου, τὸ ἱερόν, ὃ Εὐφροσύνη, μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Ἵπὲρ νοῦν τὸν ἄχρονον, ὑπὲρ λόγον τὸν Δημιουργόν, Παναγία τέτοκας λυτρούμενον, πάσης φθορᾶς, τοὺς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

» Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ » ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τῆς ἄνω ζωῆς, τυχεῖν ἐπιποθήσασα, τὴν κάτω τρυφήν, σπουδαίως καταλέλοιπας, καὶ σαυτὴν ἀνέμιξας, ἀναμέσον ἀνδρῶν παναιοιδίμε· διὰ Χριστὸν γὰρ τὸν Νυμφίον σου, μνηστῆρος προσκαίρου κατεφρόνησας.

Ὁ Οἶκος.

Ἐν εὐφροσύνῃ καὶ θυμηδία, τὰς ψυχὰς εὐφρανθέντες, ἀναστῶμεν σπουδῆ, ἀκοῦσαι λόγον παράδοξον· ὑπερβαίνει γὰρ ἔννοϊαν πᾶσαν τὸ διήγημα τοῦτο καὶ καταπλήττει· ὅτι γυνὴ ἐν μέσῳ ἀνδρῶν καταμένουσα, ἐνίκησε τὸν Βελίαρ, καὶ τὸ πῦρ κατεπάτησε τῶν ἡδονῶν, καὶ οὐκ ἐφλέχθη τὸ σύνολον· τὸν Χριστὸν γὰρ ποθοῦσα ἡ ἄσπιλος, μνηστῆρος προσκαίρου κατεφρόνησε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνης, θυγατρὸς Παφνουτίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Τὸ θῆλυ κρύπτεις ἀνδρικῶς, Εὐφροσύνη,
Καὶ κρυπτὰ τὸν βλέποντα Δεσπότην βλέπεις.
Εἰκάδα Εὐφροσύνη κατὰ πέμπτην πότμον ὑπέστη.

Ἡ τὴν φύσιν λαθοῦσα καὶ τερπνὰ βίου,
Κλήσιν Σμάραγδος, τὸν δὲ νοῦν Εὐφροσύνη,
Λιποῦσα πᾶσαν τοῦ βίου φαντασίαν,
Ἀνδρῶν μοναστῶν ἀγαπήσασα βίον,
Εὐνοῦχος ὥσπερ βασιλικῶν δωμάτων,
Ἐν ἀνδρικῷ σχήματι γνωστὸς οὐδόλως,
Μονῇ προσῆλθε, καὶ θέλημα καὶ τρίχας
Ἐκδοῦσα, καὶ σπεύδουσα λαθεῖν πατέρα.
Καὶ εὖ τυχοῦσα τοῦ ποθουμένου, πόσοις
Κόποις, πόνοις τε καὶ προσευχαῖς συντόνοις,
Τὸ μαλακὸν τέτηκε δεινῶς σαρκίον,
Ἄπαντας ἐκπλήττουσα τῇ κακουχίᾳ.

Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀδυνατεῖ καὶ λόγος.

Ὡ πῶς λαθοῦσα πατέρα, πρᾶγμα ξένον!

Καλὴ θυγάτηρ, τῶν μοναστῶν ἐν μέσῳ
Τρέχουσα, λίθος ὡς σμάραγδος εὐρέθη·
Πολλὴ γὰρ ἡ ζήτησις ἐκ τῶν ἰδίων,
Πατρὸς βρύχοντος ἐκ πόνου τῆς καρδίας,
Τῆς Εὐφροσύνης τὴν μακρὰν ἐκδημίαν,
Τριπλῆ δεκάδι πρὸς ὀκτώ, φεῦ! χρόνοις,
Ὅρη, βάραθρα καὶ τόπου ἐρημίας
Περιπολοῦντος καὶ στένοντος ἐκ βάθους.

Ἄλλ' ὁ Σμάραγδος αὐτός, ἡ Εὐφροσύνη,

Ὡ Πάτερ, εἰπὼν τὸν τελευταῖον λόγον,

Ὡς ἐμπόρευμα τῶν μακρῶν λαβῶν κόπων,
Τῶν οὐρανῶν γέγηθε τῇ μεταστάσει.

Κάκεϊνος, ὥσπερ ἐκπλαγεῖς, φεῦ τοῦ πάθους!

Πέπτωκεν εἰς γῆν ὥσπερ ἄψυχος νέκυς.

Ἄκουσμα καὶ γὰρ παράδοξον καὶ ξένον

Ἦκουσεν ὄντως· τί γὰρ ἄλλο καὶ πάθει;

Καὶ λοιπὸν ἀφείς καὶ βίον καὶ πατρίδα,

Καὶ ζῆλον ὥσπερ αἰνετῶν παιδὸς πόνων

Ἐνθεῖς ἑαυτῷ καὶ πόθου δείξας φλόγα,

Διάδοχος βίου τε ὡς πατὴρ τέκνου

Γεγώς, μετέστη πρὸς μονὰς οὐρανόυς.
Εἰς τὸν Ὅσιον Παφνούτιον, τὸν πατέρα αὐτῆς·

Στίχ. Μύσας ὁ Παφνούτιος ἐν τῷ σαρκίῳ,
Τῷ πνεύματι ζῆ, καὶ θεωρεῖ φῶς μέγα.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Παφνουτίου.

Στίχ. Σταυροῦσι Παφνούτιον οἱ κόσμου φίλοι,
Τὸν παντὶ κόσμῳ καὶ πρὶν ἐσταυρωμένον.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου Σεισμοῦ, ἐν ἧ ἑλεῖται ἡ ἐν τῷ ἀέρι ἀρπαγὴ
τοῦ παιδός.

Στίχ. Ἀρθεῖς ἄνω παῖς τὸ τρισύμνητον μέλος,
Καθὼς νόες ψάλλουσιν, ἀγγέλλει κάτω.
Ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Νέου, τοῦ Θεοῦ, οἷς τρόποις οἶδε, θελήσαντος
δεῖξαι τοῖς ἀνθρώποις καὶ πρὸ τῆς ἀναστάσεως τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως, γέγονε
σεισμός φοβερός· καὶ διὰ τοῦτο τοῦ λαοῦ παντός, σὺν τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ καὶ
Πρόκλῳ τῷ Πατριάρχῃ, μετὰ παντός τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος καὶ πάσης τῆς
πόλεως, ἔξω λιτανευόντων διὰ τὸν φόβον ἐν τῷ κάμπῳ, ἤδη τῆς Θεοπασχιτῶν
αἰρέσεως, ἐξ ἐπιρείας τοῦ διαβόλου ἀρχὴν λαμβανούσης, καὶ τῷ Τρισαγίῳ, τό, ὁ
Σταυρωθεὶς δι' ἡμᾶς, βλασφημούντων, ἐξαίφνης παιδίον ἀρπαγὲν εἰς τὸν ἀέρα
ἀνεφέρετο. Πάντων δὲ ἐν ἐκπλήξει καὶ φόβῳ κραζόντων ἐπὶ πολλὰς ὥρας τό, Κύριε
ἐλέησον, αὐτὸς κατηνέχθη τὸ παιδίον, ὡς ἐπὶ νεφέλης καθήμενον· καὶ φωνῇ μεγάλῃ
παρεκελεύσατο, ὅτι οἱ τῶν Ἀρχαγγέλων χοροὶ ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ, ὁ
Σταυρωθεὶς, τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναπέμπουσι τῷ Θεῷ· «Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος
ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς». Καὶ εὐθέως ταῖς τοιαύταις φωναῖς ἀπέδωκε
τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, καὶ ὁ τοῦ σεισμοῦ κλόνος ἐπαύσατο.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, Τάττης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν
Σαβινιανοῦ, Μαξίμου, Ρούφου καὶ Εὐγενίου.

Στίχ. Πατὴρ ὁ Παῦλος Μαρτυρεῖ σὺν τοῖς τέκνοις.
Μεθ' ὧν σεαυτὴν Τάττα τάττεις ἐμφρόνως.
Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, Παῦλος καὶ Τάττα, καὶ οἱ τούτων παῖδες Σαβινιανός, Μάξιμος,
Ρούφος καὶ Εὐγένιος, ὄρμητο ἐκ πόλεως Δαμασκοῦ· καὶ διαβληθέντες ὡς
χριστιανοί, ξύλῳ ἠσφαλίσθησαν καὶ ἀλύσεσιν ἐδέθησαν· καὶ πάλιν ἀνακριθέντες,
σφοδρῶς ἐτύφθησαν· καὶ ταῖς τῶν ἀνόμων χερσὶ στρεβλούμενοι, τὰς ψυχὰς τῷ Θεῷ
παρέθεντο.
Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.
Ἐχθροὺς ματαιόφρονας, νηπιόφρονως σε παροργίζοντας, καὶ δεινῶς βλασφημοῦντας,
προσθήκη νόθῳ τῆς τρισαγίας φωνῆς, διὰ νηπίου φωνῆς νῦν διήλεγξας, ἐπιστηρίξας
πιστοὺς ἐν ξένοις τέρασι.
Θεῷ προσανέθηκας, τὴν τῆς καρδίας σου πᾶσαν ἔφεσιν, αὐτὸν στέργουσα πίστει,
αὐτὸν ζητοῦσα καὶ ἀνιχνεύουσα, τῶν προσταγμάτων αὐτοῦ τὴν σωτήριον,
νομοθεσίαν σεμνή, δι' ἧς ἐφεῦρες ζωὴν.
Νηστείας δεήσεσι, σκληραγωγίαις καὶ χαμευνίαις σεμνή, ἐκλεπτύνασα σάρκα, τὸν
νοῦν ἀνύψωσας πρὸς τὸν Κτίστην σου, ᾧ ἐνυμφεύθης, ὃν καὶ ἐπόθησας, οὐ
κατετρύφησας νῦν τῆς ὠραιότητος.
Θεοτοκίον.

Ἐπιμένουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, ὑπεδέξω τὸν Λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποτικτόμενον· ὃν οἱ γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασάνων πυρᾷ ἐνεκαρτέρησαν.

Ἄλλος. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φῶς σοι ἀνατέταλκε, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, Εὐφροσύνη ἔνδοξε· εὐθεῖαν γὰρ ἔσχηκας, τὴν γνώμην μελωδοῦσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥάβδον δυναμοῦσάν σε, τὸν Σταυρὸν κατέχουσα, δαιμόνων τὰ χάσματα, διέβης ἀπήμαντος, Ὅσια μελωδοῦσα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἶκον τὴν καρδίαν σου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ὅσια ἐτέλεσας, τοῦ σὲ ἐνισχύσαντος, καὶ δείζαντος πνευμάτων, πονηρῶν δυνατωτέραν.

Θεοτοκίον.

Σῶμα περικείμενον, Θεὸν τὸν ἀσώματον, Πανάμωμε τέτοκας, ἡμᾶς ἐκλυτρούμενον, τοὺς φόβῳ μελωδοῦντας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωδὴ η´. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἐπὶ τῷ πύργῳ πάλαι μὲν, τῆς Χαλάνης συνέχεας, γλώσσας τῶν κακῶς ὁμονοούντων Κύριε, καὶ νῦν ἐστηλίτευσας, τὰς γλωσσαλγίας τῶν δυσσεβῶν, ἐπὶ βλασφημία, συμφωνούντων ἀθέσμῳ, ἐν γλώσση ψελλιζούσῃ, αἰθερίου ἀρθέντος, νηπίου παραδόξως, εἰς θάμβος τῶν ὁρώντων.

Ἀσκητικοῖς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησας, καὶ ἡγαλλιάσθης, ἀληθῶς τῷ πνεύματι· ἐντεῦθεν ἀίδιος, σὲ εὐφροσύνη πάνσεμνε, Κόρη ὑπεδέχθη, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, κατέχουσαν καὶ πίστει, τὸν Σωτῆρα βοῶσαν, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέσον ἀνδρῶν κατώκησας, τὴν ἀγνεῖαν φυλάττουσα, καὶ συντηρουμένη, μηχαναῖς τοῦ ὄφους, ἀπήμων ἀκράδαντος, τοῦ Θεοῦ σε σκεπάζοντος, καὶ διατηροῦντος, τῇ οἰκείᾳ δυνάμει, καὶ πᾶσι προδεικνύντος, τῆς ψυχῆς σου τὴν αἴγλην, καὶ γνώμην καὶ ἀνδρείαν, θεόφρον Εὐφροσύνη.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τὸν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, συμφυῶς νοούμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, ἱερῶς ἐναθλοῦσι· μεθ' ὧν σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ἦλην τῶν παθῶν, ἀπεινάξω Κόρη, Ἀγγέλων τὸν ἄυλον, βίον ζηλώσασα, οἷς περ συμμέλεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέμει σοι ζωὴν, ὃ τῆς ζωῆς ταμίαις· αὐτοῦ γὰρ τοῖς ἴχνευσιν, ἐξηκολούθησας, τούτου τὸ κάλλος, ποθήσασα τὸ θεῖον, ᾧ καὶ συνευφραίνῃ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς μονάς, τὰς ἀειζώους ὄντως· ἐφέσεως ἔτυχες, ἧς ἐπεπόθησας, ξύλου Παρθένε, ζωῆς κατατρυφῶσα, καὶ ὑπερυψοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὅλη ἐκλεκτή, ὠραῖσμένη ὅλη, Θεὸς ἦν ἡγίασεν ἦν ἐξελέξατο, ὦφθης Παρθένε, ἀεὶ δεδοξασμένη· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελπον· Πάντα τὰ ἔρ- » γα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἐξέστη ἐπὶ ξένῳ καὶ φοβερῷ, τερασίῳ τῷ νῦν τελεσθέντι γῆ, καὶ οὐρανός, ὅτι πρὸς αἰθέριον ἀρπαγὴν, ἀπὸ λαοῦ θεόφρονος, τὸ νήπιον ἦρθη τὸ τὴν ᾠδὴν, μεμυσταγωγημένον, τοῦ Τρισαγίου μέλους, δι' οὗ ἀθάνατος ὑμνεῖται Θεός.

Ἐκπάσας σε ἰλύος βιωτικῆς, ὁ Νυμφίος ὁ σὸς Εὐφροσύνη σεμνή, εἰς τὴν στερῶσαν, πέτραν προσταγμάτων τῶν ἑαυτοῦ, ἔστησε καὶ κατεύθυνε, σοῦ τὰ διαβήματα προφανῶς, εἰς πρᾶξιν ἑναρέτου, καὶ σεμνῆς πολιτείας, καὶ κατεσκήνωσεν εἰς θείας αὐλάς.

Ἀσκήσεως τὸν δρόμον τὸν εὐκλεῆ, διανύσασα σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ σεαυτήν, τέμενος τελέσασα θεϊκόν, τὴν εὐφροσύνην εἴληφας, τὴν διηνεκὴν τε καὶ καθαρὰν, τοῦ κάλλους τοῦ Νυμφίου, ἀεὶ κατατρυφῶσα, ὦ Εὐφροσύνη παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἥλιος ἡ μνήμη τῶν ἀθλητῶν, τοὺς πιστοὺς περιλάμπει τοῖς θαύμασιν· ὁ γὰρ ἐκ σοῦ, ἄχραντε Παρθένε τεχθεὶς Θεός, ὄν εὐσεβῶς ἐκήρυξαν, τούτους κατελάμπρυνεν ἐμφανῶς, δοξάζων τοὺς ἐν πίστει, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, τετιμηκότας ὡς ὑπέσχετο.

Ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Ἰερὰν πανήγυριν, μοναζόντων δῆμος συγκροτεῖ, τὴν μνήμην σου ἐκτελῶν τὴν θεολαμπῆ· χορὸς ἐπαγάλλεται, μοναζουσῶν· ὄφθης γὰρ σεμνή, πάντων ἀγλαΐσμα, Εὐφροσύνη ἀξιάγαστε.

Ὡς σεπτὸν ἀνάθημα, οὐρανόθεν γέγονας ναοῦ, ὡς κρίνον ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἦνθησας Θεοῦ, ὡς ῥόδον ἠδύπνοον, προσηνέχθης τῷ Παμβασίλει, μύρον ὡς τίμιον, Εὐφροσύνη παμμακάριστε.

Σεαυτήν ἐφαίδρυνας, ἀρετῶν σου κόσμῳ φωτεινῷ, καὶ ἤχθης πρὸς νοητόν, θάλαμον ἀγνή, καὶ νῦν τὸ ἀμήχανον, κατανοεῖς, κάλλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς θεώσεως, ἀπολαύεις τελειότερον.

Ἡ ἀγία μνήμη σου, ἀγιάζει σήμερον πιστούς, πηγάζουσα φωτισμὸν ἀγιαστικόν, ἐν ἧ δυσωποῦμέν σε, ὡς ἐκλεκτὴν, νύμφην τοῦ Χριστοῦ, σῶζε πρεσβείας σου, Εὐφροσύνη τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τοῦ προσώπου σου, τὸν ἐν σκότει κείμενον παθῶν, καταύγασον τοῦ φωτός, πύλη νοητῆ, μὴ νύξ καταλάβῃ με, τοῦ θανάτου, ἄχραντε Ἀγνή, τῆς σωτηρίας μου, τὰς ἐλπίδας ἀνακόπτουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, καὶ
» ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεόν τε καὶ ἄνθρω-
» πον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ· ὄν μεγαλύνοντες, τὴν
» Παρθένον μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τὸν ἄρχοντα διέλαθες, τῆς αἰσχύνης καὶ τοῦτον, ἐν φιλοσόφῳ, σχήματι, ἐναπέδειξας ἄνουν, παρθένος οὕσα τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα γέγονας, ἀνὴρ φρονήσει καὶ πίστει, Εὐφροσύνη Ὁσία, τῶν παρθένων καλλονῆ, μοναζουσῶν ὠραιότης.

Θεοτοκίον.

Θρόνοι καὶ Κυριότητες, Ἐξουσίαι, Δυνάμεις, Ἀρχάγγελοι καὶ Ἄγγελοι, Μητροπάρθενε Κόρη, τῷ σῶ Υἱῷ λατρεύουσιν, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότῃ, καὶ σὲ ἀπαύστως ὑμνοῦσι· τοῦτον ἀεὶ ἰκέτευε, λυτρωθῆναί με ἀγνή, τῆς φοβερᾶς καταδίκης. Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα, Καὶ Απόλυσις.

Τῆς Κς' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Ἡ Μετάστασις τοῦ ἀγίου, ἐνδόξου καὶ πανευφήμου ἀποστόλου καὶ θεολόγου, Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.

Εἰ βούλει, ποιήσον Ἀγρυπνίαν· ἐν ἧ
ΕἰΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.
Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, καὶ τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων, τὸν συγγραφέα πιστοί,
ὕμνοις στεφανώσωμεν, ἐνθέοις σήμερον, Ἰωάννην τὸν ἔνδοξον, καὶ ἡγαπημένον·
οὗτος γὰρ ἐβρόντησεν· Ὁ Λόγος ἦν ἐν ἀρχῇ· ὅθεν, βροντοφῶνος ἐδείχθη, ὡς τὸ
Εὐαγγέλιον κόσμῳ, γράψας πολυσόφως ὁ ἀοίδιμος. (δίς)

Ὅντως, σὺ ἐφάνης ἀληθῶς, φίλος ἐπιστήθιος μέγας, τῷ Διδασκάλῳ Χριστῷ· στήθει
γὰρ ἀνέπεσας, ὅθεν ἐξήντησας, τῆς σοφίας τὰ δόγματα, ἐν οἷς καὶ πλουτίζεις, πᾶσαν
τὴν περίγειον, ὡς θεηγόρος Θεοῦ· ὅθεν καὶ κατέχουσα ταῦτα, ἡ τερπνὴ Χριστοῦ
Ἐκκλησία, νῦν εὐφραينوμένη ἐπαγάλλεται.

Χαίροις, Θεολόγε ἀληθῶς· χαίροις τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, υἱὲ παμπόθητε· σὺ γὰρ
παριστάμενος, ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐνθέου ἀκήκοας, φωνῆς τοῦ
Δεσπότη, Ἴδε νῦν ἡ μήτηρ σου, πρὸς σὲ βοήσαντος· ὅθεν, ἐπαξίως σε πάντες, ὡς
Χριστοῦ Ἀπόστολον μέγαν, καὶ ἡγαπημένον μακαρίζομεν.

Δόξα. Ἦχος β'.

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητὰ ἡγαπημένε τοῦ Σωτῆρος, ταῖς ἰκεσίαις σου ἡμᾶς
περίσφζε δεόμεθα, ἀπὸ βλάβης παντοίας, ὅτι σοῦ ἐσμὲν ποιμνιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡσει ἐλαία κατάκαρπος, ἡ Παρθένος ἐβλάστησε, σὲ τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς,
καρποφοροῦντα κόσμῳ, τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὴν μνήμην τοῦ σεπτοῦ Μαθητοῦ, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν, ἐπαξίως
ἀνυμνήσωμεν πιστοί· αὐτὸς γὰρ τῆς Τριάδος, τὴν γνῶσιν ἀριδῆλως, πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν
ἐκήρυξεν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης
τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Τὴν ζάλην μετεποίησε, τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων πρὶν, εἰς γαλήνην, ὁ Ἀπόστολος
Χριστοῦ, τὸν κόσμον ὀδηγήσας, ἐν πίστει ὀρθοδόξῳ· καὶ νῦν πρεσβεύει ὑπὲρ πάντων
ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ
στερέωμα.

Μέγιστον ἀντιλήπτορα, Χριστέ τὸν σὸν Ἀπόστολον, ἐδωρήσω, Ἐφεσίοις τὸν σοφόν,
καὶ θεῖον Θεολόγον· ὃν καὶ νῦν εὐφημοῦμεν, ὡς οἰκιστὴν καὶ πολιοῦχον αὐτῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Τριάς ἀπειροδύναμε, Μονὰς ἢ τρισυπόστατος, ταῖς πρεσβείαις, Θεολόγου τοῦ
σεπτοῦ, καὶ τῆς ἀειπαρθένου, καὶ μόνης Θεοτόκου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς
σε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Ἀπόστολε Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡγαπημένε, ἐπιτάχυνον ῥῦσαι, λαὸν ἀναπολόγητον·
δέχεταιί σε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· ὃν ἰκέτευε
Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἔθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὴν α΄ στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τό, Κύριε, ἐκέκραξα... ἰσθῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια γ΄, ἃ καὶ δευτεροῦμεν.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ θεατὴς τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων, καὶ ἐρμηνεὺς τῶν ἄνω, τοῦ Θεοῦ μυστηρίων, ὁ παῖς τοῦ Ζεβεδαίου, γράψας ἡμῖν, τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον, θεολογεῖν τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα ἐξεπαίδευσεν.

Ἡ θεοκίνητος λύρα, τῶν οὐρανίων ᾠδῶν, ὁ μυστογράφος οὗτος, τὸ θεόπνευστον στόμα, τὸ ἄσμα τῶν ἁσμάτων, ἄδει τερπνῶς, τὰ μὲν χεῖλη κινῶν ὡς νευράς, ὡς περ δὲ πληκτρον τὴν γλῶτταν ἀνακινῶν, καὶ πρᾶσβευει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῇ βροντοφῶνῳ σου γλώττῃ ἀναφθεγγόμενος, τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας, τὸν ἀπόκρυφον λόγον, Θεῶ ἠγαπημένε, κράζεις ἀεὶ, ἀναπτύσσων τὰ χεῖλη πυκνῶς, τό, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· καὶ δαδουχεῖς, πάντα ἄνθρωπον πρὸς γνῶσιν Θεοῦ.

Δόξα. Ἦχος β΄. Γερμανοῦ. Οἱ δὲ Βυζαντίου.

Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς, τὸν θεμέλιον τῶν θείων λόγων, τὸν ἀρχηγὸν τῆς θεολογίας, καὶ κήρυκα πρώτιστον, τῆς ἀληθοῦς δογμάτων Θεοῦ σοφίας, τὸν ἠγαπημένον Ἰωάννην καὶ παρθένον, μερόπων γένος κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· οὗτος γάρ, ἄληκτον ἔχων τὸ Θεῖον ἐν ἑαυτῷ, τό, Ἐν ἀρχῇ μὲν ἔφησε τοῦ Λόγου, αὐθὶς τε τὸ πρὸς τὸν Πατέρα ἀχώριστον, καὶ τὸ ἴσον μετὰ ταῦτα τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτοῦ, τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Ἁγίας Τριάδος· δημιουργὸν τε ὄντα σὺν τῷ Πατρί, καὶ ζῶν φέροντα, καὶ φῶς ἀληθινόν, τὸν αὐτὸν ἔδειξεν ἡμῖν. Ὡ θαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος σοφιστικοῦ! ὅτι πλήρης ὢν τῆς ἀγάπης, πλήρης γέγονε καὶ τῆς θεολογίας, δόξῃ καὶ τιμῇ καὶ πίστει, θέμεθλος ὑπάρχων, τῆς ἀκραιφνοῦς ἡμῶν πίστεως· δι' ἧς τύχοιμεν τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος· ἀντὶ Μωυσέως, Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Ἰωάννου (Κεφ. γ΄ 21).

Ἀγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδιά ἡμῶν μὴ καταγινώσκη ἡμῶν, παρῆρησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν· καὶ ὁ ἐὰν αἰτῶμεν, λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι τὰς ἐντολάς αὐτοῦ τηροῦμεν, καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιοῦμεν. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκεν ἡμῖν ἐντολήν· καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔδωκεν ἡμῖν. Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα, ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ· καὶ πᾶν πνεῦμα, ὃ μὴ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτό ἐστὶ τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε, ὅτι ἔρχεται· καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη. Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστε, τεκνία, καὶ νενικήκατε αὐτούς· ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ. Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσὶ, διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι, καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει. Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν· ὁ γινώσκων τὸν Θεόν, ἀκούει ἡμῶν· ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Ἰωάννου (Κεφ. δ΄ 11).

Ἀγαπητοί, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν. Θεὸν οὐδεὶς πάποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν. Ἐν τούτῳ γινώσκομεν, ὅτι ἐν αὐτῷ

μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν. Καὶ ἡμεῖς θεαίμεθα καὶ μαρτυροῦμεν, ὅτι ὁ Πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν Υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὃς ἂν ὁμολογήσῃ, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ. Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν. Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

Καθολικῆς Α΄ Ἐπιστολῆς Ἰωάννου (Κεφ. δ΄ 20).

Ἀγαπητοί, ἐάν τις εἴπῃ· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶ, ψεύστης ἐστὶ· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ὃν ἐώρακε, τὸν Θεόν, ὃν οὐχ ἐώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν; Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Πᾶς ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ. Ἐν τούτῳ γινώσκουμεν, ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν. Αὕτη γάρ ἐστὶν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσὶν· ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ, νικᾷ τὸν κόσμον. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. Τίς ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰμὴ ὁ πιστεύων, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

ᾠχος α΄. Γερμανοῦ.

Ποταμοὶ θεολογίας, ἐκ τοῦ τιμίου σου στόματος ἀνέβλυσαν Ἀπόστολε· ἐξ ὧν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἀρδευομένη, προσκυνεῖ ὀρθοδόξως Τριάδα ὁμοούσιον· ἦν καὶ νῦν αἴτησαι, Ἰωάννη Θεολόγε, στηριχθῆναι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Τὸ φυτὸν τῆς ἀγνείας, τὸ μύρον τῆς εὐωδίας, πάλιν ἀνέτειλεν ἡμῖν, εἰς τὴν παροῦσαν ἑορτήν, βοῆσαι πρὸς αὐτόν· Ὁ ἀναπεσὼν ἐπὶ τὸ στήθος τὸ δεσποτικόν, καὶ ἐπομβρήσας τῷ κόσμῳ τὸν λόγον, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ὁ τὴν Παρθένον φυλάξας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, αἴτησαι ἡμῖν παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Μαθητὰ τοῦ Σωτῆρος, παρθένε καὶ Θεολόγε, σοὶ ὡς παρθένω, τὴν Παρθένον καὶ Θεοτόκον παρέθετο, Χριστὸς ὁ Θεὸς σταυρούμενος, καὶ ταύτην ἐφύλαξας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ· διὸ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὡς τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων αὐτόπτης ἐκέκραγες βοῶν, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν ἀρχῇ ὑπάρχειν πρὸς Θεόν, καὶ αὐτὸν εἶναι Θεόν, Ἰωάννη Ἀπόστολε, ἐπιστήθιε Χριστοῦ καὶ φίλε γνήσιε, καὶ τῆς Τριάδος τὸ ἦδυσμα, Ἐφέσου καὶ τῆς Πάτμου, τὸ στήριγμα τὸ ἄσειστον, ἡμῶν δὲ βοήθεια. Πρέσβευε Θεολόγε παμμακάριστε, ἐκ δυσσεβῶν ἐχθρῶν, αἰσθητῶν καὶ νοητῶν, λυτρωθῆναι λαὸν τὸν τὴν μνήμην σου, ἀεὶ ἐκτελοῦντα πιστῶς.

ᾠχος β΄. Θεοφάνους.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα, τῆς θεολογίας τὴν σάλπιγγα, τὸν πνευματικὸν στρατηγόν, τὸν τὴν οἰκουμένην Θεῷ καθυποτάξαντα, δεῦτε οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν, Ἰωάννην τὸν αἰοίδιμον, ἐκ γῆς μεθιστάμενον, καὶ γῆς οὐκ ἀφιστάμενον, ἀλλὰ ζῶντα καὶ μένοντα, τὴν φοβερὰν τοῦ Δεσπότη δευτέραν ἔλευσιν· ἦν ἀκατακρίτως ὑπαντῆσαι ἡμᾶς αἴτησαι, φίλε μυστικέ, Χριστοῦ ἐπιστήθιε, τοὺς ἐκ πόθου ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα. ᾠχος δ΄. Βυζαντίου.

Ἀναπεσὼν ἐν τῷ στήθει τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ, ἐν τῷ δεῖπνῳ Κυρίου, ἠγαπημένε Μαθητὰ, ἐκεῖθεν ἐγnows τὰ ἄρρητα, καὶ τὴν οὐράνιον πᾶσιν ἐβρόντησας φωνήν· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος· τὸ φῶς τὸ

ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον, εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξολογούμενος Υἱός, ἐν ὑψίστοις ὑπὸ τῶν Χερουβὶμ, τὸν πρωτόπλαστον ἀναπλάσαι βουλόμενος, ὅλον ἑαυτὸν ἐκένωσεν ἀφράστως ἐν μήτρᾳ σου, Θεοτόκε πανύμνητε· καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, ἐφώτισε πάντα τὸν κόσμον Θεότητι, ῥυσάμενος εἰδωλομανίας· καὶ ἐν ἑαυτῷ θεώσας, εἰς οὐρανοὺς συνανήγαγε τὸ ἀνθρώπινον, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος δ΄. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὸν τοῦ Ὑψίστου Υἱὸν θεολογήσας, Πατρὶ συναΐδιον καὶ ὁμοούσιον, φῶς ἐκ φωτὸς ἀπαράλλακτον, καὶ χαρακτῆρα, τῆς ὑποστάσεως τοῦ γεννήτορος, ἀχρόνωσ ἐκλάμπσαντα, καὶ ἀπαθῶς ἐξ αὐτοῦ, Δημιουργόν τε καὶ Κύριον, πάντων αἰώνων, Ἑγαπημένε σὺ ἀνεκήρυξας, τοῦτον τῷ κόσμῳ, τὸν ἐξάγοντα, φῶς ἐκ σκότους, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Τοῦ Παρακλήτου τὸ φῶς εἰσδεδεγμένος, ᾧ καὶ φωτιζόμενος ἐθεολόγησας, ἐκ τοῦ Πατρὸς προερχόμενον, διὰ Υἱοῦ δέ, τῇ ἀνθρωπότητι φανερούμενον, ὁμότιμον σύνθρονον καὶ ὁμοούσιον, ὃν τῷ Πατρὶ τῷ ἀνάρχῳ τε, καὶ θεῷ Λόγῳ, Ἑγαπημένε πᾶσιν ἐκήρυξας· ὅθεν ἐν ὑμῖνοις, σὲ γεραίρομεν, ὡς τῆς πίστεως θεῖον θεμέλιον, ἣν ἀσάλευτον τήρει, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Τῆς ὑψηλῆς ἐπιβάς θεολογίας, ἐμῆθης ἄρρητα Θεοῦ μυστήρια, μίαν οὐσίαν Θεότητος, καὶ μίαν δόξαν, καὶ βασιλείαν καὶ κυριότητα, τρισὶν ὑποστάσεσι, διαιρουμένην αὐτήν, οὐσιωδῶς ἀδιαίρετον, καὶ ἐνουμένην, ἐν ἀσυγχύτῳ θεῖᾳ ἐνότητι οὕτω δοξάζων ἀνεκήρυξας, Θεολόγε Τριάδα ἀχώριστον, ἣν ἰκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀπόστολε Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ Θεολόγε, τῶν ἀπορρήτων μύστης γενόμενος, τῆς σοφίας τὰ ἀπορρήτα, ἡμῖν ἐβρόντησας δόγματα, τό, Ἐν ἀρχῇ ἦν, τρανώσας τοῖς πιστοῖς· καὶ τό, Οὐκ ἦν ἀποβαλόν, τῶν αἰρετιζόντων ἀπεκρούσω τοὺς λόγους, ἐπιστήθιος φανεῖς καὶ φίλος ἡγαπημένος, ὡς Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφρονότατος, καὶ Μωσῆς ὁ θεόπτης. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθόν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρῶην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διό σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος β΄.

Ἀπόστολε, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡγαπημένε, ἐπιτάχυνον, ῥῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεταιί τε προσπίπτοντα, ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· ὃν ἰκέτευε Θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνεΐᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σὺ υἱὸς ἀπεκλήθης θείας βροντῆς, ὡς τὰ ὄτα κωφεύσας τῶν δυσσεβῶν· καὶ σάλπιγγος ἡδύτερον, διηγήσας ὡ πάνσοφε, εἰς εὐθείας καρδίας τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· καὶ ὡς γνήσιος φίλος, τῷ στήθει ἀνέπεσας· ὅθεν ἐξαντλήσας, τὸ τῆς γνώσεως βάθος, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας, τοῦ Πατρὸς τὸν συνάναρχον, Ἰωάννη Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφράστως Μῆτερ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκύησας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα, καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχες, τὸν πάντα συνέχοντα, τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς φύσεως· ὅθεν δυσωπῶ σε, Παναγία Παρθένε, ῥυσθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστου μου· Δέσποινα Παρθένε ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὅμοιον.

Τὸν βυθὸν τῆς ἀλιείας καταλιπὼν, τοῦ Σταυροῦ τῷ καλάμῳ πάντα σαφῶς, τὰ ἔθνη ἐζώγησας, ὡς ἰχθύας πανεύφημε· καὶ γὰρ καθὼς σοι ἔφη, Χριστὸς ἀναδέδειξαι, ἀλιεὺς ἀνθρώπων, ζωγρῶν πρὸς εὐσέβειαν· ὅθεν κατασπεύρας, Θεοῦ Λόγου τὴν γνῶσιν, τὴν Πάτμον καὶ Ἐφεσον, ἐκαρπώσω τοῖς λόγοις σου· Θεολόγε Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνῃς ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε· Πρὶν ἢ νύξ με φθάσῃ, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὁδηγοῦσά με· ἵνα εὐχαρίστως, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σου, τὴν ἄμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαί σε, δοθῆναί μοι, ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀναπεσὼν ἐν τῷ στήθει τοῦ Ἰησοῦ, παρρησίας τυγχάνων ὡς Μαθητῆς, ἠρώτησας, Τίς ἐστίν, ὁ προδότης σου Κύριε; καὶ ὡς ἡγαπημένῳ, ὑπάρχοντι ἔνδοξε, διὰ τοῦ ἄρτου οὔτος, σαφῶς ὑπεδείχθη σοι. Ὅθεν καὶ ὡς μύστις, γεγονὼς τῶν ἀρρήτων, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, ἐκδιδάσκεις τὰ πέρατα. Θεολόγε Απόστολε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μῆτερ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύνας ὁ ἄθλιος. Οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μου γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί.

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.
Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.
Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον, Ἐωθινὸν ΙΑ΄.
Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητὰ ἠγαπημένε τοῦ Σωτῆρος, ταῖς ἰκεσίαις σου ἡμᾶς,
περίσφζε δεόμεθα, ἀπὸ βλάβης παντοίας· ὅτι σοῦ ἐσμεν ποιμνιον.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου οἱ δύο.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἀλφάβητος ἀντιστρόφως. Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, παν- » στρατιὰν ἢ ὑπέροπλος
δύναμις· σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ »
δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡς ὡραίαν ὡς περικαλλῆ, ὄλην ὡς ἀμώμητον, ἐν γυναιξὶ Θεός σε ἐκλεξάμενος, σοῦ
τὴν μήτραν ᾤκησε τὴν ἀμώμητον· ὃν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου ἐγκλημάτων,
ἅπαντας ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἷά περ βασιλίτσα, τοῦ ἐκ τῆς σῆς νηδύος ἀναλάμπαντος,
Βασιλέως ἔστηκας· ὃν ἰκέτευε, δεξιὸν παραστάτην με, δεῖξαι ἐν ἡμέρᾳ, τῆς
ἀνταποδόσεως Θεόνυμφε.

Χερσωθείσαν φύσιν τῶν βροτῶν, πᾶσιν ἀτοπήμασι, τὸν ὑετὸν τεκοῦσα τὸν οὐράνιον,
ὄλην ἀνεκαίνισας· ἀλλὰ δέομαι, τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα, ἀποχερσωθείσαν, δεῖξον
καρποφόρον Θεονύμφευτε.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Βροντῆς τὸν υἱὸν χριστοτερπῶς αἰνέσω. Θεοφάνους.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ.

Βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν, Μάκαρ ἦν ἐκήρυξας, ἀπολαβὼν, καὶ τῷ Λόγῳ
συνόμιλος, γεγονὼς οὐράνιος, τοὺς πιστεύοντας τῷ σεπτῷ σου κηρύγματι, καὶ
θεολογία, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις διαφύλαξον.

Ῥωμαλέον φρόνημα δεικνύς, πάντων κατεφρόνησας, τῶν ἐπὶ γῆς καὶ δεσμῶν τῶν τῆς
φύσεως, καὶ τῷ Λόγῳ πάνσοφε, λογικῶς τε καὶ νουνεχῶς συγγινόμενος, ἐκ τῆς
ἀλογίας, τοὺς ἀλογωθέντας ἠλευθέρωσας.

Οὐρανίων γνῶσιν εἰληφώς, θεολογικώτατα, τὸν τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας, Ἐν
ἀρχῇ ὁ Λόγος ἦν, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν αὐτοῦ Γεννήτορα, καὶ Θεὸς ὁ Λόγος,
εὐαγγελιζόμενος Θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Νεανίδων θείων ὁ χορός, ἐνθεαστικώτατα, ἐν γυναιξὶ σε καλὴν ἁσματίζουσι, Θεοτόκε
Δέσποινα, καλλοναῖς ὡραιζομένην Θεότητος· τὸν καλλοποιὸν γὰρ Λόγον, ὑπὲρ λόγον
ἀπεκύησας.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἐκτὴν δέησιν τῷ Θεοῦ Μύστη φέρω. Ὁ Ἰωσήφ.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Εἰς τὰ τοῦ Πνεύματος βάθη τὸν λογισμόν, ἐλλαμφθεὶς ἐνέκυψας, καὶ τὴν γέννησιν
ἡμῖν, τὴν φρικτὴν ἐτράνωσας βοῶν, Θεολόγε· Ἐν ἀρχῇ, ὁ Λόγος ἦν τοῦ Θεοῦ.

Κατακαμπτόμενοι πλήθει τῶν πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν
ἐπαγωγαῖς, πίστει καταφεύγομεν πρὸς σέ, Θεολόγε· βοηθὸς γενοῦ τοῖς δούλοις σου.

Τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη τὰ χαλεπά, ἱατρὸς ὡς ἄριστος, ἰασάμενος σοφέ, αἰωνίου
λύτρωσαι ἡμᾶς, καταδίκης καὶ πυρὸς τῆ μεσιτεῖα σου.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν Θεὸν συλλαβοῦσα τὸν δι' ἡμᾶς, γεγονότα ἄνθρωπον, τοῦτον αἴτησαι Ἀγνή, ἐν
ἡμέρα κρίσεως ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς πολλὰ ἡμαρτηκότας αὐτῷ.

Καταβασία· Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου...

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ γ'. Εἰρμός.

» Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν » ἔθνῶν στερεῦσά σου, Ἐκκλησία τῆ
παρουσία σου, » ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γαστρὸς σου πρόεισιν, ὁ Ποιητὴς Πανάμωμε,
ἀφθαρσίας στολὴν δωρούμενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτοπήμασιν.

Ἐπέρτιμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον Δέσποινα· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, οἰκτειρῆσαι τὴν
ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἡδονῶν ἀτιμίαις σκυθρωπάζουσαν.

Τὰ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου Ἄχραντε· τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου,
φαρμαχθεῖσαν ἰῶ τοῦ ὄφους, δραστικῶ σου φαρμάκῳ περιποίησαι.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τριάδος ἐφανέρωσας, θεολόγῳ γλώττῃ σου, τὸ ὑπὲρ νοῦν μυστήριον, Ἰωάννη
θεομακάριστε, ἐν ἧ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Ἡ γλῶσσά σου γεγένηται, γραμματέως κάλαμος, τοῦ Παναγίου Πνεύματος,
θεογράφως ὑποσημαίνουσα, τὸ σεπτὸν τε καὶ θεῖον Εὐαγγέλιον.

Σοφίας σὺ τὴν ἄβυσσον, ἀνιμήσω Πάνσοφε, ἀναπεσὼν θεόφρονι, παρρησία τῆ τῆς
σοφίας πηγῆ, καὶ ταύτης Θεοκῆρυξ ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην παρθενεύουσαν, καὶ Μητέρα σέβομεν, ὡς σωτηρίας πρόξενον, γενομένην
ἡμῖν, Πανάμωμε, καὶ κόσμον ῥυομένην ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἄλλος. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Νοτὶ λαμπρῷ καὶ καθαρῷ, ὁμιλήσας τῷ Λόγῳ, Θεολόγε τρισμάκαρ, ἐμύθησας παρ'
αὐτοῦ, τὰ ὑπὲρ λόγον σαφῶς, καὶ τὴν κτίσιν, πᾶσαν κατεφώτισας.

Δεσμῶν με ῥύσαι χαλεπῶν, ἀμαρτίας τρισμάκαρ, τῆ στοργῆ συνδεσμῶν με, τοῦ
Δεσπότη καὶ Θεοῦ· ὃν ἀγαπήσας θερμῶς, Θεολόγος τούτου ἐχρημάτισας.

Ἐδόθης πρόμαχος ἡμῖν, καὶ μεσίτης καὶ ῥύστης, καὶ πρὸς Κύριον πρέσβυς, καὶ
θαυμάτων αὐτουργός, καὶ ἰαμάτων πηγῆ, Θεολόγε· ὅθεν σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον.

Ἦνίκα Λόγος ὁ ἐκ σοῦ, σαρκωθεὶς ἀπορρήτως, Θεοτόκε ἐν ξύλῳ, ἀνυψοῦτο τοῦ
Σταυροῦ, παρθένῳ τῷ Μαθητῇ, ὡς παρθένον, Κόρην σε παρέθετο.

Καταβασία· Τοὺς σοὺς ὑμολόγους...

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Σοφίας τῷ στήθει ἀναπεσὼν, καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ Λόγου καταμαθὼν, ἐνθέως
ἐβρόντησας· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος· καλλιγραφήσας πρῶτος, τὴν ἀναρχον γέννησιν,
καὶ καταγγείλας πᾶσι, τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν· ὅθεν καὶ τῇ γλώττῃ, σαγηνεύσας τὰ
ἔθνη, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἐκδιδάσκεις τοῖς πέρασι, Θεολόγε Ἀπόστολε,
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἐλεήμονα Λόγον καὶ συμπαθῆ, ὡς κυήσασα Δέσποινα τοῦ παντός, ἐλέησον ἅπαντας,
τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας, πειρασμῶν καὶ νόσων, καὶ πάσης κακώσεως, καὶ τῆς
αἰωνιζούσης, φλογὸς ἐλευθέρωσον· ὅπως εὐχαρίστως, τῶν πολλῶν οἰκτιρισμῶν σου,
τὸν πλοῦτον δοξάζωμεν, καὶ τὸ ἄμετρον ἔλεος, καὶ βοῶμέν σοι πάντοτε· Πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὸν
τόκον σου Ἄχραντε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ δ´. Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγε»λος, ἀλλ´ αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσω»σας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Δό»ξα τῆ δυνάμει σου Κύριε.

Σταγόνα μοι, κατανύξεως ὄμβρησον Δέσποινα, ἐξαίρουσαν ἅπαντα, τὸν τῆς καρδίας μου καύσωνα, καὶ τῆς ἀθυμίας μου, τὰς βλαβεράς ἐπικλύσεις ἀναστέλλουσαν.

Ῥομφαία με, ἠδονῆς πληγωθέντα καὶ κείμενον, τραυματίαν Ἄχραντε, μὴ ὑπερίδης, ἀλλ´ ἴασαι, λόγῃ καὶ τῷ αἵματι, τοῦ σταυρωθέντος Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν.

Πλουτήσασα, δεσποτείαν ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεινῶς με πτωχεύσαντα, χάριτος θείας ἀξίωσον, ὅπως μεγαλύνω σε, ὡς ἀγαθὴν μου προστάτιν Παναμώμητε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ὁ Λόγος σε, θεολόγον ἀξίως ἀνέδειξε, τὴν αὐτοῦ θεότητα, μυσταγωγήσας

Πανάριστε, καὶ τὴν κατὰ ἄνθρωπον, οἰκονομίαν διδάξας τὴν ἀπόρρητον.

Νοῦν ἔνθεον, καὶ παρθένον τὸ σῶμα κτησάμενος, ναὸς ἐχρημάτισας, ζῶν τε καὶ ἔμψυχος ἔνδοξε, καὶ κατοικητήριον, τῆς πανυμνήτου Τριάδος ἱερώτατε.

Υἰότητα, τῆς ἀχράντου Παρθένου τετίμησαι, Παρθένε μακάριε, καὶ ἀδελφὰς ἀναδέδειξαι, τοῦ ἐκλεξαμένου σε, καὶ μαθητὴν θεολόγον ἐκτελέσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἰώμενος, τὴν τῆς Εὐας ἀρχαίαν παράβασιν, σὲ τὴν παναμώμητον, καὶ Παναγίαν κατώκησεν, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναμορφώσας πεσόντα ὁ Ὑπέρθεος.

Ἄλλος. Χριστός μου δύναμις.

Σταγόσιν ἠρδευσας, τοῦ Λόγου ἔνδοξε, τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, τὰ θολερά, ἀσεβείας ὕδατα, ἀποξηράνας εὐσεβῶς· διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Ἴσχυν περίζωσον, καὶ κράτος δέομαι, παρειμένην παντοίαις ἐπιφοραῖς, τὴν ψυχὴν μου πάνσοφε, τῶν ἀκαθάρτων δυσμενῶν, προσφυγοῦσαν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ναὸς γενόμενος, τοῦ θείου Πνεύματος, τοὺς τῷ θεῷ ναῷ σου διηνεκῶς, πίστει προσεδρεύοντας, ναοὺς ἀνάδειξον Θεοῦ, Θεολόγε μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον.

Τὸ θεῖον τέμενος, Θεοῦ ὑμνήσωμεν, τὴν ἁγίαν Παρθένον περιφανῶς, πάντες μακαρίσωμεν, οἱ θεωθέντες δι´ αὐτῆς, καὶ δεινῶν ἀπολυτρούμενοι.

Καταβασία· Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν...

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ε´. Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστὲ ὁ » Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχι- » φωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσ- » αγωγήν ἐσχήκαμεν.

Ὀδὸν τῆς ζωῆς, ἢ τεκοῦσα Ἄχραντε, ὀδήγησον, ὀδὸν εἰς εὐθειάν με, νῦν εἰς ἀνοδίας τε καὶ βάραθρα, χαλεπῶν συμπτωμάτων, ἀλόγως κρημιζόμενον.

Ξενώσας φρενί, ἐμαυτὸν ἀγνώμονι Παρθένε Θεοῦ, ἀσώτως ἐβίωσα, χώραν εἰς μακρὰν παθῶν πλανώμενος· ἀλλ´ ἐπίστρεψον σῶσον, ταῖς σαῖς με παρακλήσεσι.

Ναμάτων τῶν σῶν ζωηρῶν πότισον τὸν δοῦλόν σου, φλογμῷ συγκαιόμενον, τῶν ἁμαρτιῶν καὶ φλογιζόμενον, προσβολαῖς τῶν δαιμόνων, Παρθενομήτορ ἄχραντε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Οὐράνιος νοῦς, Θεολόγε πέφηνας τῇ χάριτι, ὅλος φῶς γενόμενος, τῇ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον ἐγγύτητι, καὶ συντόνῳ σου νεύσει, τῇ πρὸς αὐτὸν θεοῦμενος.

Νοῖ καθαρῷ, καὶ ἁγίοις χεῖλεσι Θεόπνευστε, καὶ πανάγῳ στόματι, τὸ σὸν

Εὐαγγέλιον ἐκήρυξας, καὶ κοινήν σωτηρίαν, πᾶσι πιστοῖς προτέθεικας.

Χριστῷ συνοικῶν, ἀπὸ βρέφους ὄργανον τῆς χάριτος, ὑπ´ αὐτοῦ προβέβλησαι, τὴν θεολογίαν ἐξασκούμενος, καὶ Τριάδος τὴν δόξαν, ὑπερφυῶς μυσούμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων τῶν σῶν, μεμνημένοι σὲ νῦν μακαρίζομεν, διὰ σοῦ Πανάμωμε, τὴν μακαριότητα τὴν ἄφραστον, καὶ ζωὴν τὴν ἀγήρω, παναληθῶς πλουτήσαντες.
Ἄλλος. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ὡς ὀρθρος ἔλαμψας τοῖς ἐν γῆ, τὴν ἀνατολὴν τὴν νοτιήν, ἀνακηρύττων Ἀπόστολε, κόσμῳ μετὰ σώματος ἐνδημήσασαν, καὶ τῆς πολυθειᾶς τὸ σκότος λύσασαν.

Θεολογίαις σου ἱεραῖς, ἅπασαν κατήρδευσας ψυχὴν, ἱεροκῆρυξ Ἀπόστολε· ὅθεν σοὶ κραυγάζω· τὴν χερσωθεισάν μου, καρδίαν ἀμαρτίαις, ὅλην κατάρδευσον.

Ἐπλήγην βέλεσι τῶν ἐχθροῦ· ὅλον με ὑγίωσον σοφέ, ἐπιστασία σου δέομαι· καὶ πρὸς τὰς ὁδοὺς με Θεοῦ κατεύθυνον, ἀεὶ ταῖς ἀνοδίαις, ἀποπλανώμενον.

Θεοτοκίον.

Ὅτε παρέστης σὺν Μαθητῇ, τῷ ἡγαπημένῳ ἐν Σταυρῷ, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Παναμώμητε, ἔστενες δακρύνουσα καὶ ἐθαύμαζες, αὐτοῦ τὴν πρὸς ἀνθρώπους πολλὴν συμπάθειαν.

Καταβασία· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ς'. Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι» χνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἅ- » βυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Μὴ με δείξης δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῷ κριτηρίῳ τῷ μέλλοντι Δέσποινα, ἀλλ' εὐμενῶς προσβλέψαι μοι, τὸν Κριτὴν καὶ Υἱόν σου δυσώπησον.

Λογισμοῖς παροργίζων σε Κύριε, καὶ ταῖς πονηραῖς καὶ ἀθέστοις μου πράξεσιν, εἰς ἰλασμόν προσάγω σοὶ, τὴν Μητέρα σου. Οἴκτειρον, σῶσόν με.

Κατακρίσεως ῥῦσαί με Δέσποινα, τὸν αὐτοκατάκριτον ὄντα τοῖς πταισίμασιν, ὡς τὸν Κριτὴν κήσασα, καὶ Θεὸν τὸν ἀπάντων πανύμνητε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ἰησοῦς ὁ Θεός μου καὶ Κύριος, σὲ τῆς καθαρότητος ἀποδεξάμενος, καὶ παντελοῦς ἀγνότητος, ἀδελφὸν Θεολόγε προσήκατο.

Στεφανώσας ἀγίως τὸν βίον σου, οὕτω πεπορθῶς τῆς σοφίας ἀνέπεσες, ἐπὶ τὸ στῆθος ἐνδοξε, καὶ τὴν χάριν ἐκεῖθεν ἀνεἴκυσας.

Τὰ μεγάλα καὶ θεῖα πυρσεύματα, τῆς θεολογίας σου πᾶσαν ἐφώτισαν, τὴν οἰκουμένην ἐνδοξε, καὶ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασαν.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ τανύσας βουλήματι, οὐρανὸν ἐπίγειον ἄλλον ἐπλάτυνε, σὲ Θεομητορ ἄχραντε, καὶ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ἐπέφανεν.

Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἐπῆρξεν ὡς κάλαμος, ὀξυγράφου ἀληθῶς, ἡ θεολόγος γλῶττά σου, καλλιγραφοῦσα γνῶσιν ἀληθινήν, καὶ νόμον καινότατον, ἐν πλαξὶ Θεολόγε καρδιῶν ἡμῶν.

Μαράνας προθέλυμα, ἀσεβείας τὰ φυτὰ, ὡς γεωργὸς πανάριστος, ἐν τῇ ψυχῇ μου φόβον τὸν τοῦ Θεοῦ, ἐμφύτευσον ἐνδοξε, ἀρετῶν εὐκαρπίαν ἀναθάλλοντα.

Υἱὸν τῆς Παρθένου σε, ὁ ἐκ ταύτης προελθὼν, περιφανῶς ὠνόμασε· μεθ' ἧς δυσώπει, θέσει πάντα υἱούς, Θεοῦ παναοίδιμε, χρηματίσαι ποιοῦντας τὰ εὐάρεστα.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ὁμοίωματι, ἐγνωρίσθη τοῖς βροτοῖς, Θεὸς ἐκ σοῦ Πανάμωμε· ὃν ἐκδυσώπει πάντοτε τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὰ φρονήματα, Παναγία νεκρῶσαι τὰ ὀλέθρια.

Καταβασία· Τὴν θεῖαν ταύτην...

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τὰ μεγαλεῖά σου Παρθένε, τίς διηγῆσεται; βρῦεις γὰρ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Ἐψη οὐράνια ἐκμανθάνειν, καὶ θαλάσσης τὰ βάθη ἐρευνᾶν, τολμηρὸν ὑπάρχει καὶ ἀκατάληπτον· ὡς περ οὖν ἄστρα ἐξαριθμησαί, καὶ παράλιον ψάμμον οὐκ ἔστιν ὅλως, οὕτως οὔτε τὰ τοῦ Θεολόγου εἰπεῖν ἰκανόν· τοσοῦτοις αὐτὸν στεφάνοις ὁ Χριστός, ὃν

ἠγάπησεν ἔστεπεν! οὗ τῷ στήθει ἀνέπεσε, καὶ ἐν τῷ μυστικῷ δείπνῳ συνεισιτάθη, ὡς Θεολόγος καὶ φίλος Χριστοῦ.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Μετάστασις τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ, Φίλου ἐπιστηθίου, Παρθένου, Ἠγαπημένου, Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Στίχ. Πατρὸς παρέστης ἠγαπημένῳ Λόγῳ,

Πάντων μαθητῶν, Ἠγαπημένε, πλέον.

Πρὸς γε Θεὸν μετέβη βροντῆς παῖς εἰκάδι ἕκτη.

Οὗτος ἦν Ζεβεδαίου καὶ Σαλώμης, ἧτις ἦν Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος θυγάτηρ· ὁ γὰρ Ἰωσήφ τέσσαρας υἱοὺς ἔσχεν, Ἰάκωβον, Συμεὼν, Ἰούδαν καὶ Ἰωσήν· καὶ θυγατέρας τρεῖς· τὴν Ἐσθήρ, τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Σαλώμην, ἧτις ἦν γυνὴ Ζεβεδαίου, μήτηρ δὲ Ἰωάννου· ἐντεῦθεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θεῖος ἦν Ἰωάννου, ὡς ἀδελφὸς Σαλώμης τῆς θυγατρὸς Ἰωσήφ.

Οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῷ στήθει τοῦ Χριστοῦ ἀναπεσών, ὡς ἀγαπώμενος σφόδρα· καὶ γὰρ ἐν τῇ προδοσίᾳ καὶ ἐν τῷ σταυρῷ αὐτῷ συμπαρῆν· ὅτε καὶ τὴν Θεοτόκον ἔλαβεν εἰς τὰ ἴδια, καὶ μέχρι τῆς κοιμήσεως διηκόνει. Καὶ μετὰ τὴν κοίμησιν, γενομένων κλήρων παρὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ποῦ ἂν ἕκαστος αὐτῶν ἀπέλθῃ καὶ κηρύξῃ, καὶ κληρὸν λαβὼν Ἰωάννης ἀπελθεῖν εἰς Ἀσίαν, καὶ δυσχεράνας ἐπὶ τούτῳ, προέγνω κατὰ θάλασσαν πειρασθῆσεσθαι, ὃ καὶ προεῖπε τῷ μαθητῇ Προχόρῳ.

Καὶ δὴ τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ποιήσας ἐν τῇ θαλάσῃ, περιφερόμενος ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων, διὰ τὸ λυπηθῆναι ἐπὶ τῷ κλήρῳ καὶ μὴ ἐλπίσαι ἐπὶ Κύριον, ἐν τόπῳ τινί, Μαρμαρεώτῃ καλουμένῳ, τῆς Ἀσίας ἀπεδόθη.

Ἐνθα τῷ Προχόρῳ περιτυγχάνει, κινδύνοις κάκεινῳ περιπεσόντι καὶ μόλις εἰς Σελεύκειαν διασωθέντι· ἐν ἧ μετὰ τὸν θαλάσσιον κλύδωνα καὶ πειρασμὸς συνήνησε τῷ Προχόρῳ τῶν ἐκεῖσε ἀνθρώπων βαρύτατα προσφερομένων αὐτῷ καὶ ἐπὶ μαγείαις διαβαλόντων. Πρὸς δέ, τὸν Ἰωάννην χρυσίον ἐκ τοῦ πλοίου κεκλοφέναι λεγόντων καὶ φυγῇ χρῆσασθαι· ὧν τὰς χεῖρας οὐκ ἀμογητὶ διαδράς, τὸν προδεδηλωμένον τόπον κατέλαβεν.

Εἰς Ἐφεσον δὲ γενομένοις τὴν πόλιν, Ῥωμὰνα αὐτοῖς συναντᾷ, ἧτις ἦν μνηστευθεῖσα Πριβάτῳ, γυνὴ διαβεβοημένη καὶ μέχρι Ῥώμης ἐπὶ κακίᾳ. Αὕτη οὖν, τούτους μισθωσαμένη, τῷ λουτρῷ κατηνάγκασεν ἐκδουλεύειν· ἐν ᾧ καὶ ἀπείρως τοῦ Ἀποστόλου διατεθέντος, κακῶς τούτοις ἐχρῆτο, ὡς τε καὶ εἰς δουλικὴν τάξιν ἀμφοτέρους τούτους ἐπενεγκεῖν· καὶ τὸν μὲν Ἰωάννην ἐγκαύστην εἶναι, τὸν δὲ Πρόχορον ἐπιχύτην, διὰ πάσης αὐτῶν τῆς ζωῆς. Ἐνῶκει δὲ τῷ λουτρῷ τούτῳ καὶ δαίμων τις ἄγριος, ὃς τρεῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπνιγεν ἔνδον νεανίσκον ἢ νεάνίδα· διὰ γὰρ τὸ εὐῆχον τοῦ λουτροῦ, ποιητικὰς ἀφορμὰς ὁ Σατανᾶς ἐπενόησεν· ἠνίκα γὰρ ἐκτίζετο, διορυττομένων τῶν θεμελίων, νεανίσκον καὶ νεάνίδα τούτῳ ἐνέβαλον· κἀντεῦθεν ἡ τοιαύτη μαιφονία ἤρξατο γίνεσθαι.

Μετὰ δὴ τρεῖς μῆνας, εἰσελθὼν Δόμνος, ὁ υἱὸς Διοσκορίδου, ἐν τῷ τοιοῦτῳ λουτρῷ, ἀπεπνίγη παρὰ τοῦ δαίμονος. Καὶ δὴ πένθους πολλοῦ τῇ Ῥωμάνῃ γενομένου, γνωστὸν ἐγένετο τοῦτο τῇ Ἐφεσίων πόλει καὶ αὐτῷ τῷ πατρὶ Διοσκορίδῃ, ὃς τῇ ἀκοῇ ταύτῃ ὑπὸ λύπης καταποθεῖς, ἀπέψυξε καὶ αὐτός.

Πολλὰ οὖν τῆς Ῥωμάνης καθικετευούσης τὴν Ἄρτεμιν ἀναστῆσαι τὸν Δόμνον καὶ τὰς σάρκας κατατεμνούσης, οὐδὲν πλέον ἠνύετο. Τοῦ δὲ Ἰωάννου πυνθανομένου τὸν Πρόχορον τί τὸ συμβάν, ἰδοῦσα ἡ Ῥωμὰνα τούτους κοινολογουμένους, κρατήσασα τὸν Ἰωάννην, ἔθλιβεν ἰσχυρῶς· καὶ ἄλλα μὲν πολλὰ λέγουσα καὶ συκοφαντοῦσα αὐτὸν μάγον εἶναι· τελευταῖον δέ, ὡς εἰ μὴ τὸν Δόμνον ἀναστήσῃ, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ χωρίσαι τοῦ σώματος. Τοῦ δὲ Ἀποστόλου εὐξαμένου καὶ ἀναστήσαντος τὸν παῖδα, ἐξέστη τὸ πνεῦμα Ῥωμάνης καὶ Θεὸν ἢ Θεοῦ υἱὸν τοῦτον κατήγγειλε· προσέτι καὶ

ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, πολλὰ πρότερον ἐξομολογησαμένη τῷ Ἰωάννῃ. Ἀναστήσαντος δὲ καὶ τὸν Διοσκορίδην, ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ Δόμνου, καὶ πάντες ἐξομολογήσαντο καὶ ἐβαπτίσθησαν, Διοσκορίδης καὶ Δόμνος καὶ Ῥωμάννα. Διαρρήξάσης δὲ τῆς Ῥωμάνης καὶ τὴν ὄνην τῆς δουλείας, ἀπεδίωξεν ὁ Ἰωάννης καὶ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἀπὸ τοῦ λουτροῦ.

Ἐορτῆς δὲ τῆ Ἀρτέμιδι ἀγομένης τοῖς Ἐφεσίοις, ἀνελθὼν ὁ Ἀπόστολος, ἔστη ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ, ἔνθα ἦν τὸ μιαιώτατον ἄγαλμα. Οἱ δὲ ὄχλοι, θυμοῦ ἐπὶ τούτῳ πλησθέντες, λίθους κατὰ τοῦ Ἰωάννου ἔβαλλον· οἱ δὲ λίθοι μὴ τούτου τὸ παράπαν ἀψάμενοι, τὸ ἄγαλμα μᾶλλον συνέτριψαν εἰς λεπτά. Πολλὰ δὲ αὐτοῖς περὶ πίστεως διαλεχθέντος τοῦ Ἀποστόλου, οὗτοι ἀγανακτήσαντες, πάλιν λίθους ἔβαλλον ἐπ' αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν λίθων ἐπληξε τοῦτον, ἀλλ' ἀνακάμπτοντες, τοὺς βάλλοντας ἔβαλλον καὶ κατέτεμνον καὶ τὰς στολάς αὐτῶν θεία ῥοπῆ διερρήγγνον. Εὐξαμένου δὲ τοῦ Ἀποστόλου, βρασμὸς μέγας γέγονε τῆς γῆς καὶ ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν ἐκ τοῦ πλήθους ἄνδρες ὡσεὶ διακόσιοι καὶ ἀπέθανον· οἱ δὲ λοιποὶ, μόλις τοῦ φόβου ἐκνήσαντες, ἐδέοντο ἐλέους τυχεῖν· τρόμος γὰρ καὶ κλόνος ἐπῆλθεν αὐτοῖς· ἅμα δὲ ἀναστῆναι καὶ τοὺς τεθνεῶτας. Καὶ δὴ προσευξαμένου καὶ πάντας ἀναστήσαντος, βρασμοῦ καὶ αὔθις γενομένου, προσέπεσον τῷ Ἰωάννῃ, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες. Ἐπιστὰς δὲ ἐν τινὶ τόπῳ, καλουμένῳ Τύχη, ἰάσατο παράλυτον, ἐπὶ δώδεκα ἔτη κατακείμενον· ὃς καὶ ἀνέστη, δοξάζων τὸν Θεόν.

Πολλῶν δὲ καὶ ἐτέρων γενομένων σημείων ὑπὸ Ἰωάννου καὶ τῆς φήμης τῶν θαυμάτων πανταχοῦ διατρεχούσης, ἰδὼν ὁ δαίμων, ὁ παραμένων τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος, πάντα τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ γενομένα καὶ γνοὺς ὡς μέλλει καὶ αὐτὸς ἐκεῖθεν ἀπελαύνεσθαι, σχῆμα στρατιωτικὸν ὑποδύς, ὡς δῆθεν ταξεώτης καὶ χάρτας ἐπιφερόμενος, ἐκάθητο κλαίων ἐν τινὶ τόπῳ καὶ λέγων· Δύο μάγους, παρὰ τῆς ἐξουσίας αὐτῷ πιστευθέντας, διαδράναι· διὸ καὶ κινδυνεύειν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ὑπεδείκνυε δὲ πρὸς οὓς ἔλεγε καὶ χρυσοῦ ἀπόδεσμον καὶ τούτοις δώσειν ὑπισχνεῖτο, εἰ τοὺς μάγους ἀνέλωσι.

Τῆς δὲ πόλεως ἐπὶ τούτῳ σεισθείσης, ἐκινήθησαν ὄχλοι πολλοὶ κατὰ τῆς οἰκίας Διοσκορίδου, ἀπειλοῦντες κατακαῦσαι αὐτόν μετὰ τῆς οἰκίας, εἰ μὴ δῶῃ τοὺς μάγους. Τοῦ δὲ Διοσκορίδου μᾶλλον ἐλομένου καταφλεχθῆναι ἢ τοὺς ζητουμένους ἐκδοῦναι, ἐπιγνοὺς ὁ Ἰωάννης τῷ πνεύματι, ὡς ἡ συστροφή τοῦ λαοῦ εἰς ἀγαθὸν ἄγει τοὺς πλείους αὐτῶν, παραδίδωσιν ἑαυτὸν μετὰ τοῦ Προχόρου τῷ λαῷ. Ἀπαγόμενοι δὲ παρὰ τοῦ ὄχλου, ἐπέστησαν τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ προσηύξαντο πρὸς τὸν Θεόν, τὸ μὲν ἱερὸν καταπεσεῖν, μηδὲνα δὲ τῶν παρόντων βλαβῆναι. Καὶ δὴ τούτου καταπίπτοντος, ὁ Ἀπόστολος εἶπε πρὸς τὸν παραμένοντα αὐτῷ δαίμονα· Σοὶ λέγω τῷ ἀκαθάρτῳ δαίμονι· πόσον χρόνον ἔχεις οἰκῶν ἐνθάδε; καί, εἰ σὺ τοὺς ταξεώτας τούτους καὶ τὸν ὄχλον αὐτὸν ἐξήγειρας καθ' ἡμῶν, ὁμολόγησον. Ὁ δὲ δαίμων ἀνέκραξε, λέγων· Χρόνους μὲν ἔχω οἰκῶν ἐνταῦθα διακοσίους τεσσαράκοντα ἐννέα· πάντας δὲ τούτους ἐγὼ ἐξήγειρα καθ' ὑμῶν. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· Παραγγέλλω σοὶ ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, μηκέτι οἰκῆσαι ἐν τῷδε τῷ τόπῳ· καὶ ἐξῆλθεν ὁ δαίμων εὐθέως ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἔλαβεν οὖν πάντα θάμβος καὶ ἔκστασις καὶ οἱ πλείους αὐτῶν ἐπίστευσαν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ ἐτέρων δὲ πολλῶν σημείων καὶ τεράτων γενομένων διὰ τῶν τοῦ Ἀποστόλου χειρῶν καὶ πλήθους πολλοῦ προσελθόντος τῇ πίστει, ἀνηνέχθη τῷ τότε κρατοῦντι τὰ περὶ τούτου· ὡς ὅτι μαγικαῖς τισὶ τῶν λεγομένων χριστιανῶν παραδόσεσιν ὑπαχθέντες οἱ ὄχλοι, ἀθετοῦσι τοὺς νόμους τῶν βασιλέων καὶ τὸ τῶν θεῶν σέβας καταφρονοῦσιν, ὡς καὶ τὰ κράτιστα τῶν παρ' αὐτοῖς ἱερῶν ἐπ' ἐδάφους καταπεσεῖν· διὸ καὶ ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ ὑπερόριοι γίνονται. Ὡφθη δὲ ὁ Κύριος ὄναρ τῷ Ἰωάννῃ τὰ περὶ τούτου δηλώσας, ὅτι δεῖ αὐτὸν πολλὰ πειρασθῆναι καὶ ἐν νήσῳ τινί, ἢ καλεῖται Πάτμος, ἐξορισθῆναι, ἥτις πολλὴν αὐτοῦ χρεῖαν ἔχει.

Πλέον δὲ μετὰ τῶν Προτεκτόρων εἰς τὸν τῆς ὑπερορίας τόπον, τινὰ τῶν στρατιωτῶν ἐν τῇ θαλάσῃ ἀποπνιγέοντα, ἀνέστησε, πολλὰ παρ' αὐτῶν εἰς τοῦτο δυσωπηθεῖς· ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσύστερον αὐτοῖς ἐπεγερθεῖσαν λαίλαπα καὶ τὸν σφοδρότατον τῆς θαλάσσης κλύδωνα, εἰς γαλήνην μετεποίησατο. Καὶ ἓνα τῶν Προτεκτόρων, δυσεντερία συσχεθέντα καὶ ἤδη τὰ ἔχοντα ἔσχατα πνέοντα, ἴασατο καὶ εἰς παντελεῖ ὑγείαν κατέστησεν. Ἐπὶ τούτῳ οὖν ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἐκουσίως τῇ Πάτμῳ νήσῳ ὑπερόριος ἐπιβάς, τὸν υἱὸν τοῦ Μύρωνος, Ἀπολλωνίδην, ἀπαλλάττει τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτῷ δαίμονος· καὶ αὐτίκα πᾶσα ἡ τοῦ Μύρωνος οἰκία πιστεύει τῷ Χριστῷ καὶ βαπτίζεται· ὕστερον δὲ καὶ Λαυρέντιος, ὁ τῆς τούτου θυγατρὸς Χρυσίπτης ἀνὴρ, μέγала παρὰ τῇ νήσῳ δυνάμενος. Κύνωψ δὲ τις οἰκῶν ἦν ἐνταυθί, εἰς ἄκρον τὴν τῶν μάγων τέχνην ἐξησκηκῶς καὶ πᾶσαν τὴν τῶν δαιμόνων ἐνέργειαν ἐν ἑαυτῷ περιφέρων· ὃς τῷ πλήθει τῶν φαντασιῶν οὕτω παρὰ τοῖς ἄφροσιν ἐθαυμάσθη, ὡς καὶ θεὸς νομίζεσθαι παρ' αὐτῶν. Τὸ οὖν ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ πεπαρρησιασμένον τοῦ Ἰωάννου ἰδόντες οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ περὶ τούτου πρὸς τὸν Κύνωπα ἀναφέρουσι, ταῖς οἰκείαις κακοτεχνίαις χρήσασθαι κατ' αὐτοῦ ἀξιούδεις. Ὁ δὲ, μὴ ἀνεχόμενος εἰς τὴν πόλιν παραγενέσθαι (καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐν ἐρήμοις ἀβάτοις ἔχων τὴν διαίταν) ἄγγελον πέμψειν ὑπισχεῖται πονηρὸν κατὰ τὴν οἰκίαν Μύρωνος, τὴν ψυχὴν παραληνόμενον Ἰωάννου. Τῇ οὖν ἐπιούσῃ, ἐν τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἀποστέλλει πρὸς Ἰωάννην, ἐπισκήψας τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀγαγεῖν. Ἀπελθὼν δὲ ὁ δαίμων εἰς τὸν οἶκον Μύρωνος, ἔστη ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἦν Ἰωάννης· ὃς, περὶ τοῦ δαίμονος ἐγνωκῶς, μὴ περαιτέρω προσελθεῖν ἐγκελεύεται, ἀλλ' ἐκεῖσε ἐστάναι, μέχρις ἂν τὴν αἰτίαν ἐξεῖπη, δι' ἣν πάρεστι. Τὸ δὲ πνεῦμα εἶπε· Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐλθόντες πρὸς Κύνωπα, πολλὰ κακὰ εἶπον αὐτῷ περὶ σοῦ, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν κατασκευάσαι σοι θάνατον· καὶ αὐτὸς οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Ὅτι πολλὰ ἔτη ἔχω ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ οὐ καταλύω ἑμαυτὸν τοῦ εἰσερχέσθαι εἰς τὴν πόλιν διὰ μικρὸν ἄνδρα τετραγωδημένον· ἀλλ' ὑποστρέψατε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν καὶ αὔριον ἀποστελῶ ἄγγελον καὶ παραλήψεται αὐτοῦ τὴν ψυχὴν καὶ ἄξει αὐτὴν πρὸς με καὶ παραδώσω αὐτὴν εἰς κρίσιν.

Εἶπε δὲ ὁ Ἰωάννης· Ἀπεστάλης ποτὲ παρ' αὐτοῦ καὶ λαβὼν ψυχὴν ἀνθρώπου ἀπήνεγκας αὐτῷ; Εἶπε δὲ τὸ πνεῦμα· Ἀπεστάλην καὶ ἀπέκτεινα, ψυχὴν δὲ οὐκ ἀπήνεγκα. Καὶ ὁ Ἰωάννης· Τίνος χάριν πείθεσθε αὐτῷ; Καὶ εἶπε τὸ πνεῦμα· Πᾶσα ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ ἐκεῖ κατοικεῖ καὶ συντάξεις ἔχει μετὰ πάντων τῶν ἀρχόντων καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτοῦ· καὶ ἀκούει ἡμῶν ὁ Κύνωψ καὶ ἡμεῖς ἀκούομεν αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰωάννης· Ἄκουσον, πνεῦμα πονηρὸν· Κελεύει σοὶ ὁ Ἀπόστολος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰωάννης, μηκέτι εἰς ἐπιβουλήν κινήθῃναι ἀνθρώπου, μηδὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἀπελθεῖν ἔτι, ἀλλ' ἔξω τῆς νήσου ταύτης ἀπελθεῖν καὶ περιπλανᾶσθαι καὶ μηδαμοῦ τόπον ἔχειν. Καὶ εὐθέως τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ἐξῆλθε τῆς νήσου.

Ἰδὼν δὲ ὁ Κύνωψ, ὅτι οὐδαμῶς τὸ πνεῦμα ὑπέστρεψε καὶ ἕτερον ἀπέστειλεν· οὗ τῷ προτέρῳ τὰ αὐτὰ πεπονθότος, ἕτερα δύο πνεύματα ἐκ τῶν ἀρχόντων ἀπέστειλεν, ἐν μὲν εἰσελθεῖν πρὸς Ἰωάννην, τὸ δ' ἕτερον, ἔξω ἐστηκός, ἀγαγεῖν ἀπόκρισιν πρὸς αὐτόν. Τοῦ δὲ εἰσελθόντος καὶ τὰ ὅμοια τοῖς πρὸ αὐτοῦ πεπονθότος, τὸ ἕτερον ἀπελθόν, τῷ Κύνωπι τὰ πεπραγμένα ἀπήγγειλεν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Κύνωψ θυμοῦ πλησθεῖς, ἅπαντα τὰ πλήθη τῶν δαιμόνων παραλαβὼν, ἀπῆλθεν ἐν τῇ πόλει· ἤχησε δὲ ἡ πόλις ἰδοῦσα τὸν Κύνωπα καὶ πάντες αὐτὸν προσεκύνουν.

Διδάσκοντα δὲ τὸν Ἰωάννην καταλαβὼν, ἐπλήσθη θυμοῦ πολλοῦ καὶ φησι πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες τυφλοὶ καὶ πεπλανημένοι, τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας ἀκούσατε· Εἰ δίκαιός ἐστιν ὁ Ἰωάννης καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ λαλούμενα ἀληθῆ, θεραπεύσει ἐμέ τε καὶ ὑμᾶς διὰ τὸν λόγον, ὃν λέξω πρὸς αὐτόν καὶ πιστεύσω κἀγὼ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐπιλαβόμενος ὁ Κύνωψ νεανίσκου τινός, εἶπεν αὐτῷ· Νεανίσκε, ζῆ ὁ πατήρ σου; Ὁ δὲ

εἶπε· Τέθνηκεν. Ὁ Κύνωψ εἶπε· Ποίω θανάτῳ; Ὁ δὲ εἶπε· Ναυτικός ὑπῆρχε καὶ τοῦ πλοίου συντριβέντος ἐν θαλάσῃ, ἀπέθανεν ἐν τοῖς ὕδασι. Ὁ δὲ Κύνωψ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην· Ἰδοῦ, δεῖξον εἰ ἀληθῆ λέγεις καὶ ἀνάγαγε τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ παράστησον αὐτὸν τῷ παιδί καὶ πᾶσιν ἡμῖν ζῶντα. Εἶπεν ὁ Ἰωάννης· Οὐκ ἀπέστειλέ με ὁ Χριστὸς νεκροὺς ἐγείρειν, ἀλλὰ πεπλανημένους ἀνθρώπους διδάσκειν.

Εἶπε δὲ ὁ Κύνωψ πρὸς πάντα τὸν παρεστῶτα λαόν· Κἂν ἄρτι πιστεύσατε, ἄνδρες, οἱ τὴν χώραν κατοικοῦντες, ὅτι πλάνος ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος οὗτος καὶ πλανᾷ ὑμᾶς διὰ μαγικῶν ἐμπαιγμάτων· κρατήσατε αὐτόν, ἕως ἂν ἀγάγω τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς καὶ παραστήσω αὐτόν ὑμῖν ζῶντα· καὶ ἐκράτησαν τὸν Ἰωάννην. Καὶ διαπετάσας ὁ Κύνωψ τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ κρούσας αὐτὰς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, κτύπου μεγάλου γεγονότος ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ πάντων φοβηθέντων, ἐξ ὀφθαλμῶν πάντων ἀφανῆς ἐγένετο· ἐπῆραν δὲ τὴν φωνὴν αὐτῶν ἅπαντες λέγοντες· Μέγας εἶ, Κύνωψ, καὶ οὐκ ἔστι πλήν σου. Καὶ ἐξαίφνης ἀνέβη ὁ Κύνωψ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἔχων, ὡς ἔλεγε, τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς καὶ ἐξέστησαν ἅπαντες. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν παῖδα· Οὗτός ἐστιν ὁ πατήρ σου; Καὶ εἶπεν ὁ παῖς· Ναί, κύριε· καὶ προσεκύνησαν ἅπαντες τὸν Κύνωπα.

Ζητούντων δὲ τὸν Ἰωάννην ἀποκτεῖναι, οὐκ ἀφῆκεν ὁ Κύνωψ, λέγων, ὡς ὅταν ἴδητε τούτων μείζονα, τότε τιμωρηθήσεται κακῶς. Ἦρετο δὲ τινα τῶν περιεστώτων· Ἔχεις υἱόν; Ὁ δὲ, Εἶχον, εἶπεν, ἐφονεύθη δὲ παρὰ τινος δι' ἐπιβουλῆς. Ὁ Κύνωψ δὲ κάκεινον ἀποκατασῆσαι ζῶντα τῷ πατρὶ ἐπηγγείλατο. Μέγα τοίνυν βοήσας, ἐξ ὀνόματος ἅμα τὸν τε πεφονευκότα καὶ τὸν πεφονευμένον ἐκάλει. Οἱ δὲ, παρατύκῃ ἔδοξαν παραστήναι. Καὶ εἶπεν ὁ Κύνωψ πρὸς τὸν ἄνθρωπον· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός σου; καὶ οὗτός ἐστιν ὁ ἀποκτείνων αὐτόν; Καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος· Ναί, κύριε.

Ὁ Κύνωψ πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὡς δῆθεν τὰς ἐκείνου φαντασίας θαυμάζοντα· Τί θαυμάζεις ἐπὶ τούτοις; φησίν· Ὁ δὲ, Οὐ θαυμάζω, εἶπεν, ἐλεῶ δὲ μᾶλλον τὰς ὑπὸ σοῦ ἀπολουμένας ψυχάς. Τοῦ δὲ καὶ ἐπὶ πλέον τοῖς τελουμένοις ἐκστήσειν ὑποσχομένου, προσαπειλησαμένου δὲ καὶ ἔσχατον αὐτοῦ τὴν ζωὴν ἀφαιρήσειν· Ταχύ σου τὰ σημεῖα λυθήσονται, φησίν ὁ Ἀπόστολος· ὅπερ οἱ ὄχλοι ἀκούσαντες, ὀρμήσαντες κατὰ τοῦ Ἰωάννου, οὕτως αὐτὸν διεσπάραζαν, ὡς νεκροῦ μηδὲν ἄμεινον διακεῖσθαι. Δόξαν δὲ πᾶσι καὶ αὐτῷ τῷ Κύνωπι, θανεῖν τὸν Ἀπόστολον, οὐδὲ ταφῆς ἄξιος αὐτοῖς ἐκρίθη· ἀλλ' ἐπισκίπτει Κύνωπος ἄταφον τοῦτον ἐῶσιν, ὡς τε βορὰν θηρσί γενέσθαι καὶ πετεινοῖς. Ἀναχωροῦσι τοίνυν ἕκαστος οἴκαδε, ἠδόμενοι τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἅμα τὸν μυσαρὸν ἐκθειάζοντες Κύνωπα.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῷ Κύνωπι ἀκουσθέν τὸν Ἰωάννην ἐν τόπῳ τινί, Λίθου βολή, καλουμένῳ, διδάσκειν, τὸν δαίμονα, δι' οὗ τὰς νεκρομαντείας ἐποίει, προσκαλεσάμενος, καὶ τὸν τόπον καταλαβὼν, λέγει πρὸς Ἰωάννην· Βουλόμενός σοι περισσοτέραν αἰσχύνην περιβαλεῖν, τούτου χάριν εἶσά σε τέως ζῆν· ἀλλὰ δεῦρο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ ὄψει τὴν δυνάμιν του καὶ ἐντραπήσει. Ἦσαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς δαίμονες, οἱ νομισθέντες ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἐγγεγέρθαι, ἀκολουθοῦντες αὐτῷ. Καὶ δὴ κρούσας κτύπῳ μεγάλῳ τὰς χεῖρας, ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐξ ὀφθαλμῶν ἀπάντων ἐξαίφνης γενόμενος. Οἱ δὲ ὄχλοι ἐβόησαν· Μέγας εἶ, Κύνωψ, καὶ οὐκ ἔστι πλήν σου.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, παραγγείλας τοῖς δαίμοσι, τοῖς δῆθεν ἐκ νεκρῶν ἀναστᾶσι, μὴ ἀναχωρεῖν, ἠῤῥξατο πρὸς τὸν Θεὸν μὴ καταλεχθῆναι ἐν τοῖς ζῶσι τὸν Κύνωπα. Παραχρῆμα δὲ ἦχος ἐγένετο μέγας ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ εἰληθέντος τοῦ ὕδατος, ἔνθα ἔβαλεν ἑαυτὸν ὁ Κύνωψ, οὐκ ἔτι ἐξῆλθεν. Οἱ δὲ δαίμονες, οἱ δοκοῦντες ἐκ νεκρῶν ἐγγεγέρθαι, παραγγείλαντος Ἰωάννου, ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἐξελθεῖν τῆς νήσου ταύτης, ἀφαντοὶ γεγόνασι. Τοῦ δὲ λαοῦ προσδοκῶντος τὸν Κύνωπα τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ἀπὸ τῆς

ἀσιτίας καὶ τῶν φωνῶν καὶ τοῦ καύσωνος οἱ πλείονες αὐτῶν λιποθυμήσαντες, ἄφωνοι ἔκειντο, ἐξ ὧν καὶ τρία παιδιά ἀπέθανον· οὗς ὁ Ἰωάννης οἰκτεῖρας καὶ ἐπευξάμενος τὰ πρὸς σωτηρίαν καὶ πολλὰ περὶ πίστεως τούτοις διαλεχθεὶς καὶ τοὺς θανόντας παῖδας ἀνέστησε. Πάντες τοίνυν ὁμοθυμαδὸν τῷ Χριστῷ προσελθόντες, τὸ σωτήριον ἐδέξαντο Βάπτισμα, τοῦ Κύνωπος ἐν τῷ βυθῷ καταποντισθέντος τῆς θαλάσσης ἀθλίως, ὡς ὁ πάλαι Φαραώ.

Γυνὴ δέ τις ἦν ἐν τῇ νήσῳ, τὴν κλῆσιν Προκλιανή. Ταύτη υἱὸς ὑπῆρχεν ἀγαλματίας μὲν τὴν ὄψιν, γυμνὸς δὲ τοὺς τρόπους· Σωσίπατρος τῷ νεανίσκῳ ἢ κλῆσις. Τούτου διὰ τὸ τῆς ὄψεως εὐπρεπές, βαβαί! μέχρι καὶ τίνων ἢ κακία πρόεισιν! εἰς ἀτόπους ἔρωτας κινήθεισα ἢ μήτηρ, ἐπεὶ περ οὐ καταπαίθει τοῦτον πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπὸν, πρὸς διαβολὰς ἐτράπη καὶ συκοφαντίας, τάναντία τούτου κατηγοροῦσα πρὸς τὸν ἀνθυπάτον. Μέλλοντος τοίνυν τοῦ Σωσιπάτρου ἀνηκέστοις ὑποβάλλεσθαι τιμωρίας καὶ τοῦ Ἀποστόλου βοηθοῦντος αὐτῷ, ἐξηράνθη ἢ χεὶρ τοῦ ἀνθυπάτου, τὸ αὐτὸ καὶ τῆς Προκλιανῆς πεπονθῆς, πρότερον τῆς γῆς δεινῶς ἐν βρυγμῷ κινήθεισης. Τοῦ δὲ ἀνθυπάτου καὶ τῆς Προκλιανῆς μετανοησάντων, εὐθὺς τῷ Ἀποστόλῳ καὶ ἡ γῆ ἐστηρίχθη καὶ ἀμφοτέροι ἰάθησαν καὶ τῷ Χριστῷ προσῆλθον.

Πάντων δὲ τῶν τὴν νῆσον οἰκούντων, πειθηνίων τῷ εὐαγγελικῷ κηρύγματι γενομένων καὶ τῷ Χριστῷ διὰ τῆς πίστεως προσελθόντων, ὡς μηδένα σχεδὸν ἀπολειφθῆναι, κοινὴ παρὰ πάντων πρὸς τὸν Ἀπόστολον παράκλησις γίνεται, ἐγγράφως τούτοις ἅπαν ἐκθέσθαι τὸ σωτήριον κήρυγμα. Ὡν τὸν πόθον ἀποδεξάμενος, πείθεται τῇ αὐτῶν παρακλήσει· καὶ εἷς τι μετὰ τοῦ μαθητοῦ Προχόρου ὄρος γενόμενος, τρεῖς ἡμέρας διῆγεν ἐν αὐτῷ ἄσιτος, δεόμενος τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀστραπῆς γενομένης μεγάλης καὶ βροντῆς, ὡς τε σαλευθῆναι τὸ ὄρος, ἔπεσεν ὁ Πρόχορος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ γέγονεν ὡσεὶ νεκρός. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀναστήσας αὐτὸν καὶ καθίσας ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, ἤρξατο λέγειν· Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ συμπεράνας τὸ ἱερώτατον καὶ πάνσεπτον Εὐαγγέλιον, παρέδωκε τοῦτο αὐτοῖς· κάκειθεν εἰς ἅπαντα διεδόθη τὰ τοῦ κόσμου πέρατα.

Ἐξελθὼν δὲ εἰς τὴν ἀγροικίαν, ἰάσατο τυφλόν. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Ἔφεσον. Εἶτα, κάκει, διατρίψας ἅμα τῷ Προχόρῳ ἐπὶ τινα τῶν οὐ πόρρω πόλεων, νεανίσκον τινά, ὄν, πρὸ τῆς εἰς Πάτμον ὑπερορίας, τῷ τῆς Ἐκκλησίας ἐπισκόπῳ ἦν παραθέμενος, τῶν τοῦ ἐπισκόπου χειρῶν ἀποδράντα καὶ λήσταρχον ἤδη γενόμενον, εὐρηκῶς, ἀνεκαλέσατο πρὸς μετάνοιαν. Ἐν αὐτῇ καί τινα, βάρει χρεῶν βαρούμενον οὐκ ὀλίγων καὶ διὰ τοῦτο δις μὲν δηλητήριο φάρμακον πεπωκότα δεινῶς, τὸ τοῦ θεοῦ δὲ Σταυροῦ σημεῖον τῷ φαρμάκῳ ἐπιβαλόντα, ὠδήγησε πρὸς Χριστὸν καὶ τοῦ θανάτου ἐρρύσατο. Προσέτι δὲ καὶ τὸν τὸ φάρμακον δεδωκότα Ἑβραῖον, ἐκπλαγέντα τῷ θαύματι, ἐπεὶ κατεῖδεν ὁ θεῖος Ἀπόστολος τὸ Βάπτισμα ζητοῦντα, τὸν λόγον κατηγήσας τῆς πίστεως, τοῦ λουτροῦ ἀξιοῖ τῆς θείας ἀναγεννήσεως. Λύει δὲ καὶ τῷ ἐνδεεῖ ἐκεῖνῳ ἀνδρὶ τὰ τῆς ἀπορίας, χόρτον πολὺν ἀμείψας εἰς χρυσὸν καθαρῶτατον καὶ αὐτῷ ἐπιδούς.

Εἰς Ἔφεσον δὲ ὑποστρέψας καὶ πολλὰ πλήθη προσαγαγὼν τῷ Χριστῷ καὶ θαύματα ἐργασάμενος ἄπειρα, ἐξ πρὸς τοῖς εἴκοσι, μετὰ τὴν ἐπάνοδον, ἔτη διετέλεσεν ἐν ταύτῃ, ἐννέα δὲ πρὸς τῆς ἐπάνοδου. Ἀπήλαυσε δὲ τῆς αὐτοῦ ἐνδημίας καὶ Πάτμος, πέντε πρὸς τοῖς δέκα. Ἦν δὲ ὅτε εἰς Ἔφεσον ἐξ Ἱεροσολύμων ἀφίκετο, πεντήκοντα καὶ ἕξ καὶ μηνῶν ἑπτὰ· ὡς εἶναι τὰ τῆς ἐν γῆ βιοτῆς αὐτοῦ ἔτη πέντε πρὸς τοῖς ἑκατόν, πρὸς δὲ καὶ μῆνας ἑπτὰ.

Δόμνου δὲ τῆνικαῦτα τοῦτον ὁ οἶκος εἶχεν ἐν αὐτῷ διατρίβοντα. Ὅθεν ἐξελθὼν σὺν τοῖς φοιτηταῖς, ἑπτὰ τελοῦσι τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τινα τόπον γενόμενος, ἐκεῖ τούτοις καθῆσαι παρηγγυάτο· ἦν δὲ πρὸς ὄρθρον. Καὶ μικρὸν ἀπ' αὐτῶν διαστάς καὶ πλεῖστα εὐξάμενος, ὑποστρέψας πρὸς αὐτούς, ἐν ἰσότητι τῆς αὐτοῦ ἡλικίας σταυροειδῶς

ὀρύξαι διεκελεύσατο. Τῶν δὲ τὸ κελευθὲν πληρωσάντων, αὐτὸς εἰς τὸ ὄρυγμα εἰσελθὼν καὶ τὰ ἐξιτήρια αὐτοὺς ἀσπασάμενος, αὐτῶν τε πρὸς τὴν τοῦ Διδασκάλου στέρησιν περιπαθέστατα διατεθέντων καὶ δάκρυσι καταβρεξάντων αὐτόν, ἐπιτάσσει μέχρι τῶν γονάτων καλύψαι αὐτόν. Οὗ δὴ γεγονότος καὶ αὐθις αὐτοὺς ἀσπασάμενος καὶ διδάξας, μέχρι τοῦ τραχήλου καλύπτεται. Εἶτα, ὀθόνης περιτεθείσης αὐτοῦ τῷ προσώπῳ καὶ κατ' αὐτοῦ τῆς γῆς ἐνεχθείσης, τέλεον ἐκαλύφθη καὶ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε· καὶ αὐτὸς τὸ πνεῦμα παρέδωκεν.

Ἐπὶ πολὺ τοίνυν θρηνήσαντες οἱ Μαθηταὶ τὸν ἀπορφανισμὸν τοῦ καλοῦ Διδασκάλου, ὑπέστρεψαν, τοῖς ἐν τῇ πόλει τὰ κατ' αὐτόν ἀπαγγέλλοντες. Ἀκούσαντες δὲ τοῦτο οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοὶ καὶ ἐλθόντες καὶ ὀρύξαντες, οὐδὲν εὔρον καὶ κλαύσαντες σφόδρα καὶ εὐξάμενοι ὑπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν. Ὅθεν καὶ Πολυκράτης ὁ τῆς Ἐφέσου παροικίας ἐπίσκοπος, Βίκτωρι τῷ ἐπισκόπῳ Ῥώμης γράψας, οὕτως αὐταῖς λέξει φησί· «Καὶ γὰρ κατὰ τὴν Ἀσίαν μέγα στοιχεῖον κεκοίμηται, ὃ καὶ ἀναστήσεται τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς παρουσίας Κυρίου, Ἰωάννης ὁ ἐπιστήθιος Χριστοῦ, ὃς καὶ τὸ πέταλον πεφορηκῶς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἐφέσῳ γενόμενος».

Οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ θεῖος Ἰππόλυτος, περὶ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς τελειώσεως τῶν Ἀποστόλων διεξιὼν, ἔφη· «Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς Ἰακώβου, κηρύσσω ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸν λόγον, ἐξωρίσθη ἐν Πάτμῳ τῇ νήσῳ· κάκειθεν πάλιν εἰς Ἐφεσον ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνακληθεὶς ὑπὸ Νερούα, τελευτᾷ ἐκεῖσε· οὗ τὸ λείψανον παρὰ τῶν ἐπεικῶν τῆς πόλεως πιστῶν ζητηθὲν οὐχ εὑρέθη».

Ὁ δὲ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου ἀδελφὸς Καισάριος, ἐπὶ σηκρέτου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου, οὕτως ἀπεκρίνατο λέγων· «Αὐτὸς ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ κατ' αὐτόν Εὐαγγελίῳ, πρὸς τῷ τέλει, διεσάφησε τοῦτο φάσκων». Καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι· τουτέστι τῷ Πέτρῳ. Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος, βλέπει τὸν Μαθητὴν, ὃν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα καὶ φησί· Κύριε, οὗτος δὲ τί; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ὁ Μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει (Ἰωάνν. κα' 19, 23)· «Ὅθεν καὶ τινες, ὡς κατὰ πρόφασιν τοῦδε τοῦ λόγου, φασί, μήπω καὶ σήμερον θανάτου πείραν τὸν Ἰωάννην λαβεῖν, ἀλλὰ ματατεθῆναι· ἔχει δὲ ὁμως οὐχ οὕτω τὸ ἀληθές· ἐπεὶ γὰρ ἀλιεύοντας αὐτοὺς εὔρεν ὁ Χριστός, τῷ Πέτρῳ μόνῳ προσέταξεν ἔπεσθαι αὐτῷ· ὁ δέ, συμπορεύεσθαι αὐτῷ καὶ τὸν Ἰωάννην βουλόμενος, ἔφη· Κύριε, οὗτος δὲ τί; ὃν θεσπίσας ὁ Ἰησοῦς προσμένειν ἐπὶ τῆς ἀλείας, φησίν· Ἐὰν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι ἐνταῦθα καὶ ἀλιεῦν, ἕως ἂν ὑποστρέψω πάλιν, τί πρὸς σέ; ὡς τε οὖν τὸν τοῦ Χριστοῦ φιλούμενον Ἰωάννην, ἀποθανεῖν ἤδη· ἐπεὶ καὶ ὁ τάφος, ἔνθα κεῖται, δῆλος ἦν».

Βεβαιοὶ δὲ μάλιστα τοῦτο καὶ ὁ μέγας ὑφηγητὴς καὶ ἰσαπόστολος, Ἰωάννης ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶτταν, ἐν τῷ εἰκοστῷ δευτέρῳ καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ ἕκτῳ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Κεφαλαίῳ· οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ ἕκτῳ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰκοστῷ τοῦ κατὰ Ἰωάννην διαλαμβάνει. Κἂν τούτοις συνωδᾷ καὶ μέχρι τοῦ νῦν καὶ ἡ ἀναδιδομένη κόνις λεπτή τοῦ τάφου αὐτοῦ, ἦν κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Μαΐου πηγάζειν πᾶσι διέγνωσται.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ζ'. Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου » μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε· Χριστὸς δὲ ἐ- » φήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύ- » ματος, ὃ ὦν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ἴσχύς μου καὶ ὑμνησις καὶ σωτηρία, βεβαία ἀντίληψις, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ὑπάρχουσα Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντάς με, δαίμονας πολέμησον ἀεὶ, ἐπιζητοῦντας τοῦ θανατῶσαί με.

Θεὸν σωματώσασα παρθενικῶν σου, αἱμάτων ἐθέωσας, Παρθένε τὸ ἀνθρώπινον· διό με τοῖς πάθεσι καταρρύπουμενον, καὶ καταφθειρόμενον ἐχθροῦ, ταῖς μεθοδείαις ῥῦσαι πρεσβείαις σου.

Ἡ κάμινος γέννησιν προδιετύπου, τὴν σὴν Παναμώμητε· τοὺς Παῖδας γὰρ οὐκ ἔφλεξεν, ὡς οὐδὲ τὴν μήτραν σου τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· ὅθεν ἰκετεύω σε, πυρὸς τοῦ αἰωνίου ῥῦσαι τὸν δούλόν σου.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Τῇ θεῖα λαμπόμενος φωτοχυσία, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τρανῶς ἐθεολόγησας, τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρός, καὶ ἀναπαυόμενον Υἱῶ, ἀνεκφοιτήτως ὡς ὁμοούσιον.

Ἐν σοὶ μάκαρ ἔθετο δικαιοσύνης, ὁ ἥλιος σκῆνωμα, οὐρανὸν ἀεικίνητον, ὁ σὲ ἐργασάμενος, καὶ θεολόγῳ σου, γλώττη κηρυττόμενος Χριστός, ἠγαπημένε ὁ ὑπερένδοξος.

Ῥημάτων ἢ δύναμις, ὁ θεῖος φθόγγος, τῶν σῶν ἐξελήλυθε, παμμάκαρ ἀξιάγαστε, καὶ τὸ ὑπερκόσμιον σοῦ Εὐαγγέλιον, πᾶσαν περιέλαβε τὴν γῆν, τῇ τῶν δογμάτων μεγαλειότητι.

Θεοτοκίον.

Πανάχραντον σύλληψιν, ἄφθορον τόκον, σὺ μόνη ὑπέδειξας, παρθένος διαμείνασα· Θεὸν γὰρ συνέλαβες, τὸν ἐπὶ πάντων Ἁγνή, ἄνθρωπον γενόμενον πιστῶν, πρὸς σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Ἄλλος. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Τὴν βροντὴν τὴν διηγήσασαν εἰς ἅπαντα, τὰ πέρατα ὑμνήσωμεν, τὸν Θεολόγον, δι' οὗ πᾶσα ὄντως ἀκοή, ἐμβρόντητος ἤρθη ἀπὸ γῆς, καὶ μεγαλύνεται Χριστός, ὁ τοῦ παντὸς Ποιητῆς.

Ἡ περιβλεπτος τοῦ οἴκου σου εὐπρέπεια, πᾶσαν φαιδρύνει ἔννοϊαν, ἐν ᾗ πάντοτε ἀθροιζόμενοι θεοπρεπῶς, ὑμνοῦμεν τὸν πάντων Ποιητὴν, καὶ εὐφημοῦμέν σε πιστῶς, ὄντα προστάτην ἡμῶν.

Φωτοβόλον ὡς ἀστέρα σε γινώσκοντες, ταῖς σελασφόροις λάμπυσι, σοῦ φωτίζεσθαί, Μαθητὰ δεόμεθα Χριστοῦ, ρυόμενοι σκότους τῶν παθῶν, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν τῇ μεσιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Εὐλογοῦμέν σε Πανάμωμε κήσασαν, εὐλογημένον Κύριον, τὸν εὐλογίας, καταστέψαντα ταῖς θεϊκαῖς, ἐπάρατον φύσιν τῶν βροτῶν, καὶ καινουργήσαντα ἡμᾶς, παλαιωθέντας φθορᾷ.

Καταβασία· Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει...

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ ἡ'. Εἰρμός.

» Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας » διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους » καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλ- » λοντας·

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν » Κύριον.

Ζήλου τὰ καλά, κακῶν μακρυνομένη, δι' ἐμμελείας θείων πράξεων, ψυχὴ μου πρεσβεύουσαν, ὑπὲρ σοῦ τὴν Θεομήτορα, καὶ πάντων ἀκαταίσχυτον, ἔχουσα προστασίαν, ὡς συμπαθῆ καὶ φιλόανθρωπον.

Ἐλυσας δεσμοῦ, τῆς πάλαι καταδίκης, Θεοκυῆτορ τὸ ἀνθρώπινον· ὅθεν ἰκετεύω σε, διαλῦσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τῆς καρδίας μου, Ἄχραντε συνδεσμοῦσα, θεῖα στοργῇ με τοῦ κτίσαντος.

Δόξης τοῦ Πατρός, ἀπαύγασμα τεκοῦσα, τὴν ἀδοξία σκυθρωπάζουσαν, πταισμάτων καρδίαν μου, Θεοτόκε καταφαιδρυνον, καὶ δόξης με ἀνάδειξον, μέτοχον αἰδίου, ὅπως ἐν πίστει δοξάζω σε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Ὡσπερ ἀστραπή, φωτὸς διερχομένη, τῆ οἰκουμένη μάκαρ ἔφανα, ἀγνεΐας
λαμπρότητι, παρθενίας τε φανότητι, καὶ εὐσεβείας δόγμασι, κόσμον καταλαμπρύνων,
ἠγαπημένε Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Σῶμα καὶ ψυχὴν, καὶ νοῦν κεκαθαρμένος, εὐηγγελίσω τὸ οὐράνιον, Χριστοῦ
Εὐαγγέλιον, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτος, ἐν οὐρανοῖς γενόμενος, κράζεις νῦν· Εὐλογεῖτε,
πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἄγαλμα φαιδρὸν, ἀνάθημά τε θεῖον, ἐπουρανοῦ ναοῦ γέγονας, καὶ θρόνος
αἰσθήσεως, καὶ σοφίας ἐνδιαίτημα, Θεολογίας ὄργανον, μέλπων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα
τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἵνα τὴν ἀράν, τὴν πρῶην ἀφανίσῃς, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κατάκριμα, τῆς πάλαι
Προμήτορος, ἐκ Παρθένου Θεομήτορος, Λόγε Θεοῦ γεγέννησαι, πᾶσι δεδωρημένος,
ἀθανασίαν ἀνώλεθρον.

Ἄλλος. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ῥητορεύουσαν γλῶσσαν, μάκαρ εὐπορήσας, καὶ θανόντας κακία, πάντας ἐζώσας,
τοὺς τὸ ἱερὸν δεξαμένους σου κήρυγμα· ὅθεν σε τιμῶμεν, ὡς μύστην τῶν ἀρρήτων.

Ὡς Παράδεισος ἄλλος, ὁ θεῖος οἶκός σου, ἀναδέδεικται θαύμασιν, ὥσπερ ἄνθεσι,
πάντων τὰς ψυχάς, ἐνηδύνων Ἀπόστολε, καὶ τῶν παθημάτων, διώκων τὸ δυσῶδες.

Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχες καὶ ῥῦσαί με, ἐξ ἐχθρῶν καθ' ἐκάστην, ἐπεμβαινόντων
μοι, καὶ τὴν ταπεινὴν συντριβόντων καρδίαν μου, ἔχων δυσωποῦντα, τὸν θεῖον
Μαθητὴν σου.

Θεοτοκίον.

Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, ὃν ἐσωμάτωσας, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Θεοχαρίτωτε, αἴτησαι
ἡμᾶς, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου, καὶ τῆς αἰωνίου κολάσεως ἐξῆραι.

Καταβασία· Παῖδας εὐαγεῖς...

Τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ θ'. Εἰρμός.

» Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, » σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν
ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ » τὴν
πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Γευσάμενος βρώσεως, μὴ προσηκούσης θάνατον, ὁ Ἀδὰμ ἐκ τοῦ ξύλου πικρῶς
ἐτρύγησε· ξύλῳ δὲ παγεὶς ὁ Υἱὸς σου, τὸν γλυκασμὸν τῆς ἀθανασίας, ἐπήγασεν
Ἄχραντε· διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τὸν Βασιλέα Κύριον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα τὸν διαλύσαντα,
Ἄδου τὰ βασιλεία Κόρη· ὃν ἐκτενῶς, δυσώπει τῆς ἄνω, βασιλείας ἅπαντας, ἀξιῶσαι
τοὺς τιμῶντάς σε.

Ἀγάθονον Δέσποινα, τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἡδονῶν κακωθεῖσαν ταῖς
ἐπικλύσεσιν, ὡς τὸν ἀγαθὸν τετοκυῖα, καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη, καὶ πρὸς μετανοίας
με, ἀγαθὰς πύλας εἰσάγαγε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ αὐτός.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι, πρὸς πρόσωπον δὲ πρόσωπον, τῆς τρυφῆς τὸν χειμάρρουν ὄραν
ἠξίωσαι, καὶ τὸν ποταμὸν τῆς εἰρήνης, καὶ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας, ἐξ ἧς
ἀρδευόμενος, ἀπολαύεις τῆς θεώσεως.

Ἐπίγειον ἦτησας, παρὰ Χριστοῦ καθέδραν λαβεῖν· ἀλλ' αὐτός σοι τὸ στῆθος αὐτοῦ
χαρίζεται, ᾧ ἐπικλιθεὶς Θεολόγε, τὴν ἀσφαλῆ καὶ μόνιμον ἔδραν, τοῦ καλοῦ
πεπλούτηκας, Ἀποστόλων ἐγκαλλώπισμα.

Σοφίας κατέσβεσας, ἑλληνικῆς τὸ ἄθεον, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος σοφὸς φθεγξάμενος, καὶ
πρὸς τὸν Θεὸν ἦν ὁ Λόγος, καὶ ἀληθῶς Θεὸς ἦν ὁ Λόγος, δι' οὗ πάντα γέγονεν,
ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄρθρος εὐρέθης πρωινός, ἐν τῇ τοῦ βίου νυκτί, παρθενίας ἀκτῖσι
περιαστράπτουσα, τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, τοῦ νοητοῦ τῆς δικαιοσύνης, ἡμῖν
φανερώσασα, Θεομητορ πανσεβάσμιε.

Ἄλλος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Ὡρῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, ὁ Λυτρωτὴς μεσοῦσης τῆς ἡμέρας ἐκρέματο, ἐπὶ
ξύλου καὶ σοὶ παρετίθετο, οἷα παρθένω μάκαρ, τὴν Ἀειπάρθενον, κλέος ἀναφαίρετον
διδούς, τοῦ μεγαλύνειν σε.

Συνὼν ταῖς ἄνω θεαῖς Δυνάμεσι, καὶ σὺν αὐταῖς τὸ θεῖον ἀνακράζων μελώδημα, τοὺς
ἐν οἴκῳ ἀγίῳ σου ψάλλοντας, καὶ ἀνυμνολογοῦντας, τὸν ὑπεράγαθον, σῶζε μεσιτείαις
σου σεπταῖς, Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Ἡμᾶς τοὺς πίστει παρακαλοῦντάς σε, σῶζε παντὸς κινδύνου, Θεολόγε μακάριε, τὰς
πορείας ἡμῶν τὰς πρὸς Κύριον, Πνεύματι κατευθύνων, καὶ ὁδηγῶν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν
εἰρήνης ἐντολῶν, τοῦ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν προσάξωμεν χαριστήριον, τῇ τοῦ Θεοῦ Μητρὶ περιφανῶς καὶ βοήσωμεν·
Χαῖρε θρόνε Θεοῦ ὑψηλότατε, χαῖρε φωτὸς νεφέλη, χαῖρε παράδεισε, δι' ἧς
Παραδείσου τῆς τρυφῆς κατηξιώθημεν.

Καταβασία· Ἄπας γηγενής...

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Βροντῆς υἱὸς γενόμενος, βροτοῖς ἐθεολόγησας, τό, Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, Ἀπόστολε
Ἰωάννη· ἐπιπεσὼν τῷ στήθει γάρ, πιστῶς τῷ τοῦ Δεσπότη σου, κάκειθεν
ἀρυσάμενος, Θεολογίας τὰ ρεῖθρα, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀρδεύεις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου, παρισταμένη Πάναγνε, σὺν Μαθητῇ τῷ Παρθένω, Γύναι
ἰδοὺ ὁ υἱός σου, ἀκήκοας τοῦ πλάσαντος· τῷ Μαθητῇ ὡσαύτως δέ, Ἰδοὺ φησὶν ἡ
μήτηρ σου· μεθ' οὗ σε πάντες ὑμνοῦμεν, Θεογεννήτορ Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ Ἰωάννη πάνσοφε, περιουσία θερμῆ, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, πλέον πάντων
πέφηνας, Μαθητῶν ἀγαπώμενος, τῷ παντεπότῃ Λόγῳ καὶ κρίνοντι, δικαίοις πᾶσαν,
τὴν οἰκουμένην ζυγοῖς, τῆς καθαρότητος, καὶ ἀγνεῖας κάλλεσι καταυγασθεῖς, σῶμα
καὶ διάνοιαν, θεομακάριστε.

Θεολογίας τὰ νάματα, ἐπὶ τοῦ στήθους πεσὼν, τῆς σοφίας ἐξήντηλῃσας, καὶ τὸν
κόσμον ἠρδευσας, Ἰωάννη πανάριστε, τῇ τῆς Τριάδος γνώσει τὴν θάλασσαν,
καταξηράνας τῆς ἀθεότητος, στῦλος γενόμενος, καὶ νεφέλη ἔμψυχος καθοδηγῶν,
πρὸς τὴν ἐπουράνιον, κληροδοσίαν ἡμᾶς.

Τὸ παρθενίας ἀπάνθισμα, τὸ τῶν σεπτῶν ἀρετῶν, δεκτικὸν ἐνδιαίτημα, τῆς σοφίας
ὄργανον, τὸ τοῦ Πνεύματος τέμενος, τὸ φωτοφόρον στόμα τῆς χάριτος, τῆς

Ἐκκλησίας τὸ φαινότατον, ὄμμα τὸ πάνσεπτον, Ἰωάννην ἕσμασι πνευματικοῖς, νῦν
ἀνευφημήσωμεν, ὡς ὑπηρετήν Χριστοῦ.

Εὐαγγελιστὰ θεσπέσιε, τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, βασιλείαν ἀσάλευτον, καὶ ζωὴν
αἰώνιον, καὶ χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ θεωρίας θείας ἀπόλαυσιν, καὶ πλουτοδότως
Χριστοῦ χαρίσματα, νοῦν ὑπερβαίνοντα, καὶ βροτῶν διάνοιαν, γόνε βροντῆς,
εὐαγγελιζόμενος, τῷ κόσμῳ ἔλαμψας.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐαγγελιστὰ Ἰωάννη, ἰσάγγελε παρθένε, Θεολόγε θεοδίδακτε, ὀρθοδόξως τῷ κόσμῳ,
τὴν ἄχραντον πλευράν, τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕδωρ βλύζουσαν ἐκήρυξας, ἐν ᾧ τὴν αἰώνιον
ζωὴν, ποριζόμεθα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.
Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.
Εἰς τὴν Λειτουργίαν
Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, Ἰδαὶ γ' καὶ ς' κ.λπ.
Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν...

Τῆ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τῆς ἁγίας Νεομάρτυρος Ἀκυλίνης.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς γ'.
Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς ἀθλητὰ Καλλίστρατε, τῆς εὐσεβείας φωτί, φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, τὴν ὁδὸν ἐβάδισας, ἀκλινῶς τὴν εἰσάγουσαν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα, νικήσας πάντα τὰ μηχανήματα, τοῦ πολεμήτορος· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε, τὴν ἱεράν, μνήμην σου γεραίροντες, μακαριώτατε.

Μάρτυς θεόφρον Καλλίστρατε, λόγον πλουτήσας ζωῆς, πρὸς ζωὴν καθωδήγησας, τοὺς ἀγνοῖα πρότερον, ἐν νεκρώσει ὑπάρχοντας· οἱ καὶ θανόντες προθύμως ἔνδοξε, διὰ τὴν πάντων ἡμῶν ἀνάστασιν, ζῆν ἀληθέστατα, ἐν Χριστῷ πιστεύονται· μεθ' ὧν ἡμῶν, μέμνησο πρὸς Κύριον, τὸν ὑπεράγαθον.

Μάρτυς ἱερὲ Γυμνάσιε, ξίφει τὴν κάραν τμηθεὶς, τῇ πλημμύρᾳ τοῦ αἵματος, Φαραῶ τὸν δόλιον, ἀληθῶς κατεπόντισας· καὶ νῦν πηγάζεις πᾶσιν ἰάματα, τοῖς τῷ ναῷ σου πίστει προστρέχουσι, καὶ τοὺς ἀγῶνάς σου, ἐν αὐτῷ γεραίρουσι, καὶ τὴν σεπτὴν, μνήμην σου μακάριε, πανηγυρίζουσιν.

Δόξα. Ἦχος δ'. Βυζαντίου.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου, φοβερὸς ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις· μετὰ τὸ ἔνδοξον πάθος, φοβερὸς ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ· οὕτως ἐνίσχυσεν ὁ ἄθλοφόρος, οὕτω κατήγγησε πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ τὴν δύναμιν· αὐτοῦ ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Χαίροις ἡλιόμορφε, Ἥλιου ὄχημα, ἢ τὸν ἥλιον λάμψασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις· ἢ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγάζουσα γῆς τὰ πέρατα· ἢ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἢ παγκαλῆς, καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ Φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ Πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγγων, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκια

Τῶν Ἁγίων. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Τῷ θεῷ Πνεύματι, περιφραζάμενος, μάρτυς Καλλίστρατε, λαμπρῶς ἠρίστευσας, καταβαλὼν τὸν δυσμενῆ, σοφία τῶν σῶν ἀγώνων· ὅθεν καὶ προσήγαγες, τῷ Χριστῷ

ὡς θυμίαμα, δῆμον παναοίδιμον, Ἀθλητῶν πιστευσάντων σοι, μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν
ἐκδυσώπει, τῶν εὐφημούντων σε ἐν ὕμνοις.

Τῆς Ἁγίας. ᾠχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Ἀκυλίαν τὴν θεῖαν ἀνευφημήσωμεν, οἷα θεόφρονα κόρην καὶ ἀθληφόρον Χριστοῦ·
τῇ ἀγάπῃ γὰρ αὐτοῦ πίστει ἠνδρίσατο, καὶ καθεῖλε τὸν ἐχθρόν, δι' ἀγώνων ἱερῶν, καὶ
δόξης τυχοῦσα θείας Χριστῷ τῷ Λόγῳ πρεσβεύει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.
Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ
Ἀκροστιχίς·

Τῷ παμμεγίστῳ προσλαῶ Καλλιστράτῳ. Ἰωσήφ.

Ωδὴ α'. ᾠχος πλ. δ'. ᾠσμα ἀναπέμψωμεν.

Τρίβον διοδεύσας ἀκλινῶς, τοῦ μαρτυρίου γέγονας, πεπλανημένοις ὁδός, πρὸς θείας
καταπαύσεις, παμμάκαρ εἰσάγουσα· ὅθεν σε συνελθόντες, εὐφημοῦμεν Καλλίστρατε
πίστει.

Ὡσπερ φαεινότατος ἀστήρ, ἐξανατείλας ἠΰγασας, θεογνωσίας φωτί, Χριστοῦ τὴν
Ἐκκλησίαν, τὸ σκότος δὲ ἤλασας, Μάρτυς τῆς ἀγνωσίας, καὶ τεμένη τῆς πλάνης
καθεῖλες.

Πάντα πειρασμὸν καρτερικῶς, ὑπενεγκὼν Καλλίστρατε, διὰ τὴν πάντων ζωὴν, θανεῖν
οὐ παρητήσω· διὸ πρὸς ἀθάνατον, χαίρων λῆξιν μετέβης, καὶ Ἀγγέλων χοροῖς
συναγάλλῃ.

Ἄνθραξ θείου Πνεύματος πυρί, ὁ ἱερὸς Γυμνάσιος, προσαναπτόμενος, ἐδείχθη καὶ τῆς
πλάνης, τὴν ὕλην κατέφλεξε· θαύμασι δὲ δροσίζει, φλεγόμενους καύσει παθημάτων.
Θεοτοκίον.

Μόνη γυναικῶν κυοφορεῖς, ὑπερφυῶς Πανάμωμε, πεῖραν μὴ γνοῦσα ἀνδρός, τὸν ἕνα
τῆς Τριάδος· διὸ σε δοξάζομεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ὑπὲρ πᾶσαν αἰτίαν καὶ
λόγον.

Ωδὴ γ'. Ὁ στερεώσας λόγῳ.

Μὴ ἐπιθύσας ὅλως γλυπτοῖς θεοῖς, καθαρὰ θυσία προσηνέχθης Θεῷ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ
τυθέντι, Μάρτυς ἀθλοφόρε Καλλίστρατε.

Ἐστολισμένος χλαῖναν ἐξ ἱερῶν, βεβαμμένην Μάρτυς ὄντως αἱμάτων σου, τῷ
Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, μάκαρ στεφηφόρος παρίστασαι.

Γεγυμνωμένος ὄφθη ὁ δυσμενής, σοῦ τὴν θεῖαν δόξαν, καὶ τῶν σὺν σοὶ ἀθλητῶν,
ἐνδυσασμένων ἐξ ὕψους, βλέπων ἀθλοφόρε Γυμνάσιε.

Θεοτοκίον.

Ἰκετηρίαν ποίησον ἐκτενῆ, πρὸς τὸν σὸν Υἱὸν Παρθένε, τοῦ σῶσαι ἡμᾶς,
προσδοκωμένων κινδύνων, καὶ αἰωνιζούσης κολάσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στερεώσας λόγῳ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τὴν γῆν » ἐδράσας ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν,
στερεώσόν με πρὸς » ὕμνον, τῆς δοξολογίας σου Κύριε.

Κάθισμα. ᾠχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καλλιστράτου τοὺς ἄθλους ἀνευφημήσωμεν· Γυμνασίου τοὺς πόνους
ὕμνολογήσωμεν· καὶ σὺν αὐτοῖς τοὺς καρτερῶς πόθῳ ἀθλήσαντας, μακαρίσωμεν
πιστοῖ, καὶ ἐκβοήσωμεν αὐτοῖς· Ὀπλίται τῆς εὐσεβείας, αἰτήσασθε δωρηθῆναι, ἡμῖν
εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ λιμένα καὶ τεῖχος καὶ καταφύγιον, καὶ ἐλπίδα καὶ σκέπην καὶ προστασίαν θερμῆν, εὐρηκότες οἱ πιστοί, πρὸς σὲ προστρέχουμ· καὶ ἐκβοῶντες ἐκτενῶς, ἀνακράζομεν πιστῶς· Ἐλέησον Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον. Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρῶσα, Χριστὲ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν· Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζωῶσαι θέλων ὡς ὑπεράγαθος; Ὡδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Στρατηγὸς ὡσπερ ἄριστος, Μάρτυς τῷ διώκτη παραταξάμενος, ἐσαγήνευσας πρὸς θεῖαν ζωὴν, αἰχμαλώτους πάλαι οὖς ἐκέκτητο.

Τῇ πλημμύρᾳ τῶν λόγων σου, ἤρδευσας καρδίας καὶ καθωδήγησας, πρὸς τὸ ὕδωρ τὸ αἰεζῶν, ἀθλητὰ Κυρίου ἀξιάγαστε.

Ὡς κριὸς σφαγιάζεται, ἔχων ὡσπερ ἄρνas προθυμομένους αὐτοῦ, ὁ αἰοίδιμος Καλλίστρατος, τοὺς στερρόους ὀπλίτας προθυμότατα.

Πιανθεὶς ὁ Γυμνάσιος, ἄμπελος καθάπερ Μάρτυς τῷ λόγῳ σου, μαρτυρίου βότρυν ἤνθησεν, εὐσεβείας οἶνον ἀποστάζοντα.

Θεοτοκίον.

Ῥυπωθεῖσαν τοῖς πάθεσι, Κόρη τὴν καρδίαν μου ἀποκάθαρσον, καὶ δοχεῖον ἀποτελέσον, καθαρὸν ἐνθέων ἐπιλάμψεων.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας.

Ὀλοκαρδίως Μάρτυς, ἐπιποθήσας Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἤθλησας καὶ τὸ κράτος, ὄλυσας ἐχθροῦ τὸ ἀνίσχυρον.

Στρατολογίας θείας, ἀναφανεὶς κορυφαῖος Καλλίστρατε, στρατιαῖς τῶν Ἀγγέλων, Μάρτυς ἠριθμήθης γηθόμενος.

Λελαμπρυσμένος δόξη, μαρτυρικῆς ἀγλαΐας Γυμνάσιε, χαίρων νῦν μετετέθης, πρὸς τὰς τῶν Ἀγγέλων λαμπρότητας.

Θεοτοκίον.

Ἀνατολὴ ἐδείχθης, δικαιοσύνης Ἡλίου Πανάμωμε· ὄν ἰκέτευε σῶσαι, τοὺς εἰλικρινῶς σε δοξάζοντας.

Ὡδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Λεόντων μύλας σοφέ, τῶν ἀοράτων συνέθλασας, καὶ βρῶμα τοῦ δυσμενοῦς, τοὺς πάλαι ὑπάρχοντας, Θεοῦ τέκνα ἔδειξας, καὶ τρυφῆς ἀύλου, κοινωνοὺς Μάρτυς Καλλίστρατε.

Ὁραίως περὶ Θεοῦ, τὸν θεῖον λόγον ποιούμενος, θεοῖς ἀνύχοις τοὺς πρὶν, ἀθλίως προσέχοντας, ἐνθέους ἀπέδειξας, σὺν αὐτοῖς ἀθλήσας, περιβόητε Καλλίστρατε.

Κυρίῳ τοὺς ἑαυτῶν, αὐχένας κλίναντες Μάρτυρες, ἐδέξασθε τὴν σφαγὴν, καὶ θύματα τέλεια, Θεῷ προσηγέχθητε, καὶ τὴν πρωτοτόκων, Ἐκκλησίαν ἐφαιδρύνετε.

Θεοτοκίον.

Ἄγιασόν μου τὸν νοῦν, καὶ φώτισον τὴν καρδίαν μου, ἅγια Μήτηρ Θεοῦ, καὶ τῶν συνεχόντων με, δυσχερῶν ἀπάλλαξον, ἵνα σε δοξάζω, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς » σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς » σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡσπερ ἄστρον μέγιστον, ἔλαμψας κόσμῳ, τὰς ἀκτῖνας ἅπασι, τῶν σῶν ἀγόνων ἐφαπλῶν, καὶ τῶν θαυμάτων τοῖς κράζουσι· Χαίροις Μαρτύρων, τὸ κλέος Καλλίστρατε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Κυρίου ἀθλητὴν, καὶ μέγαν στρατιώτην, καὶ φίλον τῆς Τριάδος, καὶ μύστην τῶν ἀρρήτων, καὶ μιμητὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἄσμασιν ἐν πίστει συνελθόντες οἱ πιστοὶ χαρμονικῶς ὑμνήσωμεν, γεραίροντες αὐτοῦ τὰ παλαίσματα καὶ τὰς ἀριστείας, τοὺς πόνους, οὓς ὑπέστη διὰ Χριστὸν τὸν παμβασιλέα, αἰτούμενοι τυχεῖν αὐτοῦ ταῖς πρεσβείαις, τῆς ἀμείνων ζωῆς τοῦ Παραδείσου, ἔνθα οἱ χοροὶ εὐφραίνονται τῶν κραζόντων· Χαίροις Μαρτύρων τὸ κλέος Καλλίστρατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων μθ΄ Μαρτύρων.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Καλλίστρατος ἀγχένα ξίφει,

Στρατῶ συνήφθη καλλινίκων Μαρτύρων.

Εἰς τοὺς ἁγίους μθ΄ Μάρτυρας·

Δεκάς τετραπλῆ Μαρτύρων σὺν ἐνάδι,

Διὰ ξίφους ἄθλησιν ἀθλεῖ τιμίαν.

Εἰκάδι ἐβδομάτη Καλλίστρατος ἔνθεν ἀέρθη.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ. Κρατηθεὶς δὲ ὁ ἅγιος Καλλίστρατος παρὰ Περσεντίνου τοῦ στρατηλάτου, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας Θεὸν ἀληθινὸν εἶναι, τύπτεται ἰσχυρῶς, εἶτα τίθεται ἐπ' ὀστράκου, καὶ σύρεται ἐπάνω τούτου· καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβάλλεται εἰς σάκκον, καὶ ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν· σχισθέντος δὲ τοῦ σάκκου, ἐξῆλθεν ὑγιής. Καὶ ἰδόντες οἱ τεσσαράκοντα ἐννέα στρατιῶται, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν· οὓς τύψας ὁ Περσεντίνος, ἐνέβαλε μετὰ τοῦ Καλλιστράτου εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐδιδάσκοντο παρὰ τούτου περὶ Κρίσεως καὶ Ἀναστάσεως καὶ περὶ Ψυχῆς. Εἶτα, ἐκβληθεὶς τῆς φυλακῆς μετὰ τῶν τεσσαράκοντα ἐννέα στρατιωτῶν καὶ προσευξάμενος, ἔρριψε πάντα τὰ εἶδωλα. Καὶ ἰδόντες ἕτεροι στρατιῶται ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τέσσαρες (ἢ κατ' ἄλλους, 135), ἐπίστευσαν καὶ οὗτοι, καὶ πάντες τὰς κεφαλὰς ἀπετημήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἐπιχάρως.

Στίχ. Εὐτολμος Ἐπίχαρις ἦν πρὸς τὸ ξίφος,

Συλλήπτορα πλουτοῦσα τὴν θεῖαν χάριν.

Ἐπίχαρις, ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, ὑπῆρχεν ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως.

Ἐκρατήθη δὲ παρὰ Καισαρίου τοῦ ἐπάρχου· καὶ ὁμολογήσασα παρῆρησῖα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κρεμάται καὶ ξέεται· εἶτα τύπτεται μετὰ σφύρας μολυβδίνης ὑπὸ τεσσάρων στρατιωτῶν, οἳ τινες, εὐχομένης αὐτῆς, ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνηρέθησαν. Καὶ λαβούσης αὐτῆς τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν, ἡ πέτρα, ἡ οὔσα ὑποκάτωθεν τῶν ποδῶν αὐτῆς, ὕδατος πλήθος ἀνέβλυσε. Πληγεῖσα δὲ τῷ ξίφει ὑπὸ τοῦ δημίου, παρέδωκε τῷ Θεῷ τὴν μακαρίαν αὐτῆς ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Ἡγουμένου γενομένου τῆς Μονῆς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, τοῦ ἐπιλεγομένου Βαθέος Ῥύακος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Καππαδοκῶν ἐπαρχίας, ἐπὶ τῶν βασιλέων Νικηφόρου καὶ Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ· ὃς ἐκ νηπίου παρὰ τῶν γονέων ἀνετέθη Θεῷ κατὰ τὸν ἱερὸν Σαμουήλ· καὶ ὑπὸ τοῦ θείου Βασιλείου, τοῦ κτήτορος τῆς μονῆς, τὴν μοναχικὴν ἀκρίβειαν ἐκπαιδευθεὶς, καὶ διὰ πάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν βαθμῶν διελθὼν, χειροτονεῖται πρεσβύτερος καὶ ἡγούμενος προχειρίζεται· ὃς καὶ ἠῤῥξῆσε καὶ ἐπλήθυνε τὴν μονὴν ἐν προσόδοις καὶ πᾶσι χρειώδεσιν· ὠκοδόμησέ τε καὶ θεῖους ναοὺς, τοῦ τε Ταξιάρχου Μιχαὴλ καὶ Ἠλιοῦ τοῦ Θεόπτου· καὶ ἐν τινι προαστείῳ τῶν Ἁγίων Αποστόλων ἱερὸν σηκὸν πεποίηκεν· ὁμοίως δὲ καὶ ταῖς Κανονικαῖς θριγγίον ἀσφαλὲς πάνυ καὶ εὐπρεπέστατον.

Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀποστασίας γενναίως κατηγωνίσαστο τῶν τότε ἀρχόντων, οὓς ὁ ἄνομος ἀντάρτης προεχειρίσατο, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ταράξας ἀθεώτατος Σκληρός. Τοῦ δὲ ἐκ ποδῶν γενομένου παρεγένετο εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ κατεσκεύασεν ἱερά κειμήλια, καὶ σίγγον (λατίν· ὃ ἐστὶ, σημεῖον, ἤγουν Σταυρὸν) τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ περιηργυρωμένον Εὐαγγέλιον, ὃ καὶ ἀπέσταλκε διὰ τῶν συνόντων αὐτῷ ἀδελφῶν εἰς τὴν ἐκεῖσε μονήν. Αὐτὸς δ' ἐκεῖσε χρονίζων, νόσῳ δυσεντερικῆ περιπίπτει, ὑφ' ἧς ἑαυτὸν κατεργαζόμενον συννοῶν καὶ πρὸς θάνατον κατὰ μικρὸν ἐπειγόμενον, ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν οἰκείαν μονήν. Φθάσας δὲ ἐπὶ τὸ Ἀμόριον, τέλος τοῦ βίου ἐκτήσατο, καὶ θάπτεται ἐν τινὶ σεβασμίῳ οἴκῳ τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἐνιαυσίου δὲ χρόνου παρωχηκός, οἱ τῆς μονῆς Πατέρες ἠβουλήθησαν ἀνακομίσασθαι τὸ αὐτοῦ λείψανον· καὶ τὴν τούτου θήκην ἀνοίξαντες, εὔρον τὸ αὐτοῦ σῶμα σῶον καὶ ἀκέραιον καὶ θείας εὐωδίας πλήρες· καὶ ἀνεκόμισαν ἐν τῇ μονῇ αὐτῶν καὶ κατέθεντο ἐν τῷ νάρθηκι τῆς ἐκκλησίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Μάρκου, Ἀριστάρχου καὶ Ζήνωνος. Μᾶρκος ὁ Ἀπόστολος, ὁ καὶ Ἰωάννης καλούμενος, οὗ ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς ἐν ταῖς Πράξεσι μέμνηται, παρὰ τῶν Ἀποστόλων χειροτονηθεὶς τῆς Βίβλου ἐπίσκοπος, δόκιμος ἐν τῇ ἐργασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου γνωρίζεται· καὶ οὕτως ἦν ὀκειωμένος τῷ Θεῷ, ὡς διὰ τῆς σκιᾶς τούτου τὰ νοσήματα δραπετεύειν. Ἀλλὰ καὶ Ἀρίσταρχος, ἕτερος Ἀπόστολος ἐν τοῖς Ἑβδομήκοντα εὔρηται, οὗ ἐμνημόνευσεν ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ὁ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπαμείας τῆς Συρίας ἐπίσκοπος γέγονεν, ἄλλος Ἰωάννης ἀκριδομελίτροφος, στολὴν δερματίνην ἠμφιεσμένος. Ὁ δὲ Ζήνων οὗτος, ὁ Νομικός ἐστίν, οὗ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ὁ μακάριος μνεῖαν ποιεῖται Παῦλος· καὶ οὗτος Διοσπόλεως ἐπίσκοπος γέγονε, καὶ οἰκητήριον τοῦ Ἁγίου γενόμενος Πνεύματος, ἐν τῷ κηρύττειν τὸ Εὐαγγέλιον, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων Φιλήμονος, ἐπισκόπου, καὶ Φορτουιανοῦ· καὶ τῆς ἁγίας Μάρτυρος Γαϊανῆς.

Στίχ. Γαϊανὴ φλεχθῆναι τὰ νῶτα δίδου,

Ὡς ἂν φλογίνης ῥομφαίας νῶτα φύγης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων δεκαπέντε Μαρτύρων, οἳ τινες ἐν πλοίῳ ἐμβληθέντες, τοῦ πλοίου πυρποληθέντος, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπεπνίγησαν.

Στίχ. Ὁ τριπλοπεντάριθμος ἀθλητῶν στόλος,

Καὶ πυθμένος κατῆρε μέχρι ποντίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς ἁγίας Νεομάρτυρος Ἀκυλίνης τῆς παρθένου (+1764).

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Λαμπρυνθεὶς ὡς χρυσίον, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, τῶν παθημάτων Χριστοῦ, ἐκσφάγισμα ἐδείχθη· καὶ νῦν ἐναπετέθης, θησαυροῖς θείοις ἐνδοξε· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λιπανθεὶς ταῖς βασάνοις, ξίφος ὄφθης παμμάκαρ, οὐρανοχάλκευτον, συγκόπτων ἀοράτων, τὰς φάλαγγας δαιμόνων, καὶ κραυγάζων Καλλίστρατε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰσχυρὸς ἀπεφάνθη, κατὰ τῆς ἀσεβείας, μάρτυς Καλλίστρατε, ἰσχύϊ τῆς Τριάδος· ἧς νῦν ταῖς λαμπηδόσιν, ἐκβοᾶς φωτιζόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Σταθηρᾷ διανοίᾳ, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, Μάρτυς Γυμνάσιε, σὺν πᾶσιν ὁμοζήλοις, ἐτύθης ἀναμέλπων, εὐχαρίστως θεόπνευστε· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον Θεοχαρίτωτε, ἰκέτευε σωθῆναι, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ συμφώνως κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ ἡ´. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Ῥιζοτομήσας τῆς πλάνης τὰς ἀκάνθας, τοῦ Παραδείσου ἐδείχθης, Μάρτυς φυτὸν ὠραιότατον, εὐσεβείας προσφέρον, καρποὺς θεία χάριτι.

Ἀποσκοπῶν τὰς ἐλπίδας τὰς μελλούσας, ἐν πεποιθήσει τελεία, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας· καὶ νικήσας νομίμως, ἐστέφθης Καλλίστρατε.

Τὸν σὸν ναὸν ἱατρεῖον κεκτημένοι, οἱ εὐσεβῶς προσιόντες, τῶν δυσχερῶν ἀπολύονται, εὐφημοῦντές σε πίστει, Γυμνάσιε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνωτέρα ἀπάντων τῶν ποιημάτων, θεοχαρίτωτε Κόρη, τὸν λογισμὸν μου ἀνώτερον, τῶν τοῦ πλάνου σκανδάλων, Πανάμωμε ποίησον.

Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ καὶ τὴν πλάνην, καταπατοῦντες ὑπέψαλλον· Εὐ- » λογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἴασιν πᾶσιν ἡ σορός, τῶν λειψάνων σου πηγάζει τοῖς χρήζουσι, Μάρτυς Καλλίστρατε, καὶ παύει πάθη ὄντως δυσίατα, καὶ ἀπελαύνει πονηρῶν, πνευμάτων σκοτόμαιναν, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἐνεργεία καὶ δυνάμει καὶ χάριτι.

Ῥφθητε Μάρτυρες Χριστοῦ, ὡς θεόπλοκος σειρὰ ἐξαρτώμενοι, ἀλλήλων χάριτι, καὶ πρὸς τὸ ὕψος ἐπανατρέχοντες, καὶ ἀγιάζοντες τὴν γῆν, τῷ λύθρῳ τοῦ αἵματος· διὸ τὴν μνήμην ὑμῶν, ἐορτάζομεν πιστῶς εὐφραϊνόμενοι.

Στέφανον εἴληφας σαφῶς, ἀμαράντινον καὶ δόξαν οὐράνιον, καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ εὐφροσύνην πέρας οὐκ ἔχουσαν, καὶ βασιλείαν οὐρανῶν, θεόφρον Καλλίστρατε, σὺν τοῖς συνάθλοις σου· μεθ' ὧν μέμνησο ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Ἡ θεία μνήμη τοῦ σοφοῦ, Καλλιστράτου Γυμνασίου τε σήμερον, καὶ τῶν συνάθλων αὐτῶν, ἡλίου πλέον ἐξανατείλασα, φωτιστικαῖς μαρμαρυγαῖς, φωτίζει τὰ πέρατα· ὧν ταῖς πρεσβείαις Χριστέ, κατακρίσεως ἡμᾶς ἐλευθέρωσον.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τὴν τοῦ Γαβριήλ, γεγηθότι λογισμῷ ἀνακράζομεν· Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν· χαῖρε λυχνία χρυσοῦ καὶ τράπεζα, ὄρος καὶ πύλη νοητή· χαῖρε θεῖον ὄχημα τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ· χαῖρε λύσις τῆς ἀρᾶς παντευλόγητε.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-

» τάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατήλθε μέχρι

» καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμε-

» νος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ

» πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Κραταιωθέντες Πνεύματι, τῷ Ἁγίῳ καθεῖλον, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τῶν τυράννων τὰ θράση, διὰ Χριστὸν ὑποστάντες, πᾶσαν πείραν βασάνων, ὁ πάνσοφος

Καλλίστρατος, καὶ Γυμνάσιος ὄντως ὁ θαυμαστός, μετὰ τῶν συνάθλων· ὧν τὴν φωσφόρον, μνήμην τελοῦντες εὐροίμεν, ψυχικὴν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Θεοπαρόχων μέγεθος, δωρεῶν καὶ χαρίτων, ὧν περ ἡμᾶς ἠξίωσας, Δέσποτα πανοικτίρμον, τίς λόγος δύναται φράσαι· ῥεύσαντας γὰρ ἀθλίως, ζωῆς Χριστέ τῆς κρείττονος, ἐπανήγαγες αὐθις, οὐσιωθεῖς, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον ἐκ Παρθένου, καὶ σώσας ὡς φιλόανθρωπος, καὶ Θεὸς ἐλεήμων.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ Α´ Ὡρα,

Και Απόλυσις.

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Χαρίτωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Πάθη τὰ τοῦ σώματος, δι' ἐγκρατείας ἐμάρανας, καὶ συντόνου δεήσεως, καὶ ὄφιν τὸν δόλιον, τῶν δακρύων ὄμβροις, ἀπέπνιξας Πάτερ, καὶ εὐηρέστησας Θεῶ, ὑπερβαλλόντως Χαρίτων Ὅσιε· διό σε κατεκόσμησεν, ἐπουρανίοις χαρίσμασιν, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰδρῶσιν ἀσκήσεως, ἐναποσβέσας τοὺς ἄνθρακας, τῶν παθῶν ἀξιάγαστε, πυρὶ προσωμίλησας, αἰκισμῶν καὶ πόνων, καθομολογήσας, πρὸ τῶν ἀνόμων δικαστῶν, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου τὴν κένωσιν· καὶ Μάρτυς ἐχρημάτισας, πεποικιλμένος τοῖς στίγμασι, πολυτρόπων κολάσεων, Θεοφόρε πανόλβιε.

Ἐρήμοις καὶ ὄρεσι, σὺ φυγαδεύων ἐμάκρυνας, τὴν ψυχὴν ἀκηλίδωτον, τηρῶν ἱερῶτατε, καὶ Τριάδος οἶκος, Χαρίτων ἐδείχθης· ἥς τῇ δυνάμει ἱερούς, ἀνεδομήσω οἴκους μακάριε, καὶ μάνδρας εἰς σωτήριον, τῶν μοναστῶν περιποίησιν, τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου, τὴν ἁγίαν ἀοίδιμε.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Θεοφόρε Χαρίτων, σὺ καὶ μετὰ θάνατον ἐν οὐρανοῖς ζῆς ἐν τῷ Χριστῷ, δι' ὃν τῷ κόσμῳ σεαυτὸν ἀνεσταύρωσας· ἔξω γὰρ σαρκὸς καὶ κόσμου γενόμενος, ὑπὲρ τὰ ὀρώμενα ἔζη ἀληθῶς· οὐ γὰρ ἔζη σεαυτῷ, ἔζη δὲ μᾶλλον ἐν σοὶ Χριστῷ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρησον, ἐπαγρυπνοῦντα χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου Πανάμωμε, καὶ ἀξίωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα· ὅπως εὔροιμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καὶ Τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν Χαρίτων Ὅσιε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθειᾶν πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν. Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὁσίων συμμετόχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε πιστῶν περιποίησις, ἀμαρτανόντων λιμὴν, ἀμελούντων διόρθωσις· χαῖρε ψυχαγώγημα, θλιβομένων βοήθεια· παραμυθία, χαῖρε ψυχῶν ἀγαθή· τῶν ἀσθενούντων, ψυχῶν ἢ ἴασις· χαῖρε συνάλλαγμα, πρὸς Θεὸν μεσίτρια, τῶν Σεραφίμ, πάντων ὑπερέχουσα, ἀγιωτέρα σεμνή.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τί τὸ ὀρώμενον θέαμα, ὃ τοῖς ἐμοῖς ὀφθαλμοῖς, καθορᾶται ὃ Δέσποτα; ὁ συνέχων ἅπασαν, κτίσιν ξύλω ἀνήρησαι, καὶ θανατοῦσαι ὁ πᾶσι νέμων ζωήν; ἡ Θεοτόκος κλαίουσα ἔλεγεν, ὅτε ἐώρακεν, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀρρήτως ἐκλάμπαντα, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Χαρίτων τοῦ Πνεύματος, καταυγασθεὶς ταῖς αὐγαῖς, φωστὴρ ἐχρημάτισας, τῆς ἐναρέτου ζωῆς, Χαρίτων μακάριε· σὺ γὰρ ὁμολογία ἀληθείας ἐμπρέψας, ἔλαμψας ἐν ἐρήμῳ, ἐγκρατείας τοῖς πόνοις. Διὸ τῶν εὐφημούντων σε, Πάτερ μνημόνευε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦ συνήθης Στιχολογία. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῖς ἀθλήσεως πόνοις δοκιμασθεὶς, τῆς ἀσκήσεως ἄθλοις βεβαιωθεὶς, χρυσοῦ λαμπρότερον, εὐσεβεῖα ἀπήστραψας, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, ὑπάρξας τοῦ Πνεύματος, πονηρῶν πνευμάτων, τὸ σκότος ἐμείωσας· ὅθεν συναθροίσας, μοναζόντων ἀγέλας, ποιμὴν τούτων γέγονας, καὶ φωστὴρ διαυγέστατος. Ὡ Χαρίτων μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἁμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἁμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἁμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε κλαίουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἰλάσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα πάθη σου.

Οἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ζ΄.

Ποίημα Θεοφάνους. Οἱ δέ, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦ δὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Θαλάσσης ἀθλητικῆς τὸ πέλαγος, διανοιζάμενος, τῷ ζωηφόρῳ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, Φαραῶ τὸν ἀλάστορα, τὸν νοητὸν μακάριε, θεία δυνάμει κατεπόντισας.

Κυρίῳ ἀνατεθεὶς μακάριε, σπαργάνων ἐκ μητρικῶν, τυραννικοῦ πρὸ βήματος Χριστόν, θεοφρόνως ἐκήρυξας· μωσαϊκῶς καθεῖλες δέ, τῶν ἀντιθέων τὰ φρυάγματα. Τῆς πλάνης καταλιπὼν τὴν Αἴγυπτον, Χαρίτων Ὁσιε, καὶ ἐρημοπολίτης γεγονῶς, καθαρῶς προσωμίλησας, τῷ καθαρῷ καὶ εἴληφας, τὴν κληρουχίαν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως, τῷ τοῦ Πατρὸς βουλήματι, ἐκ θείου Πνεύματος, τὸν τοῦ Θεοῦ συνείληφας Υἱόν, καὶ σαρκὶ ἀπεκύησας, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀμήτορα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ἀπάτορα.

Ἦ δὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, τῶν φοιτητῶν ἢ λογικὴ ποίμνη σου, πνευματικῆς Ὅσιε, τῆς σῆς κοινωνοῦσα φαιδρότητος.

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, ὡς δυσμενείας εἰς Θεὸν αἴτιον, τῷ τῆς ζωῆς Πνεύματι, Ὅσιε Χαρίτων ὑπέταξας.

Καθεῖλες δαυϊτικῶς, τοῦ ἀλλοφύλου Γολιάθ Ὅσιε, τὴν νοητὴν δύναμιν, ἐν τῇ παντευχίᾳ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοι τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ » κράζουσα· Σὺ μου ἰσχυρὸς Κύριε, καὶ καταφυγή, » καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· τοῖς ἔργοις ἐτίμησας, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Χαρίτων μακάριε· ἔλαμψε γὰρ ἐν κόσμῳ, ἢ ἐν σοὶ σωφροσύνη, χάριτας ἰαμάτων, ἀπαστρέπτουσα πίστει· διὸ καὶ ἐορτάζομεν, πόθῳ τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν ὑπερούσιον, Θεὸν ἢ κυήσασα, σὺν τοῖς Ὅσιοις αὐτόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ἄφεςιν τῶν πταισμάτων, καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μόνη πανύμνητε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ἠλούμενον ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἄχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον, τοῦτο Υἱέ μου θαῦμα; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς τεθνεῶτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ἦδὴ δ΄. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Τὰς τυραννοῦσας Χαρίτων πρὸ τελευτῆς σου, τῆς ἐγκρατείας πόνοις, ἡδονὰς θανατώσας, ζωηφόρον νέκρωσιν, ὁσίως ἐνδέδυσαι.

Τὰς συμπνιγούσας ψυχῆς τὴν καρποφορίαν, βιωτικὰς μερίμνας, τῇ ἐμπύρῳ μελέτῃ, ὡς ἀκάνθας ἔφλεξας, Χαρίτων μακάριε.

Ἐστεφάνωσαν αἱ χάριτες σὲ Χαρίτων, ἀθλητικῶ στεφάνῳ, τῆς Χριστοῦ βασιλείας· τῆς γὰρ πλάνης ἔσβεσας, τὴν μέθην μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ἀνεκλάλητος ὁ τόκος σου ἀνεδείχθη, Θεογεννητορ μόνη, ἀγνή εὐλογημένη· ὅθεν σοι προσπίπτοντες, τὸ Χαῖρε κραυγάζομεν.

Ἦδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Ὅσιε φωτὸς, ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον, τῆς ἄνωθεν φρυκτωρίας, τηλαυγῶς ἀνεδείχθης, Χαρίτων παμμακάριστε.

Σὺ Ὅσιε δισσαῖς, ἀπαστρέπτεις ταῖς χάρισιν· ἀθλήσεων αἰκισμοῖς γὰρ, εὐσεβῶς ἐπυρσώθης, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Ὅσιε ψυχῶν, ἰατρὸς ἀναδέδειξαι, τὴν ἔνθεον ἐξ ὀνύχων, ἀπαλῶν ἐκζητήσας, σοφίαν παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ἦδὴ ς΄. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Οὐ ψάμμον, ἀλλὰ Χριστὸν θεμέλιον θέμενος, ἐπφοδόμησας Πάτερ, ἀρετὴν χρυσοῦ τιμιωτέραν, καὶ Τριάδος, τῆς Παναγίας γέγονας οἶκημα.

Ὅργανον, τῆς κακίας ὁ ὄφις γνωρίζεται· ἀλλὰ ταῖς σαῖς θεοφόρε, ἀρεταῖς Χαρίτων νενικημένος, τοὺς ἀδίκους, ἐκ δικαίας προνοίας ἀμύνεται.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης ἐχώρισεν, οὐκ αἰκιζόμενον σῶμα, οὐ θανάτου ψῆφος ἀπειλουμένη, ἐν ἐνώσει, Θεοῦ κατατρυφῶντα μακάριε.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρα, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα οὐκ ἐστενοχώρησε.

Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαυμένη- » νη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι » αἵματι.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν ἀσκητὴν τῆς ἐγκρατείας ἅπαντες, καὶ ἀθλητὴν τῆς εὐσεβείας σήμερον, οἱ πιστοὶ ἐν ὕμνοις στέψωμεν, καὶ ἐγκωμίοις εὐφημήσωμεν, Χαρίτωνά ποιμένα καὶ διδάσκαλον, καὶ Μάρτυρα Χριστοῦ τὸν χαριτώνυμον, τοῦ κόσμου φωστῆρα τὸν παγκόσμιον.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν ἐν τοῖς Ὁσίοις, τὸν φωστῆρα τὸν θεῖον Ἰκονίου πιστοῖ, Χαρίτωνά τὸν μακάριον, ἐν ὕμνοισι ἀνευφημήσωμεν, καὶ ἐν ἄσμασι θείοις αὐτοῦ τὴν κάραν στέψωμεν· τὴν γὰρ ὄφρὸν τῶν ματαίων εἰδώλων ἠδάφισε, σὺν τούτοις καὶ τῶν δαιμόνων τὴν ἐνέργειαν πᾶσαν ἐνέκρωσε· διὸ τοὺς πόνους μὲν ἤνεγκε, τῶν βραβείων δὲ ἔτυχεν ἀληθῶς. Αὐτὸν οὖν ἐπαινοῦντες γεραίρομεν, τοῦ κόσμου φωστῆρα τὸν παγκόσμιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὀσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Χαρίτωνος.

Στίχ. Τῆς γῆς πατήσας τὰς τρυφὰς ὁ Χαρίτων,

Κατατρυφᾷ νῦν οὐρανοῦ τῶν χαρίτων.

Εἰκάδι ὀγδοάτη Χαρίτων θάνε γῆραϊ μακρῷ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ πόλεως Ἰκονίου τῆς Λυκαόνων ἐπαρχίας· ὃς προσαχθεὶς τῷ Ὑπατικῷ καὶ παρῤῥησία τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογήσας, τύπτεται ἐκ τεσσάρων καὶ πυρὶ καταφλέγεται. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν Αὐρηλιανοῦ, ἀπολυθεὶς καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ λησταῖς περιπεσὼν καὶ δεσμευθεὶς, λυτροῦται τούτων τρόπῳ τοιῷδε· Εἰς τὸ κεράμιον, ἐν ᾧ εἶχον τὸν οἶνον οἱ λησταί, ἔχισ προσερπύσασα, τὸν ἰὸν ἐξέχεεν, οὗ ἔμφορηθέντες ἐξέψυζαν. Αὐτὸς δέ, τὸ σπήλαιον ἐκκλησίαν ποιήσας καὶ πλήθος μοναχῶν συναγαγὼν, εἰς μονὴν ἀποκατέστησεν, ἐξ ἀκροτόμου πέτρας ὕδωρ ἐξενεγκών, καὶ ἰατὴρ παντοίων νοσημάτων φανείς, ἐν γῆρα βαθεῖ τὸν βίον κατέλυσε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Βαρούχ.

Ἦ τῶν Προφητῶν ἀκριβῆς διόπτρα, ἡ τοῦ Ἱερεμίου πνοὴ καὶ ἀνάπαυλα, ὁ θεῖος Βαρούχ, ἐφεπόμενος ἦν τῷ διδασκάλῳ Ἱερεμίᾳ, ὅτε ὡς αἰχμάλωτος οὗτος εἰς Αἴγυπτον κατήγετο, θρηνῶν τὴν ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ· καὶ ὡς ἐν δυσὶ σώμασι μία ψυχὴ ἐν ἀμφοτέροις ἐγνωρίζετο τοῖς προφήταις, ἐπεὶ ἓνα ταξίαρχον εἶχον, τὸ Θεῖον Πνεῦμα, ἀμφοτέροι· τραυτέρως μέντοι ὁ Βαρούχ τὰς περὶ τῆς Χριστοῦ οικονομίας ἀνεκελάδησε, λέγων· Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν, καὶ τὰ ἐξῆς. Εὐροὶ δ' ἂν τις καὶ πλείονα, φιλοπόνως τὰς προφητικὰς βίβλους ἐπανακρίνων, τὸν προφήτην Βαρούχ τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ προαγγέλλοντα. Οὗτος οὖν θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ αὐταδέλων Ἀλεξάνδρου, Ἀλφειοῦ καὶ Ζωσίμου· καὶ τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Μάρκου τοῦ ποιμένος· καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Νίκωνος, Νέωνος, Ἡλιοδώρου καὶ τῶν λοιπῶν παρθένων καὶ παίδων.

Στίχ. Εἰσδύντες εἰς γῆν Μάρτυρες τρεῖς Κυρίου,

Ἐκεῖθεν ἐκδύνουσιν εἰς θεῖαν δρόσον.
Ποιμὴν ὁ Μᾶρκος, Μᾶρκος, ὄν κτείνει ξίφος·
Ποιμὴν προβάτων, ὡς ὁ τῆς Γραφῆς Ἄβελ.
Ἡλιόδωρος, Νίκων, ἀλλὰ καὶ Νέων,
Χριστοῦ κατ' ἐχθρῶν ἐκ ξίφους νίκη νέα.
Τμηθέντα Παίδων καὶ Γυναικῶν μυρία,
Ὡ παῖ Γυναικός, καὶ Θεέ, πλήθη δέχου.
Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως, ἐν πόλει Πισσιδείας, Μάγνου ἡγεμονεύοντος. Ὁ δὲ μακάριος Μᾶρκος ἦν ποιμαίνων πρόβατα, λευκὴν ἔχων τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς καὶ βαθεῖαν μέχρι καὶ πτέρνης αὐτῆς. Ἐπεὶ δὲ διεγνώσθη, ὡς εἶη χριστιανός, παραχρῆμα κρεμασθεὶς, ζέεται· εἶτα παρεπέμφθη ἐν Κλαυδιουπόλει. Προσκληθέντων δὲ χαλκοτύπων, κατασκευῆς, ἕνεκα τῶν τοῦ Μάρτυρος δεσμῶν, προσήχθησαν τρεῖς ἀδελφοί, Ἀλέξανδρος, Αλφειὸς καὶ Ζώσιμος, τὴν Κατάλυτον οἰκοῦντες κώμην, βάνουσοι τὴν τέχνην καὶ τῆς τοῦ σιδήρου ἐργασίας ἐπιστήμονες. Ἀρξάμενων δὲ τύπτειν, κατέρρει ὁ σίδηρος ὡς ὕδωρ, καὶ αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐνάρκουν. Οἱ δὲ, τὸ συμβὰν θαυμάσαντες καὶ φωνῆς θείας ἐπακούσαντες, προτρεπούσης συναθλῆσαι αὐτοὺς τῷ Μάρκῳ, οὐκ ἠμέλησαν, ἀλλὰ χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ὠμολόγησαν. Εὐθὺς δὲ στρέβλαις ὑπεβλήθησαν, καὶ μόλυβδον ζέοντα διὰ τοῦ στόματος ἐδέξαντο, καὶ ἐν πέτρᾳ προσηλώθησαν καὶ τοῦ βίου ἐξῆλθον. Ὁ δὲ Μᾶρκος, ὑποδεθείς κρηπίδας καὶ μαστιχθεὶς ἱκανῶς καὶ ὀβελίσκοις καταπαρεῖς καὶ τὴν γλῶτταν τμηθεὶς καὶ ἐν πέτρᾳ καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη. Ὁμοίως δὲ καὶ Νίκων καὶ Ἡλιόδωρος καὶ Νέων, κρατηθέντες μετὰ νηπίων καὶ παρθένων πολλῶν, ἐν τῷ λεγομένῳ Μωρομιλίῳ, ὑπὸ ξίφους ἀνηρέθησαν.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Εὐσταθίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ῥωμαῖος ἐστίν, ἀλλὰ καὶ Ῥωμαλέος,
Ὁ Μάρτυς Εὐστάθιος, ἀθλῶν πρὸς ξίφος.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τριάκοντα Μαρτύρων.

Στίχ. Ἐξαρχον Ἀλέξανδρον εἶχον τοῦ τέλους,
Τμηθέντες ἄνδρες, ὧν ἀριθμὸς τρισδέκα.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.
Τοῖς ἐν καμίνῳ, Ἀβραμιαίοις ἀμιλλώμενος, ζήλῳ εὐσεβείας δόγμα τυραννικόν,
Θεοφόρε κατεπάτησας, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγάζων καὶ Κύριος.
Ὡς ἐν καμίνῳ, τῶν πειρασμῶν τοῖς ὑπεκκαύμασι, θεῖα δροσοβόλος χάρις ἐξ οὐρανοῦ,
ἐπεσκέψατό σε Ὅσιε, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου, βοῶντα καὶ Κύριος.
Ὡς τετρωμένος, τῷ τῆς Τριάδος θείῳ ἔρωτι, ταύτη ἰσαρίθμους μάνδρας πνευματικάς,
μελωδούσας ἀνατέθεικας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.
Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται, ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.
Ῥδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.
Τὰ στέρνα πυρούμενος φλογί, ἀδίκους Ὅσιε ταύτη κατέφλεξας, αὐτὸς δὲ ἄφλεκτος ἔμεινας, ἐνεργεῖα θεοῦ Πνεύματος· καὶ πρὸς εὐσέβειαν λαούς, ψάλλειν διηγείρας·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.
Χριστὸν ἐνεδύσω ἀληθῶς, τὸν πάλαι ἄνθρωπον, ἀπεκδυσάμενος, καὶ ἐθριάμβευσας Ὅσιε, τὸν τοῦ σκότους κοσμοκράτορα, ἐν αἰκισμοῖς μαρτυρικοῖς μετ' εὐφροσύνης βοῶν· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Παύλου Χαρίτων ἀψευδῶς, γενόμενος φοιτητής, τοῖς τούτου ἔχνεσιν, ἐπηκολούθησας Ὅσιε, καὶ ἀλείπτῃς ἐχρημάτισας, τῶν μοναζόντων γεγονώς, πᾶσι κανῶν ἀρετῆς, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς Θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρί, τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ὁ Εἰρμός.

» Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβησαν, ἄρε- » τὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖ- » δες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυ- » ρίου τὸν Κύριον.

Ἰσθμὸς ἁγίου. Λίθος ἀχειρότητος.

Οὐ τάφος ὁ πρόξενος λήθης, ἐπικαλύψαι ἰσχυσέ σου, Ὅσιε Χαρίτων ἀρετάς· ἡ σὴ γὰρ μνήμη διαιωνίζουσα, ἠλιακῶς ἐξέλαμψεν· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Δεῦτε τὴν ἐτήσιον μνήμην, πνευματικῶς ἐπιτελοῦντες, τῇ τῶν ἀρετῶν ἐκμιμήσει, τὸν Θεοφόρον πάντες ζηλώσωμεν, καὶ σὺν αὐτῷ βοήσωμεν· Σὲ μεγαλύνομεν τρισάγιε.

Τριαδικόν.

Μονάδα μὲν θείας οὐσίας, ἀλλ' ὑποστάσεων Τριάδα, πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνοῦμεν, ἐν ἀσυγχύτοις ταῖς ὑποστάσεσιν, ἰσοσθενῆ ὁμότιμον· ἦν εὐσεβοῦντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ Νύμφη, τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγῶς, τοῦ σοῦ Νυμφίου τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσίον λάμπουσαν, καὶ ὑπὲρ ἥλιον ἀστράπτουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας » τὰς διεστῶσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀθλήσει μὲν τὸ πρότερον, καλῶς ἐγγυμνασάμενος, τὸ δεύτερον δὲ ἀσκήσει, δρόμον τὸν θεῖον τελέσας, εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμες, καὶ τῷ Χριστῷ παρίστασαι, Χαρίτων Πάτερ ὅσιε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνων, τῶν σὲ θερμῶς ἀνυμνούντων.

Θεοτοκίον.

Βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, τῆς τοῦ Πατρὸς γεγέννηκας, Χριστὸν πανύμνητε Κόρη, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· οὗ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, οἱ ἀσκηταὶ καὶ μάρτυρες, ὀπίσω τούτου ἔδραμον· μεθ' ὧν ἀπαύστως δυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν Θεοτόκε.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος, Χαρίτων Πάτερ σοὶ λάμψασα, τηλαυγῶς κατεφώτισεν· ἐντεῦθεν ἐμείωσας, τῶν παθῶν τὴν νύκτα, καὶ τῆς ἀπαθείας, ἡμέραν φθάσας καθαρῶς, καθαρωτάτῳ φωτὶ ὠμίλησας· ἐν ᾧ ἐνδιαιτώμενος, μὴ ἐπιλάθῃ θεσπέσιε, τῶν ἐν πίστει ὑμνούντων σου, ἱερῶς τὰ μνημόσυνα.(δίς)

Χάριν ἐπανθοῦσάν σοι, Χαρίτων φέρων οὐράνιον, ἐπιγείων ἠλόγησας· ἐντεῦθεν ὡς ἄσαρκος, κακουχίαις εἴλου, ζῆν ὡς αἰδίου, τρυφῆς χειμάρρουν εὐσεβῶς, περιπολεῦειν μέλλον θεόληπτε· καὶ δάκρυσιν ἐξήρανας, τὴν θολερὰν πηγὴν Ὅσιε, τῶν παθῶν καὶ κατήρδευσας, ψυχοτρόφους τοὺς στάχνας.

Χάριν τῶν ἰάσεων, Χαρίτων θείας ἐκ χάριτος, ἐπαξίως ἀπειλήφας· ἐντεῦθεν πνευμάτων σοι, τῶν τῆς πονηρίας, τέτραπται ἡ πλάνη· καὶ νοσημάτων δυσχερῶν, λύμη φυγοῦσα οἴχεται Ὅσιε· πηγάσεις γὰρ ὡς νάματα, τῶν χαρισμάτων τὰ ρεῖθρά σου, ἀφ' ὧν νῦν ἀρδευόμενοι, ἀνυμνοῦμεν τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὖρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἐμὲ τὸν ἀδιόρθωτον, διόρθωσον πρεσβείαις σου, Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς χριστιανῶν καὶ ῥῦσαί με βασάνων, καὶ πάσης τιμωρίας, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Εἰ βούλει, ποιήσον Δοξολογίαν μεγάλην.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τυπικά. Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος Ὠδαὶ γ΄ καὶ ς΄ κ.λπ.

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Τῆ Κθ' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Παθῶν κυριεύσας τοῦ σώματος, ἐγκρατείας χαλινῷ, θαυματουργὲ Κυριακέ, ἀπαθείας τὴν λαμπράν, Πάτερ ἐνδέδυσαι στολήν· καὶ πᾶσαν, τὴν κακίαν ἀπεγύμνωσας, τοῦ πάλαι, τοὺς Προπάτορας γυμνώσαντος· καὶ νῦν οἰκεῖς τὸν Παράδεισον, διὰ παντὸς εὐφραϊνόμενος. Ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Φέρων τὸν σταυρὸν ἐπὶ ὤμων σου, ἠκολούθησας Χριστῷ, ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ, τῶν ἐν βίῳ ἡδονῶν, καταφρονῶν Κυριακέ· καὶ πάθη, θανατώσας τὰ τοῦ σώματος, συντόνοις, ἀγρυπνίαις καὶ δεήσεσι, χάριν ἀπειλήφας Ὅσιε, τοῦ θεραπεύειν νοσήματα.

Ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐρημον κατώκησας Ὅσιε, ἐδωδὴν Κυριακέ, σκίλλαν ποιούμενος πικράν· καὶ τὴν αἴσθησιν πικραίνων, τῆς ψυχῆς τὰς ἡδονάς, προρρίζους, ἐναπέτεμες μακάριε· διὸ σε ἡ οὐράνιος ἀπόλαυσις, μετὰ τὸ τέλος ἐδέξατο, ἀγγελικῶς βιοτεύσαντα. Ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Κυριακὲ Πατὴρ ἡμῶν· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον, τὴν ὄντως εὐθεϊαν, πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συμμετοχε, Ὁσίων ὁμόσκηνε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τίς ὁ προσφυγὼν ἐν τῇ σκέπῃ σου, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, ἀνύμφευτε Ἀγνή, οὐ λαμβάνει τὴν ταχεῖαν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν; εὐρίσκει, βοηθὸν σε ἀκαταίσχυντον, προστάτιν τε, καὶ πύργον ἀρράγιστατον. Θεογεννήτορ πανάμωμε, χριστιανῶν ἡ ἀντίληψις, μεσίτευσον, τοῦ σωθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἄρνα ἢ ἀμνάς ὡς ἐώρακε, τὸν Υἱὸν τὸν ἑαυτῆς, καθηλωμένον ἐν Σταυρῷ, ἐτριτρώσκετο τῆς λύπης, τῇ ῥομφαίᾳ τὴν ψυχὴν· τὰ σπλάγχνα, ἐδονεῖτο γόνους πλέκουσα, καὶ λύπης, τὴν καρδίαν ἐνεπίμπλατο, Οἱμοὶ Υἱέ μου! κραυγάζουσα, πῶς ταῦτα πάσχεις μακρόθυμε; Δοξάζω σου, τὸ πρὸς ἅπαντας μακρόθυμον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· διὸ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὗρες μισθὸν τῶν καμάτων σου. Τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἔφθασας τὰ τάγματα, ὧν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐζήλωσας. Παρρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κύριον, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου, πᾶσι γέγονε σαφῶς, Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει βροτῶν φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁρῶσα σε σταυρούμενον, Χριστέ, ἡ σὲ κῆσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ ὀρῶ, μυστήριον Υἱέ μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ κρεμᾶμενος, ζωῆς χορηγέ; Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Κυριακέ· νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἔτερον. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Χριστῷ ἠκολούθησας, καταλιπὼν τὰ τῆς γῆς, καὶ βίον ἰσάγγελον, ἐπολιτεύσω σαφῶς, ὡς ἄσαρκος Ὅσιε· σὺ γὰρ ἐν ταῖς ἐρήμοις, προσχωρῶν θείῳ πόθῳ, σκίλλη πικρᾶ τὴν πάλαι, πικρὰν γεῦσιν ἀπόσω. Διὸ Κυριακέ θεοφόρε, ἀξίως δεδόξασαι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Ἦ συνήθης Στιχολογία, οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Κυριακέ, γένοιο πρὸς Θεὸν μοι προστάτης.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Ποίημα Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου.

Ῥοδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἄσμα ἀναπέμψομεν.

Κλέος θείας γνώσεως Χριστέ, παράσχου μοι καὶ χάριτος, τὸν ὄσιον ἀξίως, Κυριακὸν ὑμνῆσαι, ταῖς τούτου ἐντεύξεσι· σὺ γὰρ τῶν ὑπὲρ λόγον, ὁ ταμίας σοφῶν διδαγμάτων.

Ἦ ὕμνον προσκομιζόντά σοι νῦν, Κυριακέ μακάριε, εὐμενῶς δεδεγμένος, τῆς θείας μετασχεῖν με, Χριστὸν καθικέτευε, αἴγλης καὶ φωταυγίας, καὶ τῆς ὄντως τυχεῖν σωτηρίας.

Ῥώμη τοῦ Δεσπότη κραταιᾶ, ῥωννύμενος τοὺς ἄρχοντας, Κυριακέ παμμάκαρ, τοῦ σκότους ἐτροπώσω· τοῖς τούτου δὲ ἴχνεσι, Πάτερ ἀκολουθήσας, πρὸς τὴν ἄνω κατήντησας λῆξιν.

Ἦ ἴσῃν ἐνεδείξω ἐπὶ γῆς, πρὸς Ἀσωμάτους ἄμιλλαν, ὄλον καθυποτάξας, σαρκὸς τῷ ζωηφόρῳ, τὸ φρόνημα Πνεύματι· ὅθεν ἐν οὐρανοῖς νῦν, συγχορεύεις αὐτοῖς Θεοφόρε. Θεοτοκίον.

Κλιμαξ ἀνεδείχθης νοητή, ἦν Ἰακώβ τεθέαται, ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, δι' ἧς ἀρρήτῳ λόγῳ, κατήλθεν ὁ ἄσαρκος, σὰρξ ἀτρέπτως γενέσθαι, ὑπὲρ λόγον ἐκ σοῦ Θεοτόκε.

Ῥοδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ἀόκνως διήνυσας, τὴν τρίβον τῆς ζωῆς· ἐκ γὰρ βρέφους ἐπόθησας, τὸν Κτίστην σου Ὅσιε, ὃν διψῶν ἐξεζήτηεις, ἐλάφου μιμούμενος, τὸν δρόμον ἐφ' ὑδάτων πηγᾶς.

Καρδίας τοῖς πίναξιν, ἐγγραφείσας τῆς σῆς, δεδεγμένος Θεσπέσιε, δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ὡσπερ ἔμψυχος βίβλος, ἐμπράκτως ἐτήρησας, Χριστοῦ τὰς ζωτικὰς ἐντολάς.

Ἐκράτησας Ὅσιε, ἐν νηστείαις γαστρός, τῆς λιχνώδους ὀρέξεως, καὶ τὴν ὑπόγαστρον ἠδονὴν συννεκρώσας, ἀγνεῖα συνέζησας, Πάτερ διὰ βίου παντός.

Γηθόμενος ἔμφρονα, τῇ Τριάδι ναόν, σαυτὸν κατεσκεύασας, τὸν νοῦν καθηράμενος, καὶ τὸ σῶμα καὶ πνεῦμα, Τρισμάκαρ καὶ γέγονας, δοχεῖον τρισηλίου φωτός.

Θεοτοκίον.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ παρθένος ἔμεινας, Μῆτερ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δι' καιὸς ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· » οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς ἄνω ἐφιέμενος, ὑπερκοσμίου ζωῆς, τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, ὡς διαπίπτουσαν, κατέλιπες Ὅσιε· ὅθεν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ σπηλαίοις οἰκήσας, πόλεως οὐρανοῦ, ἀνεδείχθης πολίτης· ἐν ἧ τῶν ἐκτελούντων τὴν σὴν, μνήμην μνημόνευε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας ἄχραντε, τῷ θεῷ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν ἐν πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δησωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ῥοδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ἐφριξε σοῦ ἥλιος, τὸ ἐγκρατὲς καὶ στερρόν, δι' ἐτῶν σε, πλείστων ὀργιζόμενον, μὴ δυνηθείς, ὄλως κατιδεῖν, μήτε ἐν ἡμέρᾳ, τροφῆς μετέχοντα Ὅσιε, εὐτόνως μελωδοῦντα, ἀγρυπνίας ἀπαύστοις· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμοις Καινῆς, καὶ Παλαιᾶς Διαθήκης σοφέ, ἐν συνέσει, μάκαρ τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν, ἐμμελετῶν ἅπαν ἀρετῆς, εἶδος ἀπεμάξω, σοφῆς μελίσσης τὸν τρόπον ζηλῶν, καὶ σκευὸς χρηματίσας, ἐκλογῆς ἀνεβόας· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὀλβος τρυφῆς, καύχημα καὶ ἀγαλλίαμα, τῶν Ὀσίων, πέφυκας Χριστὲ ὁ Θεός· ὅθεν ποθῶν, σὲ Κυριακός, πάντα τὰ ἐν κόσμῳ, τερπνὰ λελόγισται σκύβαλα· διὸ καὶ ἐν ἐρήμοις, ἐρωτικῶς ἀβάτοις, κατετρύφα τῆς σῆς ὠραιότητος.

Ἰσμεν ποτέ, Μερρῶς γλυκάναντα νάματα, τὸν Προφήτην· σκίλλης δὲ πικρὰν ἐδωδήν, μεταβαλὼν, σὺ Κυριακέ, εἰς γλυκεῖαν γεῦσιν, τὴν παρρησίαν δεικνύεις σαφῶς, πρὸς Κύριον τὸν ὄντως, τοὺς αὐτοῦ ὑπηρέτας, θεϊκῆ δυναστεῖα δοξάζοντα.

Ὁ φοιτητής, καὶ μιμητής τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, τοῦ ἰκέτου σεληνιαζόμενον, σὺ τὸν υἱόν, διὰ προσευχῆς, οἴκτῳ θεραπεύεις, πρὸς τούτου χάριν δεξάμενος, τὰς νόσους φυγαδεύειν, καὶ δαιμόνων τὰ στίφη, ἀπελαύνειν τῷ τύπῳ τοῦ θεοῦ Σταυροῦ.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε· σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον, χριστιανῶν, τεῖχος καὶ λιμὴν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καὶ σφῆζεις ἐκ κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Ῥοδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Πρὸς Χριστοῦ δεδεγμένος, τὴν ἀκαταμάχητον χάριν τοῦ Πνεύματος, καταβέβληκας μὲν, κατὰ κράτος δεινούς κοσμοκράτορας· ψυχικῶν παθῶν δέ, Κυριακὴ ἐπικρατήσας, ἀπαθείας στεφάνῳ κατέσπεσαι.

Ῥωμαλέος ἐδείχθης, πόνους τῆς ἀσκήσεως, ἐγκαρτερήσας στερρῶς, μέχρι γήρωος μείνας, βαθυτάτου ἀνένδοτος Ὅσιε, ἐν ἐρήμοις ὥσπερ, βασιλικῶν αὐλῶν θαλάμοις, σὺν πολλῇ ἁρμονίᾳ διαιωόμενος.

Ὀλονύκτους ἀνύων, μάκαρ ἀγρυπνίας, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδημῶν, ἀμετεωρίστως, δι' εὐχῆς τῷ ἀύλω ὠμίλεις Νοῖ, καὶ λαμπρὰς ἐδέχου, Κυριακὲ φωτὸς ἀκτῖνας, φεγγοβόλους, τὸν νοῦν ἐλλαμπόμενος.

Σελασφόρου πλησθεῖσα, καὶ προφητικῆς, ἀναρρήσεως Ὅσιε, ἡ σεπτὴ σου γλῶσσα, προηγόρευσε τῆς τυραννούσης ποτέ, Ὠριγένους λύμης, φρενοβλαβοῦς καὶ ψυχοφθόρου, παντελῆ καὶ τελείαν καθαίρεσιν.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς ἐμυθήθη, Προφητῶν ὁ σύλλογος τὰ σὰ μυστήρια· οὐρανοῦ γὰρ πύλην, ὁ Δεσπότης σε ἔδειξεν ἄχραντε, καὶ ἐκ σοῦ Παρθένε, σωματωθεὶς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ἀνέτειλεν ἥλιος.

Ὡδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Θεὸς θετὸς γεγονῶς, Χριστοῦ θεώσει τοῦ φύσει Θεοῦ, τῆς φύσεως ἀλγεινάς, πηρώσεις ἀνθρώσας, νοσοῦντας ἰώμενος, δαιμονῶντας αὐθις, θεραπεύων θεία χάριτι.

Ἐξέφυγες τοῦ πρὸς σέ, φοιτῶντος πλήθους τὴν ὄχλησιν, καὶ πάλιν τοὺς φοβερούς, χειμάρρους κατέλαβες, ἐκκλίνων ἀοίδιμε, τῶν κενῶν ἐπαίνων, ἀνθρώπων τὸ δοξάριον.

Ὀνειρίου δίκην φθαρτοῦ, τοῦ κόσμου πᾶσαν τὴν δόξαν ὀρῶν, τοῦ μόνου ζῶντος Θεοῦ, τῆς δόξης τῆς κρείττονος, ἐπόθησας μέτοχος, σοφὲ χρηματίσαι, ἥς ἐνδίκως κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τὸν ἄναρχον, ὡς Ἅγιον ἱερόν, τὸν Κτίστην ἐχώρησας, ὡς θρόνος πυρίμορφος φέρεις τὸν Δεσπότην, Θεομητορ πάσης κτίσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς » σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς » σωτηρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ὡς ὑπερμάχῳ κραταιῷ καὶ ἀντιλήπτορι, ἡ σέ τιμῶσα ἱερὰ Λαύρα ἐκάστοτε, ἐορτάζει τὰ μνημόσυνα ἐτησίως. Ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐξ ἐχθρῶν ἐπεμβαίνόντων ἡμᾶς φρούρησον, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ὀσίου Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.

Στίχ. Σκίλλης ἀμύνη, Κυριακέ, πικρία

Γεῦσιν γλυκεῖαν, ἥ θανεῖν κατεκρίθης.

Σκίλλοβόρος δ' ἐνάτη μῦσεν εἰκάδι Κυριακός.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐκ πόλεως Κορίνθου, πατρὸς Ἰωάννου, πρεσβυτέρου τῆς ἐν Κορίνθῳ Ἐκκλησίας, καὶ μητρὸς Εὐδοκίας, ἀνεψιὸς Πέτρου ἐπισκόπου, ἀναγνώστης τὴν τάξιν. Ἔτος δὲ ὀκτωκαιδέκατον ἀνύων, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα καταλαβόν, παρὰ τοῦ μεγάλου Εὐθυμίου γίνεται μοναχός· πολλήν τε ἐπιδειξάμενος ἄσκησιν, καὶ τοὺς τὰ Ὠριγένους φρονοῦντας ἐλέγξας, καὶ πολλὰ θαύματα τῆ συνεργίᾳ Χριστοῦ τελέσας, ἐν βαθυτάτῳ γήρα τὸν βίον ἀμείβει.

Ἦν δὲ πρᾶος καὶ εὐπρόσιτος, καὶ ἐκ θείας ἀποκαλύψεως περὶ τῶν μελλόντων προλέγων, μέγεθος ἔχων σώματος, μετὰ καὶ τινος εὐπρεπείας καὶ χάριτος, σῶα πάντα τὰ τοῦ σώματος μέρη φυλάττων, μὴ μετασχόντα τῆς ἀπὸ τοῦ χρόνου φθορᾶς, ἐπὶ τινος χρόνους καθηγησάμενος τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Χαρίτωνος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἑκατὸν πενήκοντα Μαρτύρων τῶν ἐν Παλαιστίνῃ· καὶ τῶν ἁγίων Μαρτύρων Τρύφωνος, Τροφίμου, καὶ Δορυμέδοντος· καὶ τῆς ἁγίας Μάρτυρος Πετρωνίας.

Στίχ. Είφει κλίνασα τὴν κάραν, Πετρωνία,
Ψυχῆς ἐρείδεις ὄμμα τῆ θεία πέτρα.
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τῆς ἀγίας Μάρτυρος Γουδελίας.

Στίχ. Σοὶ τὴν κεφαλὴν τῆ κεφαλῆ τῶν ὄλων,
Χριστέ, προσῆξεν ἐκ ξίφους Γουδελία.
Αὕτη, χριστιανὴ οὖσα, καὶ πολλοὺς τῶν Περσῶν πρὸς τὴν τῶν χριστιανῶν
ἐπιστρέφουσα πίστιν, ἐκρατήθη ὑπὸ Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν· καὶ πολλὰ
τιμωρηθεῖσα, καὶ μὴ πεισθεῖσα θῦσαι τῷ πυρί, εἰς φυλακὴν ἐνεβλήθη,
λιμοκτονηθεῖσα ἐπὶ χρόνοις πολλοῖς. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβληθεῖσα τῆς φυλακῆς, καὶ μὴ
πεισθεῖσα τὸν Χριστὸν ἀρνήσασθαι, πρῶτον μὲν ἐξεδάρη τῆς κεφαλῆς τὸ δέρμα· εἶτα
προσηλωθεῖσα τῷ ξύλῳ καὶ καθηλωθεῖσα ἰσχυρῶς, παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτῆς ψυχὴν
τῷ Κυρίῳ.
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τῶν ἀγίων Μαρτύρων Κασδόου καὶ Κασδόας.

Στίχ. Αθλοῦσιν ἄμφω Κασδόος καὶ Κασδόα,
Ὁ μὲν σπαθισθεῖς, ἡ δὲ θλασθεῖσα ξύλῳ.
Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τῶν ἀγίων Μαρτύρων Δάδα καὶ Γοβδελαᾶ, υἱοῦ Σαβωρίου
βασιλέως Περσῶν.

Στίχ. Εἴφει μεληδὸν σῶμα πᾶν τετμημένος,
Τὸ πνεῦμα σφῆζει, Μάρτυς Ὑψίστου Δάδα.
Ὁ Γοβδελαᾶς πείρεται τοῖς καλάμοις,
Τὸν καλάμῳ τυφθέντα Χριστὸν μου σέβων.
Ἐν ταῖς ἡμέραις Σαβωρίου βασιλέως Περσῶν, πατὴρ τοῦ Ἁγίου Γοβδελαᾶ, ἦν τις
Δάδας ὄνομα, χριστιανός, πρῶτος τοῦ παλατίου, προσφιλέστατος καὶ συγγενὴς τοῦ
βασιλέως· καὶ ἀποσταλεὶς ἄρχειν εἰς τὰς ὑπ' αὐτὸν χώρας, ἐσέβετο τὸν Χριστὸν ἐν
φανερῷ· καὶ διαβληθέντα πρὸς τὸν βασιλεῖα παρά τινος, ἐπεὶ ἀπεστάλη πρὸς αὐτὸν
Ἀδραμέλεχ, ὁ πρῶτος τῶν αὐτοῦ μεγιστάνων, μαθεῖν τὸ ἀληθές, εὗρεν αὐτὸν ἐν
ἀληθείᾳ τὸν Χριστὸν σεβόμενον καὶ ἔγραψε τῷ βασιλεῖ περὶ τούτου. Ὁ δὲ βασιλεὺς
δι' ἀντιγραφῆς αὐτοῦ δέδωκεν αὐτῷ ἐξουσίαν κατὰ παντὸς χριστιανοῦ. Ταύτην τὴν
ἀντιγραφὴν ἀπέστειλε διὰ Γοβδελαᾶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· ἦν καὶ δεξάμενος,
συνεδριάζοντος αὐτῆ τοῦ Γοβδελαᾶ, ἤρξατο ποιεῖν τὴν ἐξέτασιν.
Ἀνακρίναντες δὲ αὐτὸν ἐπιμελῶς καὶ τὰ συντείνοντα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν
ὀμιλήσαντες, εὗρον τὸν Ἅγιον ὀλοψύχως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν
πιστεύοντα καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προθύμως ἀποθανεῖν βουλόμενον. Τότε κάμινον
λαυροτάτην ἀνάψαντες, ἐν αὐτῇ τὸν Ἅγιον βληθῆναι προσέταξαν. Ἀναφθείσης δὲ
αὐτῆς ἐπὶ πολὺ καὶ εἰς ὕψος ἀρθείσης τοσοῦτον, ὥς καταπλήττειν τοὺς βλέποντας,
ἀγαγόντες τὸν Ἅγιον Δάδαν, πρὸς τὸ ἐναπορρίφῃναι ταύτη μὴ πειθόμενον, ὥς ἤδη
πλησίον ἢ κάμιнос τοῦτον εἶχε καὶ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ
ἐδέξατο, ἐσβεσμένην ταύτην ἰδόντες καὶ ὕδωρ ἀντὶ φλογὸς βλύσασαν, ἐξέστησαν ἐπὶ
τῷ παραδόξῳ τούτῳ θαύματι.
Ὁ τοῦ βασιλέως οὖν υἱὸς Γοβδελαᾶς, Προσφιλέστατε Δάδα, εἶπε, τίς σε τὰς τοιαύτας
μαγείας ἐδίδαξεν; Ὁ δὲ πρὸς αὐτόν· Εἶθε καὶ αὐτὸς παρὰ τοῦ ἐμοῦ Διδασκάλου
ἠξιώθης μαθεῖν. Καὶ ὁ Γοβδελαᾶς, Ἐὰν πιστεύσω, ἔφη, τῷ Χριστῷ σου, δυνήσομαι
κἀγὼ τοιαῦτα ποιεῖν; Ὁ Δάδας εἶπεν· Οὐ μόνον ταῦτα ποιήσεις, ἀλλὰ καὶ
συμβασιλεύσεις αὐτῷ. Καὶ προστάξας ἀναφθῆναι κάμινον ὁ Γοβδελαᾶς,
ἐπικαλεσάμενος τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα εὐθέως κατέσβεσεν αὐτὴν καὶ προσπεσὼν τῷ
Ἁγίῳ, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ.

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἄδραμέλεχ, ἀπελθὼν ἀνήγγειλε πάντα τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀκούσας, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γοβδελαᾶς χριστιανὸς γέγονε, ράβδους ἀκανθώδεις κοπήναι προσέταξε καὶ ὑπὸ τεσσάρων τούτων στρατιωτῶν τύπτεσθαι· τούτων δὲ ἀτονησάντων, ἕτεροι ἀντ' αὐτῶν εἰσήχησαν. Ὁ δὲ Ἅγιος τυπτόμενος καθ' ὅλου τοῦ σώματος, ὑπομονὴν δοθῆναι αὐτῷ σιωπηλῶς προσήχετο τῷ Θεῷ· καὶ Ἄγγελος αὐτῷ φανείς, ἐνίσχυσε λέγων· Θάρσει, μετὰ σοῦ γάρ εἰμι. Καὶ καθειρχθεῖς, διεβίβασεν ἐν τῇ φυλακῇ ἡμέρας πέντε.

Εἴθ' οὕτω, Γαργάλου τινὸς ἐκ τοῦ βασιλέως κατὰ τε τοῦ Ἁγίου τὴν ἐξουσίαν λαβόντος καὶ κατὰ πάντων τῶν χριστιανῶν, τῆς φυλακῆς ἐξαχθεῖς καὶ τοῖς βουνεύροις τυπτόμενος ὁ Ἅγιος, προσήχετο, ἀναθεματίζων τὸ πάτριον σέβας. Τότε ὁ Γάργαλος δύο λώρους προσέταξεν ἐκβληθῆναι ἀπὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἁγίου ἄχρι τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, εἰπὼν· Πάντως ἐλθὼν ὁ Χριστὸς σου ἀποκαταστήσει σε ὑγιῆ. Καὶ τούτου γενομένου, δῆσας αὐτὸν ἀσφαλῶς ἐναπέθετο τῇ εἰρκτῇ. Λυθέντων δὲ αὐτομάτως τῶν δεσμῶν καὶ τοῦ Ἁγίου ἀθρόον ὑγιοῦς ἀποκαταστάτος, ὥσπερ πρότερον ἦν, ἰδὼν αὐτὸν ὁ Γάργαλος ἐξέστη· καὶ ἀπελθὼν ἀπήγγειλε τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ πρὸς αὐτόν, Ἀπόκτεινον, ἔφη, τὸν δυσσεβῆ· οὐ γὰρ υἱὸς μου ἐστίν, ἀλλ' ἐπίβουλος, ἐπεὶ ἐπίστευσεν εἰς Χριστόν.

Ἐμβάλων οὖν σούβλαν πεπυρωμένην εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ καὶ διαβιβάσας εἰς τὸ ἕτερον, ἀπέθετο ἐν τῇ φυλακῇ. Προσευχομένου δὲ αὐτοῦ, ἐλθὼν Ἄγγελος Κυρίου, ἤρε τὴν σούβλαν καὶ ἰάσατο αὐτόν. Ἰδὼν δὲ ὁ Γάργαλος, ἐπὶ βουνεύροις τούτον καταξάνας, καθεῖρξε. Καὶ τῇ ἐξῆς πάλιν ροῖναις ράβδοις ἔτυπεν. Εἴθ' οὕτως, ὀγγίνοις σιδηροῖς τὰς πλευρὰς αὐτοῦ καταξαίνων ἀφειδῶς, ἔλεγεν· Ἴδωμεν, εἰ ἔλθῃ ἄρτι ὁ Χριστὸς σου καὶ ἰάσεται σε· καὶ ὡς μόνον προσηύξατο ἐν τῇ φυλακῇ ὢν, παρευθὺς τὴν ἴασιν ἔλαβε, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ἰδόντες δὲ αὐτόν οἱ ἐν τῇ φυλακῇ οὕτως ἔχοντα, ἐξέστησαν λέγοντες· Μέγας ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν.

Ὁ δὲ ἄρχων, θυμωθεὶς ἐκέλευσεν ὀγκίνους σιδηροῦς βληθῆναι κατὰ τῶν ὤμων αὐτοῦ, καὶ κρεμασθῆναι ἀπὸ ὥρας τρίτης μέχρι ἐνάτης. Καὶ τούτου γενομένου, ὁ Ἅγιος καὶ ἀπηρωρημένος ὢν, προσήχετο καθ' ἑαυτόν· καταχθεῖς δὲ ἐκεῖθεν, τῇ φυλακῇ καὶ αὐθις κατησφαλίσθη. Ἡ οὖν μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐπεθύμουν αὐτὸν θεάσασθαι, ἀλλ' ἐφοβοῦντο τὸν βασιλέα.

Ὑπομνησθεῖς δὲ ὁ βασιλεὺς, λέγει τῷ Γαργάλῳ· Ἔτι ζῆ ὁ Γοβδελαᾶς ὁ μάγος; Ὁ δὲ, Ναὶ βασιλεῦ, ἔφη· πολλὰ μὲν ἐνεδειξάμην δεινὰ εἰς αὐτόν, ἔτι δὲ ζῆ. Τότε ὁ βασιλεὺς προσέταξεν ἀποσπασθῆναι τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τένοντος, καὶ καλύψαι τὴν ὄψιν αὐτοῦ· καὶ πάλιν ρίφθεις ἐν τῇ φυλακῇ, ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Τῇ δὲ ἐξῆς μαθὼν ὅτι ζῆ, τοὺς ὄνυχας τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν αὐτοῦ ἐκριζώσας καὶ τοὺς τέσσαρας γομφίους μύλωνας τῶν ὀδόντων αὐτοῦ ἐρρίπεν αὐτόν ἐν τῇ φυλακῇ ὡς κύνα τεθνηκότα, προστάξας μὴ δοθῆναι αὐτῷ ὕδωρ, μηδέ τινα εἰσελθεῖν πρὸς αὐτόν. Ἀφίκετο δὲ πρὸς αὐτόν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ καὶ δέδωκεν αὐτῷ ὕδωρ, εἰπούσα τῷ δεσμοφύλακι· Εἰ τὸ γεγονός κατάφωρον τι ποιήσης, τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθήσῃ. Καὶ μέχρι μὲν τούτου τὰς ἰάσεις ἐδέχετο, ὡς μὴ πεπαγωμένης οὔσης καὶ στερεᾶς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς. Παγιωθείσης δὲ τῆς πίστεως αὐτοῦ, ἰάσεις μὲν οὐκ ἐδέχετο, ὑπομονὴν δὲ καὶ παρρησίαν καὶ προθυμίαν ἐν ταῖς βασάνοις λαμβάνων, τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιλάμπει τετραυματισμένος ὢν, ἔχαιρε καὶ ἐτέρους ἐθεράπευε καὶ πάντες ἐθαύμαζον ἐπὶ τούτοις.

Γάργαλος δὲ τις ἕτερος μάγος, ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ὢν χάριν πολλῶν κακῶν, ὢν διεπράξατο, ἰδὼν τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ γινόμενα ἐνδοξὰ τε καὶ ἐξαίσια ἐν τῇ φυλακῇ, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, λέγων· Δέομαί σου, δοῦλε τοῦ Θεοῦ, μνήσθητί μου ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ σου. Ὁ Ἅγιος εἶπε· Πίστευσον εἰς αὐτόν καὶ ῥύσεται σε ἐκ πάντων τῶν κακῶν σου. Ὁ Γάργαλος εἶπε· Πιστεύω εἰς σέ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ· καὶ προσεκολλήθη τῷ Γοβδελαᾶ. Καὶ τῇ ἐξῆς καθήσας ὁ ἄρχων,

παρέστησεν ἀμφοτέρους· καὶ ἀποδύσας τὸν Γάργαλον, προσέταξε τύπτεσθαι ράβδοις. Τυπτόμενος δὲ καὶ εἰς οὐρανὸν ἀποβλέπων, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἔλεγε, διὰ τὸ ὄνομά σου πάσχω, ἐνδυνάμωσόν με. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, παρέθετο τὴν ψυχὴν τῷ Κυρίῳ. Τὸν δὲ ἅγιον Γοβδελαῖν βαλὼν εἰς τεκτονικὸν κοχλίαν, κατέθλασε τοὺς πόδας αὐτοῦ. Εἴθ' οὕτω σφαίρας σιδηρᾶς ἐκπυρώσας, τὰς μασχάλας αὐτοῦ κατέκαυσεν.

Ἐμβληθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν φυλακὴν, οἱ δέσμιοι χριόμενοι ἐκ τῶν ἰχώρων τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, ἐθεραπεύοντο ἐκ τῶν πληγῶν, ὧν ἐπεφέροντο ἐκ τῶν μαστίγων· ἀλλὰ καὶ ἀσθενεῖς εἰσερχόμενοι, ῥῶσιν ἐλάμβανον, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ἀκούων δὲ ὁ ἄρχων ἠπίσκει· καὶ μετὰ πεντεκαίδεκα ἡμέρας ἐξαγαγὼν αὐτὸν τῆς φυλακῆς εὗρεν αὐτὸν ὀλόκληρον, σῶον καὶ ὑγιὴ καὶ ἰδὼν ἐξέστη. Καὶ βαλὼν εἰς λέβητα πίσσαν καὶ τέαφον καὶ ἐκκαύσας αὐτὸν σφοδρῶς, προσέταξεν ἐν τούτῳ βληθῆναι τὸν Ἅγιον. Ὁ δὲ Ἅγιος, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ προσευξάμενος, ἐβλήθη ἐν τῷ λέβητι.

Τούτου δὲ διαβράγენტος, ἐξῆλθεν ὁ Ἅγιος ὑγιής, μηδοπωσοῦν μολυνθεὶς παρ' αὐτοῦ. Τότε σκεψάμενος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ὁ Γάργαλος ἐσταύρωσε τὸν Ἅγιον ἐπὶ ξύλου γυμνὸν καὶ ἐτόξευον αὐτὸν ἐπὶ ὥρας πολλὰς πλῆθος λαοῦ πολὺ. Καὶ ἦν ἰδεῖν πρᾶγμα παράδοξον· οὐ μόνον γὰρ ὁ Ἅγιος ἄτρωτος ἔμενεν, ἀλλὰ καὶ τὰ πεμπόμενα κατ' αὐτοῦ βέλη ἐν τῷ ἀέρι ἀπώρηντο· τοῦτο πάντας ἐξέπληξεν. Ὁ τὴν βουλήν δὲ ταύτην δούς, ἐπεὶ, τείνας τὸ τόξον κατὰ τοῦ Ἁγίου, τοῦ βέλους ἀνακάμψαντος, τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ὀφθαλμὸν ἐτρώθη, δεδήλωκεν αὐθις τῷ βασιλεῖ πάντα.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, ταῦτα μαθὼν, ἀπέστειλε Κασδόαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, κατηγῆσαι τὸν Γοβδελαῖν· ἢ καὶ ἀπελθοῦσα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ κατηγηθεῖσα, γέγονε χριστιανή. Θυμωθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ, προσέταξε ταθῆναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ ράβδοις τύπτεσθαι· οὗ γενομένου, ἔρριπεν αὐτὴν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. Ἡ δὲ Κασδόα, κειμένη ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ὀδυνωμένη ἀπὸ τῶν προσενεχθεισῶν αὐτῇ μαστίγων, φησὶ πρὸς τὸν Ἅγιον· Εὐῖξα ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι οὐ δύναμαι ὑπενεγκεῖν τὰς βασάνους. Ὁ δὲ Ἅγιος· Ἡ πρὸς Θεὸν σου πίστις μὴ ἐκλίπη καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Χριστόν, εἰς ὃν ἐπίστευσας, ὅτι οὐ μὴ σου ἄψηται βάσανος, οὐδ' οὐ μὴ πειραθῆς ἐτέρων βασάνων.

Ἐξαγαγὼν δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν ἅγιον Γοβδελαῖν, προσέταξε δεθῆναι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ῥιφῆναι εἰς τοὺς μύλωνας ἵππους, ὅπως καταπατηθῆ ὑπ' αὐτῶν δι' ὅλης τῆς νυκτός· οὗ γενομένου, ἀβλαβῆς διεφυλάχθη εὐλογῶν τὸν Θεόν. Πρωίας δὲ εὐρεθεὶς σῶος καὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ἐξέστησεν ἅπαντας. Τότε σούβλας πυρώσας, κατέκαυσεν αὐτόν· εἴθ' οὕτω, δύο ὀγκίνους κελεύει βληθῆναι εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ κρεμασθῆναι εἰς δύο ξύλα, ἀπέχοντα ἀλλήλων ἀπὸ πηγῶν τριῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος, καὶ ἀπηωρημένος ὢν, προσηύχετο.

Δαδιῆς δὲ καὶ Αὐδιῆς, χριστιανοὶ ὄντες, παρειστήκεισαν ἀπογραφόμενοι τὰ τοῦ Μάρτυρος ἄλλα ἐν τῷ κρυπτῷ διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως· πρὸς οὓς ὁ Ἅγιος εἶπεν· Εἰ δυνατόν ὑμῖν, ἀγάγετέ μοι ὕδωρ καὶ ἔλαιον πρὸς τὸ βαπτισθῆναί με· εἰ δὲ ἀδυνάτως ἔχετε, εὐξασθε, ἵνα τοῦτο γένηται. Ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, ἰδοὺ νέφος μικρόν, ὡς ὀμίγη, ἐπεσκίασε τὸν Ἅγιον καὶ ἐξέχεε κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἔλαιον καὶ ὕδωρ κρουνηδὸν καὶ ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἐδέξω τὸ ἅγιον Βάπτισμα δοῦλε τοῦ Θεοῦ Γοβδελαῖ· καὶ ἐφάνη τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς φῶς καὶ εὐωδία γέγονεν οὐκ ὀλίγη. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἅγιος τῆς φωνῆς ἐν τῷ ξύλῳ κρεμάμενος, προσηύξατο πρὸς τὸν Θεόν, εὐχαριστῶν καὶ δοξάζων αὐτόν.

Καταγαγὼν δὲ τοῦτον ὁ Γάργαλος ἐκ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὀξύνας καλάμους, προσέταξεν ἅπαν τὸ σῶμα αὐτοῦ κατακεντηθῆναι ἀπὸ ποδῶν ἄχρι κεφαλῆς. Ὁ δὲ ἅγιος Μάρτυς ἐπὶ πολλὰς τὰς ὥρας κατακεντούμενος καὶ πρὸς Θεὸν εὐχόμενος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν.

Τότε ὁ Γάργαλος, δῆσας τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐν σπαρτίῳ καὶ ἵπποις ἀγρίοις τοῦτο προσδήσας, ἐκέλευσε γυμνὸν τὸ σῶμα ἔλκεσθαι εἰς τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόπους,

ὅπως αἱ σάρκες αὐτοῦ πᾶσαι διαμερισθῶσι τῇ γῆ καὶ ταῖς πέτραις· ὃ καὶ γέγονε. Τὸ δὲ περιλειφθὲν αὐτοῦ σῶμα κόψας εἰς τρεῖς μερίδας, διεσκόρπισεν· ὅπερ λαβόντες πολλοῦ τιμήματος οἱ προμνημονευθέντες ἄνδρες χριστιανοί, οἱ καὶ πρεσβύτεροι ὑπῆρχον, Δαδῆς καὶ Αὐδῆς καὶ Ἀρμαζαδὰκ ὁ διάκονος, ἀπήγαγον ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν καὶ ἀρώμασι καὶ σινδόσιν εἰλίσαντες, κατέθεντο ἐπιμελῶς.

Τὸν δὲ ἅγιον Δάδαν τὸν ἐνδοξότατον, τὸν καὶ συγγενῆ τοῦ βασιλέως, πρότερον πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως βασάνισαντες, κατέκοψαν μεληδόν· καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς ἐν Κυρίῳ ἐτελειώθη. Φιλόθεοι δέ τινες, λαβόντες αὐτοῦ τὰ συγκοπέντα λείψανα καὶ κηδεύσαντες, κατέθεντο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ. Ψαλλόντων δὲ καὶ τῶν προμνημονευθέντων τριῶν ἀνδρῶν δι' ὅλης τῆς νυκτός, περὶ τὸ μεσονύκτιον εὐρέθη καὶ ὁ ἅγιος Γοβδελαῆς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ φησίν· Ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ, ἀδελφοί, καὶ στῆτε ἐδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι, καὶ μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. Οἱ δέ, ὡς εἶδον αὐτόν, ἐχάρησαν. Εἶπε δὲ αὐτοῖς πάλιν· Καὶ δῶν ὑμῖν Κύριος τὸν μισθὸν ὑπὲρ ὧν μοι πεποιήκατε.

Εἶτα κλίνας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν Δαδῆν, λέγει· Λάβε τὸ κέρασ τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ ἁγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰσελθε εἰς τὸν περίβολον τοῦ βασιλέως καὶ χρίσον Κασδόαν τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ μετάδος αὐτῇ τοῦ ἁγίου Σώματος. Ὁ δέ, λαβὼν αὐτά, ἐπορεύθη. Καὶ ὡς κατέλαβε τὴν θύραν, ὤφθη αὐτῷ Ἄγγελος Κυρίου καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτῷ· καὶ βαπτίσας αὐτὴν ὁ ἱερεὺς καὶ μεταδοὺς αὐτῇ τοῦ Δεσποτικοῦ Σώματος, εἶπεν· Ἄπελθε καὶ κάθειυδε ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ εὐθέως λαβὼν ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ἀπῆλθε πρὸς οὐρανούς. Πρωίας δὲ εἰσελθοῦσα ἡ μήτηρ αὐτῆς καὶ εὐροῦσα ταύτην τελειωθεῖσαν, ἀπῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ λέγει αὐτῷ· Τοῦ λοιποῦ, βασιλεῦ, χαῖρε, σὺ καὶ ἡ βασιλεία σου· ὁ υἱός μου, ὡς μυρίων φονευτῶν ἐγκλήματα μόνος ἔχων, μυριοπλασίως τιμωρηθεῖς, τοῦ ζῆν παρὰ σοῦ ἀπηλλάγη. Ἴδου νῦν καὶ ἡ θυγάτηρ μου, ὡς φονεύτρια τοῦ ἰδίου πατρός, γυμνὴ ὡσπερ ληστής ταῖς ἀκανθώδεσι ράβδοις καταξανθεῖσα, καὶ αὐτὴ ἐτελεύτησε. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀνάληγτος ἐκεῖνος καὶ αἰμοβόρος βασιλεύς, οὐδοπασοῦν ἐκάμφθη πρὸς οἶκτον.

Ἡ δὲ βασίλισσα, λαβοῦσα ἀρώματα πολυειδῆ καὶ ἠδύπνοα, ἐμύρισε τὸ λείψانون τῆς Ἁγίας αὐτῆς θυγατρὸς, καὶ πορφύρα βασιλικῆ εἰλίσασα, κατέθετο μετὰ Γοβδελαῆ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, εἰς δόξαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν, ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόμου καὶ λόγων θεοπνεύστων, κατεγλύκανε τὸν λάρυγγα μελέτη, ὑπὲρ μέλι ὁ σός, πιστότατος θεράπων, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, μελωδῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μάκαρ θεσπέσιε προσάγοις, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Θεῷ κεκαθαρμένους, ἐξ ἰλῦος παθῶν, πρεσβείαις σου βοῶντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλην τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν, εἰσφίκισατο Χριστέ· σοῦ ἔραστήν γάρ, τοῦ ἀφράστου φωτός, ὀλόψυχος ὑπῆρχε, Κυριακὸς κραυγάζων σοι· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἴνα λεόντων διαδράση, τὴν ὠμότητα Δανιὴλ ἐδοξάσθη· ὑπουργοῖς δὲ αὐτοῖς, ἐκέχρητο προστάσεων, Κυριακὸς κραυγάζων σοι· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πράξει προσθεῖς τὴν θεωρίαν, Τρισυπόστατον ἐκήρυξας οὐσίαν, ἐν Πατρὶ καὶ Υἱῷ, καὶ Πνεύματι κραυγάζων, Κυριακὸς θεόληπτε· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σβέσον τὴν φλόγα τῶν παθῶν μου, καὶ κατεύνασον αἰρέσεων τὴν ζάλην Θεομητορ· καὶ γάρ, σὲ ἔχομεν προστάτιν, χριστιανοὶ καὶ πρόμαχον, καὶ σὲ πίστει ἀνυμνοῦμεν.

Ῥδὴ η'. Νικηταὶ τυράννου.

Ῥοαῖς τῶν δακρῦων, ἤρδευσας Μακάριε τὴν ἱεράν σου, κατανύξει θεία ψυχὴν, καὶ πολύκαρπον ἔδειξας μέλπων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Θεοσβίτης πάλαι, αὐχμῶ κατεξήρανεν ὄμβρων ψεκάδας· ὑετοῦ δὲ χύσιν, ἐν ἀκμῇ κατήγαγες θέρους σὺ Μάκαρ, Εὐλογεῖτε μέλπων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺ τῶν κακοδόξων, τὴν ἀπάτην ἤλεγξας τοῦ Ὠριγένους, γενναίοις ἀγῶσι, μαθητῶν τοῦ λήρου τε καὶ μυθολόγου, Εὐλογεῖτε μέλπων, εὐσεβῶς τὸν Κύριον πᾶσα ἢ κτίσις, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Τριάδος μίαν, εὐσεβῶς ἐδίδαξας Πάτερ οὐσίαν, τρισὶν ἐν ἡλίοις, ὥσπερ μίαν αἴγλην τε καὶ λαμπηδόνα, Εὐλογεῖτε λέγων, εὐσεβῶς τὸν Κύριον πᾶσα ἢ κτίσις, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀδάμ Παρθένη, τοῦ παραπεσόντος μὲν ὄφθης θυγάτηρ, τοῦ Θεοῦ δὲ Μήτηρ, τοῦ ἀνακαινίσαντός μου τὴν οὐσίαν· ὄν ὑμνοῦμεν πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» Νικηταὶ τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γεγο» νότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου σφόδρα ἀντεχόμενοι Παῖ» δες ἐβόων· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, » καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ´. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἄντρον σε δέδεκται σοφέ, τὸ δεξάμενον πηγὴν τὴν θεόσδοτον, τερατουργήσαντος, τοῦ θείου πάλαι Πατρὸς Χαρίτωνος, μωσαϊκῶς Κυριακέ, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῆ ποιίμνη γέγονας, τῆ ἐκείνου καὶ φρουρὸς ἀσφαλέστατος.

Τῆς ὄντως ἔρωτι ζωῆς, τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος, τὸν βίον Κυριακέ, μελέτην ἔθου θανάτου· ὄθεν καὶ νῦν, πρὸς τὴν ἀγήρω μεταστάς, τρυφήν τὴν ἀκήρατον, τοῖς οὐρανίοις χοροῖς, ἐν φωτὶ περὶ Θεὸν συγχορεῦεις ἀεὶ.

Ἦστραψας αἴγλη πυρωθεῖς, τῆ τοῦ Πνεύματος καὶ ὄφθης ταῖς ὑπερθεν, χοροστασίαις φαιδρός· ἀλλ' αὔγασόν μου τὸν νοῦν Μακάριε, τῷ νοερῷ καὶ τριφεγγεῖ, φωτὶ τῆς Θεότητος, ταῖς ἱκεσίαις σου, καὶ παθῶν με καὶ πταισμάτων διάσωσον.

Στεφθέντες τῷ νικητικῷ, διαδήματι Χαρίτων θεσπέσιε, Κυριακέ τε μάκαρ, καὶ παρεστῶτες τῷ ἐν ὑψίστοις Θεῷ, ποιίμνην ἰδίαν πατρικῶς, κινδύνων λυτρούμενοι, νῦν ἐποπτεύετε, ἐορτάζουσιν ἡμῶν τὰ μνημόσυνα.

Θεοτοκίον.

Ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε Υἱὲ Θεομήτορος, Ἰσραηλίτην λαόν, καθυποτάττων τὸν πολεμοῦντα ἡμᾶς, τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, πρεσβείαις δεόμεθα, τῆς κυησάσης σε ἀπειράνδρω, ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-

» τάβασιν, ὅπως ὁ Ἵψιστος ἐκὼν κατήλθε μέχρι

» καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμε-

» νος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πι-

» στοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐν δόξῃ παριστάμενος, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, Κυριακὲ σὺν τῷ θεῷ, Χαρίτωνι θεοκῆρυξ, ἀδιαλείπτως μέμνησο, τῶν ἐκτελούντων Ἄγιε, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, καὶ σὲ Χριστοῦ ὑπηρετήν, τιμώντων Πάτερ ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι· καὶ γὰρ Θεὸν ἀπορρήτως, ἐκύησας τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς δ' ἑαυτὸν ἐλκύσαντα, Ὅσιων δήμους· μεθ' ὧν σε ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.
Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὦρα,
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.
Εἰς τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.
Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μαρτύρων ἐν αἵματι, τὴν ἱερὰν διπλοῖδα, φοινίξας εἰσέδραμες, εἰς Ἁγίων Ἁγία, ἀξιάγαστε, ἔνθα φῶς ἄρρητον, ἔνθα θεία δόξα, ὅπου ἦχος ἑορτάζοντος ἐν ᾧ τῶν πόνων σου, Μάρτυς ἀποδέχη τὰ ἔπαθλα, καὶ στέφος τὸ ἀμάραντον, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν εὐκλειαν, καὶ τοῦ Παραδείσου, τὴν οἴκησιν Γρηγόριε σοφέ, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βασάνων οὐκ ἔσεισε, σοῦ τὴν ψυχὴν τρικυμία, οὐ κάθειρξίς χρόνιος, ἐν ζοφῶδει λάκκῳ σε κατακρύπτουσα, Ἀθλητὰ ἔνδοξε· ἀλλ' ὡς φῶς ἤστραψας, τοῖς ἐν σκότει κινδυνεύουσι, τῆς ματαιότητος, υἱοὺς ἡμέρας ἀνέδειξας, λουτροῦ διὰ Βαπτίσματος, καὶ ἀναγεννήσεως κρείττονος, καὶ σωτηριώδους, καὶ θείας ἀληθῶς διαγωγῆς, ὡς ἱεράρχης θεόληπτος, πάνσοφε Γρηγόριε.

Νυμφίον ἀθάνατον, σὲ τὸν ἀπάντων Δεσπότην, Ῥιψιμία στέργουσα, τὴν δορὰν ἀφήρηται, τὴν τοῦ σώματος, τῶν παθῶν πρότερον, τὸν ζοφῶδη σάκκον, ἐγκρατεία, διαρρήξασα· μεθ' ἧς ἠγώνισται, καὶ Γαϊανὴ ἡ αἰοίδιμος, παρθένων ἐπιφέρουσα, ὄμιλον στερρῶς ἐναθλήσαντα, καὶ καταβαλόντα, τῆς Εὔας τὸν ἀρχαῖον πτερνιστὴν· ἃς ἐπαξίως γεραίροντες, σὲ Χριστέ δοξάζομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Σεργίου.

Τίς ἐπαξίως τῶν ἀρετῶν σου διηγῆσεται τὰ τρόπαια; ποῖον στόμα τοῦ μαρτυρίου τὴν καρτερίαν ἀποφθέγγεται; ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ἠρίστευσας Γρηγόριε. Ἀλλὰ μὴ παύση δυσωπῶν, εὐαρεστήσας Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς ἔχων Ἱερομάρτυς παρρησίαν πολλήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῆ, ῥυσθῆναι με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἦ Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ ἥλιος ἐσκότασεν, Υἱέ μου προσηλούμενον, φωτοδότα, καθορῶν σε, καὶ ἡ γῆ, τῷ φόβῳ ἐκλονεῖτο· λαὸς δὲ Ἰουδαίων, οὐδόλως ᾤκτειρε παμφίλτατε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Εἰς τὸν ἄδυτον γνόφον τοῦ ἀφράστου φωτός, εἰσδύσας νοητῶς ὁ Μάρτυς καὶ Ποιμὴν, ἐμυήθη τὰ ἀπορρήτα τῶν μυστηρίων Θεοῦ, ὡς Μάρτυς μὲν φωτιζόμενος, ὡς ποιμὴν δὲ μυσταγωγούμενος· διὸ διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους, ἐκ τῆς ἄνω δόξης ἀνεδήσατο, πρεσβεύων πάντοτε Χριστῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος...

Ἦ Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτέ, καιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἴμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια!

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ´. Θείας πίστεως, Γερασίμου.

Θείας πίστεως, τῇ γεωργίᾳ, ἐνεούργησας, βροτῶν καρδίας, κατασπέρας τὴν τοῦ Λόγου ἐπίγνωσιν, καὶ λαμπρυνθεὶς μαρτυρίου τοῖς στίγμασιν, ἱεραρχία Γρηγόριε ἔφαναξ. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν γρήγορον μέλπω σε, Μάρτυς, ποιμένα.

Ὁ Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α´. Ἦχος δ´. Τριστάτας κραταιούς.

Τριάδι τῇ σεπτῇ, παρεστῶς στεφηφόρος, ὡς γρήγορος ποιμή, ὡς Μάρτυς ἱερός, ἱεραῖς σου δεήσεσι, κοίμησον τὰ τῶν παθῶν μου, ἀχλυώδη ἰνδάματα, εὐφημοῦντός σε, μάκαρ Γρηγόριε.

Ὁ ἄδυτος λαμπτήρ, ἱεράρχης ὁ μέγας, ὁ πολυάθλος ποιμήν, ἀγώνων ἡ τριβή, Ἀρμενίας τὸ καύχημα, σήμερον πρὸς εὐωχίαν, τοὺς πιστοὺς συνεκάλεσε·
συνελθόντες αὐτὸν μακαρίσωμεν.

Ναμάτων ζωηρῶν, τῶν τοῦ Πνεύματος μάκαρ, ἐμπλησθεὶς ὡς ποταμός, Ἐδέμ τῆς νοητῆς, ἐκπεπόρευσαι πρόσωπον, ἄρδων τὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ξηραίνων τὸ πέλαγος, τῆς εἰδωλομανίας Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Γυναῖκες τῷ Σταυρῷ, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, κραταιούμεναι Ἄγνη, ἐνήθησαν στερρῶς, καὶ αὐτῷ προσηνέχθησαν ὀπισθὲν σου τῆς Παρθένου, παρθενίας λαμπρότησι, καὶ Μαρτύρων ἐν αἵματι λάμπουσαι.

Ὡδὴ γ´. Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν.

Ῥαπισμοῖς σιαγόνων σου, μύλας συντριβεὶς λεόντων, καὶ ὀχετοῖς αἱμάτων, δαιμόνων λύθρον ἐκμειοῖς, εἰδωλικάς προρρίζους τε, καταστρέφεις στήλας ἀξιάγαστε.

Οὐ δεινῶν ἐπίτασις, οὐ χαλεπαὶ τιμωρίαι, οὐ ζοφωτάτη λάκκου, κάθειρξίς χρόνιος τὴν σὴν, ἀδαμαντίνην ἔτρεψε, διάνοιαν Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Νυσταγμὸν σοῖς ὄμμασι, Μάρτυς οὐκ ἔδωκας ἕως τοὺς νυσταγμῶν κακίας, κεκρατημένους δυσσεβῶς, υἱοὺς ἡμέρας ἔδειξας, κραυγάζοντας· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενον Κόρην, σὲ Ῥιψιμία ἡ Μάρτυς, ἐπισταμένη μόνην, ἐθέλχθη σοῦ ταῖς καλλοναῖς, καὶ τῷ Χριστῷ ὀπίσω σου, προσήνεκται, ἄθλοις διαλάμπουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἡ » πολλὴ ἐν τέκνοις ἡσθένησε συναγωγή· τῷ θαυμα-» στῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Βλέμμα γρήγορον τῆς διανοίας, Μάρτυς ἐνδοξε προκεκτημένος, ὁμωνύμως καὶ καταλλήλως διέπρεψας· ὑπὲρ Χριστοῦ τῇ ἀθλήσει στρεβλούμενος, ἐν προσευχαῖς ἀνενδότως ἠγρύπνησας. Ὅθεν εἵληφας, ἱεραρχικῶς δι' αἵματος, βραβεῖον κατ' ἄμφω παμμάκαρ Γρηγόριε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρτον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νόμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ῥδὴ δ´. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Εἰς περίβλεπτόν σε ὕψος, μαρτυρίου ἀνήνεγκεν, ὑψηλὸς ἐν δόξῃ, Κύριος ὁ Ὑψιστος ἔνδοξε· οὗ τὰ παθήματα χαίρων ἐξεικόνισας, Ἰερομάρτυς, Δόξα βοῶν τῇ δυνάμει σου.

Λυμαινόμενον ἀθέως, τὸν ἐχθρὸν χώραν ἅπασαν, τὴν τῶν Ἀρμενίων, θεία δυναστεία κατέβαλες· καὶ ὡς πυρσὸς ἀναλάμπας κατεφώτισας, τοὺς ἐν σκότει κειμένους σοφὲ ματαιότητος.

Πολυπλάσιον τῷ Κτίστη, σοῦ τὸ τάλαντον ἤνεγκας, τῶν ἀνασωθέντων, θείας διδασκαλίας σου Γρηγόριε, καὶ πρὸς αὐτοῦ τὸν ἀγήρω κληρὸν εἴληφας, βασιλείαν τὴν τῶν οὐρανῶν καὶ λαμπρότητα.

Θεοτοκίον.

Ὡς καλὴν ὡς ἐκλεκτὴν σε, ὡς ὠραίαν ἠγάπησαν, νεάνιδες Κόραι, μετὰ Ῥιψιμίας ἀθλήσασαι, Παρθενομήτορ Μαρία καὶ ὀπίσω σου, προσηνέχθησαν, τῷ σῶ Ἰῶ εὐφραινόμεναι.

Ῥδὴ ε´. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Σταυροφανὲς ἐώρακας, σημεῖον ἐμφανῶς, φωτὶ ἐκλάμπων, καὶ λῦον τὴν νύκτα τὴν εἰδωλικὴν, φωτὸς τε τέκνα τοὺς πιστοὺς ἐργαζόμενον.

Ἐν κατωτάτῳ λάκκῳ σε, διέσωσε Θεός, θηρσί συνόντα ἐτῶν περιόδους, μέλλοντα φωτὶ τοῦ θείου Λόγου, καταυγάζειν τοὺς ἄφρονας.

Μαρτυρικῶς ἠγώνισαι, στεφθεὶς ὡς νικητῆς· χρισθεὶς δὲ μύρω ἱερωσύνης, ἔχρισας λαοὺς, δυσώδους πλάνης ἀπαλλάξας Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Αἰ τῆς ὁσμῆς αἰσθόμεναι, τοῦ μύρου τοῦ ἐκ σοῦ, ἀγνή, Παρθένε ἐκλάμπαντος Λόγου, δι' ἀθλητικῶν αὐτῷ ἀγώνων, εὐηρέστησαν χαίρουσαι.

Ῥδὴ ς´. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ῥημάτων σου, δυναστεία ναοὶ κατερράγησαν, καὶ δαιμόνων, κατεβλήθη ἀνίδρυτα ξόανα, καὶ πιστῶν καρδίαι, θεϊκῶ ἐνιδρύθησαν ἔρωτι.

Τηριδάτην, ὡσπερ συνδεδεμένον προσήγαγες, τῷ Κυρίῳ, ὡσπερ ἄρνα τὸν πρὶν λύκον ἄγριον, διὰ μέγαν πλοῦτον, εὐσπλαγχνίας Θεοῦ νῦν σφζόμενον.

Ὑπέδειξας, πλανηθεῖσι τὴν τρίβον τὴν ἐνθεον, ἀπλανέσι διδασκαλίας, Ἰεράρχα χρησάμενος, ὡς ποιμὴν Ποιμένος, ἀληθοῦς μιμητῆς ὃ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Σταυρωθέντα, τὸν ἐκ σοῦ ὡς ἐπέγνω σαρκούμενον, Θεοτόκε, Ῥιψιμία αὐτῷ συνεσταύρωται, ὡς ἀμνάς ποιμένι, ἱερεῖον Θεοῦ ὡς ἀμώμητον.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ » Προφήτης Ἰωῶς, ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθοῦ ρᾶς με ρῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐκλεῆ καὶ Ἰεράρχην ἅπαντες, ὡς ἀθλητὴν τῆς ἀληθείας σήμερον, οἱ πιστοὶ θείοις ἐν ἄσμασι, καὶ ὕμνωδιας εὐφημήσωμεν· τὸν γρήγορον ποιμένα καὶ διδάσκαλον, Γρηγόριον, φωστῆρα τὸν παγκόσμιον· Χριστῷ γὰρ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν ἐν Ἀθλοφόροις, τὸν φωστῆρα τὸν θεῖον, Ἀρμενίας πιστοὶ ποιμένα τε καὶ πρόμαχον, ἐν ὕμνωδιας εὐφημοῦμεν καὶ ἐν ἄσμασιν ἐνθέοις αὐτοῦ τὴν

μνήμην· τὴν γὰρ ἀγλὸν τῶν ματαίων εἰδώλων ἠφάνισε, σὺν τούτοις καὶ τῶν δαιμόνων τὴν ἐνέργειαν ἐνέκρωσε· διὸ τοὺς πόνους ὑπήνεγκε, σταθηρᾷ διανοίᾳ καὶ χάριτι, καὶ πρεσβεύει Χριστῷ τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ Λ´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Γρηγορίου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Στίχ. Εἰδὼς τό, Γρηγορεῖτε, τοῦ Θεοῦ Λόγου,

Θεοῦ καλοῦντος, γρηγορῶν ὄφθης, Πάτερ.

Ἀρμενίης μεγάλης θάνε Γρηγόριος τριακοστῆ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως, Πάρθος τὸ γένος, υἱὸς Ἀνάκ, συγγενῆς Κουσαρῶ βασιλέως Ἀρμενίας. Παρὰ Τηριδάτου δὲ τοῦ βασιλέως κρατηθεὶς ὡς χριστιανός, πολλὰς τιμωρίας ὑπέμεινε· εἶτα μαθὼ ὁ Τηριδάτης, ὅτι υἱὸς ἐστὶν Ἀνάκ τοῦ Πάρθου, τοῦ τὸν πατέρα αὐτοῦ δολοφονήσαντος, δεσμεῖ αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐν Ἀρταξῆ τῇ πόλει ἐν λάκκῳ βαθεῖ ἐναπέρριψεν, ἐμπλέφ ὄντι θηρίων καὶ ἐρπετῶν· ἐν ᾧ καὶ ἔτη δεκαπέντε διαβιβάσας ζῶν, ἐτρέφετο κρυφίως ὑπὸ γυναικὸς χήρας. Τοῦ δὲ βασιλέως Τηριδάτου παραφρονήσαντος καὶ τὰς σάρκας αὐτοῦ κατεσθίοντος καὶ μετὰ χοίρων ἐν τοῖς ὄρεσι βοσκομένου, ἐθεάσατο ὄνειρον Κουσαροδοῦκτα ἢ ἀδελφὴ αὐτοῦ καὶ φωνῆς ἤκουσεν· Ὡς εἰ μὴν ἐξέλθη Γρηγόριος ἐκ τοῦ λάκκου, Τηριδάτης οὐχ ὑγιαίνει. Ἐξελθὼν οὖν ἐβάπτισεν ἅπαντας, καὶ γεγωνὼς ἐπίσκοπος καὶ ἐκκλησίας συστησάμενος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων Μαρτύρων γυναικῶν Ῥιψιμίας, Γαϊανῆς καὶ ἐτέρων λβ´ Ὀσιομαρτύρων γυναικῶν καὶ παρθένων.

Στίχ. Ἦλγει σπαθισμοῖς οὐδαμῶς Ῥιψιμία,

Ἄπειρα τούτοις ἀνταριθμοῦσα στέφη.

Γαϊανὴν ἔστεψεν ἄσκησις πάλαι·

Καὶ νῦν ἄθλησις ἢ διὰ ξίφους στέφει.

Τιμᾶ, Τριάς, δεκάς σε τριπλῆ Μαρτύρων,

Σὺν ταῖς δυσι θνήσκουσα σοῦ χάριν ξίφει.

Αὗται αἱ Ἅγαι γυναῖκες ὑπῆρχον παρθένοι καὶ μονάζουσαι. Καὶ ἡ Γαϊανὴ ἦν γραῦς, ἡ δὲ Ῥιψιμία, νέα εὐγενῆς καὶ εὐμορφος. Μαθὼν δὲ περὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς ὁ Τηριδάτης, ἀποστείλας ἐκράτησεν αὐτὴν καὶ ἐβιάζετο πρὸς ἀθέμιτον μῖξιν, ἀλλὰ τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει οὐ περιεγένετο αὐτῆς· ἀποτυχὼν δὲ τοῦ σκοποῦ, ἔκειτο ὡσεὶ νεκρός. Οἱ δὲ τοῦ βασιλέως στρατιῶται, ἐκφυγοῦσαν αὐτὴν διώξαντες καὶ λαβόντες, πρῶτον μὲν διέρρηξαν τὰ ἱμάτια αὐτῆς· ἔπειτα τὰς χεῖρας αὐτῆς ὀπίσω προσδήσαντες, τὴν γλῶσσαν ἀπέτεμον καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ἔκαυσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρουζαν· ἦτις, κατὰ μικρὸν κοπτομένη, τὴν μακαρίαν αὐτῆς ἀφήκε ψυχὴν. Συνανηρέθησαν δὲ αὐτῇ ἄνδρες χριστιανοὶ τὸν ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα καὶ γυναῖκες τριάκοντα δύο. Ἡ δὲ γενναία Γαϊανὴ διεπάρη τὸν αὐχένα καὶ ἐφυσήθη ὡσεὶ ἄσκός, καὶ τὴν δορὰν τῆς σαρκὸς μέχρι τῶν μαστῶν ἀφαιρεθεῖσα, λίθοις συνετρίβη, καὶ οὕτω τὴν κεφαλὴν ἀπετημήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων ἑβδομήκοντα Μαρτύρων, τῶν συναναيرهθέντων τῇ Ἁγίᾳ Ῥιψιμίᾳ, καὶ μνήμη τῶν Ὀσίων δύο γυναικῶν.

Στίχ. Τέθνηκεν ἀνδρῶν ἑβδομηκοντὰς ξίφει,

θνήσκειν ἐτοίμων εἰ δέοι καὶ πολλάκις.

Δυὰς γυναικῶν, ἀρεταῖς τεθραμμένων,

Ἀθλητικῶ τμηθεῖσα κοσμεῖται ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Στρατονίκου.

Στίχ. Ὁ Στρατόνικος τῷ διὰ ξίφους τέλει,
Ἄπαν στράτευμα δαιμόνων νικᾷ μόνος.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ἅγιος Μάρτυς Μαρδόνιος, ἄνθρακας ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ δεξάμενος,
τελειοῦται.

Στίχ. Γνώρισμα, Μαρδόνιε, τοῦ πάθους φέρεις,
Ἐπ' ὀμφαλοῦ σφράγισμα καύσεως φέρων.
Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ ἅγιοι χίλιοι Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Χιλιάριθμος ἀχενοτμήτων φάλαγξ,
Ἐπαθλον εὖρεν οὐκ ἀριθμητὰ στέφη.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.
Ῥδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.
Πολυειδεῖς βασάνους, καθυπομείνας Μάρτυς, πολλοὺς βασάνων ἠλευθέρωσας,
μελλούσης ἐτάσεως, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Οἶκον Τριάδος σαυτὸν, ἀποτελέσας Μάρτυς, ναοὺς εἰδώλων κατηδάφισας, ναοὺς δὲ
ἀνήγειρας, τῷ παντεπόπτη Λόγῳ, λαοῦ εἰς σωτηρίαν.
Ἱερουργὸς ἐδείχθης, σαυτὸν θυσίαν πρῶην, θερμῶς προσάγων τῷ Δεσπότῃ σου· ὄν
θύων μετέπειτα, τοῖς εὐσεβέσι νέμεις, ψυχῶν εἰς σωτηρίαν.
Θεοτοκίον.

Μαρτυρικοῖς στεφάνοις, κεκοσμημέναι Κόραι, τῷ ἐκ Παρθένου ἀνατείλαντι, Θεῷ
προσηνέχθησαν, μελωδικῶς βοᾶσαι· Χριστὲ εὐλογητὸς εἶ.

Ῥδὴ η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ἐναθλήσας νομίμως κατήσχυνας, τοὺς ἀνόμους ἐχθροὺς κραταιότητα, ἱερουργὲ
Γρηγόριε, καὶ Θεῷ προσηγάγω μέλποντα δῆμον· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.
Νευργήσας τὴν ἄκαρπον ἄρουραν, κατεβάλου τοῦ λόγου τὰ σπέρματα, εἰς ἑκατὸν
δρεψάμενος, λογικῶν ἀσταχύων τὴν εὐκαρπίαν, γεωργῶ τῶν ψυχῶν εὐφορήσασαν.
Ἀστραπαῖς σου τῶν λόγων ἐφώτισας, καὶ πολλὰς μυριάδας προσήγαγες, τῷ δι' ἡμᾶς
ἐκούσια, ὑπομείναντι πάθῃ, ᾧ μελωδοῦμεν· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.
Θεοτοκίον.

Οὐ βασάνων πληθὺν δειλιάσασα, οὐ σαρκὸς ἡδοναῖς ὑποκύψασα, τὸν ἐκ Παρθένου
Κύριον, ὠμολόγει βοᾶσα ἡ Ῥιψιμία· Εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

» Λυτρωτὰ τοῦ παντός παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ
» φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας καὶ
» ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑ-
» μνεῖτε τὸν Κύριον.

Ῥδὴ θ'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἰσχύι νευρούμενος Χριστοῦ ὑπήνεγκας, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπονον, στήλας κατέαξας
δαιμόνων, ναοὺς εἰδωλικοὺς κατηδάφισας, λαοὺς τε τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ ἐφώτισας,
Ἱερομάρτυς πανσεβάσμιε.

Ὡς ὄρθρος ἀνέτειλεν ἡμῖν ἡ μνήμη σου, χαρισμάτων αἴγλην φέρουσα· σὺ γὰρ φωτὸς
ᾧφθης δοχεῖον, τοῦ θείου καὶ πρὸς φῶς ἐξεδήμησας, ἀνέσπερον πλουσίως
λαμπόμενος, φωτοχυσίαις θείαις Ὅσιε.

Συνόμιλος ᾧφθης Προφητῶν, Μαρτύρων τε, Ἀποστόλων ὁμοδαίτιος, Ἀρχιερέων καὶ
Ὅσιων, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων ἰσόρροπος· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε,
Πάτερ δυσώπει τὸν φιλόνητον.

Ἠρίστευσαν γύναια σεμνά, τὴν ἔκπτωσιν, τὴν τῆς Εὐᾶς ἀνορθούμενα· ἤνεγκαν πόνων
τρικυμίαν· μεγάλα τὸν εἰς ὕψος καυχώμενον, ποσὶν ὠραιότατοις συνέτριψαν· ἄς
ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐκ σοῦ, ἐκλάμπαντος, ἐλλαμφοθεῖσα Ἀειπάρθενε, πόθῳ ἀσκέτῳ Ῥιψιμία, παθήματα αὐτοῦ καὶ τὸν θάνατον, οἰκεία τῇ σαρκὶ ἐξεικόνισεν· ὅθεν σὺν σοὶ νῦν ἐπαγάλλεται.

Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν
» εἰσφκίσατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-
» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-
» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φρικτὸν ἰδόντες θέαμα, ἐξέστησαν οἱ ἄπιστοι· ὄν γὰρ ἐνόμιζον εἶναι, νεκρὸν ἐν λάκκῳ θηρίων, ζῶντα ἀναβιβάσαντες, προσπίπτουσι κραυγάζοντες· Μέγας Θεὸς Γρηγορίου, ὁ τοῦτον δείξας φωστῆρα.

Θεοτοκίον.

Ὁ νότοις ἐποχοῦμενος, χερουβικοῖς Πανάχραντε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου θέλων, σάρκα λαβὼν ἀνεκλίθη, ὅπως ἡμᾶς ἐργάσεται, υἱοὺς Θεοῦ τῇ χάριτι, τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας, καὶ σὲ ἀεὶ εὐφημοῦντας, τὴν πρόξενον σωτηρίας.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α΄ Ὦρα,

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΤΡΙΑΔΙΚΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΕΙΣΗΓΗΣΕΙ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΑΡΧΙΜ.
κ. ΠΕΤΡΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΔΗ ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΕΓΕΝΕΤΟ Η ΠΑΡΟΥΣΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 1993, ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ
1993 ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ΤΟΙΑΥΤΗΣ (ΜΙΚΡΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ).
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ